

BURMESE
CLASSIC

မဟာရာ

(လွိုင်ကော်)

မောင့်ဘဝ၏လမ်းသခင်

(အသံစက်စက် အစ/အဆုံး)

မတူရာ (ရွှေငါး)

မောင့်ဘဝ၏ လမင်းသခင်

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် ၀၀၀/၂၀၀၄ (၈)

မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် ၀၈၉/၂၀၀၄ (၈)

၂၀၀၄ ခုနှစ်၊ နိုဝင်ဘာလ၊

ပထမအကြိမ်

တန်ဖိုး - ၁၀၀/-

အုပ်စု - ၅၀၀၀အုပ်

ထုတ်ဝေသူ... ရွှေငါးခင်စိန်(စာစာပေ) ချစ်မင်းလှစာပေ

အမှတ်-၄၃/တ၊မလိခလမ်း၊ ၇-မိုင်၊

မရမ်းကုန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်တိုင်း။

ပုံနှိပ်သူ... ဦးကျော်ထွန်း(၅၅၇၃) စေတနာအလှူအကူအညီ

အမှတ်(၅၉) (၁၉)လမ်း၊ ရန်ကုန်။

ဒီတာဝန်ဆောင်သူပေးပါ:

ပြင်ဆင်သူ မိုးညိုမိုး
အုပ်စုအဖွဲ့အစည်းအဖွဲ့အစည်း
အုပ်စုအဖွဲ့အစည်းအဖွဲ့အစည်း

ဒီအရေး
ဒီအရေး
ဒီအရေး

ပြင်ဆင်သူပေးထား

ပြင်ဆင်သူကို ပုံနှိပ်ရန် အသုံးပြုနိုင်ပါသည်။ အသုံးပြုသူများအား အသုံးပြုနိုင်ကြပါသည်။
နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေးအဖွဲ့အစည်းနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို အကူအညီပြုပေးသူများအား အသုံးပြုနိုင်ကြပါသည်။
နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ဖက် နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား အသုံးပြုနိုင်ကြပါသည်။

ပြည်တွင်းပြည်ပ အဖွဲ့အစည်းများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ်ချက်များကို

နိုင်ငံရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်ရေး၊ ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေ စိုးမိုးရေး
- အမျိုးသား ပြန်လည် ဝင်းလုံးညီညွတ်ရေး
- နိုင်ငံသားတို့ ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေသစ် ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ဖြစ်ပေါ်လာသည့် ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ နေထိုင်ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ်တစ်ရပ် တည်ဆောက်ရေး

စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- စိုက်ပျိုးရေးကို အခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း တက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- ရေးရာကွက်စီးပွားရေးနှင့် ပိုမိုစွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများ စိတ်ဝင်စားမှု စီးပွားရေး ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်အောင် တည်ဆောက်ရေး
- နိုင်ငံတော် စီးပွားရေး တစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှု စွမ်းအားသည် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင် ရှိရေး

လူမှုရေး ဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တပြင်ပေးရေး
- အမျိုးသား၊ ဓာတ်ဂုဏ်ဖြင့်ပေးရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှု အမွေအနှစ်များ၊ အမျိုးသားရေး လက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက်ရေး
- မျိုးစုစိတ်ဓာတ် ဂုဏ်သိက္ခာပြုကြံရေး
- တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်ဖြန့်ဖြူးရေး

မဟာရာ ဇ် (လွိုင်ကော်)

BURMESE
CLASSIC

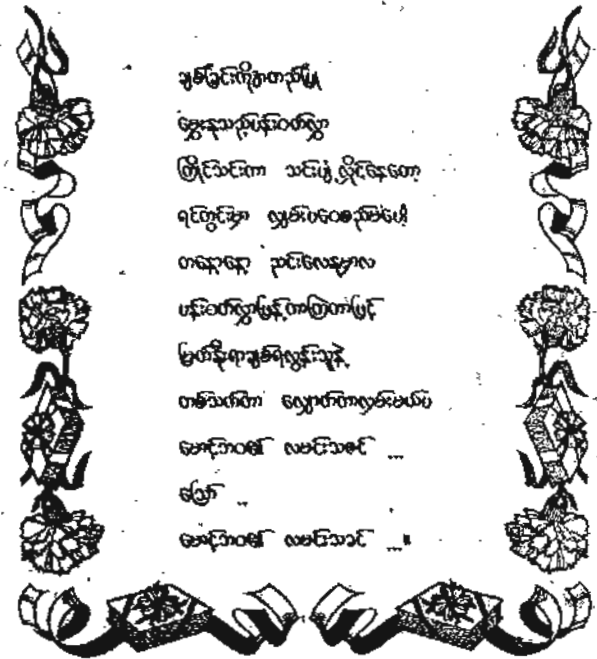

စောင့်ကုန် လမ်းသင်

စီစဉ်သူ
မောင်ကျော်လှိုင်
ဝေတနာစာပေ

BURMESE
CLASSIC

အစဉ်အလာတို့မှာ
ဧည့်သည်များအတွက်
မြို့သစ်က သင်္ချာ ဖြစ်နေစေ
ရင်တွင်မှာ လွှမ်းမိုးနေသော
တရားရော နှစ်လေးမှာလ
မသိပ်ကပ်လျက်တစ်ဖန်
မြန်မာ့အနုပညာတို့
တစ်သက်တာ လွှမ်းမိုးသော
အောင်နိုင် လာသော် ...
ဧည့် ...
အောင်နိုင် လာသော် ...

အခန်း(၁)

“အဖြူရောင်လေးနဲ့ပဲ ရွှေဆွတ်လေးကို ဝတ်လိုက်စေချင်”
 တော့တယ် .. ရွှေဆွတ်နဲ့ သိပ်လိုက်တာပဲ .. ဒါတွေကိုချစ်
 စောစောက ဝတ်လိုက်တဲ့ အဝါနုရောင်လေးကလဲ လေးလောက်
 ပဲ .. ပန်းရောင်လေးကလဲ လှနေတာပဲ .. လှပရက်
 ရွှေဆွတ်လေးရယ် ..”

သွန်းရွှေဆွတ် မမလွန်းကို ကြည့်မိသည်။ မမလွန်း၏
 မျက်ဝန်းတွေမှာ မျက်ရည်ကြည်ကြည်လေး ဆူနေတာကိုလည်း
 မြင်ရသည်။ မမလွန်း၏ ရင်ထဲမှာ ဝမ်းသာရှိန်လည်း မြင်နေလျက်
 ဝမ်းနည်းတာလည်း ရှိနေမည်ဆိုတာ သွန်းရွှေဆွတ် နားလည်
 ရပါ၏။ မမလွန်း ဆိုတာ ရွှေဆွတ် အတွက် အစ်မတစ်ယောက်
 သာမဟုတ် ..။ အမေတစ်ယောက်နယ်ပင် ရှိရသည် မဟုတ်ပါ
 လားလေ ..။

အကြည့်က မှန်ထက်ဆီသို့ ရွှေ့၍ တန်ငြိမ်၏။
 အဖြူရောင်ပိုးဇာဝတ်စုံလေးသည် ဖွေးဥနေပါ၏။ ဂါမနုရှည်နုနု
 နဲ့နဲ့လေးပေမို့ သွန်းရွှေဆွတ်၏ အသွင်လေးက တော်ဝင်မင်းသမီး
 လေးတစ်ပါးနဲ့ ဖွေးဥရှင်းသန့်နေပါသည် အဖြစ်။

စေ့စပ်ပွဲတစ်ခုကို အဖြူရောင်ပိုးဇာတ်စုံလေးဖြင့် ဖြစ်မြောက်လာစေရတော့မည့် အနာဂတ်ကာလလေးကို သွန်းဆွတ် တွေးမင် မတွေးချင်ပါ။ ကိုသန့်ဆိုသည့် လူတစ်ယောက်ကို မကြာမတင်မီမှာပဲ စေ့စပ်လိုက်ရတော့မည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်နေတာကိုလည်း လက်မမီနိုင်ပဲ ရှိနေဆဲ ရင်ထဲဝေဒနာကို သိုသိပ်ထားလိုက်သည်က ပန်းဟိုက်နေသည့် ခံစားမှုကို ရင်မှာ ဖိဆီးနေစေပါသည်အဖြစ်။

ခုတင်ဆက်မှာ အဖြန့်သား ချီနေပါသည့် အရောင် ပိုးဇာတ်စုံလေးနှင့် ပန်းရောင်ဝတ်စုံလေးတွေကို သူ့ချက် ဝတ်ကြည့်မိသည်။ နောက်တော့ မှန်ထက်မှာ ထင်နေသော နှုတ်လေးကို ကြည့်မိရပြန်ပါ၏။

ဆံပင်ရှည်လျားလျားလေးကို ဘေးတစ်ဖက်ဆီ သိမ်းယူ၍ နောက်ဘက်မှာ ပုလဲကလစ်လေးနှင့် သိမ်းစုထားကာ ဆံပင်ရှည်လျားလျား နွဲ့နွဲ့လေးကို ဖြန့်ချထားတာပို သွန်းရွှေ့ဆွတ်၏ အသွင်လေးက ပို၍ ဂါဝန်ရှည်လျားလျားလေးဖြင့် လိုက်လိုက် ဖက်ဖက် ရှိနေတာ ဖြစ်ချေမည်။ မျက်ခုံးနက်နက် ခုံးခုံးလေးသည် ဆေးအကူမပါပဲ နက်ထင်းနေလျက် ။ မျက်တောင်ရှည်စင်းစင်းလေးသည် နက်မှောက်သော မျက်ဝန်းလေး၏အလှကို ထူးခြားစွာသော ညိုငင်မှု တစ်ခုအဖြစ် ကူပံ့ပေးထားသည့်နယ် ရှိသည်။

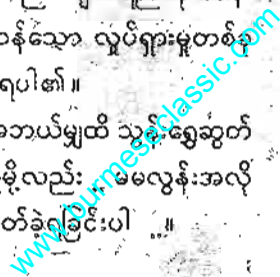
ထိုသို့ပဲ မကြာခဏ မမလွန်းက ရွှေဆွတ် မျက်ဝန်းနှင့် မျက်တောင်ရှည်စင်းစင်း ထူပိတ်ပိတ်လေးတွေနဲ့ ပတ်သက်၍ ပြောပြောနေခဲ့ဖူးသည်လေ ။

နတ်ထင်းထင်းလေးနှင့် နှုတ်ခမ်းဖူးနုနုလေး ။ မေးနှစ်ခွနှင့် ဖြူညှဉ် မျက်နှာလေး ။ သည်တိုင်လေး ရှင်းနေကာ ဖြူသောလည်တိုင်မှာ စိမ်းမြမြ အကြောမျှင်တို့ ရိုးရိပ်ထင်နေကြတာကအစ မှန်ထက်မှာ ထင်နေသည်ပါပဲ ။

ထိုအလှတရားများကို ရွှေဆွတ် နာကြည်းရမည်လား ။ ထိုအလှတရားများကြောင့်ပင်လျှင် ကိုသန့်သည် ရွှေဆွတ်ကို မြင်မြင်ချင်း မြတ်နိုးသွားခဲ့ရခြင်း ဆိုတာကိုတော့ တိတိကျကျ ကြီး သွန်းရွှေဆွတ် နားလည်ထားရသည်လေ ။ သည်းသည်းလှုပ်နေအောင် သွန်းရွှေဆွတ်ကို စေ့စပ်ခွင့်၊ လက်ထပ်ခွင့်ရဖို့အတွက် အလောတကြီး ဖြစ်နေပါသည့် ကိုသန့်သည် သွန်းရွှေဆွတ်ကို ချစ်ခြင်းလား ။ အလှတရားများကို ချစ်နေခြင်းလားဆိုတာလေးလောက်မျှပင် မေးခွင့်မရလိုက်နိုင်တော့ပဲ ရွှေဆွတ်သည် နောက်သုံးရက်အကြာမှာ ကိုသန့်နှင့် မြဲမြင်မိုရ်ဟိုတယ်၏ မင်္ဂလာခန်းမဆောင်တစ်ခုမှာ စေ့စပ်လိုက်ရတော့မည့်သူတစ်ယောက် ဖြစ်နေခဲ့ရပြီ ။

မျက်ရည်က ဝေခနဲ သိချင်၏ ။ မမလွန်းကိုကြည့်တော့ မျက်ရည်ဝဲနေတာကို မြင်ရပြန်သည်ပါပဲ ။ မမလွန်းတစ်ချက် ခပ်တိုးတိုးလေး ရယ်သည်။ သွန်းရွှေဆွတ်၏ ဇာနည်တွန့်လက်ဖျားစလေးကို ခပ်ဖွဖွလာထိသည်။ မျက်ရည်ကို ထိန်းနိုင်ဖို့ ကြိုးစားနေသည့် လုပ်မိလုပ်ရာဆန်သော လှုပ်ရှားမှုတစ်ခု ဆိုတာကိုလည်း သွန်းရွှေဆွတ် သိနေရပါ၏။

တကယ်က မမလွန်း အဘယ်မျှထိ သွန်းရွှေဆွတ်ကို ချစ်သည်ဆိုတာ သိနားလည်ရသည်မို့လည်း မမလွန်းအလိုကျ ။ ကိုသန့်ကို ရွှေဆွတ် ခေါင်းညိတ်ခဲ့ရခြင်းပါ ။

“မမလွန်းဖြင့် ကိုသန့်လို လူမျိုးနဲ့ ရွှေဆွတ်လေး ခုလို
 စေ့စပ်ဖြစ်မှာ၊ လက်ထပ်ဖြစ်ရမှာကို ဝမ်းသာရပါတယ်
 ညီမရယ် .. ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် .. တစ်နေ့ ခွဲကြရမှာကတော့
 ခွဲကြရမှာပေါ့၊ ညီမရယ် .. မမတို့ မိန်းမသားတွေ ဆိုတာက ..
 သွေးပင်နောက် ဆံထုံးပါရတာမျိုးပဲ ဥစ္စာ .. ဒါပေမဲ့ .. ခုလို ..
 ချမ်းသာကြွယ်ဝတဲ့ အဝန်းအဝိုင်းထဲကို .. ညီမလေး .. ရောက်
 ရတာ .. ညီမလေးကို အရမ်းချစ်မြတ်နိုးလွန်းလို့ ဟန်ဆောင်
 မရအောင် သည်းသည်းလှပဲ ချစ်ရှာတဲ့ ကိုသန့်လို လူမျိုးနဲ့
 ဖူးစာဆုံခွင့်ရတာကိုပဲ မမလွန်း ရင်ထဲ အေးချမ်း လှပါပြီ ..”

ဟု မမလွန်း သွန်းရွှေဆွတ်၏ ပါးပြင်နုနုလေးကို
 လက်ဖဝါးလေးဖြင့် ဖေးအပ်ထားရင်း တစ်မိမိကြည့် ပြောတော့
 ရွှေဆွတ် ရင်ထဲ ဆိုတက်လာသည်။ မမလွန်း၏ တော့ကို
 ရွှေဆွတ် အသိဆုံးပဲလေ။

BURMESE CLASSIC

မေမေက ရွှေဆွတ် ငါးနှစ်သမီးမှာ ဆုံးသည်။

ရွှေဆွတ်နှင့် မမလွန်းက ခြောက်နှစ်ကွာသည်။

ဖေဖေဆုံးတော့ မမလွန်း စက်မှုတက္ကသိုလ်မှ ဘွဲ့ရ
 ပြီးခဲ့ပြီ။

ရွှေဆွတ် ဆယ်တန်းဖြေသည့်နှစ်မှာ ဖေဖေ ဆုံးခဲ့
 သည်မို့ ရွှေဆွတ် ဘွဲ့ရသည်အထိ မမလွန်းပဲ အားလုံးတာဝန်ယူ
 ခဲ့ရသည် မဟုတ်ဝါလား။

မမလွန်းက ပန်းချီလည်းဆွဲသည်မို့ .. မမလွန်း၏
 ပန်းချီအရောင်းခန်းမတစ်ခုတည်း၏ ပင်ငွေဖြင့်ပင် ရွှေဆွတ်တို့၏
 အိမ်ထောင်တစ်ခုသည် ရပ်တည်နိုင်ခဲ့ပါ၏။

ရွှေဆွတ် ဥပဒေဘွဲ့ ရပြီးသည့်နောက်မှာ .. ပထမ
 နှစ်ဥပဒေကျောင်းသူ ဘဝကတည်းက စာတွေရေးရေးနေသည့်
 ရွှေဆွတ်မှာ လုံးချင်းစာအုပ်တစ်အုပ်ကို မမလွန်း၏ အစွမ်းအစဖြင့်
 ပဲ စာမေ့ကိုက်တစ်ခုနှင့် ဆက်မိရကာ စာအုပ်လေး ထွက်ဖြစ်ခဲ့
 ဝါ၏။ ရွှေဆွတ်မှာကလည်း ရေးသားထားနှင့်ခဲ့ပါသည့် လုံးချင်း
 စာမူလေးတွေက သုံးလေးအုပ်စာမျှ ရှိနေတာမို့ ဆက်တိုက်လည်း
 ထွက်ဖြစ်ခဲ့ရာမှ .. သွန်းရွှေဆွတ်၏ ကလောင်အမည်လေးသည်
 လည်း အောင်မြင်လာခဲ့ပြီ .. ကလောင်အမည်ကိုလည်း .. မမ
 လွန်းက .. သွန်းရွှေဆွတ် ဆိုသည့် အမည်လေးပဲ လှနေသည်ပဲဟု
 အတည်ပြု ဖြစ်စေခဲ့သည်လေ ..

ရွှေဆွတ် ဘဝမှာ .. မမလွန်းသည် .. အားကိုးရာ ..
 လေးစားရာ .. ချစ်ကြည်ညိုရာ ဖြစ်ခဲ့ရသည်မို့ .. ခု .. မမလွန်း
 က .. ကိုသန့်နှင့် သဘောတူမှုသည် ဆိုတော့လည်း .. ရွှေဆွတ်
 မငြင်းရက်နိုင်ခဲ့ ..

ဒါပေမဲ့ .. ကိုသန့်ကို .. ရွှေဆွတ် ရင်ထဲမှာ ..
 မြတ်နိုးစွာထားသို အားကိုးရသည်အထိ .. ချစ်မနေပဲ ရှိနေတာကို
 တော့ .. မိမိဘာသာပဲ သိုသိပ်စွာ သိနေရ .. ရင်ထဲမှာ .. ကြေကွဲ
 နေရသည်ပါပဲလေ ..

“ရွှေဆွတ်လေ .. အဲဒီနေ့က .. မမလွန်းရဲ့ .. လွမ်းလေပြည့်
 ပန်းချီအရောင်းခန်းမလေးကို ရောက်ခဲ့မိရတဲ့အတွက် ..
 သိုဝှက်ကြေကွဲနေမိရတော့တာပါပဲရှင် .. အဲဒီနေ့မှာ ..
 ကိုသန့်နဲ့ အဲဒီနေရာလေးမှာ ဆုံမိရမယ်ဆိုတာ သိခဲ့ရင် ..
 ရွှေဆွတ် .. သွားမိမှာမဟုတ်ပါဘူး မမလွန်းရယ် .. ပန်းချီ

ကားတစ်ချပ်ကို ဝယ်မိတဲ့ ကိုသန့်ဟာ .. သူ့ဘဝအတွက် ..
 ရွှေဆွတ်ကို .. ပိုင်ဆိုင်ခွင့် ရသွားတော့မှာမို့ .. သူ့ရဲ့ရင်း
 နီးလိုက်ရတဲ့ ငွေကြေးဟာ .. အဲဒီ ပန်းချီကားတစ်ချပ်ကို
 ဝယ်လိုက်ရတဲ့ ငွေကြေးပဲလို့ .. ရွှေဆွတ် ရင်ထဲမှာ ..
 ခံယူနားလည်နေမိရတာကိုက .. ဆိုးနေပါတယ် မေလွန်း
 ရယ် .. သူတို့ချမ်းသာတာ .. သူတို့ တင်တောင်းတဲ့ စိန်
 တစ်ဆင်စာ ဆိုတာတွေဟာ .. ရွှေဆွတ် အတွက်ကတော့ ..
 အဓိပ္ပာယ် သိပ်မရှိလှပါဘူး .. ရွှေဆွတ်ကို သူ လက်ထပ်
 ခွင့် ရလိုက်ပြီးတဲ့နောက်မှာ .. ရွှေဆွတ်ကို တင်တောင်းခဲ့
 တယ်ဆိုတဲ့ စိန်တစ်ဆင်စာဟာလဲ .. သူတို့အိမ်ထဲ ပြန်
 ရောက်သွားမှာပါပဲ .. တကယ်တမ်း သူတို့ရင်းနှီးလိုက်ရ
 တာက .. ပန်းချီကားတစ်ချပ်ကို ဝယ်လိုက်ရတဲ့ ငွေပါ ..”

ဟု ရင်ထဲမှာသို့သိပ်မျှသိပ် ခံစားနေမြဲ ဖြစ်နေပါသည့်
 ကြွေကြွေကွဲကွဲ အတွေးစများက ပြည့်သိပ်နေကြဆဲပါတည့် ..။

ကိုသန့်၏ မိဘများ တစ်နေရာမှာ ပရာဒိုကားကြီးဖြင့်
 အိမ်ရှေ့ရောက်လာကြကာ ..။ သွန်းရွှေဆွတ်ကို .. စိန်တစ်ဆင်
 စာကြီးများတောင် တင်တောင်းသည့် စကားများခင်း၍ ..။
 သံလွင်လမ်းမှာ နှစ်ထပ်တိုက်တစ်လုံးနှင့် ယခု စီးလာသည့်
 ပရာဒိုကားကြီးကိုပါ လက်ဖွဲ့မည့် ဆိုတာတွေရော ..။ သွန်းရွှေ
 ဆွတ် စာရေးဆရာမလေး ဖြစ်နေတာမို့ .. ရင်ထဲမှာ ကြည်နူး
 ဂုဏ်ယူနေမိရသည် ဆိုတာတွေရော ..။ သွန်းရွှေဆွတ် ဥပဒေဘွဲ့
 ရ၍ အထက်တန်းရှေ့နေလက်မှတ် ရရှိပြီး ဖြစ်နေသည်ဆိုတာတွေ
 ကအစ .. သိနေနှင့်တာတွေကို ဝေဝေစသည်နေအောင် ပြောခဲ့ပါ

သည် ဦးဗလနှင့် ဒေါ်ကြည်ဝေတို့၏ စကားများကြောင့်ပင်လျှင် ..။
 ကိုသန့်၏ မိဘများသည် ရွှေဆွတ်နှင့် ပတ်သက်၍ အတော်ကြီး
 အသေးစိတ် စုံစမ်းခဲ့ပြီးမှ .. သားတော်မောင်၏ ပူဆာမှုကိုလက်ခံ
 ခဲ့ကာ .. ခုလို .. လာရောက် တောင်းရမ်းခဲ့ခြင်း ဆိုတာကို နား
 လည်ခဲ့ရပေမယ့် ..။ မမလွန်းကိုယ်တိုင်က .. ရွှေဆွတ် ကံကောင်း
 လေခြင်းဟု ကြည်နူးဝမ်းသာ ခေါင်းညိတ်ဖြေပေးလိုက်တော့မည်
 ဟု ထိုစကားကမ်းခဲ့ခြင်း၏ တစ်မတ်မြောက်နေမှာ အံ့မဖြေပေးဖို့
 ဆုံးဖြတ်ခဲ့ပြီးသည့် နောက်မှာတော့ .. ရွှေဆွတ် .. မမလွန်း၏
 ဆန္ဒကို မငြင်းဆန်ရက်စွာပဲ ခေါင်းညိတ် ပေးခဲ့ရပါသည့် အဖြစ်။

မမလွန်းကလည်း ကိုသန့်တို့ မိသားစုသုံးယောက်
 ပဲရှိတာ ..။ ကိုသန့်သည် တစ်ဦးတည်းသောသား ဖြစ်သည်ဆို
 တာ ..။ ကိုသန့် ကိုယ်တိုင်ကလည်း မိဘများ၏ ပလတ်စတစ်
 ပစ္စည်းစက်ရုံကြီးမှာ ဦးစီးလုပ်ကိုင်နေတာတွေကအစ .. လိုက်လံ
 စုံစမ်းခဲ့သည်ကိုး ..။

ရွှေဆွတ်ကတော့ .. ချမ်းသာမှုများ၏ အောက်မှာ
 ရွှေဆွတ် နစ်မြုပ်ခံခဲ့ရပြီဟုပဲ ခံယူမိနေရပေမယ့် ..။ ထိုကြောင့်မူ
 များအားလုံးကို .. မမလွန်း၏ မေတ္တာရှိန်ကြီး တစ်ခုတည်းဖြင့် ..
 မျိုးသိပ်ဖိုးကွယ်ထားနိုင်ဖို့ ကြိုးစားယူခဲ့ရသည်ပါပဲ ..။

ခုလည်း .. မမလွန်းသည် .. ရွှေဆွတ် ဓာတ်ရမည့်
 အဝတ်လေးကို .. ဟိုဟာလေးနှင့်လည်း လှနေ ..။ ဒီအရေးခို
 လေးနှင့်လည်း လှနေဖြင့် .. အားလုံးနှင့် လိုက်နေသည်ဟုချည်း
 ဖြစ်နေရာမှ .. အဖြူရောင်ပိုးဓာတ်စုံလေးကိုပဲ .. နောက်ဆုံးတော့
 ရွေးချယ်ပေးလိုက်ရှာသည်ပါပဲ ..။

“ကဲ .. ကဲ .. ဆောက်ထပ်မှာက .. ကိုသန့် စောင့်နေရှာ
တယ် .. ဒီအဝတ်လေးကို .. ဝတ်ပြလိုက်တော့ သွန်းရွှေ
ဆွတ်လေး .. ကိုသန့်ကလဲ .. ရွှေဆွတ်လေးနဲ့ ပတ်သက်
လာရင် အရမ်းကို အသေးစိတ် ဂရုစိုက်ရှာတာပဲ .. ခုလဲ ..
ဘယ်အဝတ်လေးနဲ့ လှမလဲ ဆိုတာကို .. သူ့ကပါ ..
ကြည့်ချင်နေသေးတာ .. စေ့စပ်ပွဲရဲ့ ဖိတ်စာတွေလဲ ယူလာ
ရှာပြီ .. မနက်ဖြန် ဝေတော့မှာ .. အဲဒါလဲ .. ရွှေဆွတ်
လေးကြိုက်သလောက်ကိုဖိတ် .. ဆိုပြီး .. ဖိတ်စာအားလုံး
ယူလာတာတဲ့ .. ဖိတ်စာတွေ အပ်ထားတာ ဝင်ရွေးပြီး
ဒီကိုအရင်ယူလာတာ .. ကျန်တာတို့မှ .. အိမ်ကိုယူပြန်
တော့မယ်တဲ့ .. အနီတီဝေကလည်း .. အဲသလိုပဲ မှာတယ်
တဲ့ .. ရွှေဆွတ် ဘာလိုချင်နေသေးလဲ ဆိုတာ .. လာမေး
ဦးမှာတဲ့ .. စေ့စပ်မယ့်နေ့မှာတောင်မှ .. တင်တောင်းတဲ့
စိန်တစ်ဆင်စာကို မဝတ်ပဲ .. သူတို့ထပ်ဆင်မယ့် ပတ္တမြား
စိန်ရံတစ်ဆင်စာကို ဝတ်ရမှာတဲ့ ..”

ဟု တတွတ်တွတ်နှင့် မမလွန်း ပြောနေကာ သွန်း
ဆွတ်၏ ဆံစလေးတွေကို သပ်ဖြင်ပေးနေတော့ ရွှေဆွတ်
ကလွှာလေးမျှ၍ ငြိမ်သက်နေလိုက်ရပါ၏။

မမလွန်း ပျော်နေသည့် အပျော်တွေကို .. မျှဝေခံစား
လည်ပေးနေရင်းဖြင့် ရင်ထဲက ခံစားနေရပါသည့် ကိုယ့်ဝေဒနာ
ကို .. မျိုးသိပ်ငြိမ်ကျနေရပါသည့် သွန်းရွှေဆွတ် အဖြစ်ပဲ နေပေး
ကံရပါပြီတည်း ..”

မမလွန်းမှ ရွှေဆွတ်ကို ဆောက်ထပ်ညှော်ခန်းဆောင်
လက်လေးဆွဲ၍ ခေါ်လာစဉ်မှာလည်း စိတ်ရှုပ်ထွေး
ဆက်ကျနေခြင်းများ .. အနေခက်နေခြင်းများနှင့် စိတ်မောနေ
ခြင်းဖြင့် ရွှေဆွတ် လိုက်ပါလာရပါ၏။

ခုလို .. သတို့သားလောင်းရှေ့မှာ .. ရွှေဆွတ်က
သာဝတ်စုံဖြင့် ရပ်ပြရမည်ဆိုတာကြီးကိုတော့ စိတ်အပျက်ရ
လေ ..။ ဒါပေမဲ့ ခက်သည်က .. ကိုသန့်သည် ရွှေဆွတ်ကို
အရမ်း အရိပ်တကြည့်ကြည့်ဖြင့် .. အလေးအနက်ကြီး ထားလွန်း
စွာ ချစ်နေရှာသည် ဆိုသည့်အချက်ကို .. မမလွန်းမှ ယုံကြည်နေ
ခြင်းဖြင့် ကြည့်နူးစွာ ရွှေဆွတ်ကို ခေါ်လာခြင်းပါတည်း ..။

ကိုသန့်မှာ လှေကားဘက်ကို မျက်နှာမူထားသည့်
ဆက်တိုက်မှုမှာ ထိုင်နေရင်းဖြင့် ရွှေဆွတ်ကို ပျော်နေမှုနားလည်း
အရမ်းကို သိသာနေသည်ပါပဲ။ ရွှေဆွတ်ကို မမလွန်းမှ လက်လေး
ဆွဲ၍ ခေါ်လာစဉ်ခိုက် အရှက်သည်း အနေခက်စွာ တွန့်ဆုတ်ဆုတ်
ဆေး လိုက်ပါလာရပါသည့် သွန်းရွှေဆွတ်၏ အမူအရာလေးများ
ကိုလည်း တခြတ်တနိုးကြီးနိုင်စွာ မော့ကြည့်ရင်း ထရပ်လိုက်တာ
ကိုလည်း ရွှေဆွတ် မြင်နေရပါ၏။

အရည်တလုံလုံ ပြေးနေအောင် ရွန်းရွန်းစားစားကြီး
မော့ကြည့်နေရင်းမှ လှေကားရင်းနားအထိ ကိုသန့် လျှောက်လာ
နေပါ၏။

အစဉ်တစိုက်ကြီးလည်း ရွှေဆွတ်၏ မျက်နှာလေးကို
ကြည့်နေသည်ပါပဲ။

“အဖြူရောင်လေးကိုပဲ .. ရွှေဆွတ်လေးက သဘောကျနေတယ် ကိုအန်နီရေ ..”

ဟု မမလွန်းမှ ရယ်သံလေးဖြင့် ပြောတော့ ရွှေဆွတ် ရှက်သွေးဖြန်းခနဲ ဖြစ်သွားရတာ ...

“ဟွင် ... မမလွန်းပဲ ရွေးပြီးတော့ ..”

ဟု ရှက်အမ်းအမ်းလေး အသံလေး ပွင့်ကျသွားရပါ၏။ ဟုတ်သည်လေ ..။ ရွှေဆွတ်ကပဲ .. ဒီအဝတ် ရွေးသည် .. ဟိုအဝတ် ရွေးသည်ဆိုတာမျိုးကြီး ဖြစ်နေတော့ .. ရွှေဆွတ် ရှက်သည်ပေါ့။ ကိုသန့်ကတော့ ပြီး၍ ကြည့်နေရင်းမှ ..

“ဒါ ... စေ့စပ်ပွဲအတွက်ပဲကိုယ် .. ရွေးထားတာနော် ... တကယ့် မင်္ဂလာနေ့အတွက် ကျရင်တော့ .. ရွှေဆွတ်လေးလည်း ကိုသန့်နဲ့အတူ .. ဝတ်စုံလိုက်ရွေးရမှာ ..”

ဟု ပျော်ရွှင်ရိပ်များ ပြည့်သိပ်နေသည့် ကြည့်နူးမျက်နှာဖြင့် ပြောလာတော့ ရွှေဆွတ် မျက်လွှာချသည်။ ဖြစ်နိုင်မည်ဆိုလျှင် လှေကားရင်းကို ရောက်နေပြီဖြစ်သည့် နေရာမှ ချာခနဲ ပြန်လှည့်လိုက်ကာ အပေါ်ထပ်သို့ ပြန်ပြေးထက်သွားလိုက်ချင်သည်ပါပဲ။ ကိုယ့်အခန်း ပြန်ရောက်လျှင်သော်မှ အခန်းချက်ကို ချ၍ အထဲမှာ ငြိမ်ကပ်စွာ ထိုင်ရင်း ဝိုချလိုက်ချင်သည်ပါပဲလေ။ လုံးဝကြီးကိုပဲ အနာဂတ်ကာလအတွက် ကြည့်နူးချမ်းမြေ့နေခြင်းများ မရှိပဲ ဖြစ်နေပါသည့် ခံစားမှုသည် .. အရာရာကို စိတ်ဓာတ် ကျဆင်းနေစေသည့် လူတစ်ယောက်အဖြစ်သို့ တွန်းပို့နေသည့်နှယ်ပင် ဖြစ်လာနေရပါပြီ ..။

ထိုအခိုက်မှာပဲ အိမ်ရှေ့ခြံဝင်းတံခါးဆီမှ လူခေါ်ခေါင်းလောင်းသံ ပေါ်လာသည်မို့ ..

“ယုယုရေ .. ခြံတံခါး ဖွင့်လိုက်ပါကွယ် ..”

ဟု နောက်ဖေးဘက်ကို ခေါင်းငဲ့၍ မမလွန်း ပြောသည်မို့ ယုယု မီးဖိုဆောင်လေးဆီမှ ထွက်လာပါ၏။ လက်မှာလည်း လက်နှီးဝတ်တစ်ခု ပါလာသည်။ အိမ်မှာက အိုးကိုင် နွတ်ကိုင်သည့် လက်နှီးဝတ်ကအစ သန့်ရှင်းဖြူစင်နေမှ မမလွန်း ခြိုက်သည်မို့ ..။ ယုယုရော .. ရွှေဆွတ်ပါ မမလွန်း၏ အအုပ်အထိန်း အောက်မှာ မီးဖိုဆောင်ရော အိမ်တစ်ခုလုံးရော သန့်နေဆောင် အမြဲသန့်စင် လှည်းကျင်းရှင်းလင်းရတတ်ရပြီပါ ..။

ခုလည်း မီးဖိုဆောင်မှာ ချက်ပြုတ်ရင်း လက်ထုတ်ဝါတွေ လျှော်ဖွတ်ရ ..။ ဟင်းအိုးကြည့်ရနှင့် အလုပ်ရှုပ်နေပါသည့် ယုယုမှ မမလွန်း ခေါ်သံကြောင့် ပြေးထွက်လာရခြင်းပါ။ အိမ်မှာ ကိုသန့်ကိုပါ ထမင်းကျွေးမည်ဟု မမလွန်း စီစဉ်ထားသည်မို့ ယုယု ခမျာ ပို၍အလုပ်ရှုပ်ရခြင်းပါ။ ကိုသန့် ရောက်မလာသေးခင်ကတော့ မမလွန်း လုပ်ကိုင်ကူနေသည်ပါပဲ။ ကိုသန့် ရောက်သောမှ .. မမလွန်း ရွှေဆွတ်နား ရောက်လာရခြင်းပါ ..။ ရောက်သောတော့လည်း စေ့စပ်မည်နေ့မှာဝတ်ဖို့ အဝတ်တွေကို သယ်ပို့၍ တက်လာခြင်းပါ ..။ ကိုသန့် သယ်လာသည့် အဝတ်လေးတွေ သည်ထားရာ အိတ်တွေကအစ ကြွေးသားစက္ကူတွေဖြင့် တောက်ပလင်းလဲ့နေသည်ပါပဲ ..။

“ခုလည်း .. အပေါ်ထပ်မှာ အစက်တွေ ဝတ်နေမည့် ရွှေဆွတ်ကို မြင်ချင်ပါလျက်ကယ်နှင့် မီးဖိုထဲရှိနေရလေသမျှ .. ခုလို .. ရွှေဆွတ်ကို တွေ့တော့ ယုယုမှာ ပျော်သွားရရင်ဖြင့် ..

“ဟာ .. ရွှေဆွတ်လေးက .. လှလိုက်တာ .. တကယ်မင်းသမီးလေးကိုကျရောပဲ .. လှလိုက်ချက်တော် .. လှလိုက်ချက် ..”

ဟု ရွှေဆွတ်လေးကို ကြည့်၍ မော့နေတာမို့ ..
“အိမ်ရှေ့က ဘဲလံသံကလဲ မနားဘူး ယုယုရယ် .. သွားလိုက်ပါဦး”

ဟု မမလွန်း ထပ်ပြောယူရသည် အထိပါ။ မမယုဟု ရွှေဆွတ်ခေါ်ရပါသည်။ သဘောကောင်း မမယုမှာ ရွှေဆွတ်ကို တစ်လှည့်ကြည့်ကြည့်ဖြင့် ရှိနေရင်းမှ ..

“နောက်မှ .. အဝတ်လေးနဲ့ ဓာတ်ပုံရိုက်မယ်နော် ..”

ဟုပင် မမလွန်း၏ ကင်မရာလေး အားကိုးဖြင့် ပြောနေရှာသည် အထိပါ။

အိမ်မှာက .. မမလွန်းနှင့် ရွှေဆွတ်ကို သားချင်းမမာမမယု ချစ်ရှာသည်ကိုးလေ။ မမလွန်းထက် ငယ်သော်လည်း ရွှေဆွတ်ထက်တော့ နှစ်နှစ်ကြီးသည်မို့ .. မမလွန်းက .. မမယုဟု ခေါ်ရမည်ဟု အစကတည်းက သင်ပေးထား ခေါ်စေခဲ့သည်မို့ ..။ မမယုသည်လည်း ရွှေဆွတ်၏ အစ်မတစ်ယောက်ပမာနှယ်ပင် ရှိရသည်ပါပဲလေ ..။

“မမလွန်း .. ရွှေဆွတ် ပြန်နားချင်ပြီ ..”

ဟု ပြောမိရသည်က .. ခုလိုကြီး ကိုသန့်ရှေ့မှာ .. ရွှေဆွတ်အတွက် စိတ်လက်အိုက်နေရ၍ပါ။ ဟုတ်သည်လေ ..။
“ဘယ်တိုင်းဆို ဟာတက်မှာလည်း သွားမထိုင်ဖြစ်ရသေး ..။” ခုလိုကြီးပဲ .. ရွှေဆွတ်နှင့် စေ့စပ်ရတော့မည့် လူစိမ်းတစ်ယောက် .. ရွှေဆွတ်အနေရကျပ်လာရ .. ရှက်လာသည်မို့ မျက်နှာလေးထက်မှာ မျက်ခုံးလေး ချစ်စဖွယ် ရှုံ့ကျလာသည် ခပ်တိုးတိုး ပြောမိရပါ၏။

“ဟာ ... ခဏလေးလောက်တော့ နေပါဦး ရွှေဆွတ်လေးရယ် .. စောစောက ယုယု ပြောသွားတဲ့အထဲမှာ .. ဓာတ်ပုံရိုက်မယ်ဆိုတာ ပါတယ်လေ .. တစ်ပုံလောက်တော့ တူတူရိုက်ပါရစေဗျာ .. မမလွန်း .. ပြောပေးပါဦးဗျ .. ရွှေဆွတ်လေး ငြင်းမှာ ကျွန်တော် သိနေတယ် .. သူက .. ရှက်မို့ပဲ သိနေတဲ့ ရွှေဆွတ်လေး ဖြစ်နေတာဗျ ..”

ဟု လက်လေးတကာကာဖြင့် တားလည်းတား ..။ နှုတ်လည်း ချစ်စနိုးလေး ကြည့်နေတော့ မမလွန်း ရယ်နေသည်။

“ဟင် .. မရိုက်ဖူးနော် မမလွန်း .. လုံးဝပဲ ..”

ဟု ရှက်လန့်တကြားလေး ရွှေဆွတ် ငြင်းခိုက်မှာ ကိုသန့် ရယ်သည်။

ဒါပေမဲ့ ..။ ဪ .. ဒါပေမဲ့ .. မမျှော်လင့်သောအဖြစ်သည် သွန်းရွှေဆွတ်တို့၏ ဧည့်ခန်းဆောင်လေးမှာ ဖြစ်လာသည်သာလိုက်ရပါပြီ ..။ ဧည့်ခန်းတွင်းဆီသို့ သွယ်နှံနဲ့ လေးဖြင့် ထူပါသည် မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဝင်လာသည်။ ဆံပင်က

လည်ကုပ်သားပေါ်အောင် ညှပ်ထားလျက် .. ပါတိတ်ဝမ်းဆက်လေးကို ခတ်ထားကာ အဝါဘက်များသော အဆင်အသွေးဖြင့် လိုက်ဖက်လှပနေပါသည့် ထိုမိန်းကလေး၏ အကြည့်တွေသည် စူးရှတောက်ပလွန်းစွာ ရှိနေကြတာကိုလည်း မြင်လိုက်ကြရ၏။

ပထမတော့ .. ထိုမိန်းကလေးသည် .. ဘာကြောင့် .. ဤမျှအထိ .. ရွှေဆွတ်တို့၏ ဗန်းလေည်းဆိုသည့် အိမ်လေးဆီသို့ ရောက်လာရပါလိမ့်ဟု တွေးမရချင် ..။ မျက်နှာထား တင်းနေပါသော ထိုမိန်းမချောလေးသည် ရွှေဆွတ်တို့နှင့် ဘယ်တုန်းကမှ သိကျွမ်းခဲ့ဖူးခြင်း မရှိခဲ့ ..။ မျက်နှာတင်းနေခြင်း ဆိုတာထက်ပင် ပို၍မာကျောခြင်းဘက်ကိုပါ ကူးနေသည့် ထိုမိန်းကလေးကိုလည်း မမလွန်း သိထားပုံမရ ..။ ခပ်ငေးငေး ကြည့်နေသည်ပါပဲ ..။ မမယုကတော့ နောက်ပါးမှ လိုက်လာရင်း ..

“သူက .. မမလွန်းကို တွေ့ချင်လို့တဲ့ ..”

ဟု ပြောလာတော့ မမလွန်းမှ ..

“ထိုင်ပါ .. ထိုင်ပါရှင် ..”

ဟု ပြောရာပါ၏။ ဒါပေမဲ့ ခုထိ မျက်နှာထားတင်းချိနေဆဲ ဖြစ်ပါသည့် ထိုမိန်းမကို .. မမလွန်းသည်လည်း သိပ်မရ ဖြစ်နေဆဲ ..။

“ကျွန်မ နာမည် .. မြသက်ထားပါ .. ထားလို့ပဲ ခေါ်ကြပါတယ် .. အထူးသဖြင့် .. ကိုသန့်ကပေါ့ .. ကိုသန့်က .. ထားကို .. ထားလို့ခေါ်သလို .. ထားကလည်း .. ချွဲ့ကို .. မောင်လို့ ခေါ်ပါတယ်ရှင် .. ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား မောင် ..”

ဟု ပြောချလာတော့ ရွှေဆွတ် မျက်နှာထက်မှာ ခိတ်လန့်ခြင်းနှင့် ရှက်စိတ်များ ဖြန်းခနဲ ဖြန်းခနဲ တက်လာရသည်မို့ ကမန်းကတန်းလေးပဲ လှေကားထစ်တွေထက်မှာ ထိုင်ချလိုက်မိရပါပြီ ..။ မကြာမီတင် ရက်လေးမှာပဲ စေ့စပ်ရပါတော့သည့် လူတစ်ယောက်နှင့် ပတ်သက်၍ .. ရွှေဆွတ်တို့၏ အိမ်ထဲမှာပဲ .. တစ်ပါးသော မိန်းမတစ်ယောက်က .. ပိုင်စိုးပိုင်နင်းနိုင်စွာ .. ရဲတင်းလွန်းစွာပဲ .. မောင် .. ဟု လာခေါ်ရသည်အထိ နီနေရချေသည်တကား ..။

ရွှေဆွတ် ကိုသန့်ကို ကြည့်လိုက်တော့ မျက်နှာကြီး ခုတ်ကျနေလျက် ဒေါသသင့်နေသော မျက်ဝန်းများဖြင့် ထိုမြသက်ထား ဆိုသည့် မိန်းမချောလေးကို ကြည့်နေတာကို မြင်ရပါ၏။

မမလွန်းကတော့ ရှက်စိတ်နှင့် ဒေါသသင့်နေသော မျက်နှာ ..။ ပြီးတော့ .. ကိုသန့်ထံမှ ဘာကိုများ ပြောလာချေညော် ဆိုတာကိုလည်း သိလိုသော မျက်နှာဖြင့် လှမ်းကြည့်နေပါပြီ ..။

ယခုထိ ကိုသန့်၏ နှုတ်မှ ဘာဆိုဘာမျှ ပွင့်ကျလာသေး ..။ ဒါပေမဲ့ .. ခံပြင်းရိပ်တွေကတော့ ရဲတက်နေသည့် ဒေါသကဲနေသော မျက်နှာထက်မှာ ပြည့်သိပ်နေကြပါ၏။

မြသက်ထားကတော့ တစ်ချက် ခပ်မဲ့မဲလေး ပြုံးလိုက်တာ အရာရာကို ဂရုမစိုက်သော မျက်နှာထားလေးဖြင့်ပဲ မထိတထိကြီး ရပ်နေရင်းမှ ..

“ဘယ်လိုလဲ မောင် .. ထားကလွဲရင် ချစ်မြတ်နိုးစရာ မရှိပါဘူးလို့ မောင် ပြောခဲ့တဲ့ စကားတွေက .. ခုထိတော့ ..

မောင်ရင်ထဲမှာ ကျန်နေကောင်းပါသေးရဲ့နော် .. သူ့ကို
မောင် .. ဒီလောက် တိုတောင်းတဲ့ ရက်ပိုင်းအတွင်းမှာ
ထား ဆိုတာကို .. ချန်ထားခဲ့ပြီး သွန်းရွှေဆွတ် ဆိုတာကို
ပြောင်းချစ်ယူလိုက်နိုင်လောက်အောင် .. မောင် .. ထားကို
လုံးဝကြီးတော့ .. ရင်ထဲက ပျောက်ပစ်လိုက်နိုင်သေးမှာ
မဟုတ်ပါဘူး မောင်ရယ် .. ဟင် ..”

ဟု ဆက်ပြောလာတော့ ကိုသန့် တစ်ချက် ခေါင်
ကိုမတ်လိုက်ကာ ..

“မင်း .. ပိုက်ဆံ ဘယ်လောက် လိုချင်လို့လဲ ထား ..”

ဟု အဲဒါမျှ မေးလိုက်ပါပြီတည်း ..။

သွန်းရွှေဆွတ် ဖျတ်ခနဲ ရပ်လိုက်သည်က တစ်ခဲ
တစ်ရာသော စကားကို ထားဘက်မှ ပြောချမလာသေးခင်မှာပါ ..
လက်ကိုလည်း ရွှေဆွတ် ကာပြလိုက်သည်။ သဘောက .. ထား
ကို ဘာမှမပြောသေးနှင့် ဆိုသည့်သဘော ..။ မမလွန်းမှလည်း
တစ်ခုခု ကိုသန့်ကို ပြောတော့မည်နယ် ရှိနေတာမို့ ရွှေဆွတ်
ခေါင်းခါပြသည်။

ဤကိစ္စသည် .. ရွှေဆွတ်နှင့် တိုက်ရိုက်ပတ်သက်
လာနေပြီဖြစ်သည့် ကိစ္စ ..။ ရွှေဆွတ် ပြောရမည့်ကိစ္စ ..။ ဒါ ..
ရွှေဆွတ်ဘက်က .. ခံယူချက်ပါ ..။

“ဒါ .. ရွှေဆွတ်ရဲ့ အိမ်ပါ .. ကိုသန့်ရော .. မြသက်ထား
ရော .. ရွှေဆွတ်တို့ရဲ့ အိမ်ထဲမှာ လာရပ်နေကြတာပါ ..
ပြောစရာစကား .. ဆုံးဖြတ်စရာ စကားကို .. ကျွန်မပြော
ပါမယ် .. ရှင်တို့ လောလောဆယ်မှာ ငြိမ်နေကြပါ ..”

ဟု ကိုသန့်နှင့် မြသက်ထားကို ပြောလိုက်ပြီးမှ
အညံ့မတ်စွာပဲ သွန်းရွှေဆွတ် ကိုသန့်ကို ကြည့်လိုက်မိပါ၏။
အတိတ်နားများ ဖိတ်ဖိတ်လက်နေအောင် နာကြည်းခံပြင်းရိပ်တွေ
အပိစီးခြင်းမက အုပ်စီးတက်လာနေပြီဖြစ်ပါသည် မျက်နှာနုနုည
သေးကို နှမြောတသစွာ ကိုသန့် ငုံ့ငုံးကြည့်နေမိရရင်းမှ ..။
ချောက်ချားခြင်းကလည်း ရင်ထဲဆီသို့ ကြောက္ကစွာ တိုးဝင်နေပြီ ..။
အလိုလို သိလာနေသည်က / .. ဤယမင်းရွှေစင်လေးကိုဖြင့်
ဆုံးရှုံးရချေတော့မည်ကောလေ .. ဆိုသည့် ခံစားမှုပါ ..။ ပို၍
ခိတ်ထဲ အမှန်းကြီး မုန်းလိုက်မိရသည်ကလည်း မြသက်ထားကို
ဝါတည့် ..။ ဤနေရာထိ လိုက်လာရသည်အထိ .. ရဲတင်းလွန်း
နေသည့် မြသက်ထားကိုလည်း ဤပန်းလှေသုင်းဆီမှ စာရွတ်
တိုက်ကြီး ဆွဲခေါ်ချသွားလိုက်ချင်သည်ပါပဲ ..။

ပျောင်းနဲ့နဖုန်းစွာ ရပ်နေပါသည့် ရွှေဆွတ်ကိုလည်း
တောင်းပန်သလို ကိုသန့် ကြည့်နေမိရဆဲ ..။ လောလောဆယ်
မှာ .. ဘာဆိုတာကိုမျှ .. သွန်းရွှေဆွတ်၏ ဆန္ဒနှင့် ဆန့်ကျင်စွာ
ပြော၍ရနိုင်တော့မည်မဟုတ် ဆိုတာကိုလည်း အလိုလို သိနေသည်။
သွန်းရွှေဆွတ်က ဘာကိုမျှ မပြောသေးနှင့် .. ဆိုလျှင် ငြိမ်နား
ထောင်ပေးခြင်းက ပိုတောင်းနေမည် ..။ အတင်းဝင်ပြောနေလျှင်
ပို၍ ရှုပ်ထွေးလာတော့မည် ..။ ပို၍ တင်းမာလာကုန်တော့မည်
ဆိုတာကိုလည်း ကိုသန့် သိနေသည်။ ကိုယ့်ဘက်ကလည်း ထား
နှင့် ချစ်သူဖြစ်ခဲ့သည်က အမှန်မဟုတ်ပါလားလေ

“ဒီကိစ္စ .. ရှင်အသိဆုံးပဲ ကိုသန့် .. မြသက်ထား ပြော
တာ အမှန်ပဲလား”

“ဘာလဲ .. ရှင်က .. ကျွန်မ လိမ်ပြောနေတယ်လို့မှ ထင်နေလို့လား မသွန်းရွှေဆွတ် .. သူ့ကိုအထင်ကြီးတာလား .. သူ့ဘက်က .. ရမယ် ဥစ္စာပစ္စည်းတွေကို အထင်ကြီးနေတာလား .. ဒီမှာ .. ကျွန်မ ပြောမယ် .. ရှင် .. သိဖို့က ..”

“ကျွန်မ .. ရှင်နဲ့ လောလောဆယ်မှာ စကားပြောနေတာ မဟုတ်ဘူး မမြသက်ထား .. ကျွန်မအိမ်ထဲ ရောက်နေတဲ့ ရှင်ဟာ .. ကျွန်မရဲ့ စည်းကမ်းကိုတော့ လိုက်နာရလိမ့်မယ် .. ရှင် တိတ်တိတ်လေး ရပ်နေပါ .. ထိုင်ခွင့်တောင် ရှင်ကို ကျွန်မ ခွင့်မပြုထားဘူး မမြသက်ထား .. ရှင်တိတ်တိတ် မရပ်နိုင်ဘူး ဆိုရင်တော့ .. ကျွန်မတို့ရဲ့ အိမ်ထဲက ထွက်သွားတာ အကောင်းဆုံးပါပဲ .. ခြံပြင်ရောက်တဲ့ အခါမှာလဲ ... ရှင်ပါးစပ်ကို ပိတ်မထားပဲ .. ဘေးဝန်းကျင်သိအောင် .. ကြားအောင် .. အော်ကျယ်ဟစ်ကျယ်တွေ လုပ်လာရင် .. ကျွန်မ သည်းခံမယ် မထင်ပါနဲ့ .. ရှင်ကို .. အသရေဖျက်မှုနဲ့ .. ကျွန်မ တရားစွဲရပါလိမ့်မယ် .. ရှင်နဲ့ ကိုသန့်တို့ရဲ့ ကိစ္စဟာ .. ကျွန်မရော .. ကျွန်မအိမ်နဲ့ ရော .. ပတ်ဝန်းကျင်မှာရော .. ဘာမှ ပတ်သက်လာခွင့်မရှိပါဘူး .. ရှင် .. လောလောဆယ်မှာ ငြိမ်နေတာ အကောင်းဆုံးပါပဲ ..”

ဟု မြသက်ထားဘက်ကိုလှည့်၍ တည်ငြိမ်စွာ .. မာကျောကျောလေးလည်း နိုင်စွာ ခပ်ပြတ်ပြတ်လေး ပြောချလိုက်မိသည့် သွန်းရွှေဆွတ်ကို ကြည့်ကာ မမလွန်းကတော့ လက်လေး

ခတ်ရပ်၍ ငြိမ်သက်ကျေနပ်သွားပါပြီ ..။ ဤကိစ္စ .. သွန်းရွှေဆွတ် ပြတ်သားစွာပဲ .. ဆုံးဖြတ်ပေးလိုက်တော့မည်ဟုလည်း နားလည်နေမိရပါ၏။ အရမ်းကို အေးချမ်းသိမ်မွေ့စွာ နေတတ်ပါသော ညီမလေး သွန်းရွှေဆွတ်သည် ..။ လတ်တလောမှာ ရုတ်ချည်း ခင်ဆိုင်လိုက်ရပါသည့် ရှုပ်ထွေးခံပြင်းဖွယ် အဖြစ်တစ်ခုကိုလည်း တည်ငြိမ်ရဲရင့် ပြတ်သားစွာ ရင်ဆိုင်ဆုံးဖြတ်နေသည့် မိန်းကလေး တစ်ယောက် ဖြစ်နေတာမျိုးကိုတော့ မမလွန်း ရင်ထဲမှာ ကျေနပ်သည်။

မြသက်ထား၏ မျက်နှာလေးသည်ပင် မထိတရိ ခံလေးဆီမှ ငြိမ်ကုပ်ကုပ်လေး အဖြစ်ဆီသို့ ပြောင်းသွားတာကို မမလွန်း မြင်နေရပါ၏။ လောလောဆယ်မှာတော့ သွန်းရွှေဆွတ် သည် ကိုသန့်ကိုရော .. မြသက်ထားကိုရော .. လွှမ်းမိုးထားလိုက်နိုင်ပြီဖြစ်သည့် သွန်းရွှေဆွတ် အဖြစ်သို့ ရောက်ရှိနေချေသည်တကား ..။

သွန်းရွှေဆွတ် ကိုသန့်ကို မော့ကြည့်သည် ..။ မျက်ဝန်းများက လက်တောက်နေဆဲ ..။

“ရှင် .. ဖြေပါ ကိုသန့် ..”

ဟု ပြောသံလေးကလည်း အရမ်းကို တည်ငြိမ်နေသည်။

“ကိုယ် .. သူနဲ့ ချစ်သူဖြစ်ခဲ့ဖူးတာတော့ မှန်ပါတယ် .. ဒါပေမဲ့ .. သူနဲ့ကိုယ် .. အဆက်ပြတ်သွားခဲ့တာလဲ ကြာခဲ့ပါပြီ ..”

“ဘာလဲ .. ရှင် .. သူနဲ့ စေ့စပ်လိုက်တော့မယ် ဆိုတော့မှ .. သူ့ကို .. တွေ့ပြီးမှ မဟုတ်လား .. မောင် ..”

ဟု ဖျတ်ခနဲ ဝင်ပြောလာသည့် မြသက်ထား၏ မျက်နှာက ရဲနေသည်။

သွန်းရွှေဆွတ် မြသက်ထားကို ကြည့်လိုက်ပါ၏။ မျက်နှာက တည်ငြိမ်နေပြီ။

“ရှင် မစိုးရိမ်ပါနဲ့ မမြသက်ထား .. သူ့ပါးစပ်က အဖြေ တစ်ခုကို .. ကျွန်မ တောင်းပြီးပြီ .. ရပြီးပြီ .. ကျွန်မက လဲ .. ချစ်သူရည်းစား ရှိပြီးတဲ့အပြင် .. အဲဒီချစ်သူကို စွန့် ပစ်ပြီး .. ကျွန်မကို လာကမ်းလှမ်း .. စေ့စပ်တဲ့လူ တစ်ယောက်ကို .. ဟိုတယ်တစ်ခုမှာ .. လက်လေးချိတ်ပြီး .. တပြုံးပြီးနဲ့ စေ့စပ်ချင်တဲ့ သွန်းရွှေဆွတ် မဟုတ်ဖူးရှင် ..”

ဟု ပြောလာတော့ ကိုသန့် ခေါင်းယမ်းသည်။ သွန်းရွှေဆွတ်ကို လုံးဝအဆုံးရှုံးမခံနိုင်သလို ရှေ့ကိုတိုးတော့ သွန်းရွှေဆွတ် နောက်သို့ဆုတ်ပါ၏။ လက်ကိုလည်း ကာသည်။

ကိုသန့် ကိုယ်ရှိန်ပြန်သတ်၍ ရပ်လိုက်ရရင်းမှ မြသက်ထားကို စူးရဲသော မျက်ဝန်းများဖြင့်ကြည့်ကာ ..

“မင်းကို .. ကိုယ့်စက်ရုံမှာ .. ကိုယ့်စက္ကတေရီအဖြစ် ထားမိတာ ကိုယ့်အမှား ဖြစ်သလို .. မင်းရဲ့ .. လှပတဲ့မျက်နှာ .. မင်းရဲ့ချိုသာတဲ့ စကားတွေကို သာယာမိခဲ့တာ .. ငါ့အမှားပဲ .. မင်းရဲ့ ရဲတင်းတဲ့ အရောတဝင်မှုတွေကြားထဲမှာ .. ငါ .. တစ်ချက်သတိလစ်ပြီး .. မင်းကို ချစ်မိပြီလို့ ထင်မိခဲ့ဖူးတာလဲ ငါ့အမှားပဲ .. တဖြည်းဖြည်း မင်းရဲ့ .. ရဲတင်းတဲ့ အထိအတွေ့တွေ ကြားထဲမှာ .. ငါ .. မသာယာရဲတာမို့ .. မင်းကို .. ငါ .. အလုပ်ကကို ထုတ်

ပစ်ခဲ့တာ မင်း အသိ .. မင်းနဲ့ငါ .. ချစ်သူဖြစ်ခဲ့ဖူးကြတာ တစ်ခုကလွဲလို့ .. မင်းနဲ့ငါ .. ဘာမှ .. ရှုပ်ထွေးခဲ့တာ မရှိဘူး မြသက်ထား ..”

နာကြည်းခံပြင်းစိတ်ဖြင့် တည်တည်ကြီးကြီး ကြည့်၍ ကိုသန့် မြသက်ထားကို ပြောနေစဉ်ခိုက်မှာ မမလွန်းကတော့ အပေါ်ထပ်သို့ တက်သွားပါပြီ။ မမလွန်း ဘာသွားလုပ်သည် .. ဘာကို သွားယူငင်နေပြီ ဆိုတာ သွန်းရွှေဆွတ် သိနေသည်ပါပဲ။

မြသက်ထားကတော့ ခပ်မော့မော့ ပြုံးလိုက်ကာ ..

“ဒါဆို .. ဒါက .. ဘာလဲ ကိုသန့် .. ဒါ .. ဖိုတိုစတက်ပ် ဆွဲထားတာနော် .. မူရင်းကို .. မြသက်ထား ယူမလာဘူး .. ဒါ .. ဒေါက်တာ .. ဒေါ်ခင်လေးရဲ့ ဆေးစာပဲ .. ကျွန်မမှာ .. မြသက်ထားမှာ .. တောဒီက .. ထားမှာ ကိုယ့်ဝန်ရှိနေတယ်ဆိုတဲ့ ဆေးစာပဲ ..”

ဟု ပြောလာတော့ ကိုသန့် ခေါင်းကြီးမတ်၍ ရှေ့သို့ ဒေါသတကြီး တိုးသွားကာ ..

“မင်း .. ညာတာ .. ညာတာ .. မင်းနဲ့ငါ .. ဘာမှ .. ဘာမှ .. မဖြစ်ကြရပဲနဲ့ .. ဒီဆေးစာကို မင်း .. ညာယူလာတာ .. ဒါမှမဟုတ်ရင်လဲ .. မင်း တခြားတစ်ယောက်နဲ့ ဒီကိုယ်ဝန် .. ရ ..”

ဟု ခံပြင်းလွန်းစွာ .. ဘယ်လိုမှ လက်မခံနိုင်စွာ ပြောဆိုနေစဉ်ခိုက်မှာ .. မြသက်ထားကတော့ ဆေးစာရွက်လေးကို လက်ကိုင်အိတ်လေးထဲ တန်မပျက် ပြန်သိမ်းလိုက်ပါပြီ။

မမလွန်းကတော့ ကတ္တီပါပုံ ဘူးပြားလေးကို ယူလာကာ ကိုသန့်ကို ကမ်းပေးသည်။

“ဒါ .. ရှင်တို့ဘက်က .. တင်တောင်းတဲ့ ရတနာများပါပဲ ကိုသန့် .. ရှင်တို့နှစ်ယောက်ရဲ့ ကိစ္စကတော့ .. ရှင်တို့ဘာသာပဲ ရှင်းကြ လင်းကြပေါ့လေ .. တခြားတစ်နေရာရာမှာဆိုပါတော့ ..”

ဟု ပြတ်သားစွာပဲ ပြောလာတော့ ကိုသန့် လက်ကာသည်။ ရတနာဘူးပြားကိုလည်း လက်မခံပဲ ကိုယ်ကို နောက်ဆုတ်ပါ၏။

“ရှင် .. လက်မခံလို့ မရပါဘူး ကိုသန့် .. လက်မခံပဲ ဆက်ငြင်းနေရင်တော့ ကျွန်မတို့ ညီအစ်မနှစ်ယောက်လုံး .. ရှင်မိဘအိမ်ထိ လိုက်ပေးရပါမိမ့်မယ် .. ဒီပစ္စည်းကို လက်ခံပါ .. လက်ခံရရှိကြောင်းလဲ လက်မှတ်ထိုးသွားပါ .. ဒါပါပဲ ..”

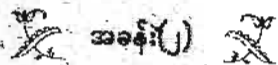
ဟုပြောကာ မမယုကို သွန်းရွှေဆွတ် ကြည့်လိုက်ကာ ..

“မမယု .. ရွှေဆွတ်ကို .. စာရေးစားပွဲက စာရွက်တစ်ရွက်ရယ် .. ဘောလ်မင်လေးရယ် ယူလာပေးပါဦး ..”

ဟု ပြောလိုက်မိရပါပြီ ..။

ကိုသန့် မျက်ရည်ဝဲလာပါပြီ ..။ ပြတ်သားစွာ ရပ်နေပါသော သွန်းရွှေဆွတ်ကို .. ဘယ်လိုမှ ရှင်းပြခွင့်လည်း ရတော့မှာ မဟုတ်သလို .. အဆုံးရှုံးကြီး ဆုံးရှုံးရချေပြီကောလေ .. ဆိုသည့် နှမြောစိတ် .. ကြေကွဲစိတ်တို့ကလည်း ရင်နှင့်မဆန့် ..။

ကိုသန့်၏ ရင်သည် .. ဆတ်ဆတ်ခါနီနီလျက် မျက်ရည်ပေါက်က .. ဖြုတ်ခနဲ .. ကြွေချေသတည်း။ သွန်းရွှေဆွတ်ကတော့ .. လှပသော .. တော်ဝင်မင်းသမီးလေး တစ်ပါး၏ မာနမျက်နှာလေးဖြင့် တည်ငြိမ်စွာ ရပ်နေဆဲ ..။ ဪ .. ရပ်နေမြဲ ..။

သွန်းရွှေဆွတ်၏ မျက်နှာလေးထက်မှာ ခံပြင်းရိပ်နှင့် မာနရိပ်များက ပြည့်ပြည့်သိပ်သိပ် .. ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် .. သွန်းရွှေဆွတ်နှင့် ကိုသန့်တို့ စေ့စပ်ကြမည်ဆိုသည့် သတင်းကတော့ ရင်းနှီးသူတွေကြားထဲမှာ ပြန့်ပြန့်နဲ့နဲ့လေးတော့ ရှိသင့်သလောက် ရှိနေခဲ့ပြီးပြီပေ ..

ခုလို .. စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းခြင်းကိစ္စ ပျက်ရသည်ဆိုတာမျိုးကတော့ မိန်းကလေးရှင်ဘက်က .. အရှက်ပိုရစေသည့်ကိစ္စ ..

ခေါင်းငိုက်စိုက်ချ၍ ကိုသန့် ထွက်ခွာသွားပြီးသည့်နောက်မှာ သွန်းရွှေဆွတ် အားကုန်ကြိုးပြတ်လေး လှေကားထစ်မှာ ထိုင်ချလိုက်မိရင်းမှ ခေါင်းလေးကို လှေကားလတ်ရမ်းပွတ်လုံးဟိုင်လေးထက်မှာ ဖေးမိ၍ မျက်စိကို စုံမှိတ်ချလိုက်မိရပါသည့်အဖြစ်။ ရင်ထဲမှာ ပန်းဟိုက်နေသည်။ ကိုသန့်နှင့် စေ့စပ်မည့်ကိစ္စပျက်ရ၍ ပန်းဟိုက်ခြင်း မဟုတ် .. ဒါပေမဲ့ .. အရမ်းကို သန့်စင်အောင် ထိန်းသိမ်းထားခဲ့ရပါသော ကိုယ့်နှာမည်တစ်လုံးကို ..

ခုလို .. အရမ်းကို သစ္စာမဲ့သည့် လူတစ်ယောက်နှင့်မှ စေ့စပ်ရမည့် အဖြစ်မျိုးနှင့် တိုးရ .. စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းတာတွေ ပျက်ရနှင့် ဖြစ်ပျက်ခဲ့ရ .. ကြုံကြိုက်ရသည့် ကံအကွက်တော့ ရင်ထဲမှာ ထွက်ပေးခဲ့ရချင် .. ကိုယ့်ဘက်က အပြစ်ရှိ၍ ပျက်ရသည်ကိစ္စဟုတ်ပေမဲ့ မိန်းကလေးဆိုတာမျိုးကတော့ .. နာမည်လေးတစ်သုံး ထိန်းသိမ်းခဲ့ရလေသမျှ .. လက်ညှိုးထိုးစရာ အကွက်တစ်ကွက် ရသွားသလိုကြီး ဖြစ်သွားခဲ့ရသည် မဟုတ်ပါလား ..

ကိုသန့်နှင့် ခုလို .. စောစောအကြောင်းသိရလမ်းခွဲရသည့်အတွက်ကတော့ဖြင့် ရွှေဆွတ် ကံကောင်းသည်ဟုပင် ဝမ်းသာမိရပါသေးသည့် အဖြစ်။

“ညီမလေးရယ် .. ကိုသန့်နဲ့ ဆွတ်လေးကို .. စေ့စပ်ဖို့ကိစ္စ သဘောမမျှမိခဲ့ဖို့ပဲ ကောင်းတာ .. မမလွန်းလဲ စုံစမ်းကြည့်ခဲ့တာတွေ ရှိခဲ့ပေမယ့် .. အဲဒီ မိန်းကလေးနဲ့ ကိုသန့်တို့ အသလောက်ထိ .. ဖြစ်ခဲ့ကြတဲ့အတိတ် ရှိနေတယ်ဆိုတာကိုတော့ မသိခဲ့ရဘူးလေ .. ဒါကြောင့်လဲ .. သူ့ကို လူကောင်း သူကောင်းအဖြစ် မှတ်ထင် .. လက်ခံမိခဲ့တာပေါ့ကွယ် ..”

ဟု သက်ပြင်းကြီးရှိုက်၍ မမလွန်း ပြောကာ သွန်းရွှေဆွတ် ဘေးမှာ လာကပ်ထိုင်သည်။ အပြစ်မကင်းသူ တစ်ယောက်နယ် မမလွန်း ယူကျုံးမရကြီး ဖြစ်နေရှာတာကိုလည်း မမလွန်း၏ တုန်ခါနေသည့် အသံနုနုလေးတွေဖြင့်ပင် သွန်းရွှေဆွတ် သိနေရပါ၏။ မျက်ဝန်းလေးတွေကို စုံမှိတ်ထားရာမှ သွန်းရွှေဆွတ် မမလွန်းကို ကြည့်မိရပါပြီ။ မျက်ရည်များ လည်နေလျက် သွန်း

ရွှေဆွတ်ကို ငေးစိုက်ကြည့်နေရင်းမှ မမလွန်း၏ လက်ဖဝါးလေး
တွေက သွန်းရွှေဆွတ်၏ ဆံစလေးတွေကို ဖွဖွသပ်ပေးလာပါ၏။

မမလွန်း အဘယ်မျှထိ သွန်းရွှေဆွတ် အပေါ် ချစ်
ရှာတာကို သိနေသည်မို့လည်း မမလွန်း၏ လက်လေးကို ဖေးယူ
လိုက်ကာ ရွှေဆွတ်၏ ပါးလေးမှာ ယူအပ်ထားမိလိုက်ရပါ၏။

“မမလွန်း .. ရွှေဆွတ် ကောင်းစားစေချင်လို့ .. ခုလို ..
သဘောတူခဲ့တယ်ဆိုတာ သွန်းရွှေဆွတ် သိပါတယ် မမလွန်း
ရယ် .. သူ့လိုလူနဲ့ ခုလို .. စောစောအကြောင်းသိလိုက်
ရတာကိုလဲ .. ရွှေဆွတ် ဝမ်းတောင်သာပါသေးတယ် ..”

ဟု မမလွန်း စိတ်ထဲဖြေသာအောင် ပြောမိရသည်
ကိုက .. မမလွန်းကို ချစ်၍ပါ။

သွန်းရွှေဆွတ်ကြောင့် ယူကျုံးမရ မဖြစ်ရအောင်
ပြောပေးရခြင်းပါ။ မမလွန်း မျက်ရည်ကျလာပါ၏။ စားပွဲထက်
မှာ အထပ်လိုက်ကြီး ရှိနေဆဲ ဖိတ်စာတစ်ထပ်ကြီးကိုလည်း ငေး
စိုက်ကြည့်နေသည်။ နောက်တော့ မမယုကို လှမ်းကြည့်လိုက်တာ
ကိုလည်း ရွှေဆွတ် မြင်နေရပါ၏။ သွန်းရွှေဆွတ်၏ ခေါင်းလေး
ကို ပနုံးပေါ် ဖေးတင်လိုက်ရင်းမှ မမလွန်း ပြတ်ပြတ်သားသား
ပုံလေးဖြင့် ..

“ယုယုရေ .. ဖိတ်စာတွေကို အားလုံး မီးရှို့လိုက်ပါ
ကွယ် ..”

ဟု ပြောလိုက်တော့ စောစောကတည်းက ဖိတ်စာ
ထပ်ကြီးကို ကြည့်မရပုံကြီးဖြင့် အခဲမကျေသလိုကြီး တကြည့်တည်း
ကြည့်နေပါသည့် မမယုမှာ .. သွက်သွက်လက်လက်ကြီးကိုပဲ

ဖိတ်စာထပ်ကြီးကို ယူချသွားပါပြီ ..။ မကြာလိုက် ..။ နောက်ဖေး
ဘက်ဆီမှ စက္ကူမီးညှော်နဲ့တွေ ဧည့်ခန်းထိပ် ဝင်လာကြပါပြီ ..။

ဇာဝတ်စုံဖြူလေးနှင့် လှလိုက်ပါသည် သွန်းရွှေဆွတ်
ကြည့်ကာ မမလွန်း ရင်ထဲမှာမချီ။ မိန်းမပျိုလေးတစ်ယောက် ..
ချီးခံလိုက်ရသလိုကြီး ဖြစ်ရချေသည်ကော .. ဟု တွေးမိရင်း
ကိုသန့်ကိုပဲ ဒေါသတွေ ပုံအောတိုက်နေရသည်ပါပဲ။

“အဝတ်သွားလဲလိုက်တော့ ရွှေဆွတ်လေး .. အဲဒါတွေ
ကိုလဲ .. မီးရှို့ပစ်လိုက်တာ အကောင်းဆုံးပဲ ..”

ဟု မမလွန်း ပြောခိုက် ရွှေဆွတ် ထရပ်သည်။ ထို
ခိုက် ဖုန်းမြည်လာသည်မို့ မမလွန်း သွားကိုင်ပါ၏။ အပေါ်
ထပ်လှေကားထစ်တွေကို နင်းဖြတ်တက်နေစဉ်ခိုက် ..

“နောက်ထပ် ဖုန်းဆက်လာတာတွေ ဘာတွေကို မလုပ်
စေချင်တော့ပါဘူး ကိုသန့် .. ရှင်တို့ကိစ္စ .. ရှင်တို့ရှင်း
ကြလင်းကြပါ .. ဒီကို .. ဆက်သွယ်တာတွေလဲ မလို့အပ်
တော့ဘူးဆိုတာ ရှင် နားလည်မှာပါ .. ကျွန်မတို့က ..
ရှင်ကို လူရည်မွန် .. လူရည်သန့်လေးလို့ ထင်မိခဲ့တာ ..
ခုလို .. ဇာတ်ရှုပ်တာမျိုးကို ကျွန်မတို့က လုံးဝလက်ခံတာ
မဟုတ်ဘူးရှင် .. ရှင် ချမ်းသာတာကို ကျွန်မတို့က အလေး
ထားတာ မဟုတ်ဘူး .. ကိုယ်ကျင့်စာရာကို အလေးထား
တာပါ .. ရှင်မိဘတွေနဲ့ ထပ်လာပြီး စေ့စပ်ဖျန်ဖြေစကား
မျိုးတွေ ပြောလာဖို့လဲ မလုပ်ပါနဲ့ .. ဒီအိမ်ကိုလဲ မလာ
ပါနဲ့ .. ရှင်ဘက်က ပို့လာတဲ့ ဝတ်စုံတွေလဲ .. မီးရှို့ဖို့စီစဉ်
နေပါပြီ .. ဖိတ်စာတွေကို မီးရှို့လိုက်တဲ့ ညှော်နဲ့တွေက

တော့ အခန်းထဲမှာ အခုစကားပြောနေကုန်း မွန်နေတာပဲ ..”

ဟု မမလွန်း တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်လေးဖြင့် ခပ်ပြေပြစ် ပြောနေသံကို ရွှေဆွတ် ကြားနေရသည်။ တစ်ဖက်က တော့ပြောနေသည် မသိ ..။ မမလွန်း အတော်ကြီးကို စိတ်လွှဲစိတ်ရှည်ပေးပြီး နားထောင်ပေးနေရမှန်း ရဲတက်လာနေသည် မျက်နှာလေးဖြင့်ပဲ သိသာနေတာကို လျှောက်တစ်ဝက်မှရပ်စဲ ဝေးကြည့်နေပါသည့် သွန်းရွှေဆွတ် မြင်နေရသည်ပါပဲ ..။ အတော်ကြီးကို မျက်နှာပြောင် တိုက်စုံသည့် ကိုသန့်ပေပဲ ..။ လည်း သွန်းရွှေဆွတ် စိတ်ပျက်လက်ပျက်ကြီး ဖြစ်နေမိရပါသည် အဖြစ်။ ကြည့် ..။ ဘာမှ ကြာသေးတာမဟုတ်။ ဘယ်ကနေ၍ ဖုန်းလှမ်းဆက်နေပြန်သည် မသိ ..။ တကယ်က .. ကိုယ့်အပြစ်ကိုယ်သိပြီး .. ဘာမျှ ဆက်သွယ်မှု မပြုတော့ပဲ ငြိမ်နေရမည် ကိစ္စ ..။ ခုကျတော့ .. ချစ်ချင်းကြီး ဖုန်းဆက်လာနေပြီ ..။ ကိုသန့်ကို .. စိတ်ပျက်အထင်သေးခြင်းက ရင်ထဲမှာစို၍ နေယူလာနေကြပါသည် အဖြစ်။

“ဪ .. ရွှေဆွတ်လေးကို .. ရှင်းပြမိရစေ .. ဟုတ်လား မလိုပါဘူး ပြောလို့မှ မရရင် .. ကဲ .. ရှင်ကမှ .. ရွှေဆွတ်လေး ဘယ်လိုပြောလာမယ် ဆိုတာကို .. ထပ်ကြားလိုပေဦးတော့ပေါ့ .. ရွှေဆွတ် ခဏ ..”

ဟု မမလွန်း ခေါ်တော့ ရွှေဆွတ် ခေါင်းယမ်းမိသည်။ ကိုသန့်လို လူတစ်ယောက်နှင့် ရွှေဆွတ် ဘာကိုမျှ မစရာစကား မရှိ ..။ မမလွန်းမှ ..

“မဟုတ်ဘူး ရွှေဆွတ်လေး .. သူက .. ရွှေဆွတ်လေးနဲ့ မပြောရမချင်း ဖုန်းဆက်လိုက် .. လူတွေဖို့ ကြီးစားလိုက်နဲ့ လုပ်နေမှာမျိုးကို မမလွန်း မလိုလားဘူး .. တစ်ခါတည်း .. ပြောပေးလိုက် .. သူနားလည်အောင် .. ပြောပေးလိုက် .. ကဲ .. ရှင်ပြောချင်တာတွေ .. ပြောပါ ကိုသန့် ..”

ဟုပြောကာ မမလွန်း ကိစ္စတစ်ခုကို .. အပြစ်ကြီး ခြစ်ချသလို ဆုံးဖြတ်ထားပုံလေးဖြင့် ရွှေဆွတ်ကိုလည်း ကြည့်နေသည့်မို့ ရွှေဆွတ် အဲလေးခဲလိုက်ကာ .. အောက်ပြန်ဆင်းလာ ..။ ဖုန်းကိုင်ရနှင့် ဖြစ်ရပါပြီ ..။

“ကျွန်မ ရွှေဆွတ်ပါ ..”

“ထားနဲ့ကိုယ် .. အာမှကို .. မဖြစ်တာပါ ရွှေဆွတ်ရယ် .. ချစ်သူဖြစ်ခဲ့ဖူးတယ် ဆိုတာ မှန်ပါတယ် .. သူ့စရိုက်ကို မကြိုက်လို့ .. ကိုယ် နောက်ဆုတ်လာခဲ့တာပါ .. အရမ်းကို .. ငွေမက်တာကို သိရလို့ပါ .. ကိုယ် “ရွှေဆွတ်လေးနဲ့ မတွေ့ခင်က ဖြစ်ပျက်ခဲ့တဲ့ .. အဲဒီချစ်သူ ထားရဲ့ကိစ္စကို .. ရွှေဆွတ် နားလည်ပေးပါကွယ် .. ချစ်သူအဆင့်ကနေ .. ကိုယ်ဘာတစ်ခုမှ မကျော်ခဲ့တာပါ .. သူ့မှာ ကလေးရှိရင်လဲ .. ကိုယ့် ကလေးမဟုတ်ပါဘူး ရွှေဆွတ်ရယ် ... ကိုယ် .. ရွှေဆွတ်ကို .. တကယ်ကို တန်ဖိုးထားပြီး မြတ်မြတ်နိုးနိုးကြီးကို ချစ်တာပါ .. ကိုယ် .. ရွှေဆွတ်နဲ့ ဝေးရရင် .. အရူးတစ်ပိုင်း ဖြစ်ရမှာပါ။ စေ့စပ်တာကို .. မမျက်ပါနဲ့ ရွှေဆွတ်လေးရယ် .. ဖိတ်စာတွေ မီးရှို့ပစ်တယ် ဆိုရင်လဲ .. ထပ်ရိုက်ယူပါရစေ .. ပေးနေနဲ့ မေမေလဲ ..”

အဲသလို ဆွေစပ်ကြောင်းလမ်းတဲ့ကိစ္စ ပျက်သွားတယ်ဆိုတာ သိရင် .. ရင်ကွဲကြမှာပါ .. ဖေဖေနဲ့ မေမေ ကိုယ်တိုင်က .. ထားနဲ့ ကိုယ့်ကို သဘောမတူတာပါ ..”

အရမ်းကို ခဏယယနိုင်စွာ .. ကြေကြေကွဲကွဲ နိုင်နေသော အသံဖြင့် ပြောနေပါသည့် ကိုသန့်၏ အသံတွေက .. နားစည်တွင်းဆီသို့ တိုးဝင်နေကြပေမယ့် .. သနားစိတ်က ရင်မှာ မဖြစ် ..။

“ဪ .. ရှင်မိဘများ ကိုယ်တိုင်ကိုတ .. ထားနဲ့ ရှင်ချစ်ရေးချစ်ရာကိစ္စကို သိထားတယ် ဆိုပါတော့ .. သူတို့ သဘောမမျှနိုင်တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်နဲ့ ဝေးရဖို့ .. အကောင်းဆုံးနည်းလမ်းတစ်ခု အနေနဲ့ .. ကျွန်မကို .. ရှင်နဲ့ မြန်မြန်နေရာချပေးချင်နေတဲ့လမ်းကို ရွေးချယ်လိုက်ကြတယ် ဆိုပါတော့ .. ရှင်တို့ .. အတ္တအတော်ကြီးကြတာပါပဲလား ..”

ဟု ပြောတော့ ကိုသန့်ဘက်မှ သက်ပြင်းရှိက်သံ ပေါ်လာ၏။

“ရှင်းပြကာမှ ရွှေဆွတ်လေးရယ် .. ပိုဆိုးနေသလိုပါလား .. ကိုသန့် ရင်ထဲမှာ ပူထူနေတယ် မိန်းကလေးရယ် .. ကိုသန့် တစ်ခုပဲ သိတယ် .. ရွှေဆွတ်လေးနဲ့ ဝေးရမှာကို ထိတ်လန့်ချောက်ချားနေတယ် .. တုန့်လှုပ်နေတယ် .. သေမတတ် ကြောက်နေတယ် .. ခု .. ကိုယ် .. လမ်းသောမှာ ကားရပ်ပြီး .. ကိုယ့်ဖုန်းလေးနဲ့ လှမ်းဆက်နေတာ .. အိမ်ကိုတောင် ပြန်မရောက်သေးပါဘူးကွယ် .. အိမ်ရောက်

ရင် .. ဖေဖေနဲ့ မေမေကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး .. ဒီအဖြစ်တွေ ပြောပြရမှန်း မသိဘူး ဖြစ်နေတယ် ရွှေဆွတ်လေးရယ် ..”

“ကျွန်မ .. ရှင်အစဉ်တွေ .. ရှင်ပေးလာတဲ့ ဇာဝတ်စုံတွေကို .. မီးဖိုပစ်ဖို့ အလုပ်ရှိနေသေးတယ် ကိုသန့် .. ရှင်ကျွန်မရဲ့ ရင်ထဲက .. အဆုံးအဖြတ်ကို .. သိထားခဲ့ပြီးသားပါ .. အိမ်ကမထွက်ခင်လေးမှာပဲ စောစောကတည်းက .. ရှင်ကို ပြောပြီးသားပါ .. ဒါတောင်မှ ဖုန်းထပ်ဆက်လာသေးတာကိုး .. ကဲ .. ကျွန်မ ထပ်ပြောမယ် .. ရှင်ကို ကျွန်မရဲ့ ဘဝထဲမှာ .. ဘယ်တော့မှ အရောက်မခံပါဘူး ကိုသန့် ..”

“ဟာ .. အဲသလိုတော့ လွယ်လွယ်လေးပြောလို့ ဘယ်ရမလဲ .. ကိုယ် .. မြတ်နိုးလို့ လာပြီးစကားပြန်စေခဲ့တာပဲ .. မရဘူး .. ကိုယ် .. အတင်း .. အိမ်ကိုလာမှာ .. လာကိုလာမှာ .. နေ့တိုင်း ဆက်လာနေမှာ .. အဲဒါ .. ဘယ်လိုမှ တားလို့ရမှာ မဟုတ်ဘူး .. ထားနဲ့ .. သွန်းရွှေဆွတ် ဘာမှမဆိုဘူး .. ထားကို .. ကိုယ့်ဘဝထဲလဲ အဝင်မခံဘူး”

“ရှင်လာရင်လဲ အိမ်မှာ ရွှေဆွတ် ရှိမှာမဟုတ်ဖူး .. တစ်နေရာကို သွားနေမှာပဲရှင် .. ဒါပဲ ..”

ဟု ပြောချလိုက်ကာ သွန်းရွှေဆွတ် ဖုန်းလေးကို ချပစ်လိုက်ပါပြီ ..။ ကိုသန့်ဘက်က ချောမော့ခယခြင်းများဖြင့်လည်း ဆက်သွယ်ဖို့ ကြိုးစားလာခဲ့ပြီ ..။ ချက်ချင်းကြိုးလည်း နွတ်တရွတ်နိုင်စွာ .. ခေါင်းမာသော .. လေသံတွေဖြင့်လည်း

ပြီးငြိမ်းခြောက်ခြောက်လေသံတွေလည်း ပေးလာနေပြီ .. သွန်း
ရွှေဆွတ် .. လေသံမျောလေးဖြင့် ပြောနေ၍တော့ ရခိုင်တောမှာ
တုတ်မှန်း သိလာနေရသည်မို့ ပြတ်ပြတ်လေး .. မာကျောကျော
လေး ပြောချလိုက်တာ ဖုန်းကို ချလိုက်မိရပေမယ့် ..

တကယ်တမ်းကျတော့ .. ပန်းလေညှင်းမှနေ၍ ..
ဘယ်ကိုသွားနေရမှန်း .. တခြား ဘယ်နေရာကို ရှောင်နေရမှန်း
တွေ့မရချင် .. စိတ်မောမောဖြင့် သွန်းရွှေဆွတ် ထိုင်ချလိုက်မိ
ရစဉ်ခိုက် မမလွန်းမှ ဘေးထွင်းရပ်လာကာ ..

“မမလွန်းဖြင့် .. နောင်တရလိုက်တာ ရွှေဆွတ်လေးရယ် ..
ဒီလိုလူနဲ့မှ ခေါင်းညိတ်ပေးမိလိုက်ရလေခြင်းနော် .. ခု ..
ဘာတဲလဲ .. သူက .. ဘာတွေပြောနေတာတဲလဲ .. ဘာလို့ ..
ရွှေဆွတ်လေးက .. တခြားနေရာမှာ သွားနေမယ်လို့ ..
သူ့ကို ပြောရတာလဲ .. သူက .. ဒီကို .. လာမယ်လို့ ပြော
နေလို့လား .. ဟုတ်လား ..”

နှင့် မေးနေတော့ သွန်းရွှေဆွတ် ခေါင်းလေးဝဲ
ညိတ်ဖြလိုက်မိရသည်။ ခုထိ .. ပိုးဇာဝတ်စုံဖြူလေးက .. သွန်း
ရွှေဆွတ်၏ ကိုယ်နဲ့နဲ့လေးထက်မှာ ဝတ်ဆင်ချက်ရှိနေဆဲ ..
ကျက်သရေကင်းနေသည့် ဝတ်စုံလေးအဖြစ် ခံစားနေရင်း ..
ချက်ချင်းပြေး၍ အဝတ်လဲပစ်လိုက်ချင်တာ တစ်ခုပဲ ရှိနေတော့
သည်။

“လာခဲ့လေ .. ယခုလဲ လက်သံ ဘယ်လောက်ပြောင်တယ်
ဆိုတာ သိသွားရမယ် .. ဘိုကေးလေးဆွဲဆုပ်ပြီး .. ခေါင်း
ကိုမွှေပစ်လိုက်မယ် .. ဘာမှတဲလဲ ..”

ဟု မမယု မျက်နှာလေးရဲလျက် တကယ်လုပ်မည့်
အံ့နှင့် ပြောနေတော့ ရွှေဆွတ် ရင်ထဲ လေးနေသည်။ ကိုသန့်
ထည်း အလျှော့ပေးမည့်ပုံ မရ .. မမယု လက်သံပြောင်မည်
တာ တကယ်တမ်း လက်တွေ့ကျတော့ ဘိုကေးလေးဆွဲ မွှေရဲ
မရဲမည်ကိုတော့ မသိရ။ လောလောဆယ်မှာတော့ တကယ်
မည် အချိုးလေး ဖြစ်နေတာ အမှန်။ သွန်းရွှေဆွတ်ကိုချစ်
သည့် ဇောဖြင့် လက်သီးတဆုပ်ဆုပ်ဖြင့် ပြောနေပါသည်။ မမယု၏
ကြည့်ရင်းမှ မမလွန်းကလည်း ..

“ဆော်သာဆော် ..”

ဟု မြှောက်ပေးနေသည်။

“လောလောဆယ် .. ရွှေဆွတ် အခန်းပဲ အောင်းနေမယ်
မမလွန်း .. အပြင်ထွက်လိုက် ဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူး .. ပြီးမှ ..
အလုပ်တစ်ခုခုကို .. ရှာယူရမှာပဲ .. ဒီကတေးရင်ပြီးရော ..
ဘယ်ကိုပဲ သွားရ .. သွားရ သွားလုပ်မယ် မမလွန်း
ရယ် ..”

“အို .. မဟုတ်တာ .. ဘာလို့ .. ရွှေဆွတ်လေးက .. တခြား
သွားနေရမှာလဲ .. အလုပ်လုပ်ဖို့လဲ မလိုဘူး .. ဒီမှာ ..
မမလွန်းလုပ်စာနဲ့ .. ငြိမ်းငြိမ်းစားနေနိုင်တယ် .. ပြီးတော့ ..”

“မဟုတ်ဘူး မမလွန်း .. လူဆိုတာက နာမည်တစ်လုံးနဲ့
နေရတာ .. မမလွန်းကလဲ .. လူသိများတဲ့ မမလွန်း ..
ရွှေဆွတ်ကလဲ .. စာရေးဆရာမလဲ ဖြစ်တယ် .. ရှေ့နေ
တစ်ယောက်လဲ ဖြစ်တယ် .. ဝန်းကျင်မှာ .. အသလိုရှိရ
တာကို ထည့်တွက်ရမယ်လေ .. ကိုသန့် တကောက်ကောက်

နဲ့ .. လိုက်နေ .. လာနေရင် .. မကောင်းပါဘူး မမလွန်းရယ် .. ဆူညံပူညံနဲ့ .. ရန်တွေ့လွတ်တယ် ဆိုတာမျိုးကလဲ .. အသံတွေကျယ်လာရင် .. ဝန်းကျင်သိနေပါမယ် .. ကိုသန့် .. ပန်းလေညှင်းကို မလာအောင် .. ဥပဒေစားဖြစ်မယ်ဆိုရင် ရတယ်ဆိုတာ သိပါတယ် .. ရွှေဆွတ်ကိုယ်တိုင်ကိုက .. ရှေ့နေတစ်ယောက်ပဲဥစ္စာ .. ဒါပေမဲ့ .. တရားရုံးရောက် ဘာရောက်နဲ့ .. တရားစွဲရ ဘာရဆိုရင်လဲ .. လူပိုသိလာမှာ .. ရွှေဆွတ် ရှက်ပါတယ် .. ကိုသန့်ကတော့ .. ဂရုစိုက်မယ့်အချိုး မရှိပါဘူး .. သူ .. ရွှေဆွတ်ကို .. ရအောင် လက်ထပ်ယူချင်နေတယ်ဆိုတာ .. ရွှေဆွတ်ပိုသိလာနေရပါတယ် .. လောလောဆယ်မှာ .. သူ့နဲ့ပေးမယ့်နေရာတစ်ခုခုကို ရွှေဆွတ် .. သူ မသိအောင် .. ရှောင်နေလိုက်တာ အကောင်းဆုံးပါပဲ .. ရွှေဆွတ် .. ဒီအိမ်ရှေ့မှာ .. ဆူညံဆူညံနဲ့ ဖြစ်နေတာမျိုး .. အိမ်ထဲက .. လူသိ သူသိ ဖြစ်လာအောင် အော်ဟစ်ပြီး သူ့ကို မောင်းထုတ်နေတာမျိုးတွေ ဖြစ်လာတာကို .. ရှက်ပါတယ် .. ဝန်းကျင်ကို ရှက်ပါတယ် မမလွန်းရယ် ..”

ဟု ပြောရင်း ရုတ်ခန့် ငိုချလိုက်တော့ မမလွန်းမျက်ရည်ဆွဲ ဖြိုကျလာပါသတည်း။

မမလွန်း၏ တုန်ခါနေသည့် လက်ချောင်းနှစ်လေးတွေက သွန်းရွှေဆွတ်၏ ဝါးပြင်လေးကို လာထိသည်။ မျက်ရည်ကို ပွဖွသုတ်ပေးလာပါ၏။

“မမလွန်း မှားတာ .. မှားတာ ..”

ဟူသာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အပြစ်တင်၍ မဆုံးနိုင်သလို မချီတင်ကဲကြီး ပြောနေရှာပါ၏။ သွန်းရွှေဆွတ် မမလွန်း၏ ရင်ခွင်ထဲမှ ထွက်လိုက်ကာ အပေါ်ထပ်သို့ ပြေးတက်လာမိပါပြီ။ လောလောဆယ်မှာ ကိုသန့် ဝယ်လာပေးပါသော ဇာတ်စုံလေးတွေ အားလုံးကို .. မီးရှို့ပစ်လိုက်ချင်တာပဲ ရင်ထဲမှာ ခိုနေသည်။ အဝတ်လဲဖို့ပဲ ရင်ထဲမှာ သိနေသည်။

မမလွန်းကတော့ အရမ်းကို လှပသော တော်ဝင်ဆင်းသမီးလေး တစ်ပါးနယ် .. အပေါ်ထပ်ဆီသို့ ဇာတ်စုံဖြူလေးဖြင့် လှပလွန်းစွာ ပြေးတက်နေပါသော .. မျက်ရည်ကျနေပါသော .. ဖြူဥဥ .. နှစ်စင်လေးဖြင့် ချောမွတ်ဝင်းအိနေပါသည့် .. သွန်းရွှေဆွတ် ဆိုသည့် ရွှေအဆင်းနယ် လှလိုက်ပါသည့် ညီမလေးကို တမော့မော့ ငေးကြည့်နေပါ၏ ..။

ဝိုးဇာဝတ်စုံလေးကတော့ .. တနွဲ့နွဲ့ .. တလွင့်လွင့်လေးဖြင့် ရှိနေမြဲ ..။ လှနေမြဲ ..။ သွန်းရွှေဆွတ် ပြေးတက်နေပုံလေးမှာ .. အဖြူရောင် မိုးတိမ်နုနုလေး .. လေနှင့်အတူ .. လှပစွာ လွင့်နေတာနှင့်ပင် တူနေသေးသည့် အဖြစ် ..။

ရွှေရည်ပန်းဆက် လှလွန်းချေသည်မို့ .. သွန်းရွှေဆွတ်ဟုပင် .. ချစ်လွန်းစွာ အမည်ပေးခဲ့ပါသော .. ဖေဖေနှင့် မေမေသာရှိချေလျှင် .. သွန်းရွှေဆွတ်လေး အပေါ် ဂရုတစိုက်မရှိဘဲ .. အလွယ်တကူဖြင့် စေ့စပ်ဖို့ သဘောမျှလိုက်လေခြင်းဟု .. အပြစ်တင်ကြချေမည်လားဟု လွန်းငွေသာ ရင်ထဲမှာ အပြစ်မကင်းသူနယ်ပင် .. ခံစားကျန်ခဲ့ရခြင်းပါ ..။

တကယ်တော့ .. ပန်းလေညှင်း၏ ဧည့်ခန်းဆောင်မှာ .. ထားရောက်လာကာ ကိုသန့်နှင့် ပတ်သက်၍ .. ခပ်တင်းတင်းလေးပင် လာပြောသည်အထိ .. ရှက်စိတ်နှင့် နားထောင်ခဲ့ရစဉ်မှာ ..။ မိမိကိုယ်ကို အားတင်း၍ .. ခဲပြင်းစွာ တုန့်ပြန်ခဲ့ပါသော သွန်းရွှေဆွတ်၏ ရင်ထဲမှာ .. သိုသိပ်စွာဖြင့်လည်း .. ကြေကွဲမာနစိတ်တွေဖြင့် မျက်ရည်တွေ ပြည့်သိပ်နေကြချေမည် ဆိုတာ လွန်းငွေသာ တွေးမိရသည်ပါပဲ။

ဘာကြောင့်ဆို .. လွန်းငွေသာ ကိုယ်တိုင်သည်လည်း ထိုသို့နယ်ပင် ခံစားနေရသည်ကိုးလေ ..။

မိန်းမသားနှစ်ယောက်၏ ဦးဆောင်မှုတွေဖြင့် ..။ ဪ .. လွန်းငွေသာ၏ အဓိက .. ဦးဆောင်မှုတွေဖြင့် .. ရပ်တည်နေရပါသော ပန်းလေညှင်း ..။

ဤသို့သောအိမ်မှာ .. ခုလို .. အဖြစ်လာဖြစ်သည့် အချိန်မှာ .. ငြိမ်သက်မျက်ရည်ကျပြနေလျှင် .. ပို၍ .. ကိုသန့်၏ .. ရှေ့တိုးလာမည့် ခြေလှမ်းများကို .. ဟန့်တားနိုင်စွမ်းတော့မှာ မဟုတ်မှန်းလည်း သိနေရသည်မို့ ..။

ကိုသန့်ကိုလည်း .. လုံးဝ .. ပြတ်သားစွာ .. ဆက်ဆံပြုရချေမည်မို့ ..။ မျက်နှာလေး တချိချိဖြင့် ပြောခဲ့ရပေမယ့် ..။

ရင်ထဲမှာတော့ .. မိန်းမသားတို့၏ သဘာဝ .. ကြေကွဲ .. အားငယ်ခြင်း ဆိုတာကလည်း ရှိနေတတ်သည်သာ ..။

ပြတ်သားနေရခြင်းက .. သပ်သပ် ..။

ကြေကွဲအားငယ်နေရခြင်းက သပ်သပ် ..။

ခဲပြင်း .. လောင်မြိုက်နေရပါသည် .. မာနများက သပ်သပ် ..။

အားလုံးသည် .. ရင်ကို .. ဖိဆီးနေကြရချေသည်သာ .. ဟု လွန်းငွေသာ .. တွေးနေမိရင်းမှ .. ပန်းဟိုက်စွာ သဘာဝမှာ ထိုင်လိုက်မိရပါပြီ ..။

“လွန်းကို .. လွန်းကို .. ခွင့်လွှတ်ပါ ဖေဖေနဲ့ မေမေရယ် ..”

ဟု တိုးဖွဖွ တောင်းပန်မိသည်။ ကိုသန့်နှင့် ရွှေဆွတ်ဆူးကို သဘောမမျှမိခဲ့လျှင် အကောင်းသားဟုလည်း .. တောင့်တပြန်သည်။ ဒါပေမဲ့ .. အဖြစ်တွေက .. လွန်ခြောက်ခဲ့ပြီးခဲ့ချေပြီဘကား ..။

လွန်းငွေသာ မျက်ဝန်းများကို စုံမှိတ်ချလိုက်စဉ် နီက .. ပိုးဇာဝတ်စုံလေးဖြင့် လှပလွန်းစွာပဲ အပေါ်ထပ်ဆီသို့ ဆွဲကားထစ်များကို နင်းဖြတ်ပြေးတက်သွားခဲ့ပါသော ညီမလေး၏ မျက်နှာလေးနှင့် မျက်ရည်စက်လေးများက အာရုံထဲ တိုးဝင်သွားကြပါချေသည်တည့် ..။

ပိုးဇာဝတ်စုံလေး၏ ဂါဝန်လေးကို ခပ်ဖွဖွလေး လက်ဖြင့် ဖေးမယူထားလျက် .. နက်မှောင်သော ဆံနွယ်ရှည် နက်နက်လေးတွေ တနွဲ့နွဲ့ခါနေလျက် ..။

ခြေလှမ်း အရှေ့အတက်လေးတွေ .. နူးညံ့နုနု ဆန့်နေလျက် ..။

မျက်ရည်ဥလေး တွေ ဖြာကျနေရင်း .. လှပကားထစ်များကို နင်းဖြတ်ပြေးတက်သွားသော သွန်းရွှေဆွတ်၏ ပုံရိပ်

လေးသည် .. ဘယ်သောအခါတွင်မှ .. နှလုံးအိမ်ဆီမှ .. ထွက်
ခွာသွားနိုင်စွမ်းတော့မှာ မဟုတ် ..။

ညီမ၏ .. မျက်ရည်သင့်နေသော .. ကြေကွဲမျက်နှာ
လေးသည် .. ဘယ်သောအခါတွင်မှ ရင်ထဲမှာ ဖြေပျောက်ယူနိုင်
စွမ်းနိုင်တော့မှာ မဟုတ် ..။

ဪ .. လွန်းငွေသာ၏ ရင်ထဲမှာ .. ဖြစ်တည်
ရပါသော နောင်တသည်လည်း .. ဘယ်သောအခါတွင်မှ .. ဖြေ
ပျောက်နိုင်စွမ်းချေတော့မှာ မဟုတ် ..။

အခန်း(၃)

“ဒုက္ခပါပဲ .. ဘယ်လိုလူကြီးလဲရှင် .. ကျွန်မ ပြောပြီးပြီ
ပဲ .. ရွှေဆွတ်လေး မရှိပါဘူးဆိုတာ .. ရှင် .. ဒီလိုခဏ
ခဏ လာနှောင့်ယှက်နေတာကို ကျွန်မ သိပ်ပြီး သည်းခံနိုင်
တော့မှာ မဟုတ်ဖူးရှင် .. ယုက .. သိပ်စိတ်မြန်လက်မြန်
ရှိတာ .. နောက်တစ်ခါ ရှင် လူခေါ်ဘဲလဲ တတီးတီးနဲ့
လုပ်နေရင် .. ရှင်ကို ခုလိုခြိတ်ခါးပေါက်နားမှာ လာရပ်
တွေ့မယ်များ မထင်နဲ့ .. ရှင်ကို နေပူလှမ်းထားလိုက်မှာ
နားလည်ထားပါ .. ဒါပဲ ..”

ဘယ်လောက်ပြောပြော ..။ ထုံပေပေနှင့် ရပ်မြဲရပ်
နေပါသည့် ကိုသန့်ကို စိတ်ကုန်လက်ခန်းကြီးဖြင့် ယုယု ကြည့်
လိုက်မိရပါပြီ ..။ မယုံသလိုလည်း ယုယုကို တစ်ချက်ကြည့်သည်။
ခြံဝမှနေ၍ ..

“သွန်းရွှေဆွတ် .. ရွှေဆွတ်လေး .. ခဏလော့ကပ်ပဲဖြစ်
ဖြစ် .. တွေ့ပါရစေ ရွှေဆွတ်လေးရယ်”

အခန်း(၃)

နှင့် အရှက်မရှိ လှမ်းအော်နေတော့ ယုယုမှ ဝန်းကျင်
ထိ ရှက်ရှက်ဖြင့် ပြောပြနေရင်းမှ ..

“ရွှေဆွတ်လေး မရှိပါဘူးလို့ ဆိုနေမှ .. မနေညက
ကတည်းက မမလွန်းငွေသာ ကိုယ်တိုင် ကားမောင်းပြီး
ပို့ပေးလိုက်တယ် .. ဘယ်နေရာလဲ ဆိုတာကိုတော့ ယုယု
လဲ မသိဘူး .. အဲဒါ .. ရှင်ကြောင့် .. ရှင်အသုံးမကျလို့
ယုယု .. ရွှေဆွတ်လေးနဲ့ ခွဲနေရတာ .. ရွှေဆွတ်လေး
အိမ်က ထွက်သွားရတာ ..”

ဟု မှင်မောင်းပြည့်နှင့် မျက်နှာလေးရဲ၍ ပြောတော့
ကိုသန့် တစ်ချက် ငြိမ်သွားသည်။ အိမ်မှာက လွန်းငွေသာ မရှိ ..
လွန်းလေးပြည့်ပန်းချီအရောင်းခန်းမသို့ မနက်က ထွက်သွားလိုက်
ပြီး .. ကိုသန့်က မယုံသကဲ့ာဖြင့် အကဲခတ်သလို ကြည့်နေတော့
ယုယု ခေါင်းကိုမတ်လိုက်သည်။ ကုပ်ချောင်းချောင်းလေး မဖြစ်
အောင်လည်း ကရတစိုက်ဖြင့် ရင်လေးကိုတော့၍ ခပ်တင်းတင်း
ကြီးကိုပဲ တုံ့ပြန်ကြည့်ထည့်လိုက်ရပါ၏။ အဟမ်းကို ယောင်၍
ချောင်းဟန့်မိမလိုပင် ဖြစ်သွားရသည်က .. ကိုယ်လိမ်နေတာကို
လူမသိအောင်ပါ .. ဒါပေမဲ့ .. ထိုအဟမ်းသံ တစ်ခုကြောင့်ပင်
ချွန် ကိုယ်ညာနေတာကို ရိပ်မိသွားနိုင်သည်ဟုလည်း ကမန်း
ကတန်းလေးပဲ ခေါင်းက အချက်ပြ သတိဝင်လာတော့ လည်ချောင်း
ထဲမှာပဲ ချောင်းဟန့်သံက တန့်၏။ အပြင်ထွက်ကျမလာတော့ ။
ခပ်စူးစူး ကြည့်နေဆဲ ဖြစ်ပါသည့် ကိုသန့်တို့ ယုယုကလည်း
ပြန်၍ ခပ်မာမာကြီး ပြန်ကြည့်လိုက်သည်။

မနေ့က အကျယ်ပါကျယ်ဖြင့် ဘိုကေလေးဆွဲဆုပ်
၍ ဗွေပစ်မည်လေး ဘာလေးနှင့် ပြောထားပေမယ့် .. တကယ်
တမ်းကျတော့ ခြံဝင်းတံခါးကိုပင် မဖွင့်ရဲ .. ဖွင့်လိုက်လို့ကဖြင့်
ဘိုဆွဲသန့် အပြေးအလွှားကြီး ခြံထဲဝင်လာမည်။ အိမ်ထဲဝင်မည် ..
သွန်းရွှေဆွတ်ကို တကျော်ကျော်ခေါ်မည်။ အခန်းတွေထဲထိ လိုက်
စွာနိုင်သည်။ ကိုသန့် ဆိုတာက .. သွန်းရွှေဆွတ်ကို ဘယ်လိုမှ
အေးမခံနိုင်အောင် အရူးအမူးကြီး ဖြစ်နေတာကို ယုယု သိနေရ
သည်လေ .. ။

“ဘယ်သွားလိုက်တာတုလဲ မယုယုရယ် .. ကျွန်တော် ..
ထားနဲ့ တကယ်ကို ပြတ်တာပါဗျာ .. သူနဲ့ကျွန်တော် ..
ချစ်သူအဆင့်ကနေ .. ဘာတစ်ခုမှလဲ မဖြစ်ခဲ့ပါဘူးဗျာ ..
မယုယု ယုံပါ .. အိမ်မှာက .. ဖေဖေနဲ့ မေမေလဲ .. ရှက်
လို့ဆိုပြီး .. ဒီကိုမလာရဲဘဲ ကျန်နေခဲ့ကြရတာပါ .. ထား
လိုမိန်းမမျိုးကို ချစ်သူထားရကောင်းလားဆိုပြီး အပြစ်တင်
လိုက်ကြတာဗျာ .. ကျွန်တော် .. တစ်ခုပဲ မှားခဲ့တာပါ ..
ထားလို ငွေမက်တဲ့ မိန်းမတို့ ယောက်ကို ချစ်မိခဲ့ဖူးတာကို
ပါ .. ဒါ တစ်ခုပါ ..”

“ဟုတ်ပါတယ် .. ကျွန်မတို့ဘက်ကလဲ .. တစ်ခုပဲ မှား
ခဲ့တာပါ .. ရှင့်လို ထားနဲ့ချစ်မိခဲ့ဖူးတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို
စေ့စပ်ဖို့အတွက် .. မသိပဲ .. ခေါင်းညှိတ်မိခဲ့တဲ့ အမေ
ပါပဲ .. မမလွန်းရော .. ရွှေဆွတ်လေးရော .. ရှင်ကြောင့်
စိတ်ညစ်နေရတာ .. ယုယုကတော့ .. ရှင့်ကို သတိတောင်း
သတ်ပစ်ချင်နေတာရှင့် ..”

“သတ်ဝန်လိုက်ပါဗျာ .. ကျွန်တော်ကလည်း .. ဆေးခန်း
နေတာပါ ..”

ဟု ပြောနေရင်းမှ ကိုသန့် ဆယ်လူလာဖုန်းလေး
ကိုထုတ်၍ ခလုတ်လေးတွေ နှိပ်နေတော့ ယုယု ခေါင်းခါသည်။

“အိမ်မှာ .. ရွှေဆွတ်လေး မရှိဘူးရှင် .. ဖုန်းကိုင်မယ့်လူ
မရှိဘူး .. ရှင်က .. ယုယု ပြောတာကို မယုံပဲကိုး .. ကဲ ..
ကဲ .. ဆက်ကြည့် .. ဆက်ကြည့် .. ယုယု ဟိုသစ်ပင်ရိပ်
အောက်မှာ သွားထိုင်နေမယ် .. ဖုန်းကိုင်တဲ့လူ မရှိပါဘူး
လို့ဆိုမှ ..”

ဟုပြောကာ စိတ်လက်ကုန်နေသလိုလေးဖြင့် ယုယု
သစ်ရိပ်အောက် သွားထိုင်နေသည်။ ကိုသန့်မှာလည်း ဖုန်းကိုင်
ထူးလာမည့်အချိန်ကို စိတ်လှုပ်ရှားစွာ စောင့်နေမိရသည်ပါပဲ။

တကယ်တမ်း ပန်းလေညှင်းမှ ဖုန်းကိုင်မလာတော့
မှ စိတ်ထဲ တစ်ချက် လေးခနဲ ဖြစ်၏။ ယုယုကိုကြည့်တော့ ငေး
ကြည့်နေသည့် မျက်ဝန်းများနှင့် ဆုံသည်။ အကြည့်က ခပ်တည်
တည် နိုင်နေ၏။ စေတနာအတိုင်း ခမ်းနေတာလည်း သိသာနေသည်။

“တကယ်ပဲ .. ရွှေဆွတ်လေး မရှိတာလားဗျာ .. ဒါဆိုလဲ ..
ကျွန်တော် စိတ်ထဲ ရနံ့ကင်းသွားရအောင် .. ကံခါးလေး
ဖွင့်ပေးပါလား မယုယုရယ် .. အိမ်ထဲဝင်ကြည့်ပါရစေ ..”

ဟု လုပ်လာတော့ ယုယု ခါးလေးထောက်၍ ..
“အလိုတော် .. ရှင်ကို .. ကျုပ်က .. တံခါးဖွင့်ပေးပြီး အိမ်
ထဲဝင်ရှာခံရဦးမယ် .. ဟုတ်နေသေးတော့တယ် .. ရှင်ကိုယ်
ရှင် .. ဘာများအောက်မေ့နေလဲ ကိုသန့်ရဲ့ .. ကျွန်မသာ

ရှင်နေရာဆို .. ဒီလိုလာတောင် မျက်နှာပြရဲတော့မှာ
မဟုတ်ဖူးရှင် .. ခုဥစ္စာက .. အရှက်ကိုမရှိ .. မျက်နှာကို
မပူပဲနဲ့ .. လာလဲလာချေသေးရဲ့ .. အိမ်ထဲလဲ ဝင်ရှာချင်
တယ်လဲ ပြောချေသေးရဲ့ .. ဒီမယ် .. ကိုယ်တော် .. ရှင် ..
ပြန်ရင် ကောင်းမယ် ထင်တယ် ..”

“မပြန်ဘူးဗျာ .. ကဲ .. ဒီမှာပဲ ကားရပ်ပြီး .. ကားထဲက
ထိုင်စောင့်နေမယ် .. ပြီးရော .. နေ့ရော .. ညရော .. နေ
မယ်ဗျာ .. ထားကိစ္စ .. မယုံမချင်း .. နေမယ် .. ကိုင်း ..”

နေရင်း နေရင်းဖြင့် ခြိမ်းခြောက်သံက ပါလာနေပြီ။
ခါးမာသံက ပါနေပြီ ..။ ပေကတ်ကတ် လုပ်လာနေပြီ ..။

ယု ခါးလေးထောက်၍ ..

“ဒါဆိုလဲနေလေ .. နေပေါ့ .. ယုယုကလဲ .. ရှင်မိဘတွေ
ဆီ .. ဖုန်းဆက်အကြောင်းကြားလိုက်မယ် .. ကိုယ့်သား
ကိုယ် ပြန်လာခေါ်ပါလို့ .. ယုယုက .. ဒီအိမ်မှာ .. လုပ်
ပိုင်ခွင့်ရှိတဲ့ ယုယု .. သိရဲ့လား .. မမလွန်းက ယုယု
သဘော .. အားလုံး အပ်ထားတာ ..”

ဟု ပြန်၍ မာကျောကျောကြီး ပြောတော့ တစ်ချက်
ဆန့်သလို ကိုသန့် ငြိမ်သွားသည်။ တက်တစ်ချက်ခေါက်ကာ
အိမ်ကြီးဘက်ကို လှမ်းကြည့်ပြီးမှ ..

“ရွှေဆွတ်လေး .. ရွှေဆွတ်လေး ..”

နှင့် အော်နေတော့ ယုယု ခါးထောက်၍
“ကဲ .. မထူးဘူး .. ယုယု အဆိုးမဆိုနဲ့ .. ယုယု .. ခဲနဲ့
လှမ်းပေါက်မှာနော် .. ရှင်နဖူးအကွဲပဲ .. ဘာမှတ်လဲ ..”

www.burmeseclassic.com

ဟု တကယ်တမ်းမည်အုပ်မည် အချိုးလေးဖြင့်

တော့ ..

“ပေါက်ဈာ .. ပေါက်ဈာ .. ရွှေဆွတ်လေး သနားရင်
ရော ..”

ဟု သူအသနားခံရဖို့ ကိုယ်က ခဲပေါက်ပေးရ
အပေါက် ဖြစ်နေတော့ ယုယု ခဲကြီးကို စိတ်ပျက်လက်ပျက်
ပစ်ချလိုက်ရပါ၏။ ဟီးချစ်သော ညည်းပစ်လိုက်ချင်သည့်
ပဲ..။

ခြံဘေးအိမ်ကလည်း ပြတင်းခန်းဆီးလေးထု
လုပ်၍ ချောင်းကြည့် စပ်စုဖြစ်နေပြီ ..။ ယုယု စိတ်ရှိတိုင်း
လုပ်ရလျှင် ကိုသန့် ဆိုတာ အမှန်ကြိတ်ခံရ၍ ပေါင်ဒါဘူး
ရောက်သွားနေလောက်ပြီ ..။ နောက်ဆုံးတော့ .. ယုယု ဖြစ်
ရာဖြစ်အိုကာ ပန်းပင်လောင်း ရေပိုက်ကြီးယူ၍ ခလုတ်ဖွင့်
ကိုသန့်ကို ရေနင့် လှမ်းပက်တော့မှ ..

“ဟ .. ဟ .. ဘယ့်နှယ် လုပ်လိုက်တာလဲ မယုယုရဲ့ ..

ဟု ရေစိုအဝတ်ကြီးနှင့် လန့်အော်ပါ၏။ ဒါပေမဲ့
ပေစောင်းစောင်းဖြင့် ခြံအုတ်ခံလေးမှာ ထိုင်ချ၍ ..

“ဒါမှ .. ရွှေဆွတ်လေးမြင်ရင် သနားမှာ ..”

ဟု ဇွဲခတ်၍ ပြောနေတော့ ယုယု လက်ဖျားခါး
ရပါပြီ ..။ နောက်ဆုံးတော့ မတတ်နိုင်။

“ဒါဖြင့်လဲ .. ကျွန်မတော့ .. ရှင့်မိဘဆီ ဖုန်းဆက်ထား
မယ် .. ဒါပဲ ..”

ဟု ပြောလည်းပြော ..။ နောက်ကြောင်းလှည့်ထွက်
လာတော့ တစ်ချက်ငြိမ်ကျန်ခဲ့သည်က ကိုသန့်ပါ ..။ နောက်တော့

မှ ..

“ဖေဖေနဲ့ မေမေကြောင့်သာ ပြန်ရတာနော် .. နောက်နေ့
လဲ လာနေမှာပဲ .. အဲဒါကိုတော့ .. ရွှေဆွတ်လေးကို ပြော
ပြထားပေးပါ။ ခုလဲ .. ဖေဖေတို့ ကားနဲ့လိုက်လာတာမျိုး
ဖြစ်မှာစိုးလို့သာ .. ပြန်သွားတာပါ .. အိမ်ကိုဖုန်းဆက်
ချင်ရင်တော့ ဆက်ပါ .. မတားပါဘူး .. ကျွန်တော် ..
ရွှေဆွတ်လေး ရှိတဲ့နေရာကို .. လာတဲ့ကိစ္စ .. သူတို့တာ
ရက်မှာ မဟုတ်ပါဘူး .. သူတို့ .. ဖေဖေတို့ .. ဒီထိလာ
ခေါ်တာမျိုးကိုသာ .. ကျွန်တော်က အားနာလို့ ပြန်တာ
ပါ ..”

ဟု ပြောနေတော့ .. ကိုယ်ကပဲ ဖုန်းဆက်ဆက် ..။
သူတို့သားအမိသားဖမာစစ်တွေမှာက .. သိပ်ပြဿနာမရှိသလိုကြီး
ဖြစ်နေသလိုမျိုး ဖြစ်နေပြန်ပါသည့်အဖြစ်။

ကိုသန့် ရေစိုအဝတ်တွေဖြင့် ကားပေါ်တက်ကာ
မောင်းထွက်သွားတော့မှ ယုယု သက်မချနိုင်သည်။ အိမ်ထဲပြန်
ဝင် ..။ တံခါးမကြီးကိုပိတ် ..။ အပေါ်ထပ်သို့ တက်ခဲ့ကာ သွန်း
ရွှေဆွတ် အခန်းသို့ဝင်တော့ မျက်နှာလေး ညှိုးနေလျက် စိတ်ပင်
ပန်း ရှုပ်ထွေးနေပုံလေးဖြင့် ခုတင်ထက်မှာ ဒူးလေးသိမ်း၍ ထိုင်
နေပါသည့် သွန်းရွှေဆွတ်လေးကို တွေ့လိုက်ရပါ၏။ စိတ်လက်
ပင်ပန်းဆင်းရဲရရှာသည်မို့ .. မျက်နှာလေးထက်မှာ သနပ်ခါးလေး
ပင် မရှိ ..။ ဆံနွယ်နက်နက် ရှည်လျားလျားလေးတွေကို ကလစ်

ကြီးဖြင့် သိမ်းညှပ်ချထားသည်မို့ ခုတင်ထက်မှာ ဆံနွယ်ရှည်ကြီး တစ်ချောင်းက 'အေ့ခိုက်ခိုက်လေး' ဖေးတင်နေ၏။ ဘေးမှာ ထိုင်လိုက်ကာ အခြယ်အသကင်းနေသည့် ကြားထဲမှ .. အကြောမျှင်ပြာနုနု ရှိမိ ရှိမိမြဲမြဲလေးတွေ ရေးရေးထင်နေလျက်ဖြင့် ဖွေးဥနုဖနုနေအောင် လှလိုက်ပါသည့် မျက်နှာလေးကို ယုယု ကြည့်မိသည်။

ကိုသန့် လာတာကို ရွှေဆွတ်လေးလည်း သိနေသည်သာ ..။ လုံးဝကိုပဲ .. ဖုန်းမကိုင်ပဲ နေဖို့ဆိုတာကိုတော့ မမလွန်းရော .. မမယုရော .. သွန်းရွှေဆွတ်ရော တိုင်ပင်ဆုံးဖြတ်ထားခဲ့တာမို့ .. စောစောက .. ဖုန်းမြည်တော့ ရွှေဆွတ် မကိုင်ခဲ့ခြင်းပါ ..။ ကိုသန့် ဆက်တာပဲ ဖြစ်မည်ဟုလည်း တွေးထားသည်ပါပဲလေ ..။

“ခက်တော့တာပဲ ..”

ဟု ယုယု ညည်းကာ သွန်းရွှေဆွတ်၏ လက်လေးကို ထွေးဆုပ်သည်။ ရွှေဆွတ် ခပ်ငြိမ်ငြိမ်လေး ထိုင်နေဆဲ .. အကြည့်က .. ကြမ်းပြင်ထက်မှာပဲ တန့်နေသည်။

“လာနေဦးမှာ သေချာတယ် .. သူ့မိဘကလဲ .. မြှောက်များမြှောက်ပေးနေလား မသိပါဘူး ရွှေဆွတ်လေးရယ် .. သူတို့ချွေးမအဖြစ်က .. ရွှေဆွတ်လေးကို လက်လွှတ်ခံချင်မှာမဟုတ်ဘူး ထင်ပါရဲ့ .. မနေ့ညကလဲ .. မမလွန်းဆီကို .. ဖုန်းဆက်ပြီး .. တောင်းပန်နေတယ် ဆိုတာ .. ရွှေဆွတ်လေးလဲ အသိ .. မမယုလဲ အသိ .. ဟင်း .. ခက်တယ် .. သူတို့ဘက်က ဇာတ်လဲရှုပ်သေးရဲ့ .. ဒီဘက်ကိုပဲ လက်လွှတ်မခံနိုင်ဘူးလဲ ဖြစ်နေသေးရဲ့ .. ဒါတောင် ..”

တကယ်စေ့စပ်ပွဲ မဖြစ်ခဲ့ရသေးဘူးနော် .. ဖြစ်များဖြစ်ခဲ့ရင် .. စေ့စပ်ထားပြီးပြီ .. ငြင်းလိုဘယ်ရမလဲ .. ဘာညာနဲ့ ဖြစ်နေမှာ ..”

မမယုညည်းပြောလေး ပြောနေတော့ သွန်းရွှေဆွတ် ဆက်ပြင်းရှိက်သည်။ လောလောဆယ်မှာဖြင့် ရွှေဆွတ်မှာ ပြတင်းအနီးမှာပင် မရပ်ရဲ ..။ လူရိပ်ပင် မထင်ရဲ ..။ ရွှေဆွတ် အတွက် အရေးအကြီးဆုံးက .. ကိုသန့် ပန်းလေညှင်းသို့ လုံးဝမလာတော့ခဲ့ပါ ..။ ခုလိုကြီး .. နေ့တိုင်းလာ ..။ နေ့တိုင်း ရွှေဆွတ် နာမည်ဆိုအိမ်နဲ့ လုပ်နေလျှင် .. ဝန်းကျင်ကို ရှက်ရမည်။ မခံနိုင်၍ နေခန်းတိုင်လျှင်လည်း .. အမှုဖွင့်ရ .. အမှုဖြစ်ရနှင့် လူပိုသိမည်။ ကိုယ်က မိန်းကလေးရှင် ..။ ရှက်ရ .. နာမည်ထွက်ရနှင့် ဖြစ်ရဦးမည် ..။ ကိုယ်ကရှက်၍ .. ငြိမ်နေပြန်တော့လည်း ကိုသန့်က ခြုံ ရောင်တက်လာမည် ..။ သွန်းရွှေဆွတ် တကယ်မရှိဘူးဆိုလျှင် .. တစ်ခုပဲ လုပ်လိုက်ဖို့ လိုသည်။ အိမ်ထဲဝင်ကြည့်ချင်ကြည့် ..။ ဒါပဲ .. ခပ်တင်းတင်း လုပ်လိုက်ရုံရှိမည်။ ဝင်ရှာ၍ တွေ့လျှင် .. ပြီးပြီ ..။ ကိုသန့် လာတော့မှာမဟုတ် ..။ စောစောတာပဲ .. မမလွန်းဆီကလည်း ဖုန်းလာခဲ့သေးသည်။ မမလွန်း၏ သွန်းလေပြည်ပန်းချီခန်းမသို့လည်း ကိုသန့် ရောက်ခဲ့ပြီတဲ့ ..။ ဘာမှာလည်း သွန်းရွှေဆွတ်ကို ရှာသည်တဲ့ ..။ မမလွန်းကိုလည်း ဆောင်းပန်သည်တဲ့ ..။ ဖုန်းကိုင်နားထောင်ခဲ့ပါသော မမယုကတော့ ကိုသန့်ကို ထိုစဉ်ကလည်း ကျိန်ဆဲခဲ့သည်ပါပဲ ..။ ဘာမှာရှိမှန်းသိတော့ အိမ်ကို လိုက်လာ ပြန်ခြင်း။ တစ်နေ့တစ်နေ့ .. ကိုသန့် .. ခုလိုပဲ .. လာနေလျှင် မကောင်း

စေ့စပ်ပွဲပျက်တာကိုတော့ .. ဘေးအိမ်တွေက ..
တကယ်တမ်း စေ့စပ်ပွဲ .. ဖြစ်မလာတော့ပြီ ဆိုတာနှင့် သိကြမည်
သာ .. ကိုယ်က .. မိန်းကလေးရှင်ဆိုတော့ .. အရှက်ရ .. မျက်နှာ
ပျက်စရာခြင်းကလည်း .. ဆိုးတော့ ဆိုးသည်ပါပဲ ..။ ရှောင်လွှဲ၍
မရနိုင်သည်မို့ .. ဤလမ်းကိုတော့ .. ရွေးလိုက်ရသည်သာ ..။

“တစ်နေရာကိုတော့ .. ရွှေဆွတ် သွားနေမှာကို ဖြစ်မှာ ..
အဲဒီနေရာဟာ .. ဒီနေရာနဲ့ ဝေးတဲ့နေရာ .. ပြီးတော့ ..
ရွှေဆွတ် အဲဒီမှာ ရှိနေမယ်လို့ လုံးဝမထင်မှတ်နိုင်မယ်
နေရာမျိုး ဖြစ်ဖို့လိုတယ် .. ကိုသန့်ဟာ .. ရွှေဆွတ်ကို ..
ရှေ့နေတစ်ယောက် အဖြစ်နဲ့ .. တရားရုံးမှာ လိုက်ရှာနိုင်
တယ် .. စာပေတိုက်တွေမှာ လိုက်ကြည့်နိုင်တယ် .. ဒီ
အိမ်ကို လာလာကြည့်နေနိုင်တယ် .. ရွှေဆွတ် ဘယ်လောက်
ထိ အိမ်ထဲမှာ အောင်းနေလို့ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလဲ .. တစ်နေရာ
ကိုတော့ .. ရွှေဆွတ် ရှောင်နေမှုကို ဖြစ်မှာ .. ရွှေဆွတ်
လိုက်နေတဲ့ အမှုတစ်မှု နှစ်မှုကိုတော့ .. ရွှေဆွတ်ရဲ့
သူငယ်ချင်း မြမြမှုကိုပဲ လွဲခဲ့လိုက်လို့ ရပါတယ် .. သူနဲ့
ရွှေဆွတ် ရှိပေါ့ပါး ယိုးဒယားလေ ..”

ဟု ပြောနေတော့ ယုယု ဒေါသမျက်နှာလေးဖြင့် ..
“အဲဒီကောင်ကို .. မမလွန်း လက်ခံလိုက်လို့ကို ဖြစ်ရ
တာ .. သူ့မှာ ရည်းစားရှိတာတွေ ဘာတွေလောက်ကို
တော့ .. စုံစမ်းကြည့်သင့်တာပေါ့ ..”

ဟု ပြောချလာသည်ကိုက .. ရွှေဆွတ်လေးကို မခွဲ
နိုင်၍ ဆိုတာ သိနေရသည်ပါပဲ ..။

မမလွန်းနှင့် ရွှေဆွတ် ဆိုလျှင် မမယုက ရွှေဆွတ်
ဆွတ်မိုမှန်း မမလွန်းကအစ သိသည်ပါပဲ ..။ ခု .. ရွှေဆွတ်
ပြောဆိုတာကြောင့် မမယု လွတ်ခနဲ .. ပြောချလိုက်ခြင်း
ရွှေဆွတ်ကိုမှ မမယု မခွဲနိုင်ပဲလေ ..။ မျက်နှာကြီးရဲလျက်
ပြန်နေတော့ ရွှေဆွတ် မမယုကို ဖက်လိုက်မိရသည်မိပဲ ..။

“မမလွန်းကလဲ .. ရွှေဆွတ် ဘဝလုံခြုံအေးမြမယ်ထင်လို့
လက်ခံတာပဲ မမယုရယ် .. မမလွန်း ကြားရင် မကောင်း
ပါဘူး .. ခုလဲ .. မမလွန်းမှာ .. အရမ်း စိတ်ထိခိုက်နေ
ရတာပါ ..”

ဟု ပြောတော့ မမယု မျက်ရည်ကျလာသည်။
သိသိအရိုးခံ မမယု၏ စိတ်ရင်းကို သိသည်မို့လည်း ရွှေဆွတ်
မျက်ရည်တွေ လိုက်လိုက်သုတ်ပေးရင်း မျက်ရည်လိုက်
ရသည်ပါပဲ။

“အဲဒါ .. အိမ်ထဲအောင်းနေရင်း .. ရွှေဆွတ် .. သတင်းစာ
ချည်း ဖတ်နေတာ .. အလုပ်တစ်ခု တွေ့တယ် မမယု ရဲ့
.. မမလွန်း ပြန်လာရင် .. အဲဒါ .. ပြောပြမယ်လို့
စိတ်ကူးတယ် .. စောစောက .. ကိုသန့် .. ရွှေဆွတ်
နာမည်ကို ခေါ်ခေါ်နေတာ ဒီကတောင်မှ ရွှေဆွတ် ကြား
နေရတာ .. ဘေးကလဲ ကြားကြမှာ .. ကြာရင်မကောင်း
ပါဘူး မမယုရယ် .. သူလာအော်ခေါ်တယ် ဆိုတာကလဲ ..
သူနဲ့အပတ်သက်ခံမိလို့ ဒီလိုဖြစ်ရတာပါ .. ရွှေဆွတ်တို့
အဖြစ် .. ဝဋ်မကင်းလို့ပဲ မှတ်ပါတယ် .. ဟန်အပြည့်နဲ့ ..
တရားစွဲမယ်လေး ဘာလေးနဲ့ .. ရွှေဆွတ် ပြောခဲ့လို့ ..

မနေ့ကတော့ .. ထားရော .. ကိုသန့်ရော လန့်သွားကြ
 ယော် .. ခု .. ရွှေဆွတ်တို့ဘက်က .. ဆူးပေါ်ဖက်ကျကျ
 ဖက်ပေါ် ဆူးကျကျ .. ဖက်ပဲပေါက်ရတယ်ဆိုပြီး .. ကို
 ပဲအရှက်ရမှာစိုးလို့ .. မပြောပဲ နေနေကြတာကို ရှိမိလား
 ရင် ပိုဆိုးမှာ .. ကိုသန့်ကို .. အိမ်ထဲအဝင်ခံလိုက်ဖို့ နည်း
 လမ်းပဲ ကျန်တော့တယ် .. သူ ဝင်ကြည့်လို့ ရွှေဆွတ်
 တကယ်မရှိဘူးဆိုရင် .. သူ .. နောက်လာနေမှာ မဟုတ်
 ဘူး .. ခေါ်နေမှာလဲ မဟုတ်ဘူး .. ဝန်းကျင်ကလဲ ကြား
 ရမှာ မဟုတ်ဘူး .. ပြီးတော့ .. ရွှေဆွတ် ကိုယ်တိုင်ကလဲ
 သူနဲ့ စေ့စပ်မှာ လူတွေ သိထားနှင့်ကြတာဆိုတော့ ..
 ခုလို စေ့စပ်ပွဲ ပျက်ရတဲ့နောက်မှာ .. လူတွေနဲ့ .. ဝေးဝေး
 နေချင်ပါတယ် .. နေရာသစ်မှာ နေချင်ပါတယ် .. ကြား
 လာတော့မှ .. လူတွေ .. ဒီကိစ္စ အာရုံမစိုက်တော့မှ ..
 ရွှေဆွတ် ဒီမှာ ပြန်လာနေချင်ပါတယ် .. ကိုသန့်လဲ
 ထားနဲ့ လက်ထပ်ပြီးချိန် ဆိုပါတော့”

ဟု ပြောတော့ မမယုမှ မျက်လုံးလေးပြူးလျက် ..
 “အလိုတော် .. သူက .. ထားကို လက်မထပ်မချင်း ..
 ကျုပ်က .. ကျုပ်ရဲ့ ရွှေဆွတ်လေးနဲ့ ခွဲနေရမှာတဲ့လား ..
 အဲဒါတော့ .. နည်းမကျပြန်ဘူး ရွှေဆွတ်လေးရဲ့ ..”

ဟု ခေါင်းခါခါ လည်ခါခါနှင့် ပြောနေသည်မှာ
 လုံးဝလက်မခံနိုင်ပဲလေးဖြစ်ပါ။

ရွှေဆွတ် မမယုကို ဖက်လိုက်မိရသည်ပါပဲ ..
 မမယု ကတော့ ငိုနေပြီ ..။ သံယောဇဉ်ဖြင့် ဘုတ်နှောင်ဖွဲ့အပ်ပါ

သာ မေတ္တာသည် .. ခွဲခွာခြင်း ဆိုသည့်အရာကို ခါးသီးထိတ်
 ခြောက်ခြင်းဆန်တတ်ကြောင်း .. ခုမှ ရွှေဆွတ် ပို၍နားလည်လာ
 ခဲ့၏။ မမယုကို ရွှေဆွတ်လည်း မခွဲနိုင်ပါ ..။ မမလွန်းကို
 လည်း ရွှေဆွတ် မခွဲချင်ပါ ..။ ချစ်ရိသေ အားကိုးခြင်းပါ အုပ်
 ထားပါသည့် မမလွန်းကို ချစ်ရပါသော .. သံယောဇဉ်ဖြစ်ရပါ
 သော .. ရွှေဆွတ် ..။ မမလွန်းကို .. မခွဲနိုင်ပါ ..။

ဒါပေမဲ့ .. ရွှေဆွတ် .. လောလောဆယ်မှာ .. ပန်
 ဆည်းမှာ မနေချင်။ လုံးဝမနေချင် ..။

“နေစမ်းပါဦး .. ရွှေဆွတ်လေးက ဘာလုပ်မှာတဲ့တုံး ..
 ဘာအလုပ်တဲ့တုံး .. တွေ့ထားတာက ..”

ဟု မမယု မျက်ရည်သုတ်၍ သိလိုစောဖြင့် ငေါက်
 ခနဲ မေးလာတော့ သွန်းရွှေဆွတ် သတင်းစာကိုဖြန့်သည်။ ကြိုသိ
 ထားနှင့်သည်က .. မမယု လက်ခံမှာ မဟုတ်ဆိုခြင်းကို ..။

မမလွန်းကလည်း ရင်တီးလက်ခတ်ဖြင့် တားကို
 တားမှာ သေချာနေသည်။

ဒါကို .. ရွှေဆွတ် ကြိုတင်တွက်ထားနှင့်ပြီးသား ..။

ဒါပေမဲ့ .. ထိုအလုပ်ကို ရွှေဆွတ် လုပ်ကိုလုပ်ရ
 မည်။ ဘာကြောင့်ဆို .. ရွှေဆွတ် သွားရမည့်နေရာသည် ..
 ရန်ကုန်မြို့ကြီးနှင့် ဝေးသောနေရာတစ်ခု ဖြစ်နေသည်။

ဤဝန်းကျင် ..။ ဤနေရာနှင့် အတော်ကြီးကိုဝေး
 သော နေရာဖြစ်နေသည်။

ထိုနေရာမှာ ရွှေဆွတ် ရှိနေလိမ့်မည်ဟု .. ဘယ်သူ
 ကမှလဲ တွေးနိုင်မည်မဟုတ်။

လတ်ဆတ်သော လေတွေထဲမှာ ထင်းရှူးနဲ့ ..
 တောတောင်၏ ရနံ့ .. တောင်ယာခင်းများဆီမှ မိုးခိုးနံ့ ..
 သစ်သီးတို့၏ ချိုမြိန်သော ရနံ့တွေကို သယ်လာမည့် လေတွေ
 ထဲမှာ မိုးငွေ့၏ ရနံ့တွေလည်း ပါလာနိုင်သည် .. ထိုနေရာကို ..
 နန်းရွှေဆွတ် .. နှစ်သက်လျက် .. ထိုနေရာမှာ .. သစ်ဆန်းသော
 ဘွဲ့အကြံများဖြင့် ရွှေဆွတ်သည် .. ဤမျှ ခါးသီးမုန်းတီးဖွယ်
 ခင်းသော အဖြစ်ကြီးကို မေ့ဖျောက်သွားမိစေနိုင်လိမ့်မည်ဟု
 ဦး မျှော်လင့် ယုံကြည်ထားနေမိသည်။ အားထားနေမိသည်။

သွန်းရွှေဆွတ် ကြော်ငြာလေးကို လက်ညှိုးလေးနှင့်
 သက်ပြလိုက်တော့ မေယု စိတ်လောတကြီးဖြင့် ခေါင်းငိုက်ငဲ့
 ရှိ တောက်လျှောက်ဖတ်၏။ ဖတ်ရင်း ဖတ်ရင်းဖြင့် မေယု၏
 မျက်ခုံးနက်နက်တွေ ရှုံ့တက်လာနေသည်။ လုံးဝလက်မခံနိုင်
 သလိုကြီး ဖြစ်လာသည်က ကြော်ငြာကို အားလုံးဖတ်ပြီးချိန်မှာ
 ပါ ..။ ခေါင်းယမ်းရင်းမှ ..

“အလိုတော် .. ကျုပ်ရဲ့ရွှေဆွတ်လေးက .. သူများအိမ်
 မှာ .. မီးဖိုချောင်နဲ့ အိမ်ထိန်းသိမ်းရေး တာဝန်ခံဆိုတဲ့
 အလုပ်ကြီးကို ဝင်လုပ်မယ် .. ဟုတ်စ .. ပန်းခြံကိုကြီးကြပ်
 ပေးရတဲ့ တာဝန်ကိုလဲ ယူရဦးမယ် .. ဟုတ်စ၊ လခကောင်း
 ကောင်း ပေးမယ်ဆိုတာကိုထား .. အဲဒါက .. ငွေကိစ္စ ..
 ရွှေဆွတ်မှာ ငွေအရေးတကြီး မလိုဘူး .. ပြည့်စုံနေတယ် ..
 အဲဒီအလုပ်ကို ရွှေဆွတ်လေး လုပ်မှာကိုတော့ .. ကျုပ် ..
 သဘောမတူနိုင်ပေါင်တော် .. ဒီမယ် .. မေယု ပြောမယ် ..
 သူများစားသောက်ဖို့ ချက်ပြုတ်ရတဲ့အလုပ် .. ကျုပ်ရဲ့ ..

ရွှေဆွတ်လေးကို အလုပ်မခံနိုင်ဘူး .. ကျုပ်ရွှေဆွတ်လေး
 က .. ပညာလဲတော် .. ဉာဏ်ရည်လဲကောင်းတဲ့ ရွှေဆွတ်
 ဆေး .. အို .. အို .. မဖြစ်ပါဘူး .. မဖြစ်ပါဘူး အေ
 ရယ် .. ဒီအလုပ်ကိုတော့ .. ရွှေဆွတ်လေးရဲ့ ခေါင်းထဲက ..
 တစ်ခါတည်းသာ ထုတ်ပစ်လိုက်စမ်းပါ ..”

ဟု ခါးခါးသီးသီးကြီး ပြောနေတာနေတော့ သွန်း
 ဆွတ် သက်ပြင်းရှိက်မိရပါ၏။ မမလွန်းလည်း ထိုထက်ပြင်း
 သော တားမြစ်မှုများကို ပြုချေလိမ့်မည်ဆိုတာ ကြိုသိနေနှင့်
 ခါပဲ ..။

ဒါပေမဲ့ .. ထိုသို့ .. ဘယ်လိုမှ .. ဘယ်သူမှ ..
 ထင်ထားသောနေရာ .. မထင်ထားသော ဝန်းကျင်မှာ .. သွန်း
 ဆွတ် ရှိနေခြင်းသည် .. ကိုသန့်နှင့် ဝေးကွာသော ..
 အငြိမ်း ချမ်းသာသော .. နေရာတစ်ခုမှာ နေခွင့်ရခြင်းပေမို့ ..
 ဆွတ်၏ရင်ကို အေးမြချမ်းငြိမ်းသော .. ခံစားမှုများ ပေးနိုင်
 နှင်းမည် ဆိုတာကို .. မမလွန်းရော .. မေယုရော .. နားလည်
 သန့်နိုင်ဖို့အတွက် .. ရွှေဆွတ် ဖျောင်းဖျာပြောဆိုနိုင်လိမ့်မည်ဟု
 မျှော်လင့်ထားမိသည်ပါပဲ ..။

ပြီးတော့ .. ထိုနေရာသစ်လေးကို ရွှေဆွတ်
 နာမည်လေးကအစ .. မြတ်နိုးနေမိသည်။ နှစ်သက်နေမိသည်။
 ရှမ်းကုန်းမြေမြင့်ဆီမှ လှိုင်ခမ်းဆိုသော မြို့တစ်
 မြို့၏အမည် ..။

ပန်းမြို့တော်တစ်ခု၏ အမည် ..။ လှပသော ရွှာခင်း
 များဖြင့် ပြည့်ဝနေလျက် .. မန္တလေးမြို့ကြီးနှင့် ကုန်းကုန်းမြို့ကြီး

www.burmeseclassic.com

ဆီသို့ ပန်းရထားဖြင့် .. ပန်းတွေအများဆုံးပိုပါသော မြို့တစ်မြို့
အဖြစ်လည်း ၆ နာမည်ရှိနေပါသောမြို့ ..။

ထို .. ပန်းမြို့လေးတစ်မြို့ဆီသို့ .. သွန်းရွှေဆွတ်
ရောက်ရှိခြင်းသည် .. ပန်းရနံ့သင်းသော် လေပြည်နံနှင့်အတူ ..
အေးမြသော ရင်ခွင်တစ်ခုဆီသို့ တိုးဝင်ရခြင်းနှင့် တူနေချလိမ့်
မည်ဟု ယုံကြည်နေမိရသည်ပါပဲ ..။

.. သွန်းရွှေဆွတ်၏ နှာဖျားဆီသို့ .. ပန်းတို့၏ ရနံ့တို့
ဝေယျာန်နေသော လေပြည်နံတို့ တိုးဝင်လာနေကြသည်ဟု ထင်
မိသည် ..။

ဪ .. ထင်းရှူးစွက်တို့ဆီမှ .. ရနံ့ ..။ တောအုပ်
တို့ဆီမှ သစ်ရွက်တို့၏ရနံ့ ..။ ပန်းတို့၏ရနံ့ ..။ ကျေးငှက်တို့၏
အသံ ..။ စမ်းရေတို့၏ အရိပ် ..။ ကြည်မြဲမြဲ အရိပ် ..။ အားလုံး
ကို .. စိတ်ကူးဖြင့် .. သွန်းရွှေဆွတ် အာရုံထဲမှာ ထင်ဟပ် ..
ခံစားမိရပါချေသည်တည့် ..။

~*~*~

မြာလုံလုံ ကောဇွတ်
မိမိလွင်လွင်သစ်စော
မိုးမြသောလေသူ
အလှူသောပန်းပွင့်
ကေးသီလင်သော ကေးငှက်
မင်းရေစက်သော ကမ်းပါး
အလှူအားရလေး
ပန်းခွံလေးတွေ ချိုက်ထား
နံရံအားရှိသည့်နေရာ
လောကအိုတာ အလှပပဲ ...။
ရဲဖြူ ...
လောကအိုတာ အလှပပဲ ...။

အခန်း(၄)

ပိုးသားခေါင်းစည်းပဝါလေးကို ခပ်ဖွဖွ ဖြည့်လိုက်ရင်း လူသူတို့ဖြင့် စည်ကားနေသည့် ဘူတာရုံစံကြီးကို တစ်ချက် ခပ်ငေးငေး သွန်းရွှေဆွတ် ကြည့်မိရပါ၏။

ရထားဆိုက်ပြီမို့ ကြိုသူတို့၏ ဝမ်းသာအားရ ပြေးကြိုနှုတ်ဆက်သံ .. တက္ကစီဒရိုင်ဘာတို့၏ ခရီးသည်ခေါ်သံ .. ခရီးဆိုက်သူနှင့် ခရီးကြိုသူတို့၏ ဝမ်းသာအားရလေးတွေဖြင့် အလှအယက် ပြောကြရယ်ကြသံ .. အားလုံးကတော့ ဝေစည်နေသည်ပါပဲ .. ဒါပေမဲ့ သွန်းရွှေဆွတ် အတွက်ကတော့ အားလုံးနှင့် အစိမ်းသက်သက်ကြီး ဖြစ်နေတာအမှန် ..

နာရီလေးကို ငုံ့ကြည့်လိုက်တော့ ညနေသုံးနာရီ ထိုးတော့မည် ..

ရန်ကုန်မှ .. မနေ့က ထွက်ခဲ့သည်။ တစ်ခဏတာ ခရီးသည် ရထားပေါ်မှာပဲ နီးတစ်ဝက်အိမ်တစ်ဝက်ဖြင့် ဖြတ်သန်း၍ .. သုံးနာရီထိုးကာနီးမှာတော့ဖြင့် လျှင်ခမ်း ဆိုသည့် ပန်းမြို့တော်လေးဆီသို့ ရောက်လာခဲ့ပါပြီ။

တောင်ကုန်းတောင်တန်းများကို ရထားသည် တချို့
နေရာများမှာ လွန်းထိုးလျက် ခုတ်မောင်းခဲ့ရသည်။ တချို့နေရာ
များမှာ တစ်တောင်နှင့် တစ်တောင်ကို ဖြတ်ကူးထားပါသော
သံတောင်တံတားရှည်ကြီးကို ဖြတ်၍ ..။ တချို့နေရာများမှာ တောင်
ကိုဖောက်ထားပါသော လိုဏ်ခေါင်းရှည်ကြီးများကို ဖြတ်၍ ..။

နောက် .. လှပသော ထင်းရှူးတောများနှင့် အပွင့်
တွေ့ရောင်စုံပွင့်ဝေနေကြပါသော တောပန်းတို့၏ အလှတရား
များရှိရာ လွင်ပြင်ကျယ်ကြီးများ ..။

ဪ .. တချို့မှာကျတော့လည်း နွားစားကျက်ခင်း
စိမ်းမြေများ ..။

အားလုံးကို .. လှပသော ပန်းချီကားချပ်ကြီးများ
ပြောင်းပြောင်းချိတ်လိုက်ပါသည့် .. လောက နံရံကျယ်ကြီးကို
ငေးကြည့်လာခဲ့ရသည်နှင့် မခြား ..။

လှေကားထစ်စိုက်ခင်းများ ..။ ဂျုံခင်းများ ..။ စပါး
ခင်းများ ..။ လိမ္မော်ခြံနှင့် သစ်တောခြံကျယ်ကြီးများ ..။ မက်မုံ
ခြံကြီးများ ..။ အို .. အားလုံးသည် .. ရထားလမ်းဘေးတစ်လျှောက်
မှာ .. စိတ်ဝင်စားစဖွယ် အရာများအဖြစ် သွန်းရွှေဆွတ်ကို ဖမ်း
စားညှို့ငင်နိုင်ခဲ့ပါ၏။

ရေတံခွန်နယ် စမ်းပေါက်များကိုလည်း တစ်ခါ
တစ်ခါ .. တွေ့ရတတ်ပြန်လျက် ..။ ခွေဝိုက်စီးဆင်းပါသော
ချောင်းမြောင်းတို့သည်လည်း ပေါများတတ်ပါချေသည်မို့ ..
သွန်းရွှေဆွတ် အတွက် .. ကဗျာလေးပေါင်းများစွာကို ..

နိုင်ငံစွမ်းစေဖို့ ခံစားမှုများကို .. ရင်မှာဖြစ်တည်စေနိုင်ခဲ့သည်
.. အမှန်ပါ ..။ ဒါပေမဲ့ .. လောလောဆယ်မှာတော့ .. သွန်းရွှေ
ဆွတ် .. ကဗျာလေးတွေ စပ်ဖို့ထက် .. ပန်းရိပ်မြို့ .. မှ ရွှေဆွတ်
.. လက်ခံပါမည်လား ဆိုသည့် သောကတွေက .. အုပ်စိုးနေ
ပါသည့်အဖြစ်။ ဟုတ်သည်။ လှပသောအမည်လေးဖြင့် ရှိနေ
ပါသည့်နေရာ ..။ ပန်းရိပ်မြို့ ဆိုသည့်နေရာ။

လုံးဝမရောက်ဖူးသောမြို့ ..။ မရောက်ဖူးသောအိမ်
.. စိတ်လုံးဆီသို့ .. ခုလို .. အလုပ်ခန့်မည်မှန်း ခန့်မည်မှန်း မသိ
ပါပဲနှင့် သွန်းရွှေဆွတ် ရောက်လာခြင်းသည် နည်းနည်းတော့ ..
နွားစားလွန်းရာ ရောက်နေမည်လား မသိ ..။

ဒါပေမဲ့ .. ကိုသန့်နှင့် လုံးဝမပတ်သက်လိုသော
သွန်းရွှေဆွတ်မှာ .. ခုလို .. အဆေးဆုံးနေရာကို ရောက်နေနိုင်ဖို့
.. အရေးတကြီး လိုအပ်နေသည်မို့ .. ဤလမ်းကိုပဲ ရွေးချယ်
ခဲ့မည်သာ ..။

ပန်းရိပ်မြို့ .. မှ သွန်းရွှေဆွတ်ကို ငြင်းပယ်လိုက်
ချင်လည်း ကိစ္စမရှိ ..။ ရွှေဆွတ် .. ဟိုတယ်တစ်ခုခုမှာတည်းခို
ဆိုက်မည် ..။ စာရေးမည် ..။ စာမူတစ်ပုဒ် ပြီးတော့မှ ရန်ကုန်
ပြန်ချင်ပြန်မည် ..။ မပြန်ချင်သေးလျှင်လည်း ဆက်နေမည် ..။
ဒါ .. သွန်းရွှေဆွတ်၏ အဆုံးအဖြတ် ..။ ပါလာသည့် ငွေနှင့်
ခလုလောက်လျှင် ရွှေဆွတ်၏ဆွဲကြိုးနှင့် လက်ကောက်ထုအိမ်
အားတွေက .. နောက်ထပ်ဆက်နေရမည် ကာလအတွက် ..
အသုံးချခံရမည့် ပစ္စည်းတွေပဲ ဖြစ်နေပါ၏ ..။

ကံကောင်းထောက်မသောအားဖြင့် .. ပန်းရိပ်
သည် သွန်းရွှေဆွတ်ကို လက်ခံလိုက်နိုင်ကောင်း .. လက်ခံလို့
နိုင်သည်လေ ..။

“တားမရလို့သာ မမလွန်း ခွင့်ပြုလိုက်ရတာ ရွှေဆွတ်
ရယ် .. အဲသလောက်ဝေးတဲ့ မြို့တစ်မြို့ကို .. နေရာတစ်
ကို .. လွှတ်လိုက်ရမှာကို မမလွန်း လုံးဝကို .. ခွင့်မပြု
တာပါပဲ .. ခု .. ရွှေဆွတ် အတွက် .. ထည့်ပေးလိုက်
ငွေကြေးဟာ .. ရွှေဆွတ်ရဲ့ စာမူတွေကို .. မမလွန်း
စုသိမ်းထားပေးတဲ့ ဥစ္စာတွေရယ် .. မမလွန်းရဲ့ .. ပန်း
ကားရောင်းရတဲ့ ငွေတွေထဲက စုထားတဲ့ ငွေတွေရယ် ..
အားလုံး .. မမလွန်း ထည့်ပေးလိုက်တာပါ .. ငွေကို
လိုတဲ့နေရာမှာ သုံးပါကွယ် .. ဟိုမှာ .. ဟိုတယ်တစ်ခု
မှာ တည်းခိုပြီး .. စာပဲရေးလာပါ ညီမလေးရယ် ..
ပန်းရိပ်မြို့မှာတော့ အလုပ်သွားလုပ်မနေပါနဲ့တော့ ..
သွားတဲ့ပိုက်ဆံက .. ဟိုမှာစာရေးဖို့အတွက် တည်းခိုရမယ့်
စရိတ်စကကို .. လုံလောက်စေနိုင်မှာပါ ..”

ဟု မျက်ရည်ကျရင်း ပြောခဲ့ပါသည့် မမလွန်း
ကိုသန့်နှင့် စေ့စပ်ဖို့ကိစ္စ သဘောမျှခဲ့ပါသည့် မမလွန်းသည်
ထို ခေါင်းတစ်ညိတ်အတွက် .. အတော်ကြီးကို .. ပြေဆည်ယူ
မရနိုင်လောက်ပါသည့် နောင်တဖြင့် ယူကျုံးရမကြီး ဖြစ်ဖြစ်
ရတာကိုလည်း ရွှေဆွတ် သိနေခဲ့ရသည်ပါပဲ ..။ ဒါကြောင့်လည်း
မမလွန်း ထည့်ပေးလိုက်ပါသည် ငွေတစ်ထပ်ကို ငြင်းလည်းမငြင်
ရက် ..။ ဘယ်လောက် ထည့်ပေးလိုက်သည် ဆိုတာလည်း မ

ဆွတ်တော့ပဲ .. မမလွန်း ထည့်ပေးလိုက်သည်အတိုင်းပဲ .. စက္က
နိတ်လေးအတိုင်း သားရေအိတ်ညိုကြီးထဲ ထည့်ခဲ့သန့်ပါပဲ ..။
သာလောဆယ်မှာတော့ ရွှေဆွတ် စုထားသည့် ပိုက်ဆံလေးဖြင့်
.. ဤခရီးကို ရောက်လာနိုင်ခဲ့ပြီ ..။

တဖြည်းဖြည်း .. ဘူတာကြီးထဲမှာတော့ လူသူတို့
ဝဲပါးစပြုလာပြီ ..။ သွန်းရွှေဆွတ် ခပ်ဆဆလေး တွေးနေရင်း
ဖြင့် နေရာမှာ ရပ်နေမိရဆဲ ..။

“ငါ .. တစ်ခါတည်း .. ပန်းရိပ်မြို့ကို သွားရင် ကောင်း
မလား .. ဟိုတယ်တစ်ခုခုကိုပဲ အရင်သွားတည်းပြီးမှ အဲဒီ
ကိုသွားရင် ကောင်းမလား .. အို .. သူက အလုပ်ခန့်လိုက်
ပါပြီတဲ့ .. ငါက .. ဟိုတယ်ကိုတစ်ခေါက် ဖြန့်သွားပြီး
ပစ္စည်းတွေ ပြန်သိမ်း .. ပြန်သယ်နဲ့ လုပ်နေရင် .. ဟိုက ..
ပိုင်ရှင်သူဌေးက ငါ့ကို ဘယ်လိုမြင်မလဲ .. ဟိုတယ်မှာ
တည်းပြီး သူ့ဆီ လာအလုပ်လျှောက်တဲ့ ပိုက်ဆံဝါလာ
ကောင်မလေးတစ်ယောက်လို့ မြင်သွားမှာပေါ့ .. လုပ်ရမယ့်
အလုပ်က .. အိမ်ရှေ့ထိန်းသိမ်းရတဲ့ အလုပ် .. ချက်ရေး
ပြုတ်ရေးကိစ္စနဲ့ ပန်းခြံကိုလိုက်ကြီးကြပ်ရမယ့်အလုပ် ..
အဲဒါကို လာလျှောက်တဲ့ ကောင်မလေးက .. ဟိုတယ်မှာ
ခပ်ထည်ထည် တည်းနိုင်တဲ့ ကောင်မလေး ဖြစ်နေလို့တော့
ဘယ်ဟုတ်တော့မလဲ .. သဘာဝမကျဘူး ..”

ဟု တွေးကာ သွန်းရွှေဆွတ် ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါပြီ ..။
ပထမဆုံး .. ပန်းရိပ်မြို့သို့ အရင်သွားမည် ..။ ဟိုမှာ .. အဆင်
မချောလျှင်တော့ .. ဟိုတယ်တစ်ခုခုကို သွားတည်းမည်။ ဤမြို့

မှာ ဟိုတယ်တစ်လုံးလောက်တော့ အနည်းဆုံး ရှိနိုင်သည့် ဒါမှမဟုတ်လျှင်လည်း တည်းခိုခန်းတော့ ရှိကိုရှိရမည်သာ နောက်မှ မီးစင်ကြည့်က၊လိုက်တော့မည်ဟု သွန်းရွှေဆွတ် ဆုံးဖြတ်လိုက်ရပါ၏။

သားရေသေတ္တာလေးကို ခပ်မတ်မတ်လေး ကိုင်လိုက်ကာ သွန်းရွှေဆွတ် ဘူတာပြင်ဆီသို့ ခြေလှမ်းလေးမှန်မှန်ဖြင့် လျှောက်လာလိုက်ရပါ၏။ ဘေးအမြင်မှတော့ .. ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အရမ်း .. စိတ်ချယုံကြည်နေသော ထက်ထက်မြက်မြက်ရှိသည့် ကောင်မလေးတစ်ယောက်၏ ခြေလှမ်းများ ဖြစ်နေဖို့လိုသည်လေ ..။ တက္ကစီတစ်စီးကို သွန်းရွှေဆွတ် ရွေးချယ်၍ ပန်းရိပ်မြို့ဆီသို့ ပို့ပေးဖို့ ပြောရပါ၏။ ဒရိုင်ဘာက အသက်ခပ်ကြီးကြီး အန်ကယ်ကြီးတစ်ယောက်ပါ ..။ သက်ကြီးရွယ်ကြီးဆိုတော့ .. လမ်းခရီးမှာ .. သွန်းရွှေဆွတ် စကားပြောရမှာ ပိုအဆင်ပြေသည်။ အထူးသဖြင့် ပန်းရိပ်မြို့နှင့် ပတ်သက်တာတွေကို .. မေးမြန်းကြည့်ရတာ ပို၍ .. ပြည့်စုံစွာ သိနိုင် ကြားနိုင်မည်လေ။ အသက်ကြီးသူဆိုတော့ ပို၍ .. နံနံစပ်စပ်ရှိမည် မဟုတ်ပါလား။

ပန်းရိပ်မြို့ကို ပို့ပေးဖို့ပြောတော့ ထိုအန်ကယ်ကြီးက .. ပန်းရိပ်မြို့ ဆိုတာကို သိနေသည့်သူ တစ်ယောက်ပဲ ဖြစ်နေသည်။ ဝန်စည်စလယ် ဘာမျှမပါသည်မို့ သားရေသေတ္တာကို ကားနောက်ခန်းမှာထား ..။ အန်ကယ်ကြီးဘေးမှာပဲ သွန်းရွှေဆွတ် ထိုင်လိုက်ကာ .. ကားလေးထွက်တော့မှ ..

“ပန်းရိပ်မြို့ ဆိုတာ .. ပန်းတွေနဲ့ အရမ်းကို လှနေမှာပဲ နော် ..”

ဟု ပြောမိစဉ်ခိုက် ..

“လှတယ် မိန်းကလေးရဲ့ .. ဒါပေမဲ့ .. ဘာကိစ္စနဲ့ .. မိန်းကလေးက .. အဲဒီနေရာကို သွားမှာလဲ .. အဲဒီမှာက .. လွန်ခဲ့တဲ့ .. တစ်နှစ်လောက်က .. မိန်းကလေးတစ်ယောက် .. ဟိုဒင်း .. ကားအက်ဆီးဒင့်ဖြစ်ပြီး ဆုံးခဲ့ဖူးတယ် .. မြို့ပြင်လည်းဖြစ် .. ခြံကြီးကလဲကျယ် .. ခြံဝန်ထမ်းတွေလဲရှိ .. လူတွေကတော့ များပါတယ် .. ပန်းတွေကလဲ လှပါတယ် .. ဒါပေမဲ့ .. အဲဒီလို .. ကိစ္စကလဲ ဖြစ်ဖူးထားတာရှိတော့ .. သိပ်တော့ .. လူတွေက .. ဘဝင်မကျချင်လှဘူးကွယ် ..”

ဟု ပြောလာတော့ သွန်းရွှေဆွတ် ရင်ထဲတစ်ချက်လေးခနဲ ဖြစ်ချင်၏။ ဒုက္ခရေ ..။ လူကမှ .. အလုပ်ရှင်နဲ့မတွေ့ရသေး ..။ ပန်းရိပ်မြို့သို့ မရောက်ရသေး ..။ ထိုပန်းရိပ်မြို့မှ မိန်းကလေးတစ်ယောက် .. မတော်တဆ .. အက်ဆီးဒင့်ဖြစ်၍ သေဆုံးရသည်ဆိုသည့် ကိစ္စကြီးက .. တက္ကစီပေါ်မှာကတည်းက .. နားစည်ထဲ အရင်ဇာတိုးနေပြီ ..။

“ဘာဖြစ်လို့တဲလဲ အန်ကယ် .. ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ဆုံးတာတဲလဲ ..”

“အသေးစိတ်တော့ မသိဘူး မိန်းကလေးရဲ့ .. အဲဒီမိန်းကလေးက .. ပန်းရိပ်မြို့ရဲ့ .. ဘာဆိုလား .. အုပ်ချုပ်သူဆိုလား ဘာလားကွယ် .. လာလုပ်တာတဲ့ .. အဲဒီမှာ .. ကားမောင်းပြီး မြို့ထဲအလာ .. ကားမောက်ပြီး ဆုံးတာပဲ .. အဲဒါလောက်ပဲ သိရတယ် .. မောင်ချမ်းမြေခနဲရဲ့...

ဆန်နီပစ်ကပ်လေးတော့ .. အတော်ကြီး ပျက်စီးသွား
တယ် .. အဲဒီမိန်းကလေးရဲ့ .. နံရိုးကျိုးပြီး နှလုံး
သွားစိုက်လို့ ဆိုလား .. ဆုံးရှုံးတယ် .. အဲဒါ .. တချို့
လဲ .. တစ်မျိုးပြောကြတာပေါ့လေ .. သူများအကြောင်း
ထင်ကြေးတွေ သိပ်ပေးတာ မကောင်းဘူးဆိုတော့
ဆက်မပြောချင်တော့ဘူး မိန်းကလေး .. ”

ဟု ပြောပြီးတော့ သွန်းရွှေဆွတ်ကို အကဲခတ်သင်
ကြည့်လာသည်။ အကြည့်သည် .. သတိပေးခြင်း ဆန်နေသည်။
တားမြစ်ခြင်း ဆန်နေသည်။ ပန်းရိပ်မြို့သို့ မသွားစေလိုသည်။
တားမြစ်သတိပေးရိပ်ဟု သွန်းရွှေဆွတ် ထင်သည်ပါပဲ။ ကျောက်
ကြောင်းပြန်လိုက်လျှင် ကောင်းမည်လားဟု သွန်းရွှေဆွတ် တွေး
မိရပြန်ပါ၏။

ကားကတော့ .. တောင်တစ်ခုကို ခွေဝိုက်ဖောက်
ထားသော ကတ္တရာလမ်းအတိုင်း ခပ်မှန်မှန် တက်နေပါ၏။
နောက်တော့ တဖြည်းဖြည်း ပြန်၍ ခွေဝိုက်ဆင်းသည်။

တောင်အောက်ဆီမှ သစ်တောများသည် တောင်
အတိုင်း တဖြည်းဖြည်း တွားတက်လာသော အပင်မြင့်ကြီးများ
အဖြစ် .. သစ်တောအုပ်ကြီးတစ်ခုအဖြစ် ရှိနေပါ၏။

ကားသည် .. တောင်ခြေဘက်ဆီသို့ တဖြည်းဖြည်း
မောင်းလာနေရင်းမှ မြေပြန့်လွင်ပြင်ကျယ်တစ်ခု၏ ဘေးဆီမှဆက်
၍ မောင်းလာပါ၏။ မြင်ကွင်းက ပြောင်းသွားပြီ။ စောစောကလို
သစ်တောအုပ်ကြီးမျိုး မဟုတ်တော့ .. စိုက်ခင်းတွေ .. ဂျုံခင်း

စားကျက်ခင်းတွေ .. ပြီးတော့ .. ပင်စိမ်းပင်အုံ့အုံ့တွေ ..
ခင်းတွေအဖြစ် ပြောင်းလာသည်။ လွင်ပြင်ကြီးက ကျယ်
ပြန့် .. လွင်ပြင်၏ အဝေးတဆုံးမှာ တောင်တန်းကို တွေ့ရ
သည် .. တောင်တန်းနှင့် လွင်ပြင်ကြားမှာ တောအုပ်လေးတွေ
ရှိနေပြန်ပါ၏။

“ရွှေဆွတ်လဲ .. အဲဒီလိုအလုပ်မျိုး .. လုပ်ဖို့လာတာပါ
မဟုတ်ဘူး ..” ဟုများ ဖွင့်ပြောလိုက်လျှင် .. အန်ကယ်ကြီး ဘာ
ပြောချေမည်လဲ မသိ .. မမလွန်းသာ ရှိနေလျှင်တော့ ခေါင်း
မည်ခါနှင့် ဘယ်လိုမှ လက်မခံနိုင်စွာပဲ .. သွန်းရွှေဆွတ်ကို
လှည့်လည်သို့ ပြန်ခေါ်သွားတော့မှာ သေချာနေသည်။

ဘာကြောင့်ဆို .. စောစောက အန်ကယ်ကြီးပြော
သည့် စကားထဲမှာ .. ထိုမိန်းကလေး သေဆုံးခဲ့ရမှုနှင့် ပတ်သက်
၍ ပြောမကောင်း၍ မပြောပဲထားသည့် သဘောမျိုး ပါနေသည်။
အက်ဆီးဒင့် ဖြစ်ခြင်းသည် .. သွေးရိုးသားရိုး မဟုတ်ဟူ၍များ
အန်ကယ်ကြီး ထင်နေသည်လား မသိ .. ဒါဆို .. ဘာကြောင့် ..
ထိုမိန်းကလေးကို တစ်ယောက်ယောက်က .. လုပ်ကြံရပါမည်
တဲ့လဲ .. ပန်းရိပ်မြို့သည် .. မိမိခေါ်ခန့်ထားသော မိန်းကလေး
တစ်ယောက်ကို .. လုပ်ကြံရလောက်အောင် .. ဘာကို လျှို့ဝှက်
လုပ်ကိုင်နေသောနေရာ ဖြစ်နေပါသတဲ့လဲ .. ထိုသို့ .. လျှို့ဝှက်
လုပ်သော .. လူမသိစေချင်သည့်ကိစ္စ ရှိနေသည်ဆိုလျှင်လည်း ..
ဘာကြောင့် .. လူစိမ်းတွေကို ခန့်ထားလုပ်ကိုင်သည့် ပန်းခြံအလုပ်
ကို .. ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့် လုပ်ရပါသတဲ့လဲ

သွန်းရွှေဆွတ် တစ်ချက်တွေးလိုက်မိသည်။ လူများဖြင့် လုပ်ကိုင်နေသော နေရာတစ်ခုမှာ ၃ စရိုက်တစ်ခုတော့ .. လုပ်နိုင်အံ့မထင် ..။ ထိုမိန်းကလေး သေဆုံးမှုသည် တကယ့်ကိုပဲ .. မတော်တဆ .. ကားအက်ဆီးဒင့်ဖြစ်၍ .. သေဆုံးရတာမျိုးပဲ ဖြစ်နိုင်သည်။

“အဲဒီမိန်းကလေး နာမည်က .. ဘာတဲ့လဲ အန်ကယ် ..”
 “မသိပါဘူးကွယ် .. အဲဒီက .. မိန်းကလေး .. ဆုံးတယ် .. ဒီလိုပဲ သိရတာပါ .. အတိုကောက်နဲ့တော့ .. ဝေဆိုလား .. ဘာလား .. ပြောကြတာပါပဲ .. ဒါလဲ .. ကားဒရိုင်ဘာလေမို့ .. သူများပြောသံကြားနဲ့ ပြောရတာပါ .. အဲဒီသူငယ်လေးနဲ့ မရင်းနှီးပါဘူး .. ပန်းရိပ်မြို့က ဆန်နီပစ်ကပ်လေးကိုယ်တိုင်မောင်းပြီး ဈေးဂိတ်မှာ ကားရပ်ပြီး ဈေးခြင်းလေးနဲ့ ဈေးဝယ်တာ မြင်ဖူးတယ် .. တစ်ခါတလေ .. သူဈေးဝယ်လာတဲ့အခါ .. အန်ကယ်ကားကို ငှားစီးပြန်ဖူးတာတော့ ရှိဖူးတာပေါ့လေ .. ဆန်နီကားလေးနဲ့ မလာဖြစ်တဲ့အခါ .. ဈေးဂိတ်က အန်ကယ်ကားနဲ့ ကြိုတဲ့အခါမျိုးမှာဆိုပါတော့ .. သူကတော့ .. ဝေက .. ဝေကနဲ့ သူ့ကိုယ်သူ ထည့်ပြောတတ်တာ ရှိဖူးတယ် .. ခရီးသွားနဲ့ ဒရိုင်ဘာ .. လမ်းမှာပြောကြတာမျိုးလောက်ပဲ ရှိဖူးတာကို ရုပ်လေးကတော့ .. ချောတယ်ကွယ့်”

ဟု ပြောလာတော့ သွန်းရွှေဆွတ် ငြိမ်နေသည် ..။
 “ဝေ ..။ ဝေ ဆိုသော မိန်းကလေးသည် ရုပ်ရည်လေးချောမူလျက် .. ပန်းရိပ်မြို့မှာ .. ၃ .. ရွှေဆွတ်လုပ်လိုသည့် အလုပ်မျိုး

ကို လာလုပ်ခဲ့ဖူးသည်။ နောက် .. သေဆုံးခဲ့ရသည် ..။ ထို .. သေဆုံးသူ မိန်းကလေး .. လုပ်ခဲ့ဖူးသော အလုပ်တစ်ခုကို .. သွန်းရွှေဆွတ်က .. လုပ်ဖို့အတွက် .. ဘယ်သူကမှ .. မခန့်သေး ..။ ဘယ်သူကမှလဲ .. ရွှေဆွတ်ကို မမြင်ရဖူးသေးပါပဲနှင့် .. ခပ်တည်တည်ကြီး ကားတစ်စီးငှားလျက် သွားနေပြီ ..။ ထိုခရီးကို ရောက်လျှင် .. ရွှေဆွတ်သည် .. ထိုပန်းရိပ်မြို့မှာ လုပ်ကိုင်ခွင့် ရသည့် ရွှေဆွတ်ပဲ ဖြစ်ချေမည်လား ..။ အလုပ်မခန့်ပါ .. ဆိုသည့် အဖြေကို ရင်မှာပိုက်၍ ပြန်ရမည့် သွန်းရွှေဆွတ်ပဲ ဖြစ်ချေမည်လား မသိ ..။ ဒါပေမဲ့ .. ထိုမရေရာသော အလုပ်တစ်ခုဆိုသို့ လာနေသည့် ရွှေဆွတ်သည် .. လူတစ်ယောက် သေဆုံးခဲ့ခြင်းဆိုသည့် စကားကို ဦးစွာကြားရသည့် အဖြစ်မျိုးဖြင့် .. လာနေသည့် လူတစ်ယောက် ဖြစ်နေပြန်သည် ..။

ဤအလုပ်ကို .. ဤမြို့မှ လုပ်ကိုင်မည့်သူ တစ်ယောက်မှ မရှိတော့ပြီမို့ .. သတင်းစာထဲကပင် အလုပ်ကြော်ငြာ ထည့်ယူရခြင်းမျိုးများပေးလား .. ဟုလည်း ရွှေဆွတ် တွေးမိရပြန်၏။ မျက်ဝန်းကို စုံမှိတ်၍ ရွှေဆွတ် .. ခပ်ဆဆ တွေးနေမိရဆဲမှာပင် .. ကားက ငြိမ်ခနဲ ရပ်သွားသည်။

“ရောက်ပြီ မိန်းကလေး ..”

အန်ကယ်ကြီး၏ အသံကြောင့် ရွှေဆွတ် စိတ်လှုပ်ရှားစွာပဲ မျက်ဝန်းများကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်မိရပါပြီ ..။

ပန်းရိပ်မြို့ ..။ ကြေးဝါပြားကြီးကို ခြင်းတံခါးအုတ်တိုင်ကြီးမှာ နှစ်မြှုပ်ထားလျက်ဖြင့် .. ခန့်ထည်စွာ ရေးထွင်းထားပါသော အမည် ..။

ခြံကြီးကလည်း ကျယ်လွန်းနေသည်။ သဘော
ဆေးဖြူ သုတ်ထားပါသော ခြံစည်းရိုးသစ်သားတန်းတွေက
ဖွေးစင်လျက် .. အတွင်းဘက်ဆီမှ .. ပန်းတို့၏အလှကို .. ကြည်
နူးစဖွယ် မြင်နေစေပါသည်။ အဖြစ် ..။

စိမ်းမြမြမြက်ခင်းများက .. နှင်းဆီခင်းကျယ်ကြီး
များ၏ အောက်ခြေဆီမှ .. ကတ္တီပါကော်စောစိမ်းကြီးတွေ ဖြန့်
ခင်းထားသည့်နယ် ရှိလျက် ..။

ရေကန်ငယ်လေးနှင့် ရေပန်းဖွားဖွားလေးကိုလည်း
မြင်နေရစေပါသည့် မြင်ကွင်း ..။ ခြံတွင်းထဲသို့ ရောက်ခွင့်ရချေ
လျှင်ဖြင့် .. လှပသော ပန်းအမယ်စုံတို့ကို ထပ်၍မြင်နိုင်မည်ဆို
တာကိုတော့ .. သွန်းရွှေဆွတ် မျှော်လင့်နားလည်နေမိရပါ၏။
မြင်ကွင်းကလှနေလျက် .. ရင်ကို အေးမြနေစေသည်က အမှန် ..။

ပန်းဆိုသည်က .. ရင်ကို အေးမြချမ်းငြိမ်းစေနိုင်သည့်
စွမ်းအားနှင့် ကြီးမားသော ညှို့ဝင်မှုကို ပိုင်ဆိုင်သည် မဟုတ်ပါ
လားလေ ..။

လူခေါ်ခေါင်းလောင်းကြီးလေးကို ဆွဲလိုက်တော့
မကြာလိုက် ..။ အသားဖြူဖြူ .. အရပ်မြင့်မြင့်ကြီးနှင့် ဦးငြိုးတစ်
ယောက် လျှောက်လာသည်။ ခြံဝင်းတံခါးကို ဖွင့်ပေးရင်းဖြင့်
လည်း သွန်းရွှေဆွတ်ကို အကဲခတ်သလို ကြည့်နေပါ၏။ ပန်းလှာ
မှာသည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်မပစ်လားဟု တွေးနေသည်လား
မသိ ..။

ပါတိတ်ဝမ်းဆက်လေးဖြင့် အဝါရောင်အပွင့်တွေ
များသော အဆင်အသွေးလေးကို ဝတ်ဆင်ထားပါသော သွန်းရွှေ

ဆွတ်ကို ပန်းဈေးတန်းတစ်ခုဆီမှ ပန်းရောင်းသည့် ကောင်မလေး
တစ်ယောက်အဖြစ်တော့ မြင်နိုင်ထင်နိုင်သည်လေ ..။

“ကျွန်မ .. ဒီက .. ဦးချမ်းမြေခန့်ကို တွေ့ချင်လို့ပါရှင် ..”

ဟု သွန်းရွှေဆွတ် ပြောလာတော့ ဦးကြီးမှ တစ်
နှုတ် ခပ်ငေးငေးကြည့်သည်။

ထိုအကြည့်တွေထဲမှာ .. သွန်းရွှေဆွတ် အပေါ်
ခြင်နာရိပ်လေးတွေ ဖျတ်ခနဲ ထင်သည်ဟုလည်း သွန်းရွှေဆွတ်
ထင်မိရပါ၏။

ဘာကိုများ .. ထိုဦးကြီးသည် .. သနားနေနှင့်ရပါ
သလေ ..။

သွန်းရွှေဆွတ်မှာ ဦးချမ်းမြေခန့် ဆိုသူကို တွေ့ချင်
သည် ဆိုကာမျှဖြင့် .. ဤပန်းရိပ်မြို့သို့ သွန်းရွှေဆွတ် ရောက်
အာခြင်းသည် .. သတင်းစာထဲမှ ကြော်ငြာကြောင့် ဆိုတာကို
ဦးကြီး တွေးမိလိုက်ပုံရနေသည်။ ဒါဆို .. ဤအလုပ်ကို လာ
ထုပ်သည့် ရွှေဆွတ်ကို .. ကြိုတင်သနားနေနှင့်စေသည့် အဖြစ်
တစ်ခုခုကတော့ ဤပန်းရိပ်မြို့မှာ ရှိနေပြီး ဖြစ်နေပုံ ရနေပါသည့်
အဖြစ် ..။ ထိုအဖြစ်သည် .. မည်သည့်အတိုင်းအတာထိ နက်ရှိုင်း
မည် ဆိုတာကိုတော့ သွန်းရွှေဆွတ် မသိနိုင် ..။

ခြေစုလေးရပ်လျက်ဖြင့် သွန်းရွှေဆွတ် ငြိမ်နေပြီးမှ
တစ်ချက် ကိုယ်လေးကို ပြန်မတ်လိုက်ကာ ..

“ကျွန်မ .. သွန်းရွှေဆွတ်ပါ .. သတင်းစာထဲက ကြော်ငြာ
ကြောင့် လာတာပါ .. ကျွန်မ .. ဦးချမ်းမြေခန့်ကို တွေ့
ပါရစေ ..”

ဟု ပြောလာတော့ ...

“ဪ ... ထင်တဲ့အတိုင်းပါပဲလား ... အဲဒီအလုပ်အတွက် လာတာကိုး ... မိန်းကလေး ဒီမြို့ကတော့ ဟုတ်ဟန်မတူဘူး ... မျက်နှာစိမ်းတစ်ယောက်လို့ ဘာ ဖြင့်တယ် ထင်တယ်ကွယ် ... ကိုင်း ... ကိုင်း ... လာ ...”

ဟု ပြောကာ ကိုယ်ကိုဆုတ်ပေးပါ၏။ သွန်းရွှေဆွတ် တက္ကစီနောက်ခန်းမှ သားရေသေတ္တာကို တစ်ကျော့ပြန်သွားသည်။ ကားခရင်းပေးတော့ ...

“စောင့်ပေးရဦးမလား မိန်းကလေး ...”

ဟု ဒရိုင်ဘာ အန်ကယ်ကြီးက မေးနေပါသေးသည့် အဖြစ်။

သွန်းရွှေဆွတ် ခေါင်းလေး ယမ်းပြလိုက်မိသည်။ နောက်ကြောင်းပြန်ဖို့ ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားနေခြင်းသည် ... ရေ ခြေတစ်လှမ်းတိုးရမည့် အလုပ်အတွက် ... ယုံကြည်မှုမရှိသည့် သဘောကို ဆောင်သည်ဟု သွန်းရွှေဆွတ် ထင်သည်။ အလုပ် မခန့်လည်း ... နောက်မှ ... ခြေလျင်ပဲ ပြန်လျှောက်ရ ... လျှောက်ရ ... လျှောက်လိုက်တော့မည် ...။ ဒါပေမဲ့ ... မြို့ထဲရောက်မှ အတော်ကြီး လျှောက်ရမည်ကိစ္စ ...။ လာကတည်းကိုက ... တောင်တစ်လုံးကို ကွေ့ပတ်ခွေဝိုက်၍ ဖောက်ထားပါသောလမ်း အတိုင်း အတော်ကြီး မောင်းခဲရ ...။ တစ်ဖန် ... အဆင်းလမ်း ... နောက်တော့မှ ... ဤလွင်ပြင်ကျယ်ကြီးကို ရောက်လာရချေသည် မဟုတ်ပါလား ...။

ဒရိုင်ဘာအန်ကယ် ကြီး၏ ကားမောင်းထွက်သွားပြီးမှ သွန်းရွှေဆွတ် သားရေသေတ္တာကို လက်မှာဆွဲ၍ ကိုယ်ဟန်ဆူး မတ်မတ်ဖြင့် ခြံတွင်းဆီသို့ ဘာကြီး၏ ခေါ်ဆောင်ရာ အတိုင်း နောက်မှလိုက်ဝင်လာရပါပြီ ...။

ဘေးက တစ်ယောက်ယောက်ကများ သွန်းရွှေဆွတ် သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်ချေလျှင်ဖြင့် ... ကိုယ်ဟန်လေးမတ်လျက် မိမိကိုယ်ကို အရမ်းယုံကြည်စိတ်ချသော ... ရဲရင့်တည်ငြိမ်သော သွန်းရွှေဆွတ် အဖြစ် အထင်ကြီးချင်စရာ ကောင်းလောက်အောင် ခြလမ်းတွေကအစ တည်ငြိမ်သွက်လက်နေပေမယ့် ...။ တကယ် ဘမ်းကျတော့ ... ရွှေဆွတ်ကို အလုပ်ခန့်မှ ခန့်ပါမည်လားဆိုသည့် သဘာဝတွေက ရင်ထဲမှာ အုံကျင်းဖွဲ့နေကြပါ၏။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ... ဘိုသန့်နှင့် အဝေးဆုံးနေရာမှာ သွန်းရွှေဆွတ် နေချင်သည်။ ဘိုသန့်၏ အနှောင့်အယှက်ကင်းသော နေရာမှာ သွန်းရွှေဆွတ် နေချင်သည်။

“ခု ... လူလေးက ... သူ့အလုပ်ရုံးခန်းထဲမှာပဲ ရှိနေမှာ ... အဲဒီကိစ္စ သွားကြတာပေါ့ ... ဘာနာမည်က ... လူလှတဲ့ ... ဘာဦးလူလှ ဆိုပါတော့ ... ဒီမှာ မိန်းကလေးနေဖြစ်ရင် ... ဘာကို ... လိုတာပြော ... ဘာ လုပ်ပေးနိုင်တာကို သေချာလုပ်ပေးပါမယ် ... ဒီခြံမှာ ဘာက ... ခြံစောင့်ပဲ လူလေးရဲ့မိဘများ လက်ထက်ကတည်းက လုပ်လာခဲ့တာ ... လူလေးကလဲ ... သွေးသားရင်းချာလိုပဲ ဘာကို ... ခင်ပါတယ် ... သံယောဇဉ် ရှိပါတယ် ... အထွယ်၍ ... မိန်း

ကလေး ဒီမှာနေပြန်ခဲ့ရင် .. ခြံစောင့်ကြီးတစ်ယောက် ..
ပြီးတော့ .. အိမ်ကြီးရှေ့က .. သီးသန့်ရှိနေတဲ့ ဥယျာဉ် ..
ကြီးရဲ့ ဥယျာဉ်မှူးတစ်ယောက်ရဲ့ တတ်စွမ်းနိုင်စွမ်းသမ္ပာယ် ..
လုပ်ကိုင်ပေးပါမယ်ကွယ် ..”

ဟု ပြောလာတော့ သွန်းရွှေဆွတ် တစ်ချက် ရင်ထဲမှ နားလည်လိုက်ရသည်က ..

ထို .. ဦးချမ်းမြေ့ခန့် ဆိုသူသည် .. ဤခြံကျယ်ကြီးမှာ .. ပန်းတွေ စိုက်ထားပေမယ့် .. ဘာဘီးလူလှကိုတော့ .. အိမ်ကြီး၏ မျက်နှာစာရှိ ဥယျာဉ်အတွက် .. သီးသန့်ဥယျာဉ်မှူးအဖြစ်လည်းထား ..။ ခြံစောင့်ကြီး အဖြစ်လည်းထား .. ရုံးခန်းတွေ ဘာတွေကိုလဲ သီးသန့်ထားခြင်းဖြင့် .. အတော်ကြီးကို .. ထောင့်စေ့အောင် တခမ်းတနားနေသည့် လူထွန်ယောက် ဖြစ်နေသည်ဟုဦး ..။ ကြည့် .. ဥယျာဉ်မှူးတဲ့လားလေ ..။ ဤမျှကျယ်သည့် နှင်းဆီခြံ ..။ ပန်းခြံကြီးမှာ .. ဥယျာဉ်မှူးတွေ ရှိနေရဦးမည်သာ ..။ ဒါပေမဲ့ .. ထိုဥယျာဉ်မှူးတွေကသပ်သပ် .. ဘာဘီးလူလှကို သီးသန့်ကြီး ဥယျာဉ်မှူးအဖြစ် ထားနေသေးသည်အဖြစ် ..။ တော်တော်ကို ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်နိုင်သည့် လူတစ်ယောက်ဟုတော့ သွန်းရွှေဆွတ် တွေးမိသည်။ ပြီးတော့ .. တော်တော်ကိုလည်း အကြောင်းကြောင်းနိုင်သည့် လူတစ်ယောက်လည်း တစ်ပါတည်း ဖြစ်နေသေးသည့် အဖြစ်။

နှစ်ထပ်အဆောက်အအုံ မြင့်မြင့်ကြီးသည် အနီရောင်အုတ်တို့ဖြင့် ရှေးအိမ်ကြီးတစ်လုံးတော့ ဆန်နေသည်။ အမိုးနီနီ ..

မီးခိုးခေါင်းတိုင်ကြီးဖြင့် ရှိနေပါသည့် အိမ်ကြီး ..။ မြဲကြီးက ကျယ်လွန်နေသလောက် .. အိမ်ကြီးကလည်း ကြီးမားခန့်ထည်လွန်းနေသည်။ ပေါ်တီကိုမြင့်မြင့်ကြီး၏ တိုင်လုံးကြီးတွေကိုက .. ရှေးလက်ရာပန်းကနုတ်များဖြင့် လှပခန့်ထည်နေသည်ပါပဲ ..။ ရောင်စုံမှန်ပြတင်းကွက်များဖြင့်လည်း အိမ်ကြီးသည် ရှေးအိမ်ကြီးတစ်လုံးအဖြစ် .. ပို၍ ခိုင်မာနေစေပါသည် အဖြစ် ..။ ပြတင်းဆွဲမှာ တပ်ထားပါသည့် ရောင်စုံမှန်များကိုက .. ယခုခေတ်ကာလမှာ ဝယ်ယူ၍ မရနိုင်ပါသော မှန်အမျိုးအစားများ ဖြစ်နေသည် ..။ အပွင့်ကွက်တွေက .. ထူထဲသော မှန်ပြင်ထက်ဆီမှာ ဖောင်းကြွနေပါ၏။ ထိုမှန်ရောင်စုံမျိုးကို .. ရန်ကုန်မြို့ရှိ ရှေးအိမ်ကြီးများမှာ ပြတင်းပေါက်တွေမှာ .. သွန်းရွှေဆွတ် မြင်ဖူးပါ၏။

ဒါပေမဲ့ .. အိမ်ကြီးကတော့ .. အမြဲတမ်း မွမ်းမံပြင်ဆင်ထားမှန်း သိသာနေသည်ပါပဲ ..။ ယိုယွင်းပျက်စီးမှုမျိုး အိမ်ကြီးမှာ ရှိမနေ ..။ သေသပ်ခုံထည်နေသော အိမ်ကြီးအဖြစ် ရှိနေသည်ပါပဲ ..။

တစ်ခြံလုံးကလည်း ပန်းတွေစေနေသည် ..။ အထူးသဖြင့် .. ဖြူ .. နီ .. ဝါ .. စံကားပင်တန်း ဆွေဆီမှ .. ပန်းရနံ့တို့ကလည်း မွှေးမြထုံသင်းနေသည် ..။

ချိုမြမြနှင်းဆီတို့၏ရနံ့ ..။ မွှေးထုံထုံ စံပယ်တို့၏ရနံ့ ..။ သင်းပျံ့ပျံ့ သစ်ခွတို့၏ရနံ့ တို့ကိုလည်း သွန်းရွှေဆွတ် ကြည့်နူးစွာပဲ ခံစားဖြစ်၏ ..။

ဘာဘဦးလူလုကတော့ ရှေ့မှ ခြေလှမ်းမှန်မှန်ဖြင့်
လျှောက်နေဆဲ ..။

အိမ်ကြီးဆီသို့ မလျှောက်ဘဲ .. လမ်းလျှောက်ပန်း
စိမ်းမြေနှင့် နီအုံအုံလေးတွေ စိတန်းစိုက်ထားရာ ..။ ပွင့်တူရွက်တူ
ပင် ဖြူစိမ်းစိမ်းလေးတွေ စိတန်းစိုက်ထားရာ .. လူသွားလမ်းအဖြစ်
ခင်းထားပါသော ကွန်ကရစ်လမ်းသွယ်လေးအတိုင်း ဆက်လျှောက်
သည်။

လက်ထဲမှာ သားရေသေတ္တာတစ်လုံးကို ဆွဲလျက်
ဖြင့် .. ကတ္တီပါခြေညှပ်ဖိနပ်ပါးလေး တစ်ရန်ကို .. ရိုးစင်းသော
အဆင်အပြင်လေးဖြင့်စီးလျက် လိုက်ပါလာသော သွန်းရွှေဆွတ်
ဆိုတာ .. စာရေးဆရာမလေး တစ်ယောက်လည်းဖြစ်လျက် ..
ရှေ့နေပေါက်စလေး တစ်ယောက်လည်း ဖြစ်နေသည်ဆိုတာ ..
ထို .. ဦးချမ်းမြေခန့်ဆိုတာ မသိနိုင် ..။

ပြီးတော့ .. ဘာဘဦးလူလုလည်း မသိနိုင် ..။

တကယ်၍များ .. သိကြမည်ဆိုလျှင် .. သွန်းရွှေဆွတ်
ကို .. ဒါ .. ဘာသဘောလဲ .. ဟု အော်ငေါက်၍များ .. ထုတ်
လိုက်ကြချေမည်လား .. ဒါမှမဟုတ် .. အံ့ဩတကြီးဖြင့် .. မယုံ
နိုင်သလိုပဲ ငေးကြည့်ကြချေမည်လား ..။ မသိ ..။

ဤ .. ပန်းရိပ်မြဲခြံကြီးသည် .. ထူးခြားသော ..
အဖြစ်အပျက်များ ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည့် နေရာတစ်ခု ဖြစ်နေလျက် ..။
လျှို့ဝှက်နက်နဲသော .. အဖြစ်တစ်ခုလည်း ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည့် နေရာ
တစ်ခုလည်း ဖြစ်နေသည်ဆိုတာကိုတော့ သွန်းရွှေဆွတ် တွေးမိ
သည်။

ဝေ .. သေဆုံးခဲ့ရသော .. အဖြစ်တစ်ခု ..။

ထိုအဖြစ်အတွက် .. ပန်းရိပ်မြဲသည် .. ဘာတွေကို
ယခုတိုင် ပေးဆပ်နေသည် .. မသိ ..။

ဤမြို့မှပင် .. ယခု .. သွန်းရွှေဆွတ် လုပ်ကိုင်ဖို့
အတွက် .. ရောက်လာရပါသော အလုပ်ကို လုပ်ကိုင်ချင်သည့်လူ
မရှိတော့၍များ .. သတင်းစာမှပင် .. အလုပ်ခေါ်ရသည့်အထိ
ရှိခဲ့ရသည်လား မသိ ..။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ..။ သွန်းရွှေဆွတ်သည် .. စိတ်လှုပ်
ရှားဖို့ကောင်းသော အလုပ်တစ်ခုကို လုပ်ကိုင်ရန်အတွက် ..
ဤနေရာသို့ ရောက်လာခဲ့ရပြီဟု .. နားလည်ထားလိုက်မိရသည်
ပါပဲ ..။

ကွန်ကရစ်ခင်း လူသွားလမ်းလေး၏ တစ်ဖက်တစ်
ချက်မှာလည်း ပန်းတွေ အတန်းလိုက် ရှိနေသည် ..။ သစ္စာပန်း
ရောင်းစုံအခင်းတွေ ..။ ပြီးတော့ .. ဇီဝီပန်းပင်တန်းတွေ ..။

ထူးခြားသည်က .. အားလုံးသည် .. ဂရုတစိုက်
ရိတ်သင်ထားသော မြက်ခင်းပြင် စိမ်းမြေများ ရှိနေခြင်းပါ ..။
ပန်းခင်းပန်းဘောင်တွေ၏ အနားသတ်တိုင်းသည် .. မြေပြင်
မဟုတ် ..။ မြက်ခင်းစိမ်းမြေများသာ ဖြစ်နေသည် ..။

ပန်းတို့သည် .. အစိမ်းရောင်ကောစောပြင်ကျယ်
ကြီး ခင်းထားရာ နေရာဆီမှ ရောင်စုံပန်းများကို ပွင့်ဝေနေစေသည့်
နှယ် လှပနေပါချေသည့် အဖြစ် ..။

ကွန်ကရစ်လမ်း၏ အဆုံးသည် တစ်ထပ်တိုက်
အိမ်မြေလေးမှာ တန့်သွားပါချေ၏။ ရွက်လှပင်ပုလုံးလုံးလေး

များက အရွက်ဖားဖား ရောင်စုံတို့ဖြင့် ထုံးဖြူလှဘဲအိုးတွေဖြင့် ကော်ရေတာလေးမှာ ရှိနေသည်။။

ပန်းရုပ်မြဲသည်။ ပန်းတို့နှင့်မကင်းသော နေရာတစ်ခု ပါတကား။။

ဝရန်တာလေးဆီသို့ ခြေလှမ်းအတက်မှာပင်။

“ဒီလို .. စည်းကမ်းမရှိတာ .. ပေါ့လျော့တာ .. မကြိုက်ပူး ဆိုတာ သိကြတာပဲ .. ခု .. ကြည့် .. ပန်းဆေးဖျန်းတဲ့ကိစ္စ .. ပေါ့တယ် .. ပိုးကျလာတော့ .. ပန်းတွေပျက်စီးရတယ် .. ရောင်းလို့မတော့ဘူး .. ဒါ .. ပန်းဖွင့်တွေ ပိုးကိုက်သွားတာ မဟုတ်ဘူး .. ဝင်ငွေကို ပိုးကိုက်သွားတာ .. ခု .. ပန်းပိုးကျတဲ့ အခင်းတွေဘက်က .. တာဝန်ကျတာ .. ကိုသောင်းပဲ .. အဲဒါ .. ကျွန်တော့်စည်းကမ်းအတိုင်း ငါးလစာ အပိုထုတ်ပေးလိုက်မယ် .. မနက်ဖြန်ကစပြီး .. အလုပ်မဆင်းပါနဲ့တော့ .. ဒါ .. ပြင်ဆင်စရာမရှိတော့တဲ့ ကျွန်တော့် အဆုံးအဖြတ်ပဲ။”

ပြတ်သားသော အသံ။။ အားလုံး ငြိမ်သက်နားထောင်နေရမှု။။

လူတွေကိုတော့ မမြင်ရသေး။။

သွန်းရွှေဆွတ် တစ်ချက် ကျောစိမ့်မိရပါ၏။

ဘုရားရေ။။ ပြတ်သားသည်နှင့်အမျှ .. စည်းကမ်းလည်းကြီးသော .. လူတစ်ယောက်နှင့် မကြာမလင့်မီမှာပဲ .. သွန်းရွှေဆွတ် တွေ့ရချေတော့မည်တကား။။ ပေါ့တီးပေါ့ဆလုပ်၍ကတော့ .. အလုပ်ပြုတ်မှာ သေချာနေနှင့်သည့် အဖြစ်။။

တကယ်တမ်းကျတော့ .. ပန်းတွေကို .. ဘယ်လိုဂရုစိုက်ရမည်ဆိုတာ သွန်းရွှေဆွတ်လည်း သိပ်နားလည်လှတာမဟုတ်။ အိမ်မှာက ပန်း စိုက်သည် ဆိုတာက .. အလှစိုက်ခြင်း။ နန်းခြံလေး လှနေလျှင် ပြီးရော။။ ခုဥစ္စာက .. တာဝန်ကြီးသည့် ဆိခ္စ။။

ဘာဘကတော့ တိုက်ရှေ့တံခါးဝမှာရပ်၍ စောင့်နေပြီ။

သွန်းရွှေဆွတ် .. ကိုယ်လေးကို ပြန်မတ်သည်။ သားချသောတ္တာကို တံခါးအတွင်းထောင့်နေရာသေးမှာ ချထားလိုက်သည်။။

ဪ .. မကြာမတင်မီမှာပဲ .. ဦးချမ်းမြေ့ခန့် ဆိုသူနှင့် တွေ့ရချေတော့မည်တည့်။။

“ဦးအိမ်စိုး .. ကိုသောင်းကို .. ငါးလစာ .. ထုတ်ပေးလိုက်ပါ .. ပန်းတွေ .. ခု .. ဖောက်သည်တွေဆီကို .. လျှော့ပြီးပို့ရတဲ့အတွက် .. တောင်းပန်ရဦးတော့မယ် .. ရထားနဲ့ ပို့တဲ့ ပန်းတွေကိုတော့ .. လျှော့လို့မဖြစ်ဘူး .. ဒီမြို့ထဲက ဖောက်သည်တွေကိုပဲ တောင်းပန်ရတော့မှာပါပဲ .. ကျွန်တော် နှစ်ရက်ပဲ ခရီးထွက်လိုက်တယ် .. မနေ့က ပြန်ရောက်တယ် .. ဒီမှာက .. ကိုသောင်း တာဝန်ယူရတဲ့ နင်းဆီခင်းက ပိုးကျလို့ .. ပိုးဖျက်လို့ .. ပန်းပျက်ရပြီ .. ခက်တယ်ဗျာ။”

ဟု ပြောနေသံကို ကြားရပြီးသည့်နောက်မှာ .. သွန်းရွှေဆွတ်၏ ခြေလှမ်းလေးတွေက အတွင်းဘက်ဆီသို့ ရောက်လာပြီ။။

ပြတင်းပေါက်ပေါင်ပေါ်မှာ ကပ်ဖဝါးကို မေးတင်ထားလျက်ဖြင့် အပြင်ဘက်ကို ကြည့်ရင်း ပြောနေပါသည့်သူ .. အရပ်မြင့်မြင့်ကြီးနှင့် ပခုံးကျယ်ကြီးကို မြင်နေရ၏။

အနောက်တိုင်းဝတ်စုံ မီးခိုးဖျော့ရောင်ကို ဝတ်ဆင်ထားပါသော လူတစ်ယောက် ..။ မျက်နှာကိုတော့ မမြင်သေး ..။

လူဆယ်ယောက်လောက်ကတော့ လက်လေးတွေ နောက်ပစ်လျက် ရပ်နေကြသည်။

မျက်နှာအရမ်းကြီးကို ပျက်နေသည့် အရပ်မြင့်မြင့် ပိန်ပါးပါးနှင့် လူတစ်ယောက်သည် ကိုသောင်း ဆိုသူ ဖြစ်နိုင်သည် ဟု သွန်းရွှေဆွတ် တွေးမိရပါ၏။

စားပွဲထက်မှာ စာတစ်ရွက်၌ ရေးမှတ်နေသည့် လူကြီးတစ်ယောက် ..။

ရွှေကိုင်းမျက်မှန် သေးသေးလေးကို တပ်ထားသည်။

ဝင်လာသည့် သွန်းရွှေဆွတ်ကို .. ထိုသူက အရင် မြင်၏ ..။

ဘာမှ ..

“လူလေး ကြော်ငြာတဲ့ အလုပ်ကို လုပ်ဖို့ မိန်းကလေး တစ်ယောက် .. ရောက်လာပါတယ် လူလေး ..”

ဟု ပြောလိုက်စဉ်ခိုက် .. ထိုသူ၏ ကိုယ်မြင့်မြင့် ကျစ်ကျစ်ကြီးက .. ရုတ်ချည်းလှည့်လာ၏။

“သူ့ကို ဘယ်သူက ခန့်သေးလို့ .. လူကိုယ်တိုင် ရောက်လာရတာလဲ .. အရင်လျှောက်ပြီးမှ .. လူကိုခေါ်မှလာရမယ်လို့ .. သတင်းစာထဲ .. အသေအချာကြီးကို ပါနေတာပဲဥစ္စာ ..”

ဦးတိကျ၏ အသံက မာတောင့်တောင့် ပေါ်လာ၏။

သွန်းရွှေဆွတ် ကိုယ်လေးကို မတ်လိုက်ကာ သူ့မျက်နှာများကို တည့်မတ်စွာပဲ ကြည့်လိုက်သည်။

“အခု .. ကျွန်မကိုယ်တိုင် ရောက်လာပြီလေ .. ရှင် .. ခန့်ဖို့ မခန့်ဖို့ ဆိုတာကတော့ .. ရှင်ဆုံးဖြတ်ပေါ့ ..”

ဟု ပြောချလိုက်မိရပါပြီ ..။ ဘယ်နှယ် ..။ ကိုယ် ..။ ခရီးပန်း ဘာပန်းနှင့် လာရသည့်ဥစ္စာ ..။ လူကိုမကြည့်သေး ..။ ဘာမှလဲ မမေးသေး ..။ ဘုကန်းလန့် လုပ်နေသည့်သူ ..။ အလုပ်ခန့်ချင်ခန့် ..။ မခန့်ချင်လည်း နေတော့ ..။ ပြန်၍တော့ ပြောထည့်ပစ်လိုက်ချင်လာသည် ..။

သူ .. တစ်ချက်တော့ အံ့သြသွားပုံရပါ၏။ ခုလို .. သွန်းရွှေဆွတ် ပြန်ပြောလာလိမ့်မည်ဟု ထင်ထားပုံမရ ..။ တစ်ချက် ခပ်ငေးငေး ကြည့်သည်။

မျက်ခုံးထူထူ ..။ အရပ်မြင့်မြင့် ..။ မေးရိုးပြန့်ပြန့် ..။ စူးရှတောက်ပသော မျက်ဝန်းအစုံကို ပိုင်ဆိုင်ပါသည့်သူ ..။ စတုရန်းက ထင်းနေသည် ..။ အသားက ဖြူလျက် အနည်းငယ် ခန့်ရိပ်ပင် သမ်းနေသေးသည့် အဖြစ် ..။ လူချောလူခန့်ကြီး ..။ တစ်ယောက် ဖြစ်နေတာတော့ အမှန် ..။ ရုပ်ရည်အားကိုး ..။

ချမ်းသာအားကိုးနှင့် တော်တော်ကြီး .. ဘဝင်မြင့်နေတာလည်း
ဖြစ်နိုင်သည်။ စည်းကမ်းခပ်ကြီးကြီး လူတစ်ယောက်အဖြစ်
လောကကြီးမှာ .. ပြတ်သားပြရင်း ဘဝင်ကိုင်နေသည့် လူတစ်
ယောက်ဖြစ်နေနိုင်သည်။

သွန်းရွှေဆွတ်ကလည်း ခပ်တည်တည်လေးပဲ တုံ့ပြန်
ကြည့်စဉ်ပစ်လိုက်သည်ပေါ့။

အလုပ်မခန့်မှာ ပူနေသည့် စောစောက ခံစားမှုများ
လည်း ရင်ထဲက ခုန်ပေါက်ထွက်သွားပြီ ..။ မခန့်ချင်လည်း
နေ ..။ သူ့သဘော ..။ ထစ်ခနဲဆို .. စည်းကမ်းတကြီးနှင့် ခေါက်
ဟမ်းဟမ်း လုပ်တာမျိုးကိုတော့ သွန်းရွှေဆွတ် မကြိုက် ..။ ငြိမ်
ကုပ်၍ ပြန်သွားလိုက်ရတာမျိုးကိုတော့ သွန်းရွှေဆွတ်၏ ရာဇဝင်
မှာ အတင်မခံနိုင် ..။ အခန်းလေးကတော့ ငြိမ်ခြင်းမက ငြိမ်နေ
သည်။

အခုလို .. သူ့အလုပ်သမားတွေရှေ့မှာ .. တုံ့ပြန်
ပြောလာသည့် သွန်းရွှေဆွတ်ကို .. သူ .. ဘယ်လိုခံစားမှုမျိုးဖြင့်
ကြည့်နေသည်ဆိုတာ .. သူ့ရင်ထဲက စကားတွေကို .. သူ့ဖခင်
ချေမည်ပေါ့ ..။ သွန်းရွှေဆွတ်ကတော့ .. ခပ်တည်တည်လေး
ရပ် ..။ သူ့ကိုလည်း ခပ်တည်တည်လေးပဲ တုံ့ပြန်ကြည့်နေလိုက်
သည်ပေါ့ပဲ ..။

သူ့မျက်ဝန်းတွေ တဖြည်းဖြည်း ပြုံးရိပ်သမ်းလာ
သည်။ နှုတ်ခမ်းကလည်း လိုက်ပြီးလာပါ၏ ..။

“တကယ့် .. အာဂ .. သတ္တိခံလေးပါလား ဦးအိမ်စိုး ..”

ဟု တိုးသဲ့သဲ့ဖြင့် သူ ပြောလာပါ၏။ နောက် ..
အလုပ်စားပွဲမှ ကုလားထိုင်တွင် သူ ထိုင်သည်။ ထပ်၍ .. ခပ်
မြီးမြီးပင် ကြည့်လာပါ၏။

ပြန်စွာလိုက်သည့် သွန်းရွှေဆွတ်ကို .. ထိုသို့ ..
သူ .. ကျေနပ်စွာ ကြည့်လာမည်ဟု မထင်ထားမိပါသော သွန်းရွှေ
ဆွတ် ကိုယ်တိုင်ပင်လျှင် .. သူ့ကို .. အံ့သြသွားရပါပြီတည်း ..။

အခန်း(၅)

သွန်းရွှေဆွတ်၏ ခပ်မတ်မတ်လေး ထိုင်နေသည့် အချိုးကို အကဲခတ်သလို သူ ကြည့်သည်။ အလုပ်လာလျှောက် သည်ဟုပဲ ပြောရမည်လား .. အလုပ်လုပ်ချင်၍ ကိုယ်တိုင်လာ သည်ဟုပဲ ပြောရမည်လား ..။ မျက်နှာကြောလေးက .. နည်း နည်းတည်လွန်းနေသည်မို့ ..။ ပုံစံက .. အလုပ်ခန့်ခံချင်နေသည့် လူတစ်ယောက် ဆိုတာမျိုး ဖြစ်နေတာကို သူ သတိထားမိရသည် ပါပဲ ..။ စောစောက .. သူ ပြောခဲ့သည့် စကားထဲမှာ .. ဘယ်သူ ကခေါ်လိုလဲ .. ဆိုသည့် သဘောပါခဲ့ကတည်းက .. မျက်နှာ လေး တည်သွားခဲ့တာ အမှန် ..။ နည်းနည်းတော့ ကြွပ်ဆတ်ဆတ် နိုင်မည့် ကလေးမ ..။ ထိုသို့ပဲ သူ သုံးသပ်လိုက်မိရပါ၏။

မျက်နှာလေးကလည်း ဖူးဥဥလေး ..။ ဤအလုပ် မျိုးကို လာလုပ်မည့် အချိုးလေးကိုမဟုတ် ..။ ရပ်ရည်လေးက .. မင်းသမီးပဲ လုပ်ဖို့ကောင်းနေသည့် ကလေးမ ..။

ခုဥစ္စာက .. မီးဖိုချောင်ကိစ္စ ..။ အိမ်ထိန်းသိမ်းမှု ကိစ္စ ..။ ပန်းခြံကို ဂရုစိုက် ကွပ်ကဲပေးရမည့်ကိစ္စ ..။ နည်းနည်း တော့ အလုပ်များသည့် အလုပ်မျိုး ..။ တာဝန်လည်းကြီးသည့် အလုပ်မျိုး ..။ ထိုအလုပ်ကို .. ဤမျှ နုပန်းဖန်နှင့် ဂျစ်တစ်တစ် နိုင်သည့် ကောင်မလေး နိုင်နင်းစွာ လုပ်ကိုင်နိုင်ပါမည်တဲ့လား ..။

တစ်လမပြည့်ခင် .. အလုပ်က ထွက်ချင်မည့်မိန်း ကလေးဟု သူ ထင်သည် ..။ ထိုင်နေရာမှ သွန်းရွှေဆွတ် ပြန်ရပ် လိုက်သည်။ ဤသည်ကလည်း သူ့နှုတ်မှ ထိုင်ပါဟု မပြောသေး ပဲရှိနေတာကို မကျေနပ်၍ ဆိုတာလည်း သိသာနေပါ၏။

အခန်းထဲမှာ လူရှင်းနေပြီ ..။ အလုပ်သမားတွေ အားလုံးကို အလုပ်ဆက်လုပ်ကြဖို့ သူ ပြောခဲ့ပြီးပြီ ..။ သွားလည်း သွားလိုက်ကြပြီ ..။ ဦးအိမ်စိုးတစ်ယောက်ပဲ အခန်းထောင့်ဆိုဖာ မှာ ထိုင်နေသည် ..။ သူကတော့ အလုပ်စားပွဲရှိ ကုလားထိုင် မှာ ထိုင်နေပါ၏။ သူ့ရှေ့တည့်တည့်မှာ သွန်းရွှေဆွတ် ရပ်နေသည်။ အကဲခတ်သလို ကြည့်နေသည့် သူ့ကိုလည်း သွန်းရွှေဆွတ် မျက် နှာတည်လေးဖြင့် တုံ့ပြန်ကြည့်နေပါ၏။

သူ့နှုတ်ဖျားဆီမှ ဘာစကားပဲ ထွက်ကျလာကျ လာ .. တုံ့ပြန်ဖြေဖို့ အသင့်ဖြစ်နေသည့် ပုံအချိုးလေးပဲ ဖြစ်နေ သည်။ သူ ခေါ်မှလာရမည်ဟု သတင်းစာထဲမှာပါသည့် ကိစ္စကို စောစောက သူပြောလိုက်သည့်အတွက် .. ခုထိ .. ရင်ထဲမှာ ချော လည်နေပုံမရ ..။

မာနမျက်ဝန်းလေးတွေဖြင့် တုံ့ပြန်ကြည့်နေသည့် သွန်းရွှေဆွတ်ကို ကြည့်လျက် ရင်ထဲမှာ ရယ်မောချင်နေပြီ ..။

ကလေးဆိုးလေးတစ်ယောက်နှင့် တူနေလျက် ပြန်စွာဖို့လည်း ဝန်မလေးပဲ ဖြစ်နေသည့် သွန်းရွှေဆွတ်ကို ရင်ထဲမှ .. အလိုလို ချစ်စနိုးလေး ဖြစ်လာနေမိရသည်မှာလည်း အမှန် ..

“ကိုင်း .. မင်းက .. ရောက်လာပြီဆိုတော့ .. ဘာပဲဖြစ် ဖြစ် .. ကိုယ့်အိမ်ထဲ ရောက်လာတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို .. ဝတ္တရားအရရော .. ယဉ်ကျေးမှုအရရော .. ကိုယ့်ရှေ့မှာ တော့ မင်းကို ထိုင်ခိုင်းလိုက်ပြီ ..”

“ရပါတယ် .. ပြန်ခိုင်းမယ် ဆိုရင် .. ပြန်ခိုင်းပါ .. ကျွန်မ ဒီနေရာကို ရောက်အောင်တောင်မှ လာတတ်သေးတာပဲ .. ပြန်လဲ .. ပြန်တတ်ပါတယ် .. ပြန်လမ်းကို မေ့တဲ့အထိ တော့ .. ကျွန်မရဲ့ ဦးနှောက်တွေက အလုပ်မလုပ်ပဲ နေ နေတာ မဟုတ်ပါဘူး .. ကျွန်မ အလုပ်လုပ်ချင်လို့ဒီထိ ရောက်လာခဲ့တာပါ .. ဦးချမ်းမြေ့ခန့်ရဲ့ စည်းကမ်းကို .. မလိုက်နာမိတဲ့အတွက်လဲ .. ကျွန်မ .. တောင်းပန်မှ ဖြစ် မယ်ဆိုရင် .. ခုလို .. အေးအေးဆေးဆေး ထိုင်နေနိုင်တဲ့ ကိုယ့်အိမ်ကိုယ့်ရာမှာရှိနေတဲ့ ရှင်ကို .. အဝေးက ခရီးပန်းပြီး ရောက် လာရတဲ့ .. ကျွန်မက တောင်းပန်ပေးခဲ့ပါဦးမယ် ..”

ကြည့် ..။ ကိုယ့်ဘက်က စကားကို အစပျိုးရင် .. သေးသည်။ မာနတွေ တစ်လှေလုံးပြည့်ဖြင့် ခေါင်းလေးမောပြောနေ တော့ သူ့ ပခုံးတွန့်ပြပါ၏။

ဦးအိမ်စိုးကို သူ တစ်ချက်လှမ်းကြည့်တော့ မျက်နှာ ထက်မှာ ရယ်မောချင်ရိပ်တွေ ပြည့်သိပ်နေတာကို သူ မြင်နေရ သည်။ သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း ရင်ထဲမှာ ပျော်လာပါ၏။

ဤကောင်မလေးနှင့် စကားပြောရတာ မဆိုး ..။ ကလေးဆိုးလေး တစ်ယောက်ကို မခံချင်အောင် စနေ .. နောက် နေရတာနှင့်ပင် တူတူနေသေးသည့်အဖြစ်။

“မင်းနာမည်က ဘာတဲ့လဲ .. ဘယ်ကလာတာတဲ့လဲ .. အရင်တုန်းက ဘာလုပ်ခဲ့သလဲ .. ဒီလိုအလုပ်မျိုးရော လုပ်ဖူးသမား .. ပညာအရည်အချင်းက ဘာတဲ့လဲ ..”

“ကျွန်မ နာမည် သွန်းရွှေဆွတ်ပါ .. ရန်ကုန်က လာပါ တယ် .. အရင်တုန်းက အိမ်မှာပဲ အစီမလုပ်စာ ထိုင်စား နေခဲ့တာပါ .. ဒီအလုပ်မျိုး .. ခုမှ စလုပ်ဖို့ လာခဲ့တာပါ .. ကျွန်မ ဆယ်တန်းအောင်ပါတယ် .. ဒါ .. ဆယ်တန်း အောင်လက်မှတ်ပါ ..”

သွန်းရွှေဆွတ်ကလည်း မခေ ..။ သူ မေးသမျှကို မေးသလောက်ဖြေသည်။ သူပြီး၍တစ်ချက် ကြည့်လိုက်မိပြီးမှ ကမ်းပေးလာနေပါသော အောင်လက်မှတ်ကို ယူကြည့်မိသည်။

“အမှတ်တွေ ကောင်းနေသားပဲ .. အင်္ဂလိပ်စာ .. သင်္ချာ .. မြန်မာစာ .. ဂုဏ်ထူးသုံးဘာသာတောင်မှ ပါသေးတာပဲ .. အောင်တာလည်း နည်းနည်းကြာသွားပြီ .. ကျောင်းဆက် မတတ်ဖူးလား .. တက်ရင် ခုလောက်ဆို .. ဘွဲ့တစ်ခုခု တော့ ရလောက်ပြီ ..”

အောင်လက်မှတ်ကို ကြည့်ကာ သူ မေးတော့ သွန်းရွှေဆွတ် တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ပဲ ဖြေသည်။ မြန်မာနိုင်ငံ စာစစ်ဌာနမှ ထုတ်ပေးထားပါသော ဆယ်တန်းအောင်လက်မှတ်

ကို ဆယ်တန်းအောင်ကတည်းက လျှောက်ထားထုတ်ယူခဲ့ပါသည့် သွန်းရွှေဆွတ်သည် ..။ ဥပဒေဘွဲ့ရတစ်ယောက် ဖြစ်လာခဲ့ပြီ ဆိုတာကိုတော့ ခုလို .. အလုပ်ကို လာလျှောက်ချိန်မှာ ဖွင့်ပြော၍ မှမဖြစ်ချေပဲလေ ..။ ဦးချမ်းမြေ့ခန့် ဆိုတာကို အသက်ခပ်ကြီးကြီး လူတစ်ယောက် ဖြစ်နေချေလိမ့်မည်ဟု ထင်ထားမိခဲ့ပေမယ့် .. တကယ်တမ်းကျတော့ သွန်းရွှေဆွတ်ထက် လေးငါးနှစ်လောက် ပဲကြီးမည့်ပုံ ပေါက်နေသည့် လူတစ်ယောက် ဖြစ်နေသည်။ ပြီးတော့ကျတော့ .. လူကဲခတ် ညံ့ဖျင်းမည့် လူတစ်ယောက်လည်း မဟုတ်နိုင်တာကိုလည်း အကဲခတ် နားလည်နေမိရသည်လေ ..။

“ကျွန်မ .. ဘွဲ့လက်မှတ်တစ်စောင်လောက်ကိုတော့ .. ရှင့်လက်ထဲ .. ခပ်ကြွားကြွားလေး ထည့်ခွင့်ရလိုက်ချင်ပါတယ် .. ဒါပေမဲ့ .. ကျွန်မ ဘာဘွဲ့တစ်ခုကိုမှ .. မရနိုင်ခဲ့ပါဘူး .. ကျောင်းလဲဆက်မတက်ဖြစ်ခဲ့ပါဘူး .. မမလွန်း လုပ်စာကို ထိုင်စားခဲ့ရတာ .. ကြာတော့လဲ .. ခုလို .. အလုပ်လုပ်ချင်လာတာပါ .. ရန်ကုန်မှာက .. အလုပ်တစ်ခု ရဖို့ဆိုတာ .. ကျွန်မလို ဘွဲ့တစ်ခုလေးတောင်မှ မရနိုင်တဲ့ သူအဖို့ .. မလွယ်ကူဘူးလေ ..”

ဟု သွန်းရွှေဆွတ် ပြောတော့ သူ တစ်ချက်ခပ်ငေး ငေးကြည့်သည်။ စိတ်ထဲတစ်ချက်မကောင်းပဲ ဖြစ်သွားပုံလည်း ရသည်။ သက်ပြင်းတစ်ချက် ရှိုက်ပြီးမှ အောင်လက်မှတ်ကို ကမ်းပေးလာပါ၏။ သွန်းရွှေဆွတ် လက်လေးနှစ်ဖက်ဖြင့် တရိတသေ ပဲ ပြန်ယူသည်။

သူ .. ရင်ထဲ ကျေနပ်သွားမိပြန်ပါ၏။ မဟုတ်မခံ ချင်စိတ်လေးလည်း ရှိတတ်ပုံရသော ဤသူငယ်မလေးသည် .. တရိတသေလေးလည်း သူ့ကို နေရာထားနေပြန်သည်ကောလေ ..။

“ကောင်းပြီ .. မင်းကို .. ကိုယ်အလုပ်ခန့်လိုက်ပါပြီတဲ့ .. ဥပမာ .. မင်းကို .. ပြောပြထားရမယ်ကိစ္စတွေတော့ ရှိနေတယ် .. မင်း .. စိတ်ရှည်သည်းခံရမယ် .. အဲဒါ .. ကိုယ့်အပေါ်မှာ ဆိုတာထက် .. ခင်ဘုန်းအိ အပေါ်မှာပဲ .. သူနဲ့ပတ်သက်လာရင် .. ဒီခြံထဲမှာရှိတဲ့သူ တော်တော်များများဟာ သည်းခံကြရတာ များတယ် .. သူ့မှာ .. စိတ်တို စိတ်ဆိုးရင် .. သတိလက်လွတ်ဖြစ်တာ .. တက်တက်သွားတတ်တာတွေ ရှိတယ် .. ခင်ဘုန်းအိနဲ့ ပတ်သက်လို့ .. အသေးစိတ်ကတော့ .. ဘာဘွဲ့အိမ်စိုးနဲ့ .. ဒေါ်ကြီးဥတို့ .. ဘာတို့က ပြောပြကြပါလိမ့်မယ် .. ဘာကြောင်းပဲဖြစ်ဖြစ် .. ကိုယ့်ကြောင့် .. ကိုယ်ခန့်လိုက်တဲ့သူကြောင့် .. ခင်ဘုန်းအိ .. နေထိုင်မကောင်း ဖြစ်ရတယ်ဆိုတာ .. အဖြစ်မခံချင်ဘူး .. သူ ဆိုးတယ်ဆိုတာ ကိုယ်သိထားပါတယ် .. ဒါပေမဲ့ .. သူ့ကို ကိုယ်ကိုယ်တိုင်ကလဲ .. တတ်နိုင်သမျှ .. အလျှော့ပေးလိုက်ရတာများတယ် ..”

သူ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ပြောလာနေတော့ သွန်းရွှေဆွတ် နားမလည်ချင် ..။ ဘာတွေလဲ .. ဟုတစ်ချက်စိတ်ညစ်ညစ် ယျက်တွေးမိရပါပြီ ..။ ခုဥစ္စာက .. ဘာတွေကို လုပ်ကိုင်ရမည် ဆိုတာကို အရင်မပြောသေး ..။ ဘယ်သူ့ကို သည်းခံရဉာဏ်ဆိုတာ အရင်ဖြစ်နေသည်လေ။

ဤပန်းရိပ်မြို့ကြီးမှာ .. ခင်ဘုန်းအိ ဆိုသည့် မိန်းမသားတစ်ယောက်သည် .. အတော်ကြီးကို .. နိုင်ထက်စီးနင်း ဆက်ဆံတတ်သည့်သူတစ်ယောက်အဖြစ် ရှိနေချေသည်လားမသိ။ သွန်းရွှေဆွတ် သက်ပြင်းလေး ရှိုက်ချလိုက်မိရပါ၏။ အရေးကြီးသည်က ဤလျှိုင်ခမ်း ဆိုသည့် ပန်းမြို့တော်လေး၏ .. ကျယ်ပြန့်သော ပန်းဥယျာဉ်ကျယ်ကြီးထဲမှာ သွန်းရွှေဆွတ်သည် .. လှလှမသိစွာပဲ နစ်မြုပ်နေဖို့လိုသည်လေ။ ပန်းလေညှင်း ရှေ့မှာလာ၍ ကိုသန့်မှ တကျော်ကျော်ဖြင့် ခေါ်နေသည့် အဖြစ်မျိုးမှ လွတ်မြောက်နေဖို့အတွက် .. ဤပန်းရိပ်မြို့မှာ .. ခင်ဘုန်းအိ ဆိုသည့် မိန်းမတစ်ယောက်အပေါ် သည်းခံပေးရခြင်းဆိုသည့် ရင်းနှီးမှုတစ်ခုကိုတော့ .. နောက်တွန့်တွေဝေနေဖို့ မလိုပဲ .. ရင်းနှီးလိုက်ရချေမည်သာ။

“ကျွန်မ .. တတ်နိုင်သမျှ .. သည်းခံပါမယ် .. ကျွန်မကို .. အလုပ်ခန့်လိုက်ပြီးတဲ့ အခါမှာ .. ကျွန်မကြောင့် .. အဲဒီခင်ဘုန်းအိ .. စိတ်မညစ်စေရအောင် ကျွန်မ .. ဂရုစိုက်ပါမယ် .. ဆင်ဆင်ခြင်ခြင်လဲ နေပါမယ် ..”

ဟု ပြောတော့ သူ အတန်ကြာ အကဲခတ်သလို ကြည့်လာပါ၏။ ဤတစ်ကြိမ်မှာတော့ စောစောတုန်းကလို ရုန်းစနိုးလေး နောက်ပြောင်ကျိစယ်နေသည့် အကြည့်မျိုးဖြင့်မဟုတ်။ စာနာခြင်းဘက်ကို နှယ်နေသည်။ အလုပ်ကို တကယ်ကိုပဲ အရမ်းလိုအပ်နေသည့် ကောင်မလေးတစ်ယောက် အဖြစ်လည်း နားလည်သွားနေမိရသည်က ချမ်းမြေ့ခန့်ပါ။

“ကောင်းပြီ .. နောက်ထပ် စည်းကမ်းတစ်ခု ရှိသေးတယ် .. အဲဒါက .. ကားမောင်းတာတို့ ဘာတို့ မလုပ်ရဘူး .. လုံးဝမလုပ်ရဘူး .. မင်း .. ကားမောင်းတတ်သလား ..”

ခေါင်းညိတ်ပြု၍ ဘယ်ဖြစ်ချေမည်လဲလေ ..။ သွန်းရွှေဆွတ် ဆိုတာက .. ရှေ့နေလုပ်နေသည့် လူပေပဲ ..။ ကားမောင်းတတ်သည် ဆိုတာနှင့် ကိုယ်ပိုင်ကားလေးတစ်စီးလောက်တော့ ရှိနေသည့် လူတန်းစား ဆိုတာကို သူ သိသွားချေမည်ပေါ့။။ သွန်းရွှေဆွတ် ခေါင်းယမ်းပြလိုက်တော့ သူ စိတ်ထဲပေါ့ပါးသွားရပါ၏။

ဝေ ဆိုသော မိန်းကလေးတစ်ယောက် .. ကားမောင်းစီးဒင့်ဖြစ်၍ ကွယ်လွန်ခဲ့သည့်အတွက် .. သူသည် .. နောက်ထပ် .. ပန်းရိပ်မြို့မှ ဝေ ဆိုသည့် နေရာမှာ လာလုပ်သည့် မိန်းကလေး ဘယ်သူ့ကိုမှ .. ထိုအဖြစ် ထပ်အဖြစ်မခံနိုင်သည့်သဘော သည်း ဖြစ်နေသည်။

“မင်း .. လခ .. ဘယ်လောက်လိုချင်သလဲ ..”

ရုတ်ခြည်း လေးလေးနက်နက်ကြီး မေးလာတော့ သွန်းရွှေဆွတ်ပင် အံ့သြသွားရပါပြီ ..။ ဘုရားရေ ..။ အလုပ်ရှင် ခေါ်မည့်သူက .. ရွှေဆွတ်ကို ဘယ်လောက်လခပေးမည်ဆိုတာ မပြောပဲ .. ရွှေဆွတ် ဘယ်လောက်လိုချင်သလဲ .. ဟုနေ့စဉ်အသည်တဲလား ..။ အတော်ကြီးကို ခွကန့်လန့် ဖြစ်နေသည့် သွန်းရွှေဆွတ် ဆိုသည့်လူက .. ရွှေဆွတ် တောင်းသလောက်လခပေးတော့မည့်အလား မေးလာတော့ မအံ့သြပဲ မနေနိုင် ..။

ရွှေဆွတ် ကိုယ်လေးကို နည်းနည်းလေး လှုပ်လိုက်ကာ ကုလား ထိုင်ကျောမှိုကို မှီလိုက်ရင်းမှ ..

“ကျွန်မ .. ရသင့်တယ်လို့ ထင်မှတ်တဲ့ လခမျိုးကိုပဲ ကျွန်မ လိုချင်ပါတယ် .. ကျွန်မ လုပ်ရမယ့် အလုပ်နဲ့ .. ထိုက်တန်တဲ့ လခဆိုပါတော့ ..”

ဟု ပြောတော့ သူ တစ်ချက် ခပ်တိုးတိုး ရယ်သည်။ လှောင်ရယ်မဟုတ်မှန်း သိနေသည်မို့သာ သွန်းရွှေဆွတ် ဘာမျှ မပြောတော့ခြင်းပါ ..။ သွန်းရွှေဆွတ် ဖြေလိုက်ပုံကို .. သဘော ကျ၍ နှစ်နှစ်သက်သက် ရယ်ခြင်းမှန်းလည်း ရွန်းလဲ့နေသည့် အကြည့်များဖြင့်ပင် သွန်းရွှေဆွတ် သိနေရသည်ကိုးလေ ..။

“ကောင်းပြီ .. တစ်လကို .. နှစ်သောင်းပေးမယ် .. မင်း .. တာဝန်ကျေဖို့တော့လိုတယ် .. မသွန်းရွှေဆွတ် .. ဘာ .. သူ့ကို .. အလုပ်စဝင်တဲ့နေ့အဖြစ် .. ဒီလဆန်းရက်ကိုပဲ .. စသတ်မှတ်ပေးလိုက်ပါ .. စဝင်တဲ့ ဒီနေ့မှာပဲ .. နှစ်သောင်း လဲ ပေးလိုက်ပါ .. ဒီလကုန်ရင် .. မင်းကို နောက်ထပ် နှစ်သောင်း ထပ်ပေးပါလိမ့်မယ် မသွန်းရွှေဆွတ် .. အခု ထုတ်ပေးတဲ့ နှစ်သောင်းကတော့ .. မင်း .. လိုအပ်မယ် ထင်တာတွေ ဝယ်ချမ်းနိုင်ဖို့ ... ပေးတဲ့သဘောပဲ .. လခ မဟုတ်တဲ့ .. ဆောင်းငွေဆိုတဲ့ သဘောပေါ့ ..”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး .. လကုန်မှပဲ .. ကျွန်မ .. ရသင့်တဲ့လခ ကိုပဲ ယူပါစေ .. အလုပ်မှ မလုပ်ရသေးဘူး .. ဘောက်ချ ငွေကိုယူတဲ့သဘောမျိုး ကျွန်မ .. ယူရမှာ .. ဇန်နဝါရီလ တယ် .. သုံးဖို့ဖြုန်းဖို့အတွက် .. ကျွန်မမှာ .. တာမှမရှိ

ကုန်စရာ မရှိပါဘူး .. ကျွန်မ .. ဘာတွေလုပ်ရမယ်ဆို တာကိုသာ .. ဘယ်သူက အသေးစိတ် ရှင်းပြနိုင်မလဲဆို တာကိုသာ ကျွန်မ သိချင်ပါတယ် ..”

သူ တစ်ချက်ပြီးမိလျက်မှ ရှေ့မှာထိုင်နေသည့် ချာတိတ်မလေးကို ကြည့်မိလိုက်ရပါ၏။ ကိုယ်ဟန်ပျောင်းနဲ့နဲ့ .. ဆေးကြောင့် .. ကလေးမငယ်ငယ်နုနုလေးအဖြစ် .. ရှိနေပါသည့် ဆောင်မလေး ..။ ခုမှ ဆယ်တန်းအောင်ပြီးကာစနှင့်ပင် တူနေ သေးသည့်အဖြစ်။ အထက်တန်းကျောင်း အောင်ပြီးစ .. လေသံ ခပ်ကြီးကြီးနှင့် .. လေတကျယ် မိုးတကျယ်လေး ပြောတတ်ပါ သော ကောင်မလေးတစ်ယောက်၏ ပုံအချိုးလေးအဖြစ်လည်း ခြင်မိ ..။ ဓာနခပ်ကြီးကြီး ကောင်မလေးအဖြစ်လည်း မြင်မိရပေ မယ့် .. ရင်ထဲမှာတော့ .. နှစ်သက်နေမိတာ အမှန် ..။ ဤကောင် မလေး .. မဆိုး ..။ ကိုယ့်လုပ်အားခကိုပဲ .. လိုချင်သည့်စည်းကမ်း ခပ်ကြီးကြီး အစားထဲက ဖြစ်နေသည်။

“ကောင်းပြီ .. အသေးစိတ်ကိုတော့ .. ဘာဦးအိမ်စိုး ပြောပြလိမ့်မယ် .. မင်းနဲ့တူတူ လုပ်ကိုင်ကူမယ့် ကလေး မလေးတွေလဲ ရှိပါတယ် .. မင်းနေရမယ့် လုံးချင်းအိမ် လေးကို .. ဘာဘလိုက်ပို့ပေးလိမ့်မယ် .. မင်းနဲ့အဖော်နေ ရမယ့် သူ့ကိုလဲ ဆံပေးလိမ့်မယ် .. ဒီက အလုပ်သမားတွေ နဲ့လဲ .. တွေ့ပေးလိမ့်မယ် .. မင်းက .. စည်းကမ်းတကျ ပြောနေတတ်တဲ့သူ ဖြစ်နေတော့ .. စည်းကမ်းကိစ္စတော့ ကိုယ်ပြောဖို့ မလိုအပ်တော့ဘူးလို့ ကိုယ်မှတ်ယူတယ် .. လိုအပ်တာတွေ ရှိရှိလာတဲ့ အခါများမှာ မင်း .. ကိုယ့်

ကို ပြောပြနိုင်တယ် .. ဘာကိုလဲ ပြောပြနိုင်တယ် ..
ဒီမှာ .. မင်းနေတဲ့ ကာလများမှာ .. ကျန်မာရေးကအစ
ကိုယ်တို့ဘက်ကလဲ .. မင်းအပေါ်မှာ တာဝန်ယူထားတယ်
ဒါပါပဲ ..”

ဟုပြောကာ ထိုင်နေရာမှ ထရပ်၍ ပြတင်းအနီးမှာ
သွားရပ်နေတော့ သွန်းရွှေဆွတ်လည်း ထရပ်လိုက်ရပါပြီ ..

ပြတင်းပေါက်ပေါ်ပေါ်မှာ လက်ကို ထေးတင်၍
အပြင်ဘက်ကို ကြည့်နေသည့် သူ့ကို ကျောပေးလျက် အေး
အထားဖြင့် သွန်းရွှေဆွတ် မြင်နေရပါ၏။

ဘယ်လိုလဲ .. ဟုတော့ တစ်ချက်တွေးဖြစ်သည့်
ပြောစရာရှိတာတွေ ပြောပြီးတော့လည်း ထထွက်သွားသည့်သူ
တစ်ချက်လေး ထပ်ကြည့်လာခြင်းလည်း မရှိတော့ ..။ သဘောက
ကိစ္စပြီးပြီ .. သွားတော့ .. ဆိုသည့် သဘောမျိုး ဖြစ်နေသည့်

သည်းခံရမည်ဆိုသည့် စကားထဲမှာ .. ခင်ဘုန်း
တစ်ယောက်တည်း အပေါ်မှာသာ မဟုတ် ..။ သူ့အပေါ်မှာလည်း
ထားအပ်သည်မို့ သွန်းရွှေဆွတ် .. ခပ်ဖြည်းဖြည်းလျှောက်ကာ
သားရေသေတ္တာကို ဆွဲလိုက်ရသည်ပါပဲ ..။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ..။ တကယ်တမ်း ဖြစ်သင့်သည်က
သွန်းရွှေဆွတ်ကို .. မင်း .. ဘာနဲ့ လိုက်သွား .. ဘာ ..
ကိုခေါ်သွားတော့ .. ဆိုတာလောက်ကိုတော့ .. ထပ်၍ပြောသ
သေးအည် မဟုတ်ပါလား ..။

ခုကျတော့ မဟုတ် ..။ ပြတင်းနားမှာ .. စကား
အဆုံးသွားရပ်နေလိုက်တော့ ရင်ထဲမှာ အောင့်ချင်သည်

သူက .. သွားပါ .. ဟု မပြောသေးပဲ .. ကိုယ်က ထထွက်သွား
ပြန်လျှင်လည်းမဟုတ် ..။ မသွားပဲ နေပြန်တော့လည်း မဟုတ် ..။

သူက .. ပြတင်းနားသွားပြီး ကျောခိုင်းရပ်နေပြီ ..။ ကိုယ်က .. ဘာ
ဆက်လုပ်ဖို့ ထိုင်နေရမည်တဲ့လဲ ..။ တော်တော် .. အလိုက်ကမ်း
စာရာ နားမလည်သည့်သူဟု တွေးလိုက်မိရပြန်ပါသည်အဖြစ် ..။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် .. ချမ်းမြေ့ခန့် ဆိုသူနှင့် ပထမဆုံး
အကြိမ် စတင်ဆုံစည်းကြိုကြိုက်ရချိန်သည် .. အားလုံး .. အရာရာ ..
အဆင်တပြေကြီး ဖြစ်မနေတာကတော့ အမှန် ..။

ခုလည်း .. ပြတင်းအနီးမှာ .. ရွှေဆွတ်ဘက်ကို
ကျောပေးရပ်နေဆဲ သူ့ကို ချန်ထားခဲ့လျက် .. ဘာဘီးအိမ်စိုး၏
နောက်မှ သွန်းရွှေဆွတ် လိုက်လာရပါပြီ ..။

နေဦး .. ဟုများ လှမ်းခေါ်လိုက်ဦးမည်လားဟု
ရင်ထဲမှာ တွေးမိနေစဉ်ခိုက် ..

“နေဦး ..”

ဟု တကယ်ပဲ သူလှမ်းပြောလိုက်သံ ပေါ်လာပါ
၏။ သွန်းရွှေဆွတ် သားရေသေတ္တာကို ချလိုက်ကာ ကိုယ်လေး
ပြန်လှည့်လိုက်တော့ ..

“မင်း .. ချက်ပြုတ်တတ်တဲ့ ဟင်းအမယ်တွေ .. စာရွက်
တစ်ရွက်မှာ ချရေးပေးဖို့တော့ လိုလိမ့်မယ် မသွန်းရွှေဆွတ် ..
ကိုယ်ကြိုက်တဲ့အစာ .. မကြိုက်တဲ့အစာတွေကို .. ကိုယ်
ရွေးချယ်မယ် ..”

ဟု ပြောလာတော့ သွန်းရွှေဆွတ် ခေါင်းညှိတသည်။
.. စောစောကအတိုင်းပဲ ကိုယ်ကို ပြန်လှည့်ကာ အပြင်ဘက်ကို

ပြန်ကြည့်နေပြန်တော့ သွန်းရွှေဆွတ် နည်းနည်းစိတ်ထဲခံမြင်းထဲ
သည်။

အတန်ကြာသည်အထိ .. သူသည် .. ပြတင်းပေါ်
ဆိုင်ပေါ်မှာ လက်ဖဝါးကို ဖေးတင်လျက်ပုံစံဖြင့်ရပ်ရင်း အပြန်
ဘက်ကို ငေးနေလျက် ..။ သွန်းရွှေဆွတ်ကလည်း သားရေသေတ္တာ
ကို ကြမ်းပေါ်ချထားလျက်ပုံစံဖြင့်ပဲ တိတ်ဆိတ်စွာ ရပ်မြဲရပ်
သူ့ကို ကြည့်မြဲကြည့်နေပစ်လိုက်ပါ၏။

သူ့ .. ကိုယ်ကိုလှည့်လိုက်တော့မှ သွန်းရွှေဆွတ်
မြင်သည်။ တစ်ချက် .. အံ့ဩသလိုကြည့်လာလျက် ..

“ဟင် .. မင်း .. မသွားသေးဘူးလား ..”

ဟု မေးလာသံတွင် နားမလည်နိုင်ပဲ ဖြစ်နေသည့်
လေငွေ တွေပါလာနေ၏။

“ကျွန်မကို .. သွားတော့လို့ .. ဦးချမ်းမြေ့ ခန့်ကမှ .. နှုတ်
မပြုသေးပဲကိုး .. ပြီးတော့ .. ကျွန်မကို .. အဝေးရော
မှ .. လှမ်းခေါ်ပြောနေစရာ ထပ်သတိရနေမှာလဲ စိုးလို့ပါ ..”

ဟု ပြောလိုက်တော့ သူ့ မျက်ဝန်းများ ပြုံးရိပ်သက်
လာလျက် ..

“ဟုတ်ပါပြီ .. ဟုတ်ပါပြီ .. မင်း .. သွားနိုင်ပါပြီ ..
နောက်နောင်ကိုလဲ .. မင်းကို .. ကိုယ် .. ခုလိုပဲ .. သွား
နိုင်ပါပြီလို့ ပြောရမယ့် စကားတစ်ခွန်းကို မေ့မသွား
သတိတရနဲ့ .. ပြောမိနိုင်အောင် သတိထားပါ့မယ် ..”

ဟုရယ်၍ ပြောလာတော့ သွန်းရွှေဆွတ် သား
သေတ္တာကို ပြန်၍ဆွဲသည်။

ကိုယ်လေးကို ခပ်မတ်မတ်ဟန်လေးဖြင့်ပဲ .. ခြေ

သွက်သွက်ဖြင့် .. အခန်းတွင်းမှ ထွက်ခဲ့ပါ၏။ တံခါးပြင်
တွင် ရပ်စောင့်နေသည့် သူ့ဘဦးအိမ်စိုးကတော့ .. ခင်မင်
သော အပြုံးဖြင့် .. ချစ်ချစ်ကြင်ကြင်ကြီးကို ကြည့်ရင်း ..

“လူလေးက .. သဘောကောင်းပါတယ် မိန်းကလေး ..”

ဟု ပြောလာပါ၏။

သူ့အပေါ် .. နားလည်ပေးပါ .. ဟု ပြောနေခြင်း
ကို နွယ်နေသည်ဟု သွန်းရွှေဆွတ် ထင်မိရသည်ပါပဲ ..။

ပန်းရနံ့များ သင်းဝေနေသည့် လေပြည်နုကို ရှူရှိုက်
ပန်းတို့၏အလှကို ခံစားရင်း .. သွန်းရွှေဆွတ် .. ဘာ
စိုး၏နောက်မှ တိတ်ဆိတ်စွာပဲ လိုက်လာခဲ့ရပါ၏ ..။

၏။ အိမ်လေးက သေးပေမယ့် ခေတ်မီမိလေးတော့ ဆောက်ထား
သည်အဖြစ်။ ဤမျှ .. သပ်ရပ်စွာ အိမ်သေးသေးလေးတစ်လုံးကို
ခေတ်မီမိ ဆောက်ထားမိတာလည်း အကုန်အကျနည်းနည်းနှင့်
လုပ်သော အိမ်လေးတစ်လုံးကို ရရှိနိုင်သေးသည်ပဲ .. ဟု
သွန်းရွှေဆွတ် တွေးမိရပါ၏။

အခန်း(၆)

သွန်းရွှေဆွတ် နေရမည့် လုံးချင်းအိမ်ငယ်လေးမှာ
ခပ်ပြေပြေလေး မြင့်နေသော ကုန်းကမူလေးတစ်ခုထက်မှာ ရှိ
သည်မို့ .. မြင့်ကွင်းသည် အနည်းငယ် အပေါ်ဆုံးဆန်၏။ အိ
ငယ်လေးဆီသို့ ကွန်ကရစ်လှေကားထစ်လေးတွေကို ဖြတ်လျှောက်
လိုက်ပြီးမှ ရောက်ရလျက် ...။ လှေကားထစ် တစ်ဖက်ခိုက်
အလှစိုက် ရွက်လှအိုးလေးတွေ ..။ ဇော်မွှားပန်းအိုးလေးတွေ
ရှိနေတာမို့ လှလှပပလေးနှင့် ကြည့်နူးစဖွယ် ဖြစ်နေတာလည်း
အမှန်ပါ။ အနီရောင်သင်္ဘောဆေး သုတ်ထားသော အမိုးပြန်ပြန်
လေးဖြင့် မှန်ပြတင်းနှင့် တံခါးရွက်များ တပ်ထားသော တစ်ထပ်
အုတ်တိုက်လေးမှာ သေးသေးလေးနှင့် ချစ်စရာ ဖြစ်နေပါ၏။

သော့ခတ်ထားသော တံခါးရွက်ရှေ့မှာ အ
ဦးအိမ်စိုးနှင့် သွန်းရွှေဆွတ်တို့ ရပ်မိကြချိန်မှာ တုတ်အိမ်
နှင့် မျက်နှာထားလေး ချိုနေသည့် အုတ်ဘုတ်က တံခါးသော့
နေသည်။ ပြီးတော့ .. တံခါးရွက်ကို တွန်းရွှေ့၍ ဖွင့်ပေးထား

အခန်းက .. သီးသန့်မီးဖိုဆောင် မရှိ ..။ ရေချိုး
ခန်းနှင့် ရေအိမ်တွဲလျက် အခန်းတစ်ခန်းတော့ ရှိသည် ..။ ကြမ်း
ခင်းသည် လျှာထိုးခင်းဖြစ်လျက် လိုက်ကာသုတ်ထားသည်မို့
နွန်းစိုလက်နေ၏။ ကြမ်းခင်းကော်စော ခင်းမထား ..။ စာရေး
စားပွဲတစ်လုံးနှင့် လက်ရမ်းပါ ထိုင်ခုံတစ်လုံး ရှိသည်။ ဆက်တိုက်
တစ်စုံရှိလျက် ..။ အခင်းအကျင်း မရှိသေးသော ခုတင်ပုလေးတစ်
လုံးရှိ၏။ ခုတင်ဘေးမှာ ညအိပ်မီးတိုင်ရှိကာ ..။ ဗီဂိုပုလေးတစ်လုံး
ထက်မှာ စာကြည့်မီးအုပ်ဆောင်းတစ်ခု ရှိနေသည်။ ခုတင်ခြေရင်း
ဘက်မှာက ဗီဂိုတင်လုံး ..။ ပြတင်းခန်းဆီးတွေ တပ်မထားသေး ..။
ဆက်တိုက်စားပွဲထက်မှာ မန်ပန်းအိုးတစ်လုံးသည် ပန်းမရှိမိ ပန်းအိုး
အလွတ်တစ်လုံးအဖြစ် ရှိနေပါ၏။ ဒါပေမဲ့ .. အိမ်ငယ်လေးသည်
ခန့်သလဲမရှိ ..။ လှည်း ကျင်းထားမှန်း သိသာနေသည်။ နေ့စဉ် ..
သာ၍လှည်းကျင်း သန့်ရှင်းရေး အလုပ်ကိုတော့ .. လုပ်စေမှန်း
သိသာနေပါသည့်အဖြစ် ..။

သွန်းရွှေဆွတ်၏ လက်ထဲမှ သားရေသေတ္တာကို
အုတ်ဘုတ်ယူ၍ ခုတင်ဘေးမှာ သွားချထားပေးသည်။ သွန်းရွှေ
ဆွတ် လက်ထဲသို့လည်း အိမ်သော့နှင့် ဗီဂိုသော့ကို အပ်သည်။

“တကယ်က ... ဒေါ်ကြီးဥ ပေးမလိုပါ .. ဒါပေမဲ့ မမလေး ခင်ဘုန်းအိက .. အခေါ်လွှတ်လိုက်တာနဲ့ ဘုတ်ဘုတ်လက်ထဲ သော့အပ်လိုက်တာပါ ဘာ ..”

ဟုလည်း ဘာကို ဘုတ်ဘုတ် ပြောပါ၏။

“မိန်းကလေး .. ခဏနားချင်နားပါ .. ရေမှီးချိုးချင်ရင် လည်း ချိုးလိုက်ပါ .. ပြီးမှ .. ဟိုဘက်မှာ လှမ်းမြင်နေရတဲ့ .. ပန်းဆောင်လေးကို လာခဲ့ပါ .. ပန်းရိပ်မြို့နဲ့ ပတ်သက်လို့ .. မိန်းကလေး သိသင့်သိထိုက်တာလေးတွေကို ဘာ ပြောပြပါ့မယ် ..”

ဟု ပြောကာ ဘာ ပြုံးပြပါ၏။ နောက်တော့ အိမ်လေးမှ ထွက်သွားသည်။ ဘုတ်ဘုတ်ကတော့ မထွက်သေး .. ကွက်ကြည့် ကွက်ကြည့်နှင့် သွန်းရွှေဆွတ်ကို တကြည့်ကြည့်လုပ်နေသည်။ နောက်တော့မှ ကိုယ်လေး မတ်လိုက်ကာ ..

“ဘုတ်ဘုတ် .. အိပ်ရာခင်းပေးရမလားဟင် ..”

ဟု မေးလာသည်။ မေးသံတွင် သွန်းရွှေဆွတ်ကို နှစ်လိုသော .. ခင်မင်လိုသော ခံစားမှုလေးတွေက ရင်တွင်းဆီမှ စီးပျံ့လာသည်သို့ ရှိ၏။ သွန်းရွှေဆွတ် ပြုံးလိုက်ကာ ..

“အိပ်ရာခင်းကျင်းဖို့ပဲ ယူပေးပါ ဘုတ်ဘုတ်ရယ် .. ရွှေဆွတ် .. လုပ်ပါ့မယ် ..”

ဟုပြောမိရပါ၏။ ဘုတ်ဘုတ် ခေါင်းလေးယမ်းကာ ..

“အံ့မယ် .. ဘုတ်က .. အိပ်ရာလေးခင်းတာလောက်တော့ လုပ်တတ်ပါတယ် မမရယ် .. အဲ .. မမရွှေဆွတ်ရယ် .. ဒီမှာ .. အားလုံးရှိတယ် ..”

ဟု ပြောကာ နံရံကပ် ဗီရိုကြီးကို တွန်းရွှေဖွင့် .. တော့မှ .. နံရံမှာ နောက်ထပ်နံရံကပ်ဗီရိုကြီးတစ်ခု ရှိနေသည်ပဲဟု သွန်းရွှေဆွတ် သိလိုက်ရပါ၏။

ဗီရိုကြီးထဲမှ အိပ်ရာခင်း မွေ့ရာခေါက်ကြီးကို ဘုတ်ဘုတ် အရင်ဆွဲထုတ်တော့ သွန်းရွှေဆွတ် ဆွဲကုသယ်ကုသည်။ ဗီရိုအပေါ်ဆင့်မှာက အိပ်ရာခင်း အထပ်လိုက် .. ခြင်ဆောင်နှစ်လုံး .. ခေါင်းအုံးနှင့် ခေါင်းအုံးစွပ်များ .. မျက်နှာတစ်ဝဂါလေးထည်နှင့် ပြတင်းတံခါး ခန်းဆီးများ ရှိနေသည်။ အသယ်ဆင့်မှာက .. စောင်ခေါက်ကြီးတွေ ရှိနေပါ၏။

“အလုပ်သမားတစ်ယောက်ကို .. ငါ့လက်ရှိနေရတဲ့ အဆင့်ကို .. ဒီလောက်ကြီးထိကို .. သပ်သပ်ရပ်ရပ်နဲ့ .. အဆင့်အတန်းနဲ့ကို .. ထားတာပဲ .. ငါ့အရင်လုပ်ဖူးတဲ့ .. ဝေဆိုတာလဲ .. ဒီအိမ်လေးမှာ နေခဲ့ရမှာပဲ .. ဒီအိပ်ရာ .. ဒီအသုံးအဆောင်တွေနဲ့ .. ထိတွေ့ခဲ့ရမှာပဲ ..”

ဟု တွေးမိရရင်းမှ .. သေဆုံးခဲ့သူ တစ်ယောက်၏ အသက်တွေကို .. ဤအိမ်ငယ်လေးမှာ ခံစားနေရချေသည် .. ဟု တွေးဖြစ်၏။ ရင်ထဲမှာတော့ နည်းနည်းတစ်မျိုးဖြစ်သည်။ ပြီးတော့ .. ဤမျှအထိ .. သပ်သပ်ရပ်ရပ်နှင့် ထားပါသော ကိုချမ်းမြေ့ခန့် ဆိုသူကိုလည်း အံ့သြမိရသည်ပါပဲ .. အိမ်ကိုထိန်းသိမ်းရမည့် မိန်းမသားတစ်ယောက်ကို .. ထားဖို့အတွက် .. စီစဉ်ထားပေးပါသော အိမ်ငယ်လေးနှင့် ပစ္စည်းပစ္စည်းတွေက .. နည်းနည်းတော့ .. ဂရုတစိုက်ကြီး နိုင်နေသည် ဘုတ်ပါလား .. အကုန်အကျခံထားသည် မဟုတ်ပါလား ..

သွန်းရွှေဆွတ် ထင်ထားသည်က ... ရွှေဆွတ် နေရ
မည့် နေရာလေးသည် ... သစ်သားတန်းလျားဆောင်လေး တစ်ခု
ပဲ ဖြစ်နေလိမ့်မည်ဟု ...။ ထိုတန်းလျားဆောင်လေးသည် အံ့ဆိုင်
သော အရိပ်ကို မိုးပေးထားသည့် သစ်မင်ကြီးတစ်ပင်၏ ဘေး
ဘက်တွင် ဖြစ်ကောင်း ဖြစ်နေချေလိမ့်မည်ဟု ...။ သာမန် ... ခတ်
ရံထားသော သစ်သားဘောင်ကြမ်းခတ် ဝရံတံငယ်လေးတစ်ခု
လေးကတော့ ရှိကောင်း ရှိနေချေလိမ့်မည်ပေါ့ ...။ ရေနံရည်ဝနေ
သော သစ်သားတန်းလျားလေးသည် အနည်းငယ်လည်း ဟောင်း
နွမ်းဆွေးမြည့်ချင် ဆွေးမြည့်နေနိုင်သေးသည် ...။ ထိုသို့ ... သွန်း
ရွှေဆွတ် ပုံဖော်ထားမိသော မိမိနေရလိမ့်မည်ဟု ကင်မွတ်မွတ်
လင့်ထားမှုနှင့် ... ခု ... ရွှေဆွတ် ရောက်နေသည့် နေရာက
တခြားစီ ဖြစ်နေသည် ...။ အတောကြီးကို အဆင့်မြင့်မြင့် ထား
ထားသည်ပဲလေ ...။

ချမ်းမြေ့ခန့် ဆိုတာ အတောကြီးကို ချမ်းသာသည့်
လူတစ်ယောက်လည်း ဖြစ်ကာ ... မိမိ၏ ဝန်ထမ်းတွေအပေါ်မှာ
တန်ဖိုးထား နေရာပေးတတ်သူလည်း ဖြစ်နေချေလိမ့်မည်ဟု
သွန်းရွှေဆွတ် နားလည်လာမိရပါ၏။

ဒါပေမဲ့ ... စည်းကမ်းလည်း ခပ်ကြီးကြီးဖြင့် ... ခပ်
ပြတ်ပြတ်လည်း ပြောတတ် ... ဆုံးဖြတ်တတ်ပြန်သည့် သူတစ်
ယောက် ဖြစ်ချေသည် ဆိုတာကိုလည်း စောစောပိုင်းက ဆေး
မဖျန်းပဲ ပျက်ကွက်သည့် အလုပ်သမားအပေါ် ဆုံးဖြတ်ပြောဆို
လိုက်တာကို ကြားခဲ့ရသည်မို့ ...

“သဘောကောင်းသလောက် ... အားလဲ မနာတတ်ဖူး
ထင်ပါရဲ့ ...”

ဟု သွန်းရွှေဆွတ် တွေးမိလိုက်ရပြန်ပါပြီ ...။
ခုလို ... ဘာဆိုတာမျှ ... ငယ်မယ်ရရ မရှိနိုင်သေး
သော ... မလုပ်ကိုင်ရသေးသော နေရာတစ်ခုမှာ ... ရောက်လာရ
ချင်းချင်း ... သူ့အကြောင်းကို ... နည်းနည်း စိတ်ဝင်တစား နိုင်
သွားရပုံလေးဖြင့် တွေးနေမိတာကိုတော့ ... သွန်းရွှေဆွတ်
ကိုယ့်အာသာကိုယ်လည်း သိပ်ဘဝင်မကျချင် ...။ ဒါပေမဲ့ ... သူ
သည် ... ထူးဆန်းသောသူတစ်ယောက်အဖြစ် ... သွန်းရွှေဆွတ်၏
အာရုံထဲသို့ တိုးဝင်လာခဲ့သည်ကိုးလေ ...။

ဟုတ်သည် ...။ ထူးဆန်းသော သူတစ်ယောက် ...။
အားလည်း မနာတတ် ...။

ပြီးတော့ ... အဆုံးအဖြတ်တစ်ခုကို ... ပြတ်သားစွာ
လည်း ဆုံးဖြတ်တတ်သူ ဖြစ်နေပြန်သည်။ ကြည့် ...။ ရွှေဆွတ်
ကို ... ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ... ကိုယ့်သဘောနှင့်ကိုယ် ... ရောက်
လာသူအဖြစ် ခေါ်ဆောင်ဆတ်ဖြင့်လည်း ပြောသည့်။ ပြီးတော့
ကျတော့ ... ရုတ်ခြည်းပဲ ... အလုပ်ခန့်ပစ်လိုက်သည်။ ထိုသို့
အလုပ်ခန့်လိုက်ရသည့်အတွက်လည်း စိတ်ထဲ နည်းနည်းလေးမျှ
စနိုးစနောင့် ဖြစ်ပုံမရ ...။ သွန်းရွှေဆွတ်ကို အလုပ်ခန့်လိုက်မိ
သည့်အတွက် ... နောင်တရသည့် အဖြစ်မျိုး ကြုံသွားရမှာမျိုးလည်း
စိတ်ထဲ ထားနေပုံမရ ...။ သွန်းရွှေဆွတ်၏ အရည်အချင်းတွေ
ကိုလည်း ... စိတ်ချထားနေနှင့်ပုံ ရနေပြန်သည့်အဖြစ် ...။ နောက် ...
သူ၏ ခပ်စိုက်စိုက် ကြည့်နေသည့် အကြည့်တွေထဲမှာ ထူးခြား

သော အရိပ်တစ်ခုသည်လည်း တိုးဝင်နေသည်ဟု သွန်းရွှေဆွတ် ထင်သည်။

သူသည် .. သွန်းရွှေဆွတ်၏ ရင်ထဲသို့တိုင် .. ထိုးဖောက်၍ မြင်နိုင်အောင် စူးစမ်းအကဲခတ်နေသည့် အကြည့်များဖြင့် ကြည့်နေသည်ဟု သွန်းရွှေဆွတ် ထင်မိပြန်ပါ၏။

ထိုအကြည့်များကို .. ခုမှ .. သွန်းရွှေဆွတ် အမှတ်ထင်ထင် ဖြစ်လာနေမိသည်။ စောစောပိုင်းတုန်းကတော့ .. ထိုမျှအထိ .. မတွေးမိနိုင် ..။

“သူဟာ .. သူဟာ .. ငါ .. ခုလို .. သူ့ဆီမှာ အလုပ်လာလုပ်တာဟာ .. အကြောင်းတစ်ခုခုကြောင့် ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့များ တွေးနေသလား မသိပါဘူး .. တစ်ခုတော့ သေချာတယ် .. သူဟာ .. အရာရာကို ခပ်ပေါ့ပေါ့ထားတတ် .. နေတတ်တဲ့ .. လူမျိုး .. မဟုတ်ဘူး ဆိုတာပဲ .. အဲသလို .. ပေါ့ပေါ့မနေတတ်လို့လဲ .. ဒီလောက်ကြီးကျယ်တဲ့ .. ခြံကျယ်ကြီးနဲ့ .. အလုပ်သမားတွေကို ထိန်းသိမ်းအုပ်ချုပ်ထားနိုင်တာပေါ့ ..”

ဟု တွေးမိပြန်ပါသည် အဖြစ် ..။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ..။ ပထမဆုံး စတင်ရောက်သည့်နေ့မှာ .. သူ့အကြောင်းကိုတော့ .. နေရာပေး၍ သွန်းရွှေဆွတ် အရေးတယူကြီး တွေးနေမိရပြီဆိုတာကိုတော့ .. မိမိဘာသာ ဝန်မခံပဲ နေ၍မရ ..။ မထိန်မငှက် ဝန်ခံမှုကို ဖြစ်မည့်ကိစ္စ ..။ ထိုသို့ .. သူစိမ်းယောက်ျားတစ်ယောက်၏ အကြောင်းကို သွန်းရွှေဆွတ် နေရာပေး၍ တွေးမိခြင်းသည် .. ခါ .. ပထမဆုံးအကြိမ် ဖြစ်ပါချေသည်တကား ..။

“ဒီနေရာမှာ .. အရင်တုန်းက .. ဘယ်သူနေခဲ့သေးလဲဟင် .. အိမ်လေးကတော့ .. ချစ်စရာလေးနော် ..”

ဟု သွန်းရွှေဆွတ် ပြောပြီး ခေါင်းအုံးစွပ်လေးကို အပြီးသတ် စွပ်သည်။ သက္ကလပ်စောင်တစ်ထည်ကို ခေါက်၍ ခြေရင်းမှာ အသားတကျ ထားနေရာမှ ဘုတ်ဘုတ် သွန်းရွှေဆွတ်ကို ကြည့်လာပါ၏။ နောက်တော့ .. ဘေးတိကိုကြည့်သည်။ ခက်လေးကို ပုသည်။ တစ်ခုခုကို .. လေသံတိုးတိုးဖြင့် ပြောချေတော့မည် ဆိုတာ ခိုးကြောင်ခိုးငှက် လုပ်တော့မည့်ပုံ အချိုးလေးဖြင့်ပင် သွန်းရွှေဆွတ် ကြိုသိနေနှင့်ရပါ၏။ မျက်လုံးဝိုင်းနက်နက်လေးတွေဖြင့် အသားဖြူဖြူတုတ်တုတ်လေး ရှိနေပါသည့် ဘုတ်ဘုတ်သည် နာမည်လေးနှင့်လိုက်အောင်ပင် တုတ်ပုပုလေးဖြင့် ချစ်စရာလေးပါ ..။

“ဘုတ် ပြောတယ်လို့ .. ဘယ်သူ့ကိုမှ ပြန်မပြောနဲ့နော် .. အို .. အို .. ဒေါ်ကြီးဥကိုတောင်မှ မပြောပြလိုက်ပါနဲ့ မမ ရွှေဆွတ်ရယ် .. ဘုတ်က .. မမဆွတ်ကို .. မြင်မြင်ချင်း ချောလို့ဆိုပြီး ချစ်နေမိတာ .. အစ်ကိုလေး ဆူနေချိန်ကြီးနဲ့ တိုးတာမို့လို့သာ .. ငြိမ်နေရတာ သိလား .. ဒီမှာက .. ဟို .. ဒီအိမ်လေးမှာက .. မမဝေ နေခဲ့သေးတယ် မမ ရွှေဆွတ်ရဲ့ .. လုတယ် သိလား .. အသားလေးဆို ဖြူနေရော .. မျက်နှာလေးဆို .. ပြုံးနေရာ .. ဆံပင်ကတော့ တိုတယ် .. မမရွှေဆွတ်လို မဟုတ်ဘူး .. မမရဲ့ဆံပင်က ရှည်လိုက်ချက် ..”

ဟု ပြောနေပုံလေးကိုက ... စကားကို ... လိပ်ဖတ်
လည်အောင် ပြောတတ်ပုံမရပဲ လည်တယ် လည်တယ်နှင့် ဖြစ်
နေသည်။

“မမဝေက ... အဟမ်း ... ဟိုဒင်း ... အိုင်းစတိုက် ဖြစ်ပြီ
တော့ ... သေသွားတာ ... ဖြိုထဲသွားတာလေ ... ဘာသွား
ဝယ်တာလဲတော့ မသိပါဘူး ... ဘုတ်မသိဘူး ... သူသေ
သွားတော့ ... သနားစရာလေး ... မျက်နှာမှာ ... ဆောင့်မိ
ထားတာ ရှိတယ် ... အရိုးကျိုးပြီး ဘယ်ထဲသွားစိုက်တယ်
ဆိုလား ... ဘုတ် မသိပါဘူး ... ဒေါ်ကြီးဥတော့ သေချာ
သိတယ် ... အဲဒါဖြစ်ပြီး သေတာ ... ဆေးရုံကို ဘုတ်တို့
လိုက်မသွားရဘူး ... ဒေါ်ကြီးဥရယ် ... အစ်ကိုလေးရယ် ...
ဘာစိုးရယ် ... လိုက်သွားကြတာ ... ဟိုကနေပြီးတော့ ...
သင်္ဂြိုဟ်တာ ... သင်္ဂြိုဟ်တော့ ... ဘုတ်ကို လိုက်ဖို့ရတယ် ...
အဝတ်လှလှလေး ဝတ်ထားပေးတာပဲ သိလား ... မမဝေ
က ... လှနေတာပဲ သိလား ... မမဝေက ... မမဝေက ...
မိုင်းလိမ္မာနေတာ ... အဲဒီမှာ သူ့အစ်မတွေ ရှိတယ် ...
လိုက်လာကြတယ် သိလား ... အစ်ကိုလေးက ... ပိုက်ဆံ
တွေ အများကြီး ထောက်ပံ့ပေးလိုက်တယ်တဲ့ ... မမဝေ
သေသွားဟုအတွက် စိတ်မကောင်းလို့လေ ... ဒါပေမဲ့ ...
အဲ ... ဟိုဒင်းက ... ဒီမှာက ... မကျွတ်ဖူး မမလေးရွှေဆွတ်
ရဲ့ ... အံ့မယ်လေ ... ကြည့်သီးထလိုက်တာနော် ...”

ပြောရင်း ပြောရင်း ဟိုကြည့်သည်ကြည့်နှင့် မျက်လုံး
သွေးပြူးလျက် တလည်လည် ကြည့်နေတော့ သွန်းရွှေဆွတ်မှ
မိန်းမ ...

“ဘာမကျွတ်တာလဲ ဘုတ်ဘုတ်ရဲ့ ...”

လူလေးဝသလောက် လေလည်း ပေါတတ်ပါသည်
ဘုတ်ဘုတ်ကို သွန်းရွှေဆွတ် ချစ်လည်းချစ်မိရပါပြီ ...။ ဘာစိုး
မိန်းမ သွန်းရွှေဆွတ်တို့ တူတူလာကြခိုက်မှာ ဒေါ်ကြီးဥက လွတ်
တတ်လို့ဟုဆိုကာ ရောက်လည်း ရောက်လာ ...။ တံခါးတွေ ဘာ
ဆွဲ ဖွင့်ပေး ...။ ပြီးတော့ လေတွေဘာတွေ ပေါနေရာမှ ... ခု ...
သွယ်မ ... ကြောက်နေပြန်ပြီ ...။

“မမဝေပေါ့ သိလား ... မကျွတ်ဖူး ... ညဆို ... ညဆို ...
အဖြူ ... အဲ ... ဖြူဖြူ ... ဖြူဖြူနဲ့ ... ဒီနားတစ်ဝိုက်မှာ
သွားသွားနေတာတဲ့ ...”

“ဟုတ်သား ... ဘုတ်ဘုတ် တွေတာလား ...”

“အို ... ဘယ်နှယ် တွေ့ရပါမလဲ ... တွေ့ရင်သေပြီပေါ့ ...”

လက်ကလေးတကာကဖြင့် အလန့်လန့် အဖျပ်ဖျပ်
နှင့်ပြောတော့ သွန်းရွှေဆွတ် ရယ်မိကာ ...

“ဘယ်သူလဲ ... သေမှာက ... အဲဒီဖြူဖြူကြီးလား ...”

“အို ... ဘုတ်သေမှာ ... ကြောက်လို့ ... အဲဒါ ... မမလေး
က ... ဒီမှာ နေရဲလား ... မနေရဲရင် ... ပြောနော် ...”

“ဘာလဲ ... ဘုတ် လာနေပေးမလိုလား ...”

“ဟင် ... နဲ့ကျော့ လာနေပေးဖို့ ပြောပေးမှာမေ့ ...
နဲ့ကျော့က ဘုတ်ထက် သတ္တိရှိတယ် ... သူ့က ... ကြောက်

ရင် ... ခေါင်းမြီးခြုံနေလိုက်တာ၊ ဘာမှမမြင်ရတော့
 ဘာမှမတွေ့ရတော့ဘူးပေါ့တဲ့ ... မတွေ့ရတော့ မကြောက်
 ရတော့ဘူးတဲ့ ... နွဲ့ကျောက အဲသလိုပြောပေမယ့်
 ဘုတ်က ... ကြောက်ရင် ခေါင်းမြီးကို မခြုံထားရတာ
 မတော် ... ခြုံထားတာကြီး လာဖွင့်နေရင် ... ဘယ်နှစ်
 လုပ်မလဲ ... ထွက်ပြေးဖို့ အချိန်လည်း မရတော့ဘူး ...
 သူက ကိုယ်နားရပ်နေပြီ ... မျက်စိကို ပြူးနေအောင်
 ဟောလိုထားပြီး ကြည့်နေမှ ... ကိုယ် ... ပြေးသင့်ရင် ပြေး
 ဖို့ အချိန်ရတာပေါ့ ...”

ဟု ပြောကာ မျက်လုံးလေး ပြူးဝိုင်း၍ ကြည့်ပြန်
 တော့ သွန်းရွှေဆွတ် ရယ်သည်။

“ရွှေဆွတ်က မကြောက်တတ်ဖူး ... ငယ်တုန်းကတည်းက
 သရဲနဲ့ ... သူငယ်ချင်းဖွဲ့တဲ့ဂါထာ ရထားတာ ... အံ့
 လောင်း ... အံ့ချလောင်း ... အောင်း ... အောင်း ... တူတူ
 အောင်း ... ရဲရဲနေ ... ရဲရဲစား ... သူငယ်ချင်းများ ... အဲ
 သလို ရွတ်လိုက်ရင် ... သူရဲက ... သဘောကောင်းသွား
 ရော ... အဲသလိုရှိတယ် ...”

ဟု ပြောတော့ အဟုတ်ပြောမှ ဟုတ်ရဲ့လား ... ဟု
 စူးစမ်းသလိုလေး ဘုတ်ဘုတ် ကြည့်သည်။ မျက်လုံးလေး ပေက
 လပ် ပေကလပ်ဖြင့် လုပ်နေရာမှ ...

“အဟုတ်လား မမလေးရဲ့ ...”

ဟု အသံကို နှိမ့်စေး၏။ သဘောက ... အခန်းထဲ
 မှာ ဝေဝေသရဲ ရှိနေလျှင် မကြားအောင်ဆိုသည့်သဘော ...။

“တကယ်ပေါ့ ... နောက်မှ ... အဲဒီသူငယ်ချင်းသရဲတွေကို ...
 ရွှေဆွတ် ခေါ်ပြမယ် ...”

“ဟင် ... မကြည့်ရဲပါဘူး ... နေပါစေ ...”

ဟု လက်လေးတကာကာဖြင့် ပြောပြီးမှ ...

“တကယ်က ... မမဝေက ... ဟိုမမလေးခင်ဘုန်းအိကို
 သွားခြောက်ရမှာ ... မမဝေကိုဆို ... မျက်နှာထားနဲ့ သိပ်
 လုပ်တာ ... မမဝေကလဲ ... မခံဘူး ... ပြန်ပြောတာချည်း
 ပဲ ... ရန်ဖြစ်တာကတော့ မမလေး ခင်ဘုန်းအိ အသံတွေ
 ချည်းပါပဲ ... နည်းနည်းမှကို မတည့်တာ ... မမဝေက
 ဘုတ်ကို ပြောဖူးတယ် ... ပိုက်ဆံစုနေတာတဲ့ ... ပိုက်ဆံ
 များများရရင် ... အိမ်ပြန်မယ်တဲ့ ... ဟိုမှာ ... စက်ချုပ်ဆိုင်
 နဲ့ ... အိမ်ဆိုင်လေး တွဲဖွင့်မှာတဲ့ ... စိတ်ညစ်နေပုံပါပဲ ...
 ဒါပေမဲ့ ... မမဝေက ... အစ်ကိုလေးကိုဆို ... သိပ်ဂရုစိုက်
 ပြတာ ... ဒေါ်ကြီးဥက ပြောတယ် ... မမဝေက အစ်ကို
 လေးကို ကြိုက်နေတာတဲ့ ... အဲဒါကို ... မမလေးခင်ဘုန်းအိ
 က ... မကြိုက်ဘူးတဲ့ ... မမဝေက ချောတယ် ... အစ်ကို
 လေးနဲ့ဆို လိုက်မှလိုက် ...”

ဟု ကလေးပီပီ ... သိထားတာတွေ စွတ်ပြောနေ
 ...

“ထင်တယ် ... ထင်တယ် ... ညည်းလေး ... စကားကြော
 ရှည်နေပြီလို့ ... ဒါကြောင့် လိုက်လာတာ ... က ... ကဲ ...
 ပြန်တော့ ... ပြန်တော့ ...”

နှင့် အသားဖြူဖြူ ..။ တုတ်ဖိုင်ဖိုင်နှင့် ဒေါ်ကြီး တစ်ယောက် တံခါးကိုဖွင့်ကာ စိတ်မော့ကိုယ်မော့ပုံဖြင့် ပြောလာ တော့ ဇက်လေးပုကာ ဘုတ်ဘုတ် သုတ်သုတ်လစ်၏။

“ဂါထာကို သင်ပေးနော် ..”

ဟုတော့ ခပ်တိုးတိုး မှာဖြစ်အောင် မှာသွားသေး သည့်အဖြစ်။ ဒေါ်ကြီးမှ ရွှေဆွတ် ဘေးမှာ ရပ်လာကာ ..

“အဲဒီကလေးဟာ .. အလွန်စကားကြောရှည်တာ မိန်းက လေးရဲ့ .. သူ့စကားကို ဘာမှ မယုံကြည်တာ အကောင်း ဆုံးပဲ .. ထင်တာတွေ ပြောတတ်တာ .. ဝေ ဆုံးကတည်း က .. ဟိုက .. ခင်ဘုန်းကလဲ .. သရဲဖြစ်ဇာယ် ဘာညာ နဲ့ခြောက် .. သူကလဲ .. ယုံ .. လန့် .. ညဆို .. ဒေါ်ကြီး အနား ခွာကိုမခွာတော့တာ .. သတ္တိခဲ .. ဒေါ်ကြီးတူမ လေး .. ရူးပေါ်ပေါ်နဲ့ကွယ် .. သဘောကောင်းတော့ သဘော ကောင်းလေးပါ ..”

ဟု ပြောရှာ၏။ နောက်တော့မှ ပြုံး၍ ..

“ဦးအိမ်စိုးက .. အားလုံးနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးမယ်လို့တော့ ပြောထားပါတယ် .. ခုလို .. မိန်းကလေး ရောက်လာတဲ့ အတွက် .. ဒေါ်ကြီး ဝမ်းသာတယ် .. မိန်းကလေးက .. စိမ့်ကွပ်ကဲရုံပါ .. ဒေါ်ကြီးနဲ့ ဘုတ်တို့ လုပ်ကိုင်ကြမှာပါ .. နဲ့ကျောလဲ ရှိတာပါပဲ .. ခက်တာက .. ခင်ဘုန်း ချက် ခိုင်းတဲ့ .. စားချင်တဲ့ ဟာတွေတိုင်းကို .. ဒေါ်ကြီးက .. ဘယ်နှယ်လုပ် ချက်ပြုတ်ပေးတတ်ပါ့မလဲ .. ပြပေးတဲ့သူ ရှိရင်တော့ ရပါတယ် .. ခင်ဘုန်းကလဲ .. သူစားချင်တာ

ပြောပေးမယ် .. သူလဲ ချက်တတ်တာမှ မဟုတ်တာ .. ဝေ ကတော့ မီးဖိုချောင် နိုင်ပါတယ် .. ခက်တာက .. သူ ..”

ဟု ပြောနေရင်းမှ .. တစ်ချက် သက်ပြင်းရှိက်သည်။ ပြောသင့် မပြောသင့် ချိန်ဆနေပုံဖြင့် တစ်ချက်ငြိမ်နေပြီးမှ ..

“ဝေက .. မောင်ချမ်းမြေခန့်ကို .. နည်းနည်း .. ဂရု အစိုက် ပိုတယ်လေ .. အဲဒါကို .. ခင်ဘုန်းက မကြိုက် ဘူး .. အဲဒီတစ်ချက်ကိုတော့ .. မိန်းကလေးလဲ .. သိထား သင့်တယ်လို့ ဒေါ်ကြီး မှတ်ယူပါတယ် .. ဒါကြောင့်ပြော ပြတာပါ .. ခင်ဘုန်းဟာ .. ဘယ်မိန်းမချောလေးနဲ့မှ .. အစ်ကိုလေးကို .. တရင်းတချာ အဖြစ်မခံနိုင်တဲ့ ခင်ဘုန်း ဖြစ်နေတယ်လေ၊ အဲဒါလေးကို မိန်းကလေး သိထားရင် .. ခင်ဘုန်းနဲ့ အဆင်မပြေစရာ မရှိလောက်တော့ဘူး ထင်ပါ ရဲ့ .. ဒီအိမ်မှာ မိန်းကလေးတွေ မမြဲတာ .. အဲဒီခင်ဘုန်း ရဲ့ .. သဝန်တို့မူကြောင့်ပဲ .. အင်း .. ဝေကတော့ .. ကား မှောက်လို့ ဆုံးရှုံးတာ ..”

ဟု ပြောကာ မျက်တောင်တဖျပ်ဖျပ် ခတ်သည်။ ဆာစောက ဘုတ် ပြောသောစကား။ ဪ .. အိုင်းစတိုက် ဆိုတာ .. အက်ဆီးဒင့်ကို ပြောခြင်းပါလားဟု ခုမှ .. တွေးဖြစ်၏။ ခိတ်ရှုပ်ထွေးနေသည့် ကြားထဲက လွတ်ခနဲ တစ်ချက်ဖြိုးမိသည်။ အင်္ဂလိပ်လို ပြောချင်သည့် ဘုတ်ဘုတ် ..။ နောက်ထပ် .. ဘယ်လို အသစ်အဆန်းစကားတွေကို .. ဘုတ်ဘုတ်၏ နှုတ်ဖျက်ဆီမှ ကြားရချဉ်းမည် မသိ ..။

“အဲဒီ ခင်ဘုန်းအိ ဆိုတာ ခု .. အိမ်မှာရှိနေလား ဒေါ်ကြီး ..”

“မြို့ထဲ သွားလေရဲ့ .. ညနေလောက်မှ ပြန်ရောက်မှာ .. ကားတစ်စီးနဲ့ .. သွားချင်ပြီဆို ကောက်ထွက်သွားတတ်တာ ..”

ဟု .. ဒေါ်ကြီး ဖြေသည် ..။

ဝေ ..။ မတော်တဆ ဖြစ်မှုဖြင့် သေဆုံးသည်ဆိုသော ဝေ ..။ ချမ်းမြေ့ခန့်နှင့် ပတ်သက်လာလျှင် မိန်းကလေးတွေကို .. ရန်လိုသဝန်တိုတတ်သည်ဆိုသော ခင်ဘုန်းအိမ်။ ခုထိ .. မကျွတ်သေးပဲ ရှိနေသည်ဟု ဆိုသော ဝေဝေ ..။

ပန်းရိပ်မြို့သည် .. အမိုးနီနီ .. အုတ်နီနီကြီးဖြင့် ရဲတိုက်ကြီးတစ်ခုအလား ခန့်ထည်သော အဆောက်အအုံကြီးဖြင့် ရှိနေလျက် ..။

လှပသော ပန်းမျိုးစုံတို့ ပွင့်ဝေခြင်းမက .. ပွင့်ဝေရာ .. နေရာတစ်ခုအဖြစ် ရှိနေကာ ..။ စိတ်ဝင်စားဖွယ် ကောင်းနေသော အဖြစ်များဖြင့် ညှို့ငင်ထားသော .. နေရာတစ်ခုလည်း ဖြစ်နေချေသည်တကား ..။

“ဒေါ်ကြီးဥ .. ဘာလုပ်ထားပေးရမလဲ မိန်းကလေး ..”

ဒေါ်ကြီးမှ မေးလာတော့ ပီရိုကြီးထဲမှ အဝါရောင် ခန်းဆီးစတူထူကြီးများကို သွန်းရွှေဆွတ် ထုတ်သည် ..။

“ခန်းဆီးတွေ တပ်လိုက်ကြရအောင်လား ဒေါ်ကြီး ..”

ခန်းဆီးတွေ ရှိနေတော့ .. သွားလာရတာ .. ပိုလုံခြုံသလိုပဲ ..”

မှန်ပြတင်းတံခါးတွေဖြင့် ရှိနေသော အဆောက်အအုံလေးထဲမှာ .. ဒီတိုင်းသွားလာနေရခြင်းသည် .. အပြင်မှ မြင်နေ

နိုင်စေသည်မို့ .. သွန်းရွှေဆွတ် ပြောခြင်းပါ ..။ ဒေါ်ကြီးဥ ပြုံး၍ ခန်းဆီးတစ်ထပ်ကို ခုတင်ထက်မှာ သွားတင်သည်။

“မိန်းကလေး ရေမိုးချိုးလိုက်ပါလား .. ဒေါ်ကြီးတပ်ထားလိုက်ပါ့မယ် ..”

“ကျွန်မ .. သွန်းရွှေဆွတ်ပါ ဒေါ်ကြီးဥ .. ရွှေဆွတ်လို့ ခေါ်လို့ရပါတယ် .. ရွှေဆွတ်ရဲ့ မမလွန်းက .. အဲသလိုပဲ ခေါ်ပါတယ် .. ဒေါ်ကြီးနဲ့ ရွှေဆွတ်တို့ သွေးသားရင်းချာ ပိုဆန်သွားကြမှာပေါ့ ..”

ဟု ပြောတော့ ဒေါ်ကြီး ပြုံးပါ၏။ ဖောင်းသောပါး ငြင်နှစ်ဖက် စုံတက်သွားအောင် ပြုံးလိုက်စဉ် လိုက်၍ပြုံးလာပါသော နက်နက်ဝန်းအစုံကို ပိုင်ပါသည် ဒေါ်ကြီးဥသည် တကယ့်ကိုပဲ သွန်းရွှေဆွတ်ကို ခင်မင်လာနေချေသည်ဟု ထင်မိရသည်ပါပဲ ..။

အခန်း(၇)

အဝါရောင်ခန်းဆီစ ထူထူကြီးကို ပြတင်းတစ်ဖက် တစ်ချက်ဆီသို့ သွန်းရွှေဆွတ် ဖယ်စုလိုက်တော့ မြင်ကွင်းက တစ်ဖြူတစ်မြင်တို့ဖြင့် ပြာတချို့၊ ဖြူတချို့၊ ရှိနေပါသော မိုးကောင်းကင် ..။ တစ်ဖက်လှမ်းလှမ်းဆီဝယ် မြင်နေရပါသည့် တောင်ပြာတန်း ညိုရရီနှင့် ..။ ထိုတောင်တန်း မိုင်းရီရီတို့နှင့် ပန်းရိပ်မြို့တို့ကြားမှာ .. လှမ်းလှမ်းဆီဝယ် ရှိနေပါသည့် မြေနီလွင်ပြင်ကျယ်တို့ကို .. လှပသော ပန်းချီကားချပ်ကြီးနယ်မင် မြင်ကွင်းကျယ်ကြီးကို မြင်နေရပါသည့် အဖြစ်။

ဪ .. မြေနီလွင်ပြင်ကျယ်ကြီးသည် နွားစားကျက် မြက်ခင်းကျယ် စိမ်းမြမြနှင့် ယာခင်းများတို့ဖြင့် .. ဆေးစိမ်းစက်များ ချထားရာ နီစွေးစွေးအောက်ခံ ပန်းချီကားချပ်ကြီးနယ်မင် မြင်ကွင်း၏အလှကို ဖြည့်စွက်ထားချေသေးသည်ပဲ ..။ မြင်ကွင်းကို သွန်းရွှေဆွတ် တိတ်ဆိတ်စွာပဲ ဝေကြည့်နေမိရပါ၏။

ပန်းရိပ်မြို့ ..။

လှပသော ပန်းချီကားချပ်ကြီးများနယ် ဝန်းကျင်ဆီမှ အလှတရားတို့ကို ပိုင်ဆိုင်ထားလျက် .. ကိုယ်တိုင်သည်လည်း လှပသော ပန်းခင်းပန်းရံတို့ဖြင့် .. ဥယျာဉ်ကျယ်ကြီးများဖြင့် သုပလွန်းလှသော ပန်းရိပ်မြို့ ..။

ထိုပန်းရိပ်မြို့၏ ညှို့ငင်ထားနိုင်မှုများ ကြားထဲမှာ .. ဖြစ်တည်ခဲ့ပါသော အတိတ်သည်လည်း ထူးခြားညှို့ငင်နေပြန်သေးသည့်အဖြစ် ..။

စောစောက .. သစ်ခွပန်းခိုင်တို့ ပွင့်စေရာ ပန်းဆောင်လေးဆီမှ ဘာဘီးအိမ်စိုး ပြောပြခဲ့ပါသော စကားများကို သွန်းရွှေဆွတ် အမှတ်ထင်ထင် ဖြစ်နေမိရဆဲ ..။

ကိုချမ်းမြေ့ခန့်သည် .. ငယ်စဉ်ကတည်းက မိခင်ဆုံးပါးခဲ့ပါသော မိတဆိုးသားတစ်ယောက်အဖြစ် .. ဘဝကိုစတင်၍ ဖြတ်သန်းခဲ့ရသည်တဲ့ ..။ ဖခင်ဦးသီဟန်၏ ချစ်ခြင်းများကြားမှာပဲ .. ဖခင်ကိုချစ်အားကိုး ရှိသေပါသော သားတစ်ယောက်အဖြစ် ကြီးပြင်းလာခဲ့ရသည်။

ချမ်းမြေ့ခန့် စက်မှုတက္ကသိုလ် နောက်ဆုံးနှစ်တွင် ပန်းရိပ်မြို့သို့ သားနှင့်သမီးတို့ကို လက်ဆွဲ၍ .. ဒေါ်လေးဆေါ်မြနွယ်ယဉ်သည် ရောက်လာခဲ့သည်တဲ့ ..။ မြနွယ်ယဉ်သည် အစ်ကိုဖြစ်သူ ဦးသီဟန်ကို ရှိခိုးဦးတင် တောင်းပန်ရိုက်ကူးစွာဖြင့် ပန်းရိပ်မြို့မှာ နေခွင့်ကို ခမယယကြီးကို ငိုယိုတောင်းပန်ခဲ့ခြင်းဖြင့် ..။ တစ်ချိန်သောအခါက မိဘများ၏ သဘောမရွံ့ပါသော လူတစ်ယောက်နှင့် ခိုးရာလိုက်သွားခဲ့ပါသော မြနွယ်ယဉ်သည် ..။

ဦးသီဟန်၏ ခွင့်လွှတ်ကြင်နာပေးမှုများဖြင့်ပဲ ပန်းရိပ်မြို့မှာ နေထိုင်ခွင့် ရခဲ့သည် ..။

လာကတည်းကိုက .. နှလုံးရောဂါကြီးဖြင့် ရှိနေလျက်၊ ဖြူဖြောင့်ညှိုးချိုးနေပါသော မြနွယ်ယဉ်ကို ဦးသီဟန်ကိုယ်တိုင်ကလည်း ပစ်ပစ်ရက်ရက် မပြောရက် မငြင်းရက်နိုင်ခဲ့ ..။

မွေးစားသမီးပေမယ့် .. သမီးရင်းနှယ်မခြား ချစ်ကြရှာလျက် .. တကယ်တမ်းကျတော့ .. ကုန်တင်ကားမောင်းပါသည့် ဒရိုင်ဘာတစ်ယောက်နှင့် ချစ်ကြီးသွယ်ကာ ခိုးရာလိုက်သွားသည်အထိ .. အလိမ္မာကင်းခဲ့ပါသော သမီး မြနွယ်ယဉ်ကို မိဘများက သံယောဇဉ် ဖြတ်တောက်သွားခဲ့ကြပေမယ့် ..။ နှစ်ပေါင်းများစွာ ဘယ်ဆီရှိနေမှန်း မသိအောင် ကိုယ့်အပြစ်နှင့်ကိုယ် ဇာတ်မြှုပ်နေခဲ့ပါသော မြနွယ်ယဉ်သည် .. ခုလို .. မိဘများ ကွယ်လွန်ပြီးသည့် နောက်ပိုင်းမှာကျမှ .. သားနှင့်သမီး၏လက်ကို ဆွဲ၍ နှစ်ပါးချို့င့်စွာ အားကိုးရာတစ်ခုအဖြစ် အစ်ကိုဖြစ်သူ ဦးသီဟန်ထံသို့ ရောက်လာပြန်တော့လည်း ဦးသီဟန်မှာ စိတ်ရင်းကောင်းသူပီပီ ခွင့်လွှတ်လက်ခံပေးခဲ့ပါ၏။ ပန်းရိပ်မြို့မှာပဲ သီးသန့်တိုက်တစ်လုံး ဆောက်ပေးကာ နေထိုင်စေခဲ့ပါ၏။ ဒါပေမယ့် .. ညီမြနွယ်ယဉ်သည် .. ခြောက်လပင် မခံ ..။

အရက်သောက် မူးရမ်းရှိက်နက်ခဲ့ကာ .. ကားမောင်း၍ ရသမျှလည်း မအပ်ပဲ .. အကြော်ရောင်း၍ ရသမျှလေးထဲကပင် ဖြတ်ယူသုံးစွဲခဲ့ပါသည့် ခင်ပွန်းသည် အရက်သမား၏ဒဏ်ကို ရင်စည်းခံခဲ့ရလေသမျှ ..။ အရက်ဒဏ်ဖြင့် ကျန်းမာရေးပျက်ယွင်းကာ ခင်ပွန်းသည် ကိုထောက် ကွယ်လွန်ခဲ့ပြန်တော့လည်း ကိုယ်

မှာက နှလုံးရောဂါဖြင့် ပုံပုံလဲလဲမတတ် ဖြစ်ခဲ့ရနေပြီ ..။ နောက်ဆုံးတော့ အစ်ကိုဖြစ်သူ ဦးသီဟန်၏ ပန်းရိပ်မြို့သို့ ရောက်လာနေခွင့်ရပေမယ့် .. ဆေးကုသခံယူခဲ့ရပေမယ့် .. စိတ်ထောင်းကိုယ်ကျော ဖြစ်ခဲ့ရပြီမို့ .. နှလုံးရောဂါဖြင့်ပင် ကွယ်လွန်သွားခဲ့ရသည်တဲ့ ..။

ဒါက .. ဒေါ်မြနွယ်ယဉ်နှင့် သား မျိုးဆွေ .. သမီး ခင်ဘုန်းအိတို့၏ အတိတ် ..။

ကိုမျိုးဆွေက .. လျှိုင်ခမ်းမြို့ထဲမှာ ဝပ်ရှော့တစ်ခု ထောင်ထားနိုင်ခဲ့ပြီ။ ဂျီတီအိုင်တက်ဖြစ်ခဲ့ခြင်းနှင့် ဝပ်ရှော့တစ်ခုကို ထုထောင်ပေးခြင်းများတို့သည် ဦးသီဟန်၏ စိစဉ်ပေးခဲ့မှုများပါ ..။ ခင်ဘုန်းအိကတော့ ဆယ်တန်းလည်းမအောင် ..။ အဖေဖြစ်သူ ဦးတော့ကဘက်က ဆွေးပါ၍လား မသိ .. အသုံးအဖြုန်းကြီးသည်။

ဦးသီဟန်ကလည်း နှမဖြစ်သူ ချန်ခဲ့ပါသော သမီးလေးအဖြစ် .. ဘာမျှကို .. မဟန့်တားနေတော့ ..။ ငယ်စဉ်ဘဝက ဒုက္ခသုက္ခနှင့် နေခဲ့ရရှာသော ကလေးပေပဲ .. ဟု အလိုလိုက်ခဲ့သည် ..။ တူမပေမယ့် .. သမီးလေးပမာပဲ အလိုလိုက်ခဲ့လေသမျှ .. ဦးသီဟန် ကွယ်လွန်တော့ ခင်ဘုန်းအိသည် .. အတော်ကြီးကို မာကျောမောက်မာသော ခင်ဘုန်းအိ ဖြစ်နေခဲ့ပြီ ..။ ဧကန်တကားသို့လ်မှ ကျောင်းပြီးသည့်နှစ်မှာပဲ ဖခင် ဦးသီဟန် ကွယ်လွန်ခဲ့ပါ၏။ ဆွေးတိုးရောဂါဖြင့် ကွယ်လွန်ခဲ့ခြင်း ..။

ပန်းရိပ်မြို့ကို ချမ်းမြေ့ခန့်မှ ဆက်လက်၍ ဦးစီးလုပ်ကိုင်နေချိန်မှာ ခင်ဘုန်းအိသည် ဦးသီဟန် ရှိစဉ်က အလိုလိုက်ခံအဖြစ် ရှိနေခဲ့ရပါသော အခွင့်အရေးများအတိုင်း .. ယခုတိုင် ..

www.burmeseclassic.com

ဆိုနေဆဲ ..။ ပြီးတော့ .. မိခင်ထံမှ .. အမွေခံအဖြစ် ရရှိထားပါသည့် နှလုံးရောဂါအခံကလည်း ရှိနေတော့ .. ထစ်ဆို .. မူးလဲလိုက် ..။ မေ့လဲလိုက်နှင့် တကယ်ပဲ မူးမေ့လဲခြင်းလား .. ဟန်ဆောင်ပဲ .. လဲကျမေ့မြောပြခြင်းလားဆိုတာ ကာယကံရှင်ပဲ သိချေတော့မည်ပဲ .. ဟု ဘေးလူကပင်လျှင် နဝေတိမ်တောင်ကြီးဖြင့် သံသယဖြစ်လာလောက်အောင်ကိုပဲ .. ခင်ဘုန်းအိမ်၏ စိတ်အခန့်မသင့်တိုင်း မူးမေ့လဲကျနေခြင်းများက မကြာခဏဖြစ်ဖြစ်နေတတ်ခဲ့သည်တဲ့ ..။

ဆရာဝန်နှင့်ပြု၍ ကုသရ .. ဆေးဆိုတာကို ဆောင်ထားရ .. မူးမေ့တိုင်း .. ရင်ဘတ်ထဲ အောင်သည်ဆိုတိုင်း .. အသင့် .. ဆေးတိုက်ရနှင့် အားလုံးကတော့ အလုပ်များကြရသည်တဲ့ ..

ဒါကြောင့် .. ခင်ဘုန်းအိ အပေါ် စိတ်ရှည်သည်းခံပေးရမည်ဟု .. ချမ်းမြေ့ခန့်က ပြောရခြင်းပါတဲ့ ..။

၁။ ဤသည်က .. ဦးအိမ်စိုး .. စောစောပိုင်းက ပြောပြရှင်းပြခဲ့ပါသော အကြောင်းများပါ ..

သွန်းရွှေဆွတ်ကတော့ .. ကိုယ့်အိမ်ငယ်လေးထဲ ပြန်ရောက်ရချိန်မှာ .. တိတ်ဆိတ်စွာ ပြတင်းအနီးမှာ ရပ်နေရင်းဖြင့် .. အတွေးများ နစ်မြုပ်နေရပါသည့် သွန်းရွှေဆွတ် အဖြစ် ရှိနေရပါသည့် ..။

ဘာဦးအိမ်စိုးက ပါးပါးနပ်နပ်ဖြင့် တစ်ခုတော့ ပြောခဲ့သည် ..။ ကိုချမ်းမြေ့ခန့်နှင့် အဘယ်မိန်းကလေးကိုမျှ ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်ပြောဆိုတာကို .. ခင်ဘုန်းအိသည် မကြိုက်ပါဟူ၍ ..။

“ဒါက ... သိပ်အဓိပ္ပာယ်မရှိတဲ့ ကိစ္စပဲ .. လူဆိုတာ .. ပြောမှဖြစ်မယ့်ကိစ္စတွေ ဘာတွေ ရှိကြရတာပဲ .. ဘယ်သူက .. ကိုချမ်းမြေ့ခန့်ကို .. လုံးဝကြီး မပြောမဆိုမိအောင် နေနေလို့ ရပါ့မလဲ .. ဒါကို .. ကိုချမ်းမြေ့ခန့်ကလဲ သူ့ဝမ်းကွဲညီမ .. ခင်ဘုန်းအိကို ပြောထားရမှာပေါ့ .. ကိုယ့်အိမ်မှာ အလုပ်လာလုပ်တဲ့ မိန်းကလေးတွေတိုင်းကို .. ခင်ဘုန်းအိက .. မျက်နှာကြောမာမာနှင့် လုပ်နေတာမျိုးကို .. အဲဒီနှလုံးရောဂါဆိုတာကြီး တစ်ခုတည်းနဲ့ .. သည်းခံပေးနေရမှာမျိုးကိုတော့ .. သူ .. ခွင့်ပြုထားသင့်ဘူး ..”

ဟု သွန်းရွှေဆွတ် တွေးမိရပါပြီ ..။ အလုပ်က လုပ်မည်မှ မကြံရသေး ..။ သဘာဝမကျသော .. သည်းခံပေးရည်ဆိုသည့် ကိစ္စအတွက်ကတော့ .. ခေါင်းမာမာဖြင့် လက်မခံ ခင်ပဲ ဖြစ်နေသည့် သွန်းရွှေဆွတ် ဖြစ်နေနှင့်ပြီ ..။ ဤအလုပ်သည် .. မြဲရောမြဲပါမည်လား မသိ ..။

မမြဲပြန်လျှင်လည်း .. ရှက်ဖို့ကောင်းသည်လေ ..။ မမလွန်းက အစကတည်းကိုက .. တားနေသည့်ကိစ္စ ..။ ခု .. ဆိုယ်က .. အလုပ်မှာ နေမဖြစ်၍ .. ထွက်ရသည်ဆိုလျှင် ဘယ်နှယ် ကောင်းတော့မည်တဲ့လဲ ..။ ညီအစ်မချင်းပဲဖြစ်ဖြစ် .. သွန်းရွှေဆွတ်ကတော့ ရှက်သည်။ ကိုယ်က .. လုပ်မည်ဆိုပြီး ထွက်လာသည့်အလုပ် ..။ နည်းနည်းတော့ ကာလလေးတစ်ခု အထိ ဆော့ .. ကြားကောင်းအောင် .. လုပ်သင့်သည်ပဲ .. ဟု လောလောဆယ်မှာ ပို၍ .. တွေးဖြစ်လာရသည် ..။

www.burmeseclassic.com

အတွေးဖြင့် သွန်းရွှေဆွတ် မျက်နှာလေး တည်လိုက်
မိရပါ၏။ အလုပ်ကိုမြဲအောင် ကြိုးစားမည်။ တတ်နိုင်သလောက်
တော့ .. သည်းခံမည် ..။ ဒါကလည်း စည်းနှင့် ကမ်းနှင့် သည်းခံ
ခြင်းမျိုးပဲဖြစ်ရမည် ..။ ကိုယ်က အလုပ်သမားပေမယ့် .. အလုပ်
သမားမှာလည်း ကိုယ့်စည်းကိုယ့်ကမ်းနှင့် ချထားသော ဘောင်
ထစ်ခုတော့ ရှိရမည်ပေါ့ ..။ ထိုဘောင်ကို ကျော်လာလျှင်တော့ ..
ပြန်ပြောသင့်လျှင် ပြောရမည်သာ ..။

ဒါက .. သွန်းရွှေဆွတ်၏ အဆုံးအဖြတ် ..။

ခုမှ .. ဗိုရိထဲ အဝတ်တွေထည့်ဖို့ သွန်းရွှေဆွတ်
သားရေသေတ္တာကို ဖွင့်ရ ..။ အဝတ်တွေ စီထပ်၍ ခုတင်ထက်
မှာထားရနှင့် လောလောဆယ်မှာတော့ အလုပ်တစ်ခုကို ရမယ်
ရှာ၍ လုပ်နေသည့် သွန်းရွှေဆွတ် ဖြစ်သွားရပါပြီ ..။

ဘာဘဦးအိမ်စိုး ခပ်ဖော့ဖော့လေး ပြောပြသည်ဆို
ရုံမျှ ပြောသည့်အထဲမှာ .. ဝေ .. ဆိုတာကတော့ ပါလာပါ၏။
ထိုဝေဝေသည့် .. မတော်တဆ ကားအက်ဆီးဒင့်ဖြစ်၍ ဆုံးပါးခဲ့
သည်တဲ့ ..။ မကြာသေး ..။ လွန်ခဲ့သော တစ်နှစ်လောက်က ဖြစ်
ခဲ့ခြင်း။ ဝေနှင့် ခင်ဘုန်းအိတို့သည် .. စကားအဆင်မပြေခဲ့ကြ
တာကတော့ .. ဒေါ်ကြီးဥ ပြောပြခဲ့သော စကားတစ်စိတ်တစ်
ပိုင်းဖြင့်ပင် သွန်းရွှေဆွတ် ခန့်မှန်းနားလည်ခဲ့ရပြီးပြီ ..။ ခင်ဘုန်းအိ
ကို .. ခေက .. ပြန်ပြောသည်ဟု .. စောစောပိုင်းက ဤအိမ်ငယ်
လေးမှာ ဒေါ်ကြီးဥ လွတ်ခနဲ ပြောပြခဲ့ဖူးသည်ပဲလေ ..။

တစ်ခုတော့ သေချာနေသည် ..။

ဘယ်သူကမှ .. ဖွင့်မပြောပြကြပေမယ့် .. သွန်းရွှေ
ဆွတ် နားလည်နေလိုက်ရသည်က .. ခင်ဘုန်းအိသည် .. ကိုချမ်း
မြေ့ခန့်ကို .. ချစ်နေသည် .. ဟု ..။ ဒါကြောင့်လည်း .. လှပသော
မိန်းကလေးများကို .. ချမ်းမြေ့ခန့် အနီးမှာ ပြောဆိုနေတာမျိုး
အဖြစ်မခံနိုင်ခြင်း ဖြစ်ရချေသည်ပေါ့ ..။

“ဆူ ချစ်တယ်ဆိုတာ .. တကယ်ပဲ လူကိုချစ်ခြင်းလား ..
ပစ္စည်းတွေ မက်မောနေလို့များလား” .. ခင်ဘုန်းအိဟာ
ဘယ်လိုမိန်းမစားမျိုးလဲ ဆိုတာကိုတော့ .. ခုလောလော
ဆယ်မှာ ကြိုဆုံးဖြတ်ထားဖို့ကတော့ .. စောလွန်းနေသေး
တယ် .. သူ့ကို မြင်တောင်မှ မမြင်ရဖူးသေးဘူး .. သူ့
အပေါ် .. ထင်မြင်ချက်ပေးထားနှင့်နေတယ် ဆိုတာမျိုးက
တော့ .. မတရားသေးပါဘူးလေ ..”

ဟု တွေးမိရပေမယ့် ..။ ခင်ဘုန်းအိ ဆိုတာကိုတော့
အတည်းက .. စိတ်ထဲနှစ်လိုခြင်း မရှိတော့တာကတော့ အမှန်
ပဲ ..။ ကြားထားရသမျှဖြင့်ပင် .. ခင်ဘုန်းအိသည် အတ္တခပ်ကြီး
ကြီး မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဟုတော့ .. ကြိုတင်နားလည်ထားရ
သည်ကိုးလေ ..။

ထိုအခိုက် .. ဘုတ်ဘုတ် ရောက်လာသည်။ မျက်နှာ
ထက်မှာ စိတ်လက်ညစ်နေသည့် အရိပ်လေးက ထင်းနေသည်
ပဲ ..။

“မမလေးခင်ဘုန်းက .. မမရွှေဆွတ်ကို တွေ့ချင်လို့ ..
ခေါ်လာခဲ့ဖို့ အခေါ်လွှတ်လိုက်ပါတယ် .. မမခင်ဘုန်းအိ ..

ခုနစ်ကပ် ပြန်ရောက်တာ .. ဒီအိမ်လေးမှာ တံခါးတွေပွင့်နေတာရယ် .. ခန်းဆီးတွေ တပ်ထားတာရယ်ကို မြင်လိုက်တာနဲ့ .. သူက သိနေနှင့်ပြီ .. လူရောက်လာပြီလား .. ဘာညာနဲ့ ဘုတ်ကို ခေါ်စစ်တယ် .. ချောလား .. ဘာလားနဲ့လဲ မေးတယ် .. ဘုတ်က .. ဘယ်နှယ်လုပ်ညာလို့ ရမှာတဲ့လဲ .. မမလေး ရွှေဆွတ်ကဖြင့် ချောသမှ .. ဝင်းမွတ်နေအောင်ကို ချောနေတဲ့ဥစ္စာ .. နောက်ပြီးတော့ .. သူက ဒီခြံထဲမှာပဲ နေနေတဲ့ဥစ္စာ .. မမလေး ရွှေဆွတ်ကို သူမမြင်ပဲ နေတော့မှာကျလို့ .. အဲဒါကို .. ဘုတ်က .. ညာလို့ရမှာတဲ့လား .. ချောတဲ့ဥစ္စာကို .. ချောတယ်လို့ပဲဖြေရမှာပေါ့ .. အဲဒါကို .. ချောတယ်လို့လဲ ဖြေလိုက်ရော .. လူကို .. ဟောလိုကြီးကို ကြည့်တာ .. စလောင်းထဲမှာကြည့်ရတဲ့ .. လူဆိုးမကြီးကိုကျလို့ .. ထရုတ်သိုင်းကား ထဲက လူဆိုးမလေး .. ချောလဲချောတယ် .. ဆိုးလဲဆိုးတဲ့ သိုင်ကေရီဆိုးဆိုတဲ့ ဇာတ်လမ်းထဲကအတိုင်းပဲ .. အကြည့်က ..

အံ့မယ် ..။ မဆိုး ..။ ဘုတ်ဘုတ်က .. စလောင်း

တွေ ဘာတွေ စကားထဲ ထည့်ပြောနိုင်သည်အထိ ခေတ်မီနေသေးသည့်အဖြစ်။ ကြည့်ရတာ .. အလုပ်သမားတွေ အပန်းဖြေအတွက် .. စလောင်းကြည့်ဖို့ နေရာတစ်ခုတော့ ကိုချမ်းမြေ့စီစဉ်ထားပေးပုံတော့ ရနေပါ၏။ ဒီလိုကျတော့လည်း ကိုချမ်းမြေ့ဆိုတာက .. အလုပ်သမားတွေအတွက် .. တာဝန်ကျေ နားလည်ပေးတတ်သူတစ်ယောက် ဖြစ်နေပြန်ပါသည့် အဖြစ်။

ဘုတ်ဘုတ်ကို ကြည့်လိုက်တော့ မျက်လုံးလေးပြူး၍ မျက်ခုံးလေးတွန့်စုကာ ခပ်စိုက်စိုက်လေး ကြည့်ပြနေသည့် အိုက်တင်လေးဖြင့် မြင်လိုက်ရပါပြီ ..။ နှုတ်ခမ်းကို ခပ်တင်းတင်းစေ့ထားသည်။ ပခုံးကို တစ်ချက်တွန့်ပြသည်။ ရှေ့သို့ ခြေတစ်လှမ်း ဆုံးပြသည်။ လက်ကိုမြှောက် .. လက်သီးကို ဆုပ်လိုက်ရင်းမှ ..

“ဘာချောတာလဲ ..”

ဟု ငေါက်ဆတ်ဆတ် မေးသံမျိုးကို ခင်ဘုန်းအိဆိုင်ဖြင့် အက်တင်ပြည့်နှင့်လုပ်ပြပါ၏။ ကြည့်ရတာ .. ခင်ဘုန်းအိဆိုင် အတော်ပြီး မေတ္တာတိုးနေပုံ ရပါသည့်အဖြစ် ..။

ပြီးတော့ .. စလောင်းကို အပြတ်ကြည့် ..။ အပြတ် ခြိတ်တင်ရှူးနေသည့် ဘုတ်ဘုတ်လည်း ဖြစ်နိုင်သည်။ ကလေးအရွယ်လေးလည်းဖြစ် .. ရူးတူးပေါတာလေးလည်း ဖြစ်မှန်း သိသာလျက် သဘောကောင်း စိတ်ရင်းဖြူလေးမှန်းလည်း မြင်ရုံနှင့် သိနိုင်ပါသည့်အဖြစ် ..။

ဘုတ်ဘုတ် သက်ပြင်းရှိုက်သည်။ စိတ်မောလက်မောလေးဖြင့် ဆက်တီခုံမှာ ထိုင်သည်။ ပြီးတော့ မျက်နှာချိုးအားလုံး ခြင်းကာ ပင်ကိုယ်မျက်နှာပေးလေးဖြင့် စိတ်လက်ညစ်ပုံလေးဖြင့် ကြည့်လာရင်းမှ ..

“အဲသလို အော်ပြီးတော့ .. သွား .. လို့အော်တယ် .. ခေါ်ခွဲလို့ အော်တယ် .. အဲသလို .. စိတ်ညစ်ရော မမလေး ရွှေဆွတ်ရယ် .. အဲဒါ .. လိုက်ခွဲပါဦး မမလေး ရွှေဆွတ်ရယ် .. ဒီမှာ မမလေး ရွှေဆွတ် ကြာနေလို့ .. ဘုတ်က စောင့်ခေါ်နေရရင်လဲ .. သူကသိတာမဟုတ်ဖူး .. ချက်ချင်း

သွားမခေါ်ဘူးလား .. ဘယ်မှာသွားမောနေတာလဲ .. ဘာညာနဲ့ .. ပါဝါက ပြဦးမှာ .. သူ ပါဝါပြတာက အရေးမကြီးဘူး .. ခေါင်းခေါက်ခံရတာက မသက်သာဘူး မလေးရွှေဆွတ်ရဲ့ ..”

ဟု ညည်းနေတော့ .. သွန်းရွှေဆွတ် သနားသွားရပါပြီ ..။ ချက်ချင်းလိုက်မှ ဖြစ်ချေမည်မှီ .. ဘုတ်ဘုတ်နောက်သို့ လိုက်လာရသည်ပါပဲ ..။

ကွန်ကရစ်ခင်း လူသွားလမ်းလေးအတိုင်း ဘုတ်ဘုတ်က ရှေ့မှလျှောက် ..။ သွန်းရွှေဆွတ်က နောက်မှလိုက် ..။ လာတစ်ဖက်တစ်ချက်မှာက .. သစ္စာပန်းခင်းကြီးတွေ အပြန်လိုက် အလျားလိုက်ကြီး ရောင်စုံဝေနေလျက် ရှိနေကြပါ၏။

တစ်ထပ်တိုက် စိမ်းမြဲလေးကို အမိုးနီနီလေးဖြင့် မြင်နေရပြီ ..။ မလေးရှားစံကားပန်းရောင်စုံအိုးတွေက တိုက်လေးရှေ့မှာ ပွင့်ဝေနေလျက်ဖြင့် လှလှပပ ရှိနေကြပါ၏။

“အဲဒါ .. မမလေးခင်ဘုန်းအိ နေတဲ့အိမ်ပဲ .. ကိုကိုကြီးနဲ့က .. တစ်ပတ်တစ်ခါ နှစ်ခါလောက်ပဲ .. အိမ်ကိုခဏလာတုတ်တာ .. ဝပ်ရှော့မှာ နေတာလေ .. အဲသလို ဒီမှာက .. ညဆို .. နွဲ့ကျော့က .. မမလေးခင်ဘုန်းအိ အဖော်လုပ် အိပ်ပေးရတယ် .. အဲဒါ .. တစ်လတစ်ခါ ဂျူတီချိန်းရတယ် .. နောက်လဆို .. ဘုတ်အလှည့် စိတ်ဆိပ်ညစ်တာပဲ .. နှိပ်ခိုင်းတယ် .. တစ်နေ့တစ်နေ့မှာ .. ပန်းရိပ်မြို့ကို .. ဘယ်မိန်းမချောချောတွေ လာပြသလဲ ဆိုတာကို .. မေးတယ် .. စစ်ဆေးတယ် .. လာ

မိန်းကလေးတွေတိုင်းကို ဘုတ်တို့က သိမှာတဲ့လား .. ပန်းလာဝယ်ကြတာပဲဥစ္စာ .. အဲဒါဆို .. ခေါင်းခေါက်ရော .. ဘာလိုမသိရတာတဲ့လဲ .. ဘာလဲ .. ညာလဲနဲ့ လုပ်ရော .. စိတ်မှ .. မှန်ရဲ့လား မသိပါဘူး ..”

ဟု လူကြီးလေးလို ညည်းတော့ သွန်းရွှေဆွတ် ပြုံးသည်။ ဟုတ်တော့ ဟုတ်သည်လေ ..။ ဘုတ်ဘုတ်တို့ စိတ်ညစ်သောက်သည်ပါပဲ ..။ နေ့စဉ်ကိစ္စ ဆိုတော့လည်း .. အမေးခံရသူက .. ကြာတော့ .. ဘယ်နှယ်လုပ် ပျော်နိုင်တော့မည်တို့လဲ ဆို ..။

“အဲဒါ .. ကြာပြီ .. သူတို့ လာနေကတည်းက .. လေးငါးလပဲ ကြာမယ် .. အဲသလိုလုပ်လာတာ .. ခု .. လေးနှစ်ရှိပြီ ..”

ဟု စိတ်ညစ်ထားသမျှ နှစ်နှင့်ချီ၍ မှတ်သားကာ ဘုတ်ဘုတ် ပြောတော့ သွန်းရွှေဆွတ် ဘုတ်ဘုတ်တို့ ဒုက္ခကို စာမခံရသည်ပါပဲ ..။

“အစ်ကိုလေးကလဲ .. မမလေးခင်ဘုန်းအိကို .. ခပ်မှန်မှန် နေတာ .. ပူဆာတဲ့ ပိုက်ဆံတို့ ဘာတို့တော့ ထုတ်ပေးတယ် .. ခပ်တည်တည်နေတယ် .. အဲသလို ..”

ဟု အတင်းအုပ်နေသမျှ သွန်းရွှေဆွတ်ကတော့ ခန်းရိပ်မြို့ကို အကဲခတ်နေရသူ တစ်ယောက်အဖြစ် .. ငြိမ်သက်စောထောင်နေလိုက်ရပါပြီ ..။

ဂျူတီချိန်းတာတို့ ဘာတို့ကိုတော့ .. အစ်လိပ်လို အသားကျ ပြောတတ်နေပါသေးသည့် ဘုတ်ဘုတ် .. ကိုယ့်ဂျူတီ

အလှည့်ဆိုလျှင်ဖြင့် အတော်ကြီး မိတ်သဟာန်များမှာ သေချာသည်ပဲ။

“မိတ်တို့လိုက်ရှင်လဲ သူက ဟောဟဟ ဟောဟဟ မောပြပြ ရင်ဘတ်ကိုလက်နဲ့မိပြပြ ပြီးရင် ဆိုစာပေါ်တို့ ကော်စောထွဲကြီးပေါ်တို့ ခုတင်ပေါ်တို့ နီးရာမှာ ပျော့ခွဲပြီး မေ့ပြပြ မနီးခြင်းဆိုရင် နီးတဲ့လူ ပန်းကို လှမ်းကိုင်ပြီး ခက်ကျိုးမေ့ပြရော ဟုတ်ကော ဟုတ်ရဲလား မသိမိဘူး မမလေးရွှေဆွတ်ရယ် ဘုတ်ဖြင့် သိပ်ပြီးတော့ ဒေါပ် ဖြစ်တယ်။”

အဲမယ်။ ခဆိုး။ အင်္ဂလိပ် သင့်ကိုသာ အိုင်စတိုက် ဟဲ့ ပြောပေမယ့်။ သံသယကိုကျတော့ ဒေါပ်တဲ့။ အသံတွေ မှန်နေသေးသည့် အဖြစ်။ ဘိုလိုညှပ်ပြောရင်း အတင်းကို ခေတ်မီမီ အုပ်တတ်သိသော ဘုတ်ပါတည်း။

“အဲဒါ အန်ကယ် ဟူးပြောတဲ့ အင်္ဂလိပ်စကားလေး အန်ကယ်တူးက သင်္ဂလိပ်ကား ကြည်တဲအခါ ဘာသာပြန်ပေးတယ်။”

“ဘယ်သူလဲ အန်ကယ်တူး။”

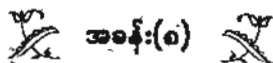
“ဒေါ်ကြီးဥကတော့ ပန်းခြံကြည့်တဲ့ ပန်းစိုက်တဲ့ ဥယျာဉ်မျိုးလို့ ပြောတယ်။ အန်ကယ်တူးကတော့ သူဟာ မာလီတဲ့ ဒါပေမဲ့ အင်္ဂလိပ်လို ဂါဒီနန်း ဆိုလား ဘာလား နေဦး အင်္ဂလိပ် ဂါဒီနန်း အဲဒါဖြစ်မယ် ထင်ပါရဲ့ ပြောတာပဲ သိပ်သဘောကောင်းတာ။”

ဟဲ့ ပြောပြနေတော့ သွန်းရွှေဆွတ် ပြီးမီရပါ၏။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်။ ဘုတ်ဘုတ်နှင့် စကားပြောရတာ အပျင်းတော့ ပြေသည်။ အဖော်လည်း ရသည်။

ဤညနေမှာကျမှ အလုပ်သမားအားလုံးနှင့် ရွှေဆွတ်ကို မိတ်ဆက်ပေးမည်ဟု ဘာဦးအိမ်စိုးကတော့ ပြောသည်။

“ဟော။ ရောက်တော့မယ်။ ကြည့်နေ။ မေးပြပါလိမ့်မယ်။ မမဝေ တုန်းကတော့ ပြန်ပြောတာပဲ။ ဘာရမလဲ။ အချီအချကို ဖြစ်ကြတာ။ မမလေးခင်ဘုန်းအိလဲ။ ပွဲဦးထွက်။ အဲဒီ မမဝေနဲ့ တွေ့လဲတွေ့။ မေ့လဲမေ့ပဲ။ ခုတင်ပေါ် မေ့လဲသွားတာ။ ဘုတ်က။ ဘာရမလဲ။ သူ့ဆေးပုလင်း ပြေးဖွင့်။ ပါးစပ်ထဲ ဆေးကို အတင်းပါးစပ်ဟထည့်။ ရေလောင်းထည့်။ သူ့ရင်ဘတ်တွေလဲ ရေစိုကုန်ရော။ သူလဲ သတိပြန်လည်လာရော။ အဲသလို။”

ဟဲ့ပြောတော့ သွန်းရွှေဆွတ်မှ ပုလုံးလုံး ဘုတ်ဘုတ် ကြည့်မိရပါ၏။ ဒေါက်တာဘုတ်ဘုတ်ပါတကား။ ရယ်စိတ်မိသည်က အသံလေး ပွင့်ကျလာသည်အထိပါတည့်။

တစ်ထပ်တိုက်စိမ်းစိမ်းလေးကိုက .. ခေတ်မီမီအသွင်
လေးဖြင့်ပါ ..။ နည်းခန်းသည် အစိမ်းရောင် ကော်ဇောကြီးခင်း
ကျင်းထားလျက်၊ နီလာရင့်ရောင် ဆိုဖာကြီးများက ကတ္တီပါမိုဆု
ငယ်လေးများ အစီအရီဖြင့် သပ်ရပ်စွာ ရှိနေပါ၏။ ခရမ်းဇော
ရောင် နှင်းဆီတို့ ထိုးထားပါသည့် တရုတ်ကြွေပန်းအိုးသည်
ဆက်တီစားပွဲထက်၌ မွှေးပျံ့သောရနံ့ .. လှပသော အဆင်းဖြင့်
ရှိနေသည်။ ဖန်မီးဆိုင်းကြီးများ ..။ နံရံကပ်မီးအိမ်လှလှလေးများ
ဖြင့် အခန်းသည် လှပစွာပဲ ခေါင်းမောကြွားဝံ့နေသည့် နည်းခန်း
ဆောင်တစ်ခုအဖြစ် ရှိနေပါ၏။

ဆိုဖာထက်မှာ ထိုင်နေသည့် ခင်ဘုန်းအိသည်လည်း
ဖြူနုနုဝင်းအိအိလေးဖြင့် လှပနေပါ၏။ လည်ကုပ်သားပေါ်အောင်
ခပ်တိုတိုလေး ပုံသွင်းညှပ်ထားပါသည့် ဆံပင်၏ အရှောင်က
နီညိုရောင် ဆေးဆိုးထားပါ၏။ ပါးလျားသော ကိုယ်ဟန်လေး

တော့ မဟုတ်ပေမယ့် တုတ်ခဲခဲလေးဖြင့် အရပ်မြင့်မြင့်လေးနှင့်
နီနေပါသည့် ခင်ဘုန်းအိသည် အခြယ်အသလည်း ကူထားသည်မို့
အလှကပို၍ မောက်ကြွားနေပါသည့်အဖြစ် ..။

အနည်းငယ်ကျဉ်းသယောင်ရှိသော မျက်ဝန်းနက်
နက်လေးကတော့ တကယ့်ကို စူးရှတောက်ပနေသော မာနရိပ်များ
ဖြင့် တည်တင်းနေကာ အပေါ်ဆီးဆန်သော အကြည့်များဖြင့်
နီနေပါ၏။

ဝင်လာသည့် သွန်းရွှေဆွတ်ကို ခပ်တည်တည်လေးပဲ
ကြည့်နေသည်က မလိုလားရိပ်များ တဖြည်းဖြည်း ပို၍သိပ်သည်း
လာနေခြင်းများဖြင့်ပါ ..။

“မင်းက .. ဒီနေ့ .. ကိုကိုခန့်လိုက်တဲ့ .. အလုပ်သမား
အသစ် ဆိုပါတော့ .. ကဲ .. ကဲ .. ထိုင်ပါ ..”

ဟု ပြောလာတော့ သွန်းရွှေဆွတ် ဆိုဖာထက်မှာ
တည်ငြိမ်အေးချမ်းစွာပဲ ထိုင်လိုက်သည်။ ဘုတ်ဘုတ်ကတော့
ထက်လေးပိုက်၍ အခန်းထောင့်မှာ ငြိမ်ရပ်နေ၏။ စောစောက
စွာတာစွာတာလေးဖြင့် ခင်ဘုန်းအိ အတင်းအုပ်လာပါသည့်
ဘုတ်ဘုတ်သည် ယခုကျတော့ အပိုးကျိုးနေသည့် ဘုတ်ဘုတ်
အဖြစ် ကုပ်ချောင်းချောင်းလေး ရှိနေပါချေ၏။

စောစောက မျက်နှာချိုးနှင့်ကတော့ ဆန့်ကျင်
ဘက် ..။ စာစ်ချက်လှမ်းကြည့်မိပြီးသည့် နောက်မှာဖြင့် သွန်းရွှေဆွတ်
ဘုတ်ဘုတ်လေးကို ချစ်လည်းအချစ်တိုးလာမိရ ..။ ရယ်လည်း
ရယ်ချင်နေမိရနှင့်ပါ ..။

“ဒီမှာ... မင်းကို... ထိုင်ခိုင်းတာ... ဆိုတာပေါ့မှာမဟုတ်ဘူး... မင်းက အလုပ်သမားပဲ... ထမင်းချက်ပဲ... အောက်မှာထိုင်ပါ...”

ဟု မထင်မှတ်စွာပဲ... မျှော်လင့်မထားမိပါသည်။ စကားကို ကြားလိုက်ရတော့ သွန်းရွှေဆွတ် ကြည့်လိုက်မိသည်။ ခင်ဘုန်းအိကိုပါ။ ။ ကြားထားသမျှတွေဖြင့်... ခင်ဘုန်းအိ ဆိုတာ နည်းနည်းတော့ ဆိုးချေလိမ့်မည် ဆိုတာလောက်ကိုတော့ မှန်းဆနားလည်ထားမိရပေမယ့်... ဤမျှအထိတော့... ရိုင်းပျက်ဆက်ဆံရေး ညံ့ဖျင်းသိမ်နုတ်လိမ့်မည်ဟုတော့ မထင်ထားမိခဲ့။ ခင်ဘုန်းအိကို လျှော့တွက်လိုက်မိသည်ဟုပဲ ပြောရမည်လား... အထင်ကြီးထားမိနေသည်ဟုပဲ ပြောရမည်လား မသိ... ။ ခုကတော့... ခပ်တင်းတင်းလေးကြည့်ကာ သွန်းရွှေဆွတ်၏ လှုပ်ရှားမှုကို စောင့်ဆိုင်းကြည့်ရှုနေပါသည်။ ကျဉ်းမြောင်းသော မျက်စိလေးတစ်စုံကို သွန်းရွှေဆွတ် တုံ့ပြန်ရင်ဆိုင်ကြည့်လိုက်မိရပါပြီ။ ထိုင်ရာမှ သွန်းရွှေဆွတ် ခပ်ဖြည်းဖြည်း ထသည်။ တည်ငြိမ်လည်း ခင်ဘုန်းအိကို ကြည့်သည်။

“ကျွန်မ... ရပ်နေနိုင်ပါတယ်... ထိုင်ဖို့အတွက်က ကျွန်မအတွက်... အရေးတကြီး ဖြစ်နေပါဘူး... ကျွန်မဟာ အလုပ်သမားတစ်ယောက် ဖြစ်တာ မှန်ပါတယ် ဒါပေမယ့်... ကျွန်မ ဒီအလုပ်ကို လက်ခံရချိန်မှာ... ကျွန်မရဲ့အလုပ်ရှင်ဖြစ်တဲ့ ဦးချမ်းမြေ့နဲ့ ပြောတဲ့အထဲမှာ... ကိုတွေ့တဲ့အခါတိုင်း... ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ ထိုင်ရလိမ့်မည် ဆိုတာကိုတော့ စည်းကမ်းချက်တစ်ခု အနေနဲ့ ပါမလာ

ဘူး... အဲဒီတော့... အိပ်ခါနီး ထိုင်စေချင်ရင်... ဦးချမ်းမြေ့နဲ့ကို ရှင်ကံ့ယံတိုင် သွားပြောပါ... အဲဒီစည်းကမ်းတစ်ခုကို တိုးချင်ပါတယ်လို့... ခါနီး... ဟုဆိုက်... ရှင်နာမည်... ကျွန်မ မသိမှသေးဘူး... ရှင်... ပြောမပြသေးဘူးလေ... ကျွန်မကတော့... သွန်းရွှေဆွတ်... ”

ဟု တည်ငြိမ်စွာ ပြောလာသော သွန်းရွှေဆွတ်၏ ခင်ဘုန်းအိပါ။ ။ ဒေါသဖြင့် သွန်းရွှေဆွတ်ကို စူးစူးရှရှလေး ညည်းကြည့်... ။ ဖုတ်ခန့် ဘုတ်ဘုတ်လေးလေး ကြည့်လိုက်ပြီးမှ... “ညည်း... ပါနာမည်... စင်တန်းအိ ဆိုတာကို... သူ့ကို ပြောပြမထားဘူးလား ဒီဘုတ်...”

ဟု မေးချလိုက်တော့ သွန်းရွှေဆွတ် ဘုတ်ဘုတ် စမျောစကားလေး တနင်္ဂနွေဖြင့် ပြန်လေးပိုက်မပျက် ရှေ့တိုးရပ်လိုက်တော့...

“သူပြောတဲ့အထဲမှာ... မမလေးက ခေါ်တယ်ဆိုတာကိုပဲ ပြောပါတယ်... ရှင်နာမည်ပါမလာပါဘူး... ကိစ္စမရှိပါဘူး... အခု... သိရပြီပဲလေ... ဒေါ်ခင်ဘုန်းအိ ကျွန်မကို... ဘာအတွက် ခေါ်တယ်ဆိုတာ လဲပါရစေ...”

ဟု ပြောတော့... “ဘာ... ဒေါ်ခင်ဘုန်းအိလဲ... ခင်ဘုန်းကို... အိုစာစေမယ်... အခေါ်အဝေါ်ကြီးနဲ့... အိပ်ခါနီးထိုင်ပါဘူး... ခင်ဘုန်း... ရှင်ကံ့ယံ... မမလေးလို့ပဲ ခေါ်ပါ...” “ဟုတ်ကဲ့ မမလေး... သွန်းရွှေဆွတ်ကို ဘာပြောစရာရှိလို့ပါလဲ...”

ဟု ခပ်အေးအေးလေးပဲ ဘာမျှအချေအတင် ဖြစ်
မထားသလို ပြန်ပြန်ပြောနေတော့ ကိုယ့်ဒေါသဖြင့် ကိုယ်ဖက်က
လုံးထွေးရင်း ဘာလုပ်ရမှန်း မသိအောင် ခင်ဘုန်းအိ နည်းနည်း
လေးတော့ ကြောင်အမ်းအမ်းလေး ဖြစ်သွားရသည်မှာလည်း
အမှန်ပါ။ ။ မျက်စောင်းတစ်ချက် ခဲပစ်လိုက်ပြီးမှ ။

“ဒီမယ် .. ရှင်းရှင်းမှာထားမယ် .. မင်း သိထားဖို့က
ကိုကိုကို တရင်းတနီးဖြစ်အောင် မကြိုးစားပါနဲ့ .. အထ
ကားနေရင်း .. အကြောင်းမရှိ အကြောင်းရှာပြီးတော့လဲ
စကားတွေ သွားသွားပြောတာမျိုး .. တွေ့တာမျိုးကိုလဲ
မလုပ်ပါနဲ့ .. ခင်ဘုန်းကိုလဲ ရိုရိုသေသေ ဆက်ဆံပါ
ကိုယ့်အလုပ်ကိုပဲ ကိုယ်လုပ်ပါ .. သူများကိစ္စ မစွက်ဖက်
ပါနဲ့ ..”

ဟု ပြောပြီး ခပ်တင်းတင်းကြည့်ကာ ..
“ခင်ဘုန်းရဲ့ စကားကိုလဲ နာခံမှု ရှိရမယ် .. အခု .. မင်း
က .. ခင်ဘုန်း စကားကို ဆန့်ကျင်ပြရဲနေပြီ .. ခုထိ
မင်း .. ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ မထိုင်သေးပဲကိုး .. ဒီကြမ်းခင်း
ကော်စောကြီးဟာ .. မင်းတို့နေခဲ့ရတဲ့ .. အိမ်က .. မင်း
ရဲ့အိမ်က .. အိပ်ရာထက်တောင်မှ ဈေးကြီးပြီး သန့်နေ
သေးတယ် ..”

ဟု ပြောလာတော့ ..
“ရွှေဆွတ် .. ကြမ်းခင်းကော်စောပေါ်မှာ အိပ်ဖူးတဲ့သူနဲ့
မဟုတ်ပါဘူး .. သူများခြေနင်းဖတ်ကြီးမှာ အိပ်ဖူးမှသာ
ဒီကော်စောကြီးရဲ့ နူးညံ့မှုတွေ ဘာတွေကို .. သိနိုင်မှာပါ ..”

ဟု မူပိုင်ခပ်အေးအေးပုံ အချိုးလေးမျိုးဖြင့် ပြောချ
လိုက်တော့ ဝုန်းခနဲ ခင်ဘုန်းအိ ထရပ်လိုက်သည့်။ ရှေ့သို့တိုး
လာသည်ကလည်း သွန်းရွှေဆွတ်ကို တစ်ခုခုလုပ်တော့မည့်အလား
ပါ။ ။ ဆံပင်ပဲ ဆွဲဆောင်လေမည်လား ..။ တွန်းပဲ့တွန်းပစ်လိုက်
ချေမည်လား မသိရ ..။ သွန်းရွှေဆွတ်ကတော့ ခပ်အေးအေးလေး
ပဲ စောင့်နေလိုက်သည်ပါပဲ ..။ ချမ်းမြေ့ခန့် ပြောသည့်အထဲမှာ
ခင်ဘုန်းအိကို သည်းခံရမည်ဆိုတာ ပါသည်။

ဒါပေမဲ့ .. လူကိုဖြင့်ဖြင့်ချင်း ခြေရင်းမှာထိုင်ချ၍
ခေါင်းမော၍ ခင်ဘုန်းအိကို ကြည့်ရ .. ပြေရသည့် အဆင့်မျိုးထိ
တော့ .. ကိုယ့်ဘဝကို .. ကိုယ်အညွန့်ချိုး မခံနိုင် ..။ အနှိမ့်ချ
မခံနိုင် ..။

ထိုစဉ်ခိုက်မှာပဲ .. ဘုတ်ဘုတ်မှ ပြတင်းလေးဘက်ကို
ဇွန်နှာမှ ရပ်နေတာမို့ ..

“ဟယ် .. အစ်ကိုလေး လိုက်လာပြီ ..”

ဟုလည်း ပြောလိုက်ရာ ..။ သွန်းရွှေဆွတ် ဖျတ်ခနဲ
ကြမ်းခင်းကော်စောကြီးပေါ် ထိုင်ချလည်း ထိုင်ချ ..။ ခေါင်းလေး
ပါ ငိုက်ချ ..။ မျက်နှာလေးပါ ညှိုးချငြိမ်ကျလိုက်တော့ ခင်ဘုန်းအိ
ခင် ကြောင်တက်တက်လေး ဖြစ်သွားရရင်းမှ ဒေါသသင့်နေဆဲ
ဇွန်နှာရိပ်လေး မပြယံတပြယ်ဖြင့် အမ်းတမ်းတမ်းလေး ကြည့်မိ
လိုက်ရပါပြီတည်း ..။ သွန်းရွှေဆွတ်ကတော့ မျက်နှာငယ်လေး
ဖြင့် ခေါင်းလေးငုံ့ချထားပုံလေးနှင့် ရှိနေရင်းမှ ရင်ထဲမှကျိတ်၍
ပြီးနေမိရပါပြီတည်း ..။ မကြာမလင့်မီမှာပဲ .. ခင်ဘုန်းအိကို ..
သွန်းရွှေဆွတ် ဆိုသည့် မိန်းကလေးမှ ပညာမေးလိုက်ရချေဦးတော့

မည် မဟုတ်ပါလားလေ...။ ခုလို... ကြမ်းပေါ်ထိုင်ချလိုက်ရတာ ကျတော့... အသွန်းချိုး ခံရလေခြင်းဟု မခံစားဖြစ်...။ ဖြတ်ထဲ ဉာဏ်ကို သွန်းရွှေဆွတ် ဆိုတာ ဘယ်လိုအသုံးပြုတတ်သည်ဆိုတာ ဉာဏ်ရည်သွေး ပြိုင်ရသည်သို့ပင် ခင်ဘုန်းအိ အပေါ် ကြည့်နဲ့ ပျော်မြူးခြင်းဖြင့် ခံစားနေမိရပါသေးသည့် အဖြစ်...။

ဘယ်သူ့မှာ... အရည်အချင်း ပိုရှိသည်ဆိုတာ... မြိုင်ပွင့်လေးတစ်ခု လုပ်လိုက်ရသည့်နှယ်ပင် ရှိနေသေးတာ သည်လေ...။

တစ်ခုခုကို စိုးရိမ်ပုံကြီးဖြင့် ခြေလှမ်းကျကြိုးဖြင့် ချမ်းမြေ့ခန့် အိမ်တွင်းသို့ ဝင်လာတော့ ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ မျက်နှာ လေးညှိုးပျော့လျက် ငြိမ်ကျစွာ ကုပ်ကုပ်လေး ထိုင်နေပါသည့် သွန်းရွှေဆွတ်ကို တွေ့လိုက်ရပါပြီ...။

ခင်ဘုန်းအိကတော့ ခပ် မတ်မတ်ကြီး ရပ်နေလျက် မျက်နှာထက်မှာ ထင်ဟပ်ကျန်ရှိနေဆဲ မာဏန်သော အရိပ်တွေ ကိုလည်း တွေ့လိုက်ရချေသည်မို့...။

“ဟာ... မဟုတ်တာ... အဲသလို... မသွန်းရွှေဆွတ်ကို ကြမ်းပေါ်မှာ ဘာလို့ ထိုင်ခိုင်းရတာလဲ... ကိုယ်အမြဲပြော တာပဲ ခင်ဘုန်းအိ... တစ်ပါးသူကို... အပေါ်ဆံ့ မဆတ်ဆံ့ကောင်းပါဘူးလို့...”

ဟု မျက်နှာအပျက်ပျက်ဖြင့် ပြောလည်းပြော ရှေ့သို့ လည်း တိုးသွားရကာ သွန်းရွှေဆွတ်ကို အားနာတကြီး ငုံ့ကြည့် လိုက်သည်အခါ ချမ်းမြေ့ခန့်ပါ...။ သတင်းတော်ပို့ ဘုတ်ဘုတ် ဒေါ်ကြီးဥကို လာ၍ အရင်သတင်းပို့ပြီးခဲ့သည်လေ...။ သွန်းရွှေ

ဆွတ်ကို ခင်ဘုန်းအိက ခေါ်ခိုင်းနေပါပြီဟု...။ ဤနေ့ပဲ ရောက် သေးသည့် သွန်းရွှေဆွတ် အပေါ် နိုင်ထက်စီးနင်း ဆက်ဆံမှာ ကြိုတင်... သိထားနေနှင့်သည်မို့လည်း စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် ချမ်း မြေ့ခန့် လိုက်လာရသည်က... ဒေါ်ကြီးဥ ပြေး၍ လာမြောပြ၍

ခု... ရောက်တော့... အားလုံးက ဖြစ်နှင့်နေပြီ...။ သွန်းရွှေဆွတ်သည် ညှိုးပျော့သော မျက်နှာလေးဖြင့်... ကြမ်းပြင် ပေါ်မှာ ကုပ်ကုပ်လေး ခေါင်းလေးငိုက်ချ၍ ထိုင်နေရရှာချေသည် တာ...။ ကိုယ်က... သည်းခံပေးရမည်... ဟု ပြောထားသည့် အခါက ရှိနေချေတာမို့... ဤမိန်းကလေး... နာခံရှာ... သည်းခံပေးရှာချေသည်ကော... ဟု စိတ်ထဲမကောင်းနိုင်...။ နာခံရှာထားကြီးနှင့် ရပ်နေသည့် ခင်ဘုန်းအိကိုလည်း ပို၍စိတ် မတ်လက်ပျက်ကြီး ဖြစ်ဖြစ်လာနေရသည်မှာလည်း အမှန်ပါ...။ ဘယ်လွန်သူ... ဒေါ်လေးမြနွယ်ယဉ် မျက်နှာကြောင့်ရော...။ အေးက... ဤမောင်နှမများ... ဆင်းရဲနွမ်းပါးစွာ နေခဲ့ရ... ခဲ့ကျေးမှုကိုလည်း မသိရချေအောင် ဖခင်အရိုင်းကြီးနှင့် နေခဲ့ တာမို့... သည်းခံရရစိတ်ပေးပါ... ဟု မှာခဲ့ဖူးတာမို့... ခုလို... ခေ... လူကြီးစိတ်ဖြင့်... တန်ရုံကိစ္စဆို... မျက်နှာလွှဲထား... ခြင်ယောင် ပြုထားလိုက်ရသည်ပါပဲ...။ ပြီးတော့... ခင်ဘုန်းအိ... နှလုံးရောဂါအခဲကလည်း ရှိနေပြန်လျက်... တော်နေမေ့... တော်နေ အိပ်ရာထဲ နစ်ရက်လောက် ခွေလိုက်ဖြင့် ရှိနေ...။ စိတ်လက်ပိုမောရသည်မို့... ခင်ဘုန်းအိကို... သည်းခံ... ခိုပဲ... အလုပ်သမားတိုင်းကို သူ မှာရအံ့သည်ချည်းပါ။

သူ ကိုယ်ကိုးကိုင်လိုက်ကာ မျက်နှာမကောင်းနိုင်
ပဲ တောင်းပန်သလိုကြီးလည်း ကြည့်ရင်းမှ သွန်းရွှေဆွတ်ကို
ဆွဲထူပေးလိုက်မိရပါပြီ ..။

ဟင်ခနဲ ကိုယ်လေးတောင့်သွားလျက် ဒေါသသင့်
နေသော မျက်ဝန်းများဖြင့် ကြည့်လာပါသည့် ခင်ဘုန်းအိကို
သွန်းရွှေဆွတ်မှ .. ချမ်းမြေ့ခန့်၏ ဆွဲထူလိုက်ပါသော လက်မောင်း
အိုးကြီး၏ အောက်မှာ အလိုက်သင့် ပါသွားရင်း ပြုံး၍ကြည့်
လိုက်ပါပြီ ..။

“အို .. သူ့ကို .. သူ့ကို .. ခင်ဘုန်းက ထိုင်ခိုင်းလို့လား ..”

ဟု တစ်ချက် ဝင်ပြောပြီးမှ ..

“သူ့ဘာသာသူ ထိုင်တာ .. ကိုကိုလာမှ ထိုင်တာ ..”

ဟု ပြောနေတော့ ..

“ရွှေဆွတ် ရောက်လာတော့ .. သူ .. တကယ်ပဲ ကြီး
ပေါ်ထိုင်ခိုင်းတာပါ .. သူ့ခိုင်းလို့ ရွှေဆွတ် ထိုင်ရတာပါ ..
သူ့ကို သည်းခံရမယ်လို့ ဦးချမ်းမြေ့ခန့်က ရွှေဆွတ်ကို
မှာထားတာမို့ .. ရွှေဆွတ် ထိုင်ခဲ့ရတာပါ ..”

ဟု ခေါင်းလေးမော့၍ မျက်ရည်လေး တလည်လည်
ဖြင့် သွန်းရွှေဆွတ် ပြောလိုက်တော့ ချမ်းမြေ့ခန့်မှ ဘုတ်ဘုတ်
ကြည့်လိုက်ကာ ..

“ကဲ .. မိဘုတ် .. ခင်ဘုန်း ထိုင်ခိုင်းသလား မထိုင်
ဘူးလား .. ဖြေစမ်း ..”

ဟု မေးလာသည်မို့ ဘုတ်ဘုတ်မှ လက်လေး
လျက် .. လန့်လန့်ဖြင့် ..

“အဟမ်း .. ဟွတ် ..”

ဟု လည်ချောင်းထဲ ကပ်နေသည့် အာစေးတွေကို
အရင်ရှင်းလိုက်ရပြီးမှ ..

“ထိုင် .. ထိုင်ခိုင်းပါတယ် .. အောက်မှာထိုင်တဲ့ .. အိပ်
ရာထက်တောင်မှ ကောင်းသေးစာယ်တဲ့ .. အလုပ်သမား
တဲ့ .. မမလေး ရွှေဆွတ်ကို .. အဲသလို ပြောတာ ..”

ဟု ရွှေဆွတ်လူ လုံးလုံးဖြစ်လျက် ပြောတော့
ခင်ဘုန်းအိ ဘုတ်ဘုတ်ရှိရာသို့ ခြေလှမ်းကျကြီးဖြင့် သွက်သွက်
သွားလိုက်ကာ ခေါင်းကို ဒေါက်ခနဲ ခေါက်တော့ ..

“အစ်ကိုလေး .. ဒီမှာကြည့် ..”

ဟု ချမ်းမြေ့ခန့် အားကိုးနှင့် လှမ်းတိုင်သည်။
“နောက်ကို .. ဒီလို .. ကြမ်းပေါ်ထိုင်တာတို့ ဘာတို့အထိ
တော့ .. လုပ်ဖို့မလိုပါဘူး မသွန်းရွှေဆွတ် .. ကဲ .. ကဲ ..
ဘုတ်ဘုတ် .. ညည်းရဲ့ မမလေးရွှေဆွတ်ကို ခေါ်သွား ..
သူနဲ့အဖော်လုပ်နေ .. ဒေါ်ကြီးဥဆီ ခေါ်သွားလိုက် ..
ဟိုမှာ .. စောင့်နေကြ .. အိမ်ကလူတွေနဲ့ .. မိတ်ဆက်ပေး
မယ် .. ညည်းရဲ့မမလေးရွှေဆွတ်နဲ့ အားလုံး ခင်သွားကြ
ရအောင်ပေါ့ .. မသွန်းရွှေဆွတ် .. လိုက်သွားနော် ..”

ဟု ညင်ညင်သာသာ ပြောရင်းမှ တောင်းပန်သလို
ညည်းကြည့် ..။ စိတ်လည်းမကောင်းနိုင်ပဲ နူးညံ့နွေးထွေးသော
ကြည့်များဖြင့်လည်း ကြည့်လာပါသည့် ချမ်းမြေ့ခန့်ကို သွန်းရွှေ
ဆွတ်မှ မျက်နှာငယ်လေးဖြင့် ခေါင်းလေးတစ်ချက် ညှိတ်ပြပါ

“ဒီအိမ်မှာ .. တာဝန်အရှိဆုံးလူဟာ ကိုယ်ဖြစ်ပါတယ်
 ခုလို .. နိုင်ငံတော်စီးနင်းဆန်တဲ့ အပြောအဆို .. အပြော
 မျိုးကို .. ခင်ဘုန်း လုပ်သမျှ .. ကိုယ့်မှာ .. လာပြီး
 အရှက်ရစေပါတယ် .. နောင်ကို .. ဆင်ခြင်ပါ-ခင်ဘုန်းအိ
 မသွန်းရွှေဆွတ် .. ကိုယ် .. ဒီအဖြစ်အတွက် .. စိတ်ထဲ
 မကောင်းသလို .. တောင်းလဲတောင်းပန်ပါတယ်ကွယ် ..
 ကဲ .. ကဲ .. သွားလိုက် .. ဘုတ်ဘုတ်နောက် လိုက်သွား
 လိုက် ..”

ဟု ပြောလာတော့ သွန်းရွှေဆွတ် ကုပ်ကုပ်လေး
 ဘုတ်ဘုတ်နောက်သို့ လိုက်ခဲ့ပါ၏။

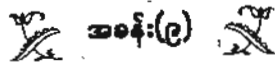
တံခါးမှ အထွက်မှာ မသိမသာလေး နောက်
 လှည့်ကြည့်မိရပါ၏။ ယခုထိ .. တံခါးခွက်ကို ကျောခိုင်းရပ်
 ဆဲ ချမ်းမြေ့ခန့်၏ .. ကျောပြင်ကြီးကို တွေ့ရပါ၏။ ပြီးတော့
 မျက်ဝန်းများ လက်တောက်နေလျက် မခံချင်လွန်းစွာ အခဲမကျေ
 သလိုကြီး လှမ်းကြည့်နေပါသည့် ခင်ဘုန်းအိကိုလည်း မြင်လိုက်
 ရသည်ပါပဲ ..။

အောင်နိုင်သူ တစ်ယောက်၏ အပြုံးကို .. မထိန်း
 အုပ်ထားစွာပဲ လွှတ်ချ၍ သွန်းရွှေဆွတ် ပြုံးပြလိုက်ပါ၏။ ဘယ်
 တော့မှ .. သွန်းရွှေဆွတ် ဆိုတာ .. ကြမ်းပေါ်မှာ ထိုင်စရာမလို
 သော .. မိန်းကလေးတစ်ယောက်အဖြစ် .. ခင်ဘုန်းအိ၏ ရေ
 ဆိုဖာကြီးတစ်ခုထက်မှာ မဟေသိထိုင်လေးပင် ထိုင်ပြနိုင်တော့မည့်
 အခွင့်အရေးကြီးတစ်ခုကို .. ပြတ်သားစွာပဲ .. သွန်းရွှေဆွတ်
 လက်တွေ့ကျကျ .. ဖန်တီးပြ .. လုပ်ပြနိုင်ခဲ့ချေပြီတကား။

ခေါင်းလေးကို ပြန်လှည့်လိုက်ကာ .. လွတ်လပ်ပေါ့
 သော ခြေလှမ်းများဖြင့် .. သွန်းရွှေဆွတ် ဘုတ်ဘုတ်နောက်
 လိုက်ခဲ့ရပါပြီ ..။

ထူးခြားသော အတွေ့အကြုံသစ်တစ်ခုဖြင့် .. ရင်ထဲ
 .. သွန်းရွှေဆွတ် ပျော်မြူးနေမိရပါသည့်အဖြစ် ..။

တိုးသက်သော ရယ်မောမှုလေးတစ်ခုကို .. နှုတ်ခမ်း
 တွေ ကွေးရံ့ဖြင့် .. သွန်းရွှေဆွတ် ရယ်လိုက်ရပါချေသည်
 တကား ..။

သွန်းရွှေဆွတ်၏ တာဝန်များကတော့ နောက်မ
မနက်ကျမှ စတင်ရချေမည်မို့ .. ဤရောက်ကာစ နေ့တစ်နေ့သည်
ပန်းရိပ်မြို့ရှိ အိမ်သားနှင့် လူတွေအပေါ်မှာ အကဲခတ်နေရသည့်
အနေအထားမှာပဲ ရှိနေရပါသေးသည့် အဖြစ် ..။

နေ့လယ်စာသည် ရထားပေါ်မှာ ပေါင်မုန့်နှင့် ကြ
ပေါင်ကြော်တစ်ခုဖြင့် ပြီးခဲ့ရလျက် ..။ ညစာကျတော့ ပန်းရိ
၏ သီးသန့်မီးဖိုဆောင်ကျယ်ကြီးဆီမှ အလုပ်သမားများ စုဝေး
စားသောက်ရာ ထမင်းစား စားပွဲဝိုင်းပုပုလေးမှာ ဖြစ်နေခဲ့ပြီ ..

ဒေါ်ကြီးဥ လက်ရာ ချဉ်ပေါင်ရွက်ချဉ်ရည်ဟင်း
ငါးပိအစပ်ကြော် ..။ ရွှေပဲသီး အစိမ်းကြော် ..။ ဆိတ်သားဟင်း
တို့ဖြင့် .. စားသောက်ဖြစ်စဉ်ခိုက် ဒေါ်ကြီးဥ လက်ရာ အ
ကြီးကို ကောင်းနေမှန်း သိရသည်မို့ ..

“ဒေါ်ကြီးဥ .. ဒီလောက် ချက်တတ်ပြုတ်တတ်နေတာ
ဥစ္စာ .. ဘာလို့ .. သူတို့က .. ထမင်းဟင်းချက်ရာမှာ

ဖို့ .. ခြံထဲလုပ်ကိုင်တာတွေ ကြီးကြပ်ဖို့ .. အိမ်ကိုစီမံ
ကြည့်ရှုပေးဖို့ဆိုတာ .. လိုအပ်နေပါ့မလဲနော်”

ဟု ပြောတော့ .. ဖယောင်းပုဆိုးခင်းကြမ်းပြင်ထက်
စားပွဲဝိုင်းကြီး ချထားလျက် အားလုံး ကြမ်းပေါ်တစ်ပြေး
ညှိုး ထိုင်ကြ .. စားကြနှင့် ရှိနေရာမှ ဒေါ်ကြီးဥ တစ်ချက်
မင်းယမ်းသည်။

“အဲဒါတွေက .. ခင်ဘုန်းအိ အဆာကျယ်နေတဲ့ ကိစ္စလည်း
ပါပါတယ် .. သူက .. ဘိုစာတွေမှ စားချင်တာ .. ဟိုလို
ဟာတွေ ဒီလိုဟာတွေ ကျုပ်ဖြင့် ချက်တတ်ပေါင်အေရယ် ..
သူလည်း ချက်တတ်ပြုတ်တတ်တာ မဟုတ်ပါဘူး .. ကျော
တုန်းကလည်း .. သူ့အမေနဲ့ ချမ်းတောင့်ချမ်းနဲ့ .. ကျော
ရတာလဲ မဟုတ်ပါဘူး .. ခု .. အစ်ကိုလေးဆီ ရောက်လ
တော့မှ .. ချမ်းတောင့်ချမ်းသာလဲ နေရ .. ဘဝင်လဲ မြင့်
ရနဲ့ ဖြစ်နေတာ ..”

ဟု ခြောလည်းပြော ..။ ချဉ်ပေါင်ဟင်းရည်ကို
မင်းပေါ် ရွဲရွဲဆမ်း .. ငါးပိအစပ်ကြော်နှင့် နယ်ဖတ်၍ ရွှေ
ဆာင့်ကြော်လေးတွေကို ထမင်းထဲမြှုပ်ကာ မြှုပ်ကာဖြင့်
မြိန်ယုက်ယုက် စားနေပါ၏။ အန်ကယ်တူးကတော့ ဆိတ်
ချက်ကို အရသာခံ ဝါးနေရင်းမှ ..

“ဒီးမှာ .. အန်ကယ်တူးနော် .. ဘိုဟင်းနော် .. ကန်းကန်း
ချက်ဒယ်ရှိဒယ် .. ဒါးပေမဲ့ .. အရှုံအလင်ဂျီးဒေါ် ဘယ်
ချက်တတ်ဒယ် ရှိမလဲ .. အဲ .. အာလူးကတ်တုလ်တို ..
ကြက်ဥဟတ်ဖရိုင်ကြော်ဖို့ .. ဟိုဒင်း .. အော့စတီးယားငါး

ဟင်းခိုး .. ဘာခိုးဒေါ့ .. ကန်းကန်းချက်တတ်ဘာဒယ် ..
ဒါးပေမဲ့ .. ချက်ဒယ်နော် .. အဲဒီလောက်ပဲ ချက်တတ်ဒယ်
ရှိဒေါ့ .. နောက်ထပ် ချက်ဘာအုံး .. ဘာအုံးနဲ့ လုပ်လာဒဲ့
အခါ .. အန်ကယ်တူးနော် .. ဒွတ်ခကန်းကန်းတွေ့ဒယ်
ရှိမယ် .. ဒါးကြောင့် .. လေသံတောင်မှ .. မဟာရဲဘူး
ဒယ် .. ”

ဟု ပြောလာတော့ နွဲ့ကျော့ မယုံသလိုကြည့်၏။
ဘုတ်ဘုတ်ကလည်း အန်ကယ်တူး ပြောတာကို သိပ်သင်္ကာနေ
မရ ..။ ဒေါ်ကြီးဥ တစ်ယောက် ပဲဟင်းရည်ကို ခပ်သောက်ရင်

မနက်ကျမှ ဝင်တူးရယ် .. ဒါဆိုလဲ .. ချက်ပြစမ်းပါ .. ကျုပ်တို့
ပန်းမီးကြိုက်စားကြတာပေါ့ .. အဲဒီ အော့ယားငါးချက်ဆိုတာများ
စားကြည့်ချင်ပါတယ်နဲ့ .. ”

“အော့စတီးယားဘာ ဒန်ဂျိုးဥရဲ့ .. ”

“ဟဲ့ .. ဘယ်နှယ် ဒန်ဂျိုးဥလဲ .. ဒေါ်ကြီးဥပါ ကိုတူ
ရဲ့ .. ”

“အဲဒါ ခက်ဒါဘဲ .. ရှဂါးက .. ဒန်းဂျိုးဥပဲ ထွက်ဒယ်
ဒယ် .. ကျွတ် .. အဲဒါရို .. ဟိုမွမ္မလေး ခင်ဘုန်းအိလဲ ..
အန်ကယ်တူး ခေါ်ဒါဆို .. မကြိုက်လို့ .. ဒီးလို့ .. ဒီးလို့ ..
ကြည့်ဒါ .. နေ့ခိုင်း နေ့ခိုင်း ဘာဘဲ .. ”

ဟု ခေါင်းခါလည်ခါဖြင့် အန်ကယ်တူး စိတ်မသက်
မသာနှင့် ညည်းတော့ ဒန်းဂျိုးဥ ဖြစ်ရပါသည်။ ဒေါ်ကြီးဥလည်း
ထုံးစံအတိုင်း လက်လျှော့ပေးလိုက်ရပါသည်။ အဖြစ် ..။

နေ့တိုင်း လူစင်စစ်က ဒန်းဂျိုးဥ ဖြစ်နေရသည်မို့
ကြီးလည်း စိတ်တော့သက်သာလှချေမည် မဟုတ် ..။

“အဲဒီငါးချက်နော် .. လွယ်ဒယ် .. ငါးကိုနော် မွန်းပီးဒေါ့
ရှားနဲ့နယ် .. နာရုတ်တီးမှန်လဲထည့် .. ကြက်တွန်နီပါးပါး
လှီး .. ပီးဒေါ့ ထေားဘုတ်နဲ့ ကျက်ထောင်ကြော်ပီးဒေါ့
ရှယ်ထား .. အာလူးနော် အခွံနွားပီးဒေါ့ ပါးပါးလှီးပီးဒေါ့
ငါးနဲ့ရောပီးဒေါ့ .. ရေနည်းနည်းထည့်ပီးဒေါ့ .. ချက် ..
ငါးနဲ့ အာလူး ကျက်ပီရှိဒေါ့မှ ကြက်တွန်နီကြော်ကိုထည့်
ပီးဒေါ့ .. ရှား .. ရှားလို့ တိတ်ကန်းဒယ် .. ”

ဟုတ်သည် မဟုတ်သည်တော့ မသိ ..။ နွဲ့ကျော့
ဘုတ်ဘုတ်ကတော့ အန်ကယ်တူး အပြောနှင့် သွေးရည်ပင်
ထဲလိပ်ဝင်လာနေပြီ ..။

“အဲမယ် .. တကယ်ချက်တတ်တယ်တော့ .. ဘုတ်တို့
အန်ကယ်တူးက .. မနက်ဖြန် ချက်ကျွေးပါလား .. ”

ဟု ပြောနေတော့ အန်ကယ်တူး ခေါင်းချည်းခါနေ

“ငါ ချက်တတ်ဒါတွေကို အတိကို မခံနိုင်ဘူး .. ငါပြော
ဒယ်နော် .. ငါက .. အဲဒါလောက်ပဲ ချက်တတ်ဒါ .. ငါ
အမေ ချက်ဖူးဒယ်လေ .. ငါက .. အခု .. အမေကို
အားကိုးလို့ မရတော့ဘူး .. အမေမှ မရှိဒေါ့ဒါ .. ”

ဟု ကွယ်လွန်ခဲ့ပြီဖြစ်သည့် အမေကို တမ်းတရှု
ငြိမ်သည်။ အမေ လုပ်သူက အိမ်တစ်အိမ်မှာ ထမင်းချက်

လုပ်ဖူးသည်။ ဘုံကပြား အိမ်တစ်အိမ်မှာမှို .. ထိုဟင်းတွေလောက်ကိုတော့ မူတူး မျက်ရည်ဝနေသည်။ အမေဆုံးတော့ .. တက္ကသိုလ်ခရိုင်ဘာ လုပ်ကြည့်သေးသည် ..။ နောက်တော့ .. တက္ကသိုလ်ရင်း ဈေးသွားပါသည် ဒေါ်ကြီးဥနှင့် စကားစမြည်စပ် ပြောကြရင်း မှ ပန်းရိပ်မြို့သို့ မာလီဘဝဖြင့် ရောက်လာဖြစ်အောင် ဒေါ်ကြီးကပဲ ချမ်းမြေ့ခန့်ကို ပြောပေး ဆိုပေးသည်မို့ .. ပန်းရိပ်မြို့သို့ မူတူး ရောက်လာသည်မှာ ငါးနှစ်ရှိပြီ ..။ ဒေါ်ကြီးဥကိုတော့ .. မူတူး ချစ်လည်းချစ်။ ကျေးဇူးရှင်အဖြစ်လည်း ထားသည်မှာ အမှန် ..။

“မမလေး ခင်ဘုန်းအိ .. မြို့ထဲသွားလည်တဲ့အခါ .. ချစ်ကျွေး ..”

ဟု ဘုတ်ဘုတ်ကတော့ မလျော့သေးပဲ ပူပူဆာဆာ လုပ်သည်။ ဒေါ်ကြီးဥမှရယ်၍ ..

“ပန်းရိပ်မြို့က .. ဈေးသွားတဲ့ မာဒေါ်ကားလေး ဝပ်ရှော့ထားလိုက်ရလို့ .. တက္ကသိုလ်တစ်စီးကို .. မောင်မျိုးက ဝပ်ရှော့ကနေပြီးတော့ပဲ စီစဉ်ပေး .. အပို့လွှတ်လိုက်ရလို့ .. ကိုတူး .. ဒီကိုရောက်လာဖြစ်ရတော့တာ .. ကျွန်ုပ်နဲ့ဆုံရပြောဖြစ်ရနဲ့ .. သူ့အပြောအတိုင်းဆို .. ဂါဒိန်နာကြီး ဖြစ်ရတော့တာ .. ထမင်းချက်တော့ မခန့်လိုက်ပါနဲ့ .. ကျုပ် .. မဆလာဟင်းတွေချည်းတော့ မစားပါရစေနဲ့ ..”

ဟု ချစ်စနိုးလေး ပြောနေတာလည်း မူတူးမှာ ဖွေးလက်နေသော သွားတွေကို ဖြို၍ ရယ်နေသည်ပါပဲ ..။

သွန်းရွှေဆွတ်ကတော့ ထမင်းစားရင်း ရင်ထဲမှာ ဩဇာနဲ့နေသည်။ အတော်ကြီးကို စည်းလုံးလျက် တရင်းတနီးကြီးရှိကြသည့် ထမင်းဝိုင်း မဟုတ်ပါလားလေ ..။

“မာနက်ဖန်ကျရင် .. မစ္စလေး ရွှေဆွတ်ကို .. ကားနဲ့လိုက်ပို့ပေးလိုက်တဲ့ .. အစ်ကိုးလေးက မှာထားခဲ့တယ် .. ဈေးလိုက်ပို့လိုက်ခဲ့ .. ဒန်ဂျီးဥလဲ လိုက်တွားရမယ်ခဲ့ .. အန်ကယ်တူးက .. ခြင်းရွဲခဲ့ ..”

ဟု နောက်ထပ် ထမင်းတစ်ကော် ဇွန်းဖြင့်ခပ်တည့်ရင်း ဟင်းရည်ရွဲရွဲဆမ်း၍ ငါးပိကြော်နှင့် တီးနေပါသည့် အန်ကယ်တူးကိုကြည့်ကာ သွန်းရွှေဆွတ် ပြုံးမိသည်။

အမယ် .. မဆိုး ..။ အန်ကယ်တူးက .. ငါးပိကြော်လည်းတီးသည့် အန်ကယ်တူးပါတကား။ စားသောက်ပြီးကြတာ အငယ်ဖြစ်သည့် နွဲ့ကျောနှင့် ဘုတ်ဘုတ်တို့က စားပွဲသိမ်း ..။ ပန်းကန်အိုးခွက်တွေဆေးနှင့် ရှိနေကြစဉ်ခိုက် အန်ကယ်တူးကလေး သစ်ပင်ရိပ်အောက်မှာ ဆေးပေါ့လိပ်လေးနှင့် သွားထိုင်၏ ..။ ဒေါ်ကြီးဥကလည်း ကွမ်းအစ်ယူ၍ ကွမ်းတစ်ယာ ယာလိုက်ကာ အရသာခံ၍ ဝါးနေသည်။ သွန်းရွှေဆွတ် ထမင်းစားခန်းမှာ စားသောက်၍ ဖိတ်စင်ကျသည့် ထမင်းစေ့လေး ဘာလေးများကို လှည်းကျင်းရမည်မို့ တံမြက်စည်းကိုင်တော့ ဒေါ်ကြီးဥ ဝင်တာသည်။

“ဘုတ်ဘုတ်တို့ လှည်းလိမ့်မယ် .. မိန်းကလေးက .. ဒီအိမ်မှာ .. စီမံစားရုံပဲတဲ့ .. ထမင်းချက် ဟင်းခတ်ကြီးလုံးလုံး သဘောမထားရ .. မလုပ်စေရဘူးတဲ့ .. ဝေဝေ တုန်း

ကလည်း .. ဒီလိုပဲ .. ရှိခဲ့တာပဲ .. အစ်ကိုလေးက
တစ်ခါတစ်ခါကျတော့လဲ ဧည့်သည်တွေ ဟာတွေ ဖိတ်
ကျွေးမွေးတာ ရှိတတ်တယ် .. အဲဒါကျတော့လဲ
ဒေါ်ကြီးဥက .. ဟင်းဆန်းဆန်းတွေ ချက်တတ်တ
မဟုတ်ဘူးလေ ..”

ဟု ပြောနေတော့ သွန်းရွှေဆွတ် တစ်ခု သိလို
ရသည်က .. သွန်းရွှေဆွတ်ကို .. ချမ်းမြေ့ခန့်က .. ဟောက်
ပါ .. သဘောမျိုးဖြင့် အိမ်ကို အအုပ်အချုပ် .. အထိန်းအသိ
အတွက် .. စီမံစီစဉ်ပေးဖို့ အဓိကထား၍ ခန့်ထားခြင်း ဆိုတာက
လည်း ဒေါ်ကြီးဥတို့ကိုကအစ သိထားအောင် ပြောထားသည်ပဲ
ဆိုတာကိုပါ ..။

ဘင်ချိုသံလေး ကြားတာမို့ ကြည့်လိုက်တော့ အ
စိပ်စိပ်သိပ်သိပ်နှင့် အုံ့ရရုံ ရှိသော ကံကော်ပင်အောက်မှာ အန်က
လူ .. ဘင်ဂျီလေးဖြင့် ရှိနေပြီ .. ကြည့်ရတာ ဘင်ဂျီ
အခန်းသွားပြန်ယူလာတာ ဖြစ်မည် ..။

ဘုတ်ဘုတ်မှ နှုတ်ခမ်းလေးမဲ့၍ ..
“အဆိုမပါရင် ကောင်းမယ် ..”

ဟု ကြိုတင်၍ ဩဘာပေး၏။ အန်ကယ်တူး
အသံပါရမီကို ခန့်မှန်းသိနေနှင့်ထောက်ပါသည့် အဖြစ် ..။
သွန်းရွှေဆွတ် ဆင်းလာစဉ်ခိုက် ဘင်ဂျီသံလေးက
ပေါ်လာပြီ ..။ အံ့မယ် ..။ မဆိုး ..။ လက်သံက .. အကောင်း ..
တီးနေသည့်မှ .. နယ်နယ်ရရ မဟုတ် ..။ ခေတ်ဟောင်းသီချင်း ..
မာနရှင်သီချင်း ..။

“မာနရှင်ရယ် .. မုန်းမာန်မဝင်နဲ့ကွယ် .. နန်းချိန်ဂါပြ
မယ် .. ခင်ပန်းရှင်ခွဲ ပန်းတောဝင်းနယ် .. အာချိန်တန်
ဒေါ်ရင် .. နွမ်းလျော့မတည်းမြဲဒယ် .. အော် .. ခန့်လဲဒီး
လိုပဲလို့ ရွဲမတ်တားဘွယ် .. ရှိတ်ဂျီးဝင်မန်ခုရဲ့ ချစ်မိခွဲ
မန့်ဂိုတနားဘာခန့်ရယ် ..”

လလေးသာနေလျက် .. သစ်ကိုင်းထက်မှာ ချိတ်
ဆွဲနေသယောင် လှနေပါသည့် ပန်းစုံသင်းသော ညသည် မျက်
ရည်ကျလောက်ပါပေ၏ ..။ အန်ကယ်တူးကတော့ .. မာနရှင်နှင့်
နစ်မြောနေဆဲ ..။

ဒါကြောင့် .. ဘုတ်ဘုတ်တို့က .. အန်ကယ်တူး
အသံကို ကြိုတင်ဩဘာပေးထားခြင်းပါ။ သွန်းရွှေဆွတ် ဘေးမှာ
သွားထိုင်တော့ အန်ကယ်တူး ကြည့်လာ၏။ အတီးကိုရပ်သည်။
ပရိသတ် ရောက်လာ၍ထင် ..။ အားတက်နေပုံလည်း ရနေပါသည့်
ခြစ် ..။ ရယ်လိုက်တော့ လရောင်အောက်မှာ ဝင်းလှဖွေးစင်
နေသည့် သွားတန်းက ပေါ်လာသည်။ ပိန်ပါးပါးနှင့် အရပ်မြင့်
မြင့်ကြီးဖြင့် အန်ကယ်တူးသည် သဘောကောင်းကြီးမှန်း အရမ်း
ကိုသိသာနေစေသည့် အဖြစ်ပါ ..။

“ထိုင်ဘာ .. ထိုင်ဘာ .. အန်ကယ်တူးက .. တီးဒါမုတ်ဒါ
ဝါတနာကြီးဒယ် ရှိဒယ် .. အဟမ်း .. အတံဂဒေါ် ..
တိတ်ပြီးဒေါ် .. မကန်းဘူးပေါ့လေ .. ဒါးပေမယ် .. ဂီတ
ရှိဒါမျိုးဂ .. ရှိတ်နလုံးဂို အေးမြရှေ့ခွဲ စွမ်းအင်ဒွေ ရှိဒယ်
မာဟုတ်လား ..”

ဟု အနည်းငယ် ရှက်ကိုးရှက်ကမ်းနိုင်စွာပဲ အကယ်တော့ ပြောလာတော့ သွန်းရွှေဆွတ် ပြုံး၍ ..

“ရွှေဆွတ်ကလဲ ဝါသနာပါတယ် အန်ကယ်တူးရဲ့ အဆိုလဲ ဝါသနာပါတယ် .. အတီးလဲ ဝါသနာပါတယ် ..

ဟု ပြောတော့ အန်ကယ်တူး ဝမ်းသာသွားသည် ဘင်ဂျီလေး တမြောက်မြောက်ဖြင့် ရှိသွားရကား ..

“တီးတတ်တလား ..”

ဟုပင် မေးလာတော့ သွန်းရွှေဆွတ် ခေါင်းလှည့်လိုက်ရပါပြီ ..။ အန်ကယ်တူး အံ့သြသလိုကြီး မျက်လေးပြူး၍ ငေးကြည့်သည်။ ဘင်ဂျီတီးတတ်သည်ဆိုတော့ နည်းနည်းတော့ ဆန်းနေမည်သာ ..။ မိန်းကလေးဆိုတာမျိုး ဘင်ဂျီတီးတတ်သူ ခပ်ရှားရှား မဟုတ်ဝါလားလေ ..။

“ဒါပေမဲ့ .. အခု .. အန်ကယ်တူး အရင်တီး .. ရွှေဆွတ်က လိုက်ဆိုမယ် .. မဟုတ်ဖူးလား .. နောက်နေ့မှ ရွှေဆွတ် တီးပြမယ် ..”

“ဟား .. ကန်းဒယ် .. ဒါးပေမယ့် .. ဒီးနေ့ညမှာဘဲ ရွှီးရွတ်လဲ ရှိဘာတီးဘာ ..”

ဟု ဝမ်းမြောက်အားရ ပြောရှာ၏။ မျက်တော့ တဖျပ်ဖျပ်ခတ်၍ ..

“ဟိုးတာချင်းရလား .. ရှိဘယ်ရဲ့တာချင်း ..”

ဟု မေးလာတော့ အာဂအန်ကယ်တူးပေဟု သွန်းရွှေဆွတ် ကြည့်မိရပါ၏။ မေးသည်မှ ရွှေစံပယ်ရုံသီချင်း ကြည့်ရတာ .. ခေတ်ဟောင်းတေးများကို အန်ကယ်တူး အ

ကြီး နှစ်သက်မြတ်နိုးပုံ ရပါသည့် အဖြစ် ..။ ခက်သည်က အသံက .. ဝဲနေခြင်းပါ ..။ သွန်းရွှေဆွတ် ခေါင်းလေးညိတ်ပြတော့ အန်ကယ်တူး စိတ်ပါလက်ပါကြီးကိုပဲ ရွှေစံပယ်ရုံကို တီးပါ၏။

“ရွှေစံပယ်ရုံ .. ဘေးမယ် .. ညချမ်းရိပ်ဝယ် .. တေးသံ ပေးကာ ရောက်ခဲ့ပေါ့ကွယ် .. ပန်းစံပယ်အထူ မာလာပျိုရယ် .. ချစ်တင်းစကားကို တဲ့ မောင်ပြောမယ် .. မောင်ကြင်ယာ စံပယ်ဖြူလေး .. စောင်သူမှာ .. တံကျားတေး .. ချိုအေးသာယာ ကြင်လင်ရွာ ငယ် မယ့်သရွာဆောင်ခန့် .. သော်တာ ပေါ်လာထွန်းတင်ရှုန်းဖွယ် ..”

အေးမြလိုက်ပါသည့် အသံ ..။ လွမ်းဆွတ်စဖွယ် လရောင်အဖြစ်ပင် ပြောင်းလဲလာစေလိုက်နိုင်ပါသည့် အသံကြောင့် ဘုတ်ဘုတ်တို့ ကသုတ်ကရက်လေး ပြေးထွက်လာစဉ်ခိုက်မှာပဲ ..

“ရွှန်းတင်ပြန်သယ် .. တူဇာနတ်ရွယ် ချစ်မျိုးငယ်တာ ရွှေလမ်းမီဒယ် .. ဖြေ မရှိနိုင်အောင် .. လွမ်းအားပိုလိုကြွယ် .. ပင်တိုင်ဗျားဝယ် ပန်းအလရယ် .. မန်ဗွေလိုကွယ် .. နွေးဘာမယ် .. ချစ်တူဘယ်ဖြူရယ် ..”

ဈာန်ဝင်လာလျက် ဘယ်လိုမှ မနေနိုင် မအောင်နိုင် ပဲ ဝင်ဝင်ဟဲလိုက်ပါသည့် မူတူး၏ အသံက အသံသြအောင်အောင် ကြီးဖြင့် ပေါ်လာချေသတည်း ..။ ဘုတ်ဘုတ် စိတ်ပျက်လက်ပျက် ကြီးဖြင့် အုတ်လှေကားထစ်မှာ ထိုင်ချလိုက်ပါပြီ ..။ လောလော ဆယ်မှာ သွန်းရွှေဆွတ် .. ရွှေစံပယ်ရုံကို ဆိုနေချေသည်ကော .. ဟု သတိလက်လွတ် ဖြစ်သွားရလောက်အောင် အနုပညာတော့ခြီး ကပ်၍ မူးတူးကတော့ စိတ်ပါလက်ပါကြီး သီချင်းဝင်ဖြတ်ဆို လိုက် ဘင်ဂျီလေး ကျွဲချနုနုတီးနေလိုက်ဖြင့် ရှိနေပါသည့် အဖြစ် ..။

နောက်တော့မှ သတိဝင်လာမိဖြင့် တောင်းပန်သလိုလည်း ကြည့် ..။ အားနာသလိုလည်း ရယ်ပြန်နှင့် ဖြစ်သွားရတာ ဘင်ဂျီလေးကို သွန်းရွှေဆွတ် လက်ထဲ အပ်လိုက်ပါသတည်း ..

“ရှောရီး .. ဝင်ရှိလိုက်မိဒယ် .. အာခု .. ရွှီးရွတ်ဘဲတဲတာ .. ရှိတာ ..”

နှင့် ပြောနေတော့လည်း သွန်းရွှေဆွတ် ပြီးဘင်ဂျီလေးကို ယူလိုက်မိရပါပြီ ..။ အာမဲဖြစ်ဖြစ် ..။ ခုလိုနေရာ သစ်တစ်ခုမှာ .. အားလုံးနှင့် ဤမျှတိုတောင်းသော အချိန်လေး အတွင်းမှာ တစ်သားတည်းနိုင်စွာ ပြောဆိုနေထိုင်ခွင့် ရချေသည်။ သွန်းရွှေဆွတ် ပျော်ပါသည်။ ဤနေရာလေးမှာ .. ခင်ဘုန်းကြောင်း ဖြစ်လာရမည့် စိတ်အနှောင့်အယှက် အနည်းငယ်မှလွှဲ၍ သွန်းရွှေဆွတ် ပျော်နိုင်မည်ဟုတော့ မျှော်လင့်မိရသည်ပါပဲ ..

သွန်းရွှေဆွတ်မှ ဘင်ဂျီ၏ လက်တံထိပ်တွင်ရှိသော ဒလကွံလေးများတွင် ရစ်ထားသော ကြိုးများ၏ အောက်နှင့် လက်အပေါ်တွင် သံစဉ် အမျိုးမျိုးကို ညှိယူနိုင်သည့် ကန်လန်ဖြင့် သတ္တုချောင်းကလေးများ ရှိနေရာမှာ .. စိတ်တိုင်းကျ ကြိုးကိုအညှိယူသည်။ နောက်တော့ ဘင်ဂျီလေးကို စတင်၍ သံစဉ်လေး စမ်းသပ်တီးခတ်ကြည့်၏ ..။

ဒေါ်ကြီးဥပင် မနေသာ ..။ ဆင်းလာလျက် သွန်းရွှေဆွတ် ဘေးမှာ သစ်ရိပ်အောက်၌ စိတ်ဝင်တစားကြီး လာထိုင်ကြည့်နေပါ၏။ နွဲ့ကျောနှင့် ဘတ်ဘုတ်လည်း လက်လေးဆွဲပိုက်၍ သစ်ရိပ်အောက်မှာ ထိုင် နကြပြီ ..။ ဘုတ်ဘုတ်မှ မျက်လေးဖြင့် အန်ကယ်တူးကြည့်ကာ ..

“ဝင်မဆိုနဲ့နော် .. အန်ကယ်တူး အသံက .. စိတ်ညစ်စရာကြီး ..”

ဟု အခုင် စည်းကမ်းချနေတော့ အန်ကယ်တူး ဟု ခန့်ရယ်၏။ ပွေးလက်နေသော သွားတန်းကတော့ သဘောကောင်း အန်ကယ်တူး၏ မျက်နှာထက်တွင် အထင်ရှားဆုံး ..။

သတ္တုခွေပိုင်းပေါ်၌ သားရေပြား ခပ်ပါးပါးကြက်ထားပါသည့် တစ်ဖက်ပိတ်စည်ပြား ဘင်ဂျီအိုးလေးကို အသားတကျ ပိုက်ထားပါသော သွန်းရွှေဆွတ်ကိုလည်း ဘုတ်ဘုတ်ကြည့်သည်။

လရောင်အောက်မှာ ဆံပင်ရှည်နွဲ့နွဲ့ နက်မှောင်မှောင်လေးဖြင့် ပျောင်းနွဲ့စွာ ထိုင်နေသော သွန်းရွှေဆွတ်သည် ဘင်ဂျီလေးကို တီးခတ်မည့် အနေအထားလေးဖြင့် ထူးဆန်းညှို့ငင်နေသော မင်းသမီးလေးတစ်ပါးဟုပင် ဘုတ်ဘုတ် ထင်လာသည်။

ကြိုးသံနှင့် သားရေသံတို့ နှောနှောထွက်ပေါ်လာသောကြောင့် တစ်စုံတစ်ရာသော ဂီတသံအဖြစ် သွန်းရွှေဆွတ်သည် ဘင်ဂျီသံကို ခြေခံသည့်မို့လည်း ဆယ်တန်းအောင်တုန်းက မမလွန်းမှာ ဘာဆုလိုချင်သလဲ .. ဟု မေးခဲ့စဉ်က ဘင်ဂျီတီးသင်ချင်သည်ဟု ဖြေခဲ့သည်မို့ .. မမလွန်းပင် အံ့သြသွားရအည် မဟုတ်ပါလား ..။ ဘင်ဂျီလေးကို ဖွဖွဖေးကိုင်ထားရင် သွန်းရွှေဆွတ် မမလွန်းကို လွမ်းမိရပါပြီ ..။ ဘင်ဂျီကို .. ဆရာဦးဘသားထံမှာ မမလွန်း ကိုယ်တိုင် လိုက်အပ်ပေးခဲ့ပါ၏။

ဘင်ဂျီဆိုတာက .. တီးခတ်ရာ၌လည်း အသံလေး
ထူးခြားညှို့ငင် ..။ သယ်ယူရာမှာပဲဖြစ်ဖြစ် .. သိမ်းဆည်းထား
ရာမှာပဲဖြစ်ဖြစ် .. တာဝန်မကြီးသော အရွယ်အစားပေမို့ .. သွန်း
ရွှေဆွတ် .. မြတ်နိုးနှစ်လိုစွာ သင်ခဲ့ခြင်းပါ ..။

လျှိုငခမ်းသို့ လာမည်ဆိုတော့ .. ဘင်ဂျီလေး
ထားခဲ့လိုက်ရသည်ပါပဲ ..။ သူတစ်ပါးအိမ်ရာမှာ တီးခတ်နေခြင်း
အတွက် အနှောင့်အယှက်ဖြစ်မှာ စိုးရသည်ကိုးလေ ..။

ခုကျတော့ .. အန်ကယ်တူးက ဘင်ဂျီလေး တီး
တီးနှင့် ရှိနေသည့်လူမျိုး ဖြစ်နေသည်မို့ ..။ သွန်းရွှေဆွတ်
လသာသောည ..။ ခုလို .. လ၏ညှို့ငင်နေသောညမှာ ဘင်ဂျီ
လေးကို တီးခတ်နေမိရပါပြီတည်း ..။

ဘင်ဂျီလေးကို မြန်မာသံစဉ်လေး သေချာညိုယူ
မှ တီးခတ်လိုက်သည်က .. သွန်းရွှေဆွတ် အလွန်ချစ်သည့်
မြဲခွာညို ..။

ဘင်ဂျီသံလေးက မြိုင်မြိုင်မြူးမြူးလေး ထွက်
နေသည် ..။ ဘေးလူပင် ပျော်လာနေရပါသည်အဖြစ် ..

“ကြာကြာမှတော့ ခွာညိုပါ .. လေယူရာတိမ်း ယိမ်းနွဲ့ရှာ .. ချစ်သူ
ခုခဲမှာ .. ပျိုပျိုပန်ဆင်စရာ ..”

သွန်းရွှေဆွတ်၏ အသံလေးကလည်း ကြည်
လျက် အဆွဲအငင် ပိုင်နိုင်သော အသံချို့လေး ..။

ခုမှ .. ညသည် .. လရောင်နှင့်အတူ .. ပို၍
ပျော်စရာ .. ပျော်စရာဖြစ်လာသည့် ..။ ပန်းရနံ့တွေ ဝေနေ
ညသည် .. လမင်းကြီးကို မော့ကြည့်ရင်း ဘယ်ညာနဲ့ ကခုန်

သွယ် ပန်းတို့နှင့်အတူ ပို၍လှပနေသည်ဟု သွန်းရွှေဆွတ် ထင်
လာ၏။

“မင်လုံညွတ်တော့ နူးတဝါ .. လေသွေးတဲ့အခါ ရနံ့တွေပြာ .. ခွာညို
ပန်းပါ .. စိမ်းလဲ့ ညိုပြာပြာ ..”

နွေ၏ရနံ့တွေ လွှမ်းဝေစ တပေါင်းလ၏ လသာ
သာညသည် .. ဘင်ဂျီသံလေး တမြိုင်မြိုင်ဖြင့် .. ပန်းရိပ်မြို့ကို ..
ဆုတ်ခွင်စွာ ဖြတ်သန်းနေသော ညတစ်ညအဖြစ် ဖြစ်တည်ဖန်ဆင်း
ထားချေသည်တကား ..။

သီချင်းဝင်ဆိုချင်လွန်း၍ ပါးစပ်တပြင်ပြင်နှင့် အ
သားနေပါသည့် အန်ကယ်တူးခမျာ လက်ခုပ်သာ မြိုင်မြိုင်ကြီး
ခင်တီးရှာချေသတည်း ..။

ဘင်ဂျီသံလေးကတော့ .. ဝင်းလဲ့သော လရောင်
အောက်မှာ ပန်းမင်ပန်းတန်းတို့အကြားမှာ .. လေညင်းနုနုနှင့်
အတူ .. ပန်းရနံ့တို့ကို ခိုစီးရင်း လွင့်မျောချေသည်တည့် ..။

၃* ၃* ၃*

အခန်း(၁၀)

လသာဆောင်မှာရပ်ရင်း သူ ငြိမ်သက်နားထောင်နေမိသည်က .. ဘင်ဂျီသံ ..။

အန်ကယ်တူး၏ လက်သံက ဤညမှာ ပို၍ကောင်းနေချေသေးတော့သည်ပဲဟု တွေးဖြစ်၏ ..။

စောစောတုန်းကတော့ .. ထုံးစံအတိုင်း .. အန်ကယ်တူး၏ မာနရှင်ကို .. ကြားခဲ့ရသေးသည် ..။ အန်ကယ်တူး၏ အသံထဲဝဲဝဲကြီးဖြင့်လည်း .. ရှိတ်ဂျိုးဝင်မန်ဆုရဲ့ ချစ်မိခင်မန်ဂီတနား ဘာခန့်ရယ် .. ဆိုသည့် .. ဘယ်မာနရှင်ကိုမှန်းမသိ .. ခပ်လွမ်းလွမ်း ယဲနေပါသည့် အန်ကယ်တူး၏ အသံဝါ .. ဩဩ .. ဝဲဝဲကြီးကိုလည်း ကြားခဲ့ရပြီးပြီ ..။

ခုခဏက .. လက်ခုပ်သံလေးပါ မြိုင်အောင် ကြားနေရချေသည့်အဖြစ် ..။

တော်တော်လေး .. ဘုတ်ဘုတ်တို့ ကစံတွေပါ .. ပိုင်း၍ လက်ခုပ်တွေ ဘာတွေ ဝင်တီးပြီး ပျော်နေကြပုံရသည် ..။

သီချင်းက .. မြိုင်သည် ..။ မြွှာညိုသီချင်းကို ကီးဆတ်ပါသည့် ဘင်ဂျီသံ ..။

အလိုလိုနေရင်း .. သူ .. ထိုနေရာလေးဆီသို့ သွားနိုင်စိတ် ဖြစ်လာသည်မို့ ခြံထဲသို့ ဆင်းခဲ့ရ ..။ ဘင်ဂျီသံ၏ နှင့်ဆရာ နေရာခြံကြီး၏ မြောက်ဘက်ခြမ်းဆီသို့ ခြေလှမ်းမှန်မှန်ဖြင့် လျှောက်လာမိရပါပြီတည်း ..။

တဖြည်းဖြည်း နီးလာလေလေ ..။ သီချင်းသံလေး နီပါ ကြားလာရချေသည်မို့ တစ်ချက်တော့ သူ တန့်ခနဲရပ်မိ .. ဆွေးမိရပါ၏ ..။ အသံက .. မိန်းကလေး၏အသံ ..။ ချိုလွင်လွင်အသံလေးသည် မြွှာညိုနှင့် မြိုင်နေသည် ..။ လိုက်ဖက်နေသည် ..။ အပျော်တွေ ရင်ထဲထိ ကူးစက်စေသည်အထိ .. သီချင်းသံလေးက ညှို့ဝင်သိမ်းအုပ်ထားနိုင်သည့် အဖြစ် ..။

“ဒါ .. ဟိုကောင်မလေးရဲ့ အသံများလား .. ဒီအသံလေးကို .. ဘယ်တုန်းကမှ .. ဘင်ဂျီသံနဲ့ မကြားခဲ့ရဖူးပါဘူး .. အန်ကယ်တူး တီးနေတာကိုများ ဝင်ဆိုနေသလား မသိ .. ဒီကောင်မလေး .. မဆိုးဘူး .. အားလုံးနဲ့ တရင်းတနီးနိုင်အောင် နေတတ်တယ် .. ခင်အောင် မင်အောင် .. ချစ်အောင် .. လုပ်တတ်တယ် ..”

ဟု တွေးမိရင်းမှ ကျိတ်၍ တစ်ချက်လွှတ်ခနဲ ပြီးမီ နေရပါ၏။ ညနေပိုင်းက ဘုတ်ဘုတ်ကို သီးခြားခေါ်တွေ့၍ သံအေးခဲ့ရစဉ်က .. လက်လေးပိုက်၍ ဘုတ်ဘုတ် ပြောခဲ့သည့်မဟုတ်သေး ..။ သူ ရုံးခန်းအဆောက်အအုံလေးမှာ ဘုတ်ဘုတ်ကို ခေါ်တွေ့မေးစဉ်ခိုက် ..။

“မမလေးခင်ဘုန်းအိက .. မမလေးသွန်းရွှေဆွတ်ကို ခေါ်ပြီးတော့ .. ကြမ်းပေါ်မှာ ထိုင်ရမယ်ဆိုတော့ .. မမလေးရွှေဆွတ်က .. မထိုင်နိုင်ဘူးလို့ ပြောတာ သိလား .. အဲဒါ .. မမလေးခင်ဘုန်းအိက .. အဲဒီကော်စောက်က .. မမလေးရွှေဆွတ်တို့ရဲ့ အိမ်က အိပ်ရာထက်တောင်မှ ကောင်းသေးတယ် .. ဘာတယ်နဲ့ လုပ်သေးတာ .. မမလေးကတော့ .. အဲသလို ကြမ်းပေါ်ထိုင်ရမယ် ဆိုတာကို အစ်ကိုလေးက စည်းကမ်းထုတ်မထားပေးဘူးလို့ ပြောတယ် .. ပြီးတော့ .. အစ်ကိုလေး လာတယ်ဆိုတာလဲ ဘုတ်က ပြောလိုက်ရော .. ထိုင်ချလိုက်တာပဲ .. အဲသလို ..”

ပြည့်ပြည့်စုံစုံ .. လုံးစေ့ပတ်စေ့ကြီး ထိုအခါကျမှ ပြောပြကျေနပ်နေသည်က ဘုတ်ဘုတ်ပါ ..။ ထိုစဉ်က သူလည်း နားထောင်ရင်း .. ခင်ဘုန်းအိကို .. ဉာဏ်ရည်သုံး၍ အနိုင်ယူခဲ့ပါသော သွန်းရွှေဆွတ်၏ ဖြတ်ထိုးဉာဏ်လေးကို သဘောတကျကျ ဖြင့် ပြီးမိခဲ့ရသည် မဟုတ်ပါလားလေ ..။

ခုလည်း .. ကုံကော်ပင်ရိပ်အောက်မှာ ရှိနေကြချေမည် စုစုလေးရှိရာသို့ ခြေလှမ်းမှန်မှန်ဖြင့် လျှောက်လာနေမိရပါသည်အဖြစ် ..။

“ဟင် ..”

အံမာမင်း ..။ တကယ့်ကိုမှ .. အံမာမင်းဟုပဲ ညည်းချလိုက်ရမလိမ့်တကား ..။ ဘင်ဂျီလေးကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်ကြီး တီးခတ်နေချေသည်က .. အန်ကယ့်တုံးမှ မဟုတ်ချေပဲလေ ..။ သွန်းရွှေဆွတ် ကိုယ်တိုင် ဖြစ်နေသည်။ ဘင်ဂျီအိုးလေးကို ရင်

.. ဘယ်လက်ချောင်းလေးများက ဘင်ဂျီလက်တံပေါ်ရှိ .. များကို ထက်အောက်နိမ့်မြင့် ကျွမ်းကျင်စွာ လှုပ်ရှား .. ညှာလက်လေးဖြင့် တီးခတ်နေပါသည် သွန်းရွှေ ..။

မိန်းကလေး တစ်ယောက် စောင်းတီးတာကို သူ ..။ ပီယာနိုတီးတာကို သူ ကြိုးပမ်းသည် ..။ ဒါပေမဲ့ .. ဘင်ဂျီလေးကို ပိုင်နိုင်စွာ .. တီးခတ်နေသည့် မြင်ကွင်း ..။ သူ မမြင်စဖူး ..။

လရောင်အောက်မှာ .. ဝင်းလုံသော လရောင်မျှင် ..။ အားကိုးလျက် .. မည်သည့်လျှပ်စစ်မီးရောင်မှ မပါသော ..။ အလှတရား၏အောက်မှာ .. တကယ့်ကို .. သဘာဝ .. လှလိုက်ပါသည် မိန်းကလေး ..။ မျက်နှာထက်မှာ ..။ သနပ်ခါးစင်းကြောင်းလေးတွေ ပါးတစ်ဖက် ..။ မျက်စိမှာ ပါးကွက်ကျားလေး အဖြစ်ပဲ ရှိနေပါသည် မိန်းကလေး ..။ ဆံပင်ရှည်ကြီးကို တစ်ဖက်တည်း ကျစ်ချထားသည် ..။ ပွင့်များပါသော ချည်သားအစလေးကို ထက်အောက်ဆင်တူ ..။ ဆင်ထားလျက် ..။ အင်္ကျီလေးက လက်တိုလေးပေမို့ ဝင်း ..။ လက်မောင်းအိုးလေးများ၏ အလှ ..။ ပျောင်းနွဲ့နွဲ့ကိုယ် ..။ အလှတို့က ပို၍ထင်းပနေကြချေသည် အဖြစ် ..။

ခုထိတော့ .. ဘယ်သူ့ ဘယ်သူမှ .. သူ .. အနီး ..။ ရပ်ငြိမ်ကြည့်နေသည်ဆိုတာ မသိကြသေး ..။ အားလုံး ..။ ခပ်ပျိုမြင်မြင်တီးလျက် ရှိနေကြကာ သွန်းရွှေဆွတ်ကလည်း ..။ ဘာညှိတေးသံနှင့် တစ်သားတည်း ဖြစ်နေသည့်အချိန် ..။

သူ .. ဇွန်ပန်းရံကြီးဘေးမှာ ငြိမ်သက်စွာရပ်လျက်
 ငေးကြည့်ရင်း ရင်ထဲမှာ ပျော်လာနေမိရပါ၏။ .. ထိုနေရာသို့
 လျှောက်မသွားလိုသေး ..။ သူ ရောက်သွားလျှင် .. သူ့ကိုဖြင့်
 လိုက်ချေလျှင် .. အားလုံး မြင်နေသည့် .. ပျော်နေသည့် အထူး
 လေးတွေ့ ရပ်တန့်သွားကြမှာကို သူ စိုးရိမ်သည်။

ပြီးတော့ .. ထိုပျော်စရာ မြင်ကွင်းကို .. သူ
 ကြည့်ချင်နေသေးသည် ..။

အထူးသဖြင့် .. ပန်းပုရပ်လေး ချထားသည့်နယ်
 ဝင်းလဲ့ဝင်းစင် ရှိနေပါသည့် သွန်းရွှေဆွတ်၏ မျက်နှာလေး
 လည်း ငေးကြည့်ချင်နေသေးသည့် ရင်ထဲက အဖြစ်တွေ
 အံ့ဩစွာပဲ ဝန်ခံနေမိရပါပြီ ..။ ဘယ်တုန်းကမှ .. အဘယ်မိန်း
 ကလေးနှင့်မှ .. ဤသို့ မခစားစဖူး ..။

“အို .. မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဘင်ဂျီတီးနေတယ် ..
 တော့ .. မြင်ကွင်းက ဆန်းနေလို့ ... ငါ .. ငါ ..
 ကြည့်နေချင်တာပါ ..”

ဟု မိမိဘာသာ .. ကာကာကွယ်ကွယ်ကြီး ငြိမ်
 ချင်နေရပေမယ့် ..။ တကယ်တမ်းကျတော့ .. ထိုသို့မဟုတ်မှန်
 သိနေသည်။ သူ .. မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဘင်ဂျီလေး
 ပျော်စရာ ပျော်စရာလေး တီးခတ်နေတာကိုလည်း ငေးကြည့်
 ချင်သည့်နယ် .. ချောမွန်အိနေသော သွန်းရွှေဆွတ်ကိုလည်း
 ကြည့်နေချင်သည် ဆိုတာကို မိမိဘာသာ သိနေရချေသည်
 လေ ..။

ဟုတ်သည် ..။ မြင်ကွင်းလေးက .. ပျော်စရာ ပျော်
 စရာလေးလည်း ဖြစ်နေသည်။ ချစ်စရာ ... ချစ်စရာလေးလည်း
 ဖြစ်နေချေသည်တကား ...။

ဖျတ်ခနဲ သူ့ ကိုယ်အတွေးကို ပြန်၍ ရင်နွေးစွာ ..
 စိတ်လှုပ်ရှားစွာ အမှတ်ထင်ထင်ကြီး ဖြစ်မိလိုက်ရပါ၏။ ဘာတဲ့ ...။
 ချစ်စရာ .. ချစ်စရာ ..။

ဟုတ်သည် .. သွန်းရွှေဆွတ် .. ဟူသော အမည်လေး
 နှင့် လိုက်ဖက်စွာ .. ရွှေရည်ပန်းဆက် .. ရွှေရည်ဆွတ်သည်သို့
 လှလိုက်ပါသည် မိန်းကလေး ...။ ချစ်စရာ .. ချစ်စရာလေး ဖြစ်
 နေပါသည့် မိန်းကလေး ...။

ထိုမိန်းကလေးနှင့် သူသည် .. ခင်ဘုန်းအိ၏ ဧည့်
 ခန်းဆောင်လေးမှာ အနီးတကပ်ကြီး ရှိခဲ့ရဖူးသည် ..။ ဖေးထူ
 ဆွေယုလိုက်မှုနောက်မှာ မျက်နှာငယ်ငယ်လေးဖြင့် သွန်းရွှေဆွတ်
 သည် သနားစဖွယ်လေး သူ့လက်ဖဝါးတွေ၏ ကြားမှာ .. သူ့
 လက်မောင်းများ၏ ကြားမှာ အရုပ်လေးတစ်ရုပ်နယ် ပါလာခဲ့ဖူး
 သည် ..။ အဘယ်မျှထိ .. ထူပိတ်ရှည်စည်းနေသော မျက်တောင်
 ထူလေးများပါလဲ ..။ အဘယ်မျှထိ .. အရည်လုံး နက်မှောင်နေ
 သော မျက်နှာဝန်းလေးတွေပါလဲ ..။ လှလိုက်ပါသည့် နှုတ်
 ခင်းထင်းလေး ..။ နှုတ်ခမ်းအိအိလေး ..။ အကြောမျှင်တို့ ရိုးရိပ်
 ခင်သည်အထိ နူးညံ့ဖွေးစင်နေပါသော မျက်နှာနုနုညလေး ..။
 အလှတရားများသည် .. မာနတလူလူနှင့်နေသော ခင်ဘုန်းအိ
 နှင့် ဆန့်ကျင်စွာ .. ငြိမ်းအေးစွာပဲ ... သူ့ရင်ထဲထိတိတ် .. တိုးဝင်
 အံ့ဩကြချေသည်သို့ ရှိခဲ့ရသည် မဟုတ်ပါလား ..။

ထိုစဉ်တုန်းကတော့ .. သွန်းရွှေဆွတ်ကို သနားနေ
မိတာ တစ်ခုတည်းပဲ ရှိနေခဲ့သည်။ ခင်ဘုန်းအိ၏ ရိုင်းပျသော
အနှိမ်ခံဘဝလေးဖြင့် ရှိနေရလေခြင်းဟုလည်း အားနာတကြီး
လည်းဖြစ်ရ .. စိတ်မကောင်းလည်း ဖြစ်ရနှင့် ရှိခဲ့ရသည်မဟုတ်
ပါလား။ ဒါပေမဲ့ .. ဪ .. ဒါပေမဲ့ ..

“ဘုတ်ဘုတ် ပြောပြမှ .. သူ .. လူလည်ကျတာကို ငါ
သိရတယ် .. ခင်ဘုန်းအိကို အဲသလို .. အနိုင်ပိုင်းပြလိုက်
တာကိုလဲ .. ငါသဘောကျနေမိပြန်ရော .. အလွန်ဖြတ်
ထိုးညာဏ်ကောင်းတဲ့ ကောင်မလေး .. သူ .. ဘယ်တော့မှ
ခင်ဘုန်းအိရဲ့အိမ်လေးမှာ .. ဧည့်ခန်းဆောင် ကြမ်းပြင်ပေါ်
မှာ ထိုင်ဖို့မလိုဘူး ဆိုတာကို .. ငါက .. အတိအလင်း
ကြီး ခင်ဘုန်းအိကို .. ပြောခဲ့သလို ဖြစ်ခဲ့ရပြီ မဟုတ်
လား။”

ဟုလည်း ခုထိ တစ်မိမိမိ တွေးမိရ .. သဘောတကျ
ကျနှင့် နှစ်နှစ်လိုလိုကြီး တွေးမိရနှင့်ပါ ..

“အောင်းလေပြာသီ .. ပျိုသဇင်ကညာ .. ပန်ကြဝေဝေဆာ .. ခွာညိုပန်းမှာ ..
မြတ်မာသာ .. ကြူးအကြိုင်လှိုင်ရွာ .. ပျိုပျိုပေပန်မိရာ .. အပျိုပန်း မေက
ညာ .. မုံရွာဝါဒိုင်ဝတ်ကသာ .. ကြိုင်ရန်တွေဖြာ .. ကေသာမှာ ခွာညိုသကာ ..
ပန်မိရာနှစ်ဖြာ ..”

သွန်းရွှေဆွတ်၏ အသံချိုလွင်လွင်လေးကတော့ ..
ဘင်ဂျီသံလေးနှင့် လိုက်လိုက်ဖက်ဖက်လေး အတီးနှင့် အဆို ..
မြိုင်နေဆဲ ..

ထိုအခိုက်မှာ .. ခပ်သုတ်သုတ် လှမ်းလာနေသည့်
လူရိပ်ကို သူ ဇွန်ပန်းရုံကွယ်ဆီမှ မြင်လိုက်ရပါ၏ ..။ ခပ်လှမ်း
လှမ်းဆီမှ လာနေဆဲ ..။ အဖြူရောင် ပိုးညအိပ်ဝတ်စုံလေးဖြင့်
ခြေလမ်းကျလေးဖြင့် လျှောက်လာနေသည့် သူသည် ခင်ဘုန်းအိ
ပေပဲ .. ဟု စိတ်ပျက်လက်ပျက်ကြီး သိလိုက်ရပါပြီ ..။ သူ ..
မနေဝင်ယှက်ရက်သော .. အပျော်လေးတွေသည် .. မကြာမလင့်မီ
မှာပင် .. အဖျက်ဆီး ခံလိုက်ရချေတော့မည်ကော .. ဟု ကြိုတင်
နှမြောစိတ်ဖြင့် တွေးမိရပါ၏ ..။

“သူ .. ခုမှ ဇွန်ပန်းရုံကွယ်မှ ခပ်သုတ်သုတ်ထွက်
လိုက်ပါလျှင်လည်း .. ခင်ဘုန်းအိ သူ့ကို .. မြင်သွားမည် ..။
သူ .. ပန်းရုံကွယ်မှာ .. ငြိမ်သက်စွာရပ်ရင်း .. သွန်းရွှေဆွတ်၏
သီချင်းသံလေးနှင့် ဘင်ဂျီသံလေးကို နားထောင်နေတာကို ခင်
ဘုန်းအိ သိသွားလျှင် .. နောက် .. ရက်များတွေမှာ .. သွန်းရွှေ
ဆွတ်ကို ပို၍ .. အပြစ်တွေ ရမယ်ရှာနေချေဦးမည် ..။ ခင်ဘုန်း
အိ .. သူ့အပေါ် .. မေတ္တာပိုနေတာကို သူ့အသိ ..။ ဒါပေမဲ့ ..
သူ .. လုံးဝချစ်မြတ်နိုး၍ မရနိုင်ပါသော မိန်းကလေးပေမို့ ..
အတတ်နိုင်ဆုံး .. ခင်ဘုန်းအိနှင့် ကင်းအောင် နေနေရချေသည့်
အဖြစ်ကလည်း သူ့ဘဝမှာ စိတ်မောဖွယ် ကောင်းနေပြန်သေးသည်
ပဲလေ ..။ ဖေဖေမှ .. ကွယ်လွန်ခဲ့ပြီဖြစ်သော ညီမ၏သားသမီး
များအဖြစ် .. စောင့်ရှောက်ပေးဖို့ .. သားဖြစ်သူ .. သူ့ကို
တရရ မှာခဲ့တာကြောင့်မို့သာ .. ဤပန်းရိပ်မြို့မှာ ခင်ဘုန်းအိကို
စောင့်ရှောက်ပေးနေရဆဲပါ ..။ ဒါပေမဲ့ .. ဘဝဖော်အဖြစ် လက်
တွဲစောင့်ရှောက်ပေးသည် အထိတော့ .. သူ့ဘဝကို မပေးဆပ်နိုင် ..။

လွိုင်ခမ်းမှာ ဝပ်ရှော့ဖွင့်ထားပါသော ကိုမျိုးဆွေက တော့ .. ညီမဖြစ်သူနှင့် သူ့ကို .. လက်ဆက်ပေးချင်နေမှန်း သူ ရိပ်မိနေရသည်ပါပဲ ..။ ဒါပေမဲ့ .. ထိုအရာများစွာတို့ကို .. သူ မသိယောင်ပြု၍ .. ခပ်ကင်းကင်းပဲ နေနေရဆဲ ..။

ခုလည်း .. ခင်ဘုန်းအိ .. ထိုနေရာကို ရောက်သွား မှ .. သူ .. အရာရာကို .. လိုက်၍ .. ထိန်းသိမ်းပေးရသူ စာခံ ယောက်အဖြစ် .. ဤနေရာမှ .. ထွက်ခွာချေသင့်သည်ဟု တွေး မိရသည်မို့ .. ခဏလောက်တော့ ငြိမ်သက်ရပ်နေမိရပါ၏။

ထင်သည့်အတိုင်းပါပဲလေ ..။ ခင်ဘုန်းအိ .. မျက်နှာ ထားတင်းတင်းလေးဖြင့် ကံကော်ရိပ်ဘက်ကိုပဲ မဲကြည့်၍ .. ရန် လိုစွာ လျှောက်သွားလိုက်တာကို .. သူ ပန်းရံကွယ်မှ ရပ်ကြည့် မြင်နေမိရဆဲ ..။

“ဆုနေကြတာပဲ .. ဘာမှန်းလဲ မသိဘူး .. ညမှန်းမသိ .. ဘာမှန်းမသိ .. တီးလိုက်မှုတ်လိုက်နဲ့ .. တော်တော်အောက် တန်းကျတဲ့ဟာတွေ .. မိန်းကလေးဖြစ်ပြီးတော့ .. တီးလိုက် မှုတ်လိုက် .. ဆိုလိုက် .. နဲ့ ..”

ဟုလည်း သွန်းရွှေဆွတ်ကို .. လှမ်းကြည့်၍လည်း ငေါက်ဆတ်ဆတ်လေး ပြော ..။

အန်ကယ်တူးကိုလည်းကြည့် ..။ ဘေးမှ လက်ခုပ် မြိုင်မြိုင်တီးနေသည့် ဘုတ်ဘုတ်နှင့် နွဲ့ကျော့ကိုလည်း ငေါက်နှင့် ရိုနေပါသည့် ခင်ဘုန်းအိမှာ ဒေါ်ကြီးဥကိုပင် .. မျက်စောင်းခဲ လိုက်ပါသေးသည့် အဖြစ် ..။

“လာချိန်တန်လို့ မလာတဲ့ နွဲ့ကျော့ကို .. ဆူဖိုလိုက်လာ တာ .. စောစောတတည်းကတော့ .. ဘင်ဂျီသံကြားပါရဲ့ .. အန်ကယ်တူး တီးနေတယ်ပဲ ထင်နေတာ .. ဒီနားရောက် လာတော့မှ သိရတယ် .. မင်းက .. ဘင်ဂျီလေးတတီးတီး နဲ့ .. နွဲ့ကျော့တို့ကိုပါ .. ခေါ်ထားတာကိုး .. မိနွဲ့ကျော့ .. ညည်းက .. ဘာတိစွနဲ့ ဒီမှာ မော့နေရတာလဲ .. ငါ့ဆီ အဖော်လာလုပ်ရမယ့်ဥစ္စာကို .. ပေါ့တိလျှော့တိနဲ့ .. မေ့ ထားတယ်ပေါ့လေ .. ကိုယ်သွားရလာရမယ့်ကိစ္စကို မေ့ ထားပြီး .. ဒီမိန်းမနဲ့ .. အဖွဲ့လာကျနေရတယ်လို့ .. ငါ ခေါက်ထည့်လိုက်ရ ..”

ဟု အဖော်လာမလုပ်သေးပဲ .. သွန်းရွှေဆွတ်နှင့်အတူ နေရကောင်းလားဟု ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နှင့် ခင်ဘုန်းအိ ရှေ့တိုးခိုက် နွဲ့ကျော့က ကံကော်ပင်စည်နောက်သို့ ဖြုတ်ခနဲ ရောက်သွားပြီ ..။ ခင်ဘုန်းအိ လက်သံ ဘယ်လောက်ပြောင်သည် ဆိုတာ နွဲ့ကျော့၏ ခေါင်းက သိနေရသည်ကိုးလေ ..။

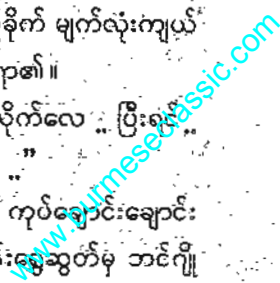
“အန်ကယ်တူး ..”

“ဗျာ ..”

မာမာလေးခင်ဘုန်းအိ ခေါ်စဉ်ခိုက် မျက်လုံးကျယ် သွေးဖြင့် အန်ကယ်တူး ခပ်ပျော့ပျော့ ထူးရှာ၏။

“ဘာလုပ်နေတာလဲ .. ဘင်ဂျီ သိမ်းလိုက်လေ .. ပြီးရင် .. ဘင်ဂျီကို ခင်ဘုန်းလက်ထဲ အပ်ပါ ..”

ဟု ပြောတော့ အန်ကယ်တူး ကုပ်ချောင်းချောင်း သွေး ဘင်ဂျီကို သိမ်းသည်။ ဒါပေမဲ့ .. သွန်းရွှေဆွတ်မှ ဘင်ဂျီ

လေးကို တစ်ဖက်ကို တိမ်းယူလိုက်ပြီးမှ တည်ငြိမ်စွာပဲ .. ဘုန်းအိကို မော့ကြည့်လာပါ၏ ..။

“ဒီဘင်ဂျီလေးကို .. အန်ကယ်တူးဆီက .. စောစောကပဲ .. ရွှေဆွတ် ဝယ်ထားလိုက်ပြီပြီ .. အန်ကယ်တူး မပိုင်တော့တာ .. သူ ပြန်သိမ်းလို့ ဘယ်ရတော့မှာ ဒေါ်ခင်ဘုန်းအိရဲ့ ..”

ဟု ပြောချလိုက်တော့ .. အန်ကယ်ဘုန်းမှ မျက်နှာဝင်းတက်လာလျက် ..

“ဟတ်ဒယ် .. အန်ကယ်တူးနော် .. ဒီဘင်ဂျီဂိုနော် တာတောင်နဲ့ ရှစ်ရာနဲ့ .. တုံးရှယ်တိတိနဲ့ပဲ .. ရှေးလေးဂတ် .. ရန်းပလိုက်ဘီ .. ရွှေရွတ်ဂ .. လျော့ဘာအံ့ ပြောလို့ .. နာထောင်ဂနေပီးအော့ .. လျော့ပေးလိုက်ဒါ

ဟု အကင်းပါး အန်ကယ်တူးက လိုက်နင်းခင်ဘုန်းအိ မျက်ထောင့်နှင့် ကြည့်သည်။ ဘာဆက်ပြောရမည်လည်း မသိပဲ ငြိမ်နေရာမှ ဒေါသဖြင့် အားလုံးကို တစ်ယောက်လိုက်ကြည့်ပါ၏။ ဘုတ်ဘုတ်လည်း ငြိမ်ကုတ်နေသည်။

မကြည့် ..။ နွဲ့ကျောကျတော့ ပင်စည်အကွယ်မှာ ခေါင်းလှုပ်ပဲ မြင်နေရသည်။ တစ်ကိုယ်လုံး ပျောက်နေ၏။ ဒေါ်ကြီးလည်း ကွမ်းလေးဝါးလိုက် .. ဟိုကြည့်လိုက် .. ဒီကြည့်လိုက်လုပ်နေသည်။ သွန်းရွှေဆွတ်ကတော့ ဘင်ဂျီလေးကို ဒင်ခင်ဒေါင်နှင့် ထိခတ်နေပြီးမှ ခင်ဘုန်းအိကို ကြည့်လိုက်ပါ။

လရောင်အောက်မှာ ခင်ဘုန်းအိသည် ရပ်လျက်ရှိလျက် ..။ သွန်းရွှေဆွတ် ကတော့ သစ်ရိပ်အောက်မှာ ခင်

အေးထိုင်လျက် ရှိနေကြပါသည် အချိုး ..။ သူ .. စိတ်ဝင်တစားကြိုးပဲ မြင်ကွင်းကို .. ငြိမ်သက်ကြည့်နေမိရပါ၏။

သွန်းရွှေဆွတ်ကို .. သူ တဖြည်းဖြည်း ပို၍ .. အထင်ကြီးလာသည် ..။ အနိုင်ယူဖို့လာသူကို .. တုံ့ပြန်ရန်လုပ်မနေ ..။ ဒါပေမဲ့ .. တစ်ဖက်သား .. မခံချိမခံသာဖြစ်အောင် .. အနိုင်ယူတတ်သည့် မိန်းကလေး ..။ ဒါကို .. သူ .. နှစ်သက်လျက် အထင်တကြီးလည်း ဖြစ်လာနေမိရပါ၏။

“ရွှေဆွတ်က .. ဒီလိုအချိန်လေးဟာ .. ကိုယ်ပိုင်အချိန်ဖြစ်တယ်လို့ နားလည်ထားပါတယ် ဒေါ်ခင်ဘုန်းအိ .. ဒါကြောင့် .. အားလုံး ပျော်နေအောင် .. ဘင်ဂျီလေးတီးတာပါ .. နည်းနည်းလောက် သွန်းရွှေဆွတ်တို့နဲ့ အချိန်လေးပေးပြီး တူတူနေကြည့်ပါလား .. ပျော်သွားမှာပါ .. အိမ်ထဲမှာ တစ်ယောက်တည်း ရှိနေရင် ပျင်းစရာကြီးပါ မမလေး ဒေါ်ခင်ဘုန်းအိရယ် .. ခုလို .. လသာတဲ့ညမှာ .. သီချင်းလေးတစ်ပုဒ်လောက် .. သွန်းရွှေဆွတ်တို့နဲ့အတူ .. ဝင်ဆိုလိုက်ပါလား ..”

ဟု ပြုံး၍ ပြောနေတော့ ခင်ဘုန်းအိ .. ဘာမျှမပြော .. အံ့ခဲ၍ ကြည့်သည်။ ချာခနဲ နေရာမှ လှည့်ထွက်သွားတော့ .. အားလုံး ငြိမ်ကျန်ခဲ့ကြပါ၏။

လှောင်ထဲထဲ ရယ်သံမျိုးကိုပင် သွန်းရွှေဆွတ် မပြု ..။ လုံးဝငြိမ်၍ ကြည့်နေသည်။ သူ .. ဝင်ထိန်အရာ မလိုတော့ပဲ .. သွန်းရွှေဆွတ်သည် .. ခင်ဘုန်းအိကို .. နောက်တစ်ကြိမ် အနိုင်ယူလိုက်နိုင်ပြန်ချေသည်တကား ..။ သူ .. ပြုံး၍

လရောင်အောက်မှ .. ဖြူညူ .. အရိပ်လေးကို ငေးစိုက်ကြည့်နေ
မိရဆဲပါ ..။

“အဟမ်း .. တော်တေးဒါပေါ့ .. ငါနော် .. ငါ့ဘန်ဂျီရီ
ဒေါ့ .. ရွှံ့ရွတ်ရှိက ငါ့ကို ပြန်တိမ်းခိုင်း .. ဝီးရင် .. ငါ့
ရှိက .. တူကယူတိမ်းတွားဒေါ့မှာပဲလို့ ထင်မိဒါ့ .. အဲဒီလို
ရွံ့ရင်ဒေါ့ .. ငါ့ဘန်ဂျီနော် .. အဝီးဂျိုင်းဂါးဖစ်ဘီ .. အဝီး
ပြန်တွားဘီ ဖြစ်ပီ ..”

နှင့် အန်ကယ်တူး ပြောကာ ခပ်တိုးတိုးရယ်၏။

သွန်းရွှေဆွတ်မှ ဝယ်လိုက်သည်ဟု ပြောတာကို ..
ဝမ်းသာနေသည့် အချိုး ..။ ဘင်ဂျီလေး မဆုံးလိုက်ရတာမို့ ..
ပျော်နေသည့် အပျော် ..။

“ဒါဆို .. နွဲ့ကျောလဲ .. ဟိုကိုသွားလိုက်တော့ .. ရွှေဆွတ်
လဲ ပြန်နားလိုက်တော့မယ် .. သူက လာတာတာကို ..
ဆက်တီးပြနေရင် .. ရိုင်းရာကျပါတယ်လေ .. ဘုတ်ဘုတ်
က ရွှေဆွတ်နဲ့ တူတူလိုက်အိပ်မှာ မဟုတ်လား .. ရော့ ..
အန်ကယ်တူးရဲ့ ဘင်ဂျီ ..”

ဟု ပြောနေပါသည့် သွန်းရွှေဆွတ်ကို သူ ပို၍
အထင်ကြီး ဖြစ်လိုက်ရပါပြီတည်း ..။

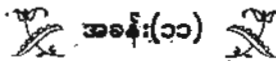
ခင်ဘုန်းအိကို .. ထပ်၍ .. မခံချိမခံသာဖြစ်အောင်
တော့ မလုပ် ..။ မရိုင်း ..။ သိတတ်နားလည်ပုံလေးဖြင့် သွန်း
ရွှေဆွတ် ပြောပေးချေသည်တကား ..။

ဒါပေမဲ့ .. လရောင်အောက်မှ .. ပျော်စရာ ..
သီချင်းဝိုင်းလေးတစ်ခု .. ဤညမှာ ပျောက်ကွယ်ငြိမ်သက်သွားရ

သည့်အတွက် .. လမင်းကြီးကိုတော့ ဝမ်းနည်းနဲ့မြောနေချေမည်
သူ သူ့ထင်သည် ..။

သူ့ ကိုယ်တိုင်သည်လည်း .. နှမြောနေမိရသည်
မဟုတ်ပါလားလေ ..။

အခန်း(၁၁)

“မမလေးရွှေဆွတ်က .. သိပ်တော်တာပဲနော် .. ဘာကြီး
တောင်မှ တီးတတ်တယ် .. လွတ်ကို .. အခုချက်ကြီးအောင်
ကို .. တော်တာ ..”

ဘုတ်ဘုတ်ကတော့ လုံးဝကြီးကိုပဲ သွန်းရွှေဆွတ်က
အလှူကြီး .. ချီးကျူးမဆုံး ဖြစ်နေပါသည် အဖြစ်။ ပြတင်း
ခန်းဆီးတွေ တလွင့်လွင့် ရှိနေရာကို ငေးကြည့်နေရင်း သွန်း
ဆွတ်ငြိမ်နေသည်။ မမလွန်းကို သတိရနေမိရတော့သည်ပဲ။
ခုလောက်ဆို .. မမလွန်း အရမ်းကို စိတ်လက်ပူနေမှာ သေချာ
သည်။ အလုပ်အကိုင် အဆင်မပြေပါမလား ဆိုတာလည်း စိတ်
ပူမည် ..။ ဟိုတယ်တစ်ခုခုမှာပဲ တည်းခိုနေမည်လားဟုလည်း
တွေးကောင်းတွေးနေမည် ..။ သွန်းရွှေဆွတ်ကို ကလေးတစ်ယောက်
မဟုတ်သည်မို့ .. အစစ .. လိမ္မာရေး ချားရှိသည်ပဲ .. ဆိုတာကို
တော့ မမလွန်း စိတ်ချပြီးသားပါ ..။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ထိန်းကျောင်း
နိုင်စွမ်းသည် ဆိုတာကိုလည်း သိထားပြီးသား ..။ ဒါပေမဲ့

ဦးပေမို့ .. စိတ်မပူပဲနေနိုင်မှာလည်း မဟုတ် ..။ တယ်လီဖုန်းလေး
သောက်တော့ မမလွန်းကို ဆက်သင့်တာ အမှန် ..။ ဒါပေမဲ့ ..
အခုရောက်ကာစပေမို့ .. ဆက်ဖို့ရာ မလွယ် ..။ ပန်းရိပ်မြို့မှာ
ပန်းရှိတာကိုတော့ သိနေရပေမဲ့ .. ဆက်၍သင့်တော်သည်မှ မဟုတ်
ချေပေ ..။ ဤနေ့ပဲ ရောက်သည် ..။ ဤနေ့မှာပဲ ဖုန်းတွေ
အတွေ့ယူဆက်နေပြီ ဆိုလျှင် ဘယ်နယ်လုပ် သင့်ပါမည်တဲ့
မ ..။ ပြီးတော့ .. ထရန့် ကောလိပ်ပေမို့ .. ကုန်ကျစရိတ်ကလည်း
သည်လေ ..။

“ဈေးနားမှာ .. အများသုံးဖုန်းရှိလား ဘုတ်ဘုတ် ..”
သွန်းရွှေဆွတ် မေးတော့ အိပ်ရာလေး ခင်းကျင်းနေ
သည့် ဘုတ်ဘုတ်မှ ..

“အဲမယ်လေး .. များပါ .. ဈေးထဲမှာတင်ကိုပဲ .. တယ်လီ
ဖုန်းပြောနိုင်သည် .. အနီး .. အဝေး .. ဆိုပြီး ဆိုင်းဘုတ်
ငယ်လေးမှာ တယ်လီဖုန်းပုံလေး ထည့်ဆွဲထားတဲ့ ဥစ္စာတွေ
မှာ .. နည်းသလား .. ဘယ်နေရာက ဆက်ဆက် ..
ရတယ် .. နို့ .. မမလေးရွှေဆွတ်က ဖုန်းဆက်ချင်လို့
လား .. ဒါလေးများ .. အိမ်မှာကိုတယ်လီဖုန်းမှ နည်းသလား ..
ရှိတဲ့ဥစ္စာ .. အစ်ကိုလေးကိုင်တဲ့ ဖုန်းငယ်ငယ်လေးရယ် ..
အိမ်မှာ .. တူတူတူတူ .. နဲ့ အော်ပေးတဲ့ ဖုန်းရယ် .. ရှိတဲ့
ဥစ္စာ .. အဲဒါနဲ့ဆက်လို့ ရပါတယ် မမလေးရဲ့ .. ပိုက်ဆံ
တောင် မကုန်ဘူး ..”

ဟု ပြောနေတော့ သွန်းရွှေဆွတ် ပြုံး၍ ဘုတ်ဘုတ်
ကြည့်သည်။ ပလတ်စတစ်ကြိုးဖျားလေးကို ခင်း၍ အပေါ်မှ

ခင်းဖုန် ။ အိပ်ရာခင်းကအစ သေသေသပ်သပ်လေး ခင်းကျင်
ကာ၊ ခေါင်းအုံးစွပ်ဖြူဖြူလေး စွပ်ထားပါသည်။ ခေါင်းအုံးကို
အသားစာကျ ဖုတ်ဖက်ထုထက်ပြီးမှထား ။ ကျောလေးခင်း
ဆန့်လိုက်ပါသည့် ဘုတ်ဘုတ် ။ သဘောကောင်းလေးပီပီ ပိုက်
ဆံမကုန်အောင် ပြောနေခြင်း ဆိုတာကိုလည်း သွန်းရွှေဆွတ် သိ
ပါ၏။ ဒါပေမဲ့ အိမ်က ဘုတ်ဘုတ်၏အိမ်မှ မဟုတ်ချေလေ ။
သူများအိမ်ပေါ်မှ သွန်းရွှေဆွတ် ဖုန်းပြော၍ မကောင်း ။

“မမလေးရွှေဆွတ်ရဲ့ အိမ်မှာ လူဘယ်နှယောက် ရှိလဲ
ဟင်”

တစ်နေ့ကုန် မောထားသလိုလေးဖြင့် ခါးလေးဆန့်
မိမိလေးနပ်နေရင်း စတင်၍ အစစ်အဆေး အစပ်အစု အလုပ်
ကို ဘုတ်ဘုတ် လုပ်လာပြီ ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်။ ခွဲလို့ သဘော
ကောင်းလေး ဘုတ်ဘုတ်နှင့်အတူ ညဘက်အဖော်အဖြစ်တူတူ
ရှိနေရတာကိုပဲ သွန်းရွှေဆွတ် ရင်ထိကျေနပ်နေမိရပါ၏။ စကား
ပြောဖော်လည်း ရသည်။ မိန်းမပျိုလေးတစ်ယောက် အနေဖြင့်
ပို၍လည်း မိန်းကလေးအဖော်နှင့်အတူ ညဘက်ရှိနေခြင်းက
ပို၍ တင့်တယ်လုံခြုံသည် မဟုတ်ပါလားလေ ။

တစ်ယောက်တည်း ဟိုဒီတွေးနေတာထက်
ဘုတ်ဘုတ်နှင့် စကားထွေရာ ပြောနေရခြင်းကလည်း ပို၍
စိတ်ကို သက်သောင့်သက်သာ ဖြစ်စေသည်ပဲ ။

“နှစ်ယောက် မမလွန်းရယ် ရွှေဆွတ်ရယ် ဒါပဲ”
ဟု ဖြေရသည်။ မမယုကိုတော့ ထည့်ပြော၍မဖြစ်
အိပ်မှာ မမယု ဆိုတာက အစ်မတစ်ယောက်နယ် သွန်းရွှေ

ဆွတ် အတွက် ရှိနေရပေမယ့် ။ တကယ်တမ်းကျတော့ လူပို
တစ်ယောက်ကို ထားနိုင် ကျွေးနိုင်သည် ဆိုတာမျိုးအထိတော့
သွန်းရွှေဆွတ် အပေါ်မှာ ဖုန်းရိပ်မြိုက သိသွား၍ မဖြစ်သေး ။
ဘုတ်ဘုတ်က လေလည်းပေါ် အာလည်းချောင် သဘောလေး
လည်း ကောင်းသည့် အချိုးလေးပေါ့ ။ တချို့ကစွဲကျတော့
လည်း ချင့်ချိန်၍ ပြောရသည့် အဖြစ် ။

“ဟင် နှစ်ယောက်တည်း ဒါဆို ဟိုမှာ မမလေး
ရွှေဆွတ်ရဲ့ မမတစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့မှာပေါ့ မမလေး
လိုပဲ လုလားဟင် ဘာလုပ်လဲဟင် အဲဒီမမလေးက”

အဲမယ် ။ ခေးလိုက်ပုံများ ။ အကွက်စေနေသည်။
တိုတိုလေးထဲမှာ အတော်ကြီးကို စပ်စုနိုင်သည့် မေးခွန်းများ ။

“မမလွန်းက ပန်းချီဆွဲတယ်လေ ပန်းချီကားတွေ
တစ်နေ့မှာ အများကြီးရောင်းရမယ် နိုင်ငံခြားထိပို့ရနိုင်
လိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်ထားတာ”

မမလွန်းနှင့် ပတ်သတ်လာလျှင်တော့ သွန်းရွှေဆွတ်
မလိမ်ချင် ။ ကိုယ့်အစ်မကို တင့်တင့်တယ်တယ်လေးပဲ ဖြေ
ချင်သည်။ တစ်ခုပဲ လျှို့ဝှားရသည်။ မမလွန်း၏ ပန်းချီကား
တွေ အရမ်းကို ရောင်းနေရပြီ ဆိုတာကိုတော့ ထည့်ပြောပြ၍မ
မဖြစ်ချေပေ။ အစ်မလုပ်စာကို မစားရက်၍ အလုပ်လားလုပ်
ပါသည်ဟု ချို့တဲ့သော ကောင်မလေးတစ်ယောက်အဖြစ် ခုခံ
နေရန်ကို အတည်ပေါက်လေးဖြင့် လိမ်ထားခဲ့ရချေသတိမို့ ။
ဘုတ်ဘုတ်ကို ဖြေတော့လည်း ရှေ့နောက်ညီအောင်တော့ ထိန်း
နေရပါ၏။ ခေါင်းအုံးပေါ် လက်မောင်းလေး နောက်ပြန်လှို၍

ခေါင်းခုရင်း ပက်လက်လေး ခါးဆန့်နေရာမှ ဘုတ်ဘုတ် ထထိုင်သည်။ မျက်လုံးလေးပြူး၍ စိတ်ဝင်တစားပုံကြီးဖြင့် ..

“ဟင် .. ဒါဆို .. ပန်းချီဆွဲတတ်တယ်ဆိုတော့ .. သိပ်တော်တာပဲနော် .. ကျွတ် .. နာလိုက်ချက် .. နီးများနီးရင် ဘုတ်ဖြင့် .. ပန်းချီဆွဲ ခံလိုက်ချင်တာပါပဲ .. နို့ .. မမလေး သွန်းရွှေဆွတ်ကိုရော .. ပုံတူမဆွဲဘူးလားဟင် .. ဒီလောက် လှတဲ့ဥစ္စာ ..”

ဟု မေးလာတော့ သွန်းရွှေဆွတ် ရယ်မိသည်။

“ဆွဲတော့ ဆွဲတာပေါ့ ဘုတ်ဘုတ်ရဲ့ .. အဲဒီပုံကိုတော့ .. ရွှေဆွတ်တို့ရဲ့ အိမ်မှာပဲ ချိတ်ထားတာ ..”

“ဟင် .. အိမ်က .. ကြီးလားဟင် .. တိုက်အိမ်ကြီးလား ..”

“ငယ်ငယ်လေးပါ ဘုတ်ရယ် .. ဖေဖေနဲ့ မေမေတို့လက် ဆက်ကတည်းက အိမ်ပါ .. ဒီလို .. ပန်းရိပ်မြိုက အိမ်ကြီးမျိုး ဘယ်ဟုတ်ပါမလဲ ..”

ဟု ထိန်း၍ သွန်းရွှေဆွတ် ဖြေရပါ၏။ နှစ်ထပ် အိမ်ကြီးတစ်လုံး ဆိုတာကိုတော့ သွန်းရွှေဆွတ် ယောင်၍ပင် မဟလိုက်ရဲ ..။

“ဘုတ်က .. ဒေါ်ကြီးဥတုံမလေ .. အဘနဲ့အမေတို့က .. မရှိကြတော့ဘူး၊ ဒေါ်ကြီးဥပဲ ခေါ်ထားရတာ .. ဘုတ်က .. နောင်သာဓွာက .. အဲဒီမှာ ဘုတ်ရဲ့သူငယ်ချင်းတွေရှိတယ် .. ညဆို .. လသာရွှင် .. သိပ်ပျော်ဖို့ ကောင်းတာ .. ထုပ်ဆီးတိုးတမ်း .. ညောင်ပင်တစ္ဆေတမ်း .. ဖန်ခုန်တမ်း .. ကြက်ဖခွပ်တမ်း .. အပြေးပြိုင်တမ်း .. ဆီမီးခွက်ပြောင်း

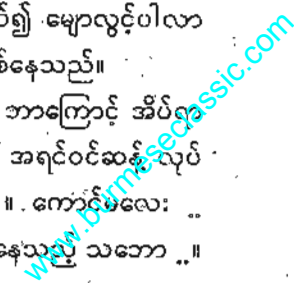
ပြန်တမ်း .. ဝဲပစ်တမ်း .. အို .. အများကြီးကျန်သေးတယ် .. အဲဒါတွေ ကစားရတာ သိလား .. ချောင်းလဲရှိတယ် .. ညဆို .. ပူတဲ့အခါ .. ခုလို .. တပေါင်းလဆို .. ရေတောင်သွားကူးကြသေး ..”

ဟု ရွာကို လှမ်းလှမ်း၏ ..။ မိဘမဲ့လေးပါလားဟု ဆွဲထား သွန်းရွှေဆွတ် ရင်ထဲ မကောင်း ..။ ဘယ်တုန်းက .. အများ .. ဆုံးပါးကြသည် ဆိုတာကိုပင် မမေးရက် ..။ မေးသည်း မမေးချင် ..။ လက်ရှိဘဝမှာ .. ဒေါ်ကြီးဥကို အားကိုး၍ ဆက်လာရှာသည့် ကလေး ..။ ရင်ထဲပို၍ သံယောဇဉ်ဖြစ်မိရပါသည့် အဖြစ် ..။

“မြတင်းပေါက် ပိတ်လိုက်ပါလား မမလေးရွှေဆွတ် .. ဘုတ် မပိတ်တော့ဘူးနော် .. မမလေးပဲ ပိတ်လိုက်တော့ ..”

ကြည့်ရတာ ..။ ဘုတ်အပြောအရဆိုလျှင် .. ဝေဝေ ..။ ကြောက်နေပုံရပါသည် အဖြစ် ..။ သွန်းရွှေဆွတ်မှာ မြတင်းပေါက် မပိတ်ရဲတာကို ဝန်မခံပဲ အိပ်နေရင်းဖြင့် လှမ်းပြောနေပါသည့် ဘုတ်ဘုတ် သတ္တိခံကိုကြည့်ကာ ပြုံးမိပြန်သည်။ မြတင်းပေါက်ကို သွန်းရွှေဆွတ် မပိတ်ချင်သေး ..။ သဘာဝလေ အေးအေးလေးတွေထဲမှာ ပန်းရနံ့တို့ ခိုတွယ်၍ မျောလွင့်ပါလာကြသည့် အရသာကို ခံစားမဝနိုင်ပဲ ဖြစ်နေသည်။

ဘုတ်ဘုတ် .. ရောက်တာနှင့် ဘာကြောင့် အိပ်ရာချက်ချင်းပြင် ..။ ဘာကြောင့် .. အိပ်ရာပေါ် အရင်ဝင်ဆန် လုပ်နေတာကို ခုမှ သွန်းရွှေဆွတ် ရိပ်မိရပါ၏။ ကောင်းမလေး .. သွန်းရွှေဆွတ်ထက်အရင် .. အိပ်ရာထဲ အိပ်နေသည့် သဘော ..။

သွန်းရွှေဆွတ်၏ ခုတင်ဘေး အောက်ဘက်မှာ အိပ်ရာလေးခင်း၍ အိပ်သည်မို့ .. သွန်းရွှေဆွတ်ကို ရိရိသေသ ထား၍ အောက်မှာအိပ်ခြင်းပါ ..။ ဒါပေမဲ့ .. ပြတင်းပေါက်ထောင့်ဘက်တွေကိုကျတော့ .. သွန်းရွှေဆွတ်ကိုပဲ ပိတ်ခိုင်းနေသည် ဘုတ်ဘုတ် ..။ တကယ်က .. ခိုင်းတာမဟုတ် ..။ ကြောက်ခြင်း ..။ ဝေဝေတစ္ဆေကို ကြောက်ခြင်း ..။

“တစ္ဆေဆိုတာ မရှိပါဘူး ဘုတ်ဘုတ်ရဲ့ .. လာစမ်းပါ .. ဒီပြတင်းနားမှာ မမရွှေဆွတ်နဲ့ တူတူလာရပ် .. လေအေးအေးလေးကိုရူ ..”

“အို .. လေရှူတာများ ရိုးလွန်းလို့ အီတောင်အီနေပြီ .. မမလေးပဲ တစ်ယောက်တည်းရူတော့ .. ဘုတ် .. ညောင်နေလို့ပါ ..”

ဟု ခေါင်းခါလည်ခါလေးဖြင့် ဘုတ်ဘုတ် ပြောထားသွန်းရွှေဆွတ် ရယ်ပဲရယ်နေမိလိုက်ရသည်ပါပဲ ..။

ထိုအချိန်မှာပဲ .. ခပ်လှမ်းလှမ်း .. ဝက်သစ်ချစ်ကြီးများ တန်းစီပေါက်နေရာ နေရာအောက်ခြေဆီမှ .. ရိပ်ခနဲ .. ရိပ်ခနဲ .. ဖျတ်ခနဲ .. မြင်မြင်နေလိုက်ရပါသည် ဖြူဖြူအရိပ်တန်းကို မြင်လိုက်ရသည်မို့ စိုက်ကြည့်လိုက်မိရသည်က သွန်းရွှေဆွတ်ပါ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ..။ မိန်းမသားပေမို့ .. ရုတ်ခနဲတစ်ချက် သွန်းရွှေဆွတ် ခေါင်းထဲ ရှိန်းခနဲ ဖြစ်ရ .. ခေါင်းဖြည်းဖြည်းချင်း သွားရသလိုကြီးပါ ..။ ဒါပေမဲ့ .. နှုတ်က ဘာမျှမပြောသေး ငြိမ်ကြည့်နေမိရပါ၏။ စိတ်ကိုလည်း ပြန်ထိန်းသည်။

တစ္ဆေဆိုတာ မရှိ ..။ ဒါကို .. သွန်းရွှေဆွတ် .. နိုင်ခိုင်မာမာ ယုံကြည်ထားသည့် ကိစ္စပေပဲလေ ..။ ထိုဖြူဖြူအရာသည် .. လူပဲ ဖြစ်ရမည် ..။ အဘယ်သူသည် .. ဝေဝေ တစ္ဆေဆိုတာကြီးကို .. ညတွေမှာ .. အလုပ်ရှုပ်ခဲ့ပြီး .. လုပ်နေရပါသလဲ ..။

ဖျောခနဲ ကျောက်ခဲလေးများဖြင့် ပက်လိုက်သလို .. သစ်ရွက်သစ်ကိုင်းတွေ ကြားထဲမှ ထွက်လာသည့်အသံနှင့် ငှက်ဆွဲ ဖြုန်းခနဲ လန့်ဖျပ်ပျံ့သံ ..။ ကျိုကျိုကျက်ကျက် ဆူအော်သံလေး ဆွဲ ကြားလိုက်ရတာနှင့်ပဲ စောစောက အဆန့်သား လှဲနေပါသည့် ဘုတ်ဘုတ် ငေါက်ခနဲ ထထိုင်သည်။ မျက်လုံးပြူးလေးဖြင့် ကျိုတိကျောင်တောင်လေး ဖြစ်နေရင်းမှ .. တောင်ကြည့်မြှောက်ကြည့် လုပ်နေရင်း ..

“ဘာ .. ဘာသံလဲဟင် .. မမလေးရွှေဆွတ် .. ဘာ .. ဘာ .. မြင်လိုက်ရသလဲဟင် .. အပြင် .. အပြင်ဘက်မှာလေ ..”

ဟု ကြည့်ရှုရခြင်း၏ အလုပ်ကို လက်လွှဲခိုင်းလျက် အေးနေတော့ .. သွန်းရွှေဆွတ် မျက်နှာပိုးလေးသပ်၍ ..

“ဖြူဖြူတစ်ခုတော့ မြင်လိုက်တယ် ထင်တာပဲ .. လူသားတော့ .. ပင်စည်တွေမှာ သုတ်ထားတဲ့ ထုံးဖြူဖြူတွေကို အမြင်မှားတာလဲ ဖြစ်နိုင်တာပဲ .. ငှက်တစ်ခုခုကို လန့်ပျံကြတယ် ထင်ပါရဲ့ ..”

ဟု ခပ်အေးအေး ဖြေတော့ ဘုတ်ဘုတ်မှ ခြေရင်းမှာ ဆောက်သားလေး ရှိနေပါသည့် စောင်ပါးကို လှစ်ခနဲကောက်

ယူကာ ခေါင်းမြီးခြံ၍ ငုတ်တုတ်လေး ထိုင်နေရှာပါသတည်း။
သွန်းရွှေဆွတ် ရယ်လိုက်ကာ ခေါင်းမြီးခြံကို အတင်းခွာနေသေး

“ဘုတ်က .. ကြောက်လို့မဟုတ်ပါဘူး .. လိပ်ပြာလည်း
ဘုတ်ကို .. မမလေးဝေက .. လာကပ်နေမှာ ကြောက်တာ
ပါ .. ဟို .. စိုးရိမ်တာပါ ..”

ဟု လေသံမလျှော့ပဲ အာကျယ်နေဆဲ ဘုတ်ပါ
ဘာတဲ့ ..။ ဟုတ်ပင်ဟုတ်နေသေးသည့် အဖြစ် ..။ လိပ်ပြာလည်း
လာကပ်နေမှာ ကြောက်၍ပါတဲ့ ..။ တစ္ဆေဆိုတာကိုတော့ မကြောက်
ပါတဲ့ ..။ အာကတော့ .. အတော်ကျယ်တဲ့ ဂျပုဘုတ်ဘုတ်
တည်း ..။

“စိတ်ချ .. မမလေး ရွှေဆွတ်ကို .. ပြောထားတာရှိတယ် ..
ရွှေဆွတ်က စိတ်အရမ်းလှတော့ .. လိပ်ပြာလည်း အရမ်း
လှတယ်တဲ့ .. လာ .. အပြင်ထွက်ကြည့်ကြရအောင် ..
ဝေဝေ တစ္ဆေလာကပ်ရင်လဲ .. မမလေး ရွှေဆွတ်က
ဘုတ်ရဲ့လိပ်ပြာထက် .. ပိုလှတဲ့လိပ်ပြာမို့ .. မမလေးရွှေ
ဆွတ်ကိုပဲ လာပူးလာကပ်မှာပါ ..”

ဟု ပြောနေတော့ မရ ..။ ဘုတ်ဘုတ် ခေါင်းလေး
ချည်း ခါနေသည်။ ခေါင်းမြီးခြံလေး လှုပ်လှုပ်ခါနေတော့ သွန်း
ရွှေဆွတ် ထရပ်လိုက်သည်။ အသံလေးကျယ်ကျယ်ဖြင့် ..

“ဒါဖြင့်လဲ ပြီးရော .. မမလေးရွှေဆွတ်တော့ အပြင်ကို
ထွက်ကြည့်မှာပဲ .. ဘုတ်ဘုတ် နေခဲ့ .. တစ်ယောက်တည်း
ကျန်ခဲ့မှာနော် .. အသိတော့ ပေးထားခဲ့ပါရဲ့ .. ရွှေဆွတ်
ကတော့ .. တစ္ဆေဆိုတာကို မိတ်ဆွေဖွဲ့ဖို့တောင် ဝန်လေး

တာမဟုတ်ဘူး .. အပျင်းပြေတောင်မှ .. ညညတွေမှာ ..
စကားတွေ ဘာတွေ ပြောဖော်တောင်မှရဦးမှာ .. ဒီတော့ ..
ရွှေဆွတ်ကတော့ အပြင်ကို ထွက်ကိုထွက်မှာပဲ ဘုတ်ရဲ့ ..
နေခဲ့ချင်ရင်တော့ တစ်ယောက်တည်း နေခဲ့လေ .. ပြတင်း
ပေါက်တွေရော .. တံခါးပေါက်တွေရော ဖွင့်ချန်ထားခဲ့မှာ
နော် .. အဲဒါ .. တစ္ဆေက .. အပြင်မှာမနေပဲ အိမ်ထဲဝင်
လာရင်တော့ .. ဘုတ်ကုသိုလ်ပဲ ..”

ဟု ပြောတော့ ဘုတ်ဘုတ် ကသုတ်ကရက်လေး
ခေါင်းမြီးခြံကြီးလှုပ်ကာ ချွေးတွေ ပြိုက်ကျနေရာမှ ..

“ဟင် .. တစ်ယောက်တည်းတော့ မနေခဲ့ရဲပါဘူး မမလေး
ရွှေဆွတ်ရယ် .. ဒုက္ခရယ်နော် .. မမလေးက မကြောက်ကို
မကြောက်တတ်ပဲကိုး .. စိတ်များညစ်ပါ့ရဲ့ .. လွှတ် ..
စိတ်ညစ်တာပဲ .. အဟုတ် ..”

ဟု ခြုံသံပါအောင် ညည်းချရင်း ခေါင်းမြီးခြံလွယ်
အောင် စောင်ကိုပါ ပခုံးပေါ်အုပ်ခြုံလျက်ကြီး နွေခေါင်းခေါင်း
အခေါင်းလကြီးမှာ ကုပ်ချောင်းကုပ်ချောင်းနှင့် ဘုတ်ဘုတ် လိုက်
လာရှာပါသတည်း။

“တစ်ခုခု တွေ့လို့ကတော့ .. ဘုတ်ကတော့ ခေါင်းမြီးခြံ
ထားလိုက်မှာနော် .. မမလေး သွန်းရွှေဆွတ်ပဲ .. ကြည့်ရှင်း ..”

ဟု တစ္ဆေနှင့် ထိပ်တိုက်ဆုံလျှင် .. ကိုယ် ဘာလုပ်
မည် ဆိုတာကိုရော .. ရှင်းလင်းရေးကိစ္စကို သွန်းရွှေဆွတ် တာဝန်
ဆိုတာကိုရော .. ကြိုတင်၍ အသံတုန်ချီချီလေးဖြင့် ပြောလည်း
ပြော ..။ တစ္ဆေမကြောက် ဘာမကြောက်နှင့် ဖြစ်နေပါသ

သွန်းရွှေဆွတ်ကိုလည်း အံ့သြလည်း အံ့သြမကုန်သလိုကြီး ကြည့်နေရှာသည်က ဘုတ်ဘုတ်ပါ။။ ချွေးတွေကလည်း ငြိုက်နေအောင် ကျနေတာမို့ စောင်ပါး၏ အနားစတစ်စဖြင့် သုတ်ပြီးရင်းသုတ်ရင်းဖြင့် ရှိနေရှာပါသည့် အဖြစ်။။

“အဲမယ် .. ရွှေဆွတ်က .. တစ္ဆေနိုင်တဲ့ဂါထာရှိတယ်လို့ ပြောထားတာပဲဥစ္စာ .. ရွတ်တည့်လိုက်မှာပေါ့ .. လာမယ်ပါ .. ရွှေဆွတ်က .. တစ္ဆေကို .. ဂျလေဘီလိုလုပ် ဝါးပန် လိုက်နိုင်တဲ့ ရွှေဆွတ်ပါ။။”

ဟု ပြောနေတော့ ဘုန်းချီကုပ်ချီဖြင့် ဘုတ်ဘုတ် လိုက်လာပါ၏။ နောက်လည်း ချန်မနေရဲ။။ ရှေ့လည်း မတိုးရဲ။။ ဘေးတိုက်ကြီး ပေစောင်းပေစောင်းဖြင့် လိုက်လာသည်။ ခုကျတော့ .. ဘာဖြူဖြူမှလဲ မမြင်ရတော့။။ စောင်ကြီးခြံ၍ တလွှားလွှားကြီး ဖြစ်နေသော စောင်အနားစတွေကြောင့်ထင်။။ ငှက်လေးတွေက ပိုကြောက်၍ အသံလေးတွေမြည်ကာ ပျံနေကြပြန်ပါ၏။။

“ပြန်လိုက်ရင် ပိုကောင်းမယ် ထင်တယ်နော်။”

ဟု အသံတုန်လေးဖြင့် တောင်ကြည့် မြောက်ကြည့် ဖြင့် ဘုတ် ပြော၏။ သွန်းရွှေဆွတ်ကို အမော်လုပ်အိပ်ရခြင်းသည် အလွန်တရာကိုမှ ကံဆိုးနေခြင်းဟုလည်း မှတ်ယူထားပုံ ပေါက်နေပြီ။။ စောစောတုန်းက အိပ်ရာလေးပေါ်ဆန်၍ တောင်မေ့မြောက်မေးနှင့် စပ်စုနေခဲ့ပါသော ဘုတ်ဘုတ် ဆိုဘာ လုံးဝ မဟုတ်တော့သည့်အတိုင်း တက်ကြွမှုဆိုတာ ဘာတစ်ခုမှ မျက်နှာကန်မှာ မရှိတော့ပါသည့် အဖြစ်။။

သွန်းရွှေဆွတ် ဝက်သစ်ချပင်ကြီးအောက်မှာ ဟိုသည် ဩည့်သည်။ လှမ်းမျှော်၍ ကြည့်သည်။ ဘာမျှမရှိတော့။။ လူရိပ်လည်း မရှိတော့။။ တစ္ဆေဆိုတာကြီးက .. သူ့ကို .. သွန်းရွှေဆွတ် လုံးဝမကြောက်ကြောင်း ဤညမှာပဲ အတိအလင်းကြီးသိသွားအောင် ရွှေဆွတ် လုပ်ပြလိုက်နိုင်ခဲ့ပြီ။။ ဝက်သစ်ချပင်ကြီးအောက်မှာ သွန်းရွှေဆွတ် ထိုင်ချလိုက်တော့ ဘုတ်ဘုတ်မှ မျက်ညှပ်တွေ ဝဲလာအောင် စိတ်လက်ဆင်းရဲလာရရင်းမှ ..

“ဟင် .. ထိုင်မလို့လား .. ထိုင်နေဦး မလို့လား .. ဘာလုပ်ဖို့ ထိုင်မှာလဲ မမလေးရဲ့ .. အပြင်မှာ .. ပျင်းစရာကြီး .. မတော် .. ပုတ်သင်ညှိတို့ .. ဘာတို့ .. ပြုတ်ကျလာနိုင်တယ် .. ကင်းထိပ်ချောတို့ ဘာတို့လဲ .. အပင်ပေါ်မှာ ရှိချင်ရှိနေမှာ ..”

လူကိုလာ၍ ပုတ်သင်ညှိတို့ ကင်းလိပ်ချောတို့နှင့် သာခြောက်နေသည့် ဘုတ်ဘုတ်ပါ။။ ဘာမှမပြောပဲ ခပ်အေးအေးထိုင်ရင်း လမင်းကြီးကို မော့ကြည့်ငြိမ်သက်နေသော သွန်းရွှေဆွတ်ကို လက်မြှောက်လိုက်သည်က ဘုတ်ဘုတ်ပါ။။ တစ်သောက်တည်း ထိုးထိုးထောင်ထောင် .. မိုးတိုးမတ်တတ်ကြီး ခပ်နေပြန်လျှင်လည်း တစ္ဆေကို အရင်မြင်ချင်းမြင်လျှင် .. ကိုယ်ထဲ အရင်မြင်ရဲ။။ တစ္ဆေကလည်း မြင်ချင်းမြင်လျှင် .. ကိုယ်တိုယ်ပဲ အရင်မြင်ရချေမည်ဟု တွေးလန့်လာရပြန်လျက် သုတ်စုသွန်းရွှေဆွတ် ဘေးမှာ ကပ်သပ်၍ လာထိုင်သည်။။ ထိုင်နေပုံလေးက .. ဝင်၍များရလျှင် သွန်းရွှေဆွတ် ကိုယ်လေးထဲ ဝင်

မြတ်သွားပုန်းနေနိုင်လောက်အောင်ကို ကပ်သပ်ပူးကပ်ထိုင်နေချိုးပါ။

“တစ္ဆေဆိုတာ .. မရှိပါဘူး ဘုတ်ရဲ့ .. ရှိရင်လဲ ကြောက်တဲ့သူကိုပဲ ခြောက်တာ .. သူ့ကိုမကြောက်တဲ့သူကိုကျတော့ .. တစ္ဆေက ကြောက်ရတယ် .. ဒါ .. သဘာဝပဲ .. ကဲ .. အလကားထိုင်ရင်း တစ္ဆေကို စောင့်နေကြည့်စွာ .. ပျင်းစရာကြီး! .. တစ်ခုခုလုပ်ရအောင် ..”
“ဟင် .. တ .. တဆေ .. တစေ .. ကို .. စောင့် .. မယ် .. အုတ်လား”

စကားတွေပင် မပီနိုင်တော့ပဲ .. ထစ်ငေါ့ကုန်လျက် လက်ကုန်အောင်လန့်လျက် .. တအံ့တဩကြီး မေးရင်းမှ ..

“ဟာ .. မစောင့်ပါနဲ့ ..”

ဟု တားနေတော့ သွန်းရွှေဆွတ် မျက်နှာလေးတည်

၍ ..

“သူ့ကို .. မမလေး မကြောက်ဖူး ဆိုတာ သူ သိရင် .. လာမခြောက်တော့ဘူးပေါ့ ဘုတ်ရဲ့ .. ဘာလို့ .. သူ့ကို .. ကြောက်နေရမှာလဲ .. ခု .. သိချင်းဆိုကြမယ် .. စောစောက သိချင်း .. ခပ်တိုးတိုး ဆိုကြတာပေါ့ .. လလေးကလဲ သာနေတာပဲ .. ဆိုမယ် .. ဝမ်းတူးသရီး ..”

ဟု ပြောနေတော့ .. ဒုက္ခရေ .. ဟုသာ ဘုတ်ဘုတ် ဟီးချ၍ ငိုလိုက်ချင်တော့သည်ပါပဲ ..။ ရွှေဆွတ်ကတော့ အေးအေး လူလူလေး ထိုင်နေရင်းမှ ..

“ကြည့်ကြည့်တုန်းက ခုလိုပါ .. လေယူရတိမ်း ယိမ်းစွဲရာ .. ချစ်သူကိုကို ခုခဲမှာ .. ပျိုပျိုပန်ဆင်စရာ ..”

ဟု သံနေသံထားလေးဖြင့် မြင်နေအောင် မြဲခွာညှိ သိချင်းလေးကိုလည်း ဆိုလည်းဆို ..။ နောက်တော့ .. လေချွန်သံ အလိုက်လေးဖြင့် .. ပျော်လည်း ပျော်နေပါချေသတည်း။

စောင်လေးခြုံထားလျက် .. ဘယ်တော့ ခေါင်းမြီးမြို့ တစ္ဆေကို မမြင်အောင် .. လုပ်ရမည်လဲ .. ဟု အသင့်ပြင်ထားသည့် ဘုတ်ဘုတ်၏အသံကတော့ ပျောက်နေသည်။

သွန်းရွှေဆွတ်၏ လေချွန်သံလေးကတော့ .. လရောင် အောက်မှာ ခပ်တိုးတိုးလေး ပျော်စရာ ပျော်စရာလေး ထွက်ပေါ်နေဆဲ ..။

သိချင်းကို ဆက်မဆိုတော့ ..။ တေးသွားအလိုက် ဆလေးပဲ ချွန်နေပါသည့် သွန်းရွှေဆွတ်မှ အတန်ကြာတော့မှ ဘုတ်ဘုတ်ကို ကျောလေးဖွဖွပုတ်၍ ပြုံးကြည့်သည် ..။

“ပြန်ကြရအောင် ဘုတ်ဘုတ်ရေ .. တစ္ဆေကတော့ .. သူ့ကို .. ရွှေဆွတ် လုံးမဝကြောက်ဖူးဆိုတာ .. သိသွားမှာ သေချာလောက်ပါပြီ ..”

ဟု ရယ်သံလေးဖြင့် ခပ်ပျော်ပျော်လေးပဲ ပြောသည်။ အောက်တော့ .. ဘုတ်ဘုတ်၏ လက်လေးကို ဖေးထူဆွဲယူ၍ မြဲခွာညှိသိချင်းလေးကိုပဲ လေလေးတချွန်ချွန်ဖြင့် ထွက်လာခဲ့ပါ သတည်း ..။

ဘုတ်ဘုတ် သတ္တိခဲကတော့ .. လက်အုပ်လေးချီ

၍ ..

“မမလေးသွန်းရွှေဆွတ် မကြောက်ပေမယ့် .. ဘုတ်ကတော့ .. ကြောက်ပါတယ် .. ဘုတ်ကို မခြောက်ပါနဲ့..”

ဟု တောင်းပန်နေပါသေးသည့် အဖြစ် ..။

အိမ်လေးထဲရောက်ကြတော့ .. ဘုတ်ဘုတ် မျက်လုံးလေးပြူး၍ မော့တွေးကြီး ကြည့်မိရပါပြီ။ အိပ်ရာတွေက .. အခန်းထောင့်မှာ လုံးထွေးနေသည်။ သွန်းရွှေဆွတ်၏ ခေါင်းအုံးနှင့် စောင်တွေ .. အိပ်ရာခင်းတွေလည်း ဧည့်ခန်းအလယ်မှာ အပုံလိုက်ရှိနေ၏။ ဆက်တီစားပွဲထက်မှ ပန်းအိုးသည်လည်း ကြမ်းပေါ်မှာ ကျကွဲနေသည်။ မန်းတွေက ကြမ်းပေါ်မှာ ဟိုသည်တစ်ပွင့် ..

“ကြည့် .. သရဲ .. လာသွားပြီ .. အီး .. ဘုတ်ပြန်မယ် .. ဘုတ်ပြန်မယ် .. ဒေါ်ကြီးဥဆိပ် ပြန်အိပ်တော့မယ် .. ကြောက်တယ် ..”

ဟု ငိုနေတော့ သွန်းရွှေဆွတ် .. မျက်နှာလေးတည် သွားလျက် ..

“ဒါ .. မမရွှေဆွတ်တို့ ဟိုရောက်နေတုန်း .. သူ .. နောက်ဖေးပေါက်က ဝင်လာပြီး .. ကမန်းကတန်း လုပ်သွားတာ .. မနက်ဖြန်ကျရင် .. သူ .. ရွှေဆွတ်အကြောင်း ကောင်းကောင်းသိရစေမယ် .. ဒီမယ် .. ဒါ .. ဘာတစ္ဆေမှမဟုတ်ဘူး .. မကြောက်နဲ့”

ဟု ရွှေဆွတ် ပြောပေမယ့် ဘုတ်ဘုတ်ကတော့ .. ကြောက်ကြောက်နှင့် ငိုနေမြဲ ..။

“မမလေးဝေဝေပဲ လာတာပါ .. ကြည့်ပါလား .. သူမခွဲတဲ့ အိမ်လေးမှာ .. မမလေးရွှေဆွတ် လာအိပ်တာ ..

တာကို မကြိုက်လို့ .. အိပ်ရာတွေ လာဖွပ်တာ .. ဘုတ်ကြောက်တယ် .. ပြန်မယ် ..”

ဟုတစ်ချို့အော်၍ချည်း ငိုနေသည်မို့ ..

“ဒါဆို .. ပြန် .. လိုက်ပို့မယ် .. ရွှေဆွတ်ကတော့ .. သရဲနဲ့ နမန်းပဲလုံးရ .. လုံးရ .. မကြောက်ဖူး ..”

ဟု ပြောချလိုက်တော့လည်း .. ဘုတ်ဘုတ် ခမျာ .. ချက်ရည်တွေ တအိအိကျနေရင်းမှ ..

“ဟင် .. ဒါဆို .. မမလေးရွှေဆွတ် တစ်ယောက်တည်းပဲ ဖြစ်နေမှာပေါ့ .. ရုံးသွားရင် .. ဘယ်နှယ်လုပ်မလဲ ..”

ဟု ရွှေဆွတ် ရုံးမှာကို ချစ်စိတ်ဖြင့် စိတ်မချသလိုလေး ပြောပြီး ကုပ်ချောင်း ကုပ်ချောင်းဖြင့် .. အိပ်ရာလေးကို ပြန်ခင်းရှာပါသတည်း ..။

သွန်းရွှေဆွတ် မျက်နှာလေး တည်လျက်ငြိမ်နေသည်။ စိတ်ထဲက မခံချင် ..။

တစ္ဆေဆိုပြီး ခြောက်တာကိုတော့ ထား ..။ ခုလို .. အိမ်ထဲထိဝင်၍ .. အိပ်ရာတွေကို ပစ်ထုတ်ပြသည်အထိ လုပ်တာဆိုတော့ သွန်းရွှေဆွတ် မခံချင် ..။

တစ္ဆေဆိုတာကိုလည်း .. သွန်းရွှေဆွတ် မယုံ ..။ ဆုံးဝကြီးကို အယုံအကြည်မရှိ ..။ ကျစ်ခနဲ ရွှေဆွတ် အခဲလိုက်မိပါသတည်း။

အခန်း(၁၂)

ပန်းရိပ်မြို့၏ ထမင်းစားဆောင်ကြီးသည်လည်း ကျယ်လွန်းလျက် အဖြူရောင်ချည်းသာ။ ပန်းပွင့်ထိုး စားပွဲခင်းကြီး ခင်းထားပါသည့် ဘဲဥပုံစားပွဲကြီးထက်မှာ နှင်းဆီနှစ်ပွင့်ထိုး ကြွေပန်းအိုးလေးက ရှိနေ၏။

ထမင်းစားဆောင်ကျယ်ကြီး၏ ပြတင်းတွေမှာ အဖြူ ရောင်ဇာခန်းဆီးကြီးများကို လဲတပ်ထားသည်။

နီညိုရောင်ကော်ဇောကြီး ခင်းထားပါသည့် ထမင်း စားဆောင်၏ ထောင့်ဘက်မှာ ပန်းတင်ခုံတစ်လုံး ရှိနေလျက် အဖြူရောင် သစ္စာပန်းများ အခက်အလက်မြိုင်အောင် ထိုးထားပါ သည့် ပန်းအိုးတစ်လုံး ရှိနေ၏။

ကော်ဇောကြီးသည်လည်း ခါတိုင်းနေ့များထက်ပို၍ နီညိုရောင်လွင်နေတာမို့ မနက်စောစောကတည်းက ဖုန်စုပ်စက် ဖြင့် စုပ်ထားရှင်းထားပြီး ဖြစ်ချေမည်ဆိုတာ သူ မှန်းဆမိ၏။

ဘယ်အချိန်ကများ .. ဖုန်စုပ်စက်ဖြင့် စုပ်လိုက်သည် ခသိရ ..။ သူ မနက်ဘက် ခပ်စောစောထ၍ .. နွေရနံတို့ သင်း စနေသော နံနက်ခင်းမှာ .. ကတ္တရာလမ်းအတိုင်း လမ်းလျှောက် သည့်အခါလျှောက် .. ပြေးသည့်အခါပြေးနှင့် ဝတ်ထားသော ဆရက်ဆွတ်အင်္ကျီမှာ ချွေးတွေ နစ်လာသည်အထိ .. သူ ပြုတတ် မြီ ..။ ဤနေ့မနက်မှာလည်း ထိုသို့ပဲ သူ ထွက်ခဲ့သည်လေ ..။

နွေရနံသင်းသော .. တပေါင်းလ၏ နံနက်ခင်း အရသာကို သူ နှစ်သက်သည်။ အေးခြင်း၏ အငွေ့အသက်သည် ဆယိုင်းလ၏ မနက်ခင်းမှာ ကျန်ရှိနေဆဲ ..။ ရွက်နုတို့ဝေနေ သာကာလ ..။ ရွက်ဟောင်းတို့၏ ညိုသွေးသွေး အရွက်တို့၏ ခြေပြင်ထက်မှာ ကြွေသက်နေသော ကာလ ..။ သစ်ပင်ထက်မှာ ရွက်နုသစ်တို့၏ လန်းဆတ်နုသစ်သော အလှတွေက ပြည့်ဝနေ သွက် ..။ ပင်ခြေတောတွင် ရွက်ဟောင်းတို့၏ ညိုရောင်သွေး အလှက .. ဆေးစက်ပြည့် ခင်းထားသော မြေပြင်ကြီးတစ်ခုအဖြစ် နီနေစေသည်လေ ..။

နွေပန်းတို့သည်လည်း စေတတ်ချေသော ကာလ ..။ သစ်တောအုံ့အုံ့တို့ ရံနေပါသည့် ကတ္တရာလမ်း ..။ တောင်တန်း ညိုညိုတို့ ရှိတတ်ပါသည့် ကတ္တရာလမ်း ..။ မော့တက်ကွေ့ဝိုက် တတ်ပါသည့် တောင်ပတ်လမ်း ..။ ထိုနေရာလေးမှာ သူသည် .. ခိတ်ဆိတ်နေသော ဝန်းကျင်တွင်းမှာ တစ်ယောက်တည်း လွန် သွက်နေရခြင်း .. ပြေးနေရခြင်းတို့ကို .. မြတ်နိုးတွယ်မိုးမိုးနေ သတ်ပါ၏။ အထူးသဖြင့် .. ငှက်သံလေးမှအပ .. လူသံသံကင်း သော ကာလတစ်ခုကို ဖြတ်သန်းရခြင်း ..။

ဒါပေမဲ့ .. တစ်ခါတစ်ခါမှာတော့ .. ကားတစ်စီးနဲ့ နှင့် သူ တိုးတတ်ပါ၏။ သနပ်ဖက်တို့ တင်ထားပါသော တင်ကားကြီးများ .. တောင်ယာထွက် သစ်သီးဝလံများကို ဆောင်သွားတတ်ပါသော ကုန်တင်ယာဉ်ကြီးများ ..

ဒါတွေကို မနက်ဦး ကာလလေးမှာ တိုးတက်ချေသည်တည်း ..။

သူ .. အပြင်ရောက်နေစဉ်မှာကျမှ .. ဖုန်စုပ်စက်ကြီးကော်စောတွေကို ဖုန်စုပ်ထားလိုက်တာ ဖြစ်နိုင်သည်။ ဤသို့ .. စိမ့်မည်ကဖြင့် .. သွန်းရွှေဆွတ်ပဲ ဖြစ်ချေမည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မနက်ဦးကာလလေးမှာ .. ခုလို .. သန့်သန့်စင်စင် တွေ့ရတော့ပို၍ .. ရင်ထဲ ရှင်းလင်းလန်းဆတ်ရသည်ပေါ့ ..။ စိတ်ပို၍ကြည်လင်ရချေသည်ပေါ့။ ထမင်းစားဆောင်မှာ .. လန်းဆတ်သောပန်းတွေ ထိုးစိုက်ထားပါသည့် ပန်းအိုးလေးတွေကလည်း .. ယခင်နေ့များထက် ပို၍များနေသည်ပဲ ..။

ပန်းရိပ်မြို့နှင့် တွဲလျက်ရှိနေပါသည့် မီးဖိုဆောင်ဆိုတာကတော့ .. လောလောဆယ်မှာ ချက်ပြုတ်ဖြစ်တာ မရှိ ..။ သီးသန့်ထမင်းချက်ဆောင်ကြီးမှာပဲ .. နွေးပြတ်နေကြရလျက် .. ပန်းရိပ်မြို့မှ မီးဖိုဆောင် ဆိုတာကတော့ .. ညလယ်ဘက် သူဆာလောင်လာလျှင် .. လျှပ်စစ်မီးဖိုကိုသုံး၍ ကြက်ဥနှင့်ထမင်းကြော်ပဲဖြစ်ဖြစ် .. ထ၍ကြော်လှော်ချက်ပြုတ်စားရုံမျှလောက်သာပဲ ဖြစ်နေခဲ့သည်ပါပဲ ..။

ယောက်ျားပျိုတစ်ယောက်တည်းရှိသော အိမ်ကြီးတစ်ဆူ .. အိမ်ဖော်မိန်းကလေးအဖြစ် .. ဤအိမ်ကြီးမှာတော့ .. အိပ်ညနေပင် ဘယ်သူ့ကိုမှ မထား ..။ ဘုတ်ဘုတ်နှင့်နွဲ့ကျော့လို ကောင်မလေးတွေကိုပင် မထား ..။ ဒေါ်ကြီးဥက္ကဋ္ဌတော့လည်း အသက်ရလာပြီမို့ .. ညဘက်ကြီး ကြော်လှော်ခိုင်းဖို့ဆိုတာ အားနာစရာ ဖြစ်နေသည်မို့ .. ခေါ်မထား ..။ ဒေါ်ကြီးဥတို့အတွက် .. သီးသန့်ဆောက်ထားရာ တစ်ထပ်တန်းလျားတိုက်အိမ်လေးမှာပဲ နေကြစေသည့် အဖြစ် ..။

နွဲ့ကျော့နှင့် ဘုတ်ဘုတ်ကတော့ .. အလှည့်ကျ .. ညဘက်တွေမှာ ခင်ဘုန်းအိမ်မှာ သွားအိပ်ကြရသည် ..။ 'ခုကျတော့ .. ဘုတ်ဘုတ်က .. သွန်းရွှေဆွတ်နှင့်အတူ အိပ်ရပြီ ..။ ဒေါ်ကြီးဥနှင့် .. အန်ကယ်တူးတို့ပဲ .. ထိုအိမ်လေးမှာ သီးခြားတိုက်ခန်းတွေဖြင့် ရှိနေကြရပါချေ၏ ..။

ခုမနက် .. သူ .. ထမင်းစားဆောင်ထဲ ရောက်ချိန်မှာ ဒေါ်ကြီးကို ဖန်ချိုင့်ကြီးနှင့် တွေ့လိုက်ရပါ၏။ အထဲမှာက .. နှုတ်သီးဖျော်ရည်ဟု သူ ထင်ရပါသည့် အဝါရောင်ဖျော်ရည်များ ..။

“ဟော .. အစ်ကိုလေး ရောက်လာပြီ .. ရေချိုးလိုက်ဦးလား ..” ဟု မေးလာတော့ သူ ခေါင်းခါသည်။

“ဈေးတွေနဲ့ ဒေါ်ကြီးဥရ .. ဗိုက်က ဆာနေပြီ .. ရေချိုးလိုက်ရင် ဈေးတိတ်သွားလိမ့်မယ် .. ဈေးတွေသံတွေနဲ့ပဲ .. စားတော့မယ်ဗျာ ..”

ဟု ပြောကာ သူ ထိုင်တော့ ဒေါ်ကြီးဥ တပြုံးပြီးဖြင့် သူ့အတွက် စားသောက်ဖို့ ပြင်ပေးသည့် သူ .. ဟိုဟို

သည်သည် ကြည့်မိရပါ၏။ သွန်းရွှေဆွတ်ဆိုသည့် ကောင်မလေးကတော့ မမြင်ရဲသေး။ စိတ်ထဲတော့ နည်းနည်းဟာချင်၏။ ကောင်မလေးကို သူ ဘာကြောင့် အနီးအပါးမှာ ရှိနေစေချင်ရပါသလဲ။ မညာစတမ်း ဝန်ခံရလျှင်ဖြင့် သူ မြင်ချင်၍ပေါ့။ ဒါပဲ ရှိသည်ပဲ။ ဒါပေမဲ့ ထိုသို့လည်း သူ ဝန်မခံချင်ပြန်။ ထက်မြက်သော မိန်းကလေးတစ်ယောက်အဖြစ် သင်္ကေတတစ်ခုနယ်။ အမှတ်အသားအဖြစ် ရှိနေပါသော လက်ဟောက်ခွေးသော မျက်ဝန်းအစုံကို ပိုင်ဆိုင်ပါသည့် သွန်းရွှေဆွတ် ဘယ်တော့မဆို ဖျတ်ခနဲ ဖျတ်ခနဲ ဆုံးဖြတ်လျက် တစ်ဖက်သားကို ပါးနပ်စွာ တုံ့ပြန်အနိုင်ယူလိုက်ပါသော သွန်းရွှေဆွတ်။ ထိုထက်မြက်မှုလေးတွေတိုင်းသည် ချစ်စရာလေးတွေ ဖြစ်နေသည်။

မနေ့ညကဆိုကြည့်။ သွန်းရွှေဆွတ်သည် ဘင်ဂူလေးကို ခင်ဘုန်းအိ ယူ၍ မရအောင် အန်ကယ်တူးထဲမှ ထိုဘင်ဂူလေးကို ဝယ်ထားလိုက်ပြီ ဆိုတာလေးတစ်ခွန်းဖြင့်ပင် အနိုင်ယူလိုက်ခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။

လရောင်အောက်မှာ ဆံပင်ရှည်နဲ့နဲ့ လေးဖြင့် လှလိုက်ပါသည့် ထိုမိန်းကလေး၏ အလှတရားများကို အသိအမှတ်မပြုဘဲ မနေနိုင်သည့်နယ်ပင် ထက်မြက်မှုလေးများကိုလည်း မနှစ်သက်ပဲ မနေနိုင်။

စားပွဲထက် ရောက်ရောက်လာပါသည့် စားစရာများကို တစ်ခုချင်း သူ လိုက်ကြည့်နေမိရပါ၏။ ဒေါ်ကြီးဥမှလည်း တပြုံးပြုံးဖြင့်

“ဒါက .. အားလူးကတ်တလိတ် .. ဒါက .. စထော်ဘယ်ရီပူတင်း .. ဒါက ထမင်းကြော် .. ဒါက ငါးသေးလေးကြော် ..”

ဟု ပြောပြောပြနေသေးသည့်အဖြစ်။
“ရေခဲသေတ္တာထဲမှာရှိတဲ့ စထော်ဘယ်ရီနဲ့ ဒီပူတင်းကို မနက်အစောကြီးကို ထပြီး မိန်းကလေးလုပ်လေရဲ့ .. ဒါအားလုံး ဒီမိန်းကလေးတိုက်ထိုင် လုပ်တာတွေချည်းပဲ။ ဒေါ်ကြီးက ဒီဖျော်ရည်ပဲ ဖျော်တာ .. ဒါက အစ်ကိုလေးသောက်နေကျအတိုင်း ဒီကော်ဖီနပ်ကရာရယ် .. နို့ရယ် သကြားခွက်ရယ် အားလုံး ဒီမနက်မှာတော့ အစ်ကိုလေး နှစ်သက်ကောင်းပါရဲ့ ခဲတွင်းလိုက်နိုင်ပါရဲ့”

ဟု ပြောတော့ သူ ဟိုဟိုသည်သည် ကြည့်မိပြန်သည်။

“သွန်းရွှေဆွတ်ရော .. သူရော .. မစားဘူးလား ..”
သူ မေးမိသည်။ အိမ်ရှင်လေသံဖြင့် ဝတ္တရားရှိသူတစ်ယောက် ဆသံဖြင့် ပြောနေရပေမယ့် သွန်းရွှေဆွတ်ကို ဤနေရာမှာ ထည်း ရှိနေစေချင်သည်။ တူတူစားသောက်နေစေချင်ပြန်သည့်အဖြစ်။

“ဈေးသွားဖို့ လိုတယ်ဆိုပြီး ဘုတ်ဘုတ်နဲ့ .. သူ့ အိမ်လေးဆီကို ပြန်သွားလေရဲ့ .. မိဘုတ်တော့ဖြင့် .. ရှိုးထုတ်ဖို့ဖို့ အလောတကြီးကို ဖြစ်နေတာ .. ဈေးသွားဖို့ မှာက အတက်ကြဆုံး .. အန်ကယ်တူး လိုက်ဖို့လို့မယ် .. အစ်ကိုလေးပဲ မှာထားတယ်ဆို .. ဈေးသွားရင် ..”

အန်ကယ်တူး ကားမောင်းပို့ .. ဆိုပြီးတော့ .. တူးကယ်
မနက်ကတည်းက မီးပူကျဝတ်စုံဖြူနဲ့ .. ဟန်တပြိုင်
ရယ် ..”

ဒေါ်ကြီးဥမှ တပြောပြောဖြင့် အားလုံး လက်သား
ပဝါခေါက်လေးကအစ သူ့ဘေးမှာ အသင့်ချထားပြီ .. ဒါတော့
တော့ .. ဒေါ်ကြီးဥ အမြဲလုပ်ပေးနေကျပါ ..”

“ပြတင်းပေါက်ခန်းဆီးကအစ .. လဲထားတာလေ
ပန်းအိုးတွေလဲ မိန်းကလေးပဲ ထိုးထားတာ .. ဒေါ်ကြီး
ဈေးမလိုက်တော့ပါဘူးလေ .. ဆိုပြီး မိဘုတ်ကို လိုက်
ဖို့လဲ ပြောလိုက်ရော .. သူငယ်မ ဟန်ရေးတပြိုင် ဖြစ်
ပြီ .. အလွန်ဈေးမလိုက်ချင်တဲ့ကလေး .. ညကတည်း
မိဘုတ်က .. ဈေးကို တူတူလိုက်မယ်လေးဘာလေး
မိန်းကလေးကို ပြောထားသေးတယ်ဆိုပဲ ..”

ဟု ပြောနေစဉ်ခိုက်သူကတော့ ထမင်းကြော်
အရသာတွေ လျက်ရှိနေပြီ ..။ ရွှေပဲသီးတောင့်လေးနှင့် မုန့်လာ
ပန်းမုန့်လာတို့ဖြင့် ကြော်ထားသော သတ်သတ်လွတ်ထမင်းကြော်
ဆီလည်း မများလှ ..။ ပဲငံပြာရည်လေး နည်းနည်းဖြင့် စား
အောင် ကြော်ထားသည့် လက်ရာလေး ..။ ငါးသေးကြော်
ဖြင့် လိုက်လိုက်ဖက်ဖက် ..။ အအိဗြေ ဖျော်ရည်လေး နည်း
သောက်ဖြစ်၏။ ပြီးတော့ .. စထော်အယ်ရီပူတင်းဆိုတာကို ယူ
သည်။ စားကောင်းနေတာအမှန် ..။ စထော်အယ်ရီ၏ အရသာ
လေးလည်းပါသည်။ နို့၏ ဆီမ့်မြဲမြဲအရသာလည်း ငို
ပူတင်းပေမို့ .. နူးနူးညံ့ညံ့လေးလည်း အရသာရှိနေသည်။

တတ်တလိတ်ကတော့ အတွင်းဘက်မှာ ကြက်သားစင်းကောလေး
ဝါနေသည်။ စားကောင်းနေသည်ပါပဲ ..။ နောက်ဆုံးတော့ ..
ဆက်မီတစ်ခွက် သူ့စိတ်ကြိုက် ကိုယ်တိုင် ဖျော်သောက်ဖြစ်ပါ၏။
ဆိုအခိုက်မှာပဲ .. ထမင်းစားဆောင်တွင်းသို့ အဖြူရောင် ဇာလက်
တို့ ဘလောက်စံလေးနှင့် ပါတိတ်ထဘီ နီညိုရောင်လေးဖြင့် ဝင်
လာသည်က ခင်ဘုန်းအိ ..။ မနက်စောစော ရေမိုးချိုး ..။ အလှ
အပလေး ပြင်ထားပြီး ခပ်ကြော့ကြော့လေး ရောက်လာပါသည့်
ခင်ဘုန်းအိသည် .. မနက်ခင်းလေးမှာ လန်းဆတ်သော ပန်းလေး
ဘစ်ပွင့်နှင့် တူနေအောင် လှနေသည်ပါပဲ ..။

“ဟင် .. ကိုကို .. စားပြီးနေပြီ .. ခင်ဘုန်းကို စောင့်တာ
မဟုတ်ဘူး ..”

ဟု တစ်ချက် မျက်နှာညှိုးလျက် ပြောပြီးမှ စားပွဲ
ဆီမှ အစားအသောက်တွေကို ကြည့်သည်။ ထမင်းအုပ်ကြီးထဲမှ
ထမင်းကြော်ကို ဇွန်းဖြင့် ခတ်စားသည်။ ခေါင်းကိုး ခါ၍ ..

“ဟင် ..”

ဟု မကြိုက်သလိုလေး တစ်ချက်ညည်း၏။ စထော်
အယ်ရီပူတင်းကိုလည်း ဇွန်းတစ်ခတ် ယူစားသည်။ အားလူးကတ်
အလိတ်ကိုလည်း ကောက်ယူဝါးသည်။ အားလူး ခေါင်းချည်းခါနေ
မို့ ..

“ဒါကြီးကလဲ .. ပေါ့ရွတ်ရွတ်နဲ့ ..”

ဟု အားလူးကတ်တလိတ်ကို နှာခေါင်းလေး
ပြောပါ၏။ ဒေါ်ကြီးဥကို ကြည့်ကာ ..

“ဒါ .. ဟိုတစ်ယောက် ချက်တာတွေ မဟုတ်လား ..”

“ဟုတ်ကဲ့ ..”

“ခင်ဘုန်းအတွက် .. ပေါင်မုန့်ကြက်ဥကြော် လုပ်ပေးပါ။
ကြက်ဥကို သကြား နည်းနည်းနဲ့ အရင်ခေါက်ပြွန်
ကြက်ဥနစ်ထဲကို နှစ်ကြော်ထားတာမျိုးပဲ စားချင်တယ်
သူ့ဥစ္စာတွေ .. ခင်ဘုန်း မကြိုက်ပါဘူး ..”

.. ဟု ပြောစဉ်ခိုက် သူ ထရပ်သည်။

“ကျွန်တော်ကတော့ .. ဒီနေ့ စားကောင်းပါတယ်
ဒေါ်ကြီးဥ .. မသွန်းရွှေဆွတ်ကို ပြောလိုက်ပါ .. ဒီလို
ချက်ပြုတ်စီမံတာကို .. အဆင်တပြေ ရှိပါတယ်လို့ ..”

ဟု ဝင်ပြောလိုက်မိရပါ၏။ သဘောက .. သွန်း
ဆွတ်ကို .. သူ .. ဤပန်းရိပ်မြို့မှာ .. ဆက်ထားမည်ဆိုသော်
သဘော ..။ ခင်ဘုန်းအိ စားမဝင်ခြင်းကို သူ .. အသိအမှတ်
မပြုသည့်သဘော ..။ ဟုတ်သည်လေ ..။ ဤမျှ ကောင်း
လျက် မကြိုက်ပါ .. ဆိုတာမျိုးထိကိုတော့ .. သူလည်း မူ
မှိတ် အလိုမလိုက်ပေးနိုင်တော့ ..။

“စားကောင်းနေသေးပဲ ခင်ဘုန်းအိ .. ကိုယ်ကတော့
ဒီနေ့ .. စားသောက်ရတာ .. အဆင်ပြေနေတာပါပဲ
ခင်ဘုန်းအိ မကြိုက်ဘူးဆိုရင် .. ကြိုက်တာကို
ဒေါ်ကြီးဥ လုပ်ပေးပါလိမ့်မယ် .. ဒေါ်ကြီး .. ဒါတွေ
လိုက်ပါ .. အားလုံး သိမ်းလိုက်ပါ .. ပြီးရင် ဒေါ်ကြီး
အန်ကယ်တူးတို့ .. မိဘုတ်တို့ .. နွဲ့ကျောတို့ .. တူ
စားကြသောက်ကြပေါ့ .. သွန်းရွှေဆွတ်လဲ စားသောက်
မဟုတ်ဘူး .. သူ့ကိုပါ .. စားခိုင်းဦး ..”

ဟု တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ပြောပါ၏။ အားလုံး
အတယ်ပဲ ဒေါ်ကြီးဥ သိမ်းသွားတော့ .. ခင်ဘုန်းအိ စိတ်လက်
ညစ်သွားမှန်း သိသာနေသည်ပါပဲ ..။ တကယ်က .. မစားချင်
အလို .. ဘာလိုလိုလုပ်ပြီး .. ဟိုဟာလေး တို့တိတို့ထိ ဒီဟာ
လေး တို့တိတို့တိ .. လုပ်ပြရင်း .. စားချင်နေတာကို .. ဖုံးကွယ်
ပြီး .. အိုက်တင်ခံ ..။ ပြီးတော့ .. မစားပဲလည်း မနေ့ ..။ စားကို
အမှားကို ... သူ သိသည်လေ ..။

ဒေါ်ကြီးဥကလည်း လက်သွက်ခြေသွက် .. အားလုံး
သိမ်းဆည်း .. ဖယ်ရှားလိုက်ပြီ။ စားပွဲပေါ်မှာ .. ဖျော်ရည်ဖန်ချိုင့်
ကော်ဖီကရား ..။ နို့ကရားနှင့် သကြားခွက်ပဲ ကျန်သည်။
ဒေါ်ကြီးဥ ကိုယ်တိုင်ကလည်း .. ခင်ဘုန်းအိကို .. စေတနာရှိပုံ
မရှိပဲ ..။ အားလုံး ထမင်းကြော်ဆိုလည်း အုပ်လိုက် ..။ ပူတင်းဆို
လည်း အားလုံးသိမ်း ..။ အာလူးကတ်တလိတ်ဆိုလည်း သိမ်းနှင့် ..။
အိုင်တလင်းဒါသွားအောင်ကို သိမ်းသွားခြင်း ..။ အားလုံး
ပြောင်အိမ်ထဲ ရောက်ကုန်ပြီ ..။ သူကတော့ .. အခန်းတွင်းမှ
အဝတ်ခွဲပါ၏ ..။

သွန်းရွှေဆွတ်တို့ ရှိနေနိုင်မည့် နေရာဆိုသို့ သူ
အိမ်နီးမိ ရောက်အောင် .. ရေသုတ်သုတ်ချိုးဖို့ကိစ္စ ... အလော
ကျပြီး .. သူ .. အပေါ်ထပ်အခန်းဆိုသို့ တက်ခဲ့ရပါ၏။

အခန်း(၁၃)

မန္တလေးနှင့် ရန်ကုန်သို့ ပို့ရမည့် ပန်းကားလေး
လည်း ဘူတာသို့ ထွက်သွားပြီ။ လွိုင်ခမ်းဈေးသို့ ပို့ရမည့်
ပန်းကားနှစ်စီး ထွက်ပြီ။

ပန်းရိပ်မြို့သို့ ပန်းဝယ်လာသည့် ပန်းကားသုံးစီး
လည်း ရှိနေသည်။

ပန်းရိပ်မြို့၏ မနက်ခင်းသည် ပန်းတွေနှင့်
သင်းပျံ့လန်းဆတ်နေသည်ပဲဟု သွန်းရွှေဆွတ် တွေးမိရ၏။

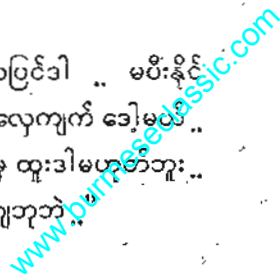
ပန်းရိပ်မြို့ရှိ လုပ်သားများအတွက်ကတော့ အသား
တကျ လုပ်ကိုင်နေရပြီဖြစ်ပါသည့် နေ့စဉ်လုပ်နေကျတွေအဖြစ်
အခက်အခဲ မရှိစွာ လုပ်ကိုင်နေရပြီ ဖြစ်ပါသည်အဖြစ်
ဒါပေမဲ့ သွန်းရွှေဆွတ်အတွက်ကတော့ အားလုံးသည် သစ်ဆန်
နေသော စိတ်လှုပ်ရှားဖွယ်လည်းကောင်းနေသော အလုပ်
နေပါ၏။ ဟိုင်းလက်ခံကားတွေပေါ် ပလပ်စတစ်ပန်းခြင်း

တွေ တင်နေတာကို ကြည့်နေရသည်ကအစ စိတ်လှုပ်ရှားဖွယ်
ကောင်းနေသော ကြည့်နူးစဖွယ် မြင်ကွင်းတစ်ခု ဖြစ်ခဲ့သည်လေ။
ဤမျှ များပြားသော ပန်းခြင်းတွေ ပန်းတွေကို ဘယ်တုန်း
အခု သွန်းရွှေဆွတ် မြင်ဖူးခဲ့ရသည်မှ မဟုတ်ချေပဲလေ။
သစ္စာပန်းတွေ စနိုးဘောပန်းတွေ နှင်းဆီ
ပန်းတွေ သစ်ခွပန်းခိုင်ကြီးတွေ နွေ၏ ရနံ့ဝေနေသော
မနက်ခင်းမှာ ပန်းတွေသည်လည်း လန်းဆတ်ဝေဆာနေသော
အလှတွေဖြင့် ခေါင်းတမော့မော့ ကြွားမဆုံးနိုင်တော့သည်နယ်
တကား။

တကယ်တမ်းသာ သွန်းရွှေဆွတ် စိတ်ကြိုက်
ဆုပ်ချင်ရာလုပ်ပါ ဆိုလျှင် ပထမဆုံး လုပ်မိမည်က ခြေ
ဆောက်မှ ဖိနပ်ဖြူဖြူလေးကို ချွတ်၍ မြက်ခင်းပြင်ထဲကံမှာ
ခြေဝါးသက်သက်ဖြင့် လမ်းလျှောက်ပစ်မည်။ ပြေးချင်သည့်
ခါမှလည်း ရယ်မောရင်း ပြေးပစ်လိုက်မည်။ ပန်းတွေကို
ခင်းလိုက် ဘောင်လိုက် ရှိသမျှကိုလည်း ကြည့်ကြည့်သွား
ခံလိုက်မည်။ သစ်ခွပန်းခိုင်လေးတွေကို ဖွဖွလေး ဟိုင်ကြည့်
မည်။ သစ္စာပန်းခိုင်ကြီးတွေ၏ အလှကိုလည်း ရပ်၍ ငေးချင်ငေး
ခံမည်။ နှင်းဆီပန်းတွေကျတော့ လေးနှင့်အတူ လွင့်ရလွင့်
မိလာသမျှ ရနံ့တွေကို လက်လေးနောက်ပစ်၍ တဝကြီး
ရှုခံလိုက်မည်။ ပြီးတော့ စံပယ်ပန်းတွေကို ပလပ်စတစ်
ဆန်ကာခြင်းငယ်လေးထဲမှာ ခူးထည့်မည်။ ပန်းလေးတစ်စုံက
ခေါက်ကိုလည်း ဆံကျစ်ရှည်လေး၏ အရင်းမှာ ထိုး၍ ပန်ခံလိုက်
မည်။

ဒါ .. သွန်းရွှေဆွတ်၏ ကြည်နူးစိတ်ကူးလေး .. သံသိမ်မွေ့မွေ့လေး ဖြစ်တည်ခံစားနေရပါသော ..
 စိတ်လှုပ်ရှားမှုလေး .. ဒါပေမဲ့ .. တကယ်တမ်းကျတော့ ..
 ထိုသို့ ဖြစ်နေ၍မရ .. ထိုထက်လေးနက်သော စိတ်ဖြင့် .. ပန်း
 တွေကို ကြည့်ရမည့်အဖြစ် .. တာဝန်လည်း ရှိနေသည်။ ပေါ့၍
 မရသော .. စီးပွားရေးကိစ္စ ဖြစ်နေသည်။ ပန်းပွင့်တိုင်း ပန်းခိုင်
 တိုင်းသည် .. ငွေကြေးဖြင့် အရောင်းအဝယ်ပြုရာ ဖြစ်နေသည်။
 ပန်းတစ်ပွင့်တိုင်းမှာ .. တန်ဖိုးအားဖြင့် ငွေကြေးကိစ္စက ပါနေ
 သည်။ လှပသော .. ပန်းတွေကို ကြည့်ရင်း .. လွတ်လပ်သော ..
 ကြည်နူးမှုကို .. သွန်းရွှေဆွတ်၏ ပန်းလေညှင်းဆိုသည့် အိမ်လေး၏
 ဥယျာဉ်ဘေးမှာ ရပ်ရင်းသာ ခံစားခွင့်ရှိနိုင်မည်။ ဤပန်းရိပ်မြို့၏
 ခြံကျယ်ကြီးမှာတော့ .. မရ .. အားလုံးသည် .. အလုပ်သမား
 ဖြစ်နေသည်။ စီးပွားရေးသဘော ဖြစ်နေသည်။ ဒါပေမဲ့ .. ထိုသို့ ..
 ပန်းပွင့်ပန်းခိုင်လေးတွေ .. ပန်းဝင် .. ပန်းရုံ .. ပန်းတန်းတွေကို ..
 ကြည့်ရှုခံစား .. ပြုစုရရင်းဖြင့် .. ရရှိသော ငွေကြေးဖြင့် .. ရပ်တည်
 နေသော စီးပွားရေး .. လုပ်ငန်းကြီး တစ်ခုအဖြစ် ရှိနေတာကိုတော့ ..
 ရင်ထဲမှာ .. ကြည်နူးရသည်ပါပဲ။ အလွန်တရာကိုမှ .. ရှင်း
 သန့်သော .. လုပ်ငန်းကြီးတစ်ခု တော့ ဖြစ်နေချေသည်တကား။
 ဘာဘဦးလူလှကလည်း မနက်ဆို .. ပန်းတွေ ပန်း
 ကားပေါ် ရောက်ဖို့ကိစ္စကို ဝင်လုပ်ကိုင်တတ်ပါ၏။ တစ်ခြံလုံးက
 တော့ အလုပ်သမားအင်အား နှစ်ဆယ်လောက်ဖြင့်ကို .. ကျယ်
 ကျယ်ပြန့်ပြန့် စည်းစည်းရုံးရုံး လုပ်ကိုင်ကြသည်ပါပဲ။ ပျော်
 စရာတော့ ကောင်းနေသည်မှာ အမှန်။

မနက်တိုင်း .. အလုပ်သမားများကို .. ထမင်းကြော်
 နှင့် ရေနွေးကြမ်း .. ပြီးတော့ .. ငါးခြောက်ကြော်တစ်ခုခုဖြင့်
 ဆွေးမွေးရမြဲဟု ဒေါ်ကြီးဥကတော့ ပြောပြပါ၏။ နေ့လယ်အတွက်
 တော့ .. အိမ်မှ ထုတ်ယူလာသည့် ကိုယ့်ထမင်းချိုင့်ကို ဖွင့်
 စားကြ။ ဒါပေမဲ့ .. ပန်းရိပ်မြို့မှာ .. ဟင်းရည်တစ်ခွက်တော့
 မမည်။ ချဉ်ရည်ဟင်း .. ဒါမှမဟုတ် .. ပဲဟင်းချို .. ပြီးတော့ ..
 ဘာလဲချောင်ကြော် တစ်ခုခု။ ဒါကိုတော့ .. အလုပ်သမားတွေ
 အတွက် .. နေ့စဉ် စီစဉ်ပေးသည်တဲ့။ ဒါတွေအားလုံးကို .. ချမ်း
 မြေခန့်မှ စီစဉ်စေခြင်းပါ။ အလုပ်သမားများကတော့ ..
 ထမင်းချိုပဲ ပါလာတတ်ကြတာ များသည်တဲ့။ ကြက်ဥကြော်
 လေး တစ်ခုခု .. ဟင်းခွက်ကြော်လေး တစ်ခုခုလောက်ပဲ
 ပါလာတတ်ကြတာ ပန်းရိပ်မြို့မှာ ဟင်းရည်နှင့် ဘာလဲချောင်ကြော်။
 ပဲပုတ်ကြော် .. ဒါတွေဖြင့်ပဲ .. ထမင်းမိန့်နေကြသည်ပါပဲတဲ့။
 ချမ်းမြေခန့်ဆိုတာ .. ကိုယ့်အလုပ်သမားတွေအပေါ် တာဝန်ကျ
 သဘောကောင်းသောသူလည်း ဖြစ်နေကာ .. စည်းကမ်းလည်း
 ကြီးသောသူတစ်ယောက် ဖြစ်နေလျက်။ တာဝန်မဲ့ ပေါ့လျော့
 သူကိုကျတော့လည်း အလုပ်မှ ထွက်ခိုင်းလိုက်တတ်သူတစ်ယောက်
 ဖြစ်နေသည်ကိုတော့ .. မနေ့ကပဲ သွန်းရွှေဆွတ် မြင်ခဲ့ ကြားခဲ့
 ရပြီးချေပြီ မဟုတ်ပါလားလေ။
 “အဲဒီ .. ကန်မလေးဟာ .. အလပြင်ဒါ .. မပီးနိုင်
 မရှိနိုင်ပဲ ဖြစ်နေဒါပဲ .. ပဲဂျီးနော်တလေကျက် ဒေါ့မယ် ..
 ပီးရင် ထွက်လာဒဲအခါကျလဲ .. ဘာမှ ထူးဒါမဟုတ်ဘူး ..
 ဒီရုပ် .. ဒီရုပ်ဘဲ .. ပုပုဝဝဘဲ .. ဂျဘဘဲ ..”

နှင့် ပဲကြီးတစ်လျှောက်အောင် ကြာသည်တွေ
ဘာတွေဖြင့် ညွှန်း၍ ဘုတ်ဘုတ်ကို စိတ်လက်မရှည်နိုင်ဘဲ
အန်ကယ်တူး ပွစ်ပွစ် ရွတ်စပြုနေပြီ ။ မီးပူကျ ဘောင်းဘီ၊
အင်္ကျီလက်ရှည်တို့ဖြင့် ကားမောင်းပို့ရမည်မို့ ဟန်ရေးပြနေပါသည်။
အန်ကယ်တူး ။ စိတ်လက်မရှည်နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေပြီဆိုတာ သွန်းရွှေ
ဆွတ် သိနေရ ။ ရယ်မိရပါသည်အဖြစ် ။

ခြံထဲမှာ ပန်းပင်တွေ စိုက်ရလျှင်လည်း စိတ်ရှည်
ပျော်မွေ့နေတတ်သလောက် ။ ကားခွေကိုင်၍ မောင်းရမည်ဆိုလျှင်
လည်း မူးတကြွကြွဖြင့် အရမ်းကို တက်ကြွနေတတ်ပါသော
အန်ကယ်တူးအကြောင်းတွေကို ဒေါ်ကြီးဥက မနက်ကတည်းက
ရယ်၍ သွန်းရွှေဆွတ်ကို ဖောက်သည်ချပြီးသားပါ ။

“သိပ်ပီး ဒေါ်လိတ်ဒ် ။ ဖြစ်နေဘိ ။ ကြာနေဘိ ။ ဒစ်
အပျိုင်းဒစ်ဖြစ်ဖို့ ကန်းနေဘိ ။”

ဟု ခေါင်းခါလည်ခါနှင့် ညည်းနေသော အန်ကယ်
တူးကို သွန်းရွှေဆွတ် ကြည့်လိုက်မိရပါ၏။ အံ့မမင်း ။
ဘာစဉ် ။ ဒစ်အာပျိုင်းဒင်းတုံလားလေ ။ အင်္ဂလိပ်လို ညည်းသည့်
အန်ကယ်တူး ။ စိတ်ပျက်စရာကောင်းနေပြီ ။ ဟု ဘုတ်ဘုတ်ကို
ညည်းနေသည်မှ ဘိုလိုညည်း၍ ခေါင်းခါရင်း ပြောနေခြင်း ။

“အံ့မယ် ။ အန်ကယ်တူးက ။ ဘိုလိုပြောတတ်တာပဲ ။”

“ငါနော် ။ နေခဲ့ဒဲအိန်နော် ။ ဘာလဲရှိဒေါ့ ။ ဒေါက်တာ
ကျီးရဲ့အိမ် ဖြစ်တယ် ။ အင်္ဂလိပ်လိုနော် ။ ကန်းကန်း
ပြောတတ်ဒဲလူမျိုးလဲဖစ်ဒယ် ။ သူနော် ။ ရွတ်ရွတ် ။
ရွတ်စရွတ်စနဲ့ ပြောဒယ်နော် ။ ကန်းကန်း ။ နားထန်လို့

ကန်းဒယ်ရှိဒယ် ။ ငါ့အမားနော် ။ တူ့အိန်မှာ ထမင်းချက်
ဒယ်နော် ။ တူနဲ့ အတူတူဘဲ နေရဒယ် ။ ငါတို့နော်
တူတူနေခဲ့ဒယ်ရှိဒယ် ။ အမားမရှိဒေါ့ ။ တူဂ ။ ငါ့ကို ။
နေဘာအုံးလို့ပြောဘာဒယ် ။ ဒါးပွေ့မဲ့ ။ တူ့ထာမင်းချက်
အတစ်နော် ။ ငါနဲ့ မတဲဘူးရှိဒယ် ။ ဒေါက်တာကျီးနော် ။
ဘိုကပြား ဖြစ်ဒယ်နော် ။ ငါ့ဂိုနော် ။ ဒရိုင်ဘာလုပ်လို့
ပြောဒယ်နော် ။ တူ့ထာမင်းချက်ဂ ။ တူ့ယောက်ဖဂို ။
ဒရိုင်ဘာလုပ်ခိုင်းချင်ဒယ်ရှိဒယ် ။ ငါ့ကို ။ ရှောင်ပြော
ဒါတို့ ဘာဒို့ လုပ်ဒယ်နော် ။ နားညည်းဒယ် ။ ရှိတ်လဲ
မချန်းတာဘူး ။ ဒါးကြောင့် ။ ငါ အာလုပ်က ထွက်
လိုက်ဒယ် ။ အပြင်မှာ ။ ဒရိုင်ဘာလုပ်ဒယ် ။ ဒန်ကျီးဥနဲ့
တွေ့ဒယ် ။ ဒန်းကျီးဥရဲ့ ကျေးဇူးဌေး ။ အများကျီးရှိဒယ် ။”

ဘိုလို ။ တစ်ခါတစ်ခါ ညပ်ပြောနိုင်ရခြင်းကိစ္စ
ရှင်းလင်းရင်း ရှင်းလင်းရင်းနှင့် နောက်ကြောင်းရာဇဝင်ပါ ။
ပါလာပါသည့် အန်ကယ်တူးပါ ။ နေတာကတော့ သပ်ရပ်
နေသည်ပါပဲ ။ ထမင်းရည်နှင့် ကော်တင်ထားသည့်ထင့် ။
ဆောင်းဘီရှည်ဖြူနှင့် အင်္ကျီရှည်ဖြူသည် ခေါက်ရှိုးထင်းတန်းဖြောင့်
နေလျက် တောင့်နေပါ၏ ။ ဘိုကေထူထူကို ဆီရွှဲရွှဲလူး၍ ပြား
နေအောင် ပြီးထားသည်။ လက်ပတ်နာရီနှင့် ကင်းဘတ်ဖိနပ်ဖြူနှင့်
ဇုံကတော့ ဖြောင့်နေသည့် အန်ကယ်တူးပါ ။

ထိုအခိုက် ပါတိတ်ဝမ်းဆက်အပါရောင်အပွင့်လေး
ဆွဖြင့် ဘုတ်ဘုတ်တစ်ယောက် သနပ်ခါးအဖွေးသားနှင့် လျှောက်
လာနေတာကို မြင်သည်မို့ နှာခေါင်းရှုံ့လျက်

“တွေ့ဒယ် မဟုတ်လား .. အလှအပပြင်ဒါက .. ပြင်ဒါက .. အဖတ်တင်ဒယ်ရှိဒယ် .. ဘာမှလဲ ထူးလားဒါ မဟုတ်ဘူး ..”

နှင့် အတင်းအုပ်နေပါသည့် အန်ကယ်တူးပါ .. ဘုတ်ဘုတ်ကတော့ နှုတ်ခမ်းနီလေး ရဲအောင် ဆိုးထားလျက် ခေါင်းမှာလည်း နင်းဆိပ်နန်းဝါဝါလေးတစ်ပွင့်ကို ဟန်ကျပန်ကျလေး ပန်ထားကာ .. ကိုယ့်ဘာသာ ကိုယ့်ဘဝကို နှစ်သိမ့်ပျော်နေသည့်အဖြစ် ..။ ပလပ်စတစ် ဈေးခြင်းတောင်းနီလေးဖြင့် ဘုတ်ဘုတ် ခြေလှမ်းလေးသွက်သွက်ဖြင့် လှမ်းလာသည်ကိုက တက်တက်ကြွကြွ နိုင်နေသည်။

သွန်းရွှေဆွတ် ကားပေါ်တက်တော့ စုပါရွတ်ပံအပြုလေး၏ နောက်ပေါက်တံခါးကို ဘုတ်ဘုတ် အကြောသား ဖွင့်ဝင်သည်။ အန်ကယ်တူးမှ မျက်မှောင်တွန့်၍ ..

“ဇေးသွားဒါရိုများ .. မင်္ဂလာရှောင်ရမှာကျနေဒါဘဲ .. ရိုးထုတ်နေဒါ မပီးနိုင်ဒေါ့ဘူး .. ဇေးတွားဒဲ့ဥစ္စာ .. ဒီလောက် အလှအပဒွေ ပြင်ရှင်နေဘို့ မလိုပါဘူး .. ပီးဒေါ့လဲ .. ချော လဲချောလားဒါ မဟုတ်ဘူး .. ပါးနီးဒွေကလဲ ရှိလားလို့က ဒါ ..”

နှင့် ကဲ့ရဲ့နေတော့ ဘုတ်ဘုတ် မျက်စောင်းလေး

ခဲ၍ ..

“အံ့မယ် .. ဒေါ်ကြီးဥက ပြောပါတယ်နော် .. ဘုတ်က အလှလေးများ ပြင်လိုက်ရင် .. ချစ်စရာလေးဟဲ့ .. တဲ့ .. အဲသလို ..”

“ဒန်ဂျီးဥကဒေါ့ တူ့တူမမဲ့ဥစ္စာ .. ပြောမာပေါ့ .. ကိုယ့် ငါးချဉ်ကိုယ်ချဉ်ဒဲ့ .. ရှဂါးဘုံတောင်မှ ရှိသေးဒယ် ..”

နှင့် ခေါင်းတခါခါဖြင့် ပြောလည်းပြောကားစက်နိုး

ခွဲခိုက်

“ဟိုမှာ အစ်ကိုလေး လက်လှမ်းပြနေတယ် .. ခဏစောင့်ပါဦး .. ဘုတ်ကိုပဲ ချိုးချိုးဖဲ့ဖဲ့ ပြောနေတာပဲ .. အစ်ကိုလေး လက်လှမ်းပြတာကိုကျတော့ .. မြင်တာမဟုတ်ဘူး .. နော့ .. အန်ကယ်တူးကရော့ .. ဘယ်လောက်လှနေလို့လဲ .. ပိန်လဲပိန်သေးတယ် .. အသားလဲ မဲသေးတယ် .. အန်ကယ်တူး တီးတဲ့ဘင်ဂျီသံကရော .. ဘယ်လောက် ကောင်းနေလို့လဲ .. အသံကလဲ ပြီနေတာပဲ ..”

နှင့် အသွကြိုက် မိဘုတ်မှာ မလှဘူး အပြောခံရတာကို အကြွေးမထားသေးဘဲ ချက်ချင်း ပြန်စွာနေခိုက် အန်ကယ်တူးကတော့ ခေါင်းတခါခါဖြင့် ..

“ရှဂါးဘုံရှိဒယ် မိဘုတ်ရဲ့ .. အနာပေါ့ဒုတ်ကျဒဲ့ .. ကြားဘူးဒယ် မဟုတ်လား .. မလဲလို့မလဘူး ပြောဒါရို နင်ဂ ရှိတ်ရှိုးရှရာလား .. ငါရှိရင် .. မလဘူးလို့ အပြောခံရဒါ ကို ရှိတ်မနာဘာဘူး .. အမှန်ရှိဒါကို .. လျှင် လက်ခံရဒယ်ရှိဒယ် .. ကြည့် .. ငါ့တွားဒွေရို .. ဘယ်လောက် လက်နေတလဲ .. ငါ့တွားဒွေ ဘယ်လောက်လှလဲ ..”

နှင့် ကပ်ကြားနေတော့ ဘုတ်ဘုတ် မျက်စောင်းလေး တခဲခဲဖြင့် ..

“သွားတွေကဖြင့် ပေါက်ပြားလောက်ရှိတယ် .. သွားကြီးတွေ ..”

နှင့် မဲရွဲအုပ်နေချေသတည်း ..။ သွန်းရွှေဆွတ်ကဖြင့် ပြီးပြီးရင်းပြီးရင်းဖြင့် ရှိနေရသည်ပါပဲ ..။

ချမ်းမြေ့ခန့် ကားဘေးနား ရောက်လာတော့မှ သုတ်ဘုတ်နှင့် အန်ကယ်တူးတို့၏ အလှပြိုင်ပွဲလေး ရပ်သွားရသတည်း။

“ကိုယ် .. ဈေးဘက် ခဏသွားစရာရှိလို့ ..”

ဟု သူ ရပ်၍ ပြောကာ ကားတံခါးဘေးမှာ ရပ်နေသည်မို့ အကြည့်က မျက်ခုံးထူထူလေးနှင့် မျက်တောင်ထူထူတွေကို အနီးတကပ် မြင်နေရပါသည်အဖြစ်။ သွန်းရွှေဆွတ် ကားတံခါးလေး ဖွင့်ဆင်းတော့ သူ့ဘေးကို တိမ်းပေးသည်။

“ဘရိတ်ဖတ်စ် .. စားကောင်းပါတယ် မသွန်းရွှေဆွတ် ..”

ဟု သူ အလေးတယူကြီး ပြောမိသည်ကိုက သွန်းရွှေဆွတ် စိတ်ထဲ ပျော်သွားစေချင်၍ပါ ..။ ဖျတ်ခနဲ မောကြည့်လာရင်းမှ သွန်းရွှေဆွတ် ပြုံးသည်။ သူ .. တစ်ချက် ရင်ထဲ အောင်သွားရပါပြီ ..။ အပြုံးက .. သူ့စကားနှင့် ပတ်သက်၍ မထူးဆန်းသော အပြုံးမျိုးဆန်နေသည်။ ကြည်နူးပြီး ဖြစ်မနေ ..။ ဘယ်သူ့မဆို .. ကိုယ့်ကိုချီးကျူးလျှင် ဝမ်းသာကြည်နူးတတ်သည် မဟုတ်ပါလား ..။ ခုဥစ္စာက .. ဘာမျှ .. ထူးပြီး မကြည်နူးနေ သည့်အချိုး ..

“ရွှေဆွတ် .. ဒီလောက်အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် စီစဉ်ထားရတာပဲ ဦးချမ်းမြေ့ခန့် .. စားကောင်းသောက်ကောင်းအောင် လုပ်ကိုင်ထားတယ်ဆိုတော့ .. စားကောင်းရမှာပေါ့ ..”

ဟုပင် .. ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်လေး ခပ်ကြွားကြွား ပြန်ပြောလာတော့ ကောင်မလေးကို နည်းနည်းတော့ မြင်ပြင်းကတိလာမိရတော့သည့်အဖြစ်။ ကိုယ့်အလုပ်ရှင်ဆိုပြီး ခပ်ဖားဖားလေး မျက်နှာလုပ်ပြဖို့ နေနေသာသာ ..။ ပြန်၍များပင် ခပ်ကြွားကြွားလေး လုပ်နေသည့် ကောင်မလေး ..။

သူ .. ဘာမျှ ပြန်မပြောတော့ ..။ ကားရှေ့ခန်းမှာ သူ တက်ထိုင်သည်။ သွန်းရွှေဆွတ် နောက်ခန်းမှာ ဘုတ်ဘုတ်နှင့် အတူထိုင်၏။ ဆံပင်နှစ်ဖက်ကျစ် တိုစိစိလေးဖြင့် နှင်းဆီပန်းနီနီတစ်ပွင့်ကို အကျအန ပန်ထားလျက် နှုတ်ခမ်းရဲရဲနှင့် ဘုတ်ဘုတ်သည် သနပ်ခါးဖွေးနေသော မျက်နှာချိုလေးဖြင့် ပျော်နေပုံရနေပါ၏။

သူ .. တိတ်ဆိတ်စွာပဲ ကားပေါ် ပါလာလျက် အန်ကယ်တူလည်း နှုတ်ဆိတ်နေကာ ကားကို ငြိမ်ကုပ်သေဝပ်စွာ မောင်းနေတော့ သွန်းရွှေဆွတ် ကျိတ်ပြီးမိရပါ၏။ သူ့သာ ခုလို ပါမလာလျှင် .. တစ်လမ်းလုံး ဘုတ်ဘုတ်နှင့် အန်ကယ်တူးတို့ စကားပေါက်တည်ကြမှာ မဟုတ်။ တဂျီဂျီ-တဂျေခင်ဂျေခင်နှင့် စကားများနေကြမှာ သေချာသည်လေ ..။ ခုကျတော့ .. အန်ကယ်တူးခမျာ .. လေပင်မချွန်ရဲ ..။ ရှိုးထုတ်ဖို့ ယူလာပုံရသော နေကာမျက်မှန်ကြီးကိုပင် ဘုတ်မတပ်ရဲရှာ ..။ အိပ်ကပ်ထဲမှာ မျက်မှန်သည် တုတ်တုတ်ပင် မလှုပ်လိုက်ရဘဲ ပါလာပါသည်အဖြစ် ..။

တောင်ကွေ့တောင်ပတ်လမ်းတွေအတိုင်း ကားလေးက တောဝက်လျှောက် မှန်မှန်မောင်းနေဆဲ ..။ ရွှေးသာရောက်သည်။

ဘယ်သူ့ဘယ်သူမှ စကားပြောမလာဖြစ်ကြ ..။ အားလုံး တိတ်ချက်သား ကောင်းနေသည်။

ဈေးဝယ်ထွက်တော့ ဘုတ်ဘုတ်မှ ဈေးခြင်းလေး ဆွဲ၍ ဘေးမှ ပါလာရင်း ..

“အစ်ကိုလေးကလဲ .. အလကားနေရင်း ဈေးထိ ကားကြ လိုက်လာသေးတယ် .. ကက်ဆက်လေး ဖွင့်ပြီး သိချင် နားထောင်ရင်း မိမိနှင့် လိုက်လာမလိုပဲစွာ .. အစီအစဉ် ကို ပျက်ရော .. ကျွတ် ..”

ဟု မအိမချင့် ညည်းရှာပါ၏။ သူပါမလာ အန်ကယ်တူးနှင့်အတူ နှစ်ယောက်သား ထွက်သွားကြပြီ။ သွန်းရွှေဆွတ်နှင့် ဘုတ်ဘုတ်ပဲ ဈေးခြင်းလေးနှင့်အတူ .. တူတူ ထွက်လာဖြစ်ခြင်းပါ ..။ သွန်းရွှေဆွတ်ကတော့ ဘုတ်ဘုတ်တို့ ကြည့်၍ ပြုံးပဲပြုံးမိရပါပြီ။ ဘာတဲ့ ..။ ဟုတ် .. ဟုတ်နေသေးသည့် စကား ..။ အစ်ကိုလေးကပဲ .. ကားကြို လိုက်စီးလာသည်တဲ့ .. ကားပိုင်ရှင်ကိုများ .. ပြောလိုက်သည့်စကား ..။ ခုလို .. သူတူတူပါလာတာကို .. တော်တော်ကြီး စိတ်ညစ်သွားပုံရပါသည့် အဖြစ် ..။ သွန်းရွှေဆွတ် ဈေးသုံးနေသမျှ .. ဘုတ်ဘုတ်ကတော့ ဈေးဆစ်သည့်ကိစ္စကို ဘေးက တစာစာဖြင့် လိုက်လိုက်လုပ်ပေးနေတာမို့ .. သွန်းရွှေဆွတ် ဟန်ကျနေရပါ၏။ ဈေးဆစ်စရာကို မတွေ့တော့ ..။ ကြာတော့ .. ဈေးရောင်းသူတို့ကပင် စိတ်ညစ်လာရပေပါသည်။

“မလျှော့ချင်နေ .. ဟိုမှာလဲ .. ငါးရှိတာပဲ .. ဟိုမှာ သွားဝယ်မယ် ..”

နှင့် ငါးသည်နှင့် ပိုက်ဆံငါးဆယ် အလျှော့အတင်း ဈေးဆစ်မရနိုင်သည့် ဘုတ်ဘုတ် မျက်နှာလေး အို၍ ပြောသည့်မို့ သွန်းရွှေဆွတ် ဘုတ်ဘုတ်နောက် လိုက်လာရပါ၏။

ငါးဖိန်းကောင်းကောင်းလတ်လတ် တွေတာမို့ ငါးတစ်ပိဿာ ဝယ်လိုက်သည်။ နေ့တိုင်း ဈေးမလာ ..။ ဝယ်အားသမျှကို ရေခဲသေတ္တာထဲ ထည့်ထားပြီး တခြားနေ့တွေမှာ .. ချက်လိုက်တော့မည် ..။ ဒါက .. သွန်းရွှေဆွတ် အတွေး ..။ ငါးရဲ့လတ်လတ် တွေတာမို့ အကောင်ကြီးနှစ်ကောင်ကိုလည်း ဝယ်လိုက်ရပါ၏။ ပြီးတော့မှ .. နံနံပင်တို့ ..။ တို့စရာ မြှုပ်စရာ နဲ့ ဟင်းသီးဟင်းရွက်လေးတွေ ရှာဝယ်သည်။

ဈေးခြင်းပြည့်လာတော့ .. ကြပ်ကြပ်အိတ်လေးဖြင့် အသီးအရွက်တွေ ထပ်ဝယ်ဆွဲဖြစ်ပါ၏။ စိတ်တိုင်းကျမှ သွန်းရွှေဆွတ် ဟိုဟိုသည်သည် ကြည့်သည်။

“ပစ္စည်းတော့စုံပြီ .. မိဘုတ်လေးရေ .. ဘယ်မှလဲ တယ်လီဖုန်း ဆက်လို့ရတယ်ဆိုတဲ့နေရာ ..”

ဟု မေးတော့ ဈေးကျပိုး ဘုတ်ဘုတ်မှ ဆိုင်လေးတစ်ဆိုင်ထဲ ဦးဆောင်ဝင်သည်။ အထည်ဆိုင်တစ်ဆိုင်ပါ ..။ ဖုန်းပြောဆိုင်တာတွေဘာတွေလည်း ဘုတ်ဘုတ်ပဲ ပြောပေးသည်။ နောက်ဆုံး .. ပြီး၍ ..

“ဆက်လို့ရပြီ .. ဒီဆိုင်တွေမှာလဲ .. ပြောဆက်လို့ရတယ် မမလေးသွန်းရွှေဆွတ်ရဲ့ .. တစ်မိနစ်ကို .. ငါးထယ်ပေးရတယ် ..”

ဟု ဈေးနှုန်းကအစ ပြောပြပါ၏။ သွန်းရွှေဆွတ်
မမလွန်းထံသို့ ဖုန်းဆက်ရပါပြီ။ ဈေးခြင်းလေး ဘေးချ၍ ကြွ
ကြွပ်အိတ်လေး စုကိုင်ကာ ဘုတ်ဘုတ်ကတော့ ဈေးသွားဈေးလာ
တွေကို ငေးကြည့်နေပါ၏။

မမလွန်းဘက်မှ ဖုန်းကိုင်ထူးသံလေး ပေါ်လာ
သွန်းရွှေဆွတ် မျက်ရည်လေး ဝဲလာအောင် လွမ်းသွားမိရရင်းမှ
“မမလွန်း .. ရွှေဆွတ်ပါ .. ဒီမှာ .. အားလုံး အဆင်ပြေ
ပါတယ် .. စိတ်မပူပါနဲ့နော် .. ခု .. ရွှေဆွတ် ဈေးက
ပြီး ဆက်တာ .. ရွှေဆွတ်ကို အဖော်မိန်းကလေးတစ်
ယောက်လဲ အတူအိပ်စောင့်ပေးတဲ့အထိ .. အိမ်ရှင်
သဘောကောင်းပါတယ် .. ဒီမှာရှိတဲ့သူတွေအားလုံး
လည်း သဘောကောင်းကြပါတယ် .. ရွှေဆွတ် အဆင်ပြေ
နေပါတယ် မမလွန်း .. မမလွန်း စိတ်ပူမှာစိုးလို့ .. ဆက်
တာ .. နောက်လဲ .. ဈေးလာတဲ့အခါ .. အဆင်ပြေသလို
ရွှေဆွတ် ဆက်ပါမယ် .. ပန်းရိပ်မြို့မှာက ဖုန်းတော့ ရှိ
တယ် .. သူများအိမ်ဆိုတော့ သွန်းရွှေဆွတ် .. အားနာ
တယ် .. ဒါကြောင့် မဆက်တာ .. ဒီကပဲ ဆက်ပါမယ်
မမလွန်း နေကောင်းတယ် မဟုတ်လား ..”

နှင့် မမလွန်း စိတ်မပူအောင် ပြည့်ပြည့်စုံစုံ ဖြစ်
သမျှဖြစ်အောင် တောက်လျှောက် ပြောပြနေရသည်က သွန်း
ဆွတ်ပါ ။ မမလွန်းထံမှ ..

“စကားပြောရမှာတောင်မှ မလောက်မငနိုင်နေပါလား
ရွှေဆွတ်ရယ် .. ခဏလေးပဲ ပြောရတော့မလိုပါလား ..”

ဈေးထဲကနေပြီး ဆက်ရတယ်ဆိုတော့ .. သိပ်ကြာလို့
ဘယ်ကောင်းတော့မလဲ .. စာရေးလာဦး ရွှေဆွတ်ရယ် ..
မမလွန်းဖြင့် .. ညက အိပ်လို့တောင် မရနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေရတာ ..
ဟိုကောင်ကလဲ .. မနေ့ကတောင် .. အိမ်ကိုလာသေးတယ် ..
ရှင်းပြပါရစေနဲ့ လုပ်နေတာ .. ရွှေဆွတ်ကိုလဲ မေးနေတာ
ပဲ .. မရှိဘူးလို့ .. တင်းတင်းပြောပစ်လိုက်ရတယ်ကွယ် ..”

ဟု ခပ်ညည်းညည်း ပြောရှာ၏။
“ဟင် .. ရွှေဆွတ်လေး .. ခု .. ပြောနေတာ မမယု ..
ဘယ်လိုနေနေရသလဲ ကလေးရယ် .. မမယုဖြင့် .. စိတ်
ချည်းပူနေမိရတော့တာပါပဲ .. ဟိုသေနာကောင်လေးကလဲ ..
တလာတည်းလာနေတော့တာကိုက ခက်နေတာ .. မေတ္တာ
တုံးနေမိရတော့တာပါပဲ .. သူ့ကြောင့် .. ခုလို .. မမယုရဲ့
ရွှေဆွတ်လေးနဲ့ ခွဲနေရတာ ..”

ကြည့်ရတာ ..။ မမလွန်း လက်ထဲမှ ဖုန်းလေးကို
အလာတကြီး ယူ၍ လွမ်းဆွတ်စွာပဲ မမယု ပြောရှာပုံပေါ်ပါ၏။
သံလေးတွေပင် တုန်ခါနေသည်။

“ရွှေဆွတ် .. ဒီမှာ အဆင်ပြေပါတယ် မမယုရဲ့ ..
စိတ်ချ .. ဘာမှ ပူစရာကို မရှိတာ .. မိန်းမသားအဖော်တွေမှ
အများကြီး .. ဘာမှလဲ မပင်ပန်းပါဘူး မမယုရဲ့ ..”

ဟု ဖြေနေရသည်ပါပဲ ..။
“စာရေးနော် ရွှေဆွတ်လေး .. မမလွန်း မျှော်နေတယ် ..
ဖုန်းလဲ ဆက်ပါ ရွှေဆွတ်ရယ် .. မမလွန်း .. စိတ်ထဲ
ပေါက်လာရင် လိုက်လာမှာ ..”

မမလွန်း ဖုန်းကို ယူပြောနေပြန်သည်မို့ သွန်းဆွတ် ပြီးမိသည်။ ကြည့်ရတာ .. မမလွန်းနှင့် မမယု ဖုန်းလေးတို့ လုလုယုရင်း ပြောနေကြရှာပုံရသည်ပါပဲ ..။ သွန်းရွှေဆွတ်ကို ချစ်လွန်း၍ဆိုတာ သိနေရတာမို့ မျက်ရည်လေးပင် ဝဲလာအောင် ပို၍ လွမ်းအားပိုရပါသည်အဖြစ် ...။

“အင်းပါ မမလွန်းရဲ့ .. ရေးပါမယ် .. ဒါပဲနော် .. ဖုန်းချလိုက်တော့မယ် .. ဒီကိုတော့ .. မမလွန်း လိုက်မလာပါနဲ့ အကြာကြီး ခွဲနေကြရမှာမှ မဟုတ်တာပဲ မမလွန်းရယ် .. ဟိုတစ်ယောက် လက်ထပ်သွားပြီဆိုတာနဲ့ .. ရွှေဆွတ်လဲ ပြန်လာမှာပဲစွာ .. ဒီကို .. လိုက်မလာနဲ့တော့နော် မမလွန်း ခရီးပန်းပါမယ် ..”

ဟု ပြောလည်းပြောရ ..။ ဖုန်းလေးကိုလည်း ခေါ်လေးလေး ပြန်ချထားလိုက်ရပါပြီ ..။ ရင်ထဲမှာ မကောင်းနိုင် ..။ မမလွန်း မျက်ရည်ကျနေမည်ဆိုတာ ကြိုသိနေသည်။ မမယုလည်း မျက်ရည်ကျနေရင်း ကိုသန့်ကို မေတ္တာပို့နေမှာ သေချာသည်။

တယ်လီဖုန်းဆက်ခလေး ပေးပြီး ဘုတ်ဘုတ်ကို ကြည့်တော့ ဈေးခြင်းလေး ပြန်ဆွဲပြီး ကြွပ်ကြွပ်အိတ်လေးက အစ ဆွဲလျက်သားဖြင့် ဆိုင်ပြင်ထွက်ဖို့ အသင့်ဖြစ်နေတာကို မြင်ရပါ၏။ ကောင်မလေး .. ဟိုငေးသလိုလို .. ဒီငေးသလိုလိုနှင့် ရွှေဆွတ် ပြောနေသမျှတွေကို စပ်စုစွာ နားထောင်နေချေသည် ကော .. ဟု အလိုလို သိလာမိရပါ၏။ မနေ့ကတည်းက .. စပ်စုအိုးလေးမှန်းလည်း မိဘုတ်ကို သိထားရသည် မဟုတ်ပါလားလေ ..။

ထင်သည့်အတိုင်းပါပဲလေ ..။ ဆိုင်ပြင်ရောက်တာ

“နော့ .. မနေ့က ပြောတော့ .. မမလေးရွှေဆွတ်က .. အစ်မနဲ့ နှစ်ယောက်တည်း နေတာဆို .. ခုကျတော့ .. မမလွန်းတဲ့ .. မမယုတဲ့ .. ဟိုမှာတောင် နှစ်ယောက်ကျန် နေတာကော ..”

ဟု မေးလာတော့ .. စပ်စုအိုးလေးကို ထိပ်လေး ဆွဲလိုက်မိရင်းမှ ..

“ဟုတ်ပါတယ် .. မမလွန်းတစ်ယောက်တည်း ကျန်တာပါ .. မမယုဆိုတာက .. မမလေးရွှေဆွတ်တို့နဲ့ အိမ်နီးချင်း .. မမလွန်းရဲ့ သူငယ်ချင်းပါ ဘုတ်ဘုတ်ရဲ့ .. အိမ်ကို လာလည်နေတာနဲ့ တိုးတာပါရှင်လေးရဲ့ ..”

နှင့် ရယ်မော၍ ပြောလိုက်ရပါသတည်း ..။

ဈေးခြင်းလေးဖြင့် ဘုတ်ဘုတ် ရှေ့မှာ သွားစဉ်ခိုက် သွန်းရွှေဆွတ် ခုဏရပ်ဝယ်လိုက်သည်က .. ချောမွတ်နေသော လောက်လေးဝှလေးဖြင့် ရှိနေပါသည့် လောက်ခွတစ်လက်ပါ။

“ဟင် .. ဘာလုပ်မလို့လဲ မမလေးရဲ့ ..”

နှင့် ထုံးစံအတိုင်း အစပ်အစုလေးလည်းလုပ် ..။

ဆဲဩပုံလေးဖြင့်လည်း ကြည့်နေတော့ သွန်းရွှေဆွတ် ရယ်၍

“လေးခွပစ် ကျင့်မလို့လေ ..”

ဟု ဖြေရစဉ်ခိုက် ဘုတ်ဘုတ်ကတော့ မျက်လုံးလေး ခြူး၍ ကြည့်နေသတည်း ..။ နောက် .. ခေါင်းလေးခါ၍ ..

“ဝန်ဒါဖူးဘဲ .. အန်ကယ်တူး ပြောတဲ့ ဝန်ဒါဖူးဘဲ ..
ဘင်ဂျီလဲ တီးတတ်တယ် .. လေးခွလဲ ပစ်တတ်တယ် ..
နှင့် အန်ကယ်တူး အိုက်တင်လေးချိုး၍ ပြောနေ
သတည်း ..”

သေချာသည်ကတော့ .. အားလုံးကို .. ဘုတ်ဘုတ် ..
အန်ကယ်တူးကို ဖောက်သည်ချမှာ သေချာနေသည် .. ပြီးတော့ ..
ဝမ်းဒါဖူး .. ဆိုသည် အဲဒါစရာ .. ဆိုသည် စကားကို အင်္ဂလိပ်
လိုလည်း ညှပ်ပြောချေဦးမှာ သေချာနေသည်လေ .. ပန်းရိပ်မြို့
သည် .. အင်္ဂလိပ်လို ညှပ်ပြောတတ်သော အန်ကယ်တူးကြောင့် ..
အင်္ဂလိပ်လို လိုက်တော့ညှပ်ပြောသော .. ဘုတ်ဘုတ်ဆိုသည်
ကောန်မလေးကို .. ဂုဏ်ယူစွာ ခန့်ထားနိုင်ချေသည်တကား ..
ဟု ရယ်ဟဟလေး သွန်းရွှေဆွတ် ခပ်ပျော်ပျော်လေးပဲ တွေးဖြစ်
လိုက်ရပါသတည်း ..”

သွန်းရွှေဆွတ် အလိုလို .. စိတ်ထဲ တစ်မျိုးဖြစ်လာ
ရသည်မို့ တစ်နေရာသို့ အလိုလို .. အကြည့်က ရောက်သွားရပါ၏။
လူထစ်ယောက် .. သွန်းရွှေဆွတ်ကို ကြည့်နေသည် မျက်စိ-
များထဲမှာ .. တွေးတောနေသည့်အကြည့်နှင့် မေးခွန်းတွေပါနေသည်
အကြည့်များ ပြည့်သိပ်နေသည်။ ထိုသူသည် .. ဘယ်တုန်းကတည်း
က သွန်းရွှေဆွတ်ကို ကြည့်နေခဲ့ပါသလဲ။ မသိ ..။ သွန်းရွှေဆွတ်
မသိ ..။ ရွှေဆွတ် ဖုန်းပြောနေတာတွေကိုလည်း လိုက်ကြည့်
တွေ့မြင်နိုင်သည်ဟုတော့ နားလည်လာနေမိရပါ၏။ မနေ့ကပဲ
ရောက်လာသည့် သွန်းရွှေဆွတ်သည် .. ဤနေ့မနက်မှာ .. တစ်
နေရာသို့ ဖုန်းဆက်နေသည့်ဆိုတာကို .. ကြိုက်ပါမည်လား

မသိ ..။ နှစ်လိုပါမည်လား မသိ ..။ ထိုသူသည် .. ရှမ်းမြို့ခွန်
ဆိုသူဖြစ်နေလျက် .. ဘာကြောင့် .. ခုလို .. သွန်းရွှေဆွတ်ကို ..
လိုက်လိုက်ကြည့်နေရပါသတဲလဲ ..

သွန်းရွှေဆွတ် ဈေးသွားမည်ဆိုတော့ .. မထင်မှတ်
ဘဲ လိုက်လာသည်။

ပြီးတော့မှ .. ခု .. ရွှေဆွတ်ကို .. လိုက်လိုက်၍
တစ်နေရာမှ .. ကြည့်နေသေးသည်။

သူသည် .. ရွှေဆွတ် ပန်းရိပ်မြို့မှာ .. ခုလို ..
အလုပ်လာလုပ်ခြင်း အပေါ်မှာ ဘာကိုများ သံသယဖြစ်နေရပါ
သလဲ။ ထိုသို့ သံသယ ဖြစ်လာရလောက်အောင် .. သူ့မှာရော
ဘာတွေများ .. အကြောင်းတွေ ရှိနေခဲ့ပါသတဲလဲ ..။

ပန်းရိပ်မြို့မှာ .. ဝေ .. ဆိုသည် မိန်းကလေးတစ်
ယောက်သည် .. ကားအက်ဆီးဒင့်ဖြစ်၍ ဆုံးပါးခဲ့ဖူးသည် ..။

ခု .. သွန်းရွှေဆွတ်သည် .. ဝေ နေခဲ့သော အိမ်
ထဲလေး .. ဝေ လုပ်ခဲ့သော အလုပ်မှာ လာလုပ်နေသူတစ်
ယောက် ဖြစ်နေခဲ့ပြီ ..။

သူသည် .. သွန်းရွှေဆွတ်ကို .. ဘာကြောင့် ..
ဆို .. နောက်ယောင်ခံ၍ လိုက်လိုက်ကြည့်နေရပါသတဲလဲ ..။

ဖျတ်ခနဲ တွေးမိရသည်က .. သူသည် .. ဝေ
သဆုံးမှုနှင့် ပတ်သက်၍ .. ရွှေဆွတ် .. လာစုံစမ်းနေသည်ဟုများ
ဆင်မှတ်မှားနေချေသည်လား ..။

ဘုရားရေ ...။ ဒါဆိုလျှင် .. ဒါဆိုလျှင် .. သူသည်
သားသူမှ ဟုတ်ပါရဲ့လား မသိ ..။

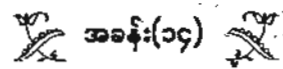
သူသည် .. သွန်းရွှေဆွတ်ကို .. မသင်္ကာဖြစ်နေသည်
ဆိုလျှင် .. ဘာကို မသင်္ကာဖြစ်နေရပါသတဲ့လဲ ..။ ဘာကြောင့်
ပါတဲ့လဲ ..။

ဈေးသို့ .. သူ ... ဘာကိစ္စ .. လိုက်လာရပါသတဲ့
လဲ ..။ ခုကျတော့လည်း .. ဘာမှ မလာမဖြစ်သောကိစ္စ
မဟုတ် ..။ ဘာကိစ္စမှလဲ ရှိနေမဲ့မရ ..။ သက်သက် .. လိုက်လာ
တာပဲ ဖြစ်မည်ဟု .. သွန်းရွှေဆွတ် တွေးမိရပါ၏။

ထိုအချိန်မှာပဲ ... သွန်းရွှေဆွတ် ထပ်ဖြည့် မြင်လာ
သည်က .. ပလိုင်းတစ်လုံးကို လွယ်၍ ထွက်လာပါသည်။
အန်ကယ်တူး ..။ ပလိုင်းသစ်လေးကို ကြွားလွယ်ထားပါသည်။
အဖြစ် ..။

ရင်ထဲမှ သံသယသည် .. ပြန်၍ ပြေသွားပြန်ပါ၏။

အန်ကယ်တူး ပလိုင်းသစ်လေးတစ်လုံး ဆိုင်ထဲ
ဝင်ရှပ်နေစဉ်ခိုက်မှာ .. သူသည် .. အန်ကယ်တူးကို .. စောင့်
နေခြင်းပါလား .. ဟူ၍ နားလည်လိုက်ရပြန်သည်ကောလေ ..။

ခြေသံလေး ပြင်းပြင်းဖြင့် မီးဖိုဆောင်ထဲ ဝင်လာကာ
မျက်နှာလေး မှန်တောတောဖြင့် ခင်ဘုန်းအိ ထိုင်လိုက်သည်က ..
လားထိုင်ကို အသံမြည်အောင် ဆွဲယူထုတ်လိုက်ပြီးမှပါ ..။
ခါကြီးဥမှ ထမင်းအိုး ကြည့်နေရာမှ တစ်ချက်အကဲခတ်သလို
သွန်းကြည့်သည်။ ပြီးတော့ သက်ပြင်းရှိက်လိုက်မိရပါ၏။
သွန်းရွှေဆွတ်နှင့် ပတ်သက်၍ ခင်ဘုန်းအိ မျက်နှာလေး ပုပ်သိုး
သည်ဆိုတာ အလိုလို သိနေရသည်ပါပဲ ..။ ဤအိမ်မှာ ..
ချောချောလှလှ မိန်းကလေးဆိုလျှင် .. ရှိတာကိုလည်း မကြိုက် ..။
အတာကိုလည်း မကြိုက် ..။ အဆုံးစွန် .. ပန်းအဝယ်လာသည့်
မိန်းကလေးကိုပင် မကြိုက် ..။ သူများတကာ .. စီးပွားရေးဆိုတာ
နားလည်လျက် မျက်နှာလေးချိုချိုဖြင့် ဆက်ဆံကြရသည်
လေ ..။

ကားဖြင့် လာ၍ တကူးတကကြီးကို ပန်းလှည့်ဝယ်ကြ
သည့် မိန်းကလေးတွေ ..။ မိန်းကလေးတို့အဘာကြီး .. ပန်းခြံထဲ

ကိုလည်း လိုက်ကြည့်ကြ .. ပန်းပင်လေးတွေကို .. အိုးလေးတွေ
ဖြင့် ဝယ်ချင်လည်း ဝယ်သွားကြ .. ပန်းတွေလည်း ဝယ်သွားကြ
ပျော်ကြ .. ရယ်ကြနှင့် ရှိနေလျှင် .. ခင်ဘုန်းအိ မျက်နှာတည်
လေးဖြင့် ရောက်သွားတတ်ပြီ ..

အစ်ကိုလေး ချမ်းမြေ့ခန့် ပန်းခြံထဲ ရှိနေချိန်ဆိုလျှင်
ပိုဆိုးသည် .. မျက်နှာ မှန်ကပ်ကပ်လေးဖြင့် ကြည့်ကြည့်နေတော
လည်း .. ကြာတော့ .. ပန်းလာစယ်သည့် မိန်းမချောလေးတွေ
ခမျာ .. စိတ်ညစ်ပုံလေးတွေဖြင့် ပြန်သွားကြတတ်ရသည်သာ ..

“မိန်းကလေးပဲ .. ရင်ထဲမှာ ရှိတဲ့ဥစ္စာကိုလဲ သိုသိုသိပ်သိပ်
ရှယ်လို့ကို မရှိဘူး .. အစ်ကိုလေးကို .. ချစ်နေတာ
ကြိုက်နေတာများ သိသိသာသာကြီးရယ် ..”

ဟု စိတ်မောသလိုကြီး ဒေါ်ကြီးဥ တွေ မိရပေမယ
ဘာမျှတော့ မပြော ..။ စိတ်တိုနေပုံလေးဖြင့် ငြိမ်ငြိမ်တိုင်နေသည့်
ခင်ဘုန်းအိကို မသိကျိုးကျွန်ပုံဖြင့်ပဲ လုပ်လက်စ ကြက်သွန်နီတွေ
စိုးနေတာကို ဆက်လိုးနေလိုက်ရသည်က ဒေါ်ကြီးဥပါ ..။

“ကိုကိုက .. ဘာကိစ္စနဲ့ .. ဟိုကောင်မနောက်ကို တုတ်
ပါသွားရတာတဲ့လဲ .. ခြံထဲ သွားမေးတော့ .. မှုမူတို့ပြော
ပြလို သိရတာ .. အဲဒီကောင်မကလဲ .. မျက်နှာလေး
ချောပုံချောလက်နဲ့ .. ပြုံးပြီးနေတာပဲ .. အချိုးကို မပြေ
ဘူး .. ကိုကိုကို ပြုံးပြီး .. ပြုံးပြီးနဲ့ .. ဖြူနေတာပဲ ..”

ထင်သည့်အတိုင်းပါပဲလေ ..။ ဆောင့်အင့်အင့်လေး
ပြောကာ ရေနွေးကြမ်းတစ်ခွက် ငှဲ့သောက်သည်။ ဆောင့်ခန့်
ခွက်ကို စားပွဲပေါ် ချပ်စိသည်။ ဒေါ်ကြီးဥ စိတ်ထဲ မကောင်းချင် ..

သွန်းရွှေဆွတ်ဆိုတာ .. ခင်ဘုန်းအိ ပြောသလို .. အစ်ကိုလေးကို
နေတာမျိုးမှ မရှိချေပဲလေ ..။ စိတ်ရင်းကောင်းလေးဆိုတာ အရမ်း
သိသာနေလျက် .. ကျွန်ုပ်တို့ရလည်းရှိသည့် မိန်းကလေးပါ ..။
“အစ်ကိုလေး ကိစ္စရှိလို့ .. လိုက်သွားတာပါ မမလေး
ခင်ဘုန်းရယ် .. သွန်းရွှေဆွတ်က ခေါ်လို့ လိုက်သွားတာမျိုး
လဲ .. မဟုတ်ပါဘူး ..”

ဟု ရှင်းပြကြည့် ..။ ချက်လုံးလေးတွေ မီးဝင်းဝင်း
ဘာကမျှရှိအောင်ပဲ စိုက်ကြည့်ပြလိုက်ပါမည့်အမျိုး ..။ ပါးစပ်
ပိတ်ချထားလျက် ငြိမ်နေသည်ကမှ ကောင်းချေဦးမည်တည်း ..။
“ကိုကိုကလဲ ကိုကိုပဲ .. ဟိုကဖြင့် .. ဘယ်လိုအစားထဲက
မှန်း မသိရသေးဘူး .. မနေ့ကတည်းက .. ရှေ့က
ကာဆီးကာဆီးနဲ့ လုပ်ပြနေပြီ ..”

မြည်တွန်တောက်တီးနေရင်းမှ ဆောက်တည်ရာမရ
သလို ထရပ်လိုက်ပြန်၏။ ပြန်မလာသေးသည့် အစ်ကိုလေးကို
နှုတ်ဖို့ အိမ်ရှေ့ဘက်ကို ထွက်သွားချေဦးတော့မည်ဟု တွေးမိ
သည်လည်း အမှန်ပဲ ဖြစ်နေချေသည် ..။ ခင်ဘုန်းအိ
ခြေလှမ်းကျလေးဖြင့် ထွက်သွားပြန်၏။ တစ်ဖက်သတ် ချစ်ခြင်း
သည် လောင်မြိုက်ပင်ပန်းလှနေသည်ကောလေ ..။ ဟု ဒေါ်ကြီးဥ
ဘူးမိရင်းမှ သက်ပြင်းရှိုက်ကျန်ခဲ့ရ .. ခေါင်းယမ်းမိရနှင့်ပါ။
အိမ်ရှေ့ ပေါ်တီကိုအောက်မှာ ကားရပ်သံကြားလိုက်ရသည်မို့
သွန်းရွှေဆွတ်တို့ ပြန်လာကြပြီဟု သိရရင်းမှ ဒေါ်ကြီးဥ စူးခြင်း
သွားဆွဲကူပေးချင်စိတ်ဖြင့် နောက်မှ သုတ်သုတ်လိုက်ထွက်ခဲ့ရပါ
သည် ..။

“ကိုကို .. မြို့ထဲ သွားမယ်ဆိုရင်လဲ ခင်ဘုန်းကို ပြောတာ မဟုတ်ဘူး .. ခင်ဘုန်းလဲ သွားစရာရှိနေတဲ့ဥစ္စာ .. မရဘူး ကိုကို .. ခဏနေရင် .. ခင်ဘုန်းကို လိုက်ပို့ပေး .. ဒါပဲ .. ဒီနေ့ .. ခင်ဘုန်း ကားမမောင်းချင်ဘူး .. ကိုကို မောင်းပို့ ..”

ဟု မျက်နှာလေးချိုကျနေရင်းမှ လက်မောင်းကြီးကို လာ၍ လက်လေးဖြင့် ဖေးဆုပ်မှီကိုင်ထားလိုက်ရင်း ပြောနေပါသော ခင်ဘုန်းအိ၏ အကြည့်လေးတွေက သွန်းရွှေဆွတ်ထဲမှာ တစ်ချက်တည်းတင်းစွာ ရောက်သွားတာကအစ ချမ်းမြေ့ခန့် မြင့်လိုက်ရပါ၏။

လက်မောင်းစင်မှာ ဖေးဆုပ်ထားပါသော ခင်ဘုန်းအိ၏ လက်လေးတွေကို လက်ဖြင့် ပေါ်တင်ကြီးပဲ သူ ဖယ်လိုက်ရင်းမှ မျက်နှာကြီး အမ်းနေအောင် အနေခက်စွာ ကြည့်မိလိုက်ကလည်း သွန်းရွှေဆွတ်ကိုပါ ..။

သွန်းရွှေဆွတ်ကတော့ သူ့ကိုနှစ်ယောက်ကိုစိတ်ဝင်စားဖော်ပင်မရ ..။ ဈေးခြင်းလေးကို ဘုတ်ဘုတ် ဆွဲနေတာမို့ ကြပ်ကြပ်အိတ်ကို လက်ဖြင့် စုကိုင်၍ အိမ်ထဲ ဝင်ဖို့ ခြေလှမ်းပြင်နေတာကိုပဲ မြင်လိုက်ရပါ၏။

“ဒီမယ် ..”

ခင်ဘုန်းအိ လှမ်းခေါ်လိုက်စဉ်ခိုက် သွန်းရွှေဆွတ်ကတော့ ခပ်အေးအေးဖြင့် လှည့်မကြည့်စရာမီးလေးပဲ ရှေ့ဆက်လျှောက်သွားနေသည်မို့ ခံပြင်းပုံလေးဖြင့် ..

“ဟေ့ .. ခေါ်နေတာ မကြားဘူးလား .. ဒီမယ် ..”

ဟု အသံလေးစူးနေအောင် လှမ်းအော်လိုက်တော့သူ မျက်နှာ ပျက်ပျက်ဖြင့် ..

“ခင်ဘုန်းအိ .. ဘာလို့ အလကားနေရင်း .. ပြဿနာရှာချင်နေရတာလဲကွာ ..”

ခပ်ညည်းညည်း ပြောမိရင်း ချာခနဲ လှည့်ထွက်တော့ ခင်ဘုန်းအိ ရှင်ထံ ပို့၍ ခံရခက်လာပုံဖြင့် သူ့နောက်သို့ ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်လာတာကို စိတ်ပျက်လက်ပျက်ကြီးပဲ ငဲ့ကြည့်လိုက်မိရသည်က ချမ်းမြေ့ခန့်ပါ ..။

“မဟုတ်သေးဘူး ကိုကို .. အဲဒီကောင်မနဲ့ ပတ်သက်လာရင် .. ကိုကို အရမ်းကို .. ကာကွယ်ကွယ် လုပ်နေတယ် .. အဲဒါ .. ဘာသဘောလဲ ကိုကို .. ဟင် .. ဖြေစမ်းပါ .. ခင်ဘုန်းက .. ကိုကိုနဲ့ ပိုရင်းပါတယ် ကိုကိုရဲ့ ..”

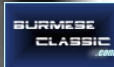
“ကျွတ် .. ဘာလို့ .. ဒီလောက်ကြီးထိ .. ရန်လိုနေချင်ရတာလဲ ခင်ဘုန်းအိ .. အဲဒါ .. ကိုယ် မကြိုက်ဆုံးပဲ .. သွန်းရွှေဆွတ်ဟာ .. ကိုယ်က ဒီမှာ ခန့်ထားလို့ သူ ဒီအိမ်မှာ ရှိနေရတာ .. ကိုယ့်ကြောင့် သူ ရှိနေရတာ .. အဲဒါကို .. သွားရန်လုပ်လို့ ဖြစ်မလား .. သူ့ကို မာမာတင်းတင်း ဆက်ဆံတာဟာ .. ကိုယ့်ကို .. ဆန့်ကျင်တိုက်ခိုက်နေတာနဲ့တူတူပဲ .. ဘာလို့လဲဆိုတော့ သူ့ကို ကိုယ်က .. ဒီမှာ နေခိုင်း ထားတာ မဟုတ်လား ..”

“နေတာတော့ နေပေါ့ ကိုကိုရဲ့ .. ခုဥစ္စာက .. ကိုကိုကို .. ကပ်နေတာမို့ ပြောနေရတာ .. မိန်းမသားချင်း နားလည်ပါတယ်နော် .. မျက်နှာကိုက .. ညှုတ်တုန့် .. ခရာတာတာ ..”

နဲ့ .. လုံးဝမကြိုက်ဘူး ကိုကို .. ပြီးတော့ .. ကိုကိုက .. ဒီလောက်လှနေတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို .. ဘာကြောင့် .. ချက်ချင်းကြီး အလုပ်ခန့်လိုက်ရတာလဲ .. ”

“ဒါ .. ကိုယ့်သဘောပဲ .. ကိုယ့်ကိစ္စမှာ .. မင်း ဝင်နေဖို့ မကောင်းတော့ဘူး ခင်ဘုန်းအိ .. မင်းကို .. မင်းနဲ့ ရောဂါကြောင့် ကိုယ် ဒီထိ .. စိတ်လျော့နားလည်ပေးတယ် ဆိုတာ မင်း အသိပါ .. အသိခေါက်ခက် အဝင်နက်ဆိုတာ မျိုးတော့ မဖြစ်စေချင်ဘူး .. ဒီပန်းရိပ်မြို့မှာ .. ဖေဖေသား တစ်ယောက်အနေနဲ့ .. အရာရာကို ဆုံးဖြတ်ပိုင်ခွင့် အရှိဆုံးလူဟာ .. ကိုယ့်ပဲဆိုတာကိုတော့ မင်း မမေ့ထားသင့်ဘူး ခင်ဘုန်းအိ .. ဖွင့်ပြောမှ သိတယ်ဆိုတာ မကောင်းဘူး .. ဒီပန်းရိပ်မြို့မှာ .. မင်းတို့ကို နေခွင့်ပေးထားတာကို က .. ဖေဖေ ဆန္ဒစကားကြောင့်ဆိုတာကိုလဲ .. မင်းတို့ မောင်နှမနှစ်ယောက်စလုံး သိထားကြပါတယ် .. ဒီထက် ဆက်ပြောနေရင်လဲ .. မကောင်းတော့ဘူး ခင်ဘုန်းအိ ကိုမျိုးကလဲ .. အခြေတမ်း ငွေစကား ပစ္စည်းစကား ပြောနေတယ် .. ပိုင်ရေးပိုင်ခွင့်စကား ပြောချင်နေတယ် .. ဒီတစ်ကြိမ်ဟာ .. မင်းတို့မောင်နှမနှစ်ယောက်ရဲ့ စိတ်ထားနဲ့ ပတ်သက်လို့ .. ပထမဆုံးအကြိမ် ကိုယ် ဖွင့်ပြောလိုက်ခြင်းပဲ .. နောက်ကို .. အရာရာ ဆင်ခြင်ပါ .. ဒါပါပဲ .. ”

ဟု ပြတ်ပြတ်သားသားကြီး ပြောချလိုက်သည်ကို လည်း ခံနိုင်စွမ်း ခြွက်ခန်းလာလွန်း၍ပါ .. မမျှော်လင့်ထားသော စကားကုန်ပြောမှုမျိုးကို ဖြန့်စားကြီး ကြားလိုက်ရ၍ထင် ..

ဘုန်းအိ ကိုယ်လေး တစ်ချက်တောင့်ခနဲ ဖြစ်သွား၏။ လှမ်းကပ်စင်္ကြာလမ်းသည် ရက်ခနဲ ကန့်ကျသွားလျက် မျက်ရည်ဝနေသော မျက်ဝန်းများဖြင့် မော့ကြည့်လိုက်ရင်းမှ ဖျတ်ခနဲ သူ့လက်ဆုပ်ခဲ ကိုင်လိုက်ကာ ..

“ပြောရက်လိုက်တာ ကိုကိုရယ် .. ”
ဟု အသံလေး တုန်ခါနေရင်း မျက်ရည်ကျလာသောလည်း သူ စိတ်မကောင်းနိုင် ..။ သက်ပြင်းရှိုက်၍ နေကြည့်လိုက်မိရင်းမှ ..

“ဖွင့်မပြောလိုမှ မဖြစ်တော့တာကိုး ခင်ဘုန်းအိ .. ဒီလို နှစ်ယောက်ချင်းရှိနေတုန်း .. သတိပေးမှ ဖြစ်တော့မယ် စကားကို ဖွင့်ပြောလိုက်ဖို့ ကိုယ် ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်လေ .. ”

ဟု ပြောချလိုက်သည်က .. အစစသိအောင်ပြောမှ ဖြစ်ချေတော့မည်ပဲ ဒုန်းဒုန်းချလိုက်သည့် အသွင်ဖြင့်ပါ ..။

ခင်ဘုန်းအိ၏ လက်လေး ဖြတ်ခနဲ လက်မောင်းကပ်မှ လျော့ကျပြေကျသွားကာ ခပ်တိုးတိုး စတင်၍ ရှိုက်သည်။ ဘုန်းအိ နေထိုင်ရာ တိုက်အိမ်လေးဆီသို့လည်း သူသွား၍ နှစ်ယောက်ချင်း ဤစကားတွေကို ပြောဖို့ကျတော့လည်း .. ကိုယ်တိုင်က .. ခင်ဘုန်းအိနှင့် နှစ်ယောက်ချင်း ဘယ်လိုမှ ဆုံချင် ..။ အမြဲရှောင်ချင်နေရသည်လေ ..။ လူကြားသူကြား .. ဒေါ်ကြီးဥတိုဘာတို့ ရှေ့မှာကျတော့လည်း .. ဤဖွဲ့အထဲမှ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းကြီး ပြောချလိုက်ရမှာ ခင်ဘုန်းအိတို့ အနာသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် .. မိန်းမသားတစ်ယောက်ဖြစ်သော

ခင်ဘုန်းအိမ်၊ သိက္ခာကိုလည်း ထည့်တွက်ပေးရမည်။ ရှက်သွား
အောင် .. မလုပ်သင့်ပြန် ..။ ရှက်ရမ်းရမ်းခြင်းကလည်း ရင်တွင်
ဆီသို့ မိုက်မဲသော အဆုံးအဖြတ်တွေကို တွန်းငိုလွှတ်လိုက်
တတ်သည် မဟုတ်ပါလား ..။

“ကိုကိုက .. သူ့ဘက်ကချည်းပဲ .. စောစောက
ခင်ဘုန်း သူ့ကို ခေါ်တဲ့ဥစ္စာ .. သူ လှည့်ကြည့်လိုလား
သိပ်လူပါးဝတာပဲ .. အဲဒါကိုကျတော့ ကိုကို မမြင်ရင်
ယောင်ဆောင်နေတယ် ..”

မျက်ရည်ညှလေးတွေ တအိအိ ပြိုကျရင်း ကလေးဆီ
လေးလိုပဲ မော့ကြည့်ပြောလာတော့ သူ တည်ငြိမ်စွာကြည့်လျက်

“သူ့မှာ နာမည်ရှိတာပဲ ခင်ဘုန်းအိ .. ဒီမယ်ဆိုပြီး
ခေါ်တာကို .. သူ .. ကြည့်ဖို့မလိုဘူးလေ .. သူ မမှားဘူး
မှားတာက ခင်ဘုန်း ..”

ဟု ပြောချလိုက်တော့ မျက်ရည်တွေ ပို၍ ကျလေး
ရင်းမှ စူးစူးလေး မော့ကြည့်လာကာ ..

“ကိုကိုက .. သူ့ဘက်ချည်းပဲ .. သူ အမှန်ချည်းပဲ .. သူ
ကို ခင်ဘုန်း မကြိုက်ဘူး .. သူ ရှိနေတာကို မကြိုက်ဘူး
ခုလို .. ကိုကို .. သူ့ဘက်ကချည်း ရပ်ပြနေတာကို
မကြိုက်ဘူး .. ကိုကိုဟာ .. ခင်ဘုန်းကို ဘယ်တော့မှ
နားမလည်ဘူး .. သူများကိုပဲ နားလည်ပေးနေတာ ..”

ဟု ကလေးလေးလို ခံပြင်းစိတ်ဖြင့် အော်ပြောလည်
အော်ပြော ..။ ပြန်ပြေးထွက်သွားတော့ သူ နေရာမှာ စိတ်
ပန်းဟိုက်စွာပဲ ကျန်ရစ်ခဲ့ရပါပြီတည်း ..။

ဘယ်လိုမှ ပြုပြင်လို့မရနိုင်တော့ပြီကော .. ဟု
စိတ်ထဲ နောက်ကျိရုပ်ထွေးစွာလည်း နားလည်လာနေရပြန်သည့်
အဖြစ်။

သူ့ ပန်းခြံထဲရှိ တစ်ထပ်တိုက်လေးလည်းဖြစ်သော
နန်းခန်းနေရာလေးဆီသို့ လျှောက်လာနေမိရရင်းမှ အတွေးတွေက
အပြန်တလျားကြီး ပါလာနေသည်။

သွန်းရွှေဆွတ် ..။

ဤမိန်းကလေးသည် .. တစ်ခုခုသော အကြောင်း
ကြောင့် .. ပန်းရိပ်မြို့မှာ အလုပ်လုပ်ဖို့ ရောက်လာသည်ဟု သူ
တောင်တွေ့ရှိစဉ်ကတည်းက ထင်နေမိသည် ..။

လူပုံလေး နုနုဖန်ဖန်လေးဖြင့် .. ပညာတတ်လေး
နူးလည်း အရမ်းကို သိသာနေပါသော ကောင်မလေးသည် ..
ဆယ်တန်းပဲ အောင်သည်ဟု ခပ်တည်တည်လေး သူ့ကို ညာပြော
နေသည်ကိုလည်း သူ့အတွင်းစိတ်က အလိုလို နားလည်နေမိ
သည်။

ဝေ .. သေဆုံးမှုနှင့်ချား ပတ်သက်၍ .. တစ်ခုခု
အမ်းထောက်လှမ်းဖို့ လာခြင်းများလားဟုလည်း .. သူ တွေးမိ
နိုင်သည်ပဲ ..။ ဝေသည် .. မတော်တဆ သေဆုံးရခြင်း မဟုတ်
ဘဲ .. လုပ်ကြံမှုကြောင့်ဟု .. မြို့ထဲမှာ သတင်းသန့်သန့်ဖြင့် ..
သူတွေထဲ ပြန့်နေသည်ဟု .. ဘာဘဦးအိမ်စိုးမှ .. စိတ်မသက်မသာ
နဲ့ .. သူ့ကို .. ပြောပြခဲ့သည်က .. ဝေ သေဆုံးပြီး တစ်ပတ်
အကြာမှာပါ ..။ သူနှင့်ပဲ ဝေဝေသည် ချစ်သူဖြစ်ခဲ့ကြသယောင်။
အာယ်တမ်း .. လက်ထပ်ဖို့ ဝေဝေမှ ပူဆာသောအခါမှာ .. သူ

ရှောင်ခဲ့သယောင်။ ဝေခေဘက်က .. မာတင်းခြိမ်းခြောက်မှု ပြုလာတော့ .. သူကပဲ .. လုပ်ကြံခဲ့သယောင်တွေ ဖြစ်နေသည် တဲ့ ..။

ထိုစကားတွေကို .. သူ မခံချင် ..။ ဒါပေမဲ့ ထိုသတင်းသည် .. ဘယ်လိုကဘယ်လို .. ပြန်နေသည်ဆိုတာ လည်း တွေးမရချင် ..။

ပြည့်သူ့ရဲဘက်က .. လိုအပ်သော စုံစမ်းစစ်ဆေး တွေ ပြုခဲ့ပါ၏။ သူ့ကိုလည်း စစ်ဆေးသည်။ ပန်းရိပ်မြို့ အားလုံးကိုလည်း စစ်ဆေးသည်။ သူနှင့် ဝေဝေ ဆက်ဆံရေးက အစ ..။ အခြားသော ဝန်ထမ်းတွေအားလုံးနှင့် ဝေဝေ ဆက်ဆံရေးကအစ .. အားလုံး စစ်မေးခဲ့သည်ပါပဲ ..။ ဘယ်သူ ဘယ်သူနှင့်မှ ရန်ဖြစ်ဖူးတာမျိုးပင် မရှိခဲ့သော ဝေဝေ .. ခင်ဘုန်းအိနှင့်တော့ .. စကားပြော အဆင်မပြေဆုံး ..။

ဒါပေမဲ့ .. ထိုရက်ပိုင်းတွင်မှာ ခင်ဘုန်းအိသည် နှလုံးရောဂါထလျက် အိပ်ရာထဲမှာ ခွေခေါက်နေကာ ခွဲကျော အမြဲတမ်း ဘေးမှာ ထိုင်စောင့်ကြည့်ရ ..။ ဆေးတိုက်ပြုစုရန် ဖြစ်ခဲ့ရသည်မို့ ..။ ဝေဝေသည် .. အက်ဆီးဒင့်ဖြစ်၍ ဆုံးခဲ့သည် ဆိုတာကိုပဲ .. လောလောဆယ်မှာ အတည်ပြုထားသည် မဟုတ်ပါ လား ..။ ခု .. သွန်းရွှေဆွတ် ရောက်လာတော့ .. ကောင်မလေး ကို အကဲခတ်ချင်၍ .. ဈေးသို့ သူ လိုက်သွားခဲ့သည်။ တည်တည် ငြိမ်ငြိမ် .. အေးအေးချမ်းချမ်းလေးပဲ ဈေးဝယ်တာကိုလည်း မလှမ်းမကမ်းမှ လိုက်ကြည့်ခဲ့သည်ပဲ ..။ ပန်းဆိုင်တန်းနေရာသို့ သူ တစ်ခေါက်ပဲ အန်ကယ်တူးနှင့် တူတူသွားကာ .. ပန်းဝယ်ရမှု

မည်သည့်အလိုမကျမှုများ ရှိပါသလဲဆိုတာလောက်ကို ဆေးခဲပါ၏။ ဤသည်ကလည်း အန်ကယ်တူးမှ .. သူ .. ရွှေဆွတ်ကို လိုက်ကြည့်အကဲခတ်နေခြင်းဆိုတာကို မရိပ်မိ တင်ပါ ..။ နောက်တော့မှ ဈေးထဲ ပတ်ကြည့်လျှောက်ကြည့်သလို သွန်းရွှေဆွတ်ကို လိုက်ရှာ ..။ တွေ့တော့လည်း မလှမ်းမကမ်း လိုက်ကြည့်နှင့် ရှိခဲ့ရခြင်းပါ ..။ ပလိုင်တွေ ရောင်းသည့်နေရာ နောက်စဉ်ခိုက်မှာ သွန်းရွှေဆွတ် တယ်လီဖုန်းပြောနေတာကို ခုသည်မို့ .. ရင်ထဲ တစ်မျိုးကြီး ဖြစ်သွားခဲ့ရသည်ပါပဲ ..။ သူ့ကိုများ .. သွန်းရွှေဆွတ် ဆက်နေပါသလဲ ..။ မနေ့ကပဲ ဆက်သည်။ ဤနေ့မှာ ဖုန်းဆက်နေပြီ ..။ ဝေဝေနှင့် ပတ်သက် သောတစ်ယောက်ယောက်ထံသို့များလား ..။ ဝေဝေ၏ အစ်မများ က .. ဝေ သေဆုံးမှုနှင့် ပတ်သက်၍ သံသယ မရှိစွာပဲ ခင်ဘုန်းအိနှင့်တော့ သူ ထင်ထားသည်လေ ..။

သွန်းရွှေဆွတ်သည် အရေးတကြီးနိုင်စွာ .. အလျင် နိုင်စွာပဲ .. ဈေးထဲမှပင် တစ်နေရာကို ဖုန်းဆက်နေသည်ဆို တာကိုတော့ .. သူ .. မြင်ခဲ့ရပြီနေပြီ ..။ ဤမိန်းကလေးနှင့် ပတ်သက်၍ .. သူ .. လေ့လာဖို့တော့ လိုနေပြီ .. ဟု ရင်ထဲမှာ ဆိုလို နားလည်နေမိရပြန်ပါ၏။

ဒါပေမဲ့ .. အပြန်လမ်းကျတော့လည်း .. သွန်းရွှေ ဆွတ်၏ အမူအရာလေးတွေတိုင်းသည် အရမ်းကို ဖြူစင်နေသည့် နားလည်နေမိရပြန်၏။ ပန်းရိပ်မြို့သို့ လာခြင်းသည် ပန်းရိပ်မြို့ လေ့လာရန်မဟုတ်ဟုပဲ ထင်လာနေမိရပြန်သည်။ သွန်းရွှေ ဆွတ်၏ အခက်အခဲ တစ်ခုခုကြောင့်ပဲ .. ဟု ထင်လာမိပြန်သည်။

“ရဟိတယ်လေ .. လေးအိုးမလေး မိဘုတ်ကို ခေါ်မေးလေ ..
ရင် .. ဘာတွေကို ဒီဘက်ကနေပြီး သွန်းရွှေဆွတ်
တယ်ဆိုတာကိုတော့ .. ငါ သိနိုင်မှာပါ ..”

ဟု တွေးမိရကား ရုံးခန်းစားပွဲမှာ လက်ထောက်
အတန်ကြာ ရပ်နေမိရသည်အထိ ရင်ထဲမှာ မောနေရသည်က
အမှန်ပါ ..။

ဘာဘဦးအိမ်စိုးမှ ပန်းများအတွက် .. ဖျန်းရမည့်
ပုလင်းတွေ ဆေးဖျန်းပုံးတွေနှင့် ပတ်သက်၍ ဆေးဖျန်းလုပ်
ကိုမိုးတို့နှင့် ပြောဆိုနေကြရင်းမှ သူ့ကို လှမ်းကြည့်လာသည့်

ပန်းမျိုးအိုးလေးတွေကို ရောင်းဖို့ အသင့်ဖြစ်နေသည့်
သီးသန့်ဆောင်လေးထဲ ပြောင်းပြောင်း ထားရပါသည့် နေ့
ကြူကြူ .. မမြိုင်တို့ အလုပ်သမလေးသုံးယောက်ကလည်း
ဤနေ့မှာ ပန်းမျိုးအိုးလေးတွေ ရောင်းဖို့ အိုးပေါင်း ဘယ်လောက်
ထားပြီးသည့် စာရင်းကို ပေးနေကြပါ၏။

နှင့်ဆီအပါအဝင် သစ်ခွတွေရော .. ဇော်မှာ
လေးတွေကိုရော .. ပန်းအရောင်းအိုးလေးများအဖြစ် အပင်
လေးတွေနှင့် အသင့်ယူစိုက်ရုံ ပန်းမျိုးအိုးတွေကိုလည်း ပန်းရိပ်
ရောင်းသည်လေ ..။ ပန်းမျိုးပေါင်း တော်တော်များသည်
တရုတ်နှင့်ဆီပန်းအိုးလေးများ ..။ ကူမင်းသစ်ခွအပါအဝင်
မြေစိုက်ပန်းအိုးများ ..။ မလေးရှားစကားပန်းရောင်စုံများ
ရွက်လှပန်းမျိုးစုံအိုးငယ်များ ..။ အရွက်စိမ်း အလှစိုက်အပင်မျိုး
ထို .. ပန်းမျိုးအိုးများစွာ အမျိုးတူအလိုက် ရောင်းဖို့ထားရာ
အရောင်းနေရာသည် .. အပေါ်မှ အမိုးမိုးထားရာ .. အမြဲတ

ပန်းလေးများ ဖျန်းထားရာ .. ပန်းရောင်းတန်းအကန်များဖြင့်
သန့်ရှင်းနှင့် ရှိသည်မို့ .. ပန်းမြတ်နိုးသူများအား ပမ်းစား
သင့်ထားသော နေရာကြီးတစ်ခုအဖြစ် .. ပန်းရိပ်မြို့မှာ ရှိနေသည်
တတ်ပါလား ..။ တစ်နေ့တစ်နေ့ ပန်းမျိုးအိုးပေါင်းများစွာကို
ရောင်းချနိုင်သည် ..။

တစ်နေ့တစ်နေ့ .. ပန်းမျိုးအိုးများစွာကိုလည်း ပျိုး
ရပါသည့် အန်ကယ်တူးသည်လည်း .. တစ်ခါတစ်ခါမှာ ဘာ
လူလှကိုပင် အားကိုးအဖော် ခေါ်ရသည်အထိပါ ..။ ပန်းရိပ်မြို့၏
သန့်ရှင်းသည့်အလှတစ်ခုကို .. အမြဲစိတ်ကူးတရ ပြုပြင်စိုက်ပျိုး
ပါသော ဘာဘဦးလူလှသည်လည်း .. အန်ကယ်တူးကို အမြဲ
ခမ်း လုပ်ကိုင်ကူတတ်သည်ပါပဲ ..။

အန်ကယ်တူးခမျာ .. ညဘက်လောက်ကျမှပဲ ..
အင်ဂျီလေးတစ်လက်ဖြင့် .. ည၏ အရသာကို လရောင်နှင့်အတူ
စားရရာ .. အပန်းဖြေရရာသူပါ ..။

သူ .. အလုပ်စားပွဲမှာ စာရင်းအင်းတွေ ကောက်ကြည့်
ခိုက် ဖုန်းမြည်လာလျက် မန္တလေးနှင့်ရန်ကုန်မှ .. ပန်းတွေ
ဆေးဖို့ မှာလာတာကို လက်ခံစကားပြောရ ..။ ပန်းမျိုးအိုးတွေ
ဒီမှာလာတာကိုလည်း စာရင်းမှတ်လိုက်ရနှင့် ရှိသွားရပါ၏။
ပန်းအလုပ်ကိုတော့ သူနှင့် ဘာဘဦးအိမ်စိုးတို့နှစ်ယောက်တည်း
ဖြင့် .. နိုင်နင်းစွာ လုပ်ကိုင်လျက် ..။ ကျယ်ပြန့်သော လုပ်ငန်း
တစ်ခုလုံးကိုတော့ အလုပ်သမားအင်အားများဖြင့် ကျဉ်းနာ
သည့်စနစ်ဖြင့် လုပ်ကိုင်ခြင်းပါ ..။ ဘာဘဦးအိမ်စိုးမှ ပန်းထမ်း
များ ပြန်ထွက်သွားစဉ်ခိုက် ဘေးမှာ လာထိုင်ရင်း ..

“မောင်မျိုးဆိုတာ ဖုန်းဝင်လာတယ် လူလေး .. သူ့အတွက်
လုပ်ငန်းတိုးချဲ့ဖို့ .. ငွေသုံးသိန်းလောက် လိုနေတယ်
တဲ့ ..”

ဟု စိတ်မောပုံဖြင့် ပြောလာတော့ သူ သက်ပြင်း
ရှိုက်ကာ ..

“ပေးလိုက်ပါဗျာ .. ဖေဖေ မျက်နှာရှိတယ် .. ဆုံးသွားတာ
ဒေါ်လေးမျက်နှာရှိပါတယ်ဗျာ ..”

ဟု စိတ်မောပုံဖြင့် သူ ပြောမိရပါ၏။ ဘာဘဲ
သူ့ကို အတန်ကြာ ကြည့်သည်။

“မဟုတ်သေးဘူးလေ .. ပြီးခဲ့တဲ့နှစ်လလောက်ကလဲ
ဆယ်သိန်းတောင်းပြီးပြီ .. ခု .. သုံးသိန်း .. ထပ်တောင်း
ပြန်ပြီ .. သူက ဒီပန်းရိပ်မြို့ဟာ .. သူတို့ဘက်က
ပိုင်းရေးပိုင်ခွင့် ရှိနေတဲ့ နေရာကြီးတစ်ခုဖြစ်ပြီး .. သူ့အ
ဟာ .. မွေးစားသမီးတစ်ယောက် ဖြစ်တဲ့အတွက် .. သူ
ဟာလဲ .. လူလေးရဲ့ အဖေဖြစ်တဲ့ ကိုသိဟန်ရဲ့ ညီတော်
ယောက်ရဲ့ သားသမီးတွေအဖြစ် .. ပိုင်ရေးပိုင်ခွင့်
ရှိနေတယ်လို့ .. မသိမသာ ပြောပြောနေတတ်တာ ကြား
ပြီး ..”

“အမွေအနှစ်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး .. ပြောဆိုခြင်းခုန်ရတာ
အမှုအခင်းဖြစ်ရတာ .. ရှက်ဖို့ကောင်းပါတယ် ဘာရလဲ
သူ .. ဘယ်လောက် ငွေတွေ ယူသုံးထားတယ်ဆိုတာ
ကျွန်တော် ချက်လက်မှတ်နဲ့ ပေးတာမို့ .. စားရင်းပေး
တယ် .. တစ်နေ့ .. သူ့ဘက်က .. အရှက်မရှိလို့ .. တကယ်

တဘောင် လုပ်လာရင်လဲ .. အဲဒီအခါကျမှပဲ .. သူဟာ ..
ဘာကိုမှ ရထိုက်သူတစ်ယောက် မဟုတ်ဘူးဆိုတာ .. သူ
နားလည်သွားအောင် .. ကျွန်တော် လုပ်ပါမယ် ဘာဘဲ ..
ခုဥစ္စာက .. သူ လုပ်ကိုင်စားသောက်နိုင်အောင် .. ကျွန်တော် ..
လုပ်ကိုင်ပေးနေတဲ့ .. သဘောထားကြီးမှု တစ်ခုအဖြစ်ပဲ ..
ရှိစေပါတော့မယ်လေ ..”

ဟု ပြောနေသည်က လောဘတက်လွန်းနေသော
ကိုမျိုးကို စိတ်ပျက်ကုန်ခန်းနေသော အသွင်ဖြင့်ပါ ..။ မျက်နှာ
ထက်တွင် .. ရှုပ်ထွေးညစ်ညူးနေသည့် အရိပ်ချား ပြည့်သိပ်
အုပ်မိုးနေသည့်အဖြစ် ..။ ဘာဘဲအိမ်စိုးမှ လက်ပြင်းမောတစ်ခုကို
ချလိုက်ကာ ..

“အလုပ်လုပ်နေတဲ့ လူလေးကိုတော့ .. အကူအပံ့ မရှိ ..
လို့အပ်သမျှငွေကို အပေါ်စီးပုံအချိုးနဲ့ တောင်းနေလိုက်တာ
ကွယ် .. ဪ .. ဒုက္ခ .. ဒုက္ခ .. လောဘတရားဆိုတာ ..
ဆိုဝါးလိုက်တာနော် .. လောဘစောကပ်နေတဲ့သူက ..
ရှက်ရမှန်းကို မသိတော့တာကိုး .. ဒီမောင်နှမနှစ်ယောက်
ဟာ .. လူလေးကို အတော်ကြီး ဒုက္ခပေးနေကြတာပါပဲ
လား .. အစ်ကိုလုပ်သူက .. ပစ္စည်းစော .. ညီမလုပ်သူ
က .. အင်း .. ပြောမိကောင်းတော့ပါဘူးလေ .. ခက်ပါ
ရဲ့ ..”

ဟု ညည်းကာ ဘာဘဲအိမ်စိုး ထွက်သွားသည်က
ခန်းခြံတွေဘက်ဆီသို့ပါ ..။ အလုပ်သမားတွေကို သွားကြီးကြပ်
ချဦးမည်ဆိုတာ သူ သိနေရပါ၏။

ဒေါ်လေးဒေါ်မြနွယ်ယဉ်သည် မိမိ၏ မိုက်မြစ်မိုက်
ဒက်ကို ဖေဖေထဲမှာ လာ၍ ခယတောင်းပန်ခြင်းဖြင့် .. နောင်တ
နှင့်အတူ .. ဘဝကို ကုန်ဆုံးကွယ်လွန်ခဲ့ပါ၏။ ခု .. ဒေါ်လေး
ဒေါ်မြနွယ်ယဉ်၏ သားဖြစ်သူ .. မျိုးဆွေသည် .. လောဘတရား
၏ နောက်သို့ တကောက်ကောက် လိုက်နေလျက် .. ကျေးဇူး
တရားတို့ .. မေ့လျော့ခြင်းများဖြင့် .. ဖြတ်သန်းနေဆဲပါတကား။

သူ .. ပြတင်းအနီးမှာ သွားရပ်နေမိသည်။ ရေခဲ
သေတ္တာတွင်းမှ အအေးဘူးကို ယူ၍ ဖောက်သောက်နေရင်း
ရင်ထဲမှာ ပန်းနေသည်ပါပဲ ..။

ထိုအခိုက် ဘုတ်ဘုတ် ကော်ဖီဓာတ်ဘူးကြီးနှင့်
ရောက်လာပါ၏။

“အစ်ကိုလေး .. ကော်ဖီဘူးပါ .. ဒါက အဆာပြေ စား
ရအောင်တဲ့ .. ဆန်းဒဝီးတဲ့ .. ထည့်ပေးလာတယ် မမ
လေး ရွှေဆွတ်က ..”

ပေါင်မုန့်ဆင်းဒဝစ်ချ် ထည့်ထားရာ ကြောအုပ်လေး
ကို ဖွင့်ပြပြီး မျက်နှာလေး ပြုံးနေလျက်ဖြင့် ဘုတ်ဘုတ် ပြောပါ
၏။ ဗီရိုငယ်လေးထဲမှ ကော်ဖီခွက်လေးကိုလည်း သွားယူသည်။
မျက်နှာလေးကတော့ ပြုံးကျနေသည်ပါပဲ ..။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ..။
ခုံလို .. ပေါတီပေါတာလေးဖြင့် လောဘလည်းကင်း .. စိတ်လည်း
အေးချမ်းနေပါသည် ဘုတ်ဘုတ်ကို ကြည့်ရတာ အားပင်ကျချင်
ချင် ..။ စိတ်ထဲလည်း အတန်မျှ သောကတွေ ပြေလျော့လာသည်
သို့ပင် ရှိရပါ၏။

ကော်ဖီ မူပူလေးကို သူ ယူသောက်လိုက်မိရင်းမှ ..
“ကဲ .. အမိ .. ခဏထိုင်ပါဦး ..”

ဟု ပြောတော့ လက်လေးပိုက်၍ စားပွဲရှေ့မှ
လေးထိုင်မှာ အကျအန ထိုင်သည်။ ဘာများ မေးချေမည်လဲ
ဘာကို ဖြေဖို့ အသင့်ပုံလေးဖြင့် ထိုင်ခြင်း ..။

“စားမလား ..”
ဆင်းဒဝစ်ချ်ကို ကြည့်၍ မေးတော့ ဘုတ်ဘုတ်
ခေါင်းယမ်းသည်။

“ဟင့်အင်း .. အစ်ကိုလေးက .. လူကြီးပဲ .. အစ်ကိုလေး
စားပါ .. အစ်ကိုလေး စားရမယ့်ဥစ္စာ .. ဘယ်တော့မှ
ဘုတ် ယူမစားဘူး .. ကျန်မှ .. စား .. တာ ..”

သူ လွတ်ခနဲ ရယ်မိသည်။ ကျန်မှ .. စားသည်တဲ့ ..။
ကလေးပီပီ .. မှန်ရာကို ဖြေခြင်း။ သူ့ကိုလည်း ရိုသေစိတ်ထား
သည်။ ဒါကိုလည်း သူ သိသည်ပါပဲ ..။ ဘယ်တော့မှ .. သူ
အစားအစာကို .. ခိုးငြိုစားတာမျိုး မရှိခဲ့ ..။ စည်းကမ်းလေးတော့
ရှိသည်။ သူ .. ဆင်းဒဝစ်ချ်တစ်ခုကို ယူစားလိုက်ပါ၏။
စားကော်သင်းနေသည်ပါပဲ ..။

“ညည်း မမလေး လုပ်ပေးလိုက်တာလား ..”
“ဟုတ်တယ် အစ်ကိုလေး .. မမလေးကတော့ လွတ်ကို
တော်တာပဲ .. အားလုံး ချက်ပြုတ်တယ်သိလား .. ခု
ချက်နေတာများ .. ကြည့်လိုတောင် ကောင်းသေးတယ် ..
အစ်ကိုလေး စားတဲ့အခါ .. စားကောင်းမှာ သေချာတယ် ..
ဟင်းတွေ ချက်နေတာများ .. ကြောနေတာပဲ .. သိလား ..”

ဟု ချီးမွမ်းခန်း ဖွင့်၏။ ပြီးတော့မှ ..
 “ဒေါ်ကြီးဥက .. စထော်ဘယ်ရီပူတင်းတို့ .. က
 ကြော်တို့ .. အာလူးကတ်တလိတ်တို့ .. ကျွေးတယ်သီလ
 ကောင်းလိုက်တာ .. အစ်ကိုလေး စားမကုန်ရင်
 ချန်သာထား .. ဘုတ်တို့ မနက်တိုင်း စားပေး
 သိလား .. မမလေး ရွှေဆွတ်က .. သိပ်တော်တာပဲ
 မင်းသမီးတောင် လုပ်ဖို့ကောင်းတာ .. ဒီလောက်ချောတာ
 ဘုတ်ဆို .. ခုလို .. ထမင်းဟင်း လာမချက်ဘူး
 မင်းသမီး လုပ်မှာ ..”

ဟု ဆက်ပြောနေတော့ သူ ရယ်မိသည်။ အပျင်းထော
 ပြသား .. ဟု ဘုတ်နှင့် စကားပြောရတာကို နှစ်လိုလာမိရ
 သည့်အဖြစ်။

“နေစမ်းပါဦး .. ဒီနေ့ .. ညည်း မမလေး .. ဘယ်
 ဖုန်းဆက်တာလဲ .. အန်ကယ်တူး ပလိုင်းဝယ်နေတာ
 စောင့်ရင်း .. ငါ့ မြင်လိုက်ပါတယ် ..”

မေးရုံပဲ မေးလိုက်ရသည်။ ထုံစံအတိုင်း ဘုတ်ဘုတ်မှ
 လက်လေးပိုက်ထားရင်း မျက်လုံးလေး ပြူး၍ ကိုယ်လေး ကိုင်းကာ
 အရမ်းကို စိတ်ဝင်စားဖို့ကောင်းသော အကြောင်းတစ်ခုကို ပြော
 ပြနေရပါသည့် လူကြီးလေးအချိုးဖြင့် ..

“မမလွန်းတဲ့ .. အဲဒီကို ဆက်တာသိလား .. ဘုတ်က ငေး
 နေသလို ဟိုဘက်ဒီဘက်ကို ကြည့်ပြနေရင်း နားထောင်
 နေတာပေါ့ .. မမလေး ရွှေဆွတ်က ပြောတယ် .. ဒီမှာ

အားလုံး အဆင်ပြေပါတယ်တဲ့ .. အားလုံး သဘောကောင်း
 ကြပါတယ်တဲ့ .. သူ့အတွက် စိတ်မပူပါနဲ့တဲ့ .. ဒီကိုလဲ
 လိုက်မလာပါနဲ့တဲ့ .. ပင်ပန်းပါ့မယ်တဲ့ .. ဟိုတစ်ယောက်
 လက်ထပ်ပြီးပြီဆိုမှ .. သူလဲ အလုပ်က ထွက်ပြီး ပြန်လာ
 ပါ့မယ်တဲ့ .. အဲဒါ .. စိတ်မကောင်းစရာပဲ အစ်ကိုလေး
 ရဲ့ .. ဘယ်သူလဲတော့ မသိဘူး .. သူ လက်မထပ်ရင်
 ကောင်းမယ် .. သူ လက်ထပ်ရင် .. မမလေး ရွှေဆွတ်က
 ပြန်မှာ ..”

ဟု တောက်လျှောက် သိထား ကြားထားရသမျှတွေ
 ပြောချနေတော့သူ တစ်ချက်တွေခနဲ ဖြစ်၏။ ဘာရယ်မသိ ..။
 ဘုတ်ဘုတ် ပြောတာကို လိုက်ထောက်ခံချင်နေသည်။ သွန်းရွှေဆွတ်
 ကို မပြန်စေချင် ..။ ဤကောင်မလေးထံမှာ ထက်မြက်သော
 အရည်အချင်းလေးတွေ ရှိနေတာကို သိနေရကတည်းက .. သူ ..
 ခင်မင်နေမိသည်ဟု ထင်နေမိရသည်ပါပဲ။ ပြီးတော့ .. မိန်းကလေး
 တစ်ယောက်၏ အရည်အချင်းလေးတွေ ရှိနေသည် ..။ ဤသို့ပဲ
 သူ ထင်သည်လေ ..။ မီးဖိုဆောင် နိုင်နင်းခြင်း ဆိုသည်ကလည်း ..
 မိန်းကလေးတစ်ယောက် အလှပဆုံးသော .. အရည်အချင်းတစ်ခု
 မဟုတ်ပါလား ..။

မနက်ကလည်း ဘုရားဆောင်သို့ သူ .. ဘုရားဝတ်
 ပြုရန် ရောက်ခဲ့စဉ်ခိုက် .. မန်း ဆီမီး ဆွမ်းတော်တို့ဖြင့် ..
 သပ္ပာယ်နေပါသော ဘုရားဆောင်မှာ အဘယ်မျှတိ သူ ရင်ထဲ
 ငြိမ်အေးခဲ့ရပါသတဲ့လဲ ..။ ပူဇော်ထားအပ်ပါသော ဘုရားပန်းအိုး

များမှာ ပန်းထိုးထားပုံကအစ .. ဒေါ်ကြီးငဲ့ မဟုတ်မှန်း သိနေသည်။ ပန်းအိုး ထိုးထားပုံလေးက .. အရမ်းကို လှလွန်းစွာ စိတ်ကူးတရနိုင်စွာ ရှိနေသည်ကိုးလေ ..။ ဘုရားဆောင်သည် သစ္စာပန်းရောင်စုံများဖြင့် .. ဩဇာ .. နှင်းဆီပန်းရောင်စုံတို့၏ ရနံ့ဖြင့် အေးမြဝေယုက်နေသည် မဟုတ်ပါလားလေ ..။

ဤမိန်းကလေး .. ဤနေရာသို့ .. အကြောင်းတစ်ခုကြောင့် ရောက်လာသည်ဆိုတာကိုတော့ .. သူ တိတိပပ သိလာနေရပြီ ..။

လူတစ်ယောက် လက်ထပ်သွားလျှင် .. ဆိုသည့် နေရာမှာ .. ဘယ်သူပါတဲ့လဲ ..။ ဘာကြောင့် .. ထိုအခါမှ .. ပြန်သွားမည်ဟု ဆိုရပါသတဲ့လဲ ..။

“ဘယ်သူတဲ့လဲ မိဘုတ် .. အဲဒါ .. ယောက်ျားလား မိန်းမလား .. လက်ထပ်မှ .. ဆိုတဲ့ဥစ္စာက ..”

“ဟင် .. ဟုတ်ပါရဲ့ .. အဲဒါတော့ မရှင်းမလင်း ဖြစ်နေတယ်နော် .. မေးကြည့်လိုက်ရမလားဟင် .. သိရင် .. ပြန်ပြောပြမယ်လေ .. ဘုတ်က ထင်တာက .. ယောက်ျားတစ်ယောက်လို့ပဲ ထင်နေမိတာ .. ခု .. အစ်ကိုလေး မရှင်းလို့ မေးလာတော့မှ .. စဉ်းစားမိရတော့တာပဲ .. အဲဒီ လက်ထပ်မယ့် ဟိုတစ်ယောက်ဆိုတာက .. ယောက်ျားလား .. မိန်းမလားဆိုတာကို .. မေးကြည့်လိုက်မယ်လေ ..”

ဟု စေတနာသုံးတန်ဖြင့် ဒေါ်သံတင်းပေးလေး ပြောလာတော့ သူ ကမန်းကတန်း လက်ကာ၍ ..

“သူများအတွင်းရေးကိစ္စ .. သွားမမေးပါနဲ့ မရွေးဘုတ်ရယ် .. ပြီးတော့ .. လျှာကို လိပ်ထား .. နင်းကန်ဖြန့်ဖြန့်ပြီး ရှည်ပြမနေနဲ့ဦး .. ငါ .. အဲဒီ ဖုန်းဆက်နေတဲ့ သူ့အကြောင်း ကိစ္စ မေးတာကိုလဲ .. သွားပြီး .. လျှာချောင်မနေနဲ့ဦး .. ကြားရဲ့လား .. အားနာဖို့တောင်းနေရလိမ့်မယ် ..”

ဟု သတိအတန်တန်ပေးလိုက်ရပါပြီ ..။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ..။ ရင်ထဲမှာ တစ်ချက်တော့ ပေါသွားသည်။ ပန်းရိပ်မြို့ကို .. ငှက်ကွဲအတွက် လာခြင်းမဟုတ် .. ဟူ၍ သိလိုက်ရပြီ ..။ စိတ်ထဲ .. ရှုပ်ထွေးစရာ မရှိတော့ပြီ ..။ တစ်ခုပဲ ရင်ထဲ .. တွေးစရာ ဝင်လာ၏။ သွန်းရွှေဆွတ်သည် .. တစ်စုံတစ်ယောက်၏ လက်ထပ်လိုက်ခြင်း တစ်ခုအပေါ်မှာ .. တည်မှီ၍ အဘယ်မျှထိ .. ပန်းရိပ်မြို့မှာ နေမည်ဆိုသည့် အဆုံးအဖြတ်တစ်ခုကို .. ချမည် .. ဆိုသည့် အချက်ကိုပါတည် ..။ သွန်းရွှေဆွတ်သည် .. ပန်းရိပ်မြို့မှာ .. အမြဲကြာရှည်နေဖို့တော့ စိတ်ကူးထဲ မရှိခဲ့ချေသည်တကား ..။

ရင်ထဲတွင် .. ဟာခနဲ ဖြစ်၏။

သွန်းရွှေဆွတ်ကို .. ပန်းရိပ်မြို့မှာ .. ကြာရှည်စွာ နေစေချင်နေသည့်စိတ်က .. အံ့ဩဖို့ကောင်းလောက်အောင်ပဲ .. ရင်ထဲသို့ .. စူးနင့်လွန်းစွာ တိုးဝင်လာနေချေသည်ကောလေ ..။ ထိုအဖြစ်သည်လည်း .. သူ့အတွက် .. ဆန်းနေသည် ..။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်နှင့် .. သူ့ .. မခွဲချင်ဘဲ ဖြစ်နေသည်က .. ပထမဆုံးသော ခံစားရမှုများပါတည် ..။

“အဲဒါ... ခုမှ စဉ်းစားမိတယ် အစ်ကိုလေးရဲ့... မမလေး... ရွှေဆွတ်က... မမလွန်းဆီကို ဖုန်းဆက်တယ်ဆိုတော့... မမလေးရဲ့ အိမ်မှာ တယ်လီဖုန်း ရှိတာပေါ့နော်...”

ဟုပင်... စုံထောက်လေးလို ပြောလာတော့ သူရယ်၍ ဘုတ်ဘုတ်ကို ခေါင်းလေး ပုတ်မိလိုက်ရပါပြီ။ ဤကောင်မလေး... မဆိုး...။ ဒါကြောင့်လည်း... စပ်စုခြင်းအရာမှာ... အလိုလို... မွေးရာပါ အရည်အချင်းအဖြစ်... ကျွမ်းကျင်နေခြင်း ဖြစ်၍ချေမည်...။

“မမလေးက... သတ္တိလဲ ရှိတယ် အစ်ကိုလေးရဲ့... ညက... သရဲလာခြောက်တာကို... ထွက်ပြီး လေချွန်ပြတယ်လေ... အဲသလို... အိမ်လေးထဲကို သရဲ ဝင်မွေ့သွားတယ် သိလား... ဘုတ်တို့ အပြင်ရောက်နေတုန်း...”

ဟု ပြောလာတော့ သူ မျက်မှောင်ကုတ်၍...
“ဘာလဲ... ဘာလဲ... သရဲ... ဟုတ်လား...”

ဟု မေးလာတော့ ဘုတ်ဘုတ် လျှာလေး ထုတ်မိသွားရပါ၏။

လျှာလေး မလိပ်ထားမိတာဆိုပြီး... ဟု တွေးမိရပါသည့်အဖြစ်။ ဒေါ်ကြီးဥကတော့ ဆုလိုက်ပါမည့်အမျိုး...။ မမဝေ သရဲခြောက်နေသည်ဆိုတာကို... အစ်ကိုလေးကို လျှာသွားချောင်မနေနှင့်... ဟု တားထားသည်။ အစ်ကိုလေး ယုံမှား... ဟုလည်း တားသည်။ ဦးနှောက်ရှုပ်အောင် မလုပ်နှင့် ဆိုထား၊ ဟန်ထားသည်။ ခု... မမလေး ရွှေဆွတ်ပြောလာ

အတ္တိကောင်းတာ ကြွားချင်တာနှင့် လွှတ်ခနဲ ပြောမိလိုက်ရပြီ...။ ခေါင်းလေးကို ဖုတ်ခနဲ လက်ကလေးဖြင့် ထု၍...
“အိပ်မက်မက်တာကို ပြောတာပါ အစ်ကိုလေးရဲ့... အဟဲ...”

ဟု ပြောမိပြောရာလေး ပြောကာ... ထလစ်ခဲ့သည်...။ ဘုတ်ဘုတ်ပါတည်...။ နောက်ကို လှည့်ကြည့်တော့... ဆိုက်စိုက်ကြည့်ကျန်ခဲ့ပါသည် အစ်ကိုလေး၏ မျက်နှာတည်တည်... ကို မြင်ရတာမို့... လှမ်းခေါ်မတားမီ ပြေးထွက်လာမိရပါတည်း...။ ခပ်ဝေးဝေး ရောက်တော့ တစ်ချက် လှမ်းကြည့်မိသည်က နောက်ကျောမလှုံပါ။ အစ်ကိုလေး... အပြင်ဘက်... အန်တာလေးထိ ထွက်ရပ်ဝေးကြည့်နေတာကို မြင်သည်မို့...
“တော်ပြီ... နောက်ဆို... နွဲ့ကျောနဲ့ပဲ... အစ်ကိုလေးဆီကို... စားစရာအပို့ခိုင်းလိုက်တော့မယ်...”

ဟု လန့်လန့်ဖြင့် စိတ်ညစ်စွာ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်က ဘုတ်ဘုတ်ပါ...။
အစ်ကိုလေးကို မျက်နှာလုပ်လိုစေဖြင့် နွဲ့ကျော... အန်အရင်... ဓာတ်ဘူးရော မမလေး ပြောသည့်အတိုင်းဆိုလျှင်... ခန်းဒဝီးဆိုသည့် ခေါင်းမုန့်ထည့်ထားရာ အုပ်လေးရော ယူလာသည်ကိစ္စ...။ ခုကျတော့... လျှာမလိပ်ဘဲ ရှည်မိ၍... သရဲကိစ္စ... အစ်ကိုလေး သိသွားပြီ...။ ဒေါ်ကြီးဥ နားထဲ ပေါက်လျှင်ဖြင့် ဘုတ် ဝိုက်ခေါက်တော့ ပေါက်အောင် ဆွဲလိမ့်ခံရမှာ သေချာနေသည်ကော... ဟု တွေးကာ ခေါင်းလေး တဖမ်းဖမ်းဖြင့် ဘုတ်... ခိုင်ခိုင်လေး ပြန်လာခဲ့ပါသတည်း...။

အန်ကယ်တူးကို ပြန်ပြောလိုက်လျှင်ဖြင့် .. တနင်္ဂနွေ
 ရာတော့ ကန်းနေဘီ .. ဟု ပြောချေမှာ သေချာသည်။
 ဟုတ်သည်။ ဘုတ်တော့ဖြင့် .. တကယ့်ကို
 သနားစရာကောင်းနေပြီ ...။

* * *

အခန်း(၁၅)

ဖုန်စုပ်စက်ဖြင့် ကော်ဇောကြီးကို ဖုန်စုပ်သည့်
 တိစ္ဆ အဆုံးသတ်ပြီမို့ စက်ပိတ်လိုက်ကာ သွန်းရွှေဆွတ်မှ စက်အံ့ဖုံး
 ကိုဖွင့် ..။ ဖုန်စုပ်အိတ်ကို ထုတ်လိုက်ကာ အမှိုက်ပုန်းထဲမှာ ဖုန်
 နှင့်ကော်ဇော၏ အမွှေးအမျှင်တစ်ခုလုံး ကပ်ရှိနေတာတွေကို
 သွားသွန်ထည့်သည်။

ခေါင်းထက်မှာ ပဝါလေး စည်းထားလျက် ထဘီ
 လေး တိုတိုဝတ်ကာ ချည်သားဘလောက်စံအနီလေးဖြင့် သွန်းရွှေ
 ဆွတ်၏ အသွင်လေးက တကယ့် အထက်တန်းကျောင်းသူလေးနယ်
 ပင် နုဖန်နေသည့်အဖြစ် ..။ ချွေးလေးတွေ စိုနေသည်မို့ မျက်နှာ
 လေးက ပို၍ ဝင်းလဲ့လဲ့စိုနေပြန်သေးသည်။ ဘုတ်ဘုတ်မှာ လေ့
 ကားလက်ရုန်းပွတ်လုံးတွေကို လိုက်၍ တစ်ခုချင်း ဖုန်တွေသုတ်..။
 ပြောင်နေအောင် ပွတ်တိုက်နေရင်းမှ သွန်းရွှေဆွတ်ကို တစင်းတည်း
 ငေးနေသည်ပါပဲ ..။ ဘေးမှ နွဲ့ကျောကတော့ မျက်နှာလေး သိပ်
 မလန်း ..။ မနက်က .. ခင်ဘုန်းအိမ်မှ ခြေသွင်းဆုံးပေးတာ ခံနေ

ရင်း ဘေးဘက်စွန်းပေးရကောင်းလားဟု ခေါင်းခေါက်ထည့်ခဲ့တာ
 ခုထိ .. ရင်ထဲ ဝမ်းနည်းရှိန်တက်နေဆဲ .. တစ်လပြည့်ဖို့ကလည်း
 အများကြီး ရက်တွေ ကျန်နေသေးသည်။ ဘုတ်ဘုတ်ကတော့
 ခုအတောအတွင်းမှာ သဘောကောင်း မမလေးရွှေဆွတ်နှင့် အတူ
 အိပ်နေရလျက် ကံကောင်းနေချေသည်။ သီချင်းလေး တညည
 ညည်းဖြင့် ဘုတ်ဘုတ် ရှိနေတာကို စိတ်ထဲက အလကားနေရင်
 အဖွဲ့နေရပါသည့်အဖြစ် ..

အစ်ကိုလေး အလုပ်ရုံးခန်းအဖြစ် အသုံးပြုရာ
 တစ်ထပ်တိုက်လေးရှိရာမှာ ရှိနေစဉ်ခိုက် မမလေး သွန်းရွှေဆွတ်
 မှ ပန်းရိပ်မြို့အိမ်ကြီးကို လာ၍ သန့်ရှင်းရေးနှင့် အလှဆင်သည့်
 အလုပ်တွေကို ဘုတ်ဘုတ်နှင့် နွဲ့ကျောတို့ကို ခေါ်၍ လာလုပ်နေ
 တာကိုပဲ နွဲ့ကျော နည်းနည်းအသက်ရှူဝနေရပါသေးသည့်အဖြစ်
 ဒါမှမဟုတ် .. မမလေး ခင်ဘုန်းအိမ်မှ ခေါ်၍ .. ဧကန်ခိုင်း
 ဘာခိုင်းနှင့် ဇိမ်လုပ်နေချေဦးမည်လေ။ နှိပ်ပေးရ၍လည်း မျက်နှာ
 ကောင်းရတာမှ မဟုတ်ချေပဲလေ .. စိတ်ကိုက အခန့်မသင့်တာတွေ
 ချည်း များနေတတ်ပါသော မမလေး ခင်ဘုန်းအိမ်သည် တော်နေ
 ကြာ ဒေါက်ဆီ ခေါင်းကို ခေါက်ထည့်လိုက်ပြီး နေပြီ မဟုတ်ပါ
 လား ..

အိမ်ကြီးတစ်ခုလုံး .. အခန်းပေါက်စေ့ .. ပန်းအိုး
 လေးတွေ ထားသည်မို့ .. ပန်း၏ရနံ့လေးတွေ မွှေးပျံ့နေချေမည်
 ဟု မမလေးသွန်းရွှေဆွတ်က ပြောသည်လေ ..

ပြတင်းနှင့် တံခါးရွက်တို့၏ ခန်းဆီးတွေကိုလည်း
 အားလုံး လှဲလှယ်တပ်ဆင်ပြီးပြီ။ ခန်းဆီးဟောင်းတွေကို အားလုံး

သုသပ်သပ် ခေါက်၍ ထပ်ထားကာ၊ လျှော်ဖွပ်ဖို့ အပြန်ကျမှ
 ရမည်တဲ့ .. ခန်းဆီးတွေကို လုံးထွေး စုယူသွားတာမျိုး
 တတ် လျှော်ရမည့် အဝတ်ပေမယ့် ခေါက်၍ အထိလိုက်
 မမလေးပါ ..

“ပြီးရင် .. ဘုတ်ဘုတ်က မမလေး ရွှေဆွတ်နဲ့ ခဏ
 လိုက်ခဲ့နော် .. အစ်ကိုလေး အခန်းမှာ အိပ်ရာခင်းတွေ
 ခေါင်းအုံးစွပ်တွေ လဲလိုက်ကြရအောင် ..”

ဟု ပြောတော့ ဘုတ်ဘုတ် ခေါင်းလေး ညိတ်ခိုက်

ကျမှ ..
 “ကျော့ လိုက်ချင်တယ် မမလေး .. ကျော့ လိုက်မယ်
 နော် ..”

နှင့် ပြောလာသည်မို့ သွန်းရွှေဆွတ် ရယ်လိုက်မိ

“ဒါဖြင့် နှစ်ယောက်လုံး လိုက်ခဲ့ .. ဒီပွတ်လုံးလေးတွေ
 ရွှေဆွတ်လဲ သုတ်ကူမယ် .. ဒါပြီးတော့ .. တူတူသွား
 ကြတာပေါ့ .. ဟုတ်လား ..”

“နင်က .. အရမ်းနေရာတကာ ပါချင်နေတာပဲ ..
 ဘုတ်ကို ခေါ်တဲ့ဥစ္စာ .. ဘုတ် လိုက်သွားမှာပေါ့ ..”

“နင် .. မမလေးနားမှာ နေရတာ ပိုကြာနေတဲ့ဥစ္စာ ..
 ကျော့ ခဏနေချင်သေးတာပေါ့ .. နောက်လကျမှ နင်
 သိမယ် .. မမလေး ခင်ဘုန်းအိမ်မှာ နင် နေရမှာ ..
 အဲဒီအခါတော့မှ ငိုမဲ့ငိုမဲ့နဲ့ .. နင်ဒဏ်ရာတွေ ငါလာမပြ
 နဲ့ .. ဒါပဲ ..”

နှင့် နှစ်ယောက်သား ကျိတ်၍ ရန်ဖြစ်နေကြပြီး လှေကားလက်ရန်းနှင့် လှေကားပွတ်လုံးတွေကို သုတ်ကြသည့် မြန်မြန်ပြီးနိုင်အောင် သုတ်သုတ်ကြီး ပွတ်သုတ်ကြခြင်းပါ။ မရွေ့ဆွတ် လာပွတ်သုတ်နေတော့ လက်တကာကာဖြင့် တားချေ၏။

“နေနေ .. မမလေး .. ဘုတ်တို့ သုတ်မယ် .. ပြီးမှာ .. ခု .. ပြီးတော့မှာ .. မမလေး အရင်သွားနှင့်လို့ ဘုတ်တို့နှစ်ယောက် လိုက်လာခဲ့မယ်နော် ..”

ဟု ပြောသည်မို့ ရွှေဆွတ် ပြုံး၍ အပေါ်ထဲတက်ခဲ့ရ ..။ ချမ်းမြေ့ခန့်၏ အိပ်ခန်းကျယ်ကြီးထဲ ရောက်ရပါ၏။။ စောစောက အခန်းထဲ ဝင်ခဲ့ကာ အားလုံးရှင်းလင်းစင် သုတ်သင်ခဲ့ပြီးပြီမို့ .. အခန်းကျယ်ကြီးသည် ပန်းအိုးလေးဝေလျက် လှပနေသည်ပါပဲ ..။ ဒေါ်ကြီးဥလည်း ပန်းရိပ်ကြီးကို ဘုတ်ဘုတ်တို့နှစ်ကောင်ဖြင့် လှည်းကျင်းသန့်စင်ခဲ့သည်လေ ..။ ဒါပေမဲ့ .. မီးဖိုချောင်ကိစ္စကလည်းရှိ။ ရှေးရိုးဆန်ကြီးလည်း နေတတ်ရှာသည်မို့ .. ခေတ်မျက်စိဖြင့် အလှဆင်တပြင်တာမျိုးတော့ မလုပ်တတ်ရှာ ..။ ပြတင်းတံခါး ခန်းဆီတွေ တစ်ပတ်တစ်ကြိမ်လောက်မှာ လဲတပ်တာမျိုးလည်း မလုပ်တတ်ရှာ ..။ ခန်းဆီးတွေ ထားသည့် ဗီရိုကြီးကို တစ်လတစ်ခါ ဖွင့်ယူလဲတာမျိုးပင် မရှိခဲ့ ..။ ဒါတွေကတော့ အာလူးများသလေအိုးလေး ဘုတ်ဘုတ်ကြောင့် သိရခြင်းပါ ..။

ဘုတ်ဘုတ်နှင့် ခွဲကျော့တို့ တက်မလာခင်မှာ သွန်းရွှေဆွတ် အိပ်ရာခင်းဟောင်းကို လဲလှယ်၍ အပြာရောင်

ဆီပွင့်ကြီးတွေပါသော ဖဲအိပ်ရာခင်းကြီးကို လဲလှယ်ခင်းလိုက်နေပြီ ..။ ခေါင်းအုံးတွေကိုလည်း ခေါင်းအုံးစွပ် လဲလှယ်ဆိုက်ပြီးနေပြီ ..။ အပြာရောင် ဖဲခေါင်းအုံးစွပ်ကြီးတွေကျတော့ ပွင့်ဖြူဖြူကြီးတွေ ပိုးချည်ဖြင့် ထိုးထားတာမို့ တကယ့်နှင်းဆီကြီးတွေ ရွက်စိမ်းတွေကြားမှ ခေါင်းမောကြည့်နေကြသည့်နှယ် ရှိနေသေးသည့်အဖြစ် ..။

လဲလှယ်ထားသည့် အိပ်ရာခင်းနှင့် ခေါင်းအုံးစွပ်တွေကို ဆေးသေသပ်သပ် ခေါက်၍ စားပွဲပေါ် ထပ်တင်ထားလိုက်ပြီး သွန်းရွှေဆွတ် ကုလားထိုင်လေးတစ်လုံးမှာ ခဏထိုင်သည်။ ထိုင်လေးကို ကုလားထိုင်လက်ရန်းလေးပေါ်မှာ အလိုက်သင့် ထိုင်ထားကာ အမောလည်းဖြေရင်း အခန်းကျယ်ကြီးကိုလည်း ခြိမ်းခြံမိမ့် ကြည့်နူးစွာ ကြည့်နေမိသည်။ ကိုယ်ပြင်ဆင်ခင်းကျင်းထားသည့် အလှတရားများကို ကြည့်မဝနိုင်သလို ခံစားရပါသည့်အဖြစ်။ ထင်ဘေးမှာ ရှိနေပါသည့် ညအိပ်မီးတိုင်သည် အပြာရောင် အုပ်ဆောင်းတပ်ဖြင့် အမြင်အေးနေရဆဲ ..။ စာအုပ်တွေက ဖိထပ်ထပ် ..။ စာကြည့်စားပွဲရှိ တစ်လုံးတည်းသော ကုလားထိုင်သားကတော့ သားရေညိုဖုံးထိုင်ဖုံဆိုဖာလေးဖြင့် ရှိနေကာ ကျောမှီခွင် အပြာရောင် ကုလားထိုင်စွပ်လေးဖြင့် ရှိနေပါချေ၏။ စားပွဲပေါ်မှာ ရွက်စိမ်းရံလျက် အဖြူရောင်နှင့် ဆီနှစ်ပွင့်ကို ထိုးထားပါသည့် ဖန်ပန်းအိုးလေး ရှိနေသည်။

အပြာရောင် ဇာခန်းဆီးကြီးများက ပြတင်းနှင့် တံခါးတို့တွင် လဲလှယ်တပ်ဆင်ထားပြီးနေပြီ ..။ အခန်းထောင့်ရှိ ဇာကြီးမှာလည်း ဆိုဖာဖုံးကတ္တီပါအစွပ်ကြီးများကို ဘုတ်ဘုတ်

နှင့် နွဲ့ကျောတို့နှင့်အတူ စောစောတုန်းကပဲ ... ချွေးတပြိုက်ပြိုက်
လဲလှယ်စွပ်ထားခဲ့ပြီးခဲ့ပြီ ...။ ခုတင်ခြေရင်း မကျတကျမှာ နွဲ့
ပါသော တိဗီနှင့်ဂြိုဟ်တုဖမ်းစက်တို့ရှိရာ စင်သည်လည်း ဖုန်
မျှင်မျှပင် မရှိ ...။ တိဗီဖုံးသည်လည်း အပြာရောင်ဖိသား ဖုံး
ဖြစ်နေပြီ ...။ အခန်းသည် .. အပြာရောင်၏ လွမ်းမိုးမှုအောက်
လုံးဝကြီး ရှိနေပြီ ...။ မနေ့က .. အို .. မဟုတ်သေး .. မနက်က
ရှိခဲ့ပါသော ရောင်စုံအခင်းအကျင်းတို့ဖြင့် ရှိနေသော အခန်းကျ
ကြီးတစ်ခု မဟုတ်တော့။ မနက်က .. ဤအခန်းသည် အဝါရောင်
ပြတင်းခန်းဆီး၊ အစိမ်းရောင် တံခါးခန်းဆီး၊ အနီရောင် ဆိုဖာ
ဆက်တီး၊ အဖြူရောင် အိပ်ရာ။ အဝါရောင် တိဗီဖုံးတို့ဖြင့်
ရောင်စုံခြယ်အခန်းကြီးတစ်ခု ဖြစ်နေသည်။ ခုကျတော့ မဟုတ်
တော့ ..။ အားလုံးသည် ပြာနေသည်။ တစ်ခုတည်းသော
အရောင်ဖြင့် အခန်းသည် ရှင်းလင်းလျက် .. ကြည်လုံလုံ ဖြစ်
သည်။ ရင်ကို အေးနေစေသည်။ ဤအခန်းထဲမှာ ကွဲသောအရောင်
အဖြစ် .. အဖြူရောင် နှင်းဆီပွင့်လေးများကြောင့် အပြာ
အရောင်လုံလုံစင်ကို .. ပို၍ .. ထင်းပလာစေသည်ဟု သွန်းရွှေဆွတ်
ထင်သည်လေ ...။ ဒါပေမဲ့ .. သွန်းရွှေဆွတ်၏ မျက်စိထဲမှာ
ဤအခန်းကျယ်ကြီးရှိ ပြတင်းနှစ်ပေါက်ကြား နံရံမှာ နေရာ
ထားပါသည့် ဗီရိုကြီး၏ အထားအသိုကို မကြိုက်ပဲ ဖြစ်နေသည်
အခန်းကျယ်ကြီး တစ်ခုလုံးမှာ ဤဗီရိုကြီးသည် ကိုးရိုးကားရား
နေသော ပစ္စည်းကြီး တစ်ခုအဖြစ် ရှိနေသည်။ တကယ်က
ဤဗီရိုကြီးသည် ခုတင်ခြေရင်းဘက် နံရံမှာ ရှိနေသင့်သည့်
ပြတင်းနှစ်ပေါက်ကြားမှာ ဤဗီရိုကြီး ရှိနေတာကိုက .. ဘယ်ပြတင်း

ပေါက်မှာပဲရပ်ရပ် ...။ အပြင်ဘက်ကို ကြည့်နူးစွာ ပန်းတွေကို
ကြည့်နေသည်ပဲထား ...။ ဗီရိုကြီးတစ်ခုက .. ဘေးမှာ ဖုံးရပ်နေသည်
သို့ ရှိနေသည်လေ ...။

“အို .. အဲဒီဗီရိုကြီးထဲမှာ .. ကိုချမ်းမြေ့ခန့်ရဲ့ မိဘများ
ဓာတ်ပုံတို့ကိုလဲ ဗီရိုအံ့ဆွဲထဲမှာ ဓာတ်ပုံအယ်လ်ဘန်ကြီးနဲ့
ဖြစ်ဖြစ် .. ထားထားတာမျိုး ရှိနိုင်တယ် .. ပြောလို့မရ
ဘူးလေ .. တချို့က .. အဲသလို တရိုတသေ သိမ်းထားတတ်
တာရှိတယ် .. ဒီတော့ .. ဗီရိုကို ခြေရင်းမှာ ပြောင်းထားဖို့
တော့ မကောင်းပြန်ပေဘူး .. ဒီတော့ .. အဲဒီဗီရိုကို ..
ဒီခုတင်ကြီးရဲ့ ဘေးဘက်က နံရံမှာ ထားရင် ပိုကောင်း
မယ် .. ဟုတ်တယ် ..”

ဟု တွေးကာ သွန်းရွှေဆွတ် စိတ်ကူးလေးဖြင့်
ဗီရိုကြီးကို ရွှေ့ကြည့်လိုက်သည်။ ခုတင်ကြီး၏ ဘယ်ဘက်ဘေးက
ထောင့်နံရံနေရာမှာ စိတ်ကူးဖြင့် ကြည့်လိုက်တော့ ဟန်ကျနေ၏။
ပြတင်းနှစ်ခုကြားမှာ ဗီရိုကြီး မရှိတော့ မြင်ကွင်းသည် ပို၍ရှင်းလင်း
လာ၏။ လင်းချင်းလာ၏။ ထိုဗီရိုကြီး ကျောမှီရှိနေခဲ့သောနေရာ
နံရံနေရာမှာ ပန်းချီကားကြီးတစ်ချပ် ချိတ်ထားလိုက်သည်။ အတွေး
ဖြင့် အခန်းကျယ်ကြီးသည် ပို၍လှပလာနေသည်မို့ သွန်းရွှေဆွတ်
ပြီးလိုက်မိရပါပြီ ...။ ဘုတ်ဘုတ်နှင့် နွဲ့ကျောတို့ ရောက်လာတော့
သွန်းရွှေဆွတ် အားလုံးအိပ်ရာခင်းကျင်းပြီးနေတာ မြင်ရသည်မို့ ...

“ဟယ် ပြီးနေပြီ .. မြန်လိုက်ချက် ..”

ဟု ဘုတ်ဘုတ် ခပ်ညည်းညည်းပြော၏။ နွဲ့ကျောကို
လည်း မျက်စောင်းလေးခွဲ၍ ..

“အဲဒါ .. နင့်ကြောင့် .. စောစောတည်းက ဘုတ် လိုက် သွားမယ့်ဥစ္စာ .. တူတူလိုက်မယ့်လေး ဘာလေးနဲ့ နင့်ပြော လို့ .. ခု .. မမလေး ရွှေဆွတ် တစ်ယောက်တည်း လူ လိုက်ရပြီ .. ပွတ်လုံးသုတ်တာပဲဥစ္စာ .. ကြာလိုက်တာကလဲ အိညက်အိညက်နဲ့ လုပ်နေတာကိုး ..”

ဟု သိသိသာသာလေး သွန်းရွှေဆွတ်ကို ဖားနေတော့ နွဲ့ကျော့ နှုတ်ခမ်းလေး စုထား၏။ ဘာမျှတော့ ပြန်မပြောနိုင် ရှာ။ တကယ်လည်း အလုပ်နှေးသည့် နွဲ့ကျော့ပေကိုးလေ။

“ရန်မဖြစ်ရဘူးလေ .. ကဲ .. ဒီတစ်ခါတော့ နှစ်ယောက် စလုံးကိုပဲ ခိုင်းလိုက်ပါမယ် .. အန်ကယ်တူးကို သွားခေါ်လာ ခဲ့ပါလား .. နောက်ပြီးတော့ .. အားကောင်းကောင်းနဲ့ လူ တစ်ယောက်လောက်ကိုလဲ ခေါ်လာခဲ့ဖို့ အန်ကယ်တူးကို ပြောလိုက်နော် .. ရွှေဆွတ် ဒီကပဲ စောင့်နေတော့မယ် ..”

ဟု ပြောသည်မို့ နှစ်ကောင်သား ခေါင်းလေးညိတ် ကြကာ ခပ်သုတ်သုတ် ထွက်သွားကြပါ၏။ မကြာလိုက် .. အန်ကယ်တူးနှင့် တကယ်ကို ဗလထယ်ထယ်နှင့် လူတစ်ယောက် ပါလာ၏။

“ဘားလုပ်မလိုလဲ ရွှေဆွတ် .. ဒွန်းရွှေဆွတ်က .. ဗလကန်းကန်းနဲ့ လူတာယောက် ခေါ်ခဲ့ရမယ်ရှိလို့ .. ဘိုးထန်ဂို ခေါ်လာခဲ့ ဒယ် ..”

“ဖိုးထောင်ပါဗျာ .. အန်ကယ်တူးကလဲ ..”

ဟု ဝင်ပြောတော့ သွန်းရွှေဆွတ် ရယ်မိရပါ၏။

“ဒီဗီရိုကြီးကို ရွှေချင်လို့ပါ အန်ကယ်တူးရဲ့ .. ကိုဖိုးထောင် ခုလို လိုက်လာတာ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင် .. ဒါလေးပဲ ရွှေမှာပါ .. ဒီနေရာမှာပါ ..”

ဟု မျက်နှာလေး ချိုလျက် သွန်းရွှေဆွတ် ပြောတော့ ဖိုးထောင်မှာ စိတ်ပါလက်ပါကြီးပဲ ကူညီလိုစေဖြင့် ခေါင်းကြီး ခြိတ်ပြပါ၏။ ဘယ်သူပဲဖြစ်ဖြစ်။ မျက်နှာချိုလေးဖြင့် ကူညီချင် ကောင်ပြောလျှင် ကူညီပေးချင်မည်သာ ..။ သွန်းရွှေဆွတ်ကို လည်းခင်သွားရသည်က ဖိုးထောင်ပါ ..။

ဗီရိုကြီးကို အန်ကယ်တူးနှင့် ကိုဖိုးထောင်တို့ ရွှေ ကြတော့ သွန်းရွှေဆွတ် မနေသာ။ ပုတုတုနှင့် ဘုတ်ဘုတ်ရော၊ ခေါ်ပါးပါးနှင့် နွဲ့ကျော့ရော ဝိုင်းထိန်းကြ ရွှေကြနှင့် ဗီရိုကြီးလည်း ရောပြောင်းသွားရပါသတည်း ..။

ကိစ္စပြီးကြတော့မှ အားလုံး ကြမ်းပေါ် တူတူထိုင် ခြင်းကြ ..။ အမောဖြေကြနှင့်ပါ။ ပိန်တာတာနှင့်ရှိသော နွဲ့ကျော့မှာ ခဲသေတ္တာတွင်းမှ ရေပုလင်းလေး ယူ၍ စားပွဲပေါ်မှ ဖန်ခွက် သေးထဲ လောင်းထည့်ကာ တကျိုက်ကျိုက် သောက်နေတော့ အန်ကယ်တူးလည်း ယူသောက်။ ဘုတ်ဘုတ်လည်း သောက်နှင့် ရေပုလင်းပင် ကုန်သွားရသည်အထိပါ ..။ ဒါကို ကြည့်၍ သွန်းရွှေဆွတ် သဘောပေါက်သွားရသည်က .. ချမ်းမြေ့ခန့်ဆို သည် .. သူ့ရေခဲသေတ္တာတွေထဲက ရေတွေဘာတွေ ယူသောက် ဘာမျိုးကို ဟန့်တားတာမျိုး မရှိ .. ဟူ၍ပါ ..။ ဒါကိုကျတော့ သွန်းရွှေဆွတ် သဘောကျကြည်နူးရ .. ကျေနပ်သွားမိရပါသည် အဖြစ် ..။

“ဘုတ်လေးရေ .. ရေပုလင်းထဲကို .. ရေကူးထဲ ..
ပြန်ယူဖြည့်ထားလိုက်နော် ..”

ဟု ပြောကာ သွန်းရွှေဆွတ် အောက်ထဲ ..
ဆင်းခဲ့ရပါ၏။ အန်ကယ်တူးကိုတော့ ခဏနေပါဦး .. ဟု
လေးပြထားတာမို့ အခန်းထဲ ကျန်ခဲ့ရကာ .. ကိုဖိုးထောင့်
တော့ ပြန်ဆင်းလိုက်လာပါ၏။ ဘုတ်ဘုတ်လည်း ရေပုလင်း
ဖြင့် တူတူလိုက်ဆင်းလာသည်။

“အိမ်ကြီးက .. ပိုလှလာတယ်နော် ..”

ခန်းဆီးတွေကအစ လဲစာပ်ထား ..။ အခင်းအကူး
နေရာလေးတွေလည်း ပြောင်းနေတာမို့ ဘုတ်ဘုတ် ပြော
သွန်းရွှေဆွတ် ပြီးနေလို့ရသည်ပါပဲ ..။

စာကြည့်ခန်းထဲသို့ ဝင်ခဲ့ကာ အခန်းနံရံမှာ ပန်း
ကားလေးချပ် ရှိနေသည့်နေရာမှ တစ်ချပ်ကို ဖြုတ်ယူပိုက်တွေ
အပေါ်ထပ်သို့ ပြန်တက်ခဲ့ရသည်။ လောလောဆယ်မှာ ဤပန်း
ကားတစ်ချပ်ကို .. စောစောက ဗီရိုကြီးရှိနေသည့် နံရံမှာ ချိတ်
မည်။ နောက်ကျမှ .. နေ့လယ်လောက်မှ ပန်းချီကားတစ်ချပ်
လောက်ကိုတော့ မြို့ထဲမှာ သွားဝယ်လိုက်မည် ..။ ခုလောလော
ဆယ်တော့ .. ဗီရိုကြီး ရှိရာနေရာမှာ ပန်းချီကားတစ်ချပ်
ချက်ချင်းကြီးကို ချိတ်ကြည့်ချင်နေပြီ ..။ မြင်ကွင်းကိုလည်း
ကြည့်ချင်နေသည်လေ ..။ စိတ်ထဲမှာ လန်းနေသည်။ ပျော်
သည်။ စိတ်ပါလက်ပါကြီးလည်း အခန်းပြင်ဆင်မှုထဲမှာ နစ်မြို့
ပျော်ဝင်နေသည့်အဖြစ် ..။

အန်ကယ်တူးကို ပန်းချီကားကြီး နံရံမှာ ချိတ်ခိုင်း
သည်။ သံရိုက်ရ ..။ ချိတ်ရပြုရနှင့် အန်ကယ်တူးကတော့
အားလုံး လိုက်လုပ်ပေးသည်ပါပဲ ..။

“ကဲ .. အန်ကယ်တူးရေ .. ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ .. တွေ
လား .. လှသွားတာပဲ ..”

ဟု ကိုယ်ပြင်ထားသည့်ဥစ္စာကို ကြည့်ရင်း .. မျက်
ခန်းလေးတွေ ရွန်းလဲ့နေလျက် ပြောနေမိရသည်က သွန်းရွှေဆွတ်ပါ။
အပြာရောင် မိုးကောင်းကင်ကြီးနှင့် အဖြူရောင် တိမ်မျှင်တို့ကို
နောက်ခံပြုလျက် .. ပျံသန်းနေပါသော ကြိုးကြာငှက်များ၏ပုံ
ပန်းချီကားချပ်ကြီးက .. နံရံမှာ လှပစွာ နေရာယူထားပါသည်
အဖြစ် ..။ အခန်းသည် ယခုမှ .. အလှတရားတို့ဖြင့် ပို၍ ပြည့်စုံ
လာသည်ဟု သွန်းရွှေဆွတ် ထင်သည်။

မမလွန်း၏ ပန်းချီကားများကြားမှာ ကြီးပြင်းလာ
ရပါသည့် သွန်းရွှေဆွတ်သည် ပန်းချီကားများကို မြတ်နိုးသော
စိတ်က ရင်ထဲမှာ စိမ့်ဝင်နေတာမို့ .. ပန်းချီကားချပ် မရှိသော
အခန်းနံရံသည် ပြည့်စုံမှုမရှိ .. ဟုပင် ထင်နေရသည်လေ။

“မြို့ထဲမှာ .. ပန်းချီကားတွေ ရောင်းတဲ့ဆိုင် .. ရှိလား
အန်ကယ်တူး ..”

“ဟား .. ဘာဂျီဂါးဒွေနော် .. ရန်းဒဲရိုင်နော် .. ရှိပေမယ့် ..
တစ်ရှိုင်ဘဲရှိဒယ် .. ဒါးဘောမဲ့ .. ဘာဂျီဂါးဒွေနော် .. အများ
ဂျီးဘဲရှိဒယ် .. ရှိတ်ကြိုက် ဝယ်လို့ရဒယ် .. ရှိတ်မပူနဲ့ ..
အန်ကယ်တူး လိုက်ပို့ပေးဘာမယ် ..”

နှင့် လေပေးလေယူ တည့်နေကြသည်က အန်ကယ် တူးနှင့် သွန်းရွှေဆွတ်ပါ။

ဘုတ်ဘုတ်နှင့် အန်ကယ်တူးတို့ တူတူပြန်ဆင်းဖြစ် ကာ နွဲ့ကျောနှင့် သွန်းရွှေဆွတ်မှာ ဆိုဖာနေရာကို ဟိုဘက်နည်းနည်း ရွှေသည်ဘက်နည်းနည်းရွှေ နှင့် ဖြစ်ကျန်ခဲ့ပါ၏။ ဘုတ်ဘုတ်က တော့ လျော်ရမည့် အဝတ်တွေ အထပ်လိုက် ခေါက်ထားတာတွေ ကို ပိုက်၍ ဆင်းသွားပြီ ။

သွန်းရွှေဆွတ် ဆိုဖာနေရာကို ထပ်၍ ခပ်ဝေးဝေးမှ ရပ်ကြည့်သည်။ ရင်ထဲ ကျေနပ်သွားမှ ပြန်ဖို့ လှည့်မိစဉ်ခိုက် အကြည့်က ပန်းချီကားနေရာသို့ ထပ်ရောက်ကာ ..

“ခုံလေးထိန်းပေးထားနော် နွဲ့ကျော .. ရွှေဆွတ် ပန်းချီ ကားလေး တည့်လိုက်ဦးမယ် ။”

ဟု ပြောကာ ပန်းချီကားလေးကို ရွှေယူတည့် နေစဉ်ခိုက် ...

“ဘာတွေ လုပ်နေကြတာလဲ ။”

ဆိုသည့် မေးသံကြောင့် ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လိုက် တော့ ချမ်းမြေ့ခန့် ဖြစ်နေသည်။ ဘယ်တုန်းက အခန်းထဲ ရောက်လာသည်မသိ ။ တံခါးနှင့် မလှမ်းမကမ်းမှာပဲ ရပ်နေသည်။ အကြည့်က အခန်းတစ်ခုလုံးဆီသို့လည်း ‘ဝေခနဲ’ ရောက်၏။ ပြီးတော့ ခုံလေးထက်မှာ ရပ်လျက်သားလေး ဖြစ်နေလျက် ပန်းချီကားကြီး ရှိရာနံရံဘက်မှနေ၍ ကိုယ်လေးမသိစသော ရွှေ ရပ်လိုက်ပါသည် သွန်းရွှေဆွတ်ကိုလည်း ကြည့်လာသည်။ ခေါင်း

ထက်မှာ ခေါင်းစည်းပဝါလေး ခေါက်ချိုး၍ စည်းနှောင်ထားလျက် ထဘီလေးတိုတိုဖြင့် ရှိနေပါသော သွန်းရွှေဆွတ် ။ သူ .. ခုလို အခန်းထဲ ရောက်လာတာမို့ နည်းနည်းတော့ နေရခက်သွားပုံလေး လည်း ရနေပါသည့် ကောင်မလေး ။ မျက်နှာလေး နည်းနည်း ပန်းနုရိပ် သမ်းချင်နေ၏။

ခုံလေးပေါ်မှ သွန်းရွှေဆွတ် ဆင်းသည်။ သူကတော့ နေရာမှာ ခြေစုံရပ်နေလျက်ဖြင့် အခန်းကို ဝေကြည့်နေဆဲ ။ ရင်ထဲမှာ ကြည့်နှုံးသွားရသည်မှာ အမှန်ပါ ။ အခန်းသည် အပြင်အဆင်လည်းပြောင်းနေလျက် အားလုံးသည် သန့်စင်နေ၏။ ခန်းဆီးတွေကအစ မီးပူကျဖြင့် အားလုံး သန့်နေသည်။ ပြောင်းလဲ ဘဝဆင်ထားသော အမြာရောင်သည်လည်း သူ့စိတ်ကို ဖမ်းစား၍ ဆေးချမ်းကြည်နူးခြင်းကို တွန်းပို့လာနေသည့်အဖြစ်။

“ပစ္စည်းတွေ ရွှေထားတာကိုး ။”

သူ တစ်ချက် ပြောမိသည်။ တစ်ခုတော့ရှိသည်။ ထားသိုခင်းကျင်းထားတာကိုတော့ သူ အပြစ်မတင်ချင် ။ ဒါပေမဲ့ .. သူ့ ခွင့်ပြုချက်မရဘဲ .. ပစ္စည်းတွေ ကိုယ့်သဘောနှင့် ကိုယ် .. ဟိုပြောင်း ဒီပြောင်း လုပ်တာကိုကျတော့ .. သူ .. တစ် ချက်မကြိုက်ချင် ။ သူ့ကို ပြောရမည်။ သူက ခွင့်ပြုမှ ‘ရွှေ’ရ မည် ။ ဒါက .. ဖြစ်သင့်သည်ကိစ္စ ။ ခုလို .. ပြောင်းရွှေထား တာကို သူ မကြိုက်မဟုတ်။ ကြိုက်ပါသည်။ သူ ခွင့်ပြုမည့်ဆိုတာ ကိုလည်း မိမိဘာသာ သိနေသည်။ ဒါပေမဲ့ .. ဒါက သပ်သပ် .. ခုလို .. သူ မသိဘဲ .. လုပ်တာကို မနှစ်သက်တာကသပ်သပ် ။

“ဘယ်သူက .. ဒါတွေကို ပြောင်းပါလို့ ပြောလို့လဲ ..”

ဟု မေးလိုက်သံက တည်ငြိမ်နေသည်။ သွန်းရွှေဆွတ်

ဆတ်ခနဲ မော့ဆာ ကြည့်လိုက်သည်က မျက်ဝန်းလေးတွေ လက်
တောက်လာလျက်ဖြင့်ပါ ..။ ကျားပေါက်မလေး ဆတ်ခနဲ
ခေါင်းမော့လိုက်တာမျိုး ဆန်နေသည်။ သူ့ကိုလည်း အတန်ကြာ
တုံ့ပြန်၍ သွန်းရွှေဆွတ် ကြည့်လာသည်။ ချက်ချင်း သူ့ သတိရ
လိုက်မိသည်က .. ဤကောင်မလေးကို သူ ပထမဆုံး စတွေ့ရ
သည့်ရက် ..။ မနေ့က .. အဖြစ် ..။ လုံးဝကြီးကို မခံဘဲ ပြန်ပြော
လိုက်ပုံလေး ..။ ဘယ်သူက ခေါ်လို့လဲ .. ဆိုတော့ .. ရောက်လာ
နေပြီလေ .. ဆိုသည့် လေသံဖြင့် တုံ့ပြန်မှု ..။ ခုလည်း .. ပြင်ဆင်
ထားလေသမျှ .. သူ .. ခုလို မေးလိုက်တော့ တုံ့ပြန်ကြည့်လာပုံ
လေးက ထိုနေ့က အကြည့်မျိုးပဲ ဖြစ်နေသည်။ တုံ့ပြန်စိန်ခေါ်
ကြည့် ..။

“နွဲ့ကျော့ .. စောစောက ခေါ်ထားတဲ့ လူတွေ ပြန်ခေါ်လာ
ခဲ့ .. ခု .. သွား .. ခုချက်ချင်း လာပေးပါလို့ မမလေး
ရွှေဆွတ်က တောင်းပန်တယ်လို့ ပြောပေး ..”

ဟု လှည့်၍ နွဲ့ကျော့ကို ပြောတော့ နွဲ့ကျော့
ခပ်ကုပ်ကုပ်လေး ထွက်သွားသည်။ သွန်းရွှေဆွတ် ခပ်တည်တည့်
လေးပဲ ရှေ့ဆက်တိုးလျှောက်လာသည်။ သူ့ကိုလည်း မော့ကြည့်
သည်။ ဈေးပြန်ချက်ပြုတ်ပြီး ကုန်းရုန်း၍ စိတ်ပါလက်ပါလေး
လုပ်လာခဲ့သမျှတွေ .. ကြည့်နူးနှစ်သိမ့်နေမှုတွေ အားလုံးသည်
ခံပြင်းမှုများကြားမှာ စုန်းစုန်းမြုပ်နေပြီ။ မခံချင်တော့သည် ရင်ထဲမှ
မွန်းကျပ်နေ၏။ ခုန်ပေါက်၍ ထွက်ဖို့ တာရှုနေပြီ ..။

“ကျွန်မ .. တကယ့်ကို .. ဒီအခန်းကို .. စိတ်ပါလက်ပါ
ပြုပြင်လိုက်မိတာတွေ ရှိခဲ့ပါတယ် ဦးချမ်းမြေ့ခန့် ..
တကယ်က .. ကျွန်မ မှားသွားခဲ့ပါတယ် .. ဒီလောက်
တော့ ကျွန်မမှာ .. လုပ်ပိုင်ခွင့်တွေ ရှင် ပေးထားတယ်လို့
ထင်မိလိုက်တာကိုက .. ကျွန်မကိုယ်ကျွန်မ အထင်တကြီး
နိုင်သွားခြင်းပဲ ဆိုတာကို .. ကျွန်မ ခု သိလိုက်ရပြီလေ ..
နေ့ကနောင်ကို .. ဒီလို မဖြစ်စေရပါဘူး ဦးချမ်းမြေ့ခန့် ..
ကျွန်မ .. ဒီအခန်းထဲမှာ .. ဗီရိုကြီးကို ပြောင်းထားမိတယ် ..
ဒီပန်းချီကားကို ချိတ်မိတယ် .. ကျွန်မ ခုချက်ချင်း ..
ကျွန်မ လုပ်ပေးနိုင်တာကို လုပ်ပေးပါမယ် .. ဗီရိုကြီးက
တော့ .. သူတို့ ပြန်ရောက်လာတဲ့အခါမှာ ဒီနေရာကို ပြန်
ရွှေ့ပေးပါမယ် .. ကျွန်မ .. ကိုယ့်သဘောနဲ့ကိုယ် လုပ်မိ
တာကို ခွင့်လွှတ်ပါ ..”

ဟု ပြောချလိုက်သည်မှ အရမ်းကို အေးစက်နေသည့်
သံများဖြင့်ပါ ..။ တုံ့ပြန်မော့ကြည့်နေသည့် အကြည့်တိုင်းသည်
ခြင်းခြင်းနှင့် နာကျင်ခြင်းများ ရောထွေးနေသည်ဟု ထင်လာနေ
သည်။ ဤကောင်မလေး ခံပြင်းနေတာကိုတော့ သူ နားလည်မိ၏။
အောင်းလုပ်ပေးပါလျက် အပြစ်ပြောခံရလေခြင်းဟု ခံပြင်းခြင်း။
အောင်ခြင်းက ဘာကြောင့်ပါလဲ ..။

“တကယ်က .. ကျွန်မဟာ .. အစေအပါးပါ .. အစေ
အပါးဆိုတာ .. အိမ်ရှင်ရဲ့ ခွင့်ပြုချက်ကို ယူရမယ်လေ ..
ဒါကို .. စေတနာတော်စစ်ခုတည်းနဲ့ .. မေ့လျော့သွားမိပါ
တယ် ..”

ဟု ပြောချလာမှ သွန်းရွှေဆွတ်၏ ရင်ထဲမှာ ဘာကို နာကျင်ခံစားနေရသည်ဆိုတာ သူ ပို၍ သိလာရသည် မှားချေပြီကော .. ဟု နောင်တဖြစ်တည်၏။ ကိုယ်ကလည်း စည်းစနစ်တကျကြီးဖြင့် .. ခွင့်တောင်းရမည်တို့ ဘာတို့ကို တန်းထား၍ ပြောမိခဲ့ပြီးနေပြီ ..။ ကိုယ့်ဘက်က လွန်ပြီဆို ကို သိနေရပေမယ့် .. ပြန်ဆုတ်၍ အလွယ်တကူဖြင့် မရနိုင်တော့ပြီဆိုတာကိုလည်း သိလာနေရပါ၏။ ဤကောင်မလေး အတော့်ကို ရင်ထဲမှာ နာကျင်သွားချေပြီကော .. ဟု သိလာရလေသော် တောင်းပန်ရမည့် စကားကို ပြန်၍ အလောတကြီး ရွေးချယ်နေရပါ။ ဆောရီး .. ဆိုတာမျိုးဖြင့် ခပ်ပေါ့ပေါ့လေး တောင်းပန်ရတော့မှာ မဟုတ်။

သွန်းရွှေဆွတ်ကတော့ ကိုယ်လေး မတ်လိုက်ထိုင်ခုံလေးပေါ် ပြန်တက် ..။ ပန်းချီကားကြီးကို ပြန်ဖြုတ်မိခုံလေးထက်မှာ ခြေဖျားလေးထောက်၍ ပန်းချီကား ထိပ်ပိုင်း ချိတ်ကို ဖြုတ်နေ၏။

“ဟာ .. မဟုတ်တာ .. နေပါစေ .. နေပါစေ .. ကလေးမယ် .. ဟာ ..”

သူကမန်းကတန်း ပန်းချီကားကို မဖြုတ်ဖို့ တောင်းခိုက်မှာပဲ ခုံလေးထက်မှာ ခြေဖျားလေးထောက်၍ ဖြုတ်နေပါသည်။ သွန်းရွှေဆွတ် ..။ ခုံလေးက လှုပ်တုတ်လှုပ်တုတ်နှင့် ခြေမငြိမ်နိုင်တော့ ဖြစ်ရ ..။ ပန်းချီကားကြီး ဖြုတ်မပါလာနိုင်သေးခင်မှာပဲ ဖြုတ်ကျသွားရပါပြီတည်း ..။ သူ .. အပြေးအလွှားပဲ သွန်းရွှေဆွတ်ဘေးမှာ ရောက်သွားရကာ ကိုယ်လေးကို အလောတကြီးနှိပ်နှိပ်

ထူပေးမိစဉ်ခိုက် သွန်းရွှေဆွတ် သူ့လက်တွေကို ပုတ်ထုတ်ပစ်သည်။ မျက်ဝန်းများ လက်တောက်နေလျက်မှ ..

“အဲဒီပန်းချီကားကို .. ကျွန်မ လက်နဲ့ ကျွန်မ မဖြုတ်ပေးရမချင်း .. သူ့နဂိုနေရာဖြစ်တဲ့ စာကြည့်ခန်းထဲက နံရံမှာပြန်မချိတ်မရမချင်း .. ကျွန်မ .. ကိုယ်ကို .. ကျွန်မ .. အပြစ်မပေးရမချင်း .. ကျွန်မ ကျေနပ်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး .. ရှင်ဖယ်ပါ ..”

ဟု ပြောကာ ပြန်၍ ထရပ်သည်။ ခြေထောက်လေး ဆာနင်း ထော့နင်းဖြင့် ခုံပေါ် ပြန်တက်နေတော့ အရမ်းကို ခက်ခဲတာမကြာပြင်းထန်ပါသော ခေါင်းမာမာကောင်မလေးကို ခြေကြီး သူ ပခုံးပေါ်မှ လက်ကြီး တင်၍ ဆွဲယူရ ..။ အတင်းအဓာမှာ ထိုင်ခိုင်းရနှင့် ဖြစ်နေပါ၏။ သူ .. ဗလကြီးနှင့် ဆွဲခေါ်သောတော့လည်း သွန်းရွှေဆွတ် ယက်ကန်ကန်လေး အရပ်လေးနယ် သိလာရသည်ပါပဲ ..။ ဒါပေမဲ့ .. ဤကောင်မလေး .. ဤပန်းချီကားကို မဖြုတ်ရမချင်း ငြိမ်နေတော့မှာ မဟုတ်တာကို သူ အလိုလို သိနေသည်။ ပြီးတော့ .. အပေါ်ဆီးမှ ငုံ့မိုး၍ ကိုယ်ကြီးကိုင်းကာ ခန်းထားရရင်း သွန်းရွှေဆွတ်ကို ကြည့်နေရတာမို့ မျက်နှာလေး ခပ်အောင် ခံပြင်းနေပါသည်။ မျက်နှာလေး .. ပြီးတော့ .. သူတန်းနေသော မျက်ခုံးနက်နက်လေး .. အကြောမျှင်တို့ နုနုနုနုရှိန်းလေး ရိုးရိပ်ထင်နေပါသော ပါးပြင်ဥဥ ..။ အားလုံးကို သူ မြင်နေရသည်။ ဆံနုယဉ်လေးများ ဝဲကျနေပါသော နဖူးပြင်လေးထက်မှာ ချွေးစို့ နေ၏။ နှုတ်ခမ်းလေးက ဆတ်ဆတ်ခါနေသည်။ အတော်လေးကို လှသည့်ကလေးမ ..။ ဒေါသကဲနေသည့် မျက်နှာလေးသည်ပင် လှနေဆဲ ..။

သူ ခေါင်းယမ်း၍ သက်ပြင်းရှိုက်သည်။ ဤကော
မလေး၏ ဒေါသကတော့ဖြင့် တော်တော်နှင့် ပြေချေမှာ မဟုတ်
ဟု သိလာနေရပါချေ၏။

“ကဲ .. အမိ .. ကျုပ် ဝန်ခံမှ ဖြစ်တော့မယ်ဆိုတာ သိလို့
ရှက်ရှက်နဲ့ပဲ ဝန်ခံပါရစေ .. ကျုပ်က .. အမိလေး
ဒီအခန်းကို ပြင်ဆင်ထားတာ အတော်ကြီးကို သဘောကျ
နေမိတာ .. ဒီအခန်းဝမှာ ရပ်နေတဲ့ အချိန်မှာ .. ကျုပ်ပြန်
ဒီလောက်လှနေတဲ့ အခန်းထဲကို ရောက်နေပါလား ဆိုတာ
တောင်မှ .. ခင်ဗျားလေးရဲ့ ရှေ့မှာ ဝန်ခံရမှာ .. ကြည့်နဲ့
နေတာကို .. ဝန်ခံရမှာ .. ရှက်နေတယ် .. အဲဒါ ဘာလို့
လဲ ဆိုတာကိုတော့ .. မသိဘူးဗျာ .. မပြောပြတတ်ဘူး ..
အဲဒီမှာ စည်းကမ်းခပ်ကြီးကြီး လုပ်နေတတ်တဲ့ ကျုပ်ဟာ
အဲဒီပစ္စည်းတွေ ရွှေတာကို အလကားနေရင်း ရိုးမယ်နဲ့
ပြီး .. ကိုယ့်အပျော်ကို သူများ မသိအောင် .. စတိုင်ကြီး
ကြီး .. ဟန်ကြီးကြီးနဲ့ လုပ်ပြမိတာပါ .. ယုံပါဗျာ ..
အဲဒါတွေလဲ မရွှေ့ပါနဲ့တော့ .. ခင်ဗျားလေး လုပ်ကိုင်ထား
တာတွေကို .. ကျုပ် .. သဘောကျပါတယ် .. ကဲ ..
ဒေါသတွေ ပြေလိုက်ပါ .. ပြေလိုက်ပါတော့ မယ်ဒေါသ
လေးခင်ဗျာ ..”

ဟု ပြောချလာတော့ သွန်းရွှေဆွတ်ပင် ရုတ်တရက်
ဘာလုပ်ရမှန်းပင် မသိတော့။ အရှိန်တက်နေသည့် ခံပြင်းမှုသည်
ပင် .. တန့်ခန့် ရပ်သွားလျက် .. သူ့ကို ငေးခန့် မော့ကြည့်နေမိ
ရပါသတည်း ..။ အူကြောင်ကြောင်ကြီးကို ဖြစ်ကျန်နေရပါသည်။

ခြင်းမာနတို့သည် ဤအတိုင်းလည်း ရင်ထဲ ရှိနေ၍ကမရ ..။
ခြေချလိုက်ဖို့ကျတော့လည်း .. ချက်ချင်းကြီး ပြေပြေပေးရမလို
ကြီးပေမို့ မျက်နှာလေး အမ်းတမ်းတမ်းဖြင့် သွန်းရွှေဆွတ်
အနေရအထိုင်ရ ကျပ်သွားရသည်ပါပဲ ..။ မျက်နှာကြီး အထားရ
ခတ်နေပုံကြီးဖြင့် သူက ဝန်ခံနေတာမို့ ရဲနေသည့် သူ့မျက်နှာ
ဆိုလည်း အကဲခတ်သလို ကြည့်နေရရင်းဖြင့် အမှန်အတိုင်း
ပြောနေခြင်းဟုပဲ သွန်းရွှေဆွတ် ထင်လာသည်။

“ဘယ်လိုလူကြီးမှန်းလဲ မသိဘူး .. အဲ့ရော ..”

ဟု သွန်းရွှေဆွတ်မှ မအီမချင်လေး ညည်းသံပေါ်
လာတော့ သူ ရယ်ချလိုက်သည်။ သူ ရယ်လိုက်တော့ သွန်းရွှေ
ဆွတ်လည်း လိုက်ပြုံးလာ၏။ ရုတ်ချည်းပင် နှစ်ယောက်စလုံး
၏ ကြားမှာ ရင်းနှီးခြင်း ဆိုတာက စိုးဝင်လာသည့်နှယ် ရှိ၏။
အဖုအထစ် အထွေအထွေတွေလည်း ပြေကျသွားသည့်နှယ်ရှိ
၏။

“ဟုတ်တယ် .. ကိုယ်က .. အဲသလိုလူကြီးမျိုး ဖြစ်ဖြစ်
နေတတ်တယ် .. ကိုယ့်အလုပ်သမားတွေကလဲ .. အဲသလို
ပဲ ညည်းကြမယ် ထင်တာပဲ .. ကိုယ်က .. သဘောကောင်း
တယ်လေ .. မရယ်နဲ့ .. အဟုတ်ပြောတာ .. သဘော
ကောင်းပါတယ်ဆို .. ဒါပေမဲ့ .. စည်းကမ်းကြီးချင်ဟဲ့
နေရာမှာကျတော့ ကြီးနေတော့ .. သူတို့ စိတ်ညစ်ကြရ
တယ် .. အဲသလိုရှိတယ် ..”

ဟု ပြောနေရင်း သူ သွန်းရွှေဆွတ်၏ ဘေးဘက်က
ဆိုမှာမှာ ထိုင်သည်။ ပန်းချီကားကို လှမ်းကြည့်သည်။

“အဲဒီနေရာမှာ ပန်းချီကားတစ်ချပ်လောက် ရှိနေသင့်တာ ဆိုတာ ကိုယ် စောစောတည်းက တွေးမိဖို့ကောင်းတာ ဟုတ်တာပေါ့ .. အဲဒီနေရာမှာ ပန်းချီကားတစ်ချပ်ကလေး ရှိကိုရှိရမှာ .. ဘယ်လောက်လှနေသလဲ ..”

ဟု ချီးမွမ်းပြနေတော့ သွန်းရွှေဆွတ် နေရခက်တာ သည်။ ကိုယ့်ကို ရှေ့ထား၍ ချီးကျူးပြနေတော့လည်း နေရထိုင် ကျပ်သည်ပေါ့ ..။ သူ .. သွန်းရွှေဆွတ်ကို ကြည့်လာကာ ငြိမ့်၍ ..

“ဘယ်နှယ်လဲ .. ဒေါ်ဒေါ်သ .. ဖြုတ်ဦးမလိုလား ပန်းချီ ကား .. ဖြုတ်ရင်လဲ .. ကျုပ်က .. ပြန်ချိတ်မှာပဲဗျ ..”

ဟု ပြောတော့ သွန်းရွှေဆွတ် မျက်စောင်းထိုးလိုက် သည်မှ စိတ်ထဲမှာ တကယ့်ကို အစ်ကိုကြီးတစ်ယောက်ကို စိတ် တိုနေသော ညီမငယ်လေးနှယ်ပါ ..။ ဒါကို သူ မြင်တော့ ခပ် တိုးတိုး ရယ်သည်။ ရေခဲသေတ္တာကို သွားဖွင့်၍ ရေတစ်ခွက် ယူလာကာ သွန်းရွှေဆွတ် ရှေ့မှာ လက်တံရှည်ကြီးနှင့် ဇာမ်းပေး နေတော့ မယူ၍လည်း ရမှာ မဟုတ်တာမို့ ယူသောက်လိုက် ရသည်ပါပဲ ..။

“နည်းနည်းတော့ .. ဒေါ်သမီးငြိမ်းမှာပေါ့ .. ဟုတ်ဖူးလား”

ဟု မေးလာတော့ သွန်းရွှေဆွတ် မော့ကြည့်သည်။ ဒေါင်းတင်မောင်းတင်နှင့် ပြောတုန်းကတော့ ပြောခဲ့ပြီးမှ .. ခုကျမှ .. မှားပါပြီဟု အဖျားရှူးတောင်းပန်မဆုံး ဖြစ်နေပါသည့် သူ့ကို ကြည့်ကာ သဘောကောင်းကြီးအဖြစ်ပဲ မှတ်ယူပေးလိုက် ရပါပြီ ..။

သွန်းရွှေဆွတ် ထရပ်သည်။ ခါးထဲတော့ မျက်ချင် နှင့် .. ကျရှိန်ကြောင့်ဆိုတာကို သိနေရပေမယ့် ညည်းပင်မညည်း ..။ ခါးနာသည်ဆိုလျှင် .. အပြစ်တင်ခံရဦးမည်။ ပန်းချီကား ချိတ်ချင်ဦး .. ဆိုတာ အပြောခံရဦးမည်။ သူ့အပြစ်က .. ကိုယ့် အပြစ်ပင် အဖြစ်ခံရချေဦးမည်အဖြစ် ..။

သူ့ထဲမှာ ထူးခြားသော စွမ်းအင်တစ်ခု ရှိနေသည်ဟု သွန်းရွှေဆွတ် သိလာသည်။ ဩဇာရိပ်လည်းရှိသော ချမ်းမြေ့ခန့် ..။ ကြည့် ..။ သူ .. ဝန်ခံလိုက်တာနှင့် သွန်းရွှေဆွတ် ရင်ထဲမှာ ဆွာနပ်သွားရပြီ ..။ ဒါ .. သူ့ပါရမီပေပဲ .. ဟုတွေးမိလိုက်ရ သည်ပါပဲ ..။

အန်ကယ်မူတူးတို့ မျက်နှာငယ်လေးတွေဖြင့် ရောက် သာတော့ သူ ‘လက်ကာ၍ ..’

“ပြန်ကြပါ .. ပြန်ကြပါ .. ဘာမှ မလိုပါဘူး ..”

ဟု ဇွတ်ပြန်ခိုင်းနေတာမို့ ကွက်ကြည့် ကွက်ကြည့်နှင့် သွန်းရွှေဆွတ်နှင့် သူ့ကို ကြည့်ကာ ကြည့်ကာဖြင့် ပေစောင်းစောင်း လုပ်နေကြပြီးမှ ပြန်သွားကြပါသတည်း ..။

“အဲ .. အမိ .. သူတို့ကို ပြန်ခိုင်းလိုက်ပါပြီဗျာ .. ဒီအိမ်ကြီးတစ်ခုလုံး .. အိမ်ရှေ့က လသာဆောင်ကြီး .. အိမ်နောက်ပြောင်းချင်ရင်တောင် ပြောင်းပါဗျာ .. ကျုပ် .. မငေါက်ဝံ့ပါခင်ဗျာ ..”

ဟု ပြောလာတော့ သွန်းရွှေဆွတ် .. ရယ်လိုက်မိရပါ

ပြီ ..။

အကြည့်က .. ပန်းချီကားဆီသို့ ရောက်၏။

ဤပန်းချီကားကြောင့်ပင်လျှင် .. သူနှင့် သွန်း
ဆွတ်တို့ကြားမှာ .. ပို၍ .. ရင်းနှီးသော .. သွေးသားရင်း
သော .. ဆက်ဆံမှုတစ်ခုကို .. ရရှိလိုက်ချေသည်ကော ..
သွန်းရွှေဆွတ် ကြည်နူးစွာ တွေးလိုက်မိရပါ၏ ..။

အေးမြသော လေပြည်နု ..။ မွေးမြသော ပန်း
ခိုတွယ်စီးပျော်ရာ လေပြည်နုသည် .. အခန်းတွင်းဝယ် တစ်
နေ့ချေသည်တကား ..။

✂ အခန်း(၁၆) ✂

“ဒါကတော့ ကိုမျိုး သဘောပါ .. ဖေဖေက .. ကိုမျိုးနဲ့
ခင်ဘုန်းအိကို ဒေါ်လေး မျက်နှာကြောင့် .. ကုန်သိမ်းမှု
ကူဖို့ မှာခဲ့တဲ့ စကားလဲ ရှိတာမို့ တတ်နိုင်စွမ်းသမျှ ..
ကျွန်တော် လုပ်ကိုင်ပေးနေတာ .. ကိုမျိုး သိပါတယ် ..
ဘာစကားကိုပဲ ပြောချင် ပြောချင် .. ပေဖေ မျက်နှာကို
တော့ ထောက်ဖို့ကောင်းတယ်ဆိုတာ .. ကျွန်တော်
ပြောပါရစေ ..”

“မေမေဟာ .. ဒီပန်းရိပ်မြို့ရဲ့ မိသားစုဝင်တစ်ယောက်ပါ ..
ဒါကို .. ကိုချမ်း မေ့ထားလို့လဲ မရသလို .. ငြင်းလို့လဲ
မရတဲ့ကိစ္စပါ .. မေမေ ဒီပန်းရိပ်မြို့မှာပဲ ဆုံးပါးကွယ်လွန်
တယ် .. ဒီကပဲ မြေချရတယ် .. ဓာတ်ပုံအထောက်အထား
တွေလဲ ရှိနေတာပဲ .. ကိုမျိုး ပြောတာက .. အဲဒါ ..
တွေကို ပြောပြီး ဖွင့်ပြောယူရတာမျိုးကို အဖြစ်မခံချင်ဘူး
ဆိုတာကိုပါ ကိုချမ်း .. ကိုချမ်းက .. တကယ်တမ်းကျတော့

ကိုမျိုးထက် .. ငယ်ပါတယ် .. ပညာက .. အင်ဂျင်နီယာ ..
 ယောက်ပါ .. အဆောက်အအုံကြီးတွေကို .. ဘာ ..
 ဆောက်ရတယ်ဆိုတာ ကိုချမ်း သိပါတယ် .. ခု ..
 ကိုမျိုးရဲ့ ဘဝအဆောက်အအုံကြီးကို တည်ဆောက်ဖို့အတွက်
 ကိုမျိုး ပြောသင့်တာကို လာပြောနေတာ ကိုချမ်း နား
 မှာပါ .. ဘဝပေးအခြေအနေအရ .. ကျောင်းနေခဲ့ရတာ
 က .. အတန်းမှန်မှန်မတက်နိုင် .. စာမေးပွဲ တကယ့်
 ရှိခဲ့ရပေမယ့် .. ဆယ်တန်းကိုတော့ .. အောင်ခဲ့ရတာ
 ပြီးတော့ .. ဂျီတီအိုင်လဲ .. ကိုချမ်းရဲ့ ဖေဖေဆီ ရောက်
 လာကြတော့ .. ကိုမျိုး တက်ခဲ့ရတာမို့ .. ကိုမျိုးကလဲ
 ပညာရှင်တစ်ယောက်အဖြစ်တော့ ရှိနေတယ်လေ ..
 ယောက်စလုံးက .. ကိုချမ်းက အင်ဂျင်နီယာကြီးဆိုရင်
 ကိုမျိုးကလဲ အင်ဂျင်နီယာလေးတော့ ဖြစ်နေကြတယ်လေ ..
 ဘဝတစ်ခုကို .. ခိုင်မာတဲ့ အိမ်ကြီးတစ်ဆောင်အဖြစ်
 တည်ဆောက်တတ်ကြတဲ့ ဗိသုကာကြီးတွေတော့ ဖြစ်
 ကြတယ်လေ ..”

သူ စိုက်ကြည့်မိသည်က ကိုမျိုးဆွေကိုပါ ..
 နှိုင်းနှိုင်းယှဉ်ယှဉ်နှင့် ပြောလာနေချေပြီကောဟုလည်း ရင်ထဲတွဲ
 ခံပြင်းလာနေပြီ ..။ ဆိုင်ကယ်ဖြင့် ပန်းရိပ်မြို့သို့ ရောက်လာလျှင်
 သူ့ရုံးခန်းမှာ မျက်နှာထားတည်တည်ဖြင့် လာပြောနေပါသည်
 ကိုမျိုးဆွေကို ဖေဖေ မြင်လျှင် အဘယ်မျှထိ မချီတင်ကဲကြီး ဖြစ်
 ချေမည်မသိ ..။ စိတ်ထိခိုက်ချေမည် မသိ ..။ ကယ်တင်မိခဲ့လေခြင်း
 ဟုလည်း စိတ်ထဲ နောင်တဖြစ်ချေမည်လား ..။ ဒါမှမဟုတ်

လူကြီးပီပီ ... ခွင့်လွှတ်နေချေဦးမည်လား ..။ မသိ ..။ ဒါကို သူ
 သိ ..။ ဒါပေမဲ့ .. သူကတော့ .. ဤမျှအထိ ကျေးဇူးတရားကို
 အမလည်နိုင်လွန်းစွာ မသိဆိုးဝါးဖြစ်နေသည့် ကိုမျိုးကို စိတ်ထဲ
 ဘုန်ခန်းလာနေသည်။ စကားပင် မပြောချင်တော့ ..။ ခုတလော ..
 ကိုမျိုး ပို၍ ငွေကြေးစကား၊ အမွေအနှစ်စကားတွေကို ပြောနေချေ
 သည်မှာ အမှန်။

“ကိုချမ်းကတော့ .. ဒီပန်းရိပ်မြို့ကြီးရဲ့ ကြွယ်ဝချမ်းသာမှု
 ကို .. တစ်ဦးတည်း ပိုင်စိုးနေပြီးတော့ .. ဘဝကို အခြေ
 ခိုင်ခိုင်နဲ့ ရပ်တည်နေပြီ .. ကိုမျိုးကတော့ .. သာမန်ဝပ်ရှော
 လေးတစ်ခုနဲ့ .. ဘဝကို ဆီချေးပေးနေတဲ့ ကားဝပ်ရှော
 ထဲက အဝတ်စုတ်တစ်ခုလိုပဲ မလှမပ ရုန်းကန်နေရဆဲပဲ ..
 ညီမလေး ခင်ဘုန်းအိဆိုတာ .. လက်ဝေခံဘဝနဲ့ကို ..
 ရပ်တည်နေရတာ .. ဒါတွေကို .. ကိုမျိုး ရပ်တန့်ပစ်ချင်
 လာပြီလေ .. ဘာလို့လဲဆိုတော့ .. ကိုမျိုးတို့ မောင်နှမ
 နှစ်ယောက်ဟာ .. မေမေ ဆုံးခဲ့ပြီဖြစ်တဲ့ လေးနှစ်တာကာလ
 တွင်းမှာ .. ကိုချမ်းရဲ့ ဖေဖေ .. ဘာဘဦးသီဟန် ..
 ပြီးတော့ .. ဘာဘုန်းတော့ .. ကိုချမ်းရဲ့ .. လက်အောက်
 ခံ .. လက်ဝေခံဘဝနဲ့ ရပ်တည်နေခဲ့ရတာ ကာလအားဖြင့်
 လုံလောက်လွန်းနေပါပြီ ..”

ဟု ပြောလာတော့ သူ ထရပ်သည်။ ငွေကြေးကိစ္စနှင့်
 ပတ်သက်၍ ပိုင်ရေးပိုင်ရာတွေကို .. ရှက်ရမှန်းပင် မသိသော
 အောင် .. မျက်နှာပြောင်တိုက်ပြောနေသည့် ကိုမျိုးကို အတန်ကြာ
 စိုက်ကြည့်သည်။ အကြည့်က အေးစက်နေ၏။ တည်ငြိမ်နေ၏။

အင်အားကြီးသော လွမ်းမိုးမှုအရိပ်တွေလည်း တရိပ်ရိပ် တက်နေ၏။
မျက်နှာထက်မှာ ထင်နေသည့် အရိပ်က .. တည်ငြိမ်ပြတ်သား
ခြင်း၏ အရိပ် ..။

“ကျွန်တော် .. တစ်ခုပြောမယ် ကိုမျိုး .. ကျွန်တော့်
ခြိမ်းခြောက်နေသလားဆိုတဲ့ အမေးပဲ .. အဲဒါကို အရင်ပြော
ပါ ..”

ဟု ခပ်ပြတ်ပြတ် မေးချလာတော့ ကိုမျိုး မျက်နှာ
ကွက်ခနဲ ပျက်ချင်၏။ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် ကြည့်နေကြ
သည့်အကြည့်က .. အတန်ကြာသည်။ ပထမဆုံး အကြည့်ကို
လွဲလိုက်သူက ကိုမျိုး ..။ သက်ပြင်းရှိုက်၍ ခေါင်းတစ်ချက်ခါသည်။
စိတ်ပျက်လက်ပျက်နိုင်နေသည့် ခေါင်းခါပုံမျိုး ..။ ပြီးတော့မှ
သူ့ကို ကြည့်လာသည်။ သူကတော့ မျက်နှာထက်မှာ ထင်နေ
သည့် အရိပ်တွေ လျော့ပါးမှု မရှိစွာဘဲ တုံ့ပြန်ကြည့်နေဆဲ ..။
အကြည့်က .. လုံးဝ မရွေ့ ..။ ကြာတော့ .. အေးစက်စက်အကြည့်
၏ တည်ငြိမ်လွန်းနေမှုတွေကို တုံ့ပြန်၍ မကြည့်ရဲတော့သလို
ကိုမျိုး ဖြစ်လာသည်။ ပြတင်းအနီးမှာ သွားရပ်တော့လည်း သူ့
အကြည့်တွေက တကောက်ကောက်မျှ လိုက်ကြည့်နေဆဲပါ ..။
ကိုမျိုး လှည့်ကြည့်ပြန်၏။ သူ့အကြည့်တွေက .. တောက်လျှောက်
ကြီး ..။ ဗါပါလာနေတာကို .. စိတ်ထဲ ကျဉ်းကျပ်လာပုံရသည်။
ကျောမလုံသလိုကြီး ဖြစ်လာပုံရသည်။ ကျောထဲ စိမ့်ခနဲ ဖြစ်လာ
သလိုလည်း ကိုမျိုး ဖြစ်လာသည်။ တစ်ချက် ချောင်းဟန်လိုက်
သည်ကိုက .. ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်၍ အားပေးနေသူတစ်ယောက်
၏ လုပ်မိလုပ်ရာဆန်နေသော ပုံမျိုး ဖြစ်နေသည်။

“ကိုချမ်း .. နားမလည်နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေတာပါ .. ကိုမျိုးက
ခြိမ်းခြောက်နေတာ မဟုတ်ပါဘူး .. ကိုယ့် .. အပိုင်းကို ..
နားလည်လာအောင် ပြောပြနေတာပါ ..”

“ဒါဆိုရင် .. ကိုချမ်းက .. နားမလည်မေးနေဘူးလို့
ပြောနေတာလား ကိုမျိုး ..”

ပါးလျားနေသော ရေခဲမျှင်တွေကြားထဲမှ ဖြတ်သန်း
လာသည့်အလား သူ့အမေးတွေက အေးစက်လွန်းနေသည်။
သူ့လေငွေ့တွေထဲမှာ အေးခဲစာတင်းနေသည့် စကားသံတွေ
ပါလာနေသည့်အဖြစ် ..။ ကိုမျိုး ခေါင်းယမ်း၍ ကုလားထိုင်တစ်
လုံးကို ဆွဲထိုင်သည်။

“မဟုတ်ဘူး .. ကိုမျိုး ပြောတာက ..”

“လုံလောက်နေပြီ ကိုမျိုး .. တော်လောက်ပြီ .. ခု ..
ကိုမျိုးအတွက် .. ဝပ်ရှော့တစ်ခု ရှိနေပြီ .. ဝပ်ရှော့သုံး
ပစ္စည်းတွေ အပြည့်အစုံမက .. ပိုလျှံနေအောင်ကို ရှိနေပြီ ..
စီးဖို့ ကားတစ်စီးနဲ့ ဆိုင်ကယ်တစ်စီး ရှိနေပြီ .. ခင်ဘုန်းအိ
ကို စောင့်ရှောက်ပေးထားတဲ့ ပန်းရိပ်မြို့လဲ ရှိနေပြီ ..
ခင်ဘုန်းအိမှာ .. ဒေါ်လေးနေခဲ့တဲ့ .. ဒေါ်လေးနေဖို့
ဖေဖေ ဆောက်ထားပေးခဲ့တဲ့ .. လက်ရှိအိမ်လဲ ရှိနေပြီ ..
ဘဏ်မှာ စာရင်းဖွင့်ထားပေးတဲ့ ငွေကြေးလဲ ရှိနေပြီ ..
အဲဒါ .. ဘာတွေ .. မပြည့်မစုံ ရှိနေကြသေးတာလား ..
နောက်တစ် .. ဘာတွေ လိုအပ်နေကြသေးတာလဲ .. ပြန်
စဉ်းစားစေချင်ပါတယ် .. ဒီပန်းရိပ်မြို့ဟာ .. ဘိုဘိုးဘွားဘွား
တို့ရဲ့ .. ဘိုးဘွားပိုင် ပန်းရိပ်မြို့ပါ .. ဖေဖေ ပိုင်တဲ့

ပန်းရိပ်မြို့ပါ .. ဒါကို .. နားလည်စေချင်ပါတယ် ..
 ပိုင်ရေးပိုင်ရာဆိုတာကို .. တောင်းယူရာမှာ .. မေတ္တာဆို
 တာ အရေးကြီးပါတယ် .. ကျေးဇူးသိတတ်ခြင်းဆိုတာလဲ
 အရေးကြီးပါတယ် .. တိုက်ခိုက်တောင်းယူတာမျိုးကို ..
 ရွေးချယ်ရလိမ့်မယ်ဆိုတဲ့ လေသံမျိုးနဲ့ .. ကျွန်တော့်ကို ..
 လာပြီး စိန်မခေါ်ပါနဲ့ ကိုမျိုး .. ကိုမျိုး မှားသွားပါလိမ့်
 မယ် .. အဲဒါ .. ကျွန်တော် .. ပထမဆုံးအကြိမ်နဲ့ နောက်
 ဆုံးအကြိမ် သတိပေးခြင်းပါပဲ .. ဒါပါပဲ .. ကိုမျိုး ..
 ဒီရုံးခန်းထဲက .. ထွက်သွားနိုင်ပါပြီ ..”

ဟု ပြောချလိုက်သည်က .. လုံးဝ အရာရာကို
 ရင်ဆိုင်ရဲသူတစ်ယောက်၏ အသွင်ဖြင့်ပါ။ ဥပဒေစကားတွေ
 ဘာတွေ ခေါ်လာနေပြီဆိုတာကို .. ကိုမျိုး၏ လေသံဖြင့် နားလည်
 လာနေတာမို့ .. ကိုယ့်ဘက်ကလည်း ပြတ်ပြတ်သားသားကြီးကိုပဲ
 ပြန်ပြောချလိုက်ခြင်းပါ။ ကိုမျိုး အတန်ကြာ မျက်နှာကြီး ပျက်
 နေလျက် သူ့ကို ကြည့်နေသည်။ နောက်တော့ .. ခံပြင်းပုံကြီးဖြင့်
 နေရာမှ ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားပါ၏။ ခင်ဘုန်းအိ ရှိရာ တိုက်
 လေးဆီသို့ ထွက်သွားခြင်းဆိုတာကို .. သူ .. ပြတင်းပေါက်
 ပေါင်ကို လက်ဖြင့် ဖေးထောက်ကိုင်လျက် ရပ်နေရင်းဖြင့်
 လှမ်းကြည့်မြင်နေရပါသည့်အဖြစ် ..။ အစ်ကိုတစ်ယောက်၏
 လောဘစကားတွေကို ခင်ဘုန်းအိလည်း မကြာမတင်မီမှာ ကြာ
 ရချေဦးတော့မည်ဆိုတာ သူ အလိုလို နားလည်နေမိရသည်ပါပဲ။

ထိုအခိုက် လူရိပ်လေး တံခါးပေါက်ဝမှာ ထင်လာ
 တာမို့ သူ အလျော့မပေးသော အကြည့်ဖြင့် တည်ငြိမ်အေးစက်

စွာပဲ ကြည့်လိုက်မိရပါပြီ ..။ ခင်ဘုန်းအိများ ခပ်စောစောကတည်း
 စာ .. ဤအဆောက်အအုံလေး၏ ဘေးဘက်မှာ ကွယ်ရပ်နေချေ
 သည်လား မသိ ..။ မောင်နှမနှစ်ယောက် တိုင်ပင်ထားကြချေသည်
 လား မသိ ..။ ခုမှ .. နောက်တစ်ယောက်က လာ၍ ပြောချေဦး
 ဆိုချေဦးတော့မည်လား မသိ။ အစ်ကို လုပ်သူနှင့် တစ်လေတည်း
 အဖြစ် .. ပိုင်ရေးပိုင်ခွင့်ကိစ္စတွေ .. အစ်ကို လုပ်သူ မြှောက်ပေး
 တိုင်း လာပြောချေတော့မည်လား မသိ ..။ စိတ်ပျက်ကုန်ခန်း
 ခြင်းနှင့် သူ ကြည့်မိစဉ်ခိုက် .. ခင်ဘုန်းအိ မဟုတ်ဘဲ သွန်းရွှေ
 ဆွတ် ဖြစ်နေချေသည်တကား ..။

“ကျွန်မ .. ရေနွေးကြမ်းဓာတ်ဘူးနဲ့ .. ပဲကြမ်းကြော်သုပ်
 ယူလာတာပါ .. ဘာစားအတွက်လဲ ပါပါတယ် .. အဲဒါ ..
 ဒီကိုရောက်တော့ .. မမျှော်လင့်ထားတာတွေ ကြားရတာမို့ ..
 ဟိုဘက်ထောင့်ကွယ်လေးမှာပဲ သွားရှောင်ရပ်နေလိုက်ရတာ
 ပါ .. ဝင်လာလို့ကလဲ မကောင်းဘူးလေ .. ကျွန်မ ..
 သူတစ်ပါးအတွင်းရေးကို .. ချောင်းနားထောင်နေသလိုမျိုး
 ဖြစ်သွားတယ်လို့ မထင်စေချင်ပါဘူး ..”

သွန်းရွှေဆွတ် ပြောနေတော့ သူ ငြိမ်နေသည်။
 ပြတင်းအနီးမှ ခွာကာ အလုပ်စားပွဲရှိ ထိုင်ခုံမှာ ထိုင်ချလိုက်သည်။
 စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်ခြင်းနှင့် ခံပြင်းနေခြင်းများက စိတ်ရှုပ်
 ထွေးနေသည့်ခံစားမှုများ စွန်းထင်နေသည့် မျက်နှာထက်မှာ
 အုပ်မိုးနေကြပါသည်အဖြစ်။

သွန်းရွှေဆွတ် ရေနွေးကြမ်းဓာတ်ဘူးနှင့် ပဲကြမ်း
 ကြော်သုပ်ပန်းကန်လေးကို စားပွဲပေါ် ချသည်။ ကြက်သွန်နီအကွင်း

လိုက်လေးတွေ လှီး၍ ဆီခွဲခွဲဆမ်းထည့်ပါသော ပဲကြမ်းကြော်သု
လေးသည် ရိုးစင်းသော အဆာမကျယ်သော အသုပ်လေးတစ်ခု
အဖြစ် စားမြိန်ချင်စဖွယ်လေး ရှိနေသည်ပါပဲ ..။

ဘုတ်ဘုတ်ကို ပဲကြမ်းကြော်သုပ်လေးကို ရေနွေး
ကြမ်းတို့ဖြင့် ပိုပေးဖို့ ပြောစရာနိုင်စွာပဲ ရှိနေတာမို့ .. သွန်းနေ
ဆွတ် .. ကိုယ်တိုင်ပဲ လာပို့ရခြင်းပါ ..။ နွဲ့ကျော့ကလည်း
ခင်ဘုန်းအိ ခေါ်တာမို့ သွားလိုက်ရပြီ ..။

“ရပါတယ် .. ဆင်းဒဝစ်ချ်တွေလဲ ပို့ထားတာ ရှိတာပဲ ..
ခွက်ကော်ဖီလဲ ပို့ထားတာ ရှိနေတာပဲ .. ဒါပေမဲ့ .. ပဲကြမ်း
ကြော်သုပ်နဲ့ ရေနွေးကြမ်းဆိုတာကိုတော့ .. စားရမှာ
လိုက်ဖက်ပြီး .. စားချင်စရာလဲ ကောင်းနေတာမှန်နေတာပဲ
လေ .. နေ့တိုင်း ကော်ဖီဓာတ်ဘူးကြီး ဖွင့်ဖွင့်ပြီး ခွက်ထဲ
လောင်းထည့်ရင်း သောက်နေရတာမျိုးကို ငြီးငွေ့နေချိန်
မှာ .. ခုလို ပဲကြမ်းကြော်သုပ်နဲ့ ရေနွေးကြမ်းဆိုတဲ့ မြန်စာ
အစားအစာလေးကို စားရမှာကို .. ကိုယ် .. ပိုပြီး .. သဘော
ကျနေတာပါပဲ ..”

ဟု ပထမပိုင်းမှာ အားနာသလို ပြောပြီးမှ .. သူ
ရင်ထဲရှိနေတာကိုလည်း ဖွင့်ဟဝန်ခံလိုက်သည်ပါပဲ ..။ တကယ်
လည်း ထိုသို့ သူ ခံစားရသည်လေ ..။ နေ့တိုင်း .. ဒေါ်ကြီးဥမှ
အန်ကယ်တူးနှင့်ပဲဖြစ်ဖြစ် ..။ ဘုတ်ဘုတ် .. နွဲ့ကျော့တို့နှင့်ပဲ
ဖြစ်ဖြစ် ပိုပိုပေးလာတတ်ပါသည် ကော်ဖီဓာတ်ဘူးကြီးကို ဖွင့်
ဖွင့်၍ ကော်ဖီခွက်ထဲ လောင်းထည့်ကာ သောက်သောက်နေရသည့်
ပျင်းရိငြီးငွေ့ဖွယ် မပြောင်းလဲသော နေ့စဉ်ကိစ္စထဲမှာ ငြီးငွေ့နေ

ခံတာတည်း အမှန်ပါ ..။ အခုကျတော့ .. ကြက်သွန်နီကွင်းလေး
ဆွနှင့် ဆီခွဲခွဲလေးဆမ်းထားတာမျိုးလေးဖြင့် ရေနွေးကြမ်းလေး
သောက်လိုက် အသုပ်လေးစားလိုက်နှင့် ရှိရမည့် ပဲကြမ်းကြော်ပွဲ
လေးက .. စိတ်အာရုံထဲမှာ .. စားချင်စရာလေး ဖြစ်နေသည်။

“ကျွန်မ .. ဆိတ်သားခြောက်လေး လှန်းထားပါတယ် ..
နေပြင်းပြင်းမှာ ဆိတ်သားညှင်းအချောင်းလေးတွေ လှန်း
ထားတာမို့ .. မနက်ဖြန်လောက်ဆိုရင် .. ဆိတ်သားခြောက်
ကြော်လေးနဲ့ ရေနွေးကြမ်း သောက်ဖြစ်မှာပါ ..”

ဟု အေးချမ်းစွာ ပြောလာတော့ သူ တစ်ချက်
သွမ်းကြည့်မိသည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ..။ ခုလို စိတ်ရှုပ်ထွေးနောက်ကျီ
ရောအဖြစ် ကြုံပြီးချိန်မှာ တစ်ယောက်တည်း ရှိနေရတာထက်
ကောပြောဖော်လေး ရှိလာနေရတာကိုတော့ သူ ဝမ်းသာနေရသ
လိုပါ။ စိတ်ထဲမှာ .. ပြေသာနေသောစပြုလာသည်ဟု ထင်ရသည်
လေ ..။ ခုလို .. ငွေကြေးတွေ .. ပိုင်ရေးပိုင်ခွင့်တွေ လုံးဝမပါ
သော .. လောဘတရားတွေ ကင်းပနေသော .. ပဲကြမ်းကြော်သုပ်
လေးတွေ စားဖို့ကိစ္စ .. ဆိတ်သားခြောက်ကြော်ကို မြည်းစမ်းရင်း
ရေနွေးကြမ်းသောက်ရမည်ဆိုသည့် မနက်ဖြန်ကိစ္စတွေ ပြောနေရ
တာက .. ရင်ကို အပင်ပန်းသက်သာနေစေသည် မဟုတ်မိလား ..။
လောလောဆယ် ပြောနေရပါသည့် နှစ်ယောက်တည်းသာ ရှိသော
စကားပိုင်းလေးသည် ငြိမ်းအေးနေသည်။ လောဘ၏ ရနံ့တွေ
ကင်းနေသည်။ ဒါကို .. သူ .. ဆက်၍ ဖြစ်တည်နေစေချင်သည်။
သွန်းရွှေဆွတ်ကို ပြန်မသွားစေချင်သေး ..။ သူ .. ပဲကြမ်းကြော်
သုပ်လေးကို ခွန်းဖြင့်တစ်ကော် .. ကော်၍ တစ်မိစိတ်ဝါးနေမိသည်။

စား၍လည်း မြန်နေသည့်အဖြစ် .. ကြက်သွန်နီကွင်းလေးတွေ
ပဲကြမ်းကြော် ဆီမွေးမွေးလေးသည် ခံတွင်းထဲမှာ လိုက်လိုက်
ဖက်ဖက် .. နောက်ထပ်တစ်ဖွန်း သူ ယူစားကာ သွန်းရွှေဆွတ်
ကို ကြည့်မိပါ၏။

စောစောလေးကပဲ .. သူနှင့် သွန်းရွှေဆွတ်သည်
ပန်းချီကာစာချုပ် ချိတ်သည့်ကိစ္စ .. ဗီရိတစ်လုံး နေရာပြောင်း
သည့်ကိစ္စလေးဖြင့် ရေးကြီးခွင်ကျယ်လေးပင် လုပ်၍ စကားအခွင့်
မသင့်ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည်။ နောက်တော့လည်း ရယ်မောခြင်းဖြင့် ပြောလည်
ခဲ့ရပြီ .. ဒါကလည်း .. ဤကလေးမကို .. သူ .. ချက်ချင်းကြီး
ကို .. အလျှော့ပေး .. ချောမောသလိုကြီး ပြောမိခဲ့ရသည်နောက်
မှာ ဖြစ်ခဲ့ရခြင်းပါ။ သွန်းရွှေဆွတ်ထံမှာ .. ပါရမီလေး ရှိနေသည်
ဟုတ်သည် .. ထူးခြားသို့ငင်ထားပါသော ပါရမီထူးလေး ..
သွန်းရွှေဆွတ်နှင့် ပတ်သက်လာလျှင် .. အလျှော့ပေး အလိုလို
စေ့ချင်ပါသည် ခံစားမှုများကို .. သူ့ရင်မှာ .. တိုတောင်းသော
အချိန်လေးအတွင်းမှာ တည်ငြိမ်ရင့်ကျက်လွန်းစွာ တိုးဝင်ဖြစ်တည်
လာစေပါသည် စွမ်းအင်။ ခုလည်း .. သွန်းရွှေဆွတ် .. သူ့ထံသို့
တကူးတကလေး .. စားသောက်ဖို့ လာဖို့လိုက်တာကို ကြုံရတာ
နှင့်ပင် .. စောစောက .. ခံစားနေရပါသည့် လောင်မြိုက်မှုများသည်
အတန်အသင့်မျှ ရင်ထဲမှာ ဖြေပြေလာနေသည်သို့ ရှိနေရချေသည်
အဖြစ်။

“စားလိုကောင်းတယ် မသွန်းရွှေဆွတ် .. မြန်မာ့အငွေ့
အသက်တွေနဲ့ ပြည့်ဝနေတဲ့ တောရွာလေးတစ်ရွာက
ထဲနောင်းရိပ်အောက်မှာ ရှိနေတဲ့ .. ကွပ်ပျစ်လေးတစ်ခုမှာ

ထိုင်နေရသလိုပဲ .. စားနေရသလိုပဲ .. ချစ်စရာကောင်းတဲ့
ရွာလေးတစ်ရွာမှာ ရှိနေရသလိုပါပဲ .. ကောင်းတယ် ..”

ဟု သူ ပြောတော့ သွန်းရွှေဆွတ်၏ မျက်နှာလေး
ညှည်လင်ဝင်းလဲ့လာသည်ပါပဲ .. သူ .. စားနေတာကို
မင်းမင်းကြည့်သည်။ သူ လှမ်းကြည့်ကာ ..

“ဝင်စားလေ .. ပိုပြီး ကိုယ်စားမြန်ရတာပေါ့ .. စကားလေး
တပြောပြောနဲ့ .. စားကြတာပေါ့ ..”

ဟု ပြောမိသည်။ နှစ်ယောက်ကြားမှာ ပို၍ ရင်းနှီး
သော အငွေ့အသက်တွေ အုပ်မိုးလာနေသည်ဟု ထင်လာသည်။
သွန်းရွှေဆွတ် ရေနွေးကြမ်းကို ငဲ့ပေးပါ၏။

“ရွှေဆွတ် .. သိပ်များများ မသုပ်ခဲ့ပါဘူး .. အများကြီး
သုပ်ရင် .. အိမ်သွားပြီးတော့ .. နောက်တစ်ခေါက် စားရတဲ့
အခါ .. သိပ်ပြီး ဟက်ဟက်ပက်ပက် .. မက်မက်ချက်ချက် ..
မရှိဘဲ ဖြစ်သွားမှာ စိုးလိုပါ ..”

ဟု ပြောတော့ သူ ပြုံးမိသည်။ အံ့မယ် .. မဆိုး ..။
စားအသောက်ကိုပင် .. မဝတဝလေး စားရင်း ခံတွင်းတောင်းနေ
သော ဖြစ်စေ့ချင်သည့် ကလေးမ။ ဉာဏ်တော့ အပြေးသား ..
တော့ဖြစ်ပြန်၏။ သူ ရယ်တော့ သွန်းရွှေဆွတ် လိုက်ပြီးသည်။
စောစောက .. ကျွန်မ .. ကျွန်မနှင့် ပြောနေရာမှ .. လွတ်ခနဲ ..
ရွှေဆွတ်က .. နှင့် .. နာမည်လေး ပြောပြောလာခြင်းကိုလည်း
သူ ဝမ်းသာသည်။ ဤကောင်မလေး၏ ရင်ထဲမှာ .. သူ့အပေါ် ..
ရင်းနှီးခြင်းဆိုသည့် အတွင်းခံစိတ်လေးတော့ ဖြစ်တည်နေပြီဟု
ထင်လည်နေမိသည်လေ ..။

“ကျေးဇူးတင်တယ် သွန်းရွှေဆွတ် .. မင်း ရောက်လာလောလောဆယ်မှာ .. ကိုယ့် .. စောစောက .. မယ့်ကိစ္စတွေ .. စိတ်မောရတဲ့ ကိစ္စတွေထဲ မြှုပ်စွာ .. နည်းနည်းဖြေသာနေသာသွားရသလိုပဲ ..

ဟု ပြောတော့ သွန်းရွှေဆွတ် ဖျတ်ခနဲ ကြည့်သည်။ သူ .. အံ့သြသွားရပါ၏။ စောစောက အကြည့်နှင့် မတူတော့သောအကြည့် ..။ စောစောက အကြည့်က .. သူ့အတွက် .. စားကောင်းသောက်ကောင်းအောင် တွေ့ဆက်လုပ်ပေးရမည်လဲ .. ဆိုတာကို .. တွေးလည်းမရ .. စေတနာသုံးတန်လေးဖြင့် ပြောလည်းပြောပြနေသည် .. ပန်းတစ်ဖက်၏ ပောက်စက်ပါတစ်ယောက်၏ အကြည့် ..။ အကြည့်ရိုးသားအေးချမ်းလွန်းနေသည်။ ရိုးစင်းလွန်းနေသည်။ အလုပ်တစ်ယောက်၏ ခံစားမှုများ စွန်းထင်းနေသည့်အကြည့် ခုအကြည့်က .. ထိုသို့မဟုတ်။ ပညာရှင်တစ်ယောက်၏ အမျိုး ဖြစ်နေသည်။ ရိုးသားအေးချမ်းမှု ရှိနေသော မျက်နှာရိတ်ထဲမှာ .. တည်ငြိမ်ရင့်ကျက်သော ပညာရှင်တစ်ယောက် အကြည့်မျိုးတွေပါ ကူးယှက်ပြည့်သိပ်လာသည့်အကြည့် ..

“အဲဒီ ကိုမျိုးရဲ့ အမေကို မွေးစားခဲ့တယ်ဆိုတာ အစ်ကိုလေးရဲ့ ဘိုးဘိုးနဲ့ ဘွားဘွားတို့က .. သူ့အမေ မွေးစားတုန်းက .. မွေးစားခြင်းကို .. စာချုပ်စာတမ်း လုပ်ခဲ့သလား .. အဲဒီစာချုပ်စာတမ်းကို မှတ်ပုံတင်လား ..”

ဟု မေးလာသလေးတွေထဲမှာ .. ဥပဒေပညာရှင်တစ်ယောက်၏ အငွေ့အသက်တွေ ပါလာသည်။ မေးနေပုံလေးသည် .. ပညာရှင်ဆန်နေသည်။ တည်ငြိမ်ရင့်ကျက်နေသည်။ မိမိကို စောင့်နေပုံလေးကလည်း .. အဓိကကျသည့် ဥပဒေချင်းသဘောတရားတစ်ခု၏ အရေးကြီးသောချက်တစ်ခုကို သိချင်နေသည့် ပညာရှင်ဆန်နေသည်။ ဘုရားရေ ..။ ဆယ်တန်းလေးမျှသာ တင်လျက် .. သူတစ်ပါးအိမ်မှာ .. ဟောက်(စ်)ကိပါ .. ဆိုသည့် အလုပ်ချုပ်သူ .. အလုပ်ကို လာလုပ်ပါသည် သွန်းရွှေဆွတ်တို့လေး ..။ သူ .. တစ်ချက်အံ့သြသလိုကြီး ငေးခနဲ .. ကြည့်တတ်စဉ်ခိုက် သွန်းရွှေဆွတ် .. ဖျတ်ခနဲ .. သူ့ကို ကြည့်လာသည်။ ပြီးတော့ .. မျက်နှာလေးတစ်ချက် အမ်းတမ်းတမ်း ဖြစ်လာကာ .. ထရပ်သည်။ စကားမှားသွားချေပြီကော .. ဆိုသည့် အရိုးလေးမှန်း အရမ်းကို သိသာနေပါ၏။ ကလေးတစ်ယောက် ခြိတ်တန်လေး ဖြစ်သွားပုံလေးဖြင့်ပင် တူတူလာနေသေးသည့် သူ့အစ်မ ..။

ခုလိုကျတော့လည်း .. အရမ်းကို .. ချစ်စရာကောင်းသည့် .. ချာတိတ်မယေယေလေး၏ လူမိခံလိုက်ရသည့်ပုံလေး .. ခြေပြန်ပါချေသည်တကား ..။

စာချုပ်စာတမ်းရုံးမှာ မှတ်ပုံလည်း မတင်ခဲ့ ..။ စားစာချုပ်လည်း မလုပ်ခဲ့ဘဲ .. ဤအတိုင်း မွေးစားသည် ..။ အဖြစ်တစ်ခုကြားထဲမှာပဲ .. ပန်းရိပ်မြှင့် ခေါ်မြနွယ်ယဉ်းစွာ အတိတ်ဆိုတာ ရှိနေခဲ့ပါကြောင်းကိုတော့ .. သူ မမြေ့မြစ်နိုင်ရင်မှာပဲ .. သွန်းရွှေဆွတ်သည် .. သူ့ရုံးခန်းတွင်းမှ ..

သူ့ကို နှုတ်ပင်မဆက်တော့ဘဲ ... ထွက်ခွာသွားချေသည်။
ခြေလှမ်းလေး သုတ်သုတ်ဖြင့်ပါ။

“စောစောက .. မေးလိုက်တဲ့ မေးခွန်းအတွက် .. တော
တင်ပါတယ် မသွန်းရွှေဆွတ် ..”

ဟု သူ လှမ်း၍ ပြောလိုက်တော့ သွန်းရွှေဆွတ်
ရှက်အမ်းအမ်းလေး လှည့်ကြည့်မိကာ ..

“ကျွန်မ .. ရှက်ပါတယ် ဦးချမ်းမြေ့ခန့် .. ဒီစကား
ရှေ့နေတစ်ယောက်က ပြောရမှာမျိုးပါ .. ကျွန်မ သူ
ချင်းတစ်ယောက် အဲသလိုအမှုမျိုး ဖြစ်တုန်းက အဲဒီ
အရေးကြီးတဲ့ အမေးမျိုးကို မေးပြီး .. အဲဒီချက်နဲ့
ကျွန်မ သူငယ်ချင်းရဲ့ မိဘတွေဘက်က .. နိုင်သွား
မျိုး .. ကျွန်မ ကြုံဖူးကြားဖူးလို့ .. သိခဲ့တာ ..
နေရတာပါ .. ခုမေးလိုက်မိတော့ .. ကျွန်မ .. မတူကု
ကြီး မေးမိသလို ဖြစ်သွားခဲ့တာမို့ .. ကျွန်မ ..
တယ် ..”

ဟု တံခါးဝလေးမှာ ရပ်ရင်း လက်လေး
ကိုယ်လေးရှိ၍ ပြောနေတော့လည်း သူ အကဲခတ်သလို ငြိမ်
နေသည်ပါပဲ။

“ဒါပေမဲ့ .. စောစောက .. မင်းရဲ့ ပုံစံလေးက ..
စရာကောင်းလောက်အောင်ပဲ .. တရားခွင်တစ်ခုမှာ
မေးမြန်းနေတဲ့ ရှေ့နေတစ်ယောက်နဲ့ တူနေ
မသွန်းရွှေဆွတ်လေးရဲ့ ..”

ဟု သူ ပြောလိုက်ချင်သည်။

ဒါပေမဲ့ .. မပြောဖြစ် ..။

လက်လေးပိုက်၍ ရပ်နေပုံလေးကိုက .. အရမ်းကို
အရှက်သည်းနေသော ကောင်မလေးတစ်ယောက်အဖြစ် .. သိသာ
သွန်းနေတာမို့ ..။ ပို၍ အနေခက် .. ပို၍ အနေရှက်အောင် သူ
လုပ်ရက်တော့ပါ ..။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ..။ သွန်းရွှေဆွတ်သည် .. ဘွဲ့တစ်ခုခု
တော့ ရခဲ့သည့် သွန်းရွှေဆွတ် ဖြစ်နေလျက် ..။ ထိုဘွဲ့သည် ..
ဒေသတွဲတစ်ခု ဖြစ်ချေလိမ့်မည်ဟုတော့ .. သူ .. အလိုလို ..
သွားဆလာမိရသည်ပါပဲ ..။

သွန်းရွှေဆွတ် နေရာမှ တကယ်တမ်း ဤတစ်ကြိမ်မှာ
ဘာ လုံးဝကြီးကို လှည့်မကြည့်ဘဲ ထွက်ခွာသွားတော့ .. သူ
မကြည့်ကျန်ခဲ့ပါ၏။

ခေါင်းလေးထက်မှာ ခေါင်းစည်းပဝါဖြူလေး စည်း
ဆင်ထားလျက် .. ဘယ်သူပဲ မြင်လိုက် မြင်လိုက် .. ဤအိမ်မှ
ခေါင်းစည်းလေးတစ်ယောက်အဖြစ် သိသာစေသည့် အလုပ်သမားပုံ
အချိုးလေးဖြစ်အောင် ပြင်ဆင်ထားပါသည့် သွန်းရွှေဆွတ် ..။
ခေါင်းစည်းဖြူလေးကို သုံးမြောင့်ပုံ ခေါက်၍ စည်းနှောင်ထား
သည်ကိုက .. အလုပ်သမားကောင်မလေးပုံ ဖြစ်နေလေသည် ..။

ဒါပေမဲ့ .. ထိုကောင်မလေးသည် .. ပညာတတ်တစ်
ယောက် ဖြစ်နေလျက် .. ထိုအဖြစ်ကိုလည်း ဖုံးကွယ်ထားကာ
သူ့ထံမှာ .. ဘာကြောင့် .. ဤအလုပ်ကို .. လာလုပ်ရပါသတဲ့
..။

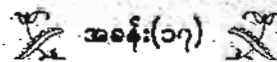
သူ .. တစ်ခုပဲ စိုးရိမ်သည်။

သွန်းရွှေဆွတ်သည် .. မျက်နှာလေးထက်မှာ ထင်
ပါသော .. ရိုးသားဂုဏ်လေးအတိုင်းပင် .. လက်တွေ့ဘဝ
လည်း .. ရင်ထဲ၌ ထင်နေသော အရိပ်သည် .. ရိုးသားခြင်း
ခြင်းများဖြင့် ပြည့်ဝနေကြပါစေ .. ဟူ၍ပါတည် ..။

သွန်းရွှေဆွတ်ကို .. မရိုးသားသော .. ကောက်
စဉ်းလဲသော .. မိန်းကလေးတစ်ယောက်အဖြစ် .. ရှိနေမှာမို့
သူ နှမြောသည် ..။

ဟုတ်သည် .. သူ့နှလုံးအိမ်က .. နှမြောနေမိသည် ..

သွန်းရွှေဆွတ်ဆိုတာ .. လေးနက်သော ..
များကို တန်ဖိုးထားခြင်းဆိုသည့် အရာဖြင့် ပေါင်းစပ်လျှင်
သူ့နှလုံးအိမ်တွင်းဆီသို့ တိုးဝင်လာနေကြချေသည်ကောဟူသည့်
မိမိဘာသာ .. သိနေရချေသည်တကား ..။

“ဘယ်လိုဟင်းတွေလဲ မသိဘူး .. ကြည့်ပါဦး .. ဒါက
ဘာကြီးလဲ ..”

“ပဲပုတ်စေ့လေးတွေပါတဲ့ ငါးဖိန်းပေါင်းပါ ..”

“ဟင် .. ပဲပုတ်စေ့ကို ခင်ဘုန်း မကြိုက်ဘူး .. ဒါက ..
ကြည့်ပါဦး .. မုန်လာဥနီတွေပါတဲ့ အစိမ်းကြော် ..
ဟိုဥစွာကျတော့လဲ .. ငါးဖယ်ဆုပ်အချိုကြော်ကြီးနဲ့ တူပါ
ရဲ့ .. ဒါက .. ပဲဟင်းချိုရည် .. အို .. တစ်ခုမှ ..
ခင်ဘုန်းအိ မကြိုက်ဘူး ..”

သူ ထမင်းစားဆောင်ကျယ်ကြီးထဲ ဝင်လာစဉ်ခိုက်
အရင်ရောက်နှင့်နေပြီဖြစ်သည့် ခင်ဘုန်းအိမ်၏ ဆူအောင်အောင်
အပြစ်တင်သံလေးကို အရင်ကြားလိုက်ရပါသည့်အဖြစ်။ စိတ်ဆီ
ရှုပ်ထွေးနောက်ကျိလာရသည်ပါပဲ။ ဘယ်သူပဲလာလာ ..။ ခင်ဘုန်းအိ
အတွက်က .. အလိုမကျစရာချည်းပဲ ဖြစ်နေတတ်ပြီ။ ဒေါ်ကြီးဥ
ချက်ပြုတ်ကျွေးတာကျတော့လည်း .. မစားနိုင်ပါ .. ဟူ၍ ညည်း

တတ်လျက် ... ဟင်းတွေက ရှေးအဘွားကြီးတွေ ချက်သည့် ဟင်းမျိုးဟု ပြောတတ်သေးသည့်အဖြစ်။ ဒေါ်ကြီးခမျာ တကယ့် စားကောင်းအောင် ချက်ပြုတ်ရှာသည်ပါပဲ ။ ကြာတော့လည်း အသက်အရွယ်ကြီးသည့် ဒေါ်ကြီးဥကို ခင်ဘုန်းအိလို လှူငွေ က ... ဤဟင်းကိစ္စကြီးကိုပဲ အမြဲအပြစ်ရှာနေတာ ကြားနေရတာ လည်း ... သူ ... ဘယ်လိုမှ စိတ်မကောင်းနိုင်။ အသက်အရွယ်ကြီး သူတစ်ဦးကို ရိုင်းရိုင်းပျံ့ပျံ့ ဆက်ဆံနေတာမျိုး ကြီး ဖြစ်နေသည်။ သူ ခံစားရသည်။ စော်ကားမော်ကား ပြုနေသလိုကြီး မြင်နေရသည်။

ဒါကြောင့်လည်း ... ငယ်ရွယ်သည့် မိန်းကလေး တစ်ယောက်ကိုပဲ ... သူ ... အသစ် ... ရှာရှာထားခဲ့ရခြင်းပါ။ ဘယ်သူလာလာ ...။ ငယ်သူပေမို့ဆိုကာ ... သူ့အပေါ် ... ထိုမိန်းကလေးတို့ ရင်းနှီးကုန်ကြမှာ စိုးစိတ်ကြီးဖြင့် ... ရန်လို ဆက်ဆံနေပြန်တော့လည်း ... ကြာတော့ ... သူ ... စိတ်ညစ်လာ ရသည်။ ခင်ဘုန်းအိကို ... တခြားနေရာ သွားပြောင်းနေခိုင်းဖို့ ကျတော့လည်း မွေးစားဒေါ်လေး၏ သမီးပေမို့ ... သူစိမ်းဆန် ဆန် ... မျက်နှာလွှဲခဲ့ပစ်ကြီး လုပ်သည်ဆိုတာကြီးကိုက ဖြစ်လာ ဦးမည် ...။ ဖေဖေကလည်း ... စောင့်ရှောက်ဖို့ မှာထားတာမို့ ... သူ့မှာ အခက်ကြီးခက်နေရသည် မဟုတ်ပါလားလေ ...။

ခုလည်း ... ထမင်းစားဖို့ လာရခြင်းကိုပင် ... စိတ် ပျက်စိတ်ညစ်စွာ လှည့်ပြန်သွားလိုက်ချင်စိတ် ဖြစ်လာရပါ၏။ ဒါပေမဲ့ ... ဤအတိုင်း လှည့်ထွက်သွားပြန်တော့လည်း သွန်းရွှေဆွတ် အပေါ်မှာ သူ တာဝန်မဲ့ရာ ရောက်ချေဦးမည်။ ကိုယ့်ဆီမှာ

လာလုပ်သည့် မိန်းကလေး ...။ ဤအတိုင်း ခင်ဘုန်းအိနှင့် ထားခဲ့၍ကတော့ ... အပေါ်ဆီးကြီးဖြင့် မာကြပ်ကြပ် ပြောဖို့ ချန်ထားခဲ့သလိုကြီး ဖြစ်ချေမည်သာ ...။ သူ သွန်းရွှေဆွတ်ကို ကြည့်မိတော့ ခပ်အေးအေး မျက်နှာပေးလေးဖြင့် ရှိနေတာကို ခြင်လိုက်ရပါ၏။ ပုံစံလေးက ဘာမျှ စိတ်ညစ်နေပုံလေးလည်း မရ ...။ ဘာမျှ ... စိတ်ထဲ ခံပြင်းနေပုံလေးလည်း မရှိ ...။ ခပ်အေး အေးလေးပဲ ရှိနေတော့ သူ တစ်ချက် ထူးဆန်းသလို ဖြစ်လာရ သည်။ ဤကောင်မလေး ... ခင်ဘုန်းအိ ရိုင်းနေတာကို ဘာမျှ ... စိတ်ထဲ ခံပြင်းမှု မရှိပြီတဲ့လား ...။ မဖြစ်နိုင် ...။ အရမ်းကို ... တက်မြက်လျက် ... သူ့ကိုပင် မချန် ... တုံ့ပြန်၍ ရဲရဲဝံ့ဝံ့လေး ပြန်ပြောရဲ ... တုံ့ပြန်ရပါသော သွန်းရွှေဆွတ်သည် ခင်ဘုန်းအိကို စိတ်တိုပုံလေးပင် မရဘဲ ပြန်၍ ကြည့်နေတာကိုက ... တစ်ခုခု ... ဤကောင်မလေး ... ကြနေပြီ ဆိုတာ နားလည်လာနေရပါ၏။

“ဒါက ... ပုစွန်ဆိတ်အိုးကပ်ချက်ပါ ... ငရုတ်သီးစိမ်းလေး တွေက အတောင့်လိုက် မွေးအောင် ထည့်ချက်ထားတာပါ ... ခရမ်းချဉ်သီးနိုင်နိုင်နဲ့ပါ ... ဒါက ... သခွားသီးတို့စရာလေးပါ ... ဒါတွေရော ... မမလေးခင်ဘုန်းအိ ကြိုက်ပါရဲ့လားရှင် ...”

လေသံလေးက အရမ်းကို အေးမြနေသည်။ ခပ်ရိုရို လေးပင် နိုင်လာနေသည်။ သူ တံခါးကွယ်လေးဆီသို့ လျှောက် သွားကာ ကိုယ်ကို ကွယ်၍ ကြည့်လိုက်မိရပါ၏။ စိတ်ဝင်စားစိတ် က ရင်ထဲမှာ ပြည့်သိပ်လာနေသည်အဖြစ်။ သူ စောစောပိုင်းက ရောက်လာတာကိုပင် ဘယ်သူ့ဘယ်သူမှ သိလိုက်ကြပုံမရ ...။ တံခါးဝကို ကျော်လွန်လျှောက်လာနေပြီဖြစ်ပါသော သူ့ကို မြင်ဖို့

ကြည့်မိဖို့ထက် .. သွန်းရွှေဆွတ်နှင့် ခင်ဘုန်းအိတို့နှစ်ယောက်ကို
ဒေါ်ကြီးနှင့် ဘုတ်ဘုတ်ရော နဲ့ကျော့ပါ .. စိတ်ပူလက်ပူနှင့်
ကြည့်နေကြခြင်းပါ။ စိတ်မထင်လျှင်လက်ပါ .. ပါလာတတ်ပါ
သော ခင်ဘုန်းအိအကြောင်းကို သိတာမို့ ဒေါ်ကြီးဥမ ဖျက်ရိပ်ကြို
၍ ပြထားလျက် ဘုတ်ဘုတ်နှင့် နဲ့ကျော့ထိုနှစ်ယောက်ထဲက ..
ဝင်ဆွဲပေးကြဖို့မင် အသင့်ရှိနေကြပုံပေါက်နေသည်လေ ..။

ခုလည်း .. တံခါးကွယ်မှ သူ ကြည့်နေတာကို
ဘယ်သူမှ မသိကြသေး ..။

“မကြိုက်ဘူး .. ခင်ဘုန်းအိ .. ငရုတ်သီးစပ်တာ မကြိုက်
ဘူး ..”

ဟု ခင်ဘုန်းအိ အော်တော့ ဒေါ်ကြီးဥ နှုတ်ခမ်းကို
မဲ့ပစ်မိသည်။ ဘယ်နှယ် .. ငရုတ်သီးစိမ်းနှင့် သရက်သီးထောင်း၍
မြေပဲဆီနှင့် နှစ်နှစ်နှစ်ဖြင့် ဆီကျက်တွေ ဘာတွေနှင့်
သရက်သီးထောင်းကို မြိန်ရည်ရှက်ရည် အုပ်တတ်ပါသော
ခင်ဘုန်းအိ ..။ ခုကျတော့ ပုဇွန်ဆိတ်အိုးကပ်ချက်ထဲက ငရုတ်
သီးစိမ်းတောင့်လေးတွေကို မျက်စိလာစူးပြနေသည်တဲလား ..။

“ဒါဆို ဘယ်ဟင်းအမယ်ကိုမှ မမလေးခင်ဘုန်းအိ မကြိုက်
ဘူးပေါ့နော် .. ဒါဆို .. မမလေး .. ဘယ်ကုလားထိုင်မှာ
ထိုင်တတ်ပါသလဲ .. အဲဒီနေရာနဲ့ ဝေးတဲ့နေရာမှာ ..
ဒီဟင်းပွဲတွေကို ချထားလိုက်ပါ့မယ် ..”

ဟု ခပ်အေးအေး ပြောကာ ဟင်းပန်းကန်လေးတိုင်း
ကို တစ်ဖက်နေရာဆီသို့ စားပွဲရည်ကြီး၏ ဘယ်ဘက်ဝိုင်းဆီ
ပြောင်းပြောင်းချသွားတော့ ခင်ဘုန်းအိ ဆွေ့ဆွေ့ခါနေပြီ။

“မမလေးခင်ဘုန်းအိ ကြိုက်တဲ့ ဟင်းအမယ်တွေကို ပြောပြ
ပေးပါ .. အန်ကယ်တူးနဲ့ မြို့ထဲက ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ သွား
ဝယ်ခိုင်းလိုက်ပါမယ် .. ချက်ချင်းကြီးတော့ .. မမလေး
စားချင်တဲ့ ဟင်းတွေကို ကျွန်မ ချက်ပြုတ်ပေးနိုင်မှာလဲ
မဟုတ်တော့လို့ပါ .. မနက်ဖြန်ကျရင် .. မမလေး
စားချင်တဲ့ ဟင်းအမယ်တွေကို .. ဘုတ်ဘုတ်နဲ့ ကျွန်မ
စာရင်းတောင်းပါ့မယ် .. ငရုတ်သီးလဲ မပါစေရပါဘူး ..
ဘယ်လို ချက်ပြုတ်ပေးပါ .. ဆိုတာကိုကအစ .. ထည့်ရေး
လာပေးပါ .. ကျွန်မ စိမ့်ပေးပါမယ် .. မမလေး
မကြိုက်တဲ့ဥစွာကို ကျွန်မ မထည့်ဘဲ ချက်ပါ့မယ် ..
ဥပမာ .. ငရုတ်သီးဆိုပါတော့ .. နောက် .. မုန့်လာဥနီ
ဆိုပါတော့ .. ခရမ်းချဉ်သီး မကြိုက်ဘူးဆိုရင် .. ခရမ်းချဉ်
သီး မပါအောင် ချက်ပြုတ်ပေးပါမယ် .. မမလေး လိုချင်တဲ့
ဟင်းပုံစံမျိုး ဆိုပါတော့ ..”

ဟု ခပ်အေးအေး ပြောတော့ ခင်ဘုန်းအိ မျက်နှာ
လေး ရဲတက်လာသည်။ အရှဲ့တိုက်နေသည်ကော .. ဟု သိလာ
ပုံဖြင့် ရှေ့တစ်လှမ်း တိုးလာရပေမယ့် .. ဘာဆက်ပြောရမှန်းလဲ
မသိဘဲ အူကြောင်ကြောင်လေး ရပ်နေရသည်က ခင်ဘုန်းအိပါ။
သွန်းရွှေဆွတ် ပြန်ဖြေနေတာ .. ပြောနေဆဲနေတာလေးက အရမ်း
ကို အေးချမ်းအောက်ကျိုးသလေးဖြင့် ဖြစ်နေသည် မဟုတ်ပါလား။

“ဟင် .. ဟင် .. နင် .. နင် .. သိပ်လူပါးဝပါလား ..
နင် ဝယ်ပေးမှ .. ငါက .. စားရမယ်များ ထင်နေလား ..
ငါ့ဘာသာ .. ဆိုင်မှာ သွားစားလို့ရတယ် .. ငါမှာ ..”

ကားရှိတယ် .. ငါ့ကားကို ငါ့ကိုယ်တိုင် မောင်းပြီး ..
ဆိုင်ကို သွားလို့ရတယ် .. ငါ့ဘာသာ .. ငါ့ကြိုက်တာ မှာ
စားပြီး ပြန်လာလို့လဲ ရတယ် .. ငါက .. ဒီအိမ်မှာ
သခင် .. အိမ်ရှင် .. နင်က .. အလုပ်သမား .. နင့်အစီအမံ
အောက်မှာ ငါက နေရမှာမလိုဘူး .. ငါ့အဆုံးအဖြတ်
အောက်မှာ ငါနေမှာ .. ငါ့သဘော ..”

ဟု ပြန်ပြောနေတော့လည်း သွန်းရွှေဆွတ် လက်
ကလေးပိုက်၍ ..

“ဟုတ်ကဲ့ပါ .. ဟုတ်ကဲ့ပါရှင် ..”

နှင့် နာနာခံခံလေး လုပ်ပြနေပါသတည်း ..။ သူ
ပြီးနေမိရပါပြီ ..။ ရန်လိုနေသူက လေပွေမွေ့သလို ကိုယ့်ဒေါသ
နှင့်ကိုယ် ပြန်မွေ့နေချိန်မှာ သွန်းရွှေဆွတ်က အရမ်းကို နာခံနေ
သော ဟန်မူရာလေးဖြင့် ခင်ဘုန်းအိမ်၊ ဒေါသကို ဆွဲနေချေပြီ
တကား ..။ တစ်ယောက်တည်း နပန်းလုံးနေရသလို .. ဟိုတိုက်
သည်တိုက်နှင့် ကိုယ့်ပဲ နာနေရသူနှင့်မခြား ခင်ဘုန်းအိမ်
ဒေါသက .. အရှိန်မြင့်နေပြီ ..။

“ငါ့အိမ်လေးကိုလဲ လာရှင်းတာက .. ဘုတ်ဘုတ်တို့
နဲ့ကျောတို့နဲ့ တူတူ .. နင် ရှင်းလင်းပေးတာမျိုးပဲ .. နင်
ကိုယ်တိုင် ဘာလုပ်နေလို့လဲ .. လခကျတော့ ကောင်း
ကောင်းယူထားပြီး .. အလုပ်ကျတော့ ခိုချင်ကပ်ချင်တယ် ..
နောက်ကို .. ငါ့အိမ်လေးကို .. နင် လာရှင်းစရာမလိုဘူး ..
ပန်းတွေ လာထိုးတာကလဲ .. သုံးလေးပွင့် .. ပန်းအိုး
ထိုးတာကအစ .. ဟန်ကိုမကျဘူး ..”

၍..

ဟို ဆက်ပြောလာတော့လည်း လက်လေး ပိုက်
“ဟုတ်ကဲ့ပါ .. နောက်နေ့ကစပြီး .. ကျွန်မ .. လာမရှင်း
တော့ပါဘူး .. ပန်းလေးတွေကို နည်းနည်းနဲ့ လှအောင်
ပန်းအိုးထိုးတာကတော့ .. ပန်းရိပ်မြှူအိမ်ကြီးမှာပါ ..
အဲသလိုပဲ ထိုးပါတယ် .. ပန်းအိုးများများမှာ ပန်းလေး
တွေ နည်းနည်းချင်းစီ တိုးထိုးသွားပြီး အိမ်ကြီးလဲလှ ..
ပန်းလဲ ချွေတာရာရောက်အောင်ပျံ .. ပန်းအိုးလေးတွေ
များတော့ .. ဘယ်နေရာကြည့်ကြည့် .. ပန်းလေးတွေနဲ့ ..
ပန်းရနံ့နဲ့ဆိုတော့ .. စိတ်ကြည်ပါတယ်၊ ပန်းပွင့်အရေ
အတွက် လျှော့ပြီး လှအောင် တိုးတာကတော့ .. ပန်းတစ်
ပွင့်ချင်းစီက .. ဒီမှာ ရောင်းလိုက်ရသမျှ ငွေတွေ ဖြစ်နေ
တာမို့ .. အိမ်မှာ .. ပန်းကို ချွေတာလိုက်တော့ .. ပန်း
ရောင်းရငွေ ပိုလာအောင်လို့ပါ .. အကယ်၍ .. ပန်းများ
များနဲ့ပဲ ကြိုက်တယ်ဆိုရင် .. ပန်းများများနဲ့ .. မမလေးရဲ့
အိမ်က ပန်းအိုးတိုင်းကို ထိုးပေးပါမယ် ..”

ဟု လက်လေး ပိုက်၍ ကိုယ်လေးယို့ပြောနေရင်းမှ
ခင်ဘုန်းအိမ် မျက်နှာလေးကို မျက်ဝန်းများဆီမှာ တည့်နေအောင်
လည်းကြည့် ..။ ပြီးလည်းပြီးပြလိုက်သည်က .. အောင်နိုင်ဆူ၏
အပြုံး ..။ ဤပွဲမှာ .. ရွှေဆွတ် နိုင်သည် .. ဟူသော အပြုံးပါ
တည့် ..။ မခံချိမခံသလေးဖြင့် ရှိနေရာမှ ထွက်တစ်ချက်ကို
ခင်ဘုန်းအိ ခေါက်လိုက်သည်။

ဘေးမှာ ဘယ်သူ ရှိရှိ ဘယ်သူ ရပ်ကြည့်ကြည့်
 ဘယ်သူ နားထောင်ထောင် ..။ သွန်းရွှေဆွတ်က အအေး
 ခင်ဘုန်းအိက အပူ ဖြစ်နေသည်။ ခင်ဘုန်းအိ အမှားဖြစ်နေသည်။
 ဒါပေမဲ့ .. သွန်းရွှေဆွတ်သည် အေးတိအေးစက်ဖြင့် ခင်ဘုန်းအိ
 ကို ကလိနေခြင်း ..။ ဆွေငွေသာ ခါနေရသည်။ တုံ့ပြန်စွာ
 မရှိသော တစ်ဖက်သားကို ဘာဆက်လုပ်ရမှန်းပင် ခင်ဘုန်းအိ
 မသိနိုင် ..။ မတွေးတတ်တော့ ..။ ဤအတိုင်း ကိုယ့်ဒေါသနှင့်
 ကိုယ် ..။ ကိုယ့်ဘေးမှာ ကိုယ့်ဒေါသကို ထား၍ .. ဤနေရာမှ
 ထွက်သွားပေးလိုက်ရမှာကို ခင်ဘုန်းအိ မခံချင် ..။

ဟင်းပွဲတွေကို တစ်ချက် ခင်ဘုန်းအိ ကြည့်သည်။
 တကယ်က .. ဟင်းတိုင်းသည် စားချင်စရာ .. မြိန်ချင်စရာတွေ
 ချည်းပါ ..။ အပြစ်ရှာလို၍သာ ပြောမိခဲ့ခြင်း ..။ ခါတိုင်းအချိန်
 တွေတုန်းကတော့ .. ဒေါ်ကြီးဥမု ဖျောင်းဖျ၍ .. စားလိုက်ပါ
 မမလေးရယ် .. ဘာရယ်နှင့် လုပ်နေကျမျိုးကိုပဲ ကြုံခဲ့ရလျက် ..။
 အားနာ၍ .. မပြောချင်တော့၍ ထိုင်စားပေးလိုက်ရသလိုချည်း
 ခင်ဘုန်းအိ လုပ်ခဲ့သည်ချည်းပါ ..။ ခုကျတော့ .. ထမင်းလည်း
 ဤနေ့မှာတော့ အိမ်မှာ စားဖြစ်တော့မှာ မဟုတ် ..။ မြို့ထဲက
 တကယ်ပဲ သွားစားရချေတော့မည် ..။ ဆိုင်ထမင်းဟင်းတွေ
 အီလည်လည်ကြီးတွေကို စားရချေဦးတော့မည်။ ကြည့် ..။ ဟင်း
 ပန်းကန်တွေများ တစ်ဖက်ကို ရွှေ့ထားလိုက်ပုံက .. ခင်ဘုန်းအိနှင့်
 အဝေးဘက်မှာ ..။ တော်တော် .. ဉာဏ်များသည့် ကောင်မ .. ဟု
 စိတ်ထဲက ရွတ်မိလိက်သည်။

ကိုကိုရှေ့မှာ .. ကြမ်းပေါ် ထိုင်ချပြခဲ့တာမျိုးကို
 လည်း ကြုံခဲ့ရပြီးပြီ ..။ တော်တော် .. ကုလိကုမာ များသည့်
 သွန်းရွှေဆွတ် .. ဟု စိတ်ထဲက ခါးသီးနေသော အမုန်းရေစီးအား
 တွေဖြင့် တေးမှတ်စွာ ခင်ဘုန်းအိ တွေးလည်းတွေး ..။ ရုတ်ချည်း ..
 ပဲဟင်းချိုရည်ပန်းကန်ကို သွားယူကာ သွန်းရွှေဆွတ်ကို လှမ်းပက်
 ပစ်လိုက်ပါပြီတည်း ..။ သွန်းရွှေဆွတ်ပင် .. ထိုသို့ .. ခင်ဘုန်းအိ
 လုပ်လိုက်လိမ့်မည်ဟု ထင်ထားပုံမရ ..။ လက်လေး ပိုက်၍
 ရပ်နေရာနေရာလေးမှာ ပဲဟင်းရည် ပက်ခံလိုက်ရပါသည့်အဖြစ်။
 ဟင်းရည်က .. ခူးစပ်ထားသည်မှာ သိပ်မကြာသေး ..။ ပူတော့ပူ
 နေသေးသည့်အဖြစ် ..။ လက်လေးဖြင့် ကယောင်ကတမ်းပုံဖြင့်
 ပွတ်သုတ်နေတော့ ခင်ဘုန်းအိ ခပ်မဲ့မဲ့ ပြီး၍ အနိုင်ရသူနယ်
 စိုက်ကြည့်နေစဉ်ခိုက် ..။ သူကတော့ ခြေလှမ်းကျကြီးဖြင့်
 အခန်းထဲ ရောက်ချလာရပြီ ..။ အံ့ဩသော အကြည့်လေးဖြင့်
 သွန်းရွှေဆွတ်မှ ကြည့်နေတာ .. လက်လေးဖြင့် ဟင်းရည်တွေ
 ထိနေသည့် နေရာတိုင်းကို ယောင်ယမ်းစွာ ပွတ်နေတာကို
 အရသာခံ၍ တစ်မိမိမိ ကြည့်နေသည့် ခင်ဘုန်းအိ ..။ သူ
 ဝင်လာတာကို မြင်တော့ ကိုယ်ကို မတ်လိုက်ကာ ..

“ကိုကို အလုပ်သမားက .. အရမ်းရှိုင်းတယ် ကိုကို .. သူ
 ရှိရင် .. ခင်ဘုန်းတော့ စိတ်ဆင်းရဲလိုက် သေမှာ ..”

ဟု ငိုသံလေးဖြင့် လှမ်းတိုင်၏။ သူ ဘာမျှ
 ပြန်မပြောနိုင်သေး။ သွန်းရွှေဆွတ်၏ အကျိုးဖြူလက်ရှည်လေး
 ထက်မှာ စိုနေပါသော ဟင်းရည်တွေကို ကမန်းကတန်း လက်သုတ်
 ပဝါဖြင့် သုတ်ပေးလိုက်ရရင်းမှ ..

“မင်း .. အယ်လို လုပ်လိုက်တာလဲ .. ခင်ဘုန်းအိ
ဟင် ..”

ဟု မေးလိုက်သံတွင် အပြစ်တင်ရိပ်တွေ သိသ
သာသာကြီးပဲ ပါလာပါသည့် အဖြစ် ..။ ခုမှ ဒေါ်ကြီးဥ
လည်း သတိဝင်လာကာ ရှေ့တိုးလာကြတော့ သူ မျက်မှောင်တွေ
၍ ..

“ဒီလောက်ဟင်းရည်ပူနဲ့ လှမ်းပက်လိုက်တဲ့ဥစ္စာ .. ရုပ်ကြ
နေရသလားဗျာ .. မိဘုတ် .. သွား .. ဆေးဗီရိုထဲက
ဆေးဝါရည်ပုလင်း ယူလာခဲ့ ..”

ဟု ပြောနေသံတွင်လည်း အပြစ်တင်ရိပ်တွေ
ပြည့်ပြည့်သိပ်သိပ် ပါလာနေသည်ပါပဲ။

“ရုတ်တရက်ဆိုတော့ .. လန့်လဲလန့်သွား .. ကြောင်သွား
တာပါ အစ်ကိုလေးရယ် .. ထင်မှ မထင်လိုက်မိပဲ ကိုး ..”

ဟု ဒေါ်ကြီးဥ ပြောရှာတော့ သူ လက်ကာသည်။
“တော်ပြီ .. ခုမှတော့ .. စိတ်ပူလက်ပူ ရပ်ပြမနေနဲ့တော့
ဗျာ .. ဒီလောက်ကြီးထိ .. အပက်ခံရတဲ့ဥစ္စာ ရုပ်ကြည့်နေ
ကြရတယ်လို့ ..”

ဟု ပြောကာ လက်သုတ်ပဝါဖြင့် ပခုံးပေါ်မှ
ဟင်းရည်တွေကို သုတ်နေပြန်သည်က ချမ်းမြေ့ခန့်ပါ ..။ ခင်ဘုန်းအိ
ကို ကြည့်လိုက်တော့ သူ .. လုပ်ပေးကိုင်ပေးနေတာ .. ချုံနေ
တာတွေကို မျက်တောင်မခတ် စိုက်ကြည့်နေတာနှင့် ဆုံသည်။

“နောက်ကို .. ဒီလောက်ထိ .. မရှိုင်းပါနဲ့ ခင်ဘုန်းအိ ..
သူဟာ .. ကိုယ့် ခန့်ထားမှုနဲ့ .. ဒီပန်းရိပ်မြို့မှာ ရှိနေရ

တာ .. သူ့ကို .. စော်ကားမေးကား ပြုမှုတိုင်းဟာ .. ကိုယ့်
ကို စော်ကားနေတာနဲ့ တူတူပဲ .. မကြိုက်တာရှိရင် ..
ကိုယ့်ကို လာပြောပြနိုင်တယ် .. တိုင်နိုင်တယ် .. သူ့ကို
ခုလို ကိုယ်ထိလက်ရောက် လုပ်တာကိုတော့ .. စိတ်
အဆိုးဆုံးပဲ ..”

သူ စိတ်ထဲရှိရာကို ပြတ်ပြတ်သားသား မြောတေး
ခင်ဘုန်းအိ မျက်နှာလေး ရဲတက်လာနေပြီ ..။ သွန်းရွှေဆွတ်
လှမ်းကြည့်မြင်နေရာမှ ရုတ်ခနဲ မျက်နှာချိုလေး ပြောင်းသွားပါ၏။
မျက်နှာလေး ငယ်ကျနေလျက် ..

“ဒီနေရာလေးမှာလဲ .. ထိထားတာ ..”

ဟု မျက်ရည်လေး တစ်ဝဲဖြင့် ဘယ်ဘက်လက်မောင်း
လေးကို သူ့ရှေ့ဝဲပြလျက် ငိုမဲ့မဲ့လေးဖြင့် အသံလေးတိုးတိမ်ရင်း
မြောလိုက်ပါသတည်း ..။ သူ .. ကမန်းကတန်း ဘယ်ဘက်လက်
မောင်းနေရာလေးကို လက်သုတ်ပဝါဖြင့် ပွတ်ပေးရာမှ လက်ဖမိုး
လေးလည်း အပူထိထားတာမို့ ရဲနေတာမြင်တော့ လက်လေးကို
ဖျတ်ခနဲ ယူကိုင်မိကာ ဒေါသဖြင့် နောက်ထပ်ကြည့်လိုက်သည်က
ခင်ဘုန်းအိကိုပါ ..။ ခင်ဘုန်းအိ၏ အကြည့်တွေတိုင်းကလည်း
သူ့လက်တွေ ရွှေလျှားရာတိုင်းဆီမှာ တကောက်ကောက်ပါနေတာ
မို့ ..။ ခုလည်း .. သွန်းရွှေဆွတ်၏ လက်ဖမိုးလေးကို မျက်နှာ
အပျက်ပျက်ဖြင့် ကြည့်နေတာ ..။ စိတ်မကောင်းနိုင်သလိုကြီးဖြင့်
ကျွတ်ခနဲ စုတ်သတ်လိုက်တာ ..။ အားလုံးကို ခင်ဘုန်းအိ ကြည့်
နေသည်။ မျက်နှာထက်တွင် ခံပြင်းနာကြည်းရိပ်တွေ ရိပ်ရိပ်ပါ
အောင် တက်နေသည့် ခင်ဘုန်းအိ၏ မျက်နှာထက်မှ စစ်းမှုတိုင်း

ကို သွန်းရွှေဆွတ်၏ မျက်လုံးများက ... အောင်နိုင်သူတစ်ယောက်၏ ကျေနပ်မှုများဖြင့် လိုက်လိုက်ကြည့်နေပါချေသတည်း။

“စောစောက အဖြစ်တွေကို အားလုံး ဟိုတံခါးကွယ်က ကိုယ်မြင်တယ် .. ဒီလိုဖြစ်ဖြစ်နေအောင် လုပ်နေတဲ့မင်း စိတ်ညစ်လွန်းလို့ .. ကိုယ် အထဲမဝင်သေးပဲ အပြင်က စောင့်နေမိလိုက်တာ .. ဘယ်သူလွန်တယ် ဆိုတာကိုလဲ .. ကိုယ်သိဖို့လိုတယ် .. ဒါကြောင့် .. စောင့်နေမိတာ .. လွန်တယ် ..”

ဟု သူ ပြောချလိုက်တော့ ခင်ဘုန်းအိ မျက်ရည်လျာသည်။

“သူလုပ်တာကျတော့ မမြင်ဘူးပေါ့ ကိုကိုက .. အေးအေးခဲလေးနဲ့ လုပ်လုပ်ပြတာများ မထေမဲ့မြင်နဲ့ .. ခင်ခလုတ် ထိခလုတ်နဲ့ .. အဲဒါကို ခံပြင်းတာ ..”

ဟု ပြောလိုနေတော့ သူ မျက်နှာတည်တည်ဖြင့် ကြည့်သည်။

တကယ်က .. ထိုသို့ .. ခင်ဘုန်းအိကို .. စိတ်မချီမဆန့်လေး ခံနေရအောင် သွန်းရွှေဆွတ် လုပ်နေပုံလေးကို သူပင် .. သဘောတကျကျဖြင့် .. ခုံခုံမင်မင်လေး ကြည့်နေခဲ့ခြင်းပါ ..။ ဘယ်လိုများ .. ဤသူငယ်မ .. ဆက်၍ .. ခင်ဘုန်းအိကို .. ပညာသားပါပါလေးဖြင့် .. တုံ့ပြန်ချေမည်လဲ .. ဆိုတာကိုပင် စိတ်များဝင်စားနေမိခဲ့သေးသည်။။ ဒါပေမယ့် .. ခုလောကြီးထိ .. ခင်ဘုန်းအိ .. ရိုင်းပျလွန်းစွာ လုပ်လိုက်လိမ့်မည်လဲ သူ မထင်မိခဲ့တာမို့ .. ကြည့်မိခဲ့ခြင်းပါ ..။ ခုကျတော့ ဟင်းစည်

နှင့် အပက်ခံရသည်အထိ .. သွန်းရွှေဆွတ် ခံလိုက်ရတော့သူ .. ရင်ထဲ ဘယ်လိုမှ မကောင်းနိုင် ..။ အားနာတကြီးလည်း ဖြစ်ရ ..။ ကိုယ့်အိမ်က စော်ကားမော်ကား ပြတာမျိုးပေမို့ .. အပြစ်ရှိနေသူပမာ .. တာဝန်မကင်းသူပမာကြီးလည်း ခံစားရနိုင်ပါ ..။”

“ဒီနေရာလေးလဲ ထိထားတာ အစ်ကိုလေး .. ပူတယ် ..”
သွန်းရွှေဆွတ်မှ ပခုံးပေါ် ထိထားသော နေရာကို ဆပ်ပြလာတော့ သူ ဒေါသဖြင့် ခင်ဘုန်းအိကို ကြည့်သည်။ ဆည်ပင်းအစပ် ပခုံးနားထိ ဟင်းရည်ပူတွေ့ ပက်ပစ်သမျှ မျက်စိလေးမထိပဲ လွဲသွားတာပင် ကံကောင်းနေသေးသည် မဟုတ်ပါလား ..။

“မင်း .. သူ့ကို တောင်းပန်ရလိမ့်မယ် .. ခု .. တောင်းပန်ပါ ..”

ဟု ပြတ်ပြတ်ပြောလာတော့ ခင်ဘုန်းအိ ဆုတ်ဆုတ် သွားရလျက် ..

“ဟင် .. ကျွန် .. ကျွန်တစ်ယောက်ကို .. ခင်ဘုန်းက .. တောင်းပန်ရယ် .. ဟုတ်လား .. ဟုတ်လား ..”

ဟု မေးလာတော့ သူ တည်ငြိမ်စွာကြည့်ရင်းမှ ..
“သူဟာ .. ဒီအိမ်ကို .. ဒီမှာရှိတဲ့ .. လုပ်ကိုင်နေကြတဲ့သူတွေကို .. စီမံအုပ်ထိန်းဖို့အတွက် .. ကိုယ်ခန့်ထားတဲ့သူပဲ .. သူ့ကိုမှမဟုတ်ဖူး .. ဘယ်သူ့ကိုဖြစ်ဖြစ် .. ဒီလောက်ကြီးထိ .. ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်ကြီး ရမ်းကားစော်ကားတာမျိုး လုပ်ရင် .. မင်း တောင်းပန်ရမှာပဲ .. တောင်းပန်ပါ ..”

ဟု ပြောလာတော့ ခင်ဘုန်းအိ မျက်ရည်ကျလာသည်။ ဟိုနေရာလေး ထောက်ပြလိုက် .. ဒီနေရာလေး ထောက်ပြလိုက်နှင့် မျက်ရည်တစ်ဝဲလေး လုပ်လုပ်ပြရင်း .. မထိတထိလေး ကလီသလို လှမ်း၍ လှမ်း၍ .. အနိုင်ယူကြည့်လေးဖြင့် အရသာတရှိရှိ လုပ်ပြနေပါသော သွန်းရွှေဆွတ်ကို ထပ်ကြည့်မိကာ မျက်နှာလေးကိုပင် ကုတ်ဖဲ့ပစ်လိုက်ချင်သည်က ခင်ဘုန်းအိပါ ..

သူ အရမ်းစိတ်တိုနေမှန်းသိ၍ ဒေါ်ကြီးဥတို့လည်း ရှေ့မတိုးလာရဲရှာ ..။ ဆေးရှာသွားလိုက်ပါသည့် ဘုတ်ဘုတ်လည်း ထုံးစံအတိုင်း ဆေးရှာမတွေ့ပဲ ဖြစ်နေပုံဖြင့် ခုထိရောက်မလာသေး။ ဘာခိုင်းလိုက်ခိုင်းလိုက် .. ရှာမတွေ့ပဲ လောသောလောသောဖြင့် ရှေ့မှာရှိနေပါသည့်ပစ္စည်းကို မျက်စိလျှမ်းမဆဲအောင် ပျာယာခတ်နေတတ်ပါသော ဘုတ်ဘုတ် အကြောင်းသည်မို့ နွဲ့ကျော့ကို ထပ်လွှတ်လိုက်ရသည်က ဒေါ်ကြီးဥပါ ..

“ခင်ဘုန်း မတောင်းပန်နိုင်ဘူး ကိုကို .. သူ့ကိုတောင်းပန်မယ့်အစား .. ခင်ဘုန်း အသေခံမယ် .. ဒါပဲ ..”

ဟု ပြောလာသက မာထန်နေသည်။ ကြမ်းပြင်ပေါ်ကျကွဲနေပါသည့် ဟန်းရည်ပန်းကန်လုံးသည် သွန်းရွှေဆွတ်၏ မှာ ရှိနေတာမို့ သူ ငုံ့ကြည့်တော့ ပန်းကန်ကွဲစတစ်စသည် သွန်းရွှေဆွတ်၏ ခြေမထိပ်ပိုင်းလေးမှာ လာထိထားလျက် သွေးထွက်နေတာ မြင်ရပြန်ပါသည့်အဖြစ်။ သူ .. ကိုယ်ကြီးကိုင်းကုတ်လျက် ..

“ဟာ .. ခြေမလေးလဲ ထိထားတယ် .. မနာဘူးလား .. ရဲ့ .. ဟင် ..”

ဟု မေးလာမှ သွန်းရွှေဆွတ် ငုံ့ကြည့်မိသည်။ အားလုံး ရှုပ်ယှက်ခတ်နေတော့ ခြေမထိထားတာကိုပင် မသိလိုက် ..။ သွေးပူနေ၍လား မသိ ..။ ဒဏ်ရာက နာနေမှန်းပင် မသိ ..။ ခုံမှ ဟင်ခနဲ သွန်းရွှေဆွတ် ဖြစ်သွားရပါ၏။

ကြမ်းပေါ် ထိုင်ချလိုက်စဉ်ခိုက်မှာပဲ သူလည်း ဘေးမှလိုက်၍ ထိုင်လာကာ ခြေမလေးကို လက်ဖြင့်ခမ်းဖွဖွကိုင်ကြည့် .. လက်ကိုင်ပဝါဖြင့် သွေးကိုသုတ်ပေးနှင့် ဖြစ်နေတော့ သွန်းရွှေဆွတ် လက်လေးကာ၍ ..

“မနာပါဘူး .. နည်းနည်းထိတာပါ .. ကန်တော့ .. ကန်တော့ ..”

နှင့် ခြေမလေးကို အကိုင်ဆက်မခံနိုင်စွာ ငြင်းလည်း ငြင်း ..။ သူ့လက်ထဲမှ လက်ကိုင်ပဝါကို ဇွတ်ယူ၍ ခြေမလေးပေါ် အုပ်ကိုင်ထားသည်က သွန်းရွှေဆွတ်ပါ ..။

သူ့ကိုယ်ကြီးက သွန်းရွှေဆွတ်နှင့် အနီးတကပ် ..။ မျက်နှာအရမ်းကို ပျက်နေတာလည်း မြင်နေရတာမို့ သွန်းရွှေဆွတ်ပင် အားနာလာသည်။ ဤဖြစ်ရပ်မှာ ရွှေဆွတ်လည်း တာဝန်မကင်းတာ ရွှေဆွတ် အသိပါ ..။ ရွှေဆွတ်ကလည်း ကလိတိတိ ဆုပ်ခဲသည်ကိုးလေ။

“ခုချက်ချင်း တောင်းပန်ပါ ခင်ဘုန်းအိ ..”

ဟု သူ မာထန်ထန်ကြီး ပြောလည်းပြော ..။ ရတီလိုက်ကာ ခင်ဘုန်းအိကို ဆွဲခေါ်လာတော့ ခင်ဘုန်းအိ ခေါင်းခါလျက် မျက်ရည်တွေ ကျလာရင်းမှ ..

“အို .. အို .. မတောင်းပန်ဘူး .. မတောင်းပန်ဘူး ..”

နှင့် ခြင်းရင်း ကိုယ်လေးမျောကျသွားကာ မျှော်လင့်သွားလျက် ဧကန်တရားကျသွားပါပြီ။ သူ .. ခင်ဘုန်းအိမ်ကိုယ်လေးကို ထိန်းပွေ့ထားရာမှ ဒေါ်ကြီးဥကို ကြည့်ကာ ..

“ဆေးသွားယူပါ .. ဆေးသွားယူပါ ..”

နှင့် အော်လည်းအော် ..။ ဧည့်ခန်းဆီသို့ ခင်ဘုန်း၏ ကိုယ်လေးကို ပွေ့ချီခေါ်သွားကာ ဆိုဟရည်ကြီးပေါ်မှာ နေထိုင်ခတ်သွားရပါ၏။ သွန်းရွှေဆွတ် ရေတံခွန်ခွက်ခင် .. ရောက်သွားချိန်မှာ ဒေါ်ကြီးဥလည်း မရှိတော့ပြီ။ .. ခင်ဘုန်းအိမ်ရှိရာဆီသို့ ပြေးကာ ဆေးသွားယူနေရသည်မို့ သွန်းရွှေဆွတ်နှင့် ခင်ဘုန်းအိမ်ကိုမဲ ရှိနေကြပါသည်အဖြစ် ..။

သူ့မျက်နှာထက်မှာ စိတ်ပူရိပ်သည် ထင်းလျှောက်၏။ ခင်ဘုန်းအိမ်သတိမေ့သွားသည်ကို ကြည့်နေရင်း စိတ်ယောင်ဖြစ်သွားတာလည်း သိသာပါ၏။ တာဝန်အကြီးဆုံး အစ်ကိုကြီးတစ်ယောက်နယ် သူသည် ခင်ဘုန်းအိမ်၏ လက်လေးကို ထွေးထားလျက် ခင်ဘုန်းအိမ်၏ နာမည်လေးကို တောက်လျှောက်နေသည်။ ဒေါ်ကြီးဥ ဆေးပုလင်းနှင့် ရောက်လာတော့ ပါးလေးဆွဲဟ .. ဆေးထည့် .. ရေလောင်းထည့်နှင့် ရှိနေကြစဉ်ခိုက်သွန်းရွှေဆွတ် စိတ်ထဲမှာ မကောင်းနိုင် ..။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် .. ကျွန်ုပ်အဖြစ်တွေအားလုံးမှာ .. သွန်းရွှေဆွတ်ကြောင့် .. ဖြစ်ရသည်ချည်း .. ဟု နားလည်စိစားလာနေရသည်လေ။ အင်ခနဲ အလေးစားပေး၍ .. ခင်ဘုန်းအိမ်သတိပြန်လည်လာချိန်မှာ သူ သတိပြင်းရှိက်၍ ..

“ဒီလို စိတ်ကိုတင်းခဲနေအောင် လုပ်နေတာကိုက .. မကောင်းဘူး ခင်ဘုန်းအိမ် ..”

ဟု ခပ်ညည်းညည်းပြောပါ၏။ နောက် .. ခင်ဘုန်းအိမ် ကိုယ်လေးကို မြောက်ခနဲနေအောင် ပွေ့ချီ၍ အိမ်လေးရှိရာသို့ ခေါ်သွားဖို့ ပြင်သည်။ ဒေါ်ကြီးဥကိုလည်းကြည့်ကာ .. “ဒေါ်ကြီးဥ လိုက်နဲ့ ..”

ဟု ပြောလာပါ၏။ နောက် .. သွန်းရွှေဆွတ်ကို ကြည့်လာပါ၏။ ခုထိ နေရာလေးမှာ ခြေစုံလေးရပ်နေဆဲ သွန်းရွှေဆွတ်၏ စိတ်ထိခိုက်နေသော ပုံလေးကို မြင်တော့ ..

“ဒီမှာထိုင်နေ .. ဘယ်မှမသွားနဲ့ ..”

ဟု မှာသည်။ သွန်းရွှေဆွတ်၏ မျက်နှာလေးကို နောက်တစ်ခေါက် သူ ထပ်ကြည့်လာပြန်ကာ ..

“ကိုယ် စောစောက ပြောတဲ့စကားကို ကြားတယ်မဟုတ်လား သွန်းရွှေဆွတ် .. ဒီမှာထိုင်နေ .. ဘယ်မှမသွားနဲ့ ဆိုတဲ့စကား ..”

ဟု ထပ်ပြောပါ၏။ ခင်ဘုန်းအိမ်တော့ သူ့ရင်ခွင်ထဲမှနေ၍ မျက်လုံးလေးများကို မှေးစင်းလာရင်းမှ ရွှေဆွတ်ကို ကြည့်ကာ ..

“သူ့ကို .. ခင်ဘုန်း မမြင်ချင်ဘူး ကိုကို .. လုံးဝမမြင်ချင်ဘူး”

ဟု ညည်းညူသံလေးဖြင့် ပြောလာစဉ်ခိုက် သူ့ခေါင်းယမ်းသည်။ နောက်တော့ .. ဧည့်ခန်းဆောင်ကြီးထဲမှ ခြေလှမ်းကျကြီးဖြင့် သူ ထွက်ခွာသွားစဉ်ခိုက် ဘေးမှ ဒေါ်ကြီးဥလည်း လိုက်သွားရသည်ပါပဲ ..။

သွန်းရွှေဆွတ် နေရာလေးမှာ ငိုငိုကျန်ခဲ့သည်။
ပြီးတော့ .. ထမင်းစားဆောင်ကျယ်ကြီးထဲ ဝင်
ခုံကာ ဟင်းခွက်တွေအားလုံးကို အုပ်ဆောင်းဖြင့် အုပ်သည့်
ကြမ်းပေါ်မှ ပန်းကန်ကွဲတွေကို တံမြက်စည်းဖြင့် လှည်းကျင်း
ကျော်ပြားထဲထည့် ..။ အမှိုက်ပုံးထဲထည့်နှင့် လုပ်ကိုင်နေသ
သည့် စက်ရုပ်လေးတစ်ရုပ် ဆန်နေသည်ပါပဲ ..။

“ငါ့ကြောင့်ဖြစ်တာ .. ငါ .. ခင်ဘုန်းအိကို .. ရန်မတွေ
တဲ့နည်းနဲ့ အနိုင်ယူပြီမယ်ဆိုပြီး လုပ်ပြလိုက်မိတာ .. ခ
သူ တကယ်ပဲ ခံစားရပြီ .. ငါ .. မကောင်းတာပါ .. င
မကောင်းတာပါ .. ငါ .. ဒီမှာမနေတာဟာ .. အမှန်ဆ
ဝဲ .. တကယ်တော့ .. ငါဟာ .. ငါ့ပြဿနာတစ်ခု
တိမ်းရှောင်နေဖို့အတွက် .. အခိုက်အတန့် .. ဒီနေရာ
လာရှောင်နေတာပဲ .. ငါက .. ဒီမှာ .. အမြဲနေမယ့်သူ
မဟုတ်ဖူး .. ခင်ဘုန်းအိ ဆိုတာက .. ဒီအိမ်သား .. ငါ
ဘေးကလူ .. မရှိချင်းမရှိရင် .. ငါက မရှိရမယ့်သူ
ပြီးတော့ ငါ့ကိုယ်တိုင်က .. ငါ့အခက်အခဲ တစ်ခုကို
ဒီပန်းရိပ်မြို့ကို အသုံးချပြီး .. ခဏလာရှောင်နေတဲ့နည်း
ဖြေရှင်းနေတဲ့ သူ .. ငါ့ကိုယ်တိုင်ကရော .. ရိုးသားနေလ
လား ..”

ဟု ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဝေဖန်ရင်း အပြစ်တင်မိရင်း
ဖြင့် သွန်းရွှေဆွတ် မိမိဘာသာ လိပ်ပြာမသန့် ..။ အနေရအထိုင်
ကျပ်လာသည်။ အပြစ်မကင်းသူအဖြစ် ခံစားလာရသည်။ တောထ
လျှောက် အိမ်လေးရိရာသို့ ပြန်လာကာ ခြေမမှ ဒဏ်ရာလေးထိ

အနီးနီးပလပ်လေးဖြင့်ကပ် ..။ အဝတ်အစားတွေ သားရေသေတ္တာ
ဆေးထဲ ထည့်သိုသိမ်းရင်းဖြင့် ခဏချင်းမှာပဲ .. ဤပန်းရိပ်မြို့မှ
ဆွတ်ခွာသွားဖို့ အဆင်သင့် ဖြစ်သွားပြီ ဖြစ်ပါသော သွန်းရွှေဆွတ်
အဖြစ် ရောက်ရှိရပါပြီ ..။

ထိုအခိုက် လူရိပ်တစ်ခု အခန်းတံခါးဝမှာ ထင်၏။
ကြည့်လိုက်တော့ မျက်နှာတည်ကြီးဖြင့် တည်ငြိမ်စွာ ရပ်ကြည့်နေ
ပါသည့် ချမ်းမြေ့ခန့် ..။

သူ့အကြည့်တွေက .. အစဉ်တစိုက်ကြီး သွန်းရွှေ
ဆွတ် ထံမှာ ရှိနေသည်။

“မင်း .. ဒီလိုလုပ်လိမ့်မယ်ဆိုတာ .. ကိုယ် .. စောစော
ကတည်းက .. ကြိုသိနေတယ် မသွန်းရွှေဆွတ် .. ဒါကြောင့်
ဘယ်ကိုမှ မသွားနဲ့ .. ပန်းရိပ်မြို့ရဲ့ ဧည့်ခန်းဆောင်မှာပဲ
ထိုင်နေလို့ မှာခဲ့တာ .. ကိုယ် ပြန်ရောက်တော့ .. မင်း ..
အဲဒီမှာ ရှိမနေတော့ဘူး .. ထမင်းစား စားပွဲမှာလဲ အုပ်
ဆောင်းနဲ့ ဟင်းတွေကို မင်း အုပ်ထားခဲ့တယ် .. ပန်းကန်
ကွဲတွေလဲ မင်းရှင်းခဲ့ပြီးပြီ .. မင်းကတော့ .. ရှိမနေတော့
ဘူး .. မင်း ဘာလုပ်တော့မယ်ဆိုတာ ငါသိတယ် ..
ဒါကြောင့် .. ဒီကိုလိုက်လာတာ .. ရောက်တော့ .. ထင်
တဲ့အတိုင်းပါပဲ .. မင်းက .. ဒီကထွက်ခွာသွားတော့မယ့်
သွန်းရွှေဆွတ် ဖြစ်နေပြီကိုး ..”

ဟု ပြောနေသံက တည်ငြိမ်ပြတ်သားနေသည်။
သွန်းရွှေဆွတ် ဘာမျှပြန်မပြော ..။ ပြောရန်လည်း မလိုတော့ပြီ
ပဲ ..။ ဘာကြောင့် .. ဤပန်းရိပ်မြို့ကြီးမှ .. သွန်းရွှေဆွတ်

www.burmeseclassic.com

ထွက်ခွာသွားတော့မည်ဆိုတာ သူလည်း သိသည်။ သွန်းရွှေဆွတ်လည်း သိနေသည်။ သိပြီးသားကိစ္စကို .. နောက်ထပ်ပြောနေခြင်းသည် အချိန်ကုန်ခြင်းပဲ အဖတ်တင်မည်လေ ..။ သားရေသေတ္တာလေးကိုဆွဲ၍ သွန်းရွှေဆွတ် ထရပ်တော့ သူ အိမ်လေးထဲဝင်လာသည်။ သွန်းရွှေဆွတ်၏ ရှေ့တည်တည်မှာ သူရပ်လျက် ခပ်တည်တည်ကြီးပဲ ကြည့်နေသည်။

“ဘယ်သူက .. မင်းကို .. ဒီကထွက်သွားခိုင်းနေလို့လဲ .. အလုပ်ဖြုတ်လိုက်လို့လဲ .. အလုပ်ဖြုတ် မခံရမချင်း .. မင်း .. ဒီကထွက်သွားခွင့် မရှိဘူး ဆိုတာလောက်ကိုတော့ နားလည်ရမှာပေါ့ မသွန်းရွှေဆွတ် .. ဟင် ..”

ဟု ပြောလာသံတွေထဲမှာ သွန်းရွှေဆွတ်ကို ပန်းရိပ်မြို့မှ ထွက်ခွာခွင့် မပေးသူတစ်ယောက်၏ ဩဇာရိပ်ငွေ့တွေ သိသိသာသာကြီးပဲ ပါလာနေသည်။

“ကျွန်မ .. အလုပ်က ထွက်ပါတယ် .. ထွက်ခွင့်လဲပြုပါ ..”

ဟု သွန်းရွှေဆွတ် ပြောကာ ဘေးဘက်ကရှောင်၍ ရှေ့ကိုလျှောက်ဖို့ ကြိုးစားတော့လည်း မရ ..။ သူ ရှေ့မှလိုက်၍ ပိတ်ဆီးကာထားလိုက်ရင်းမှ ..

“မင်းသဘောနဲ့မင်း .. ဒီကို .. အလုပ်လုပ်မယ်ဆိုပြီး ခပ်တည်တည် ရောက်လာတယ် .. ငါက ခန့်ခွဲတယ် .. ခွဲ .. မင်းသဘောနဲ့မင်း .. အလုပ်ကထွက်တယ်ဆိုပြီး မင်းက ထွက်သွားတာကို .. ငါက .. အလုပ်က နားခွင့်ပြုလိုက်မယ်လို့များ ထင်နေသလား သွန်းရွှေဆွတ် .. ဒီမှာ .. ချမ်းမြေ့ခန့် ဆိုတဲ့ကောင်က ခပ်ညည်ကြီး ဖြစ်နေပြီးတော့

ကိုယ့်အိမ်က ခင်ဘုန်းအိကို မထိန်းသိမ်း .. မဆုံးမနိုင်လို့ မင်းကို .. သူ ကိုယ်ထိလက်ရောက် စော်ကားနိုင်ခဲ့တယ် ဆိုတဲ့ အဖြစ်မျိုးကြောင့် .. မင်း .. ဒီကထွက်သွားရတယ်လို့တော့ .. ငါ့ဘဝမှာ .. အထင်ကျန်မခံနိုင်ဘူး .. မင်း .. ဒီမှာဆက်နေရမယ် .. မင်းရဲ့လုပ်ရည်ကိုင်ရည်ကိုလဲ ငါ သဘောကျတယ် .. မင်း .. ဒီကထွက်သွားမှာမျိုးကိုလဲ .. ငါ .. အဖြစ်မခံနိုင်ဘူး .. မင်းကို .. မင်းကို .. ငါ .. ဒီမှာ ဆက်ရှိနေစေချင်တယ် .. ဒါ .. ငါ .. အရိုးသားဆုံး ဝန်ခံခြင်းပဲ ..”

ဟု ဆက်တိုက်ကြီး ပြောချလာတော့ သွန်းရွှေဆွတ် ခိုင်ကျသွားရပါ၏။ သူ အမှန်အတိုင်း ပြောနေခြင်းဆိုတာကိုတော့ သွန်းရွှေဆွတ် ယုံကြည်ပါသည်။ သူသည် စိတ်ထဲကမပါသော ဟန်ဆောင်စကားမျိုးကို ပြောရမှာ ဝန်လေးသူတစ်ယောက် ဖြစ်နေသည်ဆိုတာကိုလည်း နားလည်ထားသည်။ ယုံကြည်မိသည်။ ဘယ်လိုနည်းနှင့်မှလည်း ရွှေဆွတ်ကို ဤပန်းရိပ်မြို့မှ ထွက်ခွာခွင့် ပေးမှာမဟုတ် ဆိုတာကိုလည်း ပို၍နားလည်လာနေရသည်။

သူ .. သွန်းရွှေဆွတ်၏ လက်ထဲမှ သားရေသေတ္တာကို ခပ်တင်းတင်းပဲ ယူသည်။ ခုတင်ဆေးမှာ သွားချသည်။ သွန်းရွှေဆွတ်ကို ကြည့်ကာ ..

“မင်း ကိုယ်တိုင် .. အဲဒီဆိုဖာမှာ သွားထိုင်မှာလား ..”

ခေါ်သွားရမှာလား မသွန်းရွှေဆွတ် ..

ဟု မေးသံတွင် သွေးသားရင်းချာတစ်ယောက် .. အစ်ကိုကြီးတစ်ယောက်၏ လေသံတွေပါလာသည်။ ခေါင်းမာ

သော ညီမလေးတစ်ယောက်ကို ငေါက်ဆတ်ဆတ်လေး နိုင်သော မေးသံမျိုးလည်း ဖြစ်နေသည်။ သွန်းရွှေဆွတ် ဆိုတာကြီးမှာ သွားထိုင်တော့ သူ သက်ပြင်းရှိက်၍ မျက်နှာချင်းဆိုင်မှာ ထိုင်သည်။ ဟန်းနီးမလတ်စံကပ်ထားသော ခြေမလေးကိုလည်း ကြည့်သည်။ ခုထိ ဟင်းရည်တွေ စွန်းထင်းကျန်နေဆဲ အဝတ်အစားများဖြင့် ရှိနေပါသော သွန်းရွှေဆွတ်ကိုလည်း ကြည့်သည်။ မျက်နှာထက်တွင် စိတ်မကောင်းရိပ်များ စွန်းထင်းလျက်

“ဒီလိုဟင်းရည်တွေပေးနေတဲ့ အဝတ်နဲ့ .. အမိက .. ဒီအိမ်က ထွက်သွားတော့မယ်ပေါ့လေ .. အဝတ်အစားလေးတောင် မှလဲဖို့အထိ .. အချိန်မပေးနိုင်တော့ပဲ ချက်ချင်းကြီးတို့ ကောက်ထွက်သွားတော့တာကိုး .. နည်းနည်းလေးမှ အချိန်မဆိုင်းတော့ပဲကိုး ..”

ဟု တစ်ယောက်တည်း ညည်းသလို ပြောသည်။ နောက်တော့ .. ခေါင်းယမ်းကာ ..

“တကယ်တော့ .. ကိုယ့်ဘဝမှာ .. ထက်မြက်တဲ့ .. တိုင်ပင်ဖော်တစ်ယောက်ဆိုတာ လိုအပ်နေတယ် သွန်းရွှေဆွတ် .. အဲဒါကို .. မင်းရောက်လာမှ .. ကိုယ်ပိုနားလည်လာတယ် .. ဒေါ်ကြီးဥတို့ ဆိုတာက .. အရိုးခံလူကြီးသူမ ဖြစ်နေတယ် .. ဘာဘစီး ဆိုတာကလည်း ကိုယ့်ထက်အများကြီး အသက်ကြီးတယ် .. သူ့ကို .. အားလုံးဖွင့်ပြောပြလို့ မရတဲ့အရာတွေ ရှိတယ် .. ကိုမျိုး ဆိုတာက .. ကိုယ့်ဆီက ဂိုက်ဆံတွေကို .. ရနိုင်သမျှ .. ယူနေဖို့ပဲ တွေးနေတဲ့သူ .. ခင်

ဘုန်းအိ ကလဲ .. ကိုယ့်ကို ပိုင်ဆိုင်လိုက်နိုင်ဖို့ပဲ .. စိတ်ကူးထဲမှာ ထားနေတဲ့သူ .. သူဟာ .. ကိုယ့်ကို .. တကယ်ပဲ ချစ်ခြတ်နိုးနေခြင်းလား .. ပစ္စည်းဥစ္စာတွေကိုပဲ .. မြတ်နိုးနေခြင်းလား ဆိုတာ .. ကိုယ်ဝေခွဲမရနိုင်သေးဘူး .. သူတို့နှစ်ယောက်ဟာ .. ကိုယ့်အပေါ်မှာ မရိုးသားခြင်းတွေနဲ့ အုပ်မိုးနေကြတယ်လို့ ကိုယ်ထင်တယ် .. ကိုယ့်မှာလူတွေ အများကြီးရှိတယ် .. အလုပ်သမားတွေရှိတယ် .. ဘာဘစီး ရှိတယ် .. ဒီအိမ်က ဒေါ်ကြီးဥတို့ ဘုတ်ဘုတ်တို့ .. နွဲ့ကျောတို့ရှိတယ် .. ဒါပေမဲ့ .. အလုပ်သမားတွေကို .. ကိုယ်က .. ကိုယ့်ရင်ထဲက .. အထီးကျန်နိုင်နေမှုတွေကို ဖွင့်ပြောပြလို့ ရမလား .. သင့်ပါမလား .. ဘာဘစီးကိုရော .. ပြောသင့်ပါမလား .. ဒေါ်ကြီးဥတို့ အသက်ကြီးနေတဲ့ .. စိတ်ရင်းရိုးစင်းလွန်းသူ .. ဘုတ်ဘုတ်နဲ့ နွဲ့ကျောလို သူတို့ဘာသာ တောင်သူတို့ ဘာတွေပြောနေမှန်း မသိအောင် ပေါတာတာ လေးတွေနေတဲ့သူ .. အဲဒါတွေကို .. ကိုယ်က ပြောပြနေရမှာလား .. ကိုယ့်မှာ .. အထီးကျန် သိပ်နိုင်နေတယ် .. လူတွေအများကြီး ရှိနေတဲ့ ပန်းရိပ်မြို့မှာ .. ကိုယ်ဟာ .. တစ်ယောက်တည်း အထီးကျန်နိုင်နေတယ် .. ကိုယ်ပြောတာ မင်း နားလည်နိုင်မယ် ထင်တယ် ..”

သူ ပြောပြီး ငိုနေရာမှ ပြတင်းအနီးမှာသွားရသွားသည်။ အထေးကို ငေးကြည့်နေသည့် သွန်းရွှေဆွတ် သူ့ကိုကြည့်နေရင်းမှ .. ဘဝတစ်ခုမှာ .. အရမ်းကို .. ထီးထီးကြီး နေနေရပါသည့် သူတစ်ယောက်၏ စံစားမှုများကို ဖတ်ရှုနားလည်နေရသည်။

သို့ ရှိရှိလာနေရပါ၏။ သူ .. အတန်ကြာ ငြိမ်သက်စွာ ရပ်နေရာမှ သွန်းရွှေဆွတ်ဘက်ကို ပြန်လှည့်ကြည့်လာသည်။ ပြတင်းပေါက်ပေါင်ကို ကျောပေးမှီလိုက်ရင်းမှ ..

“မင်းနဲ့ဆိုတော့ .. မင်းနဲ့ပတ်သက်လို့ .. ငါ .. ဒီအထဲ အတွင်းလေးမှာ ကြည့်နေရင်း မြင်နေရင်းနဲ့ သိသိလာတာက .. မင်းမှာ ထက်မြက်တဲ့ အရည်အချင်းလေးတွေ ရှိတယ် .. ဒီနေ့မှာပဲ .. မင်း .. ငါ့ရုံးခန်းမှာ .. ငါ့အတွက် ရပ်တည်မေးမြန်းတာမျိုးကိုလဲ ကြုံခဲ့ရတယ် .. ဒါတွေဟာ .. ငါ့ဘဝမှာ ထူးခြားနေမှုတွေပဲ .. မင်းဟာ .. ထူးခြားတဲ့ အရည်အချင်းတောင်းလေးတွေ ရှိနေတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပဲ သွန်းရွှေဆွတ် .. မင်းဟာ ပန်းရိပ်မြို့မှာ ရှိနေခြင်းအတွက် .. ငါ့မှာ အထောက်အကူရမယ့်သူ ဖြစ်လာလိမ့်မယ်လို့ ထင်လာနေမိတယ် .. အဲဒါဘာကြောင့် .. အဲသလို ငါ ယုံကြည်နေမိတယ်ဆိုတာကို .. ဒီထက်လဲ .. ငါ မပြောပြတတ်ဖူး ဖြစ်နေတယ် .. စိတ်ထဲက ဖြစ်နေတာ .. အဲသလိုပြောရမယ် ထင်တယ် .. စိတ်ထဲက ယုံနေတာ ..”

သူ ပြောနေသည်က .. သူ့ရင်ထဲက အရာတွေကို ရိုးသားစွာ ချပြနေသည့် ဝန်ခံသူတစ်ယောက်၏အသွင် ..။

“မင်း .. မနေ့ကမှ .. ဒီကိုရောက်ခဲ့တာပါ .. ဒါပေမဲ့ .. မနေ့ကရယ် .. ဒီနေ့ရယ်မှာ .. ဒီတိုတောင်းတဲ့ အချိန်အတွင်းမှာ .. မင်းရဲ့ အရည်အချင်း .. မင်းရဲ့စိတ်ဓာတ် .. အဲဒါတွေကို .. ငါ .. ထဲထဲဝင်ဝင် မြင်လာမိတယ် .. သိ

နေမိတယ် .. အဲဒါ .. မင်းနဲ့ငါကြားမှာရှိတဲ့ ထူးခြားချက်ပဲ .. မင်းနဲ့ .. ငါ့အခန်းမှာ ဗီရိုကြီးရွှေတာတွေ ဘာတွေ ကိစ္စနဲ့ .. စကားပြောဖြစ်ခဲ့တယ် .. မင်းရဲ့ပြတ်သားမှုကို .. ငါကြုံခဲ့ .. နှစ်လိုခင်မင်မိခဲ့တာပါပဲ .. မင်းနဲ့ .. ငါ .. ငါ့ရုံးခန်းမှာ ထပ်ဆုံရတယ် .. ကိုမျိုးနဲ့ ပတ်သက်ပြီး .. မင်း .. ငါ့ဘက်က ရပ်တည်ပြခဲ့တယ် .. အဲဒါ .. ငါ့ဘဝမှာ ထူးခြားမှုပဲ .. ခု .. ခင်ဘုန်းအိနဲ့ မင်း .. ထမင်းစားဆောင်မှာ ဖြစ်ပျက်ခဲ့ကြတာတွေရှိတယ် .. ဒီတိုတောင်းတဲ့ ကာလလေးမှာ .. မင်းရဲ့ အေးအေးဆေးဆေးနဲ့ တစ်ဖက်သားကို .. အရုံးမပေးတတ်ပဲ ရင်ဆိုင်တဲ့ပြန်တတ်တယ် ဆိုတဲ့ အရည်အချင်းကို .. ငါ .. အသိအမှတ်မပြုပဲ မနေ့ နိုင်လောက်အောင်ပဲ တွေ့နေရ .. မြင်နေရတယ် .. မင်း .. မင်းဟာ .. ထက်မြက်တဲ့ မိန်းကလေး .. စိတ်ဓာတ် .. ခိုင်တည်ရင်ဆိုင်ရတဲ့ မိန်းကလေး .. အဲသလို .. အရည်အချင်းရှိတဲ့ သူတစ်ယောက်ဆိုတာ ငါ သိနေရနေလေ .. မင်းကို .. ဒီမှာရှိနေစေချင်လေလေ ဖြစ်နေတယ် .. ဘယ်လိုပြောရမလဲ .. စိတ်ချင်းအားဖြင့် ... ယုံကြည်ရင်းနှီးမှု ဖြစ်လာတယ်ပဲ ပြောရမလား .. အဲသလိုပြောရမယ်ထင်ပါရဲ့ ..”

ဟု သူ တောက်လျှောက် ပြောနေတော့ သွန်းရွှေဆွတ် စိတ်ထဲမှာ မကောင်း ..။ ဤပန်းရိပ်မြို့မှ သွန်းရွှေဆွတ်ကို မထွက်ခွာစေဖို့အတွက် သူ ပြောနေခြင်းသည် .. စကားရှည်ကြီး ဖြစ်နေသည်။ မာနရိပ်ပြည့်သိပ်နေတတ်ပါသော သူ့မျက်ဝန်းများ

ကို သွန်းရွှေဆွတ် ကြိုးမင်းဖူးခဲ့သည်မို့ ..။ ဤသို့သောလူ
 ယောက် .. ဤပန်းရိပ်မြို့မှ သွန်းရွှေဆွတ်ကို ထွက်မသွားဖို့
 နေခြင်းဆိုတာကို သိနေရသည်မို့ ..။ သွန်းရွှေဆွတ် သူ့ကို
 မဆင်းရဲစေချင်တော့ပါ ..။ သူ့စိတ်ကို ဆန့်ကျင်၍ မပြော
 တော့ပါ ..။

“မင်းဟာ .. ကိုယ့်ကို မပြောပြချင်တဲ့ အကြောင်းတစ်
 ကြောင့် .. ဒီပန်းရိပ်မြို့ကို ခုလို .. ရောက်လာတယ်ဆိုတာ
 ကိုလဲ .. ကိုယ်သိနေတယ် .. အဲသလို နားလည်ထားတယ်
 တစ်နေ့မှာ .. မင်း .. ဒီကထွက်ခွာသွားမှာပါ .. မင်း
 အခက်အခဲတစ်ခုခု .. ပြောပြနေလည်ဖြစ်သွားတဲ့အခါ
 မှာ ထွက်သွားမှာပဲဆိုတာ ကိုယ် နားလည်ထားပါတယ်
 အဲသလို .. ထွက်သွားတာမျိုးကျတော့ .. ကိုယ် .. ဘာ
 လို့မှ တားလို့ရတော့မှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ သိထားတာနဲ့
 ကိုယ်ကျန်ခဲ့ရမှာပါပဲ .. ဒါပေမဲ့ .. ခုလို .. ခင်ဘုန်း
 ကြောင့် .. မျက်နှာပူလို့ .. စိတ်မကောင်းလို့ .. အခဲ
 ခက်လို့ .. ထွက်သွားတာမျိုးကိုကျတော့ .. ကိုယ် .. လာ
 ပိုက်ရပ်ကြည့် မကျန်ခဲ့နိုင်ဘူး သွန်းရွှေဆွတ် .. ဘာလို့
 ဆိုတော့ .. ဒီအချိန်မှာ .. မင်းရဲ့ပြဿနာဆိုတာကြီးက
 ပြေလည်ကျေလည်နေတဲ့ကာလ မတိုင်သေးဘူးဆိုတာ ကို
 သိထားနေရလို့ပဲ .. ကိုယ်တွေ့ဆမိနေရလို့ပဲ .. ပြီးတော့
 ကိုယ့်ဘက်က တာဝန်မကင်းတဲ့ ဒီမပြေလည်မှုဆိုတာ
 ကြောင့် သွားလိုက်ရမှာမျိုးကိုလဲ .. ကိုယ် အဖြစ်မခံနိုင်
 ဘူး .. ပြီးတော့ ..”

သူ တောက်လျှောက်ပြောနေရာမှ သွန်းရွှေဆွတ်ကို
 ကြည့် လာသည်။ သူ့ကိုလည်း ရွှေဆွတ် ဝေးကြည့်မိရပါပြီ ..။
 ထက်မြက်သော မျက်ဝန်းများပိုင်ရှင်ဟု သွန်းရွှေဆွတ်ကို သူ
 ပြောခဲ့သည် ..။ စောစောလေးကပဲ ပြောခဲ့သည်။ ဒါပေမဲ့ .. သူ
 တရော .. ထက်မြက်သည့် မျက်ဝန်းများကို ပိုင်ဆိုင်သူဖြစ်သည်
 ဆိုတာ .. တောက်ပနက်မှောင်နေသော မျက်ဝန်းများဖြင့် သိသာ
 နေသည်ပါပဲ ..။ ခုလည်း .. သွန်းရွှေဆွတ် .. ကိုသန့်ကြောင့် ..
 ဤပန်းရိပ်မြို့သို့ ရောက်လာရသည်ကိစ္စ ..။ နှုတ် .. သွန်းရွှေဆွတ်
 အခက်အခဲ တစ်ခုကြောင့် ရောက်လာရခြင်း ဆိုတာကို မှန်းဆ
 နားလည်ထားသူတစ်ယောက် ဖြစ်နေချေသည့် မဟုတ်ပါလား
 လေ ..။ ဒါကြောင့် .. သွန်းရွှေဆွတ် မငြင်းချင်တော့ ..။

“ဟင့်အင်း .. ကျွန်မ .. ဘာအခက်အခဲမှ မရှိပါဘူး ..
 သက်သက် .. အလုပ်လာလုပ်တာပဲ ..”

ဟူ၍လည်း မလိမ်ချင်တော့ ..။ သူသိနေသည်ဟု
 ဖွင့်ပြောလာမှတော့ ငြိမ်နေလိုက်တာပဲ ရိုးသားဝန်ခံရာ ရောက်နေ
 သည် မဟုတ်ပါလားလေ ..။

သူ သွန်းရွှေဆွတ် ရှေ့မှာ လာရပ်သည်။ သွန်းရွှေ
 ဆွတ်ကို ငုံ့မှီး၍ ကြည့်လာသည်။ မင်း ဘာလိမ်ချင်နေသေးသလဲ
 ဆိုသည့် အကြည့်မျိုးမဟုတ် ..။ သွန်းရွှေဆွတ်ကို မျှဝေခံစား
 သေးနေသော စာနာသိမ်မွေ့သည့် အကြည့် ..။

“ပြီးတော့ .. မင်း .. အိမ်ကိုလဲ .. လောလောဆယ်မှာ
 ပြန်နိုင်မှာ မဟုတ်သေးဘူး .. မနေ့ကမှ အခက်အခဲတစ်ခုခု
 ကြောင့် ဒီကိုရောက်လာတဲ့မင်းဟာ .. မင်းအိမ်မှာမနေချင်

လို့ ထွက်လာတယ်ဆိုတဲ့မင်းဟာ .. ဒီနေ့မှာ .. မင်းအိမ်
ပြန်သွားသူတစ်ယောက်တော့ ဖြစ်မလာနိုင်သေး
တခြားတစ်နေရာရာကို .. မင်း ရှာရဦးမယ်ဆိုတာ ..
နားလည်ထားတယ် .. အဲဒါကို .. ကိုယ် .. စိတ်မချ
စိတ်ပူတယ် ..

ဟု ပြောလာသည်။ သူက .. သွန်းရွှေဆွတ်
အခြားတစ်နေရာရာမှာ .. သွားနေရင်း တစ်ခုခု ဖြစ်မှာကို
ပူသည်တဲ့လား ..။ သူ့စေတနာကို နားမလည်ပဲ နေရ၍မရ
သူ့စိတ်ရင်းကို အားကိုးယုံကြည်မှုမရှိပဲ နေ၍လည်း မရနိုင်
သည့် အဖြစ်။

“မင်း .. ဒီကထွက်မသွားဘူး ဆိုတာကို .. ကိုယ်နားထောင်
ဖို့ စောင့်နေပါတယ် မသွန်းရွှေဆွတ် ..”

ဟု မေးလာသံတွင် စိုးရိမ်ရိပ်တွေ ပါနေသည့်
သွန်းရွှေဆွတ် ထွက်သွားချေဦးမည်လား ဆိုသည့် သောကဋ္ဌေ
ပါနေသည်။

သွန်းရွှေဆွတ် မောကြည့်လိုက်မိရာမှ မျက်ရည်
ဖြုတ်ခနဲ ကြွေ၏ ..။

ရွှေဆွတ်မှာ .. အစ်ကိုတစ်ယောက် ရနေသလိုပဲ
လား .. ဟု ခံစားရသည်။

မျက်စိနားများတွင် တည်ငြိမ်ရင့်ကျက်သော အနီ
နှင့် စာနာနားလည်သော အရိပ်များ ပြည့်သိပ်နေကာ .. စောင့်
ဆိုင်းနေပါသော .. သူ့မျက်နှာကို တစ်ချက်မျှ မော့ခနဲကြည့်
မှ သွန်းရွှေဆွတ် မျက်လွှာချသည်။ သွန်းရွှေဆွတ် မျက်ရည်

တာကိုမြင်၍ သူ့မျက်နှာထက်တွင် ကြေကွဲနာကျင်ရိပ် .. စာနာ
ရိပ်တွေ ပြည့်သိပ်အုပ်မိုးလာနေကြတာကို သွန်းရွှေဆွတ်၏ နှလုံး
အိမ်က .. ဥပေက္ခာမပြုရက်နိုင်စွာဖြင့် ..

“ရွှေဆွတ် ဒီမှာနေပါ့မယ် အစ်ကိုလေး .. ရွှေဆွတ်ကို ..
နားလည်စာနာပေးတဲ့ အစ်ကိုလေးကို ကျေးဇူးတင်မိတယ် ..
ရွှေဆွတ်ရဲ့ ကျေးဇူးရှင်အဖြစ်လဲ ကုန်တော့ပါတယ် ..”

ဟု ပြောလည်းပြောမီ ..။ တကယ်လည်း ကြမ်းပေါ်
ကျို့ကျို့လေးထိုင်ကာ လက်အုပ်လေးချီ၍ ကုန်တော့မိရပါပြီ
တည်း ..။ သူ့ .. ကိုယ်ကြီးကိုင်းကျလာကာ သွန်းရွှေဆွတ်ကိုယ်
လေးကို ထူပွေ့၍ ဆိုဖာထက်မှာ ပြန်ထိုင်စေသည်။ သူကိုယ်တိုင်
လည်း ရင်ထဲမှာ မကောင်းနိုင် ..။ ဤကောင်မလေး .. အတော်
ကြီးကို ခက်ခဲသည်ကိစ္စကြုံ၍ ထွက်လာခြင်းဟု နားလည်ထားရ
ရင်းမှ .. မျက်ရည်လေးတွေကို သုတ်ပေးနေချင်ပါလျက်နှင့်
မသင့်သည်မို့ လက်ကိုင်ပဝါလေး ထုတ်ပေးကာ ..

“မျက်ရည်တွေကို သုတ်လိုက်နော် .. ဒီနေ့ကစပြီး ..
အစ်ကိုလေးကို .. တကယ် အစ်ကိုကြီးတစ်ယောက်လို
သဘောထား .. ဟုတ်လား ..”

ဟု ဖွဖွညင်ညင် ပြောမိရပါ၏။ တုန်ခါနေသော
လက်ချောင်းသွယ်လေးများဖြင့် လက်ကိုင်ပဝါလေးကို သွန်းရွှေဆွတ်
ယူခိုက် ရင်ထဲမှာ မကောင်း ..။

မည်မျှပင် စိတ်ဓာတ်အရာအားဖြင့် တည်ငြိမ်ရင့်
ကျက်သည်ဆိုစေ ..။ ထက်မြက်သည်ဆိုစေ ..။ မိန်းမသား
ပေမို့ .. တကယ်တမ်း ရင်ထဲကြေကွဲငိုရွှက်ရချိန် ခံစားမျက်ရည်

www.burmeseclassic.com

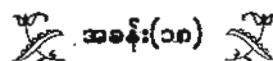
ကျချိန်များမှာ .. မိန်းမသားဟူသည် .. လက်များလေး
တုန်ခါအေးစက်ရချေမည်သာ ..။

သူ .. လက်လေးကို ထွေးဆုပ်၍ နှစ်သိမ့်လိုက်
သည် ..။ ဒါပေမဲ့ .. သူ .. ကိုယ်ကိုမတ်လိုက်ကာ သက်ပြင်းနှိုး
၍ ..

“ကတိတည်စေနော် သွန်းရွှေဆွတ် .. ဓဏနားလိုက်ပါ ..
ရေမိုးချိုးလိုက်ပေါ့ .. ဟုတ်ပလား .. ပြီးရင် .. ကိုယ်တို့
တူတူ .. ထမင်းစားသောက်ကြတာပေါ့ .. ဒေါ်ကြီးဥတို့
နဲ့ပဲ ထမင်းပြင်ခိုင်းမယ် .. မိဘုတ်နဲ့ အခေါ်လွှတ်လိုက်
ပယ် .. ဟင်းရည်ပူ ထိထားတဲ့ နေရာကို .. မိဘုတ်နဲ့သေး
လူးခိုင်းပါ .. ကဲ .. ကိုယ်သွားမယ် ..”

ဟု .. အရမ်းကို တည်ငြိမ်စွာ .. ပြောနေသော ချမ်း
မြေ့ခန့် အဖြစ် ပြန်ရောက်သွားရလျက် .. စိစိမံမံကြီးလည်း ပြော
ကာနေရာမှ သူ ထွက်ခဲ့ရပါ၏။

ဒါပေမဲ့ .. မျက်ရည်ဥလေးတွေ ဖြုတ်ဖြုတ်ကြွေလာ
ရင်း .. သို့ကို .. ကန်တော့ရှာပါသည် .. မရွှေရည်ပန်းဆက်
လှလိုက်ပါသည် .. သွန်းရွှေဆွတ်လေး၏ သနားစရာ .. မျက်နှာ
နုနုဥလေးသည် .. သူ့ရင်တွင်းဆီဝယ် .. နစ်နေအောင် ပါလား
နေချေသည်တကား ..။

ထမင်းပွဲသည် စကားသံဆိတ်ဆိတ်ဖြင့်ပဲ ပြီးမြောက်
အုန်ဆုံးသွားခဲ့ပါသည်။ အဖြစ်။ သူကတော့ ထမင်းစားနေရင်းမှ
သွန်းရွှေဆွတ်ကို လှမ်းလှမ်းကြည့်တတ်သည်။

“ဟင်းထည့်စားဦးလေ .. မသွန်းရွှေဆွတ် ..”

ဟုလည်း လှမ်းလှမ်းပြောတတ်သည်။ ဒါပေမဲ့
ဘကယ်တမ်းကျတော့ သူ့ထမင်းပန်းကန်မှာ ထမင်းခပ်များများ
အုန်ခဲ့လျက် .. ဟင်းလည်း သိပ်မယူစားဖြစ်ခဲ့တာ အားလုံးမြင်မြင်
အကြံရသည်ပါပဲ ..။

သွန်းရွှေဆွတ်ကို ထမင်းလာစားဖို့ တကယ်ပဲ
ဘုတ်ဘုတ်နှင့် အခေါ်လွှတ်ခဲ့သည်ပါပဲ။ ရွှေဆွတ် ရောက်သည်
အထိလည်း ထမင်းမစားသေးပဲ သူ စောင့်နေခဲ့ပါ၏။

ပြီးတော့ .. အန်ကယ်တူးနှင့် ဘဘဦးလူလှပါမကျန် ..
အားလုံးကိုဝိုင်း၍ တူတူစားခိုင်းသည်။ လူလေးနည်းနည်းနှင့်
တိတ်ရုပ်ထွေးရှိန်တွေ မကုန်ခမ်းနိုင်သေးခင်မှာ .. ထမင်းစားနေ

ခြင်းထက် ..။ လူများများဖြင့် စားလိုက်ခြင်းက ပို၍ကောင်း
ဟု သူ ဆုံးဖြတ်နားလည်ထားပုံ ရနေပါ၏။

ဒါပေမဲ့ တကယ်တမ်းကျတော့ အစားပုပ် ဘုတ်ဘုတ်
နှင့် နွဲ့ကျော့တို့နစ်ယောက်မှအပ ဘယ်သူမှ ထမင်းသိပ်စား
ကြ ..။

အလိုက်ကမ်းတရား မသိသော ဘုတ်ဘုတ်က
ပဲဟင်းချိုရည်ကို တရူးရှူးမှုတ်မှုတ်သောက်နေသေးသည့် အပြစ်
မျက်ထောင့်နှင့် ဒေါ်ကြီးဥ လှမ်းကြည့်လည်းမရ။ ဟင်းတိုင်း
လည်းစားကောင်းနေသည်ချည်းမို့ နှစ်ပန်းကန်မောက်မောက်
ကြသည်က ဘုတ်ဘုတ်နှင့် နွဲ့ကျော့ပါ ..။

တော်နေ .. ဟင်းရည်ထပ်ဖြည့်ဖို့ ထလိုက်
တော်နေ .. ထမင်းအုပ်ကြီးထဲ ထမင်းထပ်ဖြည့်လိုက်နှင့် အ
နည်းသည်တော် လုပ်နေကြပါသည်။ ဘုတ်ဘုတ်နှင့် နွဲ့ကျော့တို့
ကောင် ရှိနေ၍သာ ထမင်းဝိုင်းသည် တိတ်ဆိတ်ခြောက်သွေ့
ဖြင့် အဆုံးမသတ်ရခြင်းဟု သွန်းရွှေဆွတ် နားလည်နေမိ
၏။ ထိုနှစ်ကောင်ကိုပဲ ကျေးဇူးတင်ရမလိမ့် ဖြစ်နေသေးသ
လေ ..။

“ဒေါ်ကြီးဥ .. နောက်နေ့တွေအတွက်ရော .. ညနေ
အတွက်ရော .. ခင်ဘုန်းအိ ဘာနဲ့စားချင်သလဲဆိုတာ အ
သွားသွားမေးပါ .. သူစားချင်တာကို လုပ်ပေးလိုက်ပါဗျာ
မသွန်းရွှေဆွတ် .. သူ့အပေါ် နားလည်ခွင့်လွှတ်ပေး
ကျွန်တော် ထပ်တောင်းပန်ချင်ပါတယ် .. ဒါပေမဲ့ .. နေ
ထဲမှာ ဒီကိစ္စ .. ဘာမှကို ဆက်ပြီးမထားပါနဲ့ ..”

ပစ်လိုက်ပါ .. နေမြဲအတိုင်း .. ခါတိုင်းလိုပဲ .. လုပ်ချင်
တာလေးတွေကို လုပ်ပါ ..”

ဟု ထမင်းတစ်ပန်းကန်ပင် မကုန်ပဲ ထမင်းကို
လက်စသတ် ..။ ရွှေတစ်ဖုန်ခွက် သောက်ပြီးသည့် နောက်မှာ သူ
ပြောလာပါ၏။ နောက်တော့ .. ထပြန်သွားသည်ပါပဲ ..။

ပန်းကန်တွေ ဆေးနေသည့် ဘုတ်ဘုတ်နှင့် တံမြက်
လှည်းကျင်းနေသည့် နွဲ့ကျော့တို့ကတော့ ဘေးတိုက်လေးလှမ်း
ကြည့်လိုက်လျှင် ဝမ်းခေါင်းလေးတွေ အိုင်နေအောင် အပြတ်တီး
ထားကြလျက် ကလေးတွေပီပီခုလို .. စခန်းကြီးကြီးဖြင့် အစ်ကို
လေးနှင့် တူတူစားခဲ့ရတာကို ဝမ်းမြောက်ပီတိဖြစ်နေကြပါချေ
သတည်း ..။

ခါတိုင်းနေ့ဆို .. ညစာဆိုလျှင် သီးသန့်မီးဖိုဆောင်
ကျယ်ကြီးမှာ လွတ်လွတ်လပ်လပ်ပဲ ဒေါ်ကြီးဥနှင့် အန်ကယ်တူး
ရော၊ ဘုတ်ဘုတ်တို့ရော .. တူတူထမင်းစားဖြစ်ကြလျက်။ အန်ကယ်
တူးကလည်း သူစားချင်တာကို ဟင်းအိုးငယ်လေးဖြင့် တစ်ခါ
တစ်ခါ ချက်ပြုတ်တတ်သေးတာမို့ .. ညပိုင်းထမင်းဝိုင်းသည် ..
အေးချမ်းလွတ်လပ်လျက် .. စားကောင်းနေတတ်စမြဲဟု ဒေါ်ကြီးဥ
ကတော့ ထင်သည်လေ ..။ အစ်ကိုလေးနှင့် တူတူစားသည်ဆိုတာ
က .. အစ်ကိုလေး အရမ်းကိုခေါ်မှ စားလိုက်ရတာမျိုးပဲ ရှိသည်။
ကိုယ့်အရှင်သခင်ကို လေးစားသော ဒေါ်ကြီးဥ၏ စည်းစနစ်ကြီး
က .. ဤပန်းရိပ်မြို့မှာ .. တခြားလူတွေအထံ .. တည်ရှိသွားရ
တတ်သည်မို့ ..။ အစ်ကိုလေးနှင့်တူတူစားသောက်ကြသည့် အဖြစ်
သည် အတော်ကြီးကို ရှားပါးချေသည်ပါပဲ

ခုလည်း .. ခင်ဘုန်းအိ ရှိင်းခဲ့တာကို ပြောပြအောင်
 သွန်း ရွှေဆွတ်ကိုလည်း တူတူဝင်စားခိုင်း ..။ သွန်းရွှေဆွတ်အတွက်
 အဖော်တွေရအောင် .. ဒေါ်ကြီးဥတို့ကိုလည်း တူတူဝင်စားခိုင်း
 လျက် ..။ လူလည်းပိုများ .. ပို၍လည်း အပြောအဆိုလေးဖြစ်
 ကြရကာ .. ထမင်းပိုင်းလေးကြောင့် စောစောက အဖြစ်အပျက်
 သည် ပေါ့ပေါ့ပါးပါးကြီး မဟုတ်လျှင်တောင်မှ .. အတင့်မျှတော့ ..
 မေ့ပျောက်ပစ်လိုက်နိုင်ချေလိမ့်မည်ဟု အစ်ကိုလေး မျှော်လင့်ရှာ
 ချေမည်ဟု ဒေါ်ကြီးဥ တွေးမိနားလည်မိရပါသည့် အဖြစ် ..။
 ဒါပေမဲ့ .. သွန်းရွှေဆွတ်၏ မျက်နှာလေး မလန်းရှာတာကို
 ဒေါ်ကြီးဥ တွေ့နေရသည်ပါပဲလေ ..။

“တကယ်က .. မြနွယ်ယဉ်ဟာ အစ်ကိုလေးရဲ့ အဒေါ်
 အရင်း မဟုတ်တဲ့အတွက် .. မြနွယ်ယဉ်ရဲ့ သားသမီးတွေ
 အပေါ်မှာ မတရားနှိမ်ထားတယ် ဆိုတာမျိုး မဖြစ်အောင် ..
 အစ်ကိုလေး .. အစစ .. သူ့စိတ်ကို ချိုးနှိမ်ထားရှာတာ
 ပါကွယ် .. ဝေဝေတုန်းကလဲ .. သူ့ကို အလုပ်ခန့်တုန်းက
 ပြောခဲ့ရတာပါပဲ .. ခင်ဘုန်းအိကို သည်းခံပေးဖို့ဆိုတာ
 လေ .. ခင်ဘုန်းအိ ဆိုးနေတာမို့ .. တကယ်တမ်းကျတော့
 ဝေဝေနဲ့ ခင်ဘုန်းအိ အဆင်မပြေတော့တဲ့ အခါမှာလဲ ..
 ဝေဝေကို .. အလုပ်က အထွက်မခံတာက အစ်ကိုလေးပါ ..
 မှန်တဲ့ဘက်ကတော့ ရပ်တည်ရှာပါတယ် .. ခင်ဘုန်းအိက
 လဲ .. ခုလိုပါပဲ .. ထစ်ဆို .. မေ့မေ့နေတာမျိုးတွေ ဖြစ်
 နေတော့ .. အစ်ကိုလေးမှာ .. သူ့ပရောဂကြောင့် .. ခင်
 ဘုန်းဘိ တစ်ခုခုဖြစ်သွားရတယ် ဆိုတာမျိုးလည်း အဖြစ်

မခံချင်ဘူးလေ .. ဒါကြောင့် .. ခင်ဘုန်းအိကို .. သူဆိုး
 တာ .. အပြတ်ကြီး အပြစ်မပြောခဲ့ပါဘူး .. ဒီတစ်ခါကျ
 တော့ .. မိန်းကလေးကို ဟင်းရည်ပူနဲ့ ပက်ထည့်တဲ့အထိ
 လုပ်တော့လဲ .. လွန်လွန်းလာပြီ မဟုတ်လား .. အဲဒါကြောင့် ..
 ပြန်တောင်းပန်ရမယ်ဆိုပြီး ခပ်မာမာပြောခဲ့တာ .. ခုလို ..
 တစ်ခါမှ .. အစ်ကိုလေး .. ခင်ဘုန်းအိကို .. အပြတ်ကြီး
 မပြောခဲ့ဖူးဘူး ..”

ဟု ပြောပြနေသည်က ဒေါ်ကြီးဥပါ ..။ ဘာပဲဖြစ်
 ဖြစ် ..။ သွန်းရွှေဆွတ် စိတ်ထဲမှာ အစ်ကိုလေးသည် မျှတသောသူ
 တစ်ယောက် ဖြစ်သည်ဆိုတာကိုရော ..။ ခင်ဘုန်းအိတို့ မောင်
 နှမနှင့် ပတ်သက်လာလျှင် အစစ ချင့်ချိန်၍ .. နေရာရသည် ဆို
 တာကိုရော နားလည်ပေးနိုင်အောင် .. ခုလို .. ဒေါ်ကြီးဥ ပြော
 ပြနေရခြင်းပါ ..။

အန်ကယ်တူးကတော့ ဘီဒီးဆေးလိပ်လေး ဖွာလိုက်
 ရင်းမှ ..

“ဟား .. ခဏခဏနော် .. မေ့ဒယ် .. မေ့ဒယ်နဲ့လုပ်ဒယ် ..
 ဘာမှကို မပြောရဲ မရှိရဲဖစ်အောင်ကို မေ့ဒယ် မေ့ဒယ်နဲ့နိုင်
 ရှားနေဒါ များနေဘိ .. ဒီတစ်ခါ .. မေ့ပရေ .. ပစ်ထား
 လိုက် .. ပီးဒါဘဲ .. ကောက်ကွေးပြီး တက်နေဒယ်နော် ..
 ကောက်ပရေ .. ကွေးပရေ .. ပစ်ထားလိုက် .. အကောက်
 နော် .. ကွေးဒါဒွေနော် .. ဇန့်ဇန့်နဲ့ ဖစ်ဒါဒွေနော် ..
 ဘာတာတူ .. ပြန်ပြေဒယ် ရှိတွားမယ် .. မယုရင် လုပ်
 ရှမ်းကြည့် ..”

နှင့် ခင်ဘုန်းအိ မေ့မေ့နေတာကို မယုံကြည်ကြီးဖြင့် ခွဲကာရှွဲကာဖြင့် ပစ်ထားရေးတရား ဟောနေအန်ကယ်တူးကို ဒေါ်ကြီးဥ လန့်လန့်ဖြင့် ကြည့်ကာ ..

“ဟဲ့ .. ဘယ်နှယ် .. စွတ်မြောက်နေရတာလဲ .. နဲ့ ကျွန်တို့ မိဘုတ်နော် .. ညည်းတို့ .. ဒီအန်ကယ်တူး ပြောတာ အဟုတ်လုပ်မနေနဲ့ .. တော်နေကြာ .. တကယ်မေ့နေတာတိုးပြီးသေသွားမှ ဒုက္ခဖြစ်ကုန်မယ် ..”

ဟု ရူးပေါတော့လေးနှစ်ကောင်ကိုပါ လှည့်၍ အယူရသည်က ဒေါ်ကြီးဥပါ ..။ အန်ကယ်တူးကတော့ ဆေးထိုးလေးဖွာကာ ဖွာကာဖြင့် ..

“တောတွားဒေါလဲ .. မြတ်ပလိုက်တော့ .. ပီးဒါဘဲ ဒီလောက် .. ဒန့် .. ဒန့်နဲ့ .. မေ့နေဒါ .. မျက်ရှိနောင်လာဘိ ..”

ဟု ဒူးလေးနဲ့လျက် ဆေးလိပ်လေးဖွာလျက် ခပ်အေးအေး ပြောနေသမျှ ဒေါ်ကြီးဥမှာ တဟဲ့ဟဲ့နှင့် လိုက်ဟန်နေရချေသတည်း ..။ အန်ကယ်တူးမှ မျက်စိလေး စွေစွေပြု၍ ဒေါ်ကြီးဥကို ကြည့်သည်။

“ချွန်ဒေါ်ကြားဖူးဒဲ့ပုံရှိဒယ် .. လင်မယားနှစ်ယောက်နော် .. ခဏခဏနော် ရန်ပစ်ဒယ်ရှိဒယ် .. မွန်းမုနော် .. မေ့ဒယ် မေ့ဒယ် ရှိဒယ် .. ယောက်ျားနော် .. တစ်နေ့နော် .. အမြင်ကတ်ပြီးဒေါ မေ့နေဒဲ့မွန်းမဂိုနော် .. ပါးရှပ်ထဲနာရပ်တီးတွေ ထောင်းထားတဲ့ဟာတွေကို ထည့်ဒယ်နော် .. ဒန်းဆို ..

မွန်းမထထိုင်ဒယ် .. ပါးရှပ်ဂိုရေခွေထည့်ဒယ် .. ငိုဒယ် .. ထာမင်းတောင်မှ မရှားနိုင်ဒေါ့ဘူး .. ပါးရှပ်ခွေရှူးရှူး .. ဟူးဟဲ့နဲ့ လျှာကိုထုတ်ထားရဒယ် .. တဂျားလုံး .. ငုံလဲမရဘူး .. ထည့်ကဝါးလဲ မရဘူး .. ပါးရှပ်ဂိုနော် .. လျှာဂိုနော် ပါနီထဲ ရှိန်ထားရဒယ် .. ပီးရော .. တစ်ခါတည်း .. မေ့ဒယ်ရှိဒါ .. တူဘဝမှာ မရှိဒေါ့ဘူး .. ရောဂါကန်းကန်း ပျောက်တွားဒယ် ..”

ဟု ပြောနေတော့ .. ပုံပြင်ရုံမရှိတော့ ဒေါ်ကြီးဥမသိ ..။ ထုံးစံအတိုင်း နဲ့ ကျောနှင့် ဘုတ်ဘုတ်ကိုလှည့်၍ ..

“ဟိုနှစ်ကောင် .. သွားလက်တည့်စမ်းမနေနဲ့နော် .. ငရုတ်သီး ထောင်းထားတာ သွားပြီး သူ့ပါးစပ်ထဲထည့်ပစ်လိုက်တော့ .. ငါတို့ အိပ်ရာလိပ်ပြီး ပြေးဖို့ပဲရှိမယ် ..”

ဟု တားနေသည်မှ မျက်လုံးမျက်ဆန်လေး ပြူး၍ပါ .. “မာဟုတ်ဖူး ဒန်းဂျီးဥရဲ့ .. အဲတလိုလုပ်တင်ရင် လုပ်ကြည့်ရမယ် .. အဲဒါကို .. ဓာတ်ကြမ်းကုဒယ်လို့ ခေါ်ဒယ် ..” “ဟဲ့ .. တော်တော့ .. ရပ်တော့ ..”

နှင့် ဘာဘဦးလူလုပါ မနေသာ ဝင်ဟန်ယူရသည် အထိ ခင်ဘုန်းအိကို မျက်စိနောက်နေသည့် အန်ကယ်တူးပါ ..။

“မွေ့လေးရွှံ့ရွတ် .. တရဖိပန်းတွေ လိုချင်ဒယ်ရှိ .. အန်ကယ်တူး တက်ခူးပေးမယ် .. လာ .. အဲဒီမှာထိုင်နေဒယ်နော် .. ရှိတ်ထဲမှာ အဲဒီခင်ဘုန်းအိ အကြောင်းပဲ မတွေးနေဒယ်ရှိမယ် .. လာ ..”

ဟု ခေါ်နေတော့ သွန်းရွှေဆွတ် အန်ကယ်တူ
နောက် လိုက်လာရပါ၏။ တကယ်လည်း .. သရဖီပန်းလေး
ပွင့်ဝေနေသည့် သရဖီပင်ကြီးအောက်မှာ ရှိနေတာကမှ ကောင်း
ချေဦးမည့် အဖြစ် ..။

သရဖီပင်ကြီးအောက် ရောက်တော့ အန်ကယ်တူ
ခပ်အေးအေးထိုင်သည်။

“နောက်မှပဲ ခူးဒေါ့မယ် .. နည်းနည်း နေပူနေတော့
ဒယ် .. နေရှောင်းမှ ခူးပေးမယ် .. ဟိုမှာ ထိုင်နေဒယ်
နော် .. ရှိတ်ဒွေ လေထဲမှာ လွင့်တလို ရှိမယ် .. ဒီမှာ
ထိုင် ..”

ဟု ပြောကာ ဆေးလိပ်လေးဖွာနေ၏။ သရဖီပန်း
ကြွလေးတွေကို သွန်းရွှေဆွတ် ဖွဖလေး ကောက်လိုက်မိပြီးမှ
အန်ကယ်တူ ဘေးမှာထိုင်သည်။

တကယ်က .. သွန်းရွှေဆွတ်ကို စိတ်ပြေလက်ပျောက်
လေးလည်းဖြစ်အောင် ခေါ်လာခြင်းဆိုတာ သွန်းရွှေဆွတ် သိပါ
သည်လေ ..။ အလယ်တွင် ဝတ်ဆံဝါလေးတွေနှင့် ကံကော်ပွင့်
အသေးစားလေးတွေနယ် မွေးမြူနှင့် လှလိုက်ပါသည့် သရဖီပန်း
လေးများ။ ပုလဲလုံးလေးတွေနယ် ပတ်ပတ်လည် စီရံနေသည့်
ပွင့်ဖတ်များပါတည့် ..။ ပြီးတော့ကျတော့ .. ဝတ်ဆံဝါလေးတွေ
က ရွှေမှုလေးများပမာ အလယ်မှာ စုနေသည်။

“အန်ကယ်တူနော် .. ဒီပန်းလေးတွေကို .. ဟိုတာချိန်နဲ့က ..
ပန်းလေးတွေတိပီးဒေါ့ ပေးခဲ့ဘူးဒယ် .. ဘန်ဂျီလေးနဲ့နော် ..
ကန်မဂလေးတာယောက်ရဲ့ အိန်ရှေ့မှာ တာချင်တီးဖူးတာလို့

ရှိဒယ် .. ဂုန်းမင့်တူတာချင်း .. တိတ်လွန်းရှရာကန်းဒဲ
တာချင်း .. ကန်မဂလေးက .. ချန်းတာဒယ်လေ ..
အန်ကယ်တူ ဒရိုင်ဘာလုပ်ဒဲအခါဒဲးက .. တူထာမင်းရှိုင်
မှာ ထာမင်းဝယ်ရှားရင်းနဲ့ .. တွေ့ခဲ့ဒါ ..”

ဟု ဂုဏ်မြင့်သူသီချင်းနှင့် လွမ်းခဲ့တာတွေ ပြောပြ
တော့ သွန်းရွှေဆွတ် ငြိမ်၍ နားထောင်သည်။

“အဲဒါနော် .. တစ်နေ့မှာ .. အန်ကယ်တူ တူရှိုင်ကို
ရောက်တွားဒေါ့ .. ရှိုင်ပိတ်ထားဒယ် .. ရှိုင်ဘေးကလူဂျီး
ဂို မေးကြည့်ဒေါ့ .. ရှိုင်ရောင်းပီးဒေါ့ .. ရွာဂိုပြန်တွားဘိ
ဒဲ .. ပီးရော ..”

ဟု ပြောပြသည်။ ဘယ်လိုမှ လွမ်းအောင်မပြောပြ
တတ်သော အန်ကယ်တူ၏ သရဖီပန်းနှင့် တမင်းဆိုင်ပုံပြင်လေး
သည်လည်း .. အန်ကယ်တူ၏ ရင်ထဲမှာတော့ လွမ်းပုံပြင်အဖြစ်
ရှိနေချေမည်သာ ..။ ခုလည်း သရဖီပန်းလေးတွေကို မော့ကြည့်
ရင်း .. သရဖီပန်းကြွလေးတွေကို ငုံ့ကြည့်ရင်း အန်ကယ်တူ
ရင်ထဲမှာ အလွမ်းဓာတ်ခံ ရှိနေသမျှ .. ရွှေဆွတ်ကို ပြောပြခြင်းပဲ
ဖြစ်ချေမည်သာ ..။

“ပိုက်ရှမရှိဒဲလူနော် .. ပိုက်ရှရှိဒဲလူကို .. မော့ကြည့်နေရ
တယ်လို့ .. တွေးမိတတ်ဒါတွေ့ဂိုက .. အားငယ်ဒဲရှိတ်ကို
ဖြစ်ရှေ့ဒယ် .. အန်ကယ်တူလဲ ပိုက်ရှမရှိဒေါ့ .. အဲဒီဒဲး
က .. ဝန်းနဲဒါပေါ့ .. ကန်မဂလေးဂို ရွာကတာထေးထား
တာယောက်နဲ့ ပေးရှားဒေါ့မလိုလဲ ပြောဒါဂို ကြားခဲ့ရဒါ
ကိုး .. ရှိတ်အားငယ်ရဒါပေါ့လေ .. ဒါးပေး .. ခုဒေါ့ ..”

အန်ကယ်တူး တွေးဒယ် .. နားလည်ဒယ်ရှိဒယ် .. ငို
မရှိဒါ .. ရှိဒါ .. ချန်းတာဒါ .. မချန်းတာဒါ .. အဲဒါ
အရေးမကြီးဘာဘူး .. ရှိတ်ဓာတ်ကန်းကန်းရှိဘို့ဘဲ အ
ဂျီးဒါဘာ .. ပိုက်ရှ်မရှိလို့ တူများရှိမှာ အလုပ်လုပ်ဒါ
ရှိရင်လဲ .. အလကားလုပ်ဒါမှ မဟုတ်ဘဲ၊ အာလုပ်လုပ်
ပီးဒေါ့ .. လခကို ပိုက်ရှ်အဖြစ် ယူဒါပဲလေ .. အာလုပ်
ရှင်ကို ကျေးဇူးတင်ဒါ .. တစ်ရှာရှိဒါ .. နာခံဒါဒွေရှိရမယ်
ဒါဘာဘဲ .. ရှိတ်အားငယ်ဒါရှိဒေါ့ .. ရင်ထဲက ထုတ်
လိုက်ရမယ် .. အန်ကယ်တူးနော် .. အာကိုလေးဂိုချင်း
ချစ်ဒယ် .. တံရောဇင်လဲ ရှိဒယ် .. တူ့ရှိတ်ထားဂ က
ဒယ် .. ရှိတ်ဖြူဒယ် .. ရှိတ်မြန်ဒယ် .. ဒါပွေ့မဲ့ .. ရှိတ်ဆီ
ပြေဒါလဲ မြန်ဒယ် ..”

ဒါပေမဲ့ .. ဆိုသော စကားသည် အန်ကယ်တူး
ပါးစပ်ထဲရောက်မှ .. ဒါးပွေ့မဲ့ဘဝ ရောက်ရချေ၏ ..”

အန်ကယ်တူး ဘာကိုပြောချင်နေပါလိမ့်ဟု သွန်
ရွှေဆွတ် တွေးနေမိရပါ၏။ ဆင်းရဲ၍ စိတ်အားမငယ်စေချင်တာ
လည်း ပါမည် ..။ အစ်ကိုလေး အပေါ်မှာ သံစွာရှိရှိ သူထားတာကို
လည်း ပါမည်။ ချစ်တာလည်း ပါသည်။ သရဖီပန်းပင်အောက်
မှာ ထိုင်နေရင်း ပြောပြောနေသည့် လမ်းကြောင်းက .. ဘာကို
အဓိက ရည်ရွယ်နေသည် မသိရ။

“ရှင်းရဲဒယ်ရှိပီးဒေါ့ ဘယ်ဒေါ့မှ ရှိတ်အားမငယ်နဲ့ ..
ရှိတ်ဓာတ်မကျနဲ့ .. အရှုံးမပွေးနဲ့ .. ဘဝကိုတတ္တိရှိရှိနဲ့
ရမယ် .. အဲ .. ဖြတ်တမ်းရမယ် .. ရှိတ်အားငယ်ဒယ်နော် ..

တူများ နိုင်ရှားမယ်ရှိဒယ် .. ဒါးကြောင့် .. ဒီးနေမှာ ..
မွေ့လေး ခန့်ဘုန်းအိဂို .. ပြန်ပြောခဲ့ဒါ ကန်းဒယ် ..”

ခုမှ သဘောပေါက်လာသည်။ မကြောက်တရား
ဟောခြင်း ..။ ပြီးတော့ အားမငယ်ခြင်းတရား ဟောရင်းဖြင့်
ဘယ်သူ့မဆို .. ပြန်၍ ရင်ဆိုင်ရဲဖို့ သတ္တိတရားတွေဟောနေ
ခြင်း ..။

“အေး .. မြှောက်ပေးနေ .. စိတ်မချလို့ လိုက်လာပါတယ် ..
ဒီမှာ ကလေးကို မြှောက်ပေးနေတာကိုး ..”

နောက်နားဆီမှ ကြားရသည်မို့ လှည့်ကြည့်တော့
ဒေါ်ကြီးဥ ..”

“ဟား .. ဒန်ဂျီးဥ .. လာဘာ .. ထိုင်တာ .. ရှုဂါးပြောကြ
ဒါပေါ့၊ မြှောက်ပွေးဒါ မဟုတ်ဘာဘူး အန်ဂျီးဥရဲ့ ..
အားငယ်ရင် .. ပိုပြီးဒေါ့ နိုင်ရှားကြဒယ်လေ .. ချွန်ဒေါ့
နော် .. အားငယ်ခဲဖူးဒါမို့ .. ချွန်ဒေါ့ချစ်တူကလယ်မဂ
လေးဂို .. တူ့အဒေါ့ဒွေဂ .. ခွဲနိုင်ခဲ့ဒါပေါ့ .. တာထေးတာ
ယောက်နဲ့ လက်ထပ်ခဲ့ဒါပေါ့ .. ကျွန်ဒေါ့တတ္တိမရှိလို့ ..
တူ့ဂိုခိုးမပြေးခဲ့ဒါပေါ့ .. ရှင်းရဲဒယ်ရှိပြီးဒေါ့ .. အနိမ့်ခံခဲ့
ရဒါပေါ့ .. ဒီးမှာ .. ချစ်တူရှိဒါ .. ဖြစ်လာရင် .. တတ္တိ
ရှိရှိနဲ့ လက်တွဲရဲရမယ် .. အားကိုလေးနော် .. ချန်းတာ
ဒယ် .. ချန်းတာချင် ချန်းတာပေ့ရှေ့ .. ကိတ်ရှ်မရှိဘူး
တဘောကန်းဒယ် .. ရှိတ်ရင်းဖြူဒယ် .. ရှိန်မြန်ဘောမို့ ..
ရှိတ်ပြေလဲမြန်ဒယ် .. ခန့်ဘုန်းအိ .. မနာလိုဖစ်ဒါဂို ဂရ
မရွှိက်နဲ့ .. မကြောက်နဲ့ ..”

ဘုရားရေ ...။ အန်ကယ်တူးသည် သူ့အစ်ကိုနှင့် သွန်းရွှေဆွတ်ကို အောင်သွယ်နေခြင်းပါလားဟု သိလာပြီတည်း ...။ မျက်နှာလေး ရဲတက်လာသော သွန်းရွှေဆွတ်အားနာကကြီး ကြည့်လိုက်ကာ ဒေါ်ကြီးဥမ္မ ...

“ဟဲ့ ... ဘယ်နှယ်ကြီးတုံး ...”

ဟု ဟန်ယူရသည်။ အထိပါ ...။

“ဟာ ... စာဘောကန်းဒဲလူ ... အိန်းကိုရောက်လာခဲ့အမှာ ... အိန်မှာ ကြာကြာနေအောင် ... ကြီးရှားရမှာပေါ့ ... တွန်းရွှေဆွတ်နော် တဘောလဲကန်းဒယ် ... ထာမင်းဟင်းကန်းကန်းချက်ပြတ်တတ်ဒယ် ရှိဒယ် ... အိန်းဂိုနော် ကန်းကန်းပြင်ရှင်တတ်ဒယ် ... အဲဒါ ... ဒီအိန်းမှာ ... ကြာကြာနေဖို့လိုဒယ် ... မပြန်ဖို့လိုဒယ် ... ခန့်ဘန်းအိ အကုန်မကန်းဒါကြောင့် ... အလုပ်ဂ ထွက်တွားရှရာမလိုဘူးလို့ ပြောမလိုဘာ ...”

ဟု ပြန်ရှင်းနေတော့လည်း သူ့စကားနှင့်သူ ဟုတ်နေပြန်ပါ၏။ အောင်သွယ်နေတာ မဟုတ်သလိုကြီး ပြန်ပြောသွားတာမို့ ခုမှ သွန်းရွှေဆွတ် မျက်နှာလေးနည်းနည်း အရဲသက်သာလာရခြင်းပါ ...။

အန်ကယ်တူး သစ်ပင်ပေါ်တက်သွားတော့ သွန်းရွှေဆွတ်နှင့် ဒေါ်ကြီးဥတို့ အောက်မှာ ပန်းကောက်ဖို့ စောင့်သည်။ ဒါပေမဲ့ ... အန်ကယ်တူးက သရဖီပန်းလေးတွေကို ခါးကြားထဲ ခေါက်ထည့်လာခဲ့ပါသော လွယ်အိတ်လေးကို အသားတကျဖြန့် ... လည်မှာသိုင်းကာ တစ်ပွင့်ချင်း စိတ်ရှည်လက်ရှည်ကြီး ခူးဆွတ်ကာ

ထည့်ထည့်သွားတော့ ... ပန်းကောက်ရမည့်အလုပ်ပင် မရှိတော့သည့်အဖြစ် ...။

“မန့်အပေါ်ဝယ် ... ဂုန်းရည်မတူလိုလား ... ရှိုးပေယ်ဖြူပန်ချင်တူဒွေဂများဒယ် ... မတနားဘဲ ... ရက်စက်ဒယ်...”

အန်ကယ်တူးကတော့ သရဖီပန်းပင်ကြီးထက်မှာ သရဖီပန်းလေးတွေ ဆွတ်ခူးနေရင်းဖြင့် ဂုဏ်ရည်မတူသီချင်းကို ခပ်လွမ်းလွမ်း ဆိုနေချေသတည်း ...။

ဖျတ်ခနဲ စောစောက စကားကို သွန်းရွှေဆွတ် အမှတ်ထင်ထင် ဖြစ်လာမိရပါ၏။

ခဂုဏ်ရည်မတူ၍ ... ချစ်အားငယ်နေရတာမျိုး ... ဘဝမှာ မဖြစ်ရစေဖို့ ... ပြောခဲ့ပါသည့် အန်ကယ်တူး ...။

သွန်းရွှေဆွတ်နှင့် ချမ်းမြေ့စန့် ဆိုသည့် အစ်ကိုလေးတို့ဆိုတာက ... အရမ်းကို ဘဝချင်းခြားကြသည်ပဲလေ ...။ သူက ... အရမ်းကိုချမ်းသာသည့်သူ ...။ စိတ်ထားနူးညံ့သယောင်ရှိလျက် ... ပြတ်သားချင် ပြတ်သားနေတတ်လျက် ...။ တစ်ခါတစ်ခါကျတော့လည်း ပြတ်သားယောင်ကြီး မာထန်တင်းနေသည့် သူသည် ... စိတ်ထားနူးညံ့သော ... မျှဝေနားလည်ပေးသော ... သိမ်မွေ့နေသူ တစ်ယောက် ဖြစ်နေတတ်ပြန်သည် ...။

“ဒီးနေမှာလေ ... အာကိုလေးရဲ့အခန်းမှာ ... တွန်းရွှေဆွတ်ဂ ဘီဒိုဂျိုးကို ရွှေ့လို့ရှိပီးဒေါ် ... အာကိုလေးဂ ... ရှုတယ်ဒဲ့ ... နဲ့ကျော့ဂ လာခေါ်ရင်း ပြောပြဒယ် ဒန်းဂျိုးဥရဲ့ ... တွန်းရွှေဆွတ်ဂ ... နဲ့ကျော့နဲ့ ခေါ်ခိုင်းတာဒဲ့ ... အာကိုလေးဂ ... ရှိတ်ရှိုးနေတယ်နဲ့ တူဒယ်လို့ နဲ့ကျော့ဂ လာခေါ်ရင်း

မျက်နှာလေးပုစိကွေးလေးနဲ့ ပြောပြထားဒါမို့ .. ချွန်နော် .. လန့်လန့်နဲ့ ရောက်တွားဒေါ့ .. ဟိုမှာက .. အလေး ထူးထူးရှန်းရှန်းဂျိုး ဖစ်နေဘိတ်လား ဒန်ဂျိုးဥရဲ ..
“အပင်ပေါ်က စကားရှည်မနေနဲ့ဦး .. ပန်းခူးမှာ ခူးပစ်မိကျောင်းသားရဲ့ ..”

ပိန်ညောင်ညောင် .. ရှည်ကိုင်ကိုင်နှင့် မည်းတဲအန်ကယ်တူးကို မိကျောင်းသားဟု မော့ရှုချီးကျူးသြဘာလေးနဲ့ မှာ တစ်ကိုင်ဆီသို့ လွှားခနဲကူး၍ ..

“ဟိုမှာက .. ရယ်ရယ်မောမောနဲ့ပို ဖစ်နေဒါ .. ရန်မင်းဒေါ့ဘူး။ ဒါကြောင့် ပြောဒါ .. အာဂိုလေးက .. ရှိတ်နဲ့ မြန်ဒယ် .. ရှိတ်ပြေမြန်ဒယ် .. အဲတလိုရှိဒယ် ..”

ဟု ဆက်ပြောနေတော့ သွန်းရွှေဆွတ် ရှက်လာသည်ဘာမှန်းမသိ ..။ အန်ကယ်တူးက နင်းကန်ဖော်ကောင်လုပ်နေသည်ပါပဲ။ ဒေါ်ကြီးဥ မသိလိုက်ရသော ဗီရိုကြီးကိစ္စ ဖော်ကောင်လုပ်နေသည်က .. အစ်ကိုလေး စိတ်ဆိုးပြေမြန်ကြောင်း သက်သေထူနေတာ တစ်ခုတည်းအတွက် မဟုတ်နိုင်ဟု နားလည်လာနေမိရသည်က သွန်းရွှေဆွတ်ပါ ..။

“အာဂိုလေးက .. မွမ္မလေး တွန်းရွှိရွတ်ဝို .. ဂရုရှိက်ပါဒယ် .. ထာမင်းရှားတောင်မှ ရှောင်ဒါဘဲ ..”

ဟု အစ်ကိုလေး ကောင်းတရား နင်းကန်ဟောနေသည့် အန်ကယ်တူးကို ကြည့်တော့လည်း မျက်နှာသေလေးနှင့် ပါ ..။

“ဟဲ့ .. တော်တော် ..”

ဟု ဒေါ်ကြီးဥ လှမ်းဟန်သည်။ သွန်းရွှေဆွတ်ကို ထမင်းစားစောင့်တာတွေအထိ ပြောနေသည့် အန်ကယ်တူးကတော့ မျက်နှာသေလေးဖြင့် ပုံအချိုးမပြင်စွာဖြင့် ..

“မတတ်နိုင်ဘူး ဒန်ဂျိုးဥ .. တော်နေကြာရင် .. အာကိုလေးကို ရှိတ်မြန်ဒယ် ရှိပီးဒေါ့ .. လန့် .. မွမ္မလေး ခန့်ဘန်းအိ အကျင့်ပုတ်တာကိုလဲ လန့်ပြီးဒေါ့ .. ပြန်ပြေးတွားမှာရိုးဒယ်လေ .. မွမ္မလေးတွန်းရွှိရွတ်က .. တိတ်တော်ဒါ .. ထမင်းဟင်းချက်လဲ တော်ဒယ် .. နောက်တာယောက် ထပ်မရနိုင်ဘူး ..”

ဟုပြောပြီး ငဲ့ကြည့်ပြီးမြဲရှာ၏။ သွားတွေဖွေးလက်နေသည့် အန်ကယ်တူးသည် စိတ်သဘောကောင်းသော အပြုံးကို အမြဲပိုင်ဆိုင်တတ်သူပါ ..။

“ဒါကြောင့် .. အာကိုလေးဒဘောကန်းဘာဒယ်ရှိဒါကို .. ခဏခဏ ပြောပြောပြနေရဒါဘာ ..”

ဟု ပြောနေတော့ သွန်းရွှေဆွတ် သက်ပြင်းလေး ခွိက်ကာ ..

“ရွှေဆွတ် မပြန်ပါဘူး .. အဲဒီသဘောကောင်းတရားကြီးလဲ ရပ်ပါအော့ ..”

ဟု ပြောယူလိုက်ရပါပြီတည်း ..။ ထိုအခါမှ အန်ကယ်တူး မျက်နှာ ပြုံးကျသွားသည်။

“အတက်ဗက .. တာဖက်တက်နဲ့ ချစ်မိခဲ့ဒယ် .. ဘယ်ဒေါ့များမှာ နီးရဘာမယ် ဂုန်းမြင့်ဒိုတုရယ် .. အလို .. မျက်မန်းလှမ်းလှဘာတော့ကွယ် .. ကွယ် .. ကွယ် ..”

နှင့် ကိုယ့်သိချင်းလေးနှင့်ကိုယ် .. ကိုယ့်ရယ်
သူနှင့်ကိုယ် .. အန်ကယ်တူး နစ်မျောသွားချိန်မှာ သရဖီပန်း
တွေကတော့ စိတ်ညစ်နေကြချေမည်လား မသိ ..
ဝန်းကျင်မှာတော့ သရဖီ၏ ရန်သင်းသင်းက တ
ဝေ ဝေနေမြဲ .. တဝေဝေ ဝေနေဆဲ .. တနေ့တနေ့သင်း
ပါတည့် ..

အခန်း(၁၉)

“အဲဒါပဲ စိတ်မောတာပေါ့ မိန်းကလေးရယ် .. တကယ်
တမ်း သူ့ကို သွားမေးတော့လည်း ကိုယ်ဘာနဲ့စားမယ်ဆို
တာလေးတောင်မှ ဟင်းအစပ်တည့်အောင် မပြောပြနိုင်
ပြန်ပါဘူး .. ချက်ချင်တာချက် .. ကောင်းအောင်ချက်ရမယ့်
ဥစ္စာလေးတောင် မသိနိုင်တော့ဘူးလားနဲ့ ငေါက်ပြန်ရော ..
အင်း .. ပြောပြန်ရင်လဲ နှိမ်ရာရောက်ပါတယ်ကွယ် ..
ဒေါ်ကြီးလဲ သူဆင်းရဲဘဝက လာရသူပါပဲ .. ဒါပေမဲ့
စိတ်ဓာတ်အရာချင်းတော့ မတူဘူးလေ .. မမလေးမြန္တယ်
ယဉ်က အပျိုဖော်လဲဝင်ရော .. ဒရိုင်ဘာတစ်ယောက်နဲ့
လိုက်သွားရာက .. သူ့ခမျာ ပဲပြုတ်လည်း ရောင်းရ ..
အကြော်တံမှာ အကြော်ကြော်ရတဲ့ဘဝ .. အကြော်သည်
ဖြစ်ရနဲ့ဆိုတော့ အဖေက အရက်မူးသမား .. အမေက
ဘဝကြမ်းကြမ်းမှာ ဖြတ်သန်းဆင်းရဲနေရတဲ့ မိဘနှစ်ပါး
ကြားမှာ အဆူအဆဲ အငေါက်တွေ ပြည့်နေတဲ့ အဖေရဲ့
ပါးစပ်ထဲက စကားလုံးကြမ်းကြမ်းတွေ ကြားမှာ ပြားပြား

ဝပ်နေရတဲ့ အမေ .. စရိုက်ကြမ်းတဲ့ အဖေနဲ့ ကြီးရတာတော့ .. သူတို့မောင်နှမမှာလဲ .. သိမ်မွေ့ယဉ်ကျေးတာဆိုတာ ဘယ်လိုရှိလာနိုင်ပါလော့မလဲကွပ် .. တကယ်တော့ .. ဆင်းရဲတယ် ချမ်းသာကယ် ဆိုတာထက် သိမ်မွေ့ယဉ်ကျေးတဲ့ အိမ်ထောင်တစ်ခုမှာ ကြီးပြင်းလာသလား မကြီးပြင်းလာရဘူးလား ဆိုတာက ပိုအရေးကြီးနေသလားပါပဲ ..”

ဟု ခပ်လေးလေး ပြောနေရှာပါသည့် ဒေါ်ကြီးဥက ကြည့်ကာ သွန်းရွှေဆွတ် ငြိမ်သက်စွာ ခပ်ငေးငေးလေး ဖြစ်နေရပါ၏။

ဒေါ်ကြီးဥ ပြောသလိုပါပဲလေ ..။ ဆင်းရဲသည့်ဘဝဆိုသည့် နေရာမှာ .. စရိုက်အေးသော ဘဝထဲမှာ မကြီးပြင်းရဲရဲတာမျိုးလည်း ကိုမျိုး ဆိုတာက ငွေ .. ဓနဥစ္စာတို့ကို မက်မက်မောမောကြီး ဖြစ်နေတာပဲ ရှိရချေမည်ပေါ့။ ခင်ဘုန်းအံ ကျတော့လည်း အစ်ကိုလေးကို .. ချစ်နေလေသမျှ .. ဟန်မလုပ်ထားနိုင်လောက်စွာပဲ .. မိန်းကလေးတိုင်း အပေါ်မှာ မနာလိုစိတ်တွေ ထန်ပြင်းစာကျောနေရလျက်မှ စရိုက်ကြမ်းတွေဖြင့် ကိုယ်ဆီလက်ရောက်စို့ ဆက်ဆံလာတတ်တာပဲ ဖြစ်ရချေမည်သာ ..။

“မမလေးမြနွယ်ယဉ်ကလဲ .. ငယ်ကတည်းက ခေါင်းမာတဲ့သူပါ .. အစ်ကိုကြီး ဦးသီဟနဲ့ရဲ့ မိဘများဖြစ်တဲ့ ဦးဖေယုနဲ့ ဒေါ်သီရိတို့ခမျာလဲ အဲဒီခေါင်းမာတဲ့ဒဏ်ကို ခံခဲ့ရတာပဲလေ .. ဒရိုင်ဘာတစ်ယောက်နဲ့ ခိုးရာလိုက်ပြေးတော့မှပဲ .. သူ မိုက်လေသမျှကို ရင်ထုမနာ ဖြစ်ကြရရှာတာ ..”

ဟု ဒေါ်မြနွယ်ယဉ်နှင့် ပတ်သက်၍လည်း ဒေါ်ကြီးဥ ခပ်လေးလေး ပြောပြရှာသည်။ ဆိတ်သားစင်းကောနှင့် အာလူးပွတ်ထောင်းထားတာတွေကို ရောနယ်ထားသည့် ကြွေပန်းကန်လေးတို့ မီးဖိုလေး၏ဘေးမှာ ချလိုက်ရင်း သွန်းရွှေဆွတ်ကတော့ နားဆောင်သမားသက်သက်ပါ ..။ ခပ်ပါးပါးလှီးထားသော ကြက်သွန်နီတို့ ဆီနှင့် ထောပတ် ရောထည့်ထားသော ဒယ်အိုးဆီမှ အငွေ့ထလာတာနှင့် ထည့်ကြော်လိုက်တော့ ရှဲခနဲ အသံပေါ်လာသည်။ သွန်းရွှေဆွတ်မှ ကြက်သွန်ဖြူ ထောင်းထားတာလေးတွေကို အလိုက်သင့် ထည့်မွှေသည်။ ခရမ်းချဉ်သီး ခပ်သေးသေးတုံးထားတာလေးတွေကို နောက်မှထည့် ..။ အရောင်တင်မှုန့်နှင့် နန္ဒင်းနည်းနည်းထည့် ..။ ကြက်သွန်နီလေးတွေ နီလာမှထည့်တာမို့ ဟင်းသည် အရောင်လှလာ၏။ နောက်တော့မှ ဆိတ်သားစင်းကော အာလူးနယ်ထားတာကို ထည့်မွှေသည်။ ဟင်း၏ရနံ့က ရွှေးနေ၏။ ဆိတ်သားစင်းကောဆီမှ အရေလေး ခန်းလာတော့မှ အိုးကိုချကာ နံနံပင်လေး အပေါ်မှအုပ်လိုက်သည်။

ဒေါ်ကြီးဥကတော့ သွန်းရွှေဆွတ်၏ လုပ်ကိုင်နေပုံလေးကို ခပ်ငေးငေးကြည့်နေသည်ပါပဲ ..။ မနက်ဆို .. စောစော အိပ်ရာမှထ ..။ ဒေါ်ကြီးဥနှင့်အတူ ဆွမ်းတော်ချက် ..။ ဆွမ်းတော်ကပ် ..။ သောက်တော်ရေခွက်နှင့် ဘုရားပန်းအိုးတွေကအစ သန့်စင်နေအောင် နေ့စဉ်ဆေးကျောပြီးမှ .. ဘုရားပန်းပူဇော် ..။ သစ်သီးဆွမ်းကအစ .. အားလုံးသန့်စင်အောင် ဆေးပြီးမှ ဆွမ်းတော်တင်ကပ်ခြင်းပါ ..။ ဘာမဆို .. အားလုံး သန့်သန့်လေး ..။

www.burmeseclassic.com

သွက်သွက်လေး လုပ်ကိုင်တတ်လျက် မျက်နှာလေးကအစ သန့်စင်ကြည်လင်အေးမြနေစာတတ်ပါသော မိန်းကလေး ..။ ဒါပေမဲ့ မဟုတ်လျှင်တော့ မခံတတ် ..။ ပြန်၍ပြောလျှင်လည်း ရန်လုပ်နေတာမျိုးမဟုတ်။ ဒါကြောင့်လည်း ခင်ဘုန်းအိ ဆွေ့ဆွေ့ခါအောင် နာရခြင်းပါ ..။

ပြီးလျှင် .. ပန်းခြံကျယ်ကြီးကို .. တနံ့တလျားကြီးအားလုံးကို လိုက်ကြည့်သည်။ အလုပ်သမားတွေနှင့်လည်း ရင်းနှီးအောင် ပြီးချုံ့ကြည့်စင်စွာ ဆက်ဆံတတ်တာမို့ ယခု .. ရောက်လာသည့်ရက်နုနုဆယ် အတွင်းမှာ အလုပ်သမားတိုင်းက သွန်းရွှေဆွတ်ကို ချစ်နေကြပါပြီ ..။

ခုလည်း .. မီးဖိုဆောင်မှာ .. ဆိတ်သားစင်းကော ချက်လေးကို ကိုယ်တိုင်ပဲ ချက်နေခြင်းပါ။ ဒေါ်ကြီးဥ လုပ်မည်ဆိုလည်း ခေါင်းလေးသာ ခါပြတတ်သည်။

ရွှေပဲစေ့လေးများဖြင့် ပဲထမင်းချက်ထားသည်။ ဆိတ်သားစင်းကောချက်၊ ပဲကြာဇံဟင်းရည်၊ ခရမ်းချဉ်သီးသုပ် ..။ နေ့လယ်စာအတွက် ထမင်းစားဖို့ အားလုံးအသင့်ဖြစ်နေပြီ ..။ ဒေါ်ကြီးဥ ချက်လိုက်ရသာဆို၍ ပဲကြာဇံဟင်းရည်တစ်အိုးပဲရှိပါ၏။ ကျန်တာအားလုံး သွန်းရွှေဆွတ် လုပ်လုပ်သွားခြင်းပါ ..။

“သူတို့အိမ်တွင်းရေးပေပဲရယ်လို့ စိတ်ထဲ ခပ်ပေါ့ပေါ့မထားနိုင်တာကတော့ဖြင့် .. ကိုယ်က .. ဒီမှာ .. သားချင်းလို နေခဲ့ရတာပေကိုးကွယ် .. အစ်ကိုလေးရဲ့ မိဘဘိုးဘွားများ လက်ထက်ကတည်းက မဟုတ်လား ..”

ဟု ဒေါ်ကြီးဥ ခပ်ညည်းညည်း ပြောရှာပါ၏။

သွန်းရွှေဆွတ် ဝင်မပြောပါ ..။ ဘယ်သူလွန်နေသည့်ဆိုတာ သွန်းရွှေဆွတ်လို မကြာမတင်လေးကမှ ပန်းရိပ်မြို့သို့ ဆက်လာရသူကပင်လျှင် သိနေ ရိပ်မိနေချေလျှင် ဒေါ်ကြီးဥလိုသူမျိုးက .. ပိုမြင်ရ .. သိနေချေမည်ပေါ့ ..။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်က ခင်ပြော၍ မကောင်း ..။ ပြီးတော့ကျတော့ .. အချိန်တန်လျှင် ကိုယ်က .. ပြန်ချေရမည်သူ ..။

ခုတလော ခင်ဘုန်းအိ နည်းနည်းငြိမ်နေသည်။ စားစရာကို ဘုတ်ဘုတ်နှင့် နွဲ့ကျော့က ခင်ဘုန်းအိထံ သွားပို့ပေးရသည်။ ဟိုမှာပဲ မနက်စာရော၊ နေ့လယ်စာရော၊ ညစာရော စားနေသည်။ သဘောက .. သွန်းရွှေဆွတ်နှင့် မဆုံချင် .. ဆိုသည့်သဘော ..။

သွန်းရွှေဆွတ်ကလည်း ထိုသို့ ခင်ဘုန်းအိ ကင်းဆောင်နေနေတာကိုပဲ စိတ်ထဲ အေးနေရသည်ပါပဲ။ ဒါမှမဟုတ် .. ကတောက်ကဆတ် ထပ်ဖြစ်ကြလျှင် မကောင်း။ ကိုယ်ကပြန်ပြောလျှင် ကတောက်ကဆတ် အခြေအတင်ဖြစ်မည်။ မပြောပဲနေလျှင်လည်း ကိုယ်ကကုန်၍ခံပြီးရင်း ခံရင်းဖြင့် ရင်ထဲမှာ မခံချင်ရတာတွေ ဖြည့်သိပ်အုံကြွလာနိုင်သည် ..။ ဒါကို .. မကောင်း။ ပြီးတော့ကျတော့ .. အစ်ကိုလေးကိုလည်း သွန်းရွှေဆွတ် အားနာသည်။ သူ့အရာ .. ကြားထဲက စိတ်ဆင်းရဲ ဟင်ပန်းရဦးမည် ..။

“အစောကြီးရှိသေးတယ် .. အားလုံးကဖြင့် ကျက်နေပြီ ..”

ဒေါ်ကြီးဥ ပြောပြီး သွန်းရွှေဆွတ်ကို ပြီးကြည့်ပါ၏။ ထိုအခိုက် တံခါးဝမှာ လူရိပ်ထင်လာတာမို့ ကြည့်လိုက်မိ

ကြတော့ ချမ်းမြေ့ခန့် .. အစ်ကိုလေး ချမ်းမြေ့ခန့် ဖြစ်နေသတဲ့ သွန်းရွှေဆွတ် ကိုယ်လေး ယိုလိုက်ကာ ..

“အခုပဲ .. အစ်ကိုလေးအတွက် .. ပူတင်းနဲ့ ကော်ဖီတစ်ခွက်ကို .. ဘုတ်ဘုတ်နဲ့ ပို့ခိုင်းမလို့ပါ ..”

ဟု ပြောတော့ သူ ခေါင်းခါသည်။

သူ့အကြည့်က ထုံးစံအတိုင်း တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် မျက်နှာထားကလည်း တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်။ အသက်အရွယ်ထက် များစွာ လူကြီးဆန်နေသည့် ဟန်ပန်ကြီးက သူ့ကို အမြဲအုပ်နှိပ်နေသည့်သို့ သွန်းရွှေဆွတ် ထင်သည်။ အဖြူရောင်ရှုပ်လက်လှည့်ကတုံးနှင့် အညိုနုရောင် အစင်းလေးတွေ ထောင်လိုက်ပါသော အနက်ခဲပုဆိုးကို ဝတ်ထားသည်။ အကျီလက်မောင်းစကို ပင့်ခေါ်တင်ထား၏။

“မင်း .. လုပ်စရာ မရှိတော့ဘူးဆိုရင် .. ကိုယ်နဲ့အတူ မြို့ထဲလိုက်ခဲ့ဖို့ လာခေါ်တာပါ .. မိဘုတ်ကို အဖော်ခေါ်ခဲ့ပါ .. လုပ်စရာရှိနေသေးရင်လဲ ဒေါ်ကြီးဥနဲ့ မှာထားခဲ့လို့ ချန်ထားခဲ့လို့ရရင် .. အဲဒီလုပ်စရာတွေကို ချန်ထားခဲ့ပါ .. ကိုယ်တိုင်လုပ်မှ ဖြစ်မယ်ဆိုရင်တော့ .. ကိုယ် ရုံးခန်းကပဲ ပြန်စောင့်နေပါမယ် ..”

ဟု ပြောလာတော့ ဒေါ်ကြီးဥမှ ပြုံး၍ ..

“အားလုံးပြီးနေပါပြီ အစ်ကိုလေးရဲ့ .. မိဘုတ်ပဲ ဘယ်သွားလေများနေတယ် မသိဘူး .. အဲဒီကလေးမ .. သူ့မမလေး သွန်းရွှေဆွတ် ရောက်လာကတည်းက .. အပါးခိုပြီး ပန်းခြံထဲ ရောက်နေတာများတယ် .. ဟိုလူနဲ့ လေပစ်လိုက် ..

ဒီလူနဲ့ လေပစ်လိုက်နဲ့ .. နဲ့ ကျော့ကတော့ ခင်ဘုန်းအိမ်မှာ နေခင်းပိုင်းပါ .. အတူရှိနေရတော့ ဒီဘက်ကိုမကပ်နိုင်ပဲ ဖြစ်နေရရှာတာ ..”

ဟု အလုပ်အပါးခိုပြီး ခြံထဲမှာ အသက်သာသွားအားခိုနေတတ်ပါသည့် တူမတော်ကို အမြင်ကတ်ပုံဖြင့် ဒေါ်ကြီးဥ ခိုင်နေတော့ သွန်းရွှေဆွတ် ပြုံး၍ ..

“ဘုတ်ဘုတ်က .. ကြက်သွန်ဖြူခွာတာတို့ .. ထောင်းတာတို့ .. လုပ်ကိုင်ပေးနေသားပဲ ဒေါ်ကြီးရယ် .. အိမ်ခန်းတွေ ရှင်းလင်းချိန်ကျတော့လဲ .. သိချင်းလေးတည်းညည်းနဲ့ .. အားလုံး လုပ်ကိုင်ကူပေးနေရှာတာပါ .. မီးပူတွေလဲ တိုက်ပေးနေတာပဲ ..”

နှင့် ဝင်ပြောပေးတော့ ဒေါ်ကြီး ခေါင်းယမ်းလိုက်

“အဲသလို .. အလိုလိုက်နေလို့ .. ဒီကလေး .. ထောင်ထောင် .. ထောင်ထောင်နဲ့ .. လစ်ခန့်ဆို .. တခြားနေရာ ရောက်ရောက်နေတာ ..”

ဟု ညည်းသည်။ သူ တစ်ချက် သွန်းရွှေဆွတ်ကို ညည်းမိရပါ၏။

ဆံပင်ရှည်လေးကို နှစ်ဖက်ကျစ်ထားလျက် အဖြူဆောင်ဘလောက်စ်အင်္ကျီ လက်စကလေးနှင့် ချည်သားအပြာရောင် ဆောင် ပြောင်ထဘီလေးကို ဝတ်ထားလျက် ခေါင်းမှာခေါင်းစည်း အပြာနုလေး စည်းထားပါသည့် သွန်းရွှေဆွတ် .. မြင်လိုက်တာနှင့် ပန်းရိပ်မြို့၏ စားဖိုဆောင်မှာ လုပ်နေပါသည့် မိန်းကလေး

တစ်ယောက်အဖြစ် နားလည်လိုက်စေနိုင်လေသက်ပါသည့် အခြေအဆင် ..။ တမင်လေးကိုပဲ ထိုသို့ ဝတ်ထားရှာမှန်း သူ သိသည်။ ပန်းရိပ်မြို့ခြံကျယ်ကြီးရှိ ဤမိန်းကလေးအတွက် နေရာအဖြစ် ထားပေးထားပါသော အိမ်ငယ်လေးရှိ ဗီရိုထဲမှာ အဝတ်ကောင်းတွေ သေသပ်စွာ အထပ်လိုက် ပါရှိနေမည်ဆိုလျှင် သူ နားလည်ထားသည်။ ဒါပေမဲ့ .. သွန်းရွှေဆွတ်သည် .. အိမ်နေအဝတ်များကို မီးပူလေးကျအောင် ထိုးထားလျက် သပ်သပ်ရပ်ရပ်လေး ဝတ်ထားမုံရနေပါသည့်အဖြစ်။

သူ .. ထိုသို့ အပြင်အဆင်မျိုးလေးဖြင့် သွန်းရွှေဆွတ်ကို မမြင်ချင်ပဲ ဖြစ်နေသည်။ လှလှပပ .. ကြော့ကြော့စင်စင်လေးဖြင့် ရှိနေစေချင်သည်။ ဤမိန်းကလေး၏ ဘဝလေးကိုလည်း သိချင်နေသည်။ ပြီးတော့ .. ည .. ည .. တွေမှာ ဘင်ဂျီလေးတီးနေပါသည့် ကောင်မလေးအဖြစ်လည်း မြင်ချင်နေသည်။ ဒါပေမဲ့ .. အန်ကယ်တူးပဲ ညညတွေမှာ ဘင်ဂျီလေးတီးနေတာလျက် သွန်းရွှေဆွတ်ကို ထိုည၏ ဂီတဝိုင်းလေးထဲမှာ မမြင်ခဲ့ရ။ ဤကောင်မလေး .. ခင်ဘုန်းအိနှင့် နောက်ထပ် ထိပ်တိုက်မတူချင်၍များ ညလေးတွေမှာ .. ဘင်ဂျီလေး ဝင်မတီးပဲနေခဲ့ ထိုဝိုင်းလေးမှာလည်း မရှိအောင် ရှောင်နေခဲ့ခြင်းများပေးလာမသိ ..။ သူသာ .. ည .. ညတွေမှာ .. အန်ကယ်တူး၏ ဘင်ဂျီသံ ကြားလိုက်တိုင်း .. သရဖီပန်းပင်ကြီးအောက်ထိ .. ရောက်ရောက်သွားရတတ်လျက် .. အန်ကယ်တူး၏ .. မနုအပေါ်ဝယ် ဂုန်းရည်မတူလိုလား .. ဆိုသည့် သိချင်ကိုပဲ နားထောင်ပြန်ခဲ့ရသည်မှာ ရက်တွေပင် ကြာလာနေပြီ ..။

ခုလည်း .. သွန်းရွှေဆွတ် ထံမှ အဖြေတစ်စုံကို စောင့်နေရသည့် သူတစ်ယောက်အဖြစ် တိတ်ဆိတ်စွာ သူရပ်စောင့်နေရာတစ်ယောက်အဖြစ် ဤခန်းတံခါးဝမှာ ရပ်နေရချေသည်တကား ..။ သွန်းရွှေဆွတ်သည် .. သူ့အတွက် .. တဖြည်းဖြည်း .. အရေးပါသူတစ်ယောက်၏ နေရာမှာ .. ရောက်ရောက်လာနေသည်ကော .. ဟု နားလည်လာနေရသည်။ ခင်ဘုန်းအိ ပက်လိုက်သည့် ဟင်းရည်ပူတွေ သွန်းရွှေဆွတ်ကို ထိသွားချိန်တုန်းက အဘယ်မျှထိ သူ စိတ်ပူသွားမိခဲ့ရပါသလဲ ..။ ခင်ဘုန်းအိ အပေါ်မှာရော သူ့ အဘယ်မျှထိ စိတ်ဆိုးသွားခဲ့ရပါသလဲ ..။ အဘယ်မျှထိ .. စိတ်ပျက်သွားမိခဲ့ရပါသလဲ ..။

သွန်းရွှေဆွတ်၏ ဖြူစင်ရိပ်များ ပြည့်သိပ်နေသော မျက်ဝန်းလေးတွေကို သူ အထင်ကြီးသည်။ ဟုတ်သည်။ ဖြူစင်ရိပ်သမ်းနေသော မျက်ဝန်းကြည်ကြည်လေးများ ..။ ဘာဆိုဘာမျှ .. စိတ်ရှုပ်ထွေး ခံပြင်းစရာ မကြုံရချေလျှင် ထိုမျက်ဝန်းတွေသည် အရမ်းကို ကလေးတစ်ယောက်၏ မျက်ဝန်းနက်နက်လေးတွေနယ်ပင် ဖြူစင်အေးချမ်းနေသည်။

တစ်ခုခု .. မခံချင်စရာကြုံလျှင်တော့ဖြင့် မာနမျက်ဝန်းလေးတွေအဖြစ် တောက်ပစူးရှစွာ အရိပ်လေးတွေ ပြောင်း၍ နေရာယူတတ်ပြန်ကာ တစ်ဖက်သားကို မခံချိ မခံသာလေးဖြင့် အောင် ကလိတတ်ပြန်သည့် အမျိုးလေးတွေသည် သွန်းရွှေဆွတ်၏ မျက်နှာထက်မှာ .. ပြီးတော့ .. မျက်ဝန်းလေးမှာ ဝင်၍နေရာယူလာတတ်ပြန်၏ ..။

www.burmeseclassic.com

ထိုအဖြစ်ကို .. ခင်ဘုန်းအိနှင့် သွန်းရွှေဆွတ်တို့
ကြားမှာ သူရပ်ရင်း ကြုံခဲ့ရသည်မှ .. ဟင်းရည်ပူထိသည့်
တွေကို ဇက်သုတ်ပစါဖြင့် သူ အားနာတကြီး ပွတ်သုတ်သေး
ခိုက်မှာ ကြုံခဲ့ရသေးသည် မဟုတ်ပါလား ..။ ခင်ဘုန်းအိကို
ကြား၍ .. ကြား၍ ကြည့်ပြနေသည်မှ .. ကလေးတစ်ယောက်
ခပ်ကြွားကြွားလေး အနိုင်ယူပြနေတာမျိုးနှင့်ပင် တူနေသေးသည့်
အဖြစ် ..။

ထိုမျက်နှာလေးကို .. သူ .. ဘာကြောင့် .. မကြာ
ခဏ .. အမှတ်တရကြီး ဖြစ်ဖြစ်နေမိရပါသလဲ ..။ ဘာကြောင့် ..
မေ့မရနိုင်စွာ .. တမ်းတနေမိရပါသလဲ ..။

ထိုအဖြစ်လေးကိုရော .. သူသည် .. ဘာကြောင့်မေ့
နိုင်ပဲ .. ဖြစ်နေရပါသတဲလဲ။ သွန်းရွှေဆွတ်နှင့် နီးကပ်လွန်းစွာ
ရှိခဲ့ရပါသည့် ထိုနေ့က .. သူ .. မြင်ခဲ့ရပါသော .. ပါးပြင်နုနုလေး
ထက်မှ အကြောမျှင် ရှိန်းနုနုပို့ကိုရော .. သူ ဘာကြောင့် ..
မမေ့နိုင်သေးပဲ ဖြစ်နေရပါသလဲ ..။ သူ .. အသေအချာ သိနေရ
သည်က .. သွန်းရွှေဆွတ်နှင့် သူ အနီးတကပ် ရှိနေချင်သည်
သူကြောင့် .. စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ခဲ့ဖူးသော နေ့တစ်နေ့ဆို
မှ အဖြစ်တစ်ခုအတွက်လည်း သူ တောင်ပန်ချင်နေသည် ..
သူ .. သူသည် .. သွန်းရွှေဆွတ်ကို အထင်တကြီး ဖြစ်နေသော
သူတစ်ယောက်လည်း ဖြစ်နေသည်။

သွန်းရွှေဆွတ်၏ လက်ရာ လမင်းဝိုင်းလေးထဲမှာ
တစ်ယောက်တည်း တိတ်ဆိတ်စွာ စားနေရင်းဖြင့် .. အဘယ်မျှ

ထိ သွန်းရွှေဆွတ် မီးဖိုဆောင်လေးကို နိုင်နင်းတာကို သိနေရ
လျက် ..။ သွန်းရွှေဆွတ် ပြင်ဆင်ထားပါသော အခန်းခန်း
အဆောင်ဆောင်တိုင်းကို ပန်းရိပ်မြို့မှာ ဖြတ်သန်းဝင်ရောက်ကြည့်
နေရင်းဖြင့် စိတ်ကြည်ချမ်းမြေ့ကာ သွန်းရွှေဆွတ်၏ တန်ဖိုးကို
သိပြီးရင်း သိရ .. အထင်တကြီးဖြစ်ပြီးရင်း ဖြစ်ရနှင့် .. သူ ..
နေ့တွေကို ဖြတ်သန်းလာနေရသည်ပါပဲ ..။ သွန်းရွှေဆွတ်သည်
သူ ထမင်းစားချိန်တိုင်းကို .. တမင် .. ရှောင်နေတတ်လျက် ..
အလုပ်တစ်ခုခုကို ရမယ်ပြု၍ ရှောင်ခြင်းမျိုး ..။ ဒါမှမဟုတ် ..
ရေသွားချိုးနေခြင်းမျိုးဖြင့် သူနှင့်မဆုံအောင် နေနေခြင်းသည်လည်း ..
ခင်ဘုန်းအိနှင့် ထိပ်တိုက်တိုးတာမျိုး .. ထမင်းစားဆောင်မှာ
နောက်တစ်ကြိမ် မကြုံချင်၍ဆိုတာ သူ သိသိနေရသည်ပါပဲလေ ..။

ထိုသို့ သွန်းရွှေဆွတ် အလိုက်ဆီသို့ နေပေးတယ်
လေ ..။ တစ်ချိန်က .. သူ .. သွန်းရွှေဆွတ်ကို ဖီရိုတစ်လုံးရွှေ
ရံမျှဖြင့် .. ပန်းချီကားတစ်ချပ် ချိတ်ပေးရံမျှဖြင့် .. အပြစ်တင်
သလိုကြီး ဟန်ကြီးပန်ကြီးနိုင်စွာ ပြောမိခဲ့ခြင်း အပေါ်မှာ ယူကျုံး
ရေ ဖြစ်ဖြစ်နေရလေပါ ..။ ထိုသို့ ခံစားလာနေမိရခြင်းက ရင်ကို
ဒီဆီးလာနေခဲ့ပါသည့် အဖြစ် ..။

ဒါကြောင့်လည်း .. ထိုခံစားမှု၏ဒဏ်ကို မခံနိုင်
စွာ .. သူသည် .. ဤနေရာသို့ ရောက်လာရပြီ ..။ သွန်းရွှေဆွတ်
ကို .. စောင့်ခေါ်နေသည့် သူတစ်ယောက်နယ်လည်း ဖြစ်နေရပါ
ပြီတည့် ..။

"ဘယ်လိုလဲ မသွန်းရွှေဆွတ် .."

မြို့ထဲလိုက်ရမည်ဆို၍လား မသိ ..။ သွန်းရွှေဆွတ်
ခပ်ဆဆလေး .. တွေးနေတာကို သူ ကြည့်လျက် ထပ်မေးလိုက်
တော့ ဒေါ်ကြီးဥမှ ..

“လိုက်သွားပါ မမလေးသွန်းရွှေဆွတ်ရဲ့ .. မိဘုတ်ထဲ
ပျော်နေမှာ .. ဒေါ်ကြီး သွားခေါ်လာခဲ့မယ် .. လိုက်သွား
လိုက် .. လိုက်သွားလိုက် ..”

ဟု ပြောကာ တကယ်ပဲ ဘုတ်ဘုတ်ကို အရှာထွက်

ဖို့ ထွက်သွားတော့ သူနှင့် သွန်းရွှေဆွတ်ပဲ ကျန်ခဲ့ရပါသည်။
အဖြစ် ..။ ခင်ဘုန်းအိ သိလျှင် ကြိုက်မှာမဟုတ် ..။ ဒါကို သွန်း
ရွှေဆွတ် .. ချင့်ချိန်တွေးနေရခြင်းပါ ..။ မမလွန်းထံသို့လည်း
စာထည့်ချင်သည်။ မနေ့ညကပဲ စာတစ်စောင် မမလွန်းထံ
ရေးထားတာ ရှိနေသည်။ ဖုန်းဖြင့် ထပ်မပြောတော့ပဲ စာပဲ
ချာရေးထည့်လိုက်မည်ဟု သွန်းရွှေဆွတ် ဆုံးဖြတ်ထားသည်။

ခုက .. မလိုက်၍လည်း ဖြစ်တော့မှာ မဟုတ်
သွန်းရွှေဆွတ်ကို မြို့ထဲသို့ လိုက်သွားစေချင်သည့် စေတနာ
ဖြင့် ဒေါ်ကြီးဥပင် မနေသာ ..။ မိဘုတ်ကို အရှာထွက်သွား
အစ်ကိုလေး ကိုယ်တိုင်ကလည်း စောင့်ခေါ်နေတာမျိုး ဖြစ်နေသည့်
တစ်ခုခု အလုပ်ရှိ၍ အကြောင်းရှိ၍သာ ခေါ်ခြင်းဆိုတာကိုလည်း
သွန်းရွှေဆွတ် တွေးမိရသည်မို့ ..

“ကျွန်မ လိုက်ပါ့မယ် .. ခု လိုက်ခဲ့ပါ့မယ် ..”

ဟု ခေါင်းစည်းပဝါလေးကို ပြင်၍စည်းလိုက်ရာ
ပြောတော့ သူ မျက်မှောင်တစ်ချက် ညှို့ကျသွားလျက် ..

“ဟာ .. မဟုတ်တာ .. အဝတ်အစားတော့ လဲပါဗျာ ..
ခုလို .. သိမ်သိမ်ငယ်ငယ်ပုံမျိုးနဲ့တော့ မလိုက်ပါနဲ့ မသွန်း
ရွှေဆွတ်ရယ် .. ကျွန်တော် စိတ်မကောင်းအောင် မလုပ်
ပါနဲ့ဗျာ ..”

ကိုယ် .. ဟု ပြောနေရာမှ .. စိတ်မကောင်းသလိုကြီး
ဖြင့် .. ကျွန်တော် .. ဟုပင် .. တလေးတစားကြီးလို သွန်းရွှေ
ဆွတ်ကိုထား၍ ပြောလာတော့ သွန်းရွှေဆွတ် အားနာရပါ၏။
ငြင်း၍လည်း ရမှာမဟုတ်တာမို့ သွန်းရွှေဆွတ် ကိုယ်လေးယိုကာ ..

“ဟုတ်ကဲ့ပါ .. ကျွန်မ .. အဝတ်လဲပြီး လာခဲ့ပါ့မယ် ..

ရုံးခန်းကို လာခဲ့ရမှာပါလား ..”

ဟု တရိုတသေလေး မေးနေတော့ သူ စိတ်မ
ကောင်း ..။ ခေါင်းစည်းပဝါလေး စည်းလျက်၊ အလုပ်သမလေးလို
အဝတ်ဟောင်းလေးဖြင့် ရှိနေပါသော မိန်းကလေး ..။

တစ်ခါတစ်ခါ .. လွတ်ခနဲ ပြောလိုက်တတ်သော ..
ရွှေဆွတ်က .. ရွှေဆွတ်က ဆိုသည့်စကားသံလေးကို .. သူ ..
လွမ်းမိသည်။ တမ်းတမိသည် ..။

“ရုံးခန်းနေရာကပဲ .. ကိုယ် စောင့်လိုက်ပါ့မယ် ..”

ဟု သူ ဖြေမိရကာ .. နေရာမှ သူ လှည့်ထွက်ခဲ့
ပါ၏။

သူ .. သူ့ကိုယ်သူ အံ့သြနေမိရသည်။ ဟုတ်သတဲ့။
အံ့သြနေမိရပါသည့်အဖြစ်။ ဤမိန်းကလေးကို သူ .. တရင်းတနီး ..
တကျွမ်းတဝင် .. ပြောဆိုနေချင်သည်။ သူ့ကိုလည်း .. ထိုသို့ပဲ
ဆက်ဆံစေချင်သည်။

သွန်းရွှေဆွတ်နှင့် သူ .. စကားတွေရော ..
ကြည်စင်စွာ ပြောချင်သည်။

ညမှာ .. အန်ကယ်တူး၏ ဂီတသိုင်းလေးမှာ
သွန်းရွှေဆွတ်ကို ရှိစေချင်သည်။

ညလရောင်အောက်မှာ .. သွန်းရွှေဆွတ် ဘင်ဂိုး
တီးနေတာကို သူ မြင်နေချင်သည်။ ကြည့်နေချင်သည်။
သော ညတိုင်း၏ သရဖီပင်အောက်မှာ .. ပန်းရနံ့တွေနှင့်အတူ
ပန်းတွေနှင့်အတူ .. သူသည် .. သွန်းရွှေဆွတ်နှင့် အတူရှိနေ
သူတစ်ယောက် ဖြစ်နေစေချင်သည်တကား ..။

အံ့သြနေမိရခြင်းနှင့်အတူ .. ကြည်နူးခြင်းသည်
လည်း .. ကိုယ့်မျှော်လင့်မှုများအတွက် .. ပြော .. ကိုယ်၏တစ်
မွတ်မှုများအတွက် .. ရင်မှာ .. ခံစားရချေသည်ကော .. သွန်း
ဆွတ်ငယ် ..။

အနီး(၂၀)

သူ့ကို ဖျတ်ခနဲ မော့ကြည့်လိုက်ပါသည် မျက်နှာ
ဝန်းဝန်းလုံလုံလေးတွေ၏ အလှကို သူ ဘယ်တော့မှ မေ့နိုင်တော့
မှာ မဟုတ် ..။ ကြည်နူးရိပ်လေးများ ခိုနွဲ့တိုးဝင်နေသည့် မျက်
ဝန်းလေးတွေထဲမှာ အံ့သြရိပ်သည်လည်း ဖေးတင်နေကြတာကို
သူသည်လည်း စိတ်လှုပ်ရှားစွာ တင်ကြည့်ကြည့်ဖြင့် မြင်နေရပါ
၏။ အို .. အဘယ်မျှထိ ရင်ကိုလှုပ်ခတ် တိမ်းမူးနေစေပါသော
ခံစားမှုများပါလဲ ..။ သွန်းရွှေဆွတ်ကို .. ကြည်နူးခြင်းများအပေါ်
နှင်းရချေသည်အတွက် သူ .. လိုက်၍ကြည့်နူးသည်။ သွန်းရွှေဆွတ်
၏ အံ့သြတကြီးလေး နိုင်နေပါသော အကြည့်နုနုလေးတွေကို
ခံယူနေရသည့်အတွက်လည်း သူ၏ရင်သည် လိုက်၍သိမ့်မွေ့ညွတ်
နူးစွာ စိတ်လှုပ်ရှားနေရလျက် အကျေနပ်ကြီး ကျေနပ်ရနေရချေ

ပန်းနုအိမ် .. ပန်းချီရောင်းခန်းမကျယ်ကြီးကို ခနဲကြည့်ရင်း သွန်းရွှေဆွတ် နောက်တစ်ကြိမ် သူ့ကို မော့ကြည့်လာချိန်မှာတော့ .. သူ့နှုတ်ခမ်းထက်တွင် သိမ်မွေ့နုနုသော အပြုံးက အေးချမ်းစွာ ရှိနေနှင့်ပြီ ..။

သွန်းရွှေဆွတ်၏ မျက်နှာထက်မှာ ဖြတ်ပြေးနေကြပါသော အရိပ်နုနုလေးတွေကို သူသည် မလွတ်တမ်း လိုက်ကြည့်နေရင်းဖြင့် ကြည့်နူးပျော်မွေ့နေတတ်သူ တစ်ယောက်လည်း ဖြစ်ချင်းမက ဖြစ်နေမိရပြီ ..။

“ဟုတ်တယ် သွန်းရွှေဆွတ် .. ကိုယ် .. မင်းကို .. ပန်းချီကားချပ်တွေ ရွေးခိုင်းမလို့လေ .. ပန်းရိပ်မြို့အိမ်ကြီးမှာ မင်းကြိုက်သလို .. ချိတ်ပိုင်ခွင့်ရှိနေမယ့် ပန်းချီကားချပ်တွေ ဆိုပါတော့ .. ပြီးတော့ .. ပန်းချီကို မြတ်နိုးပုံရတဲ့ မင်းကိုလဲ .. ကိုယ် .. ပန်းချီကားတစ်ချပ်လောက်တော့ လက်ဆောင်ပေးချင်စိတ်ကလဲ ဖြစ်တည်နေရတယ်လေ ..”

သူ့အပြောတွေထဲမှာ အရမ်းကို အလိုလိုက် စိတ်ရှည်နေသော သူတစ်ယောက်၏ ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်မှုတွေကလည်း တိုးဝင်ပျော်ပါနေကြပါချေ၏။

“မင်းရဲ့အစ်မက .. ပန်းချီဆွဲတယ်ဆို .. အဲသလို .. ကိုယ်ကို .. မင်းပြောခဲ့ဖူးတယ် မဟုတ်လား .. ပန်းရိပ်မြို့ကို မင်း စရောက်တဲ့နေ့က ဆိုပါတော့ .. အဲဒါကို .. ကိုယ်မှတ်မိနေတယ်လေ .. မင်း .. ကိုယ့်လက်ဆောင်ပန်းချီကားကြီးကိုလဲ .. မြတ်နိုးလိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်ချင်နေပါတယ် ..”

ဟု သူ ထပ်ပြောစဉ်ခိုက် သွန်းရွှေဆွတ် စတင်၍ ချက်လွှာချမိသည်။ ရင်ထဲတွင် လှုပ်ခတ်လှုပ်ရှားနေရလေသမျှကို သူ မသိအောင်ထိန်းရင်း မျက်တောင်လေးကို စင်းချိုငြိမ်သက်လိုက် ခဲ့စဉ်ခိုက် .. မိမိကိုယ်ကို မိမိသိနေရသည်က .. အရမ်းကို ရှက်ဆွေးလေးတွေ စိမ့်ဖြာနေကြချေလောက်ပြီ ဆိုတာကိုပါတည် ..။ ချက်နှာလေး ပူရှိန်းရှိန်း ဖြစ်လာနေသည်က လောင်လောင်မြိုက်မြိုက်ဖြင့် မဟုတ် ..။

တသိမ့်သိမ့် ခုန်နေသည့် ရင်ခုန်မှုအရှိန် ဖြင့်ပါ ..။ ခံစားမှုသည် မလောင်မြိုက် ..။ အေးမြနွေးထွေးနေသည်။ နူးညံ့နေသည်။ ကြည့်နူးခြင်းကိုလည်း ဖြစ်နေစေပါသည် ရှက်သွေးစိမ့်ဖြာမှုလေးများပါ ..။

ချစ်စရာ ချစ်ရာလေး ဖြစ်နေပါသည့် ခံစားမှုလေးများပါ ..။ အကြိမ်ကြိမ် အခါခါ တောင့်တမျှော်လင့်နေမည့် ခံစားမှုများကို ရင်မှာ မက်မောစွာ ဖြစ်တည်နေစေပါသည့် ခံစားမှုများပါ ..။ သူ့ရှေ့မှာ ခုလို ရှက်စနိုးလေး ရပ်နေသည့် သူသည် ဆွဆွတ် ဖြစ်နေသည် ဆိုတာကိုပင် .. မိမိဘာသာ အံ့သြကြည့်နူးရင်း .. ဤခံစားမှုများ ဖြစ်တည်နေတာကို မမလွန်းသာသိလျှင် .. ခုလိုပဲ .. လိုက်၍ အံ့သြတကြီး ဖြစ်နေချေမည်လား မသိ ..။ ဟုတ်သည်။ ခုလို .. ရွှေဆွတ် .. သူ့ရှေ့မှာ ရပ်နေရသည့်အဖြစ်ကို မက်မောစွာ .. စိတ်လှုပ်ရှားစွာ .. ကြည့်နူးစွာ .. ဖြစ်နေရသည့်အတွက် .. မိမိဘာသာလည်း အံ့သြနေမိရသည်ကောလေ ..။ ဘယ်တုန်းကမှ .. ခုလို .. ရွှေဆွတ်မှ မခံစားခဲ့ရစဖူး ..။ သူ့ထံမှာ .. ရွှေဆွတ်နှင့် ပတ်သက်၍ .. အလေးအနက်ထားခြင်းနှင့်

သိမ်မွေ့ခြင်းများ ရှိနေတာ .. အလိုလိုက်ခြင်းများ ရှိနေကြတာ ..
ရွှေဆွတ် .. ခေါင်းလေးငုံချ၍ ခပ်လှလိုက်ရတာကို .. ကြည့်နေ
မိသည်။ ရှက်စနိုးလေးလည်း ဖြစ်နေမိသည်။ မက်မောနေခြင်း
များလည်း ရှိနေသည်။

“သွားကြည့်ကြရအောင်နော် ..”

ဟု သူ့နှုတ်ဖျားမှ နူးညံ့သိမ်မွေ့လွန်းသော အသံ
သည် သွန်းရွှေဆွတ် တစ်ယောက်လည်း ကြားရုံမျှလောက်
တိုးသွင်းနေကြပါ၏။ သူ့ကိုယ်တိုင်သည်လည်း .. သွန်းရွှေဆွတ်
၏ ထူထဲနက်မှောင်သည့်အမျှ ရှည်လျားသော မျက်တောင်ရှည်
စင်းစင်းလေးတွေ နှေးစင်းချထားပါသည့် မျက်ဝန်းလေးများကို
တင့်တင့် ဆေးစိုက်ကြည့်နေမိရဆဲ ..။

ဘုတ်ဘုတ်ကတော့ .. ‘ကလေးပီပီ ပန်းချီခန်းထဲ
သရင်ရောက်နေနှင့်ပြီ ..’ လက်လေးနောက်ပစ်ကာ စတိုင်လေး
ဖြင့် ပန်းချီကားတွေကို တမောမော လိုက်ကြည့်နေသည်မှ
အရေးပါနေသည့် လူကြီးလေးနယ်ပါ ..။

သူ့စောင့်ခေါ်နေသည့်နို့ ဘေးမှ လိုက်လာရစဉ်ခိုက်
သွန်းရွှေဆွတ်လည်းနေရသည်က .. ဘာကြောင့်ပါလဲ .. ဟုလည်း
ရွှေဆွတ် မအိမချင့်လေး တွေးတွေးနေမိရဆဲ ..။ တကယ်ဆို ..
ပန်းချီကား လာပြသည်။ ဝယ် .. ဆိုလျှင် .. ဝယ်လိုက် ..။ ဒါပဲ
ဖြစ်ရမည်ကိစ္စ ..။ နုကျတော့ ထိုသို့မဟုတ် ..။ ရွှေဆွတ်ကလည်း
အရမ်းကို စိတ်လှုပ်ရှားနေလျက် .. ကြည့်နူးခြင်းများမှာ နစ်မြုပ်
ပျော်ဝင်နေကာ ..။ သူကလည်း အရမ်းကို သိမ်မွေ့နူးညံ့သော
အလိုလိုက်ခြင်းများဖြင့် ဘေးမှပါလာနေပါသည့် အဖြစ်။

ဪ .. တကယ်တော့ .. သူနှင့် .. ရွှေဆွတ်ကြား
.. အခန်းနံရံမှာ ချိတ်ထားမိခဲ့ဖူးပါသည် ပန်းချီကားတစ်ချပ်
ကြောင့် ..။ ရွှေမိပါသည့် ဗီရိုကြီးတစ်လုံးကြောင့် .. နားလည်မှု
ဆွ လွဲမှားလျက် .. မဆိုစလောက်လေး မာတင်းနေသော
သံပြန်မှုဖြင့် ရွှေဆွတ် ရန်ပြန်ခံတွေ့ခဲ့ဖူးသည် မဟုတ်ပါလား ..။
ဆိုဖြစ်သည် .. သူနှင့် ရွှေဆွတ်တို့အတွက် .. ဤခံစားမှုများ
ကို ရင်မှာ .. တဖြတ်တနိုး သိမ်းဆည်းထားစေနိုင်မည့် ဤနေ့
ဆေးတင်နေ၏ .. ဤအချိန်လေးကို ဖန်တီးပေး .. ဖန်ဆင်းပေး
ချေသည်ဘုရား ..။

သွန်းရွှေဆွတ် တိတ်ဆိတ်စွာပဲ ပန်းချီအရောင်းခန်းမ
ဦးမှာ ရှိနေပါသည့် ပန်းချီကားချပ်တွေကို .. လိုက်ကြည့်နေမိရပါ
၏။ ဘေးမှာ သူကလည်း တိတ်ဆိတ်စွာ လိုက်ပါလာနေသည်။
သွန်းရွှေဆွတ် ဘယ်ပန်းချီကားချပ်ကို ရွေးပါ .. ဟုမတိုက်တွန်း ..။
အေးအေး ..။ သွန်းရွှေဆွတ် သဘောအတိုင်း စိတ်တိုင်းကျ ..
ရွေးစေ .. ဆိုသည့် သဘောဖြင့် ဘေးမှ တိတ်ဆိတ်စွာပဲ လိုက်
ပါလာနေသည်။

ဘုတ်ဘုတ်မှ ကျားသစ်တစ်ကောင်၏ ကျားသစ်သား
ဆက်ငယ်လေးတွေနှင့် ရှိနေသည့်ပုံကို မော့ကြည့်ကာ တစ်ခုခု
ပြောဖို့ ခြေလှမ်းလေး သုတ်သုတ်ဖြင့် လျှောက်လာတာကို သူ
မြင်တော့ နှုတ်ခမ်းမှာ လက်ညှိုးကပ်ပြသည်။ သဘောက ..
တိတ်တိတ်နေ .. ဆိုသည့်သဘော ..။ ဘုတ်ဘုတ် ငြိမ်မူလျက်
နောက်မှလိုက်ကပ်ပါလာကာ .. သူတို့ကြည့်နေသမျှတွေကို နောက်

တစ်ကျော့ လူကြီးလေးစတိုင်ဖြင့် လက်လေးနောက်ပစ်ကာ ပုတုနှင့် ကပ်ပါလာပါသတည်း ..။

အခန်းနံရံမှာ ရှိနေသည့် ပန်းချီကားချပ်တိုင် သွန်းရွှေဆွတ် ကြည့်ပြီးသည့်နောက်မှာ .. ဆံတောက်ကွေးထောင့် နှင့် လသာညွှာမှာ ဗိုင်းငင်နေသည့် တောသူမလေး၏ပုံကို နေ့သည်။ လရောင်က မိန်းကလေး၏ မျက်နှာထက်တွင် ဝင်းလဲ့စွာ ဖုံးတင်၏။ ဗိုင်းငင်နေသည့် မိန်းကလေး၏ လက်ချောင်းလေးတွေ သွယ်လျဝင်းလဲ့နေတာကအစ အသက်ဝင်နေလျက် .. လရောင်အောက်မှာ ထင်နေပါသော ဆံတောက်ကွေးထက်မှ ဆံထုံးလေးထက်မှ စံပယ်ခက်လေး၏ ဖွေးလဲ့လဲ့ လှနေမှုလေးက အစ .. ကြည်နူးစရာ ရှိနေတာမို့ .. ထိုပန်းချီကားလေးကို သွန်းရွှေဆွတ် ရွေးသည်။

အရောင်းခန်းမထဲမှာ .. လာကြည့်သူ တချို့နှင့် လာဝယ်သူတချို့ကတော့ ရှိနေကြသည်ပဲ။ သူ .. အရောင်းကောင်းတာ တာဝန်ခံမိန်းကလေးထံသွား၍ ပန်းချီကားအတွက် တန်ဖိုးကို ပေးချေသည်။ ပန်းချီကားကို ထုပ်ပိုးဝန်ထမ်းကောင်လေးများက သေချာစက္ကူဖြင့် ထုပ်ပတ်ထုပ်ပိုးပေးကြပါ၏။

“ကိုယ့် .. ပြောထားတယ်လေ .. နောက်ထပ်ပန်းချီကားတစ်ချပ်ကို ရွေးပါဦး .. မင်းအတွက် ကိုယ် လက်ဆောင်ပေးချင်တယ် ..”

ဟု ထပ်ပြောတော့ သွန်းရွှေဆွတ် ခေါင်းလေးခါပါ၏။

“ရွှေဆွတ် .. အတွက်က .. မလိုပါဘူး အစ်ကိုလေး ..”

ဟု တိုးသွဲ့စွာဖြေတော့ သူ ခေါင်းယမ်းသည်။ တစ်ယောက်တည်းပဲ ပန်းချီကားတွေ လိုက်ကြည့်ပြန်ကာ .. မျက်မှန်ထူထူလေးကိုတပ်လျက် စာအုပ်ပုံကြားမှာထိုင်ကာ စာဖတ်နေသည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏ ပုံကြီးကို ရွေး၍ဝယ်လိုက်တော့ သွန်းရွှေဆွတ်ပင် ရယ်ချင်လာသည်။ သူကတော့ မျက်နှာထား တည်တည်ကြီးဖြင့် ဘေးမှာလာရပ်ကာ ..

“တစ်နေ့ကျရင် .. မင်းဟာ .. အဲဒီပန်းချီကားထဲက ကောင်မလေးလိုပဲ စာအုပ်ပုံကြီးဘေးမှာ မျက်မှန်ထူကြီးတပ်ရလိမ့်မယ်လို့ .. ကိုယ် ထင်တယ်လေ .. ဘာလို့လဲဆိုတော့ .. မင်းဟာ .. ဥပဒေတွေကို တော်တော်နားလည်ချင်နေတာကြောင့်လား .. နားလည်နေလို့လားတော့ မသိဘူး .. စာတွေလဲဖတ် .. ဥပဒေစကားလေးတွေလဲ ရွတ်တတ်တဲ့ သွန်းရွှေဆွတ် ဖြစ်နေလို့ပါ ..”

“တစ်ခါလေး .. မေးမိပါတယ် .. ရွှေဆွတ်ကို အထင်တွေ နင်းကန်ကြီးနေတာပဲကိုး .. ခက်တော့တာပါပဲရှင် ..”

ဟု မျက်နှာလေး အထားရခက်သလို ခေါင်းလေးငုံ့ချ ပြောနေသမျှ သူ ပြုံး၍ကြည့်လိုက်မိရပါ၏။ မျက်နှာလေးကိုဖွက်၍များရလျှင် ဖွက်ထားချင်လောက်အောင် အနေခက်နေမှန်သူ နားလည်နေမိရသည်။ မင်းမျက်နှာလေးကို .. ကိုယ့်ရှင်ခွင်မှာ လာဖွက်ထားလိုက်ပါလား ကောင်မလေးရယ် .. ဟု လွှတ်ခနဲ ညည်းလိုက်ချင်စိတ်က .. ရုတ်ခြည်း ဖြစ်ပေါ်လာပါချေသတည်း။

ဘုရားရေ ..။ ဤကောင်မလေးကို .. သူ .. သူ ..
ချစ်နေမိရချေသည်ကော .. ဟု နားလည်လိုက်ရပါပြီ ..။ သူသည်
သူ့ရင်ထဲက ချစ်ခြင်းတွေကို .. ဤမိန်းကလေး အပေါ်မှာ ..
ပုံအောဖြစ်တည်နေသူတစ်ယောက် ဖြစ်ခြင်းမက .. ဖြစ်လာနေချေ
သည်ကော .. ဟုလည်း သိသိလာနေရပါချေသည့်အဖြစ် ..။

ချက်ချင်း .. ကိုယ်ကိုပြန်မတ်ကာ .. စိတ်ကိုပြန်၍ ..
တည်ငြိမ်အောင် ထိန်းယူနေရသည်ကိုက .. အတန်ကြာချင်နေပြီ ..။
အကြည့်ကို လွှဲလိုက်မိသည်က .. ပန်းချီကား ထုပ်ပိုးနေသည့်
နေရာဆီသို့ပါ ..။

ဘုတ်ဘုတ်ကတော့ ပန်းချီကားထုပ်ပိုးနေသည့် နေ
ရာမှ လက်လေးနောက်ပစ်၍ သွားမော့နေသည်။ ဤပန်းချီ
အရောင်းခန်းမသို့ ရောက်ကတည်းက လက်လေးနောက်ပစ်လျက်
ဝလုံးလုံးလေးဖြင့် စတိုင်အများဆုံးကတော့ ဘုတ်ဘုတ်ပါ ..။
အိမ်ပြန်ရောင်လျှင်လည်း ပန်းချီအရောင်းခန်းမ ရောက်ခဲ့တာကို
ဒေါ်ကြီးဥနှင့် နွဲ့ကျော့တို့ အန်ကယ်တီးဟို နားညည်းလောက်
အောင် ပြန်ကြွားမှာ သေချာနေသည်။

ကားပေါ်အရောက် ပန်းချီကားနှစ်ချပ်ကို ဆိုင်ဝန်
တမ်းကောင်လေးတွေက လိုက်ပို့ပေးကြပါ၏။ ပရာဒိုကား ကြက်
သွေးရောင်ကြီးကို သူ မောင်းထွက်လာစဉ်ခိုက်မှာ ကားနောက်
ခန်းမှ ဘုတ်ဘုတ်နှင့်အတူ ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်လိုက်လာပါသည့်
သွန်းရွှေဆွတ်ကို နောက်ကြည့်မှန်မှတစ်ဆင့် ဘစ်ခါတစ်ခါ သူ
ကြည့်ကြည့်မိလာရပါ၏။

ဆံနယ်နနလေးတွေ နဖူးပြင်ထက်မှာ လေအနှော့၍
တလူးလွန်လွန်လေး ရှိနေတာ ..။ ရှုခင်းတွေကို .. ခပ်ငေးငေး
ကြည့်နေတာ ..။

အားလုံးကို သူ တစ်ချက်တစ်ချက် လှမ်းကြည့်ရင်း
မြင်မြင်လာရစဉ်ခိုက် ဖျတ်ခနဲ ရင်ထဲသို့ တိုးဝင်လာသည်က ..
စိုးရိမ်ခြင်း ..။ ဟုတ်သည် ..။ စိုးရိမ်ခြင်းပါတည် ..။

ဤကောင်မလေး .. ပြန်သွားချေလျှင် ..။ ဘုရား
ရေ ..။ ပြန်များပြန်သွားချေလျှင် .. သူ .. ခံနိုင်ရည်ရှိမည်
မဟုတ် ..။ ဤမိန်းကလေး မရှိပဲ ကျန်ခဲ့ရမည့် အဖြစ်အတွက် ..
သူ ခံနိုင်ရည်ရှိမည်မဟုတ် ..။ တား၍လည်း မရနိုင်ပါသည်ကိုစွ့ ..။
ကိုယ့်မှာ တားပိုင်ခွင့်လည်း ရှိတာမဟုတ် ..။

“သူ့မျက်လုံးတွေ ကြည့်နေတဲ့ အကြည့်ဟာ .. ရှုခင်းလေး
တွေကို ငေးနေရင်းနဲ့ .. ဒီနေရာလေးကို နှုတ်ဆက်နေတဲ့
အကြည့်မျိုးနဲ့ တူနေတယ်လို့ ငါ ထင်လာနေပါလား ..
သူ .. သူ .. အဲသလို .. စာကယ်ပဲ .. ရင်ထဲမှာ ဖြစ်နေ
ပြီလား .. ငါကပဲ .. သူ ပြန်သွားမှာ စိုးရိမ်နဲ့ အစိုးရိမ်
လွန်နေမိတာများလား ..”

သူ .. ပန်းရိပ်မြို့သို့ ပြန်ရောက်သည်အထိ စိတ်ထဲ
မှာ လေးနေရဆဲ ..။ တကယ်တော့ .. သူသည် .. သွန်းရွှေဆွတ်
ထွက်သွားမှာကို အရမ်းစိုးရိမ်တတ်သူတစ်ယောက်အဖြစ် .. နမူ
ဖြစ်ရသည် မဟုတ် ..။ သွန်းရွှေဆွတ် ပြန်တော့မည် ဆိုတာကို ..
သူ သိမိ တွေးမိရသည်မို့ .. သွန်းရွှေဆွတ်၏ အိမ်လေးထိ လိုက်
သွားကာ တားခဲ့ရသည် ဆိုကတည်းကိုက .. သူ .. သူ .. ဤမိန်း

ကလေးကို .. မခွဲနိုင်၍ဆိုတာ .. ခုမှ .. သူ ပိုသိလာနေရသည်။
ဝန်ခံလာနေမိရပါသည်။ အဖြစ် ..။

ကားလေး ပန်းရိပ်မြို့၏ ပေါ်တီကိုကြီးအောက်မှာ
ရပ်လိုက်တာနှင့် မျက်နှာလေးချို၍ အိမ်ကြီး၏ ဧည့်ခန်းဆောင်
ဆီမှ ထွက်လာသည်က ခင်ဘုန်းအိပ်ပါ ..။

“အထဲမှာပဲ နေလိုက်ဦး သွန်းရွှေဆွတ် .. ဆင်းမလာနဲ့ ..
မိဘုတ် .. အထဲမှာပဲနေ .. တံခါးလှောင်ကို ချထား ..”

ဟု သူပြောပြီးတာနှင့် ကားပေါ်မှဆင်းသည်။ ခင်
ဘုန်းအိပ် မျက်နှာလေးရဲနေလျက် သွန်းရွှေဆွတ်ကို စူးစူးလေးကြည့်
ကာ ..

“ကိုကိုကို .. ကားနဲ့ လိုက်ပို့ခိုင်းရလောက်အောင်
ညည်းကိုယ်ကို .. ဘာများမှတ်နေလို့လဲဟင် .. ကိုကိုက ..
ဘာကိစ္စ .. သူ့ကို အရေးအရာထားပြီး ပို့ပေးနေတာလဲ ..
ခင်ဘုန်းအိပ်ကိုကျတော့ .. ဘယ်တော့မှ .. စေတနာမထား
ချင်ဘူး .. တကယ်ဆို .. သူ့ကို ပြန်ခိုင်းလိုက်ဖို့တောင်
ကောင်းနေပြီ .. ဟိုနေ့က .. ဖြစ်ခဲ့တဲ့ကိစ္စနဲ့ .. သူလဲ မနေ
သင့်သလို .. ကိုကိုကလဲ .. သူ့ကို ပြန်ခိုင်းသင့်နေပြီ ..
သူက .. ခင်ဘုန်းအိပ်ကို .. တမင် ရန်ဆွဲပေးနေတဲ့ကောင်
မ .. ပညာပါပါနဲ့ ဒေါသကို ဆွဆွပေးနေတဲ့ မိန်းမ ..
ခုလဲကြည့် .. ခင်ဘုန်းအိပ် .. ဒီကိုမလာပဲ ဟိုမှာပဲနေ ..
ဟိုမှာပဲ စားနေတဲ့ဥစ္စာ .. သူက .. ပိုတောင်မှ .. သဘော
ကျနေသေးတယ်လေ .. ဟဲ့ .. ညည်းပြန် .. ပြန်တော့
လေ ..”

ဟု ပြောကာ တံခါးကို အတင်းဆွဲဖွင့်နေတော့ သူ
ရှေ့မှကာလိုက်ကာ ..

“အဓိပ္ပာယ်မရှိတာကို မလုပ်ပါနဲ့ ခင်ဘုန်းအိပ် .. ပန်းရိပ်မြို့
နဲ့ပတ်သက်လို့ .. ဆုံးဖြတ်ပိုင်ခွင့်ဟာ ကိုယ့်မှာပဲရှိတယ် ..
ကိုယ့်ကို .. ဘယ်သူကမှ .. ဘာကိုလုပ်ပါ .. ဘာကိုမလုပ်
ပါနဲ့ ဆိုတာမျိုးကို .. ပြောလို့မရဘူး .. ပြောခွင့်လဲမရှိ
ဘူး .. သူ .. ဒီမှာပဲ နေလိမ့်မယ် ခင်ဘုန်းအိပ် .. သူ့မှာ
အရည်အချင်းရှိတယ်၊ လိမ္မာရေးချားရှိတယ် .. ပညာရှိတယ် ..
မိန်းကလေးတစ်ယောက်မှာ ရှိသင့်တဲ့ မြန်မာဆန်တဲ့ ..
ယဉ်ကျေးတဲ့ .. အေးချမ်းတဲ့ .. ရုပ်အဆင်းရှိတယ်၊ အလုပ်
အကိုင်မှာ .. တာဝန်ကျေတယ် .. သူ့ကို .. ကိုယ် ..
ဒီက .. ထွက်ခွာခွင့် မပေးနိုင်ဘူး .. မင်းကလဲ .. သူ့ကို
မောင်းထုတ်ခွင့် မရှိဘူး .. နေဦး၊ မင်း မေ့မျောကျသွား
လဲ ကိုယ်မတတ်နိုင်ဘူး .. ကိုယ် .. ဒေါ်လေးမျက်နှာ
ကြောင့် .. အစစ .. စိတ်ကိုထိန်းနေခဲ့ရတာ များနေပြီ ..
သိပ်ကိုများနေပြီ .. မင်းဟာ .. ကိုယ့်အပေါ်မှာ .. လွှမ်းမိုး
ပြီး ဩဇာပေးနိုင်တဲ့ အခွင့်အရေး ဘာတစ်ခုမှ မရှိဘူး
ခင်ဘုန်းအိပ် ..”

သူ ချစ်မြတ်နိုးရပါသော မိန်းကလေးကို .. ပန်းရိပ်မြို့
မှ နှင်ထုတ်နေသည်အထိ .. ရိုင်းဖျခြင်းများဖြင့် ပြည့်လျှံနေပါသော
ခင်ဘုန်းအိပ်ကို သူ .. ဤတစ်ကြိမ်မှာတော့ ဘယ်လိုမှ ညည်းမခံ
နိုင်တော့ ..။ ပြတ်ပြတ်သားသားကြီးပဲ ပြောချလိုက်ရပါပြီ။

“အို .. မဟုတ်ဖူး .. မဟုတ်ဖူး .. ကိုကို .. ကိုကို ..
 ခင်ဘုန်းအိကို .. အရေးမစိုက်ပဲ ခုလို ပြောလိုက်တယ်ဆို
 တော့ မဟုတ်ဖူး .. အဲဒါ .. ခင်ဘုန်းအိ နားကြားလွှဲနေတာ ..
 နားကြားလွှဲနေတာ .. အဲသလို .. အဲသလို .. မပြောပါနဲ့
 ကိုကိုရယ် .. ခင်ဘုန်းအိ .. ကိုကိုကို ဘယ်အထိ
 သံယောဇဉ်ကြီးတယ် ဆိုတာ ကိုကို သိပါတယ် .. ကိုကို
 သိပါတယ် ..”

ဟု မျက်ရည်တွေ ပြိုကျလာကာ အရူးမလေးလို့ခေါ်
 တုန်လှုပ်ချောက်ချားစွာ ငိုချလိုက်ရင်း ပြောလည်းပြော ..။ သူ
 လက်မောင်းကို အတင်းလှုပ်ကိုင်၍ ငိုလည်းငို ..။ သွန်းရွှေဆွတ်
 ကိုလည်း ကားမှန်တစ်ချက်ခြားလျက် ရန်လိုနေသော ကျားပေါက်
 မလေးနယ် ကြည်လည်းကြည်နှင့် ဖြစ်နေပါချေသည်အဖြစ်။

သူ .. စိတ်ရှုပ်ထွေး ညစ်ညူးလာသည်။ သွန်းရွှေဆွတ်
 ကိုလည်း အားနာလာသည်။

သွန်းရွှေဆွတ် ထွက်သွားလိုက်တော့မှာကိုလည်း
 ထိတ်လန့်လာသည်။ ဤမျှအထိ .. စကားလာများနေသည် ဆိုမှ
 တော့ .. ဘယ်သူက .. ဆက်၍ နေလို့ကောင်းပါတော့မည်တုလဲ
 လေ ..။

“ဟဲ့ .. ညည်း .. ညည်း .. ထွက်သွား .. ထွက်သွား ..”

ဟု သံကုန်ခြစ်၍ အော်နေခိုက် ခင်ဘုန်းအိ၏ အိမ်
 “ဆီမှ ခြေလှမ်းသုတ်သုတ်ဖြင့် လျှောက်လာသည်က ကိုမျိုးဆွေ

ညီမ၏ဘေးမှာ လာရပ်လိုက်ကာ ပြုံး၍ကြည့်သည်
 က နှုတ်ခမ်းတွေကို ခပ်မဲ့မဲပြီးခြင်းဖြင့်ပါ ..။

“ကိုကြီး .. ကိုကိုက .. ခင်ဘုန်းအိကို .. ခင်ဘုန်းအိကို ..
 မုန်းနေတာ .. မုန်းနေတာ .. သိရဲ့လား .. ခင်ဘုန်းအိကို
 မသနားဘူး .. လုံးဝမသနားဘူး ကိုကြီးရဲ့ ..”

သူ အပြင်သွားနေခိုက် ကိုမျိုးဆွေ ရောက်လာချေ
 သည်ဟုပဲ သူ နားလည်လိုက်ရချိန်မှာ ကိုမျိုးဆွေကတော့ ခင်ဘုန်း
 အိ၏ လက်မောင်းလေးကို ဖေးထိန်း၍ ..

“သူဟာ .. ကိုကြီးနဲ့ .. ညီမလေးကို .. ဘယ်တုန်းမှ ..
 မချစ်ခဲ့ပါဘူးကွယ်။ အမြဲမုန်းနေတဲ့သူပါ .. သူ့ဆီက ..
 ပစ္စည်းတွေ တောင်းနေမှာကို .. စိုးရိမ်နေတာပါ ..
 ဒါကြောင့်လဲ .. ကိုကြီးကို မဖြစ်စလောက်လေး .. ချွေး
 သိပ်ပြီး ဝပ်ရှော့အတွက် ငွေတွေထပ်အကုန်အကျ ခံနေခဲ့
 တာပါ .. ညီမလေးကိုကျတော့ .. ဒီအိမ်လေးတစ်လုံးမှာ ..
 ထမင်းပွဲရှေ့ရောက်အောင် ဖို့ပေးပြီး .. ငွေလေးသုံးဖို့နည်း
 နည်းပါးပါး ပေးနေတဲ့နည်းနဲ့ ချွေးသိပ်ထားတာပါကွယ် ..
 အဲဒီအိမ်လေးဟာ .. မေမေနေဖို့အတွက် ဘာဘာက ဆောက်
 ပေးခဲ့တာပါ .. သူ့စိတ်အတိုင်းသာဆို .. တဲလေးတစ်လုံး
 လောက်တောင် စေတနာရှိမှာ မဟုတ်ပါဘူး ..”

ဟု ပြောနေတော့ သူ အသားတွေ ဆိတ်ဆိတ်တုန်
 လာသည်။ လတ်တလော အခြေအနေက ပို၍ရှုပ်ထွေးတင်မာ
 လာနေသည်။ ကိုမျိုးဆွေ၏ အကြည့်က သူ့ထံမှာလည်း အတန်
 ကြာနေလျက် သွန်းရွှေဆွတ်ထံမှာလည်း ခပ်မဲ့မဲအပြီးဖြင့် အတန်

ကြာ ရှိနေတော့ သူ ကိုယ်ကြီးဖြင့် သွန်းရွှေဆွတ်ရှေ့မှာ ပိုတိုးရပ်လိုက်မိရပါ၏။

ငွေကြေးစကား .. အမွေအနှစ်စကားတွေကို .. ခုလို .. ပေါ်တီကိုကြီးအောက်မကျန် ဘာမကျန် .. လူကြားသူကြားမှာက အစ .. ပြောပြောလာနေတော့ သူ ရက်လည်းရှက်သည်။ မခံချင် စိတ်လည်း ဖြစ်ရသည်။ ငွေဇောတွေ လောဘဇောတွေ ကပ်နေသည့် ကိုမျိုးကို သူ စိုက်ကြည့်လိုက်ကာ ..

“အခု .. ကိုမျိုးရှေ့မှာ ရပ်နေတဲ့သူဟာ .. ဘယ်သူလဲဆိုတာ သိထားသင့်နေပြီ ကိုမျိုး .. ကျွန်တော်ဟာ .. ဦးဇေယျာ ဒေါ်သီရိရဲ့ မြေး .. ဦးသိဟန် ဒေါ်နုနုသာတို့ရဲ့ သား .. ချမ်းမြေ့ခန့် ဆိုတာကို .. မမေ့ပါနဲ့ ..”

ဟု ပြောလာတော့ ကိုမျိုးဆွေမှ ဟက်ခနဲ ရယ်သည်။

“ဦးဇေယျာ ဒေါ်သီရိတို့ရဲ့ မွေးစားသမီး ဒေါ်မြနွယ်ယဉ် ဆိုတာကို ထည့်ပြောဖို့ ကျန်နေပါတယ် ကိုချမ်းမြေ့ခန့် .. ကိုယ့်မေမေ ဒေါ်မြနွယ်ယဉ်လေ ..”

ဟု မခိုးမခန့်ကြီး ပြောလာတော့ သွန်းရွှေဆွတ် ကားတံခါးကို ဖွင့်ဆင်းသည်။

“ဟင် .. ဟင် .. ညည်းက .. ဘာကိစ္စ .. ဆင်းလာရတာလဲ .. ညည်းကိုယ်ကို ညည်း ဘာများထင်နေလို့လဲ .. ကောင်မ ..”

ဟု ခင်ဘုန်းအိ ရှေ့တိုးလာခိုက် သူ သွန်းရွှေဆွတ် ဘေးသို့ ရောက်လာကာ ဘေးမှာ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ကြီးရပ်၍ ..

“ပိုင်ရေးပိုင်ရာနဲ့ ပတ်သက်လို့ ကိုမျိုး ပြောချင်ရင် .. တရားရုံးက ပြောပါ .. ကိုယ် ရင်ဆိုင်ပါ့မယ် .. ခင်ဘုန်းအိလဲ .. ဒီနေ့ကစပြီး .. ဘယ်သူ့ကိုမှ ရန်မလိုပါနဲ့ .. ဒီလိုပဲ လုပ်နေမယ်ဆိုရင် .. ကိုမျိုးနဲ့ လိုက်သွားပါ .. ဟိုမှာလဲ ဝပ်ရှောနဲ့တွဲလျက်အိမ် ရှိနေတာပါပဲ .. ခုလို .. ကိုမျိုးက ပစ္စည်းစကား ပြောလာပြီ ဆိုမှတော့ .. ကျွန်တော်ကလဲ .. ဥပဒေစကားပဲ ပြောပါတော့မယ် .. ဒေါ်လေး ဒေါ်မြနွယ်ယဉ်ရဲ့ မျက်နှာကနီကျွန်တော်က ထောက်နေရတာပါ .. ကိုမျိုးတို့က ထောက်နေတာမှ မဟုတ်ပဲ ..”

ဟု ပြောနေတော့ ခင်ဘုန်းအိ မျက်ရည်တွေ ကျလာလျက် ..

“ဟင်အင်း .. ခင်ဘုန်းအိ ဒီမှာပဲ နေမှာ .. ကိုကိုကိုခွဲလဲ မခွဲနိုင်ပါဘူး .. ခွဲရမယ့်စကားမျိုး မပြောပါနဲ့ ကိုကိုရယ် .. ခင်ဘုန်းအိ ဘယ်ထိသံယောဇဉ်ကြီးတယ်ဆိုတာ သိရက်နဲ့”

ဟု ပြောငိုနေတော့ သူ-သက်ပြင်းရှိုက်သည်။ သူလည်း ခင်ဘုန်းအိကို သံယောဇဉ် ရှိသင့်သလောက်တော့ ရှိပါသည်။ ဒါပေမဲ့ စရိုက်ကြမ်းတာမို့ .. သံယောဇဉ်၏ နောင်ငင်မှုသည် တဖြည်းဖြည်း စိတ်ပျက်ကုန်ခမ်းလာသော ခံစားမှုများကြောင့် လျော့ပါးလာခဲ့ရသည်ကတော့ အမှန်ပါ။ .. ခုလည်း ကိုမျိုးမှ ပစ္စည်းစကားတွေ ပြောပြောလာပါသောအဖြစ်များကြောင့် စိတ်ထဲ ခံပြင်းလွန်းလာရလျက် .. ပြတ်ပြတ်ပဲ ပြောချလိုက်မိခဲ့ရပြီ ..။ ထိုသို့ ပြောရသည့်အတွက် .. သူ .. မေမေကို .. ကန်

တော့တောင်းပန်နေမိရပါ၏။ အားနာနေမိရပါ၏။ ဖေ...
 စောင့်ရှောက်သင့်သမျှ စောင့်ရှောက်ပေးဖို့ မှာခဲ့သည်။ ခုကျတော့...
 တစ်ဖက်က .. ငွေကြေးနေကို မက်မောသည့် လောဘတော့...
 သူ့ကိုပင် စော်ကားမော်ကား လုပ်လာနေပြီ ..။ ဖေဖေမိဘမို့...
 စဉ်လာ ထိန်းသိမ်းပိုင်ဆိုင်ခဲ့ပါသည်။ ပန်းရိပ်မြို့၏ ပိုင်ဆိုင်မှု...
 ပင် ပြုခဲ့ဖူးအထိ ဖြစ်လာနေပြီ ..။ မနေ့ကပဲ .. ဘာညီးအိမ်...
 သူ့ကို အသိပေးလာသည်လေ ..။

ကိုမျိုးက ပန်းရိပ်မြို့ကို ခွဲစိတ် .. စိတ်ပိုင်း၍ ရောင်...
 ချင်နေသည် ဆိုသော စကားမျိုးအထိ ပြောလာနေသည်တဲ့ ..
 ဤအထိတော့ .. သူ အဖြစ်မခံနိုင် ..။ ဒါပေမဲ့ .. ဥပဒေနှင့်...
 ပြောချင်တော့သည်မို့ သူ ကိုမျိုးကို .. ကိုယ်တိုင်သွားတွေ့တာမျိုး...
 လည်း မပြုခဲ့ ..။ ဖုန်းလည်းမပြောခဲ့ ..။

ခုလို .. အိမ်ကြီး၏ ပေါ်တီကိုအောက်မှာ .. ဘာ...
 ဦးလူလှတို့ .. ဒေါ်ကြီးဥတို့ .. အန်ကယ်တူးတို့လိုရှေ့မှာ .. စော်...
 ကားမော်ကား သရော်မော်ကား ပြောလာသည်အထိတော့ သူလည်း...
 ငြိမ်ဆိတ်မနေနိုင်စွမ်းတော့ပြီ ..။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ..။ မြို့နေကြရသည်ထက် .. ခုလို ..
 သူ ဖွင့်ပြောချလိုက်ရတာကိုပဲ ပို၍ ရင်ထဲပေါ့ပါးလာရပါသည်...
 အဖြစ် ..။

ခင်ဘုန်းအိမ်ကတော့ အစ်ကိုဖြစ်သူ ကိုမျိုးနှင့် မလိုက်...
 ပါနိုင်ပဲ တစ်ဦးတည်း ငိုနေလျက်မှ .. သွန်းရွှေဆွတ်ကို .. စူးစူး...
 ဝါးဝါးကြီး ကြည့်လိုက်ကာ ရှေ့သို့တိုးလာလျက် ..

“နင်... နင် မျက်နှာပြောင်တိုက် ရပ်နေတာကိုး .. ဘာလို့ ..
 ခုထိ နင့်အဝတ်သေတ္တာကို သွားမပြင်ရသေးတာလဲ ဟဲ့
 ကောင်မရဲ့ ..”

ဟု ငေါက်ဆတ်ဆိတ်ကြီး အသံတွေအက်ကျအောင်
 အော်ပြောနေတော့ သူ ရှေ့မှကာ၍ ..

“သူ့ကို .. ရန်လိုနေတာကို ရပ်လိုက်ပါ ခင်ဘုန်းအိ ..
 သူက .. ကိုယ်နဲ့ ပတ်သက်နေတဲ့သူ .. ကိုယ့်ဝန်ထမ်း ..
 ပြီးတော့ .. သူ့ကို ကိုယ် အထင်ကြီးတယ် ..”

ဟု တည်ငြိမ်စွာ ပြောချလိုက်တော့ ခင်ဘုန်းအိမှ
 အားမလို အားမရကြီးဖြင့် လှမ်းကြည့်သည်။ ရှေ့မှကာထားသော
 သူ့ကို ဖယ်ပစ်ကာ သွန်းရွှေဆွတ်ကို အရည်ပင်ဆုတ်ပစ်ချင်နေ...
 သည့် အသွင်ဖြင့်ပါ ..။

“ဟင် .. ကိုကိုက .. သူ့ကို အထင်ကြီးတယ် .. ဟုတ်လား ..
 သူက ဘာမို့လို့လဲ၊ ဒီအိမ်က ထမင်းချက် ..”

ဟု မဲရွံ့ပြောနေခိုက် သူ လှမ်း၍ဟန်သည် ..။
 “မင်း .. မရိုင်းနဲ့ .. ခင်ဘုန်းအိ ..”

ဟု အားနာတကြီးလည်း နိုင်နေသော ..။ ပြီးတော့..
 သွန်းရွှေဆွတ် ထွက်သွားမှာကို စိုးရိမ်တကြီးလည်း နိုင်နေသော
 လေးသံဖြင့် ပြတ်ပြတ် သူ ပြောခိုက်မှာ သွန်းရွှေဆွတ်၏ လက်...
 ချောင်းသွယ်နဲ့နဲ့လေးတွေက သူ့လက်မောင်းထက်မှာ မထင်မတတ်...
 လိုက်နိုင်စွာပဲ ဖွဖွညင်ညင် ထိလာသည်။ ဆုပ်ကိုင်လာသည်။
 သဘောက .. ဘာမှမပြောနဲ့ .. ဟု တားသည်သဘောဘက်ကို...
 နှယ်နေသည်။ သူ ငဲ့ကြည့်တော့ အရာရာကို အသိဖြစ်ရင်ကျက်

လွန်းစွာဖြင့် အားလုံးကို အုပ်ချုပ်စီးစီးနိုင်စွာ ကြည့်နေသည့် အကြည့်များကို မြင်ရသည်။ ဘယ်သူ့ကိုမှ အောက်ကျိုမှုမရှိသော အကြည့် ..။ တည်ငြိမ်ရင့်ကျက်မှုများတွင် တုံ့ပြန်ရင်ဆိုင်မည့် စိန်ခေါ်နေသော အကြည့်များနှင့်ပင် တူနေသေးသည့်အဖြစ် ..

“သူ .. ကျွန်မကို အထင်ကြီးတယ် ဆိုတာကို .. ကျွန်မ လက်ခံလိုက်မှကို ဖြစ်တော့မှာပါ .. ကျွန်မ .. ခုလို .. နှစ်ထွေးနေတဲ့အချိန် .. ရှုပ်ထွေးနေတဲ့ အခြေအနေတစ်ခုကို .. မျက်ဝါးထင်ထင် တွေ့နေရပါရက်ကယ်နဲ့ .. ဒီတိုင်းငြိမ်နေလို့ မဖြစ်တော့ပါဘူး .. အစ်ကိုလေးချမ်းမြေ့ခန့်ဟာ .. ကျွန်မရဲ့ ကျေးဇူးရှင်လဲ ဖြစ်ပါတယ် .. ကျွန်မရဲ့အခက်အခဲ .. ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ အခက်အခဲတစ်ခုမှာ .. သူ့ရဲ့ .. ခုလို .. အလုပ်ခန့်ထားမှုကြောင့် .. ကျွန်မ အေးချမ်းလုံခြုံမှု တစ်ခုကို ရခဲ့ပါတယ် ..”

ဟု ပြောလာသံလေးမှာလည်း တည်ငြိမ်နေသည်။ သူပုန့် .. ငြိမ်သက်ကျသွားရလျက် သွန်းရွှေဆွတ်၏ အရမ်းကို တည်ငြိမ်ခြင်းမက တည်ငြိမ်နေသော မျက်နှာလေးနှင့် ရဲရင့်ရင်ဆိုင်ခြင်းများဖြင့် ပြည့်ဝနေပါသည်။ မျက်ဝန်းလဲ့လဲ့ရွန်းရွန်း .. လက်လက်တောက်တောက်လေးကို ဝေးခနဲပင် ငုံ့မိုးကြည့်လိုက်မိရ၏။

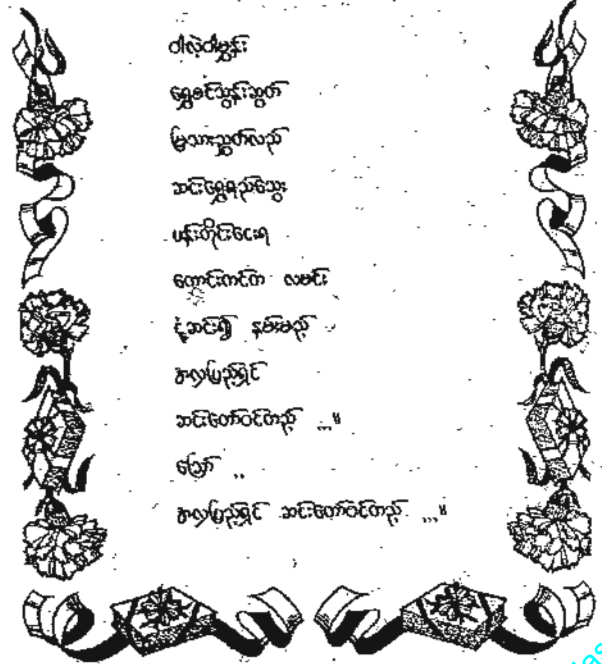
“ကျွန်မ .. ရှေ့နေတစ်ယောက်ပါ ..”

တည်ငြိမ်ရင့်ကျက်လွန်းစွာ .. ပြတ်ပြတ်ထင်ထင် ပြောချလိုက်ပါသည်။ သွန်းရွှေဆွတ်၏ အသိပေးစကားကြောင့် အားလုံး ငြိမ်ကျသွားရပါပြီတည်း ..။

သွန်းရွှေဆွတ် အားလုံးကို ဝေကြည့်သည်။ နောက် .. ထပ်၍ .. ပြတ်သားစွာပဲ ပြောချလိုက်ရပါပြီ ..။

“အစ်ကိုလေးချမ်းမြေ့ခန့်ကို .. ရှင် .. ပစ္စည်းပိုင်ရေးပိုင်ရာတွေအတွက် ပြောလာရင် .. တရားတဘောင်လုပ်လာခဲ့ရင် .. ကျွန်မ .. အစ်ကိုလေးဘက်က .. လိုက်ပါဆောင်ရွက်ပေးမယ့် ရှေ့နေ သွန်းရွှေဆွတ် ဖြစ်လာရပါလိမ့်မယ် ဦးမျိုးဆွေ ..”

ဟု တည်ငြိမ်ရင့်ကျက်စွာပဲ ပြောချလိုက်သံသည်။ အစစ မိမိကိုယ်ကို ယုံကြည်စိတ်ချပါသော ရှေ့နေကောင်းတစ်ယောက်၏ သွင်ဟန်လေးဖြင့်ပါတကား ...။

ဝါလဲဝဲမွန်း
ရွှေစင်ပွန်းပွတ်
မြသားညွတ်လည်
ဆင်ရွှေချပ်သွေး
ပန်းတိုင်လေး
ကောင်ကင်က လစင်း
ငုံဆင်ဖျှံ နှစ်ဆည်
ကွယ်ပြည့်ရှင်
ဆင်ကောင်ကည် ...။
မိတ် ..
ကွယ်ပြည့်ရှင် ဆင်ကောင်ကည် ...။

အခန်း(၂၁)

သရဖီပင်ကြီးနှင့် နီးလာချိန်မှာ စကားပြောသံတွေ
ဝေစည်နေတာကို သူ ပထမဆုံး သတိထားမိလိုက်ရသည်။
ခါတိုင်းညများလို .. မန့်အပေါ်ဝယ် ဂုန်းရည်မတူလို့လား .. ဟု
ဟဲနေသည့် အန်ကယ့်တူး၏ အသံကို မကြားရသေး .. ဒါပေမယ့်
စကားသံတွေက မြိုင်နေသည်။

ချက်ချင်း သူ သရဖီပင်ကြီးရှိရာဆီသို့ မလျှောက်
ဖြစ်နိုင်သေးပဲ ခပ်လှမ်းလှမ်း ဇွန်ပန်းရုံကြီးဘေးမှာ တိတ်ဆိတ်စွာ
ရပ်လျက် မြင်ကွင်းကို ကြည့်နေမိရပါ၏။

ရင်ထဲတွင် လှိုက်ခနဲ ဖြစ်သည်။ ဝမ်းလည်းသာလိုက်
မိရပြီ။ ဪ .. သူ၏ .. မျှော်လင့်ရပါသော ရွှေစင်သွန်းဆွတ် ..
မြသားညွှတ်လည် .. ဆင်းရွှေရည်သွေး .. ပန်းတိုင်းငေးရပါစေ
သော မိန်းကလေး ..။ ဪ .. သူ၏ .. မြတ်နိုးအပ်ပါသော
မိန်းကလေးသည် ဤညမှာဖြင့် သရဖီ၏ လရောင်ရိပ်ဝယ် ရှိနေ
ချေသည်တကား ..။

မြင်ကွင်းကို သူ .. သံသယမဲ့မျှ .. ငေးမဝနိုင်စွာ ..
တစ်ငေးတည်း ငေးနေမိရဆဲ ..။

လှလိုက်ပါသည့် မိန်းကလေး ..။ လရောင်အောက်
ဝယ် .. ဝင်းစင်နေပါသော လမင်းကြီးနှင့်အပြိုင် တအေးမြမြသာ
လျက်ရှိပါလေသော .. မောင့်ရွှေလမင်းလေးပါလား .. ဟုတွေးဖြစ်
၏။ ဟုတ်သည် ..။ လမင်းနှစ်စင်းသာသော ညသည် ဤညမှာ
ဖြစ်တည်ချေသည်ကောလေ ..။

ဆံနွယ်နက်နက် ရှည်လျားလျားလေးတွေကို တစ်
ချောင်းတည်း ကျစ်ချထားလျက် သရဖီပန်းကုံးလေးတစ်ကုံးကို
ဆံကျစ်ရှည်ကြီးမှာ ခွေရစ်ပတ်လျက် ရှိနေတာမို့ .. ဆံနွယ်နက်
တို့မှာ ပုလဲကုံးရှည်လေး ပတ်ထားသည့်နယ်ပါတည့် ..။

သွန်းရွှေဆွတ်၏ ရင်ခွင်မှာ ဘင်ဂျီလေးကို ပိုက်
ထားသည်။ ဤညမှာဖြင့် သွန်းရွှေဆွတ် ဘင်ဂျီလေးတီးခတ်ချေ
မည်ထင် ..။ သူ .. ထိုနေရာသို့ မသွားချင်သေး ..။

ဤနေရာလေးမှာပဲ တိတ်ဆိတ်စွာ ရပ်နေလျက်ဖြင့် ..
သူ၏ .. ရင်တွင်းမှာ ခိုတည်နေပြီဖြစ်ပါသော .. နှလုံးအိမ်၏
လနတ်သမီးလေးကို .. လွတ်လပ်စွာ .. ငေးကြည့်နေချင်သေး
သည် ..။

ဖြူညိုမျက်နှာလေးသည် ခုံးနက်သော မျက်ခုံးလေး
ကြောင့် ပို၍ဝင်းအိဖြူနေချေသည်လား ..။ မျက်ခုံးနက်နက်လေး
သည် ဖြူညို အသားရွှေစင်မွန်းကြောင့် ပို၍များ ထင်းနက်ထင်းပ
လာနေရပါသလား ..။ မျက်တောင်ရှည်လျားလျား ထူပိတ်ပိတ်
လေးများကြောင့် မျက်ဝန်းနက်လေးသည် ပို၍နက်မှောင်လာရ

လျက် မျက်သားလဲပြောပြသည် ပို၍လဲလဲပြောနေရပါချေသလား ..
သွန်းရွှေဆွတ်၏ အလှတရားတို့က-သူ့ထက်ငါ ပြန်၍ပင် ထို
ပြိုင်နေကြသည့်နယ်ပင် ရှိနေသေးသည့်အဖြစ် ..။ မျက်ဝန်းလေး
တွေကလည်း မျက်တောင်၏အလှကို တိုးဝေအနိုင်ယူဖို့ ကြိုးစား
နေရင်းဖြင့် မျက်တောင်၏အလှတရားကလည်း မျက်ခုံးကုံးကုံး
လေးကို လှမ်းမော့၍ အလှပြိုင်နေသည်။

ဒါပေမဲ့ .. ထိုပြိုင်ဆိုင်မှုသည် .. အရှုံးမရှိသော ..
ပြိုင်ဆိုင်မှုပဲ ဖြစ်နေလျက် .. ထိုအလှတရားလေးများသည် စုစည်း
လိုက်ကြရလျက် .. အလှဆုံးသော မျက်နှာလေးတစ်ခုကို .. ဖြစ်
တည်ပေးလိုက်ရခြင်းပဲ ဖြစ်သွားရချေသည်တည်း ..။

ဤမိန်းကလေးကို သူ မေးချင်တာတွေ ရင်ထဲမှာ
ပြည့်သိပ်နေကြပေမယ့် .. လောလောဆယ်မှာ .. သူ မမေးရက်
နိုင်သေး ..။

ဘာကြောင့် .. ဘယ်လိုအခက်အခဲကြောင့် .. စုလို ..
သွန်းရွှေဆွတ် ပန်းရိပ်မြို့ကို ရောက်လာရပါသလဲ ဆိုတာကို သူ
မေးချင်သည်။ ဒါပေမဲ့ .. လက်တွေ့ကျတော့ .. သူ မမေးရက်
နိုင်ပဲ ဖြစ်နေနေသည်။

ရှေ့နေတစ်ယောက်၏ တည်ငြိမ်ရင့်ကျက်သော
ပညာသည်ဆန်သော မျက်နှာလေးဖြင့် အားမာန်နှင့်ချီ၍ ..
ကိုမျိုးဆွေကို ပြောချခဲ့ပါသော သွန်းရွှေဆွတ် ..။

သွန်းရွှေဆွတ်သည် .. ထက်မြက်သော မိန်းကလေး
တစ်ယောက် ဆိုတာကိုတော့ .. သူ .. အစကတည်းက .. နား
လည်တွေးဆခဲ့ပြီးသားပါ ..။ ဒါပေမဲ့ .. ဤနေ့ .. ပန်းချီကားချပ်

ကို ဝယ်ပြီး ပြန်လာသည်အခါကျမှ .. ကိုမျိုးဆွေနှင့် ကြုံရမှ ..
သွန်းရွှေဆွတ် ဆိုသည့် မိန်းမလေးတစ်ယောက်သည် .. ရှေ့နေ
တစ်ယောက်ပါလား .. ဆိုတာကိုတော့ .. တိတိပပ .. သူ သိခဲ့
ရပြီ ..။

ဒါပေမဲ့ .. သွန်းရွှေဆွတ်ကို .. သူ .. ဘာဆိုဘာမျှ ..
မမေးခဲ့သေး ..။

သွန်းရွှေဆွတ်၏ အိမ်ငယ်လေးရှိရာသို့လည်း သူ
လိုက်မသွားခဲ့ ..။ မေးလည်း မမေးရက်နိုင်ခဲ့ ..။

ဒါပေမဲ့ .. ဤညမှာတော့ .. သွန်းရွှေဆွတ်များ ..
သရဖီပင်ကြီးအောက်မှာ ရောက်နေချေဦးမည်လား မသိ .. ဆိုသည့်
မျှော်လင့်ချင်စိတ်ဖြင့် .. သူ .. ရောက်လာမိရပြန်သည်ပါပဲ ..။

သွန်းရွှေဆွတ်သည် .. ပန်းရိပ်မြို့မှ .. ထွက်ခွာသွား
မှာ မဟုတ်တာကိုတော့ .. သူ အသေအချာကြီး သိခဲ့ရပြီးပြီမို့
ရင်ထဲမှာ .. အေးချမ်းနေမိရတာ အမှန် ..။

ဘာကြောင့်ဆို .. တိုမျိုးဆွေကို .. သွန်းရွှေဆွတ်
ပြောခဲ့သည်လေ ..။

ကိုမျိုးဆွေမှ .. ပိုင်ရေးပိုင်ခွင့်တွေ ပြောလာလျှင် ..
တရားတဆောင် လုပ်လာလျှင် သူ့ဘက်က .. ရပ်တည်ပေးမည့်
ရှေ့နေမလေး .. သွန်းရွှေဆွတ် အဖြစ် ရှိနေပါမည် .. ဆိုသော
စကား ..။

သူ့ရင်ထဲမှာ ကြည့်နူးနေမိရသည်။ သူ့ဘက်က ..
ရပ်တည်ပေးမည့် အဆုံးအဖြတ်တစ်ခုကို .. တိကျပြတ်သားစွာ
ပဲ .. ပြောခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား ..။ ကိုမျိုးဆွေကို .. လုံးဝ ..

အလျှော့မပေးသည့် အကြည့်လေးတွေဖြင့် ထက်မြက်လွန်းခဲ့ကြည့်ပြောခဲ့ပါသည်။ သွန်းရွှေဆွတ်၏ မျက်နှာလေးကို ခုထိ သူ့ရင်ထဲက ဖျောက်မရနိုင်သေး ..။ ဪ .. ကြည့်နဲ့ပီတိလည်း ဖျောက်မရနိုင်သေး ..။

တကယ်တော့ .. လွိုင်ခမ်းမှ နာမည်ကြီးရှေ့နေကြီးမောင်မောင်လတ်ထံမှာ သူ .. ယခင်ကတည်းက .. ကိုမျိုးအောင်၏ လောဘတရားတွေကို နားလည်သိလာရချိန်ကတည်းက .. သူ မေးမြန်းထားတာတွေ ရှိခဲ့ဖူးပါသည်။ သူ့ဘက်က .. အခြေအနေကောင်းမွန်းလည်း သိထားသည်ပါပဲ ..။ ဒါပေမဲ့ .. သွန်းရွှေဆွတ်၏ နှုတ်ဖွင့်မှု ပွင့်ကျလာသည့် စကားများကို ကြားရစဉ်က .. အဘယ်မျှထိ သူ ကြည့်နဲ့ကျေနပ်နေမိခဲ့ရသည်ဆိုတာ .. သူ့နှလုံးအိမ်သည်သာ အသိဆုံး ..။

“မလာဒေါ့ဘူးနဲ့ တူဒယ်တွန်းရွှိရွှတ် ... အရင်နေညှိနဲ့ဂရုရင် .. အာကိုလေး ရောက်ပီးနေဘိ .. ဒီညကျဒေါ့မှ ဘာလို့ မရောက်ဒါလဲ မတိဒေါ့ဘာဘူး .. ကျွတ် .. ဒုတ်ခဘာဘဲ ..”

ဟု လည်တံဆန့်ဆန့်မျှော်ရင်း စုတ်သပ်၍ မအိမချင့် ညည်းချလိုက်ပါသည့် အန်ကယ်တူး၏ အသံကို သူ ကြားရ၏။ သူ့ကို .. မျှော်နေကြခြင်းပေပဲလား .. ဟုစတင်၍ ဘေးဖြစ်၏။

“အဲမယ် .. အစ်ကိုလေး သိကြည့်ပါလား .. ဒီမှာ မမလေး သွန်းရွှေဆွတ် ရောက်နေတယ်ဆိုတာ .. လာကိုလာမှာ ..”

ဘုတ်ဘုတ်ကတော့ ထုံးစံအတိုင်း စိတ်ထဲရှိရာကို ပြောချလိုက်ကာ ပဲပုပ်စေ့လှော်ထုပ်လေးဖောက်၍ တကြွပ်ကြွပ်ဝါးနေသည်။ နွဲ့ကျော့ကလည်း အိတ်လေးထဲ လက်နှိုက်၍ လိုက်စားနေတော့ မျက်စောင်းတစ်ချက်ခဲ၍ တွန့်တိုမျက်စိဖြင့် ကြည့်ပေမယ့် .. တားတော့ မတား .. ကျွေးလိုက်သည်ပါပဲ။

“ဟုတ်ပါရဲ့ .. နေ့တိုင်းဒေါ့ .. လာလာနေပီးဒေါ့ .. ဒီညကျမှ .. ဘားလို့ မလာရဒါလဲ မတိဒေါ့ဘာဘူး .. တိတ်ညှဲဒဲ အာကိုလေးဘဲ ..”

သူ့ကို လူညံစာရင်း သွင်းနေသည့် အန်ကယ်တူး ..။ ဤအနီးအနားမှာ သူ ရှိနေမှန်းသိလျှင် .. သိပ်တော်သည့်အာကိုလေးဘဲ .. ဟု လုပ်လာချေမည်လား မသိ ..။ ကျိတ်၍ .. သူ ပြေးလိုက်မိရပါ၏။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ..။ စကားဝိုင်းလေးကို ခုလိုတိတ်ဆိတ်စွာ သူ ပုန်းလျှိုးကွယ်လျှိုးလေး လုပ်ရင်း နားထောင်နေရတာကို ပျော်လာသည်။

သူတို့ ဘာတွေပြောကြဆိုကြမည် ဆိုတာကိုလည်း သိချင်လာနေသည်။

ခုထိ သွန်းရွှေဆွတ်ကတော့ ဘာမျှမပြောသေး ..။ ဒါပေမဲ့ .. ဘင်ဂျီလေးကိုလည်း မတီးခတ်သေး ..။ သူ့ကိုဆက်၍ စောင့်နေခြင်းများပေလား မသိ ..။ ထိုအတွေးဖြင့် ရင်ထဲတွင် ပီတိအဟုန်က ပြန့်လာ၏။

“ဟဲ့ .. ကိုတူး .. ဘယ်နှယ်လုပ်ပြီး .. အစ်ကိုမေးကို ညံ့တယ် ညံ့တယ်နဲ့ ကလေးတွေရှေ့ ပြောနေရတာလဲ .. ဟိုမှာ အလုပ်ကိစ္စရှိလို့ မလာတာလဲ ဖြစ်မှာပေါ့ ..”

ဒေါ်ကြီးဥ ပြောတော့ အန်ကယ်တူး ခေါင်း
စုံကုတ်ဖူးသည်။ သွန်းရွှေဆွတ်ကို ကြည့်သည်။

“ဒီနေ့ အာကိုလေး မလာရင် .. မာနကံဖန်ညှိ .. တွန့်
ရွှေရွတ် လာမှဖြစ်မှာနော် .. မာနကံဖန်ဒေါ့ .. အာကိုလေး
လာရုံလာမှာသာ ..”

ဟု နောက်နေ့အတွက် စရန်သတ်နေနှင့်သည်။

“အံမယ် .. ဟိုအရင်တုန်းက .. အစ်ကိုလေး .. အန်ကယ်တူး
ဘင်ဂျီသံကြားရတုန်းက .. ဘယ်တုန်းက .. လာဖူးလို့လဲ ..
အသံမှ မကောင်းတာ .. ခုမှ .. ဟိုတစ်နေ့ညတုန်းကမှ ..
မမလေးသွန်းရွှေဆွတ် ဘင်ဂျီတီးတာကို သိသွားတာဖြစ်
မှာပေါ့ .. နောက်မှ .. ဟိုကိုလျှောက်သလို .. ဒီကိုလျှောက်
သလိုနဲ့ အစ်ကိုလေး ရောက်ရောက်လာတာ ..”

“မိဘုတ် .. မိန်းကလေးသွန်း .. ဘင်ဂျီတီးတုန်းက ..
အစ်ကိုလေး ရောက်လာလို့လား .. တကယ်ရောက်လာတာ
က .. ခင်ဘုန်းအိ ပါဟယ် .. သွန်းရွှေဆွတ်လေး ဘင်ဂျီ
တီးတာကို .. အစ်ကိုလေး တောင်မှ သိပါ့မလား မသိ
ပါဘူး .. ညည်းလေးဟာလေ .. စကားကို စွတ်ပြောနေ
တာပဲ ..”

“ဟုတ်ဒယ် .. ချွန်ဒေါ့ကိုများ .. အတံမကန်းဘူးလေး
ဘာလေးနဲ့ .. တိတ်အထင်တေးဒါဘဲ .. အရင်ညခွေခိုင်
မှာ .. အာကိုလေး လာနေဒါဘဲ .. ချွန်ဒေါ့ အတံ လာ
နားထောင်နေဒါဘဲ ..”

နှင့် မိဘုတ်ကို ပြန်စွာနေပါသည့် အန်ကယ်တူးကို
သူကြည့်ကာ ငြိမ်သက်စွာ ရပ်နေရင်း တစ်ယောက်တည်းပြီးပြီး
ရင်းပြီးရင်း ဖြစ်နေရပါသည့် အဖြစ်။

“အံမယ် .. ထွန်းရွှေရွတ်က .. ကိုမျိုးနဲ့ ခင်ဘုန်းအိကို ..
ပြောထည့်ပလိုက်ဒေါ့ .. ဟိုနှစ်ယောက်နော် .. မျက်ရုံ
မျက်နှာနော် .. ကန်းကန်းပျက်ဒယ် ရှိဒယ် .. ဒေါနဲ့မောနဲ့
တူဒီနေ့ အိမ်ကလေးကို ပြန်သွားဒယ်ရှိဒယ် .. အန်ကယ်တူး
နော် .. ကန်းကန်းဝန်းတာဒယ်ရှိဒယ် .. ကျေးရှူးကန်းဒဲ
ကိုမျိုးနော် .. မျက်နှာကြီး မည်းနေဒါဘဲ .. ဘာရမလဲ ..
ငါဒီရဲ့တွန်းရွှေရွတ်က .. ရှေ့နေဘဲ .. ကန်းကန်းပြောထည့်
ပလိုက်ဒါပေါ့ ..”

နေ့ခင်းက ကိစ္စကို လျှာလိပ်မတတ် အာလုပ်သ
ကြီးဖြင့် အန်ကယ်တူး ဝမ်းမြောက်အားရကြီး မြောက်ကြမြောက်ကြ
ဖြင့် အရသာခံ ပြောနေပြန်သည်။

“အင်း .. မိန်းကလေးတို့ ဒီနေ့ မြို့ထဲ သွားလိုက်ကြလို့မှ
မကြာဘူး .. ကိုမျိုး လူနှစ်ယောက်နဲ့ .. ကားတစ်စီးနဲ့
ရောက်လာသေးတာ .. ခြံကို လိုက်ပြတယ်လေ .. ပန်း
ဝတ်စုံ လာကြပုံတော့ မရဘူး .. ခြံကို .. ရောင်းချင်လို့
လိုက်ပြတာနဲ့ပဲ တူပါရဲ့ .. ဘာစိုးကတော့ .. အဲသလိုပဲ
ထင်နေတယ် ..”

ဟု ဒေါ်ကြီးဥ ခပ်ညည်းညည်း ပြောနေတော့
အန်ကယ်တူး ခေါင်းယမ်းနေပါချေ၏။ သူ သက်ပြင်းရှိုက်လိုက်
မိရပြန်ပါပြီ။ ဘာစိုး .. သူ့ကို .. ဤနေ့ .. နေ့လယ်မှာ ..

အားလုံး ပြောပြခဲ့ပြီးပါပြီ ..။ တကယ်လည်း ကိုမျိုး ခြံရောင်း ချင်၍ လူနှစ်ယောက်ကို ခေါ်လာခြင်းပါ ..။ ဘာစိုးမှ .. ထိုလူ နှစ်ယောက်ကို သီးသန့်ကြီးပဲ .. ရုံးခန်းမှာ ခေါ်တွေ့ပစ်ခဲ့လိမ့် သည်တဲ့ ..။ အဖြစ်ကိုလည်း ပြောပြလိုက်သည်တဲ့ ..။ ခြံဝယ်ခဲ့ လာသည့် လူနှစ်ယောက် .. ထိုအခါမှ အဖြစ်သိကာ .. ခြံကို စိတ်ဝင်တစားဖြင့် လိုက်လာကြည့်မိခဲ့ခြင်းကို နောက်ပြန်ဆုတ်သွား ခဲ့ရသည်တဲ့လေ ..။ ကိုမျိုးဆွေ၏ ခြေလှမ်းတွေ အတော်ကြီးကို ရဲရဲကြီး စော်ကားမော်ကား လုပ်လာနေပြီ ဆိုတာကို .. သူ သိခဲ့ ရပြီးပါပြီ ..။

“သူ လုပ်ချင်တာတွေ .. အဲသလို .. လုပ်လို့မရပါဘူး .. ဒေါ်မြနွယ်ယဉ်ကို စာချုပ်စာတမ်းမရှိ .. စာချုပ်စာတမ်းရုံး မှာ မှတ်ပုံမတင်ဘဲ .. ဒီတိုင်း မွေးစားခဲ့တာ .. ဘာစိုး ဆီမှာ .. ရွှေဆွတ် မေးမြန်းကြည့်လို့ သိထားရပြီးပါပြီ .. အစကိုလေးကို .. သူ .. ဘာမှလုပ်လို့ မရပါဘူး .. စိတ် ချပါ ..”

ဟု ခုမှ တည်ငြိမ်စွာ သွန်းရွှေဆွတ် ပြောလာတော့ သူ ပြုံးလိုက်မိရသည်က ကြည်နူးစွာဖြင့်ပါ ..။ သွန်းရွှေဆွတ် သည် .. မည်သည့်ဥပဒေစာအုပ်ကိုမျှ ဤပန်းရိပ်မြို့သို့ လာယ့် လာမျိုးမရှိ ..။ ဒါပေမဲ့ .. ဥပဒေချင်းရာများကို .. ခေါင်းထဲမှာ ထည့်လာသည်နယ်ပင် .. ချက်ချင်းကြီးကိုပဲ .. ဒိုးခနဲ ဒေါက်ခနဲ ပြောတတ်ဆိုတတ်နိုင်ပါသည့် အရည်အချင်းရှိသူလေးပါတကား ..။

“အေးလေ .. စိတ်ချရတယ်ဆိုရင် .. စိတ်အေးရတော့ တာပါပဲ မိန်းကလေးရယ် .. ဒေါ်ကြီးဥဖြင့် .. ကိုမျိုးလုပ်ပုံ

ကြီးကြောင့် .. ဒီခြံကို .. ပိုင်းရောင်းခံလိုက်ရမှာမျိုး သောကဖြစ်ရင်း မျက်ရည်တောင် ကျခဲ့ရပါရဲ့ကွယ် ..”

ဟု ဒေါ်ကြီးဥ ပြောရာပါသတည်း ..။ နှစ်သက် ဤအောင် နေခဲ့ရပါသော ဒေါ်ကြီး ခမျာ .. ပန်းရိပ်မြို့အပေါ် မှာ .. သူ့အပေါ်မှာ .. သံယောဇဉ်ကြီးရှာချေမည် ဆိုတာ သူ တားလည်ရသည်ပါပဲ ..။

“မမလေး .. သိချင်းဆို .. ဘင်ဂျီတီးပါတော့ .. ဟိုတစ် ခါတုန်းကလို့ .. မမလေး ခင်ဘုန်းအိလဲ .. လာမဆူနိုင် တော့ဘူး .. ဒီနေရာ .. အရင်နေရာမှ မဟုတ်တာ .. ဝေး ပါတယ် .. ဝေးတဲ့နေရာကို .. တမင်ကြီးကိုပဲ အန်ကယ်တူး က ရွေးထားတာ ..”

ဟု ဘုတ်ဘုတ် ပြောတော့ နွဲ့ကျော့ ထောက်ခံ၏။ ခေါင်းလေးတညိတ်ညိတ်နှင့် ရှိနေသော နွဲ့ကျော့၏ လက်လေး ဆွဲက ပဲပုပ်စေ့ကို တွင်တွင်နှိုက်၍ တဖြောက်ဖြောက် ဝါးနေတော့ ဘုတ်ဘုတ် မျက်မှောင်လေးဖြင့် စားမာန်ခတ်ကြည့် .. ကြည့်စပြု သာပြီ ..။

“အန်ကယ်တူး မဆိုနဲ့ ..”

ပိတ်ပိတ်ပင်ပင် စလုပ်လာပြီဖြစ်သည့် ဘုတ်ဘုတ်ကို အန်ကယ်တူး ဂရုပင်မစိုက် ..။

“မန့်အပေါ်ဝယ် .. ဂုန်းရည်မတူလို့လား .. ရွှံ့ဘယ် ပြု .. ပန်ချင်တုနွေဂများဒယ် .. မတနားဘဲ ရတ်စတ် ဒယ် ..”

ဟု စဟဲနေပြီ ..။

“မဆိုပါနဲ့ဆို .. မမလေးကို .. ဒီည .. ဘင်ဂျီလေး
 တီးပြပါ .. သီချင်းလေးလဲ ဆိုပြပါ .. ဆိုပြီး .. မမ
 ပူဆာလို့ .. လိုက်လာတဲ့ဥစ္စာ .. အန်ကယ်တူးပဲ နင်
 ဆိုချင်နေတော့တာပဲ ..”

ဘုတ်ဘုတ် စွာနေခိုက် အန်ကယ်တူး ဟဲခနဲ

သည်။

“ရှိတာ .. ရှိတာ .. တွန်းရှိခွတ်ဘဲ ရှိတာ ..”

ဟု ခုမှ ပြောဖော်ရလာပါချေ၏။

သွန်းရွှေဆွတ် ဘင်ဂျီလေးကို ကြိုးညှိသည်

နောက်တော့ .. စတင်၍ တီးခတ်လိုက်သည်က .. ချစ်မိုးရွှေ

အခန်း(၂၂)

“ချစ်သူ .. ခင်ခင်ပျိုရယ် .. မေတ္တာတော်ကဲ .. စွဲမိပေါ့
 ကွယ် .. ခင်ရူပါ အလှကလေးရယ်ကြောင့် .. ခဏကလေး
 တောင် .. မှေးစက်ပျော်နိုင်အားတယ် .. ရုပ်ချောသူရယ် ..
 လှရှာပါပေ့ကွယ် .. ယဉ်သဉ်တယ် .. ခင်ခင်ရယ် ..
 ကောင်းခြင်းငါးဖြာသွယ် .. အသားတော်ဖြူလှပါတယ် ..
 စကားနော် ကြုံကပကွယ် .. အသနားခံတယ် .. ချစ်
 ကြင်မှာလားလို့ .. ဆိုချင်တယ် ပျိုခင်ရယ် .. ရေလည်
 အောင်မောင်ကြံရွယ် .. မနောကရယ် .. ပြောစာကွယ် ..
 ယုံကြည်စွာပဲ မျှော်လင့်မိပါတယ် .. စေတနာထားဝါတော့
 ကွယ် .. အလှဖြူပြာ သူဇာခင်ခင်ရယ် ..”

အဆွေအငင် .. အဖြတ်အတောက် .. ချိုသာခြင်း
 နှင့် .. ပိုင်နိုင်လိုက်ပါသည့် မိန်းကလေး။ သူ .. ငေးနေကြည့်
 မိရူပါပြီ ..။ ဆိုနေပါသည့် သီချင်းသည် .. သူ့ရင်တွင်းမှ ချစ်
 ခြင်းများကို ဖွင့်ဟဝန်ခံနေစေသည့်နှယ်ပါတယ် ..။ ဪ .. ချစ်

ရသူလေး .. ကို .. ချစ်မိုးစွေရပါသည် ရင်တွင်းမှ ခံစားမှုသည် .. တသိမ့်သိမ့် .. တသွင်သွင် .. သူ့ရင်ဆီမှ .. စီးရောက်လျက် .. ပန်းရနံ့သင်းနေပါသည် ပန်းလေညင်းနှင့်အတူ .. သွန်းရွှေဆွတ်ထံ စီးပျံတိုးဝင်လိုက်စေချင်သည်ပါပဲ ..။

ဘင်ဂျီသံလေးက .. လွမ်းစဖွယ် ..။ ဪ .. လဲရောင်သည်ပင်လျှင် ချစ်မိုးစွေကြောင့် .. ပို၍ .. လင်းလဲ့လာနေသည့်နှယ်ပါတကား ..။

“မြတ်နိုးသူရယ် .. အချစ်မိုးစွေခဲ့တယ် .. ဘုံကြီးပြတ်တဲ့ ဒေဝီနတ်မျိုးနွယ် .. မြတ်နိုးသူရယ် .. အချစ်မိုးစွေခဲ့တယ် .. ဘုံကြီးပြတ်တဲ့ ဒေဝီနတ်မျိုးနွယ် .. ဪ .. မျက်မာန်တော် မငြိုးလိုက်ပါနဲ့ .. မျှော်ကိုးသူ စောင့်စားလိုသာ မောင့်မှာ နေမိတယ် .. ခင်ပျိုနှစ်ယောက် .. ပင်ကိုယ်လှတယ် .. ရွှေအားတော်ငယ်ငယ် .. သနားစိတ်နဲ့ .. ချစ်စမ်းပါကွယ်..”

သွန်းရွှေဆွတ်၏ အသံလေးကိုက .. ကရုဏာသံလေး နွယ်နေသည်ကော .. ဟု သူ တွေးဖြစ်စဉ်ခိုက် .. ဘင်ဂျီသံလေးကလည်း စိတ်အားတော်ငယ်ငယ်နှင့် ချစ်ရပါသည် သူတစ်ယောက်၏ ရင်တွင်းဝေဒနာကို .. ဖော်ကျူးပေးနေသည့်နှယ်ပေါ်လာပါသည်အဖြစ်။

“မျက်နှာလေး .. ထာဝစဉ်မန်ငေးဘာလို့ရယ် .. ကြည်ဖြူဘာကွယ် .. အတိဂရွှေလဒယ် .. ချစ်ခဲ့တူကလေးရယ် .. ကြိုက်ခဲ့တူကလေးရယ် .. ရှားရင်လဲ .. ခန့်ရှိတ်ဘာပဲကွယ်..”

“ဟော .. ရုပ်ပြီ .. အန်ကယ်တူး မပါပါနဲ့ဆိုတဲ့ဥစ္စာ .. ခုပါလာပြီ .. တော်ပါတော့ .. ရပ်ပါတော့ ..”

လမိုင်းကပ်လျက် အတင်းဝင်ဟဲ့နေပါသည့် အန်ကယ်တူးကို ဘုတ်ဘုတ်နှင့် နွဲ့ကျောတို့ ဝိုင်းအော်ခိုက် ဒေါ်ကြီးဥပင် မနေသာ ..။ အေးလေ .. ဟု ဝင်ထောက်ခံ၏။

ဘာဘဦးလူလှ ဤဝိုင်းမှာ မပါ၍ တော်သေးသည်။ ပါလျှင် .. ရပ် .. ဟုအော်မှာ သေချာနေသည်။ အန်ကယ်တူးသွားဖွေးဖွေးတွေ ဟဲခနဲရယ်ရင်း ဖော်လိုက်ချင်သတည်း။ သူ .. ထိုသို့ ရွပ်ထွေးဝေစည်နေချိန်မှာ ဟန်မပျက် လျှောက်လာလိုက်ရပါ၏။

“ဘာတွေ ဖြစ်နေကြတာလဲဗျ ..”

ဟု တရင်းတနှီးနိုင်စွာ မေးလိုက်ရင်းမှ သွန်းရွှေဆွတ်ကိုလည်း ပြုံးကြည့်မိသည်။ သွန်းရွှေဆွတ်ကတော့ ရန်တွေ့နေသည့် ဘုတ်ဘုတ်၊ နွဲ့ကျောတို့ကို တဟဲဟဲဖြင့် မျက်နှာချိုသွေးပြနေသည့် အန်ကယ်တူးကိုကြည့်ကာ ရယ်နေသည်။ လှလိုက်သည်မှ ပါးချိုလေးခွက်နေအောင် ရယ်နေပါသည့် မိန်းကလေး ..။ သူ .. ငေးခနဲ ကြည့်မိပြန်ပါ၏။

“ဘယ်သီချင်းမဆို .. ရနေတာပဲ .. အသံကလဲ ကောင်းတာမဟုတ်ဖူး ..”

“ဟော .. တာတက်လုံး နှင်ခို၊ ငါ့တာချင်းကို အကန်းလုပ်ပီးဒေါ နားထန်လာခဲ့ကြခါ .. ခုမှ .. မကန်းဘူးလို့မပြောနဲ့ ..”

ဟု အန်ကယ်တူး မျက်နှာချိုးပြောင်းလွှာ ပြန်စွာလာပါချေသတည်း ..။

“အစ်ကိုလေးက ခုမှလာတာကိုး .. မမလေးသွန်းရွှေဆွတ်ကဖြင့် သီချင်းတောင် ဆိုနေပြီ .. အန်ကယ်တူး ဝင်ဆိုနဲ့ အစ်ကိုလေး ရောက်လာရတာ”

ဟုလည်း ဘုတ်ဘုတ် မချင်မရှလေး ညည်းရှာသည့်အဖြစ်။ သူရယ်၍ သစ်ရိပ်အောက်မှာ ဝင်ထိုင်သည်။

“ဟုတ်လား .. ဒါဖြင့် .. ကိုယ်မကြားရသေးတာမို့ .. တစ်ဖန် လောက်တော့ တီးပြ .. ဆိုပြပါဦး ဒေါ်သွန်းရွှေဆွတ်ရဲ့ ..”

ဟု ပြောသံတွင် .. တရင်းတန်း နိုင်နေသံတွေ လာနေသည်။ သွန်းရွှေဆွတ် သူ့ကိုကြည့်လာ၏။ နောက် တစ်ချက်အနေခက်သလိုလေး ပြုံးသည်။ ဒါပေမဲ့ မငြင်း .. ငြင်း၍ရမှာ မဟုတ်တာကိုလည်း သိနေပုံလေးဖြင့် ..

“ဘာသီချင်းဆိုရမှာလဲ ..”

ဟု အလိုလိုက်သလိုလေး ပြန်မေးလာတော့ သူ ရင်ထဲ ကြည့်နူးလွန်းသွားရလျက်မှ ..

“ဆိုချင်တာဆိုဗျာ ..”

ဟုရယ်၍ပဲ ပြောလိုက် ဖြေလိုက်ရ၏။

သွန်းရွှေဆွတ် တစ်ချက် ခပ်ငေးငေးလေး စဉ်းစားသလို ငြိမ်နေပါ၏။

နောက်တော့ ဘင်ဂျီလေးကို ခပ်လိုက်သည်က မြကေနိုင် .. သီချင်း ..။

“ငွေသောင်ယမှာ .. လည်ချင်းယက်ကာ .. ပျော်မြူးကြတဲ့ ရွှေဟင်္သာ .. ညနေချိန်နေခြည် .. မိုင်းမိုင်းဖျိုးရည် .. မောင့်အပေါ် ချစ်ကြည့်နူး တစ်တီးတူး စွဲစိတ်ရည် ..”

ဟု ဆိုနေဆဲမှာပင် ..

“အန်ဂျော် နတ်ခွန်းဆက်ချီ .. မန်မယ်ကွဲညီ .. တိန်ဂျီ တိန်ဂျား ပျံတွားမယ်ကို အားပျော့အောင် ပြုခဲ့သည် ..”

နင့် ကြားဖြတ်ဝင်ဟဲလိုက်ပါသည် အန်ကယ်တူး ကြောင့် အားလုံးဝိုင်း၍ အန်ကယ်တူးကို ထုံကြသည်မှ ဒေါ်ကြီး ဥပင် မကျန်တော့ပါ ..။ သူနှင့် သွန်းရွှေဆွတ်သာ ရယ်၍ကြည့်နေကြရပါသည် အဖြစ်။

“တော်ပြီ .. စိတ်မရှည်တော့ဘူးတော်ရေ .. ပြန်မယ် .. ထ .. မိဘုတ် ..”

ဟု ဒေါ်ကြီး ဥ စိတ်တိုတိုဖြင့် ထထွက်သွားတော့ ဟဲခနဲရယ်၍ မျက်နှာချိုချိုဖြင့် ..

“ရှောဒီး .. ရှောဒီး ..”

နင့်တောင်းပန်မဆုံး ဖြစ်ရှာသည်က အန်ကယ်တူး ပါ ..။

ဘုတ်ဘုတ်မှလှည့်၍ ..

“မမလေး .. တူတူပြန်ကြမယ် .. လာ .. အန်ကယ်တူး ကို တီးမပေးနဲ့”

ဟု အန်ကယ်တူးက သီချင်းဆို .. ရွှေဆွတ်ကတီးပေးနှင့် ဖြစ်ကျန်ခဲ့မှာမျိုးကို မနာလိုစွာ .. ရန်စောင်စွာ မျက်နှာလေးခေါက်ချိုးနှင့်ပြောတော့ သွန်းရွှေဆွတ် ထရပ်လိုက်ရလျက် ဘင်ဂျီလေးကို အန်ကယ်တူးလက်ထဲ ပြန်အပ်ခဲ့၏။

“မာနက်ဖန် လာခဲ့နော် ..”

ဟု အန်ကယ်တူး သွန်းရွှေဆွတ်ကို မှာနေသော
ဘုတ်ဘုတ် မျက်စောင်းခဲ့သည်။

သူ ထိုင်ကျန်ခဲ့တာမို့ ... အန်ကယ်တူးမှ ..

“လိုက်ထွားဘာ .. လိုက်ထွားဘာ ..”

နှင့် ပြန်ခိုင်းချည်းနေတော့ သူ ထရပ်လိုက်
သတည်း ..။

သွန်းရွှေဆွတ်တို့ ဒေါ်ကြီးဥ နောက်သို့ သုတ်သုတ်
လိုက်ကြပေမယ့် .. စောစောကတည်းက ဒေါ်နှင့်မောနှင့် စိတ်
ပေါက်ပေါက်ဖြင့် ထထွက်သွားပါသော ဒေါ်ကြီးဥကို မမိတော့
ဘုတ်ဘုတ်မှ ဘေးမှ ပါလာရင်း ..

“သိပ် .. မုန်းမိုကောင်းတယ် .. အန်ကယ်တူးကြီးက ..”

ဟု ရွတ်နေသည်။ နွဲ့ကျောလည်း ကြာကြာဘေးမှ
လိုက်ထောက်မခံနိုင်တော့ ..။ ခင်ဘုန်းအိတ် အခစားဝင်ရတော့
မှာမို့ သုတ်သုတ်ပြေးနှင့်ပြီ ..။

သူ .. သွန်းရွှေဆွတ်နှင့် ဘေးချင်းယှဉ်၍ တူတူ
လျှောက်လာစဉ်ခိုက်၍၍ ကြည့်မိနေရပေမယ့် ဘာမျှမပြောဖြစ်
သေး။ ကျေးဇူးတင်စကားတွေ ပြောချင်နေသည်က ရင်ထဲမှာ
ပြည့်နေသည်။ ကိုမျိုးဆွေကို ပြောထည့်လိုက်သည်ကိစ္စအတွက်
သူ .. အဘယ်မျှထိ ရင်ထဲမှာ ကြည်နူးနေသည် ဆိုတာကိုလည်း
ပြောပြချင်နေသည်။ ဒါပေမဲ့ .. ခုလို .. လူတစ်ယောက်ကို ဘေး
မှာထား၍ ပေါ်တင်ကြီး ပြောနေရမှာမျိုးကျတော့လည်း သူ အနေ
ခက်ချင်၏။ သွန်းရွှေဆွတ်လည်း စိတ်ကျဉ်းကျပ်သွားနိုင်သည်
လေ ..။

“ဟာ .. မမလေးသွန်းရွှေဆွတ် .. ဟိုမှာ .. ဟိုမှာ ..
ဝေဝေသရဲ ..”

ဟု အိမ်လေးနားနီးလာစဉ်ခိုက် အိမ်ပေါ်မှ ဖျတ်ခနဲ
ခုန်ချဆင်းသွားပါသော လူရိပ်ဖြူဖြူကို မြင်တာမို့ မျက်လုံးလေး
ကျယ်လျက် ဘုတ်ဘုတ် အော်ကာ မျက်စိကို လက်ဖဝါးလေးဖြင့်
ကြောက်လန့်တကြား အုပ်လိုက်ပါပြီတည်း ..။

သွန်းရွှေဆွတ်၏ မျက်နှာလေး တည်သွားကာ
ပြေးလိုက်ချေတော့ သူလည်း မနေသာ ..။ နောက်မှပြေးလိုက်
လာရပါပြီ ..။

အိမ်လေး၏ နောက်ဘက်ကပတ်၍ သွန်းရွှေဆွတ်
ဝက်သစ်ချပင်တွေကြားထဲမှလိုက်တော့ ရှေ့မှပြေးနေသည် ဖြူဖြူ
ရိပ်သည် နောက်ကို တစ်ချက်လှည့်ကြည့်သေးသည်။ ပြီးမှ ..
ဆက်ပြေးပြန်၏။ သွန်းရွှေဆွတ်၏ ဘာလောက်အင်္ကျီဖွဲ့လေး၏
နောက် .. ခါးကြားထဲသို့ လက်လေးရောက်သွားကာ ပြန်ထွက်
လာတော့ လောက်လေးခွတစ်လက် ပါလာသည်။ နှုတ်အိတ်
ကပ်လေးထဲမှ လောက်စာလုံးဖြင့် လှမ်းလှမ်းပစ်နေတော့ သူ့မှာ
ရယ်လည်းရယ်ချင် ..။ အံ့ဩလည်း အံ့ဩနှင့်ပါ ..။ ရှေ့မှဖြူဖြူ
ကြီးကိုတော့ ထိသည်။ ပြေးနေရင်း ကျောပွတ်ခါးပွတ်နှင့် ဖြစ်
နေပြီ ..။ ပြေးနေရင်းမှ လှည့်အကြည့် .. ဘာကို ခလုတ်တိုက်
မိသည် မသိ ..။ ဟပ်ထိုးလဲကျသွားစဉ်ခိုက် သူက ယောက်ျား
ခြေလှမ်းဖြင့် ဖြူဖြူဝတ်ရုံကြီး ခြံထားလျက် ခေါင်းစွပ်ကြီးဖြင့်
လဲနေသည့်နေရာသို့ ရောက်သွားရပါပြီ။ ရင်ထဲမှာ ခံပြင်းနေသည်။
ဘာသဘောနှင့် သရဲလုပ်ကာ ပန်းရိပ်မြို့မှာ ဝေဝေသရဲဆိုတာမျိုး

ကို လုပ်ရပါသတည်း။ သူ့ .. ထိုအဖြစ်ကို မခံချင် ..။ ဘုတ်ဘုတ် အာချောင်၍ သူ့သံခဲရပြီးကတည်းက .. ညဘက်တွေမှာ .. သူ့ .. လမ်းလျှောက်သလိုလိုဖြင့် သရဲဆိုတာကိုလည်း ချောင်းနေခဲ့တာကြာပြီ ..။ ဒါပေမဲ့ မကြုံခဲ့ရ ..။ ကြုံမဲ့ကြုံတော့လည်း .. ခု .. ညမှာလာဖြစ်နေသည်။

ခေါင်းပေါ်မှာ အုပ်စွပ်ထားပါသည့် ခေါင်းစွပ်ကြီးကို သူ့ ဆွဲယူဖယ်ရှားလိုက်တော့ မျက်ရည်တွေ တကျကျဖြင့် လက်အုပ်လေးချီကာ မော့ကြည့်ရင်း ..

“မူမူကို အလုပ်မဖြုတ်ပါနဲ့ .. မရိုက်ပါနဲ့ အစ်ကိုလေးရယ် .. မမလေးခင်ဘုန်းအိက .. လုပ်ခိုင်းလို့ပါ .. ပိုက်ဆံလဲ .. တစ်ခါလုပ်ပေးရင် .. တစ်ထောင်တောင်မှ ပေးတာပါ .. အိမ်မှာက .. ဘွားဘွားက နေမကောင်းတော့ ပိုက်ဆံလိုလို့ .. လုပ်ပေးမိရတာပါ .. ဒီပန်းရှိပ်မြို့မှာ .. ဘယ်သူမှ .. လာမလုပ်ရဲအောင် .. မမဝေသရဲဆိုပြီး သရဲလုပ် ခြောက်လှေ့ရမယ်လို့ ပြောပါတယ်။ ပိုက်ဆံလဲ ပေးပါတယ် .. တစ်ခါတစ်ခါ နှစ်ထောင် သုံးထောင်တောင်မှ ပေးပါတယ် .. မမခင်ဘုန်းအိက .. သူ့ .. အစ်ကိုလေးကို သိပ်ချစ်လို့ .. ဘယ်မမချောချောလေးတွေမှ .. ဒီမှာ အလုပ်မလုပ်ရဲကြတော့အောင် .. သရဲခြောက်နေတယ် ဆိုတာကို သတင်းလွှင့်နေအောင် .. လုပ်ခိုင်းတာတဲ့ .. အဲသလို မျက်ရည်ကျပြောတော့ သနားတာလဲ ပါပါတယ် .. ပိုက်ဆံလိုချင်တာလဲ ပါပါတယ် .. မူမူ လုပ်ပေးမိရတာပါ .. ဟိုတစ်ခါတုန်းကလဲ .. ဒီက .. မမလေးသွန်းရွှေဆွတ် ရောက်တော့ ..

သရဲလုပ်ခြောက်ရပါတယ် .. မမလေးရွှေဆွတ် ခြံထဲဆင်းရှာတော့ နောက်ပေးပေါက်ကစက်ပြီး အိပ်ရာတွေ ဘာတွေကို .. ကြမ်းပေါ်ဖွဲ့ချပစ်ခဲ့တာလဲ မူမူပါ .. ခုလဲ .. မမလေးသွန်းရွှေဆွတ်တို့အပြင်မှာ အဝေးမှာရှိနေတုန်း .. သရဲလုပ်သွား .. ဖွဲ့သွားသလိုမျိုး လုပ်ခဲ့ရမယ်ဆိုလို့ .. အခန်းထဲဝင်ပြီး .. အိပ်ရာတွေ ကြမ်းပေါ်ချခဲ့တာပါ .. မမလေးသွန်းရွှေဆွတ် .. အိမ်လေးထဲမှာ ရှိနေမရှိနေဆိုတာကို .. မူမူ အမြဲချောင်းချောင်းနေရတာပါ .. ဒီနေ့ .. မရှိဘူး .. သရဲဖိပင်အောက် ရောက်နေတယ်လို့ သတင်းသွားပို့တော့ .. မမလေးခင်ဘုန်းအိက .. အိပ်ရာတွေ သွားဖွဲ့ခဲ့ဆိုလို့ .. လာဖွဲ့ရတာပါ ..”

ဟု လက်အုပ်လေးချီ၍ ငိုပြောနေတော့ သွန်းရွှေဆွတ်ငေးခနဲ ကြည့်သည်။ သူလည်း စိတ်မောလက်မော .. စိတ်ပျက်လက်ပျက်ကြီး သက်ပြင်းရှိုက်လိုက်ကာ ခင်ဘုန်းအိ၏ သဲသဲမဲမဲ နိုင်နေသောအချစ်ကို စိတ်လည်းညစ်ရှ .. ဘယ်လိုလုပ်ရမှန်းမသိအောင် စိတ်အမောကြီးလည်း မောရနှင့် ဖြစ်ရပါပြီတည်း ..။ မူမူနှင့် ကြုံကြုံ ဆိုတာက .. ပန်းအရောင်းနေရာမှ ကောင်မလေးများပါ ..။ ဒါကို .. ရွှေဆွတ် မှတ်မိနေသည်။

“တောက် .. သူ လုပ်ခိုင်းတိုင်း လုပ်ရလားကွာ .. ဟင် ..”

ဟု သူ့စိတ်တိုလာလျက် ငေါက်ဆတ်ဆတ်ပြောခဲ့က ..

“ကဲ .. ကဲ .. ပြန်တော့ .. ဒီကိစ္စ .. အစ်ကိုလေးတို့ မမလေးတို့သိသွားပြီဆိုတာ .. ခင်ဘုန်းအိကို ပြန်မပြောနဲ့ ..

တော့ .. ကြားရဲ့လား .. သူ ခိုင်းတာလုပ်ပြီး ပြန်လာတာလို့ပဲ ပြောလိုက် .. ပိုက်ဆံပေးရင်လဲ ယူလိုက် .. နောက်ကို ဒီလိုပဲ .. လာလုပ်ခိုင်းရင်လဲ .. ဟန်မပျက်လုပ်ပေးလိုက် .. ရွှေဆွတ်တို့က မသိသလိုပဲ နေပေးလိုက်မယ် .. ပိုက်ဆံပေးလဲ .. ယူမယူ .. ဟုတ်ပြီလား .. သရဲတကယ် မရှိဘူးဆိုတာ .. မမရွှေဆွတ်တို့ သိနေပြီပဲ .. ကဲ .. ကဲ .. ပြန်တော့ .. သူ့ဆီသွားလိုက်တော့ ..

ဟု ဖြတ်၍ သွန်းရွှေဆွတ် ပြောသည်နှင့် မူမူက မန်းကတန်း မျက်ရည်သုတ် ..။ လက်အုပ်လေးတချို့နှင့် ကန်တော့ရှာလျက် သုတ်ခြေတင် ပြေးရှာပါ၏။

သတ္တိခဲ ဘုတ်ဘုတ်ကိုတော့ အစအနပင် မမြင်ရ .. သရဖီပင်ကြီးအောက်တော့ ပြန်ရောက်လောက်ပြီထင် ..။ ဒေါ်ကြီး ဥကျတော့ .. ဒေါ်ကြီးဥ၏ အိမ်လေးမှာပဲ ရောက်နေလောက်ပြီး ပြီမို့ ဤအဖြစ်ကို .. သိလိုက်သူဆို၍ အစ်ကိုလေးနှင့် ရွှေဆွတ်တို့ နှစ်ယောက်ပဲ ရှိနေပါသည့်အဖြစ်။ ရွှေဆွတ် အစ်ကိုလေးကို မော့ကြည့်ကား ..

“သူ့ခမျာ .. အဘွားကျန်းမာရေးကိစ္စကလဲရှိ .. ငွေကလဲ လို .. ခင်ဘုန်းအိကိုလည်း ကြောက်ရနဲ့ .. လုပ်ရရှာတာ ဖြစ်မှာပါ အစ်ကိုလေးရယ် .. သူ့ကို .. အလုပ်ကလဲ မဖြုတ်လိုက်ပါနဲ့ .. ခမျာ .. ဒုက္ခရောက်ရရှာတော့မှာ ပါ ..”

ဟု တိုးဖွဖွ တောင်းပန်စဉ်ခိုက် သူ ခေါင်းခါ၍

အဲဒဲကာ ..

“အခက်အခဲ ရှိကြရင် .. ကိုယ့်ကို .. ပြောကြပါလို့ အလုပ် သမားတိုင်းကို .. ကိုယ်အမြဲ ပြောနေကျပါ .. ခုလို .. လုပ် တာမကောင်းဘူး .. ပိုက်ဆံမက်တာ ..”

ဟု ပြောနေရဆဲမှာ သွန်းရွှေဆွတ် သူ့ကို မော့ကြည့်

ကာ ..

“တကယ့်ကျဉ်းထဲကျပ်ထဲ ရောက်ရသူတို့ရဲ့ ခံစားမှုဆိုတာ ကို ထည့်တွက်ပေးရမှာပါ .. ရွှေဆွတ် တောင်းပန်ပါရစေ .. မူမူကို .. အလုပ်က မဖြုတ်လိုက်ပါနဲ့နော် ..”

ဟု တရရတောင်းပန်နေတော့ သူ သက်ပြင်းရှိက်၍ ..

“ဘယ်လိုလဲကွာ .. ဒီလောက်ဆိုးတဲ့ ဥစ္စာကြီးကို .. အတင်းခွင့်လွှတ်ခိုင်းပါလား .. မေတ္တာရှင်ကြီးရဲ့ ..”

ဟု ညည်းသည်။ နောက်တော့လည်း နားမထောင်ပဲ မနေနိုင်ပုံဖြင့် ခေါင်းညိတ်ကာ ..

“မင်း တောင်းပန်နေလို့ သိရဲ့လား သွန်းရွှေဆွတ် ..”

ဟု ခပ်ညည်းညည်း ပြောရပါ၏။

“ဘွယ်မှာလဲ တာရဲ .. ငါ .. အုပ်ပလိုက်မယ် .. တရဲ အထီးလဲ မာကြောက်ဖူး၊ တာရဲအမလဲ မာကြောက်ဖူး .. အန်ကယ်တူးဒဲ ... တတ္တိခဲ အန်ကယ်တူး ..”

ဟု လေသံတင်းတင်းဖြင့် ပြောနေသံတွေ ကြားရ သည်မို့ လှည့်ကြည့်တော့ ဘင်ဂျီကြီး တမြောက်မြောက်ဖြင့် ကြိမ်းလားမောင်းလားနှင့် သရဲဖမ်းဖို့လာနေပါသည့် အန်ကယ်တူး .. ဘေးမှ ကုပ်တိကုပ်ချောင်းလေးဖြင့် အသံပင် ထွက်မလာနိုင်တော့ ပဲ ပါလာသည်က ဂျပုဘုတ်ဘုတ် ..။

သူတို့ကိုတွေ့တော့ အန်ကယ်တူးမှ ..

“ဘုတ်ဘုတ် လာပြောဘာဒယ် အာကိုလေး .. ဝေဝေတာရ
ဝို တွေ့ခဲ့ဒယ်ဒဲ .. ချွန်ဒေါ်မာယုဘာဘူး .. ဒီကန်မ
ဂလေး .. ခဏခဏ .. အဲတလိုဘဲ .. ချွန်ဒေါ်ကိုပြောပြောနေ
ဒါ .. ခု .. လိုက်လာခဲ့ဒါဘာ .. တရဖီပန်းပင်ဂျီးအောက်ကို ..
ဖနောင့်နဲ့တင်ဘား တတားထဲကျအောင် ပြေးလာဒါ .. တော်
တော်နဲ့ ဂျဂါးမပြောနိုင်ဘူး .. လျှာထွက်နေဒယ် .. မောနေ
ဒါ .. နောက်မှပြောပြဒါ .. ဒါကြောင့် .. လိုက်လာဒါ ..”

နှင့် ပြောနေသည့် အန်ကယ်တူးကို သူ ကြည့်ကာ ..
“ဖြူဖြူတော့ တွေ့တာပဲ အန်ကယ်တူး .. သွန်းရွှေဆွတ်
လေးခွနဲ့ ပစ်ထည့်လို့ ပြေးပြီ ..”

ဟု ခုမှ .. လေးခွအကျော်အမော် သွန်းရွှေဆွတ်၏
မာန်ကျပန်ကျ ပစ်တတ်နေတာလေးကို သတိရလာရင်း ပြုံး၍
ငုံကြည့်ပြောတော့ သွန်းရွှေဆွတ် ရှက်သလို တစ်ချက်ရယ်သည်။
ဤကောင်မလေး .. တစ်ခါတစ်ခါကျတော့လည်း .. ငယ်ဘဝလေး
တုန်းက အကျင့်လေးတွေကို ခုထိ ထိန်းထားဆဲပါလားဟု သူ
တွေးဖြစ်၏။ ငယ်ဘုန်းက .. တော်တော်လေးခွပစ်တော်ခဲ့မည့်
အာဂချာတိတ်မ ..။

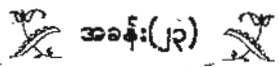
“ဟား .. ထူးရှန်းဖွယ်ပါတဂါးလို့ ပြောရဒေါ်မလို့ ဘာလား ..
လေးခွပစ်တတ်ဒယ် .. ဟုတ်လား .. ကန်းဒယ် .. ပစ် ..
နောက်ညွှေကို .. အန်ကယ်တူးလဲ တူတူရှောင်ပြီးဒေါ်
ပစ်မယ် .. အန်ကယ်တူးနော် .. လေးဂွဂိုနော် .. ကန်းကန်း
ပစ်တတ်ဒယ်ရှိဒယ် ..”

နှင့် အန်ကယ်တူးဝါ ဝင်၍ မြောက်ထိုးပင့်ကော်
လုပ်နေတော့ သူ ခေါင်းခါရင်း ရယ်လိုက်မိရပါပြီတည်း ..။

လိုက်ရယ်လိုက်ပါသည့် သွန်းရွှေဆွတ်ကိုလည်း
လရောင်အောက်မှာ .. သူ ငေးခနဲ ကြည့်မိလိုက်ရပါပြီ ..။ မြော် ..
ရွှေရည်ပန်းဆက် .. လှလိုက်ပါသည့် သွန်းရွှေဆွတ်ပါတည်း။

၂* ၂* ၂*

“ဒေါ်လေးဒေါ်မြနွယ်ယဉ်ကို ဘိုးဘိုးနဲ့ ဘွားဘွားတို့က ပန်းရိပ်မြို့မှာ ခေါ်ထားတယ် ဆိုတာကိုက .. သနားလို့ပါ .. အဲသလိုပဲ .. ဖေဖေက ကိုယ့်ကို နောက်များမှာ ပြောပြဖူးပါတယ် .. ဒေါ်လေးဒေါ်မြနွယ်ယဉ်ရဲ့အဖေက ဘိုးဘိုးရဲ့ ခြံလုပ်သား .. မုဆိုးဖို .. မြနွယ်ယဉ်ကိုမွေးပြီး မြနွယ်ယဉ်ရဲ့ အမေက ဆုံးတယ် .. တစ်ခါ .. ဒေါ်လေးမြနွယ်ယဉ် နှစ်နှစ်သမီးလေးမှာပဲ .. ဒေါ်လေးရဲ့အဖေ ဦးခင် ဆုံးပြန်တယ် .. ခိုကိုးရာမဲ့နေတဲ့ မြနွယ်ယဉ်ကို .. ဘိုးဘိုးတို့က ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ထားတာပါ .. အဲဒါ .. ကျောင်းထားပေးတယ် .. သားအရင်းဖြစ်တဲ့ ကိုယ့်ဖေဖေက အကြီး .. ဒေါ်လေးက အငယ် ..”

ဟု သူပြောပြနေသမျှ သွန်းရွှေဆွတ် ငြိမ်သက်နာထောင်နေပါ၏။

“အဲဒါ .. ဘယ်ခုနှစ်ကလဲ အစ်ကိုလေး”

“တစ်ထောင့်ကိုးရာလေးဆယ့်ငါးခုနှစ်လောက်ကပဲ .. ဒေါ်လေးနဲ့ ပတ်သက်လို့ .. ဖေဖေက .. ဒိုင်ယာရီ ရေးထားတာကအစ ကိုယ့်ကို အပ်ထားတာ .. ပြီးတော့ .. ဒီကိစ္စကို .. ဘာဘဦးအိမ်စိုးလဲ သိတယ် .. ဘာဘက .. ဖေဖေ သူငယ်ချင်းလဲ ဖြစ်တယ်လေ .. ဘာဘရဲ့မိဘများနဲ့ ကိုယ့်ဘိုးဘိုးဘွားဘွားတို့ကလည်း .. ရင်းနှီးကြတဲ့သူတွေ .. သားချင်းတွေလိုပဲ ရှိခဲ့ကြတာ .. ဒေါ်လေးဒေါ်မြနွယ်ယဉ်ကို .. ၁၉၄၅ ခုမှ မွေးစားသမီးလေး တစ်ယောက်လို့ပဲ .. ခေါ်ထားလိုက်တယ် ဆိုပါတော့ .. တကယ်ကတော့ .. မွေးစားတယ် ဆိုတာထက် .. ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ပေးတာမျိုးပါပဲ .. မွေးစားစာချုပ်တို့ ဘာတို့လဲ မလုပ်ဖူး .. အဲသလိုရှိတယ် .. ပြီးတော့ .. ဒေါ်လေး အပျိုရွယ်လေး ရောက်လာတော့ .. ကိုတောက် ဆိုသူနဲ့ ခိုးရာလိုက်ပြေးတယ် .. ဒရိုင်ဘာတစ်ယောက်နဲ့ ဆိုပါတော့ .. အဲဒီကတည်းက ဘိုးဘိုးတို့ ဘွားဘွားတို့နဲ့လဲ အဆက်အသွယ်ပြတ် .. ဘာဖြစ်နေမှန်းလဲ မသိ .. နောက်ကျမှ .. ဖေဖေဆီကို လွန်ခဲ့တဲ့ လေးနှစ်ကျော်လောက်က ဒုက္ခပင်လယ်ဝေရင်း ရောက်လာခဲ့ရတာ .. အဲဒီအချိန်မှာ .. ဘိုးဘိုးရော .. ဘွားဘွားရော .. မရှိတော့တာ ကြာပြီ .. ဆုံးပါးကုန်ကြတာ ကြာခဲ့ပြီ ..”

ဤစကားတွေကို သူ .. တစ်ကြိမ်တုန်းကလည်း ဟောပြောခဲ့ဖူးသည်။ ရှေ့နေကြီးဦးမောင်မောင်လတ်ကိုပါ .. “ခုက .. သွန်းရွှေဆွတ် မေးလာသည်မို့ ပြောပြနေရခြင်း ..” ရုံးခန်းလေးက

တော့ တိတ်ဆိတ်နေသည်။ သူ .. တစ်ချက် .. သွန်းရွှေဆွတ်တို့
ကြည့်မိရပါ၏။ ခုထိ .. သွန်းရွှေဆွတ်သည် ခါတိုင်းနေတွေ့က
နယ်မင် .. မီးဖိုချောင်ကိစ္စတွေကို လုပ်ကိုင်မြဲ ..။ ခုလည်း .. သူ
အတွက် ကြက်သားပေါက်စီနှင့် ကော်ဖီဓာတ်ဘူးလေး လာဖို့ပြီး
မေးလာသည်မို့ .. သူ ပြောပြရခြင်းပါ ..။

“ဒါဆိုရင်တော့ .. အားလုံး .. ရှင်းနေတာပါပဲ အစ်ကို
လေး .. ရွှေဆွတ် .. ဘာဘဦးအိမ်စိုးကိုလဲ .. မေးကြည့်ခဲ့
ဖူးပါတယ် .. ကိုမျိုးဆွေ .. အစ်ကိုလေးကို ရုံးခန်းထိလာ
ပြီး ဝိုင်ရေးပိုင်ခွင့် စကားတွေပြောတာ .. ရွှေဆွတ် ကြား
ခဲ့ရသေးတယ် မဟုတ်လား .. အဲဒီနောက်မှာ မေးကြည့်
ခဲ့ဖူးတယ် .. အဲသလိုပဲ .. ဘာစိုးကလဲ ပြောပြရှာပါ
တယ် ..”

သူ ရင်ထဲတွင် ကြည်နူးနေမိရသည်ပါပဲလေ ..။
သူနှင့် ပတ်သက်၍ .. သွန်းရွှေဆွတ်သည် စိတ်လက်ပူပန်ပေး
တတ်သူ ..။ မခံချင်စိတ်လေးဖြင့်လည်း ရှိနေတတ်သူဆိုတာ နား
လည်နေရသည် မဟုတ်ပါလား ..။

“ကိတ္တိမသားသမီး မွေးစားခြင်း မှတ်ပုံတင်အက်ဥပဒေကို
၁၉၃၉ ခုနှစ် မေလမှာ အစိုးရက ပြဋ္ဌာန်းအတည်ပြုခဲ့တယ်
အစ်ကိုလေး .. အဲဒါဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ .. ကိတ္တိမမွေး
စားသားသမီး ယုတ်မဟုတ်ဆိုတဲ့ပြဿနာကို ဆုံးဖြတ်ဖို့
ခဲယဉ်းလှတဲ့အတွက်ကြောင့် ပြဋ္ဌာန်းခဲ့ရတာပါပဲ .. အဲဒီ
အက်ဥပဒေအရ .. ၁၉၄၁-ခု၊ ဧပြီလတစ်ရက်နေ့နောက်
မွေးစားတဲ့ ကိတ္တိမသားသမီးများကို မှတ်ပုံတင်စာချုပ်ချုပ်

ပြီး မွေးစားရပါမယ် .. မလုပ်ရင် .. တရားမဝင်ပါဘူး ..
ခု .. ဒေါ်မြနွယ်ယဉ်ကို မွေးစားတယ်ပဲထား .. ၁၉၄၅
မှဆိုတော့ စာချုပ်စာတမ်းလဲ မလုပ် .. မှတ်ပုံတင်ဖို့ဆို
တာကတော့ .. စာချုပ်မချုပ်ဖူး ဆိုတာတည်းကိုက ..
ဘယ်လိုလုပ် ဖြစ်လာနိုင်ပါတော့မလဲ .. ဒါကြောင့် ..
ဒေါ်မြနွယ်ယဉ်ဟာ .. ကိတ္တိမမွေးစားသားသမီး မဖြစ်ဖူး ..
ဒါ .. ဥပဒေကပြောတဲ့ အချက်အလက်ပဲ ..”

ဟု ပြောနေတော့ သူ ငေးခနဲ ကြည့်မိသည်။ သွန်း
ရွှေဆွတ် ပြောနေပုံလေးက မာန်ပါနေသည်။ ရှေ့နေတစ်ယောက်
၏မာန် ..။ တရားခွင့်တစ်ခုမှာ .. တရားသူကြီး၍ရှေ့မှာလျှောက်
လဲချက်ပေးနေသည်နှင့်ပင် တူနေသေးသည့်အဖြစ် ..။

မျက်ဝန်းလေးများ လက်တောက်နေလျက် ပြောနေ
ဆိုနေပုံလေးက ချက်နှင့်လက်နှင့် ဖြစ်နေသည်။

“ကိတ္တိမသားသမီးမွေးစားခြင်း မှတ်ပုံတင် အက်ဥပဒေ
ပုဒ်မ-၅အရ မွေးစားခြင်း ဆိုတာက ကိတ္တိမမွေးစားခြင်း
ကိုသာ ဆိုလိုတယ် .. အခြားနည်းမွေးစားခြင်းမျိုးတွေ
အပေါ်ကို ကောက်ယူလို့မရဘူး .. အဲဒီအက်ဥပဒေမှာ
ကိတ္တိမသားသမီးအဖြစ် စွန့်လွှတ်ပြီး အပတ်၌သားသမီး
အဖြစ် အမွေတောင်းဆိုဖို့ တားမြစ်ပိတ်ပင်ခြင်း မရှိဘူး ..
အပတ်၌သားသမီး ဆိုတာက .. ကိတ္တိမသားသမီးများလို့
အမွေကို ဆက်ခံစေဆိုပြီး ရည်စူးပြီး မွေးစားတဲ့သားသမီး
မဟုတ်ဖူး .. အဲမှတ်မဲ့ မွေးစားတဲ့ သားသမီး အဲသလို
ရှိပါတယ် ..”

သွန်းရွှေဆွတ် ပြောနေရင်းမှ သူ့ကိုကြည့်လာကာ လည်ချောင်းလေးတစ်ချက် ရှင်းသည်။

“အပတိဌနဲ့ ကိတ္တိမ ခြားနားချက်က .. မွေးစားမိဘဟာ မိမိရဲ့အမွေကို ဆက်ခံစေဖို့ ရည်ရွယ်ချက်မရှိဘဲ မွေးစားရင် .. အပတိဌ .. အမွေဆက်ခံဖို့ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ မွေးစားရင် ကိတ္တိမ .. အဲသလို ကိတ္တိမမွေးစားခြင်းဆိုရင် .. ၁၉၄၁-ခုနှစ် ဧပြီလ တစ်ရက်နေ့ နောက်ဆုံရင် .. အဲဒီနောက်မှာ မွေးစားမှုတိုင်းဟာ .. စာချုပ်ချုပ်ရမယ် .. စာချုပ်စာတမ်းရုံးမှာ .. မှတ်ပုံတင်ရမယ် .. ဒါမှ .. ကိတ္တိမ သမီးတစ်ယောက်ရဲ့ အခွင့်အရေးကိုရမယ် .. ဒီတော့ .. အပတိဌသမီးတစ်ယောက်ရဲ့ အခွင့်အရေးကို ဒေါ်မြနွယ် ယဉ် ရနိုင်မလား ဆိုတော့လဲ .. သူဟာ .. ဦးဇေယျာ ဒေါ်သီရိတို့ မကွယ်လွန်ခင်ကတည်းက .. ခိုးရာလိုက်ပြေးသွားလိုက်တာ .. လုံးဝအဆက်အသွယ်ပြတ်ခဲ့တယ် .. ဦးဇေယျာတို့ .. ဒေါ်သီရိတို့ ကွယ်လွန်ကြချိန်ထိ .. တစ်အိမ်တည်း နေခဲ့တာမျိုး မဟုတ်ဘူး .. အပတိဌသားသမီးဟာ .. အမွေဆက်ခံခွင့်တော့ ရှိတယ် .. ဒါပေမဲ့ မွေးစားမိဘနဲ့ ခွဲခြားနေထိုင်ရင် .. အမွေဆက်ခံခွင့် ဆုံးရှုံးတယ် .. ဒေါ်မြနွယ်ယဉ်က .. မွေးစားမိဘနဲ့ ခွဲခြားပြီး နေထိုင်ခဲ့တယ် .. မွေးစားမိဘများ ကွယ်လွန်ပြီးချိန်ထိကို အဲသလို ခွဲခြားနေထိုင်ခဲ့တယ် .. ဒါကြောင့် .. သူ့မှာ .. အမွေဆက်ခံခွင့် မရှိတော့ဘူး .. ဒီတော့ .. ကိုမျိုးဆွေက ..

ဒေါ်မြနွယ်ယဉ်ရဲ့ အမွေကိစ္စကို .. ပြောရင် .. သူ .. အဲဒီအခွင့်အရေး မရှိတော့ဘူး ဆိုတာကို .. တရားရုံးမှာ .. အခိုင်အမာ .. ကျွန်မတို့ဘက်က .. ပြရလိမ့်မယ် ..”

ဟု ပြောနေတော့ .. သူ့ အတန်ကြာ သွန်းရွှေဆွတ် ကို ကြည့်သည်။ မျက်နှာထက်တွင် အထင်ကြီးခြင်းနှင့် ကြည်နူးခြင်းတို့၏ အရိပ်တွေက အုပ်အုပ်မိုးမိုး ..

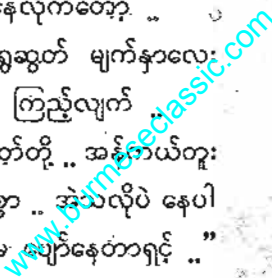
သွန်းရွှေဆွတ်၏ ပုံအမျိုးလေက .. ကိုမျိုးဆွေ၏ ကိစ္စတွေ ဂွပ်ထွေးလာလျှင် .. တရားတဘောင်လုပ်လာလျှင် .. လိုက်၍ .. အကျိုးဆောင်ပေးဖို့ အသင့်ဖြစ်နေသည့် ရှေ့နေမလေး တစ်ယောက်၏အသွင် .. မျက်နှာထက်တွင် မခံချင်စိတ်၏ အရိပ်တွေကလည်း ထင်းနေသည်မပါပဲ ..

သူ .. သွန်းရွှေဆွတ်ဘေးမှာ သွားရပ်သည်။ မျက်နှာလေးကို ငုံ့မိုးကြည့်လျက် ..

“ကျေးဇူးတင်တယ် သွန်းရွှေဆွတ် .. မင်းလေးက .. ကိုယ့်မိသားစု ရှေ့နေမလေးတစ်ယောက် ဖြစ်နေပြီပဲ .. ဒီတော့ .. အရင်ခန့်ထားခဲ့တဲ့ ရာထူးကနေပြီး .. မိသားစု ရှေ့နေမလေးတစ်ယောက်အဖြစ် နေလိုက်တော့ ..”

ဟု ပြောလာတော့ သွန်းရွှေဆွတ် မျက်နှာလေး ဆတ်ခနဲ မော့လာရကာ မျက်ခုံးလေးစု၍ ကြည့်လျက်

“ကျွန်မ .. ဒေါ်ကြီးဥတို့ .. ဘုတ်ဘုတ်တို့ .. အန်တာယ်တူးနဲ့ ဘာဘဦးလူလှတို့နဲ့ ပျော်နေတဲ့ဥစ္စာ .. အဲသလိုပဲ နေပါရစေ .. အဲသလိုနေရတာကို ကျွန်မ ပျော်နေတာရှင် ..”

ဟု ပြောလာတော့ သူ ရယ်မိပြန်သည်။ ဤအား
မလေးမှာ ထူးဆန်းသော စိတ်ထားလေးဟော့က ချစ်စဖွယ်လေး
ရှိနေချေသည်တကား ။

“ဒါနဲ့ .. ဟိုနေ့က .. ပန်းချီကားကြီး ပယ်ပြန်လာတော့
စာတိုက်မှာ စာဝင်ထည့်ကယ် .. အိမ်ကိုလား ..”

သူ ရုတ်ခနဲ စကားပြောင်းမေးတော့ သွန်းရွှေဆွတ်
ခေါင်းလေးညှိတ်ကာ ..

“မမလွန်းဆီကို ထည့်တာပါ .. ဒီမှာ အဆင်ပြေကြောင်း
စိတ်မပူဖို့ .. ဘာတို့ .. ရေးထားတာပါ ..”

ဟု ပြောလာတော့ သူ အတန်ကြာကြည့်သည်။
တစ်ခုခုပြောချင်နေသလိုလည်း ခပ်ဆဆတော့နေသည်။ နောက်
တော့မှ ..

“ပန်းရိပ်မြိုက်နေပြီးတော့ .. ဖုန်းဆက်ရင်လဲ ရနေတာပဲ
ဆက်ပါ .. စကားပြောဖြစ်ကြတော့ .. သွန်းရွှေဆွတ်နဲ့
မမလွန်းလဲ .. ပိုစိတ်အေးရတာပေါ့ ..”

ဟုပြောတော့ ရွှေဆွတ် ခေါင်းလေးခါပါ၏။ ပိုက်ဆံ
ကုန်ကျမှာစိုး၍မျှားပေးလားဟု သူ တွေးကာ မျက်မှောင်ကြီးတွန့်
၍ ..

“မရဘူး .. ဆက်ပါ .. ပိုက်ဆံကုန်မယ်လေး ဘာလေးတော့
လုပ်မလားနဲ့၊ ကျုပ်ရဲ့ရှေ့နေမလေးအတွက် .. ဒီလောက်
တော့ .. ဣပ္ပံ ကူညီပေးပါရစေဦး .. ခုဆက် ..”

ဟု ပြောကာ တယ်လီဖုန်းလေး ကောက်ကိုင်တော့
သွန်းရွှေဆွတ် သက်ပြင်းရှိက်သည်။ ဇွတ်ကြီးပါလားလေ .. ဟ

တွေးမိရပေမယ့် စေတနာအာကြောင့် ဆိုတာ သိရချေသည်မို့
သူ့ကို ငြင်းမနေတော့ ။ ငြင်း၍လည်း ရမှာမဟုတ်တာမို့ ဖုန်း
လက်ကိုင်ကို သွန်းရွှေဆွတ် သူ့လက်မှ ယူလိုက်ရပါပြီတည်း ။
ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ။ မမလွန်းကတော့ .. ရွှေဆွတ် အသံလေးကြား
ရလျှင် .. ပျော်ရှာချေမည်သာ ။ ဈေးသွားချိန်ကျမှ .. ဖုန်းပြော
ရတာဆိုတော့ ခဏခဏလည်း မဆက်ဖြစ်နိုင် ။ ဈေးရောက်
တိုင်း ဆက်နေ၍ကလည်း သိပ်မကောင်း ။ အချိန်လင့်သည်
လေ ။

ပြီးတော့ .. ရွှေဆွတ်ရှေ့နေဆိုတာ .. တစ်နေ့ကမှ ..
ဘုတ်ဘုတ် သိရတာ ။ ဈေးသွားနေတုန်းက အရင်အကြိမ်တွေ
တုန်းက သိရသေးတာမဟုတ်။ ခဏခဏဆက်ချေလျှင် စပ်စုအိုး
ဘုတ်ဘုတ်ကိုလည်း လန့်ရသည်။ အရမ်း အမေးအမြန်းထူ ..
စပ်စုလုပ်ချင်သည့် ဘုတ်ဘုတ် အာချောင်တတ်တာကိုလည်း သိ
ရသည်ကိုးလေ ။ ခုကျတော့ .. သွန်းရွှေဆွတ်၏ ဘဝတစ်စိတ်
တစ်ပိုင်းကိုတော့ အစ်ကိုလေးရော .. ပန်းရိပ်မြိုမှ လူတွေရော
သိသင့်သလောက် သိနေကြပြီးနေပြီ ။ ဖုန်းဆက်တာကိုတော့ ..
အိမ်ကပဲ ဆက်သင့်တော့တာလည်း အမှန်ပါ ။ ဈေးရောက်မှ
သွားဆက်နေတာမျိုး ဆိုတော့လည်း အစ်ကိုလေး ဘယ်စိတ်ကောင်း
ချေမည်လဲလေ ။

သွန်းရွှေဆွတ် ဖုန်းနံပါတ်လေးနှိပ်ပြီး စောင့်နေမိရ
ပါ၏။ သိပ်မကြာလိုက် ။ မမလွန်း၏ ထူးသံလေးဟို ကြားရ
သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ပါရှင် .. ဖုန်းလေညှင်းက လွန်းငွေသာပါရှင် ..”

မမလွန်း၏ အသံကြည်စင်စင်လေးကို ကြားရတော့ မမလွန်း၏ ရင်ခွင်ကိုလွမ်းလျက် သွန်းရွှေဆွတ် မျက်ရည်လေး တွေ ဝေခဲနဲ့ သီချင်းသည်။ သူကတော့ သွန်းရွှေဆွတ်၏ မျက်နှာ လေးကို ပြတင်းအနီးမှာ သွားရပ်၍ ပြတင်းပေါက်ဘက်ကို ကျောမေးကာ ခပ်ငေးငေး ကြည့်နေသည်။

“ရွှေဆွတ်ပါ။ မမလွန်း .. မမလွန်း နေကောင်းနေတယ် နော် .. ဒီမှာကတော့ အားလုံး အဆင်ပြေနေပါတယ် .. ရွှေဆွတ် နောက်တော့ စာရှည်ရှည်တစ်စောင် ရေးလာဦး မယ်နော် .. စာရှည်ကြီး ရေးလာမယ်ဆိုလို့ စိတ်မပူနေဦး မမလွန်း .. မမလွန်း စိတ်ဝင်စားစရာ ကောင်းနေမယ့် အဖြစ်အပျက်တွေကို ထည့်ရေးပြမှာပါ .. ဒီမှာက .. ရှုခင်း တွေလဲ အရမ်းလှတယ် မမလွန်း .. တစ်နေ့ကျမှ .. မမလွန်း လာလို့သင့်မယ့် .. အချိန်ကျမှ .. ရွှေဆွတ် ခေါ် လိုက်မယ်လေ .. ခုလိုပဲဖုန်းနဲ့ဆက်ခေါ်လိုက်မယ် သိလား .. မမယုကိုပါ ခေါ်ခဲ့ .. ဒီမှာ .. မမလွန်း ပန်းချီဆွဲဖြစ်မှာ သေချာတယ် ..”

ဟု ပြောမိရပါ၏။ မမလွန်း လာသင့်သည့်အချိန် ဆိုသည့် စကားကြောင့်လားမသိ။ မျက်နှာပျက်ခနဲ တစ်ချက်ဖြစ် သွားလျက် သူ လှမ်းကြည့်လာတာကို သွန်းရွှေဆွတ် မြင်လိုက် ရပါ၏။ ဪ .. တကယ်တော့ .. မမလွန်း လာသင့်သည့်အချိန် ဆိုတာက .. ကိုသန့်ကိစ္စ ရှင်းသွားချိန်ပါ ..။ ထိုအခါကျလျှင် ဖြင့် .. မမလွန်းကို လျှိုင်ခမ်းသို့ လာခိုင်းလိုက်မည်။ မမလွန်း

လည်း ပန်းချီကားတွေဆွဲ ..။ ရွှေဆွတ်လည်း ပန်းရိပ်မြို့မှာ ခဏ ဆက်နေ ..။ သူနှင့်လည်း မမလွန်းကို မိတ်ဆက်ပေး ..။ ပြီးတော့ ..။ ဪ .. ပြီးတော့ .. ရွှေဆွတ် .. ပြန်ရချေလိမ့်ဦး တော့မည်သာ ..။ ထိုအခါကျလျှင်ဖြင့် သူနှင့် .. ဪ .. အစ် ကိုလေးနှင့် .. နောက်ထပ်ဆုံဖို့ဆိုတာ မလွယ်တော့ ..။

ရှင်ထဲတွင် ဟာခဲကြိတ် ရွှေဆွတ် ခံစားလိုက်ရပါ ပြီ ..။ စိတ်ရင်းဖြူစင်သော သူ့ကို ရွှေဆွတ် ခင်မင်စိတ် ဖြစ်လာ နေမိတာကို မိမိဘာသာလည်း သိသိလာနေရလျက် ..။ သူက လည်း ရွှေဆွတ် အပေါ်မှာ သံယောဇဉ် ဖြစ်တည်လာနေသည့်ဆို တာ ရိပ်စားလာနေမိရသည်မှာလည်း အမှန်ပါ ..။

တစ်ခုတော့ရှိသည် ..။ ကိုမျိုးဆွေ ကိစ္စ .. ပစ္စည်း စကားပြောနေသည့် ကိစ္စသည် တရားတဘောင်ဖြင့် လုပ်လာချေ လျှင်တော့ .. ရွှေဆွတ် .. ပန်းရိပ်မြို့မှာ .. ဆက်၍နေနေရချေဦး မည် ..။ ကိုသန့်ကိစ္စ ရှင်းသွားချေပြီ ဆိုလျှင်သော်မှ .. ပန်းရိပ်မြို့ မှ ရွှေဆွတ် ခွာ၍ရချေဦးမည် မဟုတ် ..။

ထိုအခါကျတော့လည်း .. မမလွန်းကို မခေါ်သေးပဲ အကျိုးအကြောင်း ဖုန်းဖြင့်ပြောပြ ရှင်းပြရမည် ..။ ထိုသို့ ရွှေဆွတ် တွေ့မိရပြန်ပါ၏။

ဒါပေမဲ့ .. တစ်နေ့မှာတော့ .. သူနှင့်ရွှေဆွတ်တို့ .. ခွဲခွာကြရချေမည်သာ ..။ ပန်းရိပ်မြို့သည် .. ရွှေဆွတ်၏အိမ်မှ မဟုတ်ချေပဲလေ ..။ မန်းလေးညှင်း ဆိုသည့် အိမ်သည်သာ .. ရွှေဆွတ်၏အိမ် .. ရွှေဆွတ်၏ .. အတည်တကျ နေရချေမည်အိမ် ..။

www.burmeseclassic.com

အကဲခတ်ကြည့်ကြည့်နေသည့် သူ့ကို မျက်နှာလေး
ခပ်လွဲလွဲ ရွှေဆွတ် ပြုလိုက်ရချိန်မှာ မမလွန်း၏ စကားသံလေး
တွေက နားစည်တွင်းသို့ တိုးဝင်လာနေသည့် ...။

“မမလွန်းတောင်မှ ... တွေးနေသေးတယ် ... အရင်ရက်
တွေကပေါ့ ... ပန်းရိပ်မြို့ကို လိုက်သွားရင် ကောင်းမယ်
လို့လေ ... ရွှေဆွတ်ရဲ့ ပန်းရိပ်မြို့လိပ်စာ ဆိုတာက ...
သတင်းစာ ကြော်ငြာထဲကတည်းက ... မမလွန်း ကူးမှတ်
ထားတာ မဟုတ်လား ... ခု ... ရွှေဆွတ်လေး ဘယ်ထဲ
ဆက်တာလဲ ... ဈေးကပဲလား ...”

“ပန်းရိပ်မြို့ကပဲ ဆက်တာပါ မမလွန်း ... အိမ်ကဆက်ဖို့
ပြောပါတယ် ... ဒါကြောင့် ... ဒီနေ့ ... ဆက်ဖြစ်ရတာပါ ...
မမလွန်း စိတ်မပူနေပါနဲ့ ... လိုက်လာဖို့ မလိုပါဘူး
မမလွန်းရယ် ... ဟိုမှာ အလုပ်ပျက်နေပါမယ် ... မမယု
ရော ... နေကောင်းတယ် မဟုတ်လား ...”

“ကောင်းတယ် ရွှေဆွတ်လေး ... နောက်မှ မိယုနဲ့ ပြော
နော် ... အခု ... မမလွန်း ပြောပြချင်နေတာ ရှိနေသေး
တယ် ... မမလွန်းက ရွှေဆွတ်ဆီကစုန်းကို မျှော်နေတာ ...
တစ်ပတ်ကျော်ပြီလေ ... ရွှေဆွတ် မဆက်တာ ... နှစ်ပတ်
နားတောင် ကပ်နေပြီ ... ခုပြောမှာက ... အရေးကြီးတယ်ပဲ
ပြောရမလား မသိပါဘူးကွယ် ... ရွှေဆွတ်လေး စိတ်တော့
အံ့နှောင့်အယှက် ဖြစ်မယ်ဆိုတာ မမလွန်း သိတယ် ...
ကိုသန့်နဲ့ မိဘများ ... ပန်းလေညှင်းကို ရောက်လာကြတယ်
ရွှေဆွတ်လေး ...”

“ဟင် ... သူတို့က ... ဘာကြောင့် ... လာကြတာလဲ ...
မရက်ကြဘူးတဲ့လား ... မမလွန်းက ဘာကြောင့် လက်ခံ
လိုက်တာလဲ ... ကျွတ် ...”

သွန်းရွှေဆွတ် စိတ်လက်ညစ်ညစ်နှင့် ညည်းနေတော့
သူ့ ... ကိုယ်ကြီးမတ်လိုက်ကာ ပို၍အကဲခတ်သလိုကြီး ခပ်စူးစူး
ကြည့်လာတော့ သွန်းရွှေဆွတ် ကမန်းကတန်းလေး မျက်နှာပျက်
ချင်နေသမျှကို ပြန်၍ထိန်းရသည်။ ဒါပေမဲ့ ... ရွှေဆွတ် စိတ်ရှုပ်
ထွေးနေသည် ဆိုတာကိုရော ... ထိုသို့ စိတ်ညစ်နေရ ... စိတ်ရှုပ်
နေခြင်းမှာ ... မမလွန်း ပြောပြနေသည့် စကားတွေကြောင့်ဆိုတာ
ကိုရော ... သူ့ သိနေပြီဆိုတာကိုတော့ ရွှေဆွတ် နားလည်လာနေ
မိရပါ၏။ အရမ်းကို ချွတ်ဖမ်းတော်သည့် သူ့ ရှေ့မှာ ပြောနေကြ
ရသည်ပဲလေ။

မမလွန်း ဘာတွေပြောနေသည် ဆိုတာကိုသာ
မသိရပဲ ရှိနေသည်။ စိတ်ညစ်စရာတွေ ဖြစ်လာနေသည် ဆိုတာ
ကိုတော့ ရိပ်မိနေရပြီ ...။ သွန်းရွှေဆွတ် တစ်ဖက်ကို ကိုယ်လေး
ရွှေ့ ပိုက်လျက် သူ့ဘက်ကို ကျောပေးသလိုလေးဖြစ်အောင် လုပ်
မိရသည်က ... ရွှေဆွတ်၏ မျက်နှာလေးကို မမြင်စေချင်၍ပါ ...။
ပျက်နေပြီဖြစ်သည့် ရွှေဆွတ် မျက်နှာလေးကို သူ ကြာကြာမြင်
နေရလေလေ ...။ စိတ်ပူလာမည်မှာ သေချာလေလေ မဟုတ်ပါ
လားလေ။

“သူတို့ဘက်က ... အရမ်းကြီးကို တောင်းပန်ကြတာလေ ...
ကိုသန့်ရဲ့ မိဘများကိုလဲ အားနာရမယ် မဟုတ်လား ... သူ

တို့က အသက်အရွယ်ကြီးနေကြတဲ့ သူတွေကိုးကွယ်
လူငယ်ဆိုတာ .. လူကြီးသူမကို .. မောက်မောက်မာမာ
မပြောအပ်သလို .. ခပ်တင်းတင်းလဲ မငြင်းအပ်ဖူးလေ ..
ခုခွာက .. ကားနဲ့ရောက်လာကြပြီး အိမ်ခြံဝင်းရှေ့မှာ-ကား
ကိုရပ် .. အန်ကယ်နဲ့ အန်တီတို့ ကိုယ်တိုင်က .. အိမ်ထဲ
ဝင်ပါရစေ .. ဆိုတော့လဲ .. မကောင်းတတ်တော့ဘူးလေ ..

ဟု ပြောနေတော့ သွန်းရွှေဆွတ် သက်ပြင်းရွက်၍
ငြိမ်နားထောင်နေလိုက်ရပါပြီ။ ကိုသန့်တို့ဘက်က .. ပတ်ပတ်
သက်သက် လာလုပ်နေပြန်တာကို ရင်ထဲမှာ လုံးဝကြီးကိုမကြိုက်။
စိတ်ထဲ နောက်ကျိရုပ်ထွေးလာရပါသည့် အဖြစ် ..။

သွန်းရွှေဆွတ် တံခါးမကြီးဘက်ကို ကြည့်လိုက်
တော့ .. ဘုရားရေ .. အစ်ကိုလေးက .. ပြတင်းနေရာဘက်မှာ
ပြတင်းပေါက်ကို ကျောပေးရပ်နေရာမှ .. ခုကျတော့ .. ရွှေဆွတ်
ကိုယ်လေးရွှေ့ပြောနေရာဘက် .. မျက်နှာမူရာမှာ ရှိနေပါသည့်
တံခါးမကြီးနေရာမှာ တံခါးပေါက်ပေါင်ကို ကျော့မှီရပ်လျက်
ရှိနေပြန်ချေသည်တကား ..။

ဘယ်တုန်းက နေရာပြောင်းလိုက်ရသည် မသိရ ..။
မမလွန်း ပြောနေတာတွေကို နားထောင်စိတ်ညစ်နေရသည်ကိုး
လေ ..။ ခုလည်း .. ခပ်တည်တည်ကြီး ရှေ့တည်တည်နေရာမှာ
လာရပ်ကာ လက်ကြီးပိုက်၍ .. အကဲခတ်တာမှ .. ခပ်တည်တည်
လာခတ်နေပါသည် သူ့ကို ရွှေဆွတ် စိတ်လည်းညစ်ချင် ..။ စိတ်
ညစ်နေသည့်ကြားမှ ရယ်လည်းရယ်ချင်နှင့်ပါ။

“အဲဒါကွယ် .. သူတို့က ပြောပြပါတယ် .. အဲဒီ ထား
ဆိုတာ ပစ္စည်းမက်တာတဲ့ .. ကိုသန့်ကလဲ .. အစောပိုင်း
က .. ထားအကြောင်း မသိတော့ ချစ်သူတော့ ဖြစ်ခဲ့ကြ
တာမှန်ပါတယ်တဲ့ .. ကိုယ်ဝန်ရှိနေတယ်ဆိုတဲ့ စာကလဲ ..
အဲဒီ ထားက လိမ်တာတဲ့ .. ထားရဲ့သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်
ရဲ့ဆေးစာကို ဖိုဆိုစတက်ဖ်ကူးပြီး ပန်းလေညှင်းမှာ အားလုံး
ရှေ့မှာ ခပ်တည်တည်နဲ့ ရုတ်ခနဲ ထုတ်ပြ၊ ချက်ချင်း သူ့
ပိုက်ဆံအိတ်ထဲ ပြန်ထည့်လိုက်တာတဲ့ .. အဲဒါတွေ ..
ကိုသန့်မိဘများ အစစ စုံစမ်းကြည့်မှ သိရတာတဲ့ ..
အဲသလိုကို .. ရှုပ်တာ .. ဉာဏ်ပြေးတာ .. အဲဒါ .. ပိုက်
ဆံပေးလိုက်ရတယ်တဲ့ .. ငါးသိန်းတဲ့ .. ကိုသန့်ကလဲ ..
ဘယ်လောက်ပဲ ပေးရ .. ပေးလိုက်ရ .. ရွှေဆွတ်လေးနဲ့
မဝေးရရင် .. မဝေးရဖို့ .. အရေးကြီးတယ်ဆိုပြီး ပေးလိုက်
တာတဲ့ .. အဲဒီတော့မှ သူ့မှာ ကိုယ်ဝန်မရှိဘူးဆိုတာရော ..
ကိုသန့်ကို ဆေးစာကို ခပ်တည်တည်နဲ့ ဉာဏ်သုံးပြုခဲ့တာ
ကိုရော ဝန်ခံခဲ့တာတဲ့ .. ပြီးတော့ .. ထားက .. နောက်
နှောင် .. သူ .. မနှောင့်ယှက်တော့ပါဘူးဆိုပြီး လက်မှတ်
ထိုးသွားတယ်တဲ့ .. ရှုပ်နေတာပါပဲ ရွှေဆွတ်ရယ် ..”

သွန်းရွှေဆွတ်ကတော့ ဘာကိုမျှ မေးပင်မမေးချင်
တော့ပါ ..။ ကိုသန့်ကို .. ရွှေဆွတ် လုံးဝမယုံကြည် ..။ နောက်
ထပ် ဘယ်နှယောက် အရှုပ်တွေ ထပ်ပေါ်လာချေဦးမည် မသိ ..။
ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ..။ နောက်ကြောင်းရှုပ်ခဲ့၍သာ ထား ဆိုတာ ပေါ်
လာရသည် မဟုတ်ပါလားလေ ..။

“အဲဒါ .. ရွှေဆွတ်ကို တွေ့ပါရစေနဲ့ ပြောကြတော့ ..
 မမလွန်းက မရှိဘူးလို့ပဲ ပြောခဲ့ပါတယ် .. သူတို့က ရွှေဆွတ်
 ကို .. အရမ်းရှင်းပြချင်နေတာ .. ကိုသန့်မိဘကလဲ ..
 ကိုသန့်အတွက် အတော်ကြီး စိတ်ပူလက်ပူ ဖြစ်နေကြ
 တယ် .. နေ့စဉ်တစ်ကြိမ် .. အဲသလို .. အရှုပ်အထွေး
 ဖြစ်လာမှာလဲ စိုးရိမ်ကြတယ် .. သူ့သားက အရမ်းကိုရိုး
 ပါတယ်ပေါ့ .. အမြန်ဆုံး ရွှေဆွတ်နဲ့ နေရာချထားလိုက်
 ချင်ပါတယ်ပေါ့ .. ဘယ်သူမှ .. နောက်ကို .. အဲသလို ..
 မလုပ်နိုင်အောင်ပေါ့ .. အဲသလို ပြောကြတယ် .. မမလွန်း
 က .. ငြင်းလည်းအရင်ကငြင်းခဲ့ပြီးပြီ .. ရွှေဆွတ်ကိုလဲ
 ပျက်ခဲ့ကြပြီးပြီ ဆိုတော့ ထပ်မဆက်ချင်တော့ဘူးလေ၊
 ဒါကြောင့် .. မမလွန်း .. ပါးပါးနပ်နပ်နဲ့ပဲ .. ငြင်းလိုက်ပါ
 တယ် .. ရွှေဆွတ်က .. ကိုသန့်ကိုမှ မဟုတ်ပါဘူး ..
 ဘယ်သူ့ကိုမှ .. ဘယ်တော့မှ .. အိမ်ထောင်မပြုတော့ဘူး
 လို့ ဆုံးဖြတ်ထားပါတယ်ပေါ့ .. ဒါဆို .. သူ့သားလည်း
 လောကီပြီလေ ..”

“ကောင်းတယ် မမလွန်း .. အဲဒါကြောင့် မမလွန်းကို
 ချစ်ရတာ .. မမလွန်း ပြောထည့်လိုက်တာ ကောင်းပါ
 တယ် ..”

“အဲဒါကွယ် .. သူတို့က .. ရွှေဆွတ်လေးရဲ့နှုတ်က ဖြေ
 တဲ့စကားကိုပဲ ကြားကြချင်သေးတယ် .. တွေ့ခွင့်ပြုပါ ..
 တွေ့ပါရစေနဲ့ တောင်းပန်ကြပြန်ရော .. ရွှေဆွတ်ကိုရှင်း
 ပြပါရစေနဲ့ ကိုသန့် အရမ်းကို တောင်းပန်နေတော့ ..”

ခက်တယ်ကွယ် .. ဒီတိစ္စက .. ကိုယ့်ဘက်ကလဲ .. တစ်
 ချိန်က .. ခေါင်းညိတ်ခဲဖူးတဲ့အဖြစ်က ရှိထားတယ်လေ ..
 ကိုသန့်နဲ့ ရွှေဆွတ်မယ့်ကိစ္စ .. လက်ထပ်ဖို့ကိစ္စ .. ကိုယ့်
 ဘက်ကလဲ .. အပတ်သက်ခံခဲဖူးတယ် .. ဒါ .. ကိုယ့်
 ဘက်က .. သူတို့ကို .. ပြန်ပြီး .. တစ်ဖက်သတ်ကြီး
 မမလွန်း သဘောတစ်ခုတည်းနဲ့ .. ဖြတ်ချပစ်လိုက်သလို
 ကြီး ဖြစ်နေတော့ .. မမလွန်း စဉ်းစားတယ် .. ဒီကိစ္စကို ..
 ရှင်းနေအောင် ဖြတ်ချလိုက်တာ ကောင်းမယ်လို့ .. ဒါမှ
 မဟုတ်ရင် .. သူတို့ .. ခုလိုပဲ မကြာမကြာ လာလာပြီး
 တောင်းဝန်လိုက် .. ရှင်းပြလိုက်နဲ့ ဖြစ်နေမှာ .. အဓိက ..
 ရွှေဆွတ်လေးနှုတ်က .. ငြင်းချပြလိုက်ရင် .. သူတို့နောက်
 ဆုတ်သွားကြမှာပါပဲ .. ဒီတော့ .. မမလွန်း စဉ်းစားထား
 တဲ့အတိုင်းပဲ .. ဖြေလိုက်ပါတယ် .. ရွှေဆွတ်လေး ရှိရာ
 ကိုခေါ်သွားပါမယ်လို့ .. အဲဒီမှာ ရွှေဆွတ် ပြောတဲ့စကား ..
 အဆုံးအဖြတ်ကို .. အပြီးအပြတ် .. အနေနဲ့ .. နားထောင်
 ပါလို့ .. ရွှေဆွတ်လက်ခံ .. လက် မခံ .. အဲဒီအဖြေကို ..
 အပြီးသတ်အဖြစ်ပဲ ထားပါ .. လို့..”

“ဟင် .. ခေါ်လာမယ် .. ဟာ .. မမြင်ချင် ဓတွေ့ချင်လို့
 ဥစ္စာကို .. ဒီထိထွက်လာပါတယ်ဆိုမှ မမလွန်းရာ .. စိတ်
 ညစ်ရောပဲ .. ကျွတ် ..”

ဟု သွန်းရွှေဆွတ် အထိတ်တလန့်လေးလည်းခန့် ..
 စိတ်လက်ညစ်နေတာလည်း သိသာနေပါသည့် ညည်းတားလေး
 ဖြင့် ပြောမိရပါ၏။

“မမလွန်း ဆုံးဖြတ်ပြီးနေပြီ ရွှေဆွတ် .. သူတို့ကိုလဲ အဲသလိုပဲ အဖြေပေးလိုက်ပြီးနေပြီ .. အဲသလိုပဲ ဖြတ်ချ လိုက်တာ ကောင်းပါတယ်ကွယ် .. သူတို့သိရင် .. သူတို့ လဲပြန် .. မမလွန်းလဲ ပြန်မယ် .. ရွှေဆွတ်ကတော့ .. အဲဒီ ပန်းရိပ်မြို့မှာပဲ ဆက်ပြီး တစ်လတန်သည် နှစ်လတန်သည် နေနေဦး .. ဒီရန်ကုန်ကို ရွှေဆွတ်ကို ပြန်ကိုမခေါ်လေးပဲ ထားဦးမှာ .. ရန်ကုန်မှာဆို ကိုသန့် .. ခဏခဏ ဇွတ်လာ နေရင် .. ရှုပ်နေဦးမှာ ..”

“မဟုတ်သေးပါဘူး မမလွန်းရာ .. သူ့ကို .. ပန်းရိပ်မြို့ ရှိတဲ့နေရာကို သူ့မိဘနဲ့အတူ ခေါ်လာပြီးမှတော့ .. သူသိ ပြီပေါ့ .. သိမှတော့ နေမလား .. ပန်းရိပ်မြို့မှာ တဂျီဂျီ လာလုပ်နေမှာ ..”

သွန်းရွှေဆွတ် ခေါင်းလေးကုတ်ဖွ၍ ညည်းနေရာမှ သတိရလာသည်က အစ်ကိုလေးကိုပါ ..။ လှမ်းကြည့်လိုက်မိတော့ ပြောသမျှ စကားတွေကို သေချာကြီးကို လက်ကြီးပိုက်၍ နား ထောင်နေသည့် အသွင် ..။ ဤဖုန်းလေးကို ချလိုက်ပြီးတာနှင့် မေးတော့မှာ သေချာနေပြီပဲ .. ဟု .. စိတ်လက်မောလျက် မသက်မသာကြီး သွန်းရွှေဆွတ် တွေးမိလိုက်ရပါပြီ ..။ ပြောသည့် စကားတွေထဲမှာ ပန်းရိပ်မြို့ဆိုတာကအစ ဝါပါလာနေမှတော့ .. သူ မမေးပဲနေ၍ ဖြစ်ပါတော့မည်တဲ့လား ..။ မေးကိုမေးမှာ သေ ချာနေသည်လေ။

“ပန်းရိပ်မြို့ ဆိုတာ ကိုသန့် အတွက်က နေရာသစ်ပဲ .. သူ .. နေရာစိမ်းတစ်ခုမှာ .. အတင့်ရဲပြီး လာမနေဝင့်ယွက်

ဝရဲနိုင်ပါဘူး .. ရွှေဆွတ်ကို ပန်းလေညှင်းကို ခေါ်ပြန်လာ ရင် .. သူ .. အရင်တုန်းကလို တကြော်ကြော်နဲ့ အိမ်ရှေ့ လာလာခေါ်နေမှာကိုပဲ .. မမလွန်း ရှက်တာ .. စိတ်ပူတာ”

ဟု ပြောနေပြန်တော့လည်း သွန်းရွှေဆွတ် သက်ပြင်း စိမ့်ရပြန်သည်။ မမလွန်း ပြောတာကလည်း ဟုတ်နေပြန်သည် ပဲလေ။ ခုမှ .. စိတ်ထဲ ကျဉ်းကျပ်စွပ်ထွေးနေရပါသည့် အဖြစ် ..။

“ပန်းရိပ်မြို့ကို သူတို့ကိုခေါ်ပြီး .. ရွှေဆွတ်လေးနဲ့ ဆုံပေး ဆိုင်ပေးလိုက်မှလဲ ဖြစ်မှာ .. မဆုံပေး မဆိုင်ပေးသမျှ .. ခုလိုပဲ .. ပန်းလေညှင်းကို .. ကိုသန့်ကလာလဲခနေမှာ .. တားလို့ရမှာ မဟုတ်ဖူး ..”

မမလွန်း ကိုယ်တိုင်လည်း အတော်လေး စိတ်ညစ် ရာသည့် အသွင်ပါ။ သည်လိုဆိုတော့လည်း မမလွန်းကို နားနေမိရသည်ပါပဲ ..။ မိန်းမသားချည်းပဲ နေနေရသည်မို့ .. မလွန်းခမျာလည်း .. စိတ်အားငယ်နေရာမည်လား မသိ ..။ ကျောင်းဆိုတာကလည်း အနည်းဆုံး အကဲခတ်တာလေးလောက် တာ ရှိရှိနေကြချေမည်သာ ..။ ကိုယ့်က ပန်းရိပ်မြို့မှာ ကိုယ်ရောင် အကဲ ရှောင်နေသည်ပဲထား ..။ မမလွန်း ခမျာ .. ပန်းလေညှင်း ကိုသန့်နှင့် ဆုံရ .. ကိုသန့်မိဘနှင့် ဆုံရ .. ပြောရနှင့် နေ .. စိတ်မောနေချေမည် အဖြစ် ..။ ဒါကြောင့်လည်း .. မမလွန်း အပြတ်ဆုံပေး ဆိုင်ရှင်းပေးမည်နည်းလမ်းကို ရွေးချလိုက်ပုံ မသိ ..။ ပြီးတော့ .. ပန်းလေညှင်းနှင့်ဝေးသော .. ပန်းလေညှင်း နန်းကျင်နှင့်ဝေးသော .. ပန်းရိပ်မြို့မှာ .. ရှင်းလိုက်ရတာမျိုး မသိ ..။ ရွေးချယ်ချင်ဟန်လည်း တူပါ၏။

“အဲဒါ ... မမလွန်း ... ခုလာမယ့် တနင်္ဂနွေနေ့မှာ ...
 လွိုင်ခမ်းကို လာကြမယ် ... ဘူတာကို လာမကြိုနဲ့ ...
 မမလွန်းတို့ ... ဟိုတယ်တစ်ခုမှာ တည်းမယ် ... အဲဒီ ...
 ရွှေဆွတ် လာခဲ့ ... ခုလို ... ဖုန်းဆက်ပြောနိုင်တယ်ဆိုတာ ...
 ကောင်းတာပေါ့ ... ဖုန်းနံပါတ်ပဲ ... ပေး ...”

ဟု ပြောနေခိုက် ... သူ လျှောက်လာနေသည်။ သူ ...
 နားထောင်နေသမျှဖြင့်ပင် သိထားလိုက်ရသည်က ... သွန်း ...
 ဆွတ်၏အစ်မ ... မမလွန်း ဆိုတာ ပန်းရိပ်မြို့သို့ လာလိမ့်မည် ...
 ဒါကိုတော့ သိထားရပြီ ...။

“ဖုန်းနံပါတ် ... ရွှေဆွတ် အမှတ်တမဲ့ ဖြစ်နေခဲ့တယ် ...
 မမလွန်း ... ပန်းရိပ်မြို့ရဲ့ ဖုန်းနံပါတ်ကို မသိလိုက်ပဲ ဖြစ် ...
 နေတယ် ... ဖုန်းရှိတာတော့ ရှိတာပေါ့ ... ကိုယ့်ပန်းရိပ်မြို့ ...
 ဖုန်းနံပါတ် ... ကိုယ်မသိဘူး ... အဲသလို ... ဖြစ်နေတယ် ...”

ဟု ပြောကာ ဖုန်းလေးပေါ်မှာများ နံပါတ်လေး ...
 ကပ်ထားမလားဟု ငုံ့ကြည့်မိသေးသည်။ မရှိ ...။ တချို့က ...
 ကိုယ့်ဖုန်းလေးပေါ်မှာ ဂဏန်းလေးကိုရေးကာ တိပ်ဖြူလေးဖြင့် ...
 အပေါ်မှ အုပ်မိုးကပ်ထားတတ်သည်လေ ...။

သူ လက်ကမ်း၍ ဖုန်းကိုတောင်းနေတော့ ရွှေဆွတ် ...
 ကျဉ်းထဲကျပ်ထဲ ရောက်ရပါပြီ ...။ မပေး၍လည်း ရမှာမဟုတ် ...။
 ဘယ်နှယ်ကြီးလဲလေ ...။ သူများကိစ္စ ... ဇွတ်ကြီးဝင်ပါလာနေသည့် ...
 အဖြစ်ပါတည် ...။ မျက်နှာကြီး မှုန်တေတေဖြစ်နေတာကလည်း ...
 အရမ်းကို သိသာနေသည်။

“ပန်းရိပ်မြို့ကို မမလွန်းတို့ မလာနဲ့နော် ... ဟိုတယ်ကိုပဲ ...
 ရွှေဆွတ် လာရမယ်ဆိုတာ ရွှေဆွတ်လဲ သဘောကျပါ ...
 တယ် ... ဖုန်းနံပါတ် ... ရွှေဆွတ် နောက်မှမေးပြီး ... ထပ် ...
 ဖုန်းဆက်မယ်နော် ...”

သူ့လက်ထဲ ဖုန်းမပေးချင်တာမို့ ရွှေဆွတ် စကား ...
 ကို ဇွတ်ဖြတ်ယူလိုက်ရပါ၏။ ပန်းရိပ်မြို့သို့ မမလွန်းတို့ မလာဘူး ...
 ဆိုတာကိုတော့ ... မမလွန်းမှ ပြောလာတာမို့ ရင်ထဲ တစ်ချက် ...
 ပေါ့သွားရပေမယ့် ... ဖုန်းနံပါတ်ကိုကျတော့ ... ဘယ်ကိုဆက်သွယ် ...
 ရမည်ဆိုတာ ... မမလွန်းကို မပြောပြနိုင်သေးပဲ ဖြစ်နေရသည့် ...
 အဖြစ် ...။

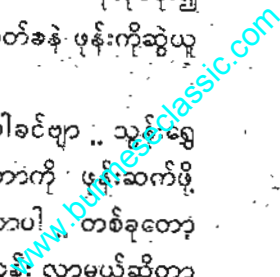
“ဖုန်းပေးပါ ...”

ဖုန်းလေးကို အချမခံပဲ ဖုန်းပုခက်လေးပေါ် လက်ကို ...
 အုပ်မိုးတင်ထားလိုက်ပြီး ခပ်တည်တည်ကြီး ပြောလာတော့ သွန်း ...
 ရွှေဆွတ် မျက်နှာလေး ရဲသွားလျက် ...

“ဒါ ... ရွှေဆွတ်ရဲ့ မမလွန်းနဲ့ ပြောနေတဲ့ကိစ္စမှာ ... အစ် ...
 ကိုလေး ဘာသိနေလို့လဲ ...”

ဟု စကားပြောခွက်လေးပေါ် လက်ကိုအုပ်မိုး၍ ...
 ပြောနေပေမယ့် မရ ...။ သူ့လက်ကြီးဖြင့် ဆတ်ခနဲ ဖုန်းကိုဆွဲယူ ...
 လိုက်တော့ ဖုန်းလေး ပါသွားရပါ၏။

“ဟယ်လို ... ကျွန်တော် ချမ်းမြေ့ခန့်ပါခင်ဗျာ ... သူ့ရွှေ ...
 ဆွတ်ရဲ့အစ်မဖြစ်တဲ့ မမလွန်း ဆိုတာကို ဖုန်းဆက်ဖို့ ...
 ကျွန်တော်ပြောပြီး ... ခုပဲ ဆက်ခိုင်းတာပါ ... တစ်ခုတော့ ...
 ကျွန်တော် သိလိုက်ရပါတယ် ... မမလွန်း လာမယ်ဆိုတာ ...

ကိုပါ .. မသွန်းရွှေဆွတ်က ပန်းရိပ်မြို့ကို မလာဖို့ ပြောနေသံကိုလဲ ကျွန်တော် ကြားနေရပါတယ် .. မဟုတ်တာ ခင်ဗျာ .. လျှိုင်ခမ်းကို ရောက်ပါရက်ကယ်နဲ့ တခြားမှာ တည်းခိုဖို့ သဘောမျိုး မသွန်းရွှေဆွတ် ပြောတာကို ကျွန်တော် လက်မခံနိုင်ပါဘူး .. မမလွန်း လာခဲ့ပါခင်ဗျာ .. ဘယ်နှယောက်ပဲလာလာ .. လာခဲ့ကြပါ .. ပန်းရိပ်မြို့မှာ တည်းခိုဖို့အတွက် .. အခန်းတွေ အများကြီး ရှိနေတာပါ .. ပန်းတွေအများကြီးရှိတဲ့ ပန်းရိပ်မြို့မှာ မမလွန်းတို့ .. ပျော်ကြမှာပါ .. ပန်းရိပ်မြို့ရဲ့ ဖုန်းနံပါတ်ကိုလဲ ကျွန်တော် ပေးလိုက်ပါမယ် .. အကယ်၍ .. တခြားနေရာမှာ မမလွန်းသွားတည်းပြီး ရွှေဆွတ်ကို .. ဖုန်းနဲ့ခေါ်ရင်လဲ .. သွန်းရွှေဆွတ်ကို .. မမလွန်း တည်းလိုတဲ့နေရာကို ကားနဲ့လိုက်ပို့သူဟာ ကျွန်တော်ပဲ ဖြစ်နေမှာပါ .. မမလွန်းကိုလဲ .. အဲဒီနေရာကနေပြီး .. ပန်းရိပ်မြို့ကို ခေါ်လာခဲ့မှာပါ .. ဒါကြောင့် မမလွန်းလာမယ့်ရက်ကို ပြောပြပါ .. ကျွန်တော်တို့ ဘူတာကို တစ်ခါတည်း လာကြိုပါမယ် .. တစ်ခါတည်း ပန်းရိပ်မြို့ကို ခေါ်လာပါမယ် .. သွန်းရွှေဆွတ်က .. ပန်းရိပ်မြို့မှာ တည်းခိုင်းဖို့ အားနာနေတယ်နဲ့ တူပါတယ် .. ”

ဟု ပြောနေရင်းမှ ဖုန်းနံပါတ်ကိုတော့ ပြောပြနေသည်။ နောက်တော့ .. မမလွန်း ဘာဖြစ်နေသည် ရွှေဆွတ် မသိရ။ “ဟုတ်ကဲ့ .. ရန်ကုန်က တနင်္ဂနွေ ထွက်မှာဆိုတော့ .. တနင်္လာနေ့ .. ရောက်မှာပါ .. တနင်္လာနေ့ လာကြိုပါမယ် .. ဟုတ်ကဲ့ပါ .. ”

ဟု ဖြေနေပြောနေသံကြားတော့ သွန်းရွှေဆွတ် စိတ်ပေါက်လာလျက် အခန်းထဲမှ ထွက်ခဲ့ပါ၏။ မမလွန်း .. ပန်းရိပ်မြို့သို့ လာတော့မှာ သေချာနေသည်။ မလာပဲ နေပါမည်တဲ့လားလေ ..။ ရွှေဆွတ် လက်ထဲကဖုန်းကိုယူ၍ ဤမျှအထိ .. ဝင်ပြောနေသည့် ချမ်းမြေ့ခန့် ဆိုတာကို .. မမလွန်းကလည်း လာ၍ အကဲမခတ်ဘဲ နေပါတော့မည်တဲ့လား။

ချမ်းမြေ့ခန့် ဆိုတာ .. ပန်းရိပ်မြို့၏ပိုင်ရှင် ဖြစ်နေလျက် .. ထိုသူသည် .. မည်သည့်အတိုင်းအတာထိ ရွှေဆွတ်နှင့် ရင်းနှီးနေချေပြီလဲ .. ဆိုတာကိုတော့ မမလွန်း တွေးချေမည်သာ။ သူ့ကို မတွေ့ပဲကို နေတော့မှာမဟုတ် ..။ လာကို အကဲခတ်ရမည့် အလုပ်တစ်ခုအဖြစ်ပင် မမလွန်းက သတ်မှတ်လိုက်တော့မှာ သေချာသည်။

“သိပ်ရှုပ်တာပဲ .. သူက .. ဘာကိစ္စ .. ဝင်ပါရတာလဲ .. ”

ဟု ပွစိပွစိလေး ရွတ်ကာ သူ့ရုံးခန်းအဆောက်အအုံ လေးနှင့်ဝေးအောင် ခြေလှမ်းကျလေးဖြင့် ရွက်လှပင်တန်းတွေ .. မြက်ခင်းကျယ်ကြီးကိုဖြတ်၍ လျှောက်လာမိစဉ်ခိုက် ..။ မကြာလိုက် ..။ သူ .. ခြေလှမ်းကျကြီးဖြင့် .. နောက်ကလိုက်လာသည်။ အေးမှယှဉ်၍ လျှောက်သည်။ မျက်နှာက တည်နေ၏။ ဘာကို စိတ်ဆိုးနေသည် မသိ။ မျက်နှာရဲနေသည်။

“ညည်းလေးရဲ့ မမလွန်းနဲ့ ငါနဲ့ .. စကားပြောတာ အားလုံးအဆင်ပြေလာတယ် .. ညည်းကို ငါ မေးချင်တယ် .. ဘာတွေဖြစ်လာခဲ့တာလဲ .. အဲဒီ ရန်ကုန်ကနေပြီးတော့ .. ပြောပြစမ်းပါဦး .. နေဦး .. ထုံးစံအတိုင်း မျက်နှာလေး

ကောက်တောက်တောက်လုပ်ပြီး ဒေါသထွက်မပြန် .. ဒါ .. အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စ .. ကျုပ်အတွက် အရေးကြီးနေတဲ့ကိစ္စ .. သိမှကို ဖြစ်မယ့်ကိစ္စ ..”

ဘုရားရေ ..။ သူကပဲ ဒေါနှင့်မောနှင့် ဖြစ်နေသေးသည်။ ကြည့်လိုက်တော့ မျက်နှာကြီး မှုန်နေသည်။ တကြည့်တည်း ကြည့်နေရင်းမှ စိတ်မရှည်သလိုကြီးဖြင့်လည်း ..

“ဟေ့ .. ပြောပြလေ .. အယ်သူတွေက မမလွန်းနဲ့ ပါလာမှာတဲ့လဲ .. သူတို့ကို ဘာလို့ .. မလာစေချင်တာလဲ .. မင်းလေး ပြောနေတာတွေ ငါ နားထောင်နေခဲ့တာကွ .. အားလုံး ကြားနေတယ် .. မြီစီမြီစီနဲ့ လုပ်မနေနဲ့ .. ကျုပ် သိမှဖြစ်မှာ .. ဘယ်နှယ် .. ကိုယ်သောကတွေကို မျှော်နားလည်ပေးတဲ့ မင်းလေးနဲ့ တိုးရှလို့ ရင်ထဲမှာ ကြည်နူးရတာ .. ကြည်နူးသက်လေးတောင် မကြာလိုက်ရသေးဘူး .. စိတ်ညစ်စရာက တိုးနေရပြီ .. ဘာလဲ .. မင်းရဲ့မမလွန်းက .. မင်းကို လာခေါ်မလို့ကလား .. ပြီးတော့ .. သူနဲ့ .. ဘယ်သူတွေက ပါလာမှာလဲ .. အကြောင်း .. မင်းလေးက မတွေ့ချင်ပဲ ဖြစ်နေတာတဲ့လဲ .. ဟင် .. ပြောပြစမ်းပါဦးကွ .. ကျုပ် .. သိမှကို ဖြစ်မှာ .. သိမှကို ဖြစ်တော့မှာ ..”

ဟု နေရင်း နေရင်းဖြင့် စိတ်တွေ ပူနေသည့် သူ့ကိုကြည့်ကာ သူနဲ့ရွှေဆွတ် စိတ်မဆိုးရက်နိုင်တော့ပဲ .. အားနာရ .. သနားလာမိရနှင့်ပါ ..။ သူသည် .. ရွှေဆွတ် ပြန်သွားမှာလို့လည်း စိုးရိမ်နေသည်။ ရွှေဆွတ်နှင့် ပတ်သက်တာတွေကိုလည်း သိချင်နေသည်။

ပြီးတော့ .. သူ့မျက်ဝန်းတွေထဲမှာ စိုးရိမ်ရိပ်တွေလည်း ရှိနေသည်။ ဘာကို သူ စိုးရိမ်နေပါသလဲ ..။ ရွှေဆွတ် တိတိပပ မသိနိုင် ..။ ဒါမေ့ .. ရွှေဆွတ်ကြောင့် သူ သောက ဖြစ်နေခြင်း ဆိုတာလောက်ကိုတော့ ရွှေဆွတ် သိနေရသည်လေ ..။

“ဟေ့ .. ပြောလေကွာ .. ကိုယ်သိချင်နေတယ် .. တစ်ခုတော့ပြောထားလိုက်ပါရဲ့ .. မင်းဟာ .. ကိုယ့်ရှေ့နေနော် .. ကိုယ့် ခွင့်မပြုပဲ .. ပန်းရိပ်မြိုကတော့ .. ထွက်သွားလို့မရဘူး .. ပြန်လို့မရဘူး .. ဒါပဲ ..”

သူကတော့ .. မျက်နှာကြီး ပျက်ကျနေလျက် ပြောချလိုက်ပါပြီ ..။

သူ့ရင်ထဲမှာ စိုးရိမ်နေသည်။ ရွှေဆွတ် ပြန်သွားမှာကို စိုးရိမ်နေရသည့် သောကထက် လောင်မြိုက်နေသည့် ခံစားမှု မရှိတော့သလိုကြီးကို ဖြစ်နေသည်။ ဟန်ကိုမဆောင်နိုင်။ ဟန်ပန်ကိုမလုပ်နိုင် ..။ ပူနေသမျှ .. ဖွင့်ချပြလိုက်ရပါပြီတည်း။

ဤမျက်တောင်ထူအိအိလေးနှင့် ကောင်မလေးကို .. သူ မခွဲနိုင် ..။ ထက်မြက်သည်နှင့်အမျှ .. တစ်ခါတစ်ခါ .. မခဲပဲ ပြန်စွာတတ်ပြန်လျက် .. တစ်ခါတစ်ခါမှာလည်း လွတ်လပ်ကြည်စင်စွာ ကလေးလိုပဲ ဘင်ဂျီလေးတီးပြ .. သိချင်းလေးဆိုပြနှင့် .. ချစ်စရာလေး ရှိနေတတ်ပြန်ပါသော ကောင်မလေးလေးခွဖြင့် သရဲကိုပစ်ဖမ်းသည့် သတ္တိခဲလေး ..။ သူ့ဘက်က .. တည်ငြိမ်ရင့်ကျက်သော ဥပဒေပညာရှင်လေးအဖြစ်လည်း ရပ်တည်ခဲ့သော ကောင်မလေး ..။ ဤကောင်မလေးကို .. သူ .. သူ ..

www.burmeseclassic.com

မခွဲနိုင် ..။ လုံးဝမခွဲနိုင် ..။ သူ့ရင်ကို သူ မညှာချင် ..။ မခွဲနိုင် ..။ ဝန်မခံပဲလည်း မနေနိုင် ..။

“စိတ်ညစ်ဖို့ ကောင်းလိုက်တာနော် .. မပြောပဲလဲ နေရမှာ မဟုတ်ဖူး .. ကဲ .. ထိုင်တော်မူ .. ဟိုစကားအောက်မှာ ထိုင်တော်မူပါ ဦးဒေါသရှင် ..”

ဟု ပြောချကာ စိတ်မောလက်မောလေး သွန်းဆွတ် စံကားဖြူပင်အောက် မြတ်ခင်းမှာထိုင်တော့ သူ ဘေးမှာလာထိုင်သည်။

“ဟိုဟာချန်ထား ဒီဟာချန်ထားတွေ မလုပ်နဲ့ .. ပြည့်ပြည့်စုံစုံပြော .. အပြည့်အဝပြော ..”

ဟု သူကပဲ စည်းကမ်းသတ်နေသေးသည့်အဖြစ် .. သွန်းဆွတ် မျက်စောင်းခဲပစ်မိသည်။ မမလွန်းကိုလည်း သူဝင်ပြော ..။ သူပဲစကားအဆုံးသတ် ..။ သူပဲ ဖုန်းချခဲ့ပြီး .. ခုလော၍ ..။ ဆွေဆွတ်ကို .. မာရေကျောရေ လာလုပ်နေပြန်သည့်အဖြစ်။

ဒါပေမဲ့ .. ထိုမာရေကျောရေလေးသည် ..။ ဆွေဆွတ်ရင်ထဲသို့ .. ကြည်နူးပျော်ရွှင်မှုကို အပ်နှင်းနေပြန်သည့်အဖြစ်။ ဤသည်ကလည်း ထူးဆန်းနေသည်ပါပဲ ..။ သူ၏ .. ဂရုစိုက်မှု .. သူ၏ ဇွတ်တရွတ်နိုင်မှုများကို .. သူ့သံယောဇဉ်ပါလား .. ဟု သိနေရရင်းဖြင့် ရင်သည် ကျေနပ်ကြည်နူးနေမိရချေသည် မဟုတ်ပါလား ..။

သူ့ကို ..။ ဆွေဆွတ် အဖြစ်မှန်တွေကို ပြောပြလိုက်ပါတော့မည်လေ ..။

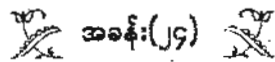

စံကားပင်ကို မော့ကြည့်မိသည် ..။

မွေးမြမြပန်းတို့သည် ပွေးလဲ့နေ၏။

ပန်းတို့ဝေနေသော ပန်းရိပ်မြို့သည် ..။ ဆွေဆွတ်ကို မခွဲနိုင်သော ပန်းရိပ်မြို့ ဖြစ်နေချေသည်ကော .. ဟု ..။ သူ့ရင်ကို မြင်လျက် .. နားလည်လျက် ..။ ဆွေဆွတ် ..။ ခေါင်းလေးငုံချလိုက်မိရပါ၏။

ပြောပြရမည့် စကားလုံးတိုင်းသည် ..။ ပျော်စရာ မဟုတ်တာ သေချာနေသည်လေ ..။

သွန်းရွှေဆွတ် ပြောပြသည့် စကားလေးတွေ ဆုံး
သွားချိန်မှာ သူ ငိုနေမိရပါပြီ။ ကိုသန့် ဆိုသူအပေါ်မှာ သွန်း
ရွှေဆွတ် လက်ခံလိုစိတ်မရှိ၍လည်း နုလို့ .. ပန်းရိပ်မြို့ထိ ရှောင်
လာခြင်း ဆိုတာကိုတော့ သူ သိထားသည်။ ဒါပေမယ့် .. မကြာ
မလင့်မီမှာ ကိုသန့် ဆိုသူသည် မိဘများကိုပါ အားကိုးရာအဖြစ်
တစ်ပါတည်း ခေါ်လာလျက် မမလွန်းနှင့်အတူ ပန်းရိပ်မြို့သို့
ရောက်လာရချေတော့မည် ..။

ထိုအခါတွင် .. ကိုသန့်၏မိဘများက .. သွန်းရွှေ
ဆွတ်ကို .. ခုခယယ တောင်းပန်နိုင်သည်။ သားဖြစ်သူကို စေ့စပ်
ပေးဖို့ .. လက်ထပ်ပေးဖို့ .. ရွေးမလေးအဖြစ် မျှော်လင့်တကြီး
ဖြင့် ပြောကြဆိုကြနိုင်သည်။

“ဘုရားရေ .. ဒီကောင်မလေး ခုအခါမှာတော့ လုံးဝခေါင်း
မာဆုံးဖြတ်ထားပုံလေးနဲ့ ဟန်တချီချီ .. မာန်တကျော့ကျော့
လုပ်နေပေမယ့် .. တကယ်တမ်း ဟိုကဝိုင်းချောလိုက်ရင် ..

အားနာသွားမလား .. စိတ်ပါသွားမလား .. ခေါင်းညိတ်
သွားမလား .. ဒုက္ခပါပဲ ..”

သူ ရင်ထဲမှာ လောင်မြိုက်နေသည်။ သွန်းရွှေဆွတ်ကို
စိတ်မချနိုင်တော့သလို တကြည့်တည်း ကြည့်ရင်း အကဲချည်းခတ်
ခတ်နေမိရသည်ပါပဲ။

ရင်ထဲမှာ မွန်းကျပ်လာသည်။ ရှုပ်ထွေးနောက်ကျိ
လာလျက်မှ သွန်းရွှေဆွတ်ကို အဝေးမခံနိုင်သည့်စိတ်က ရင်မှာ
အုံ့ကျင်းဖွဲ့နေကြပြီ ..။

“ဒီတော့ .. ဘယ်လိုသဘောရလဲ .. ထခြားနေရာ သွား
ရှောင်နေချင်သလား .. ကိုယ်ပိုထားပေးမယ် .. သူတို့ကို
ငြင်းတဲ့စကားကို ပါးစပ်နဲ့ မပြောချင်ရင် .. စာနဲ့ရေးထား
ခဲ့လေ .. ကိုယ် .. မမလွန်းကို ပေးပေးပါ့မယ် .. မမလွန်း
က သူတို့ကို အဲဒီစာပေးလိုက်မှာပေါ့ ..”

ဟု ကလေးဆန်စွာ ပြောချလိုက်ချင်နေသည်။
သွန်းရွှေဆွတ်ကို ဘယ်လိုနည်းနှင့်မှ ကိုသန့်နှင့်လည်း မဆုံစေ
ချင် ..။ အဆုံမခံနိုင် ..။ ကိုသန့်မိဘတွေနှင့်လည်း မဆုံပေးချင်။
ဟိုက ပတ်ချွန်ပတ်ချွန် ကိုသန့်က မိဘတွေပါ ပြောခိုင်းပြုခိုင်းနှင့်
လုပ်မှာကတော့ သေချာနေသည်။ ဤကောင်မလေးကလည်း ..
ချစ်ဖို့အလွန်ကောင်းသည့် ကောင်မလေး ဖြစ်နေသည်ကိုလေ ..။
ခုပဲကြည့် ..။ သူပင် .. တစ်ယောက်တည်း အရူးကြီးလို သောက
တွေဖြင့် လောင်မြိုက်နေရလောက်အောင်ကိုပဲ .. ဤရွှေဆွတ်မလေး
ကို ချစ်နေမိရချေသည်ကော ..။ ရင်ထဲမှ ချစ်ခြင်းများသည် မခွဲ
နိုင်ခြင်းဆိုသည့် ခံစားမှုကြောင့် ရင်တွင်းဆီမှ .. အတင်းရုန်းကြ

နေလျက် .. ဖွင့်ပြောလိုက်လေ .. ဖွင့်ပြောလိုက်လေ .. နှင့် သူ့
နှုတ်ဖျားဆီမှ ဝန်ခံလိုက်ရအောင် ပူဆာနေကြပြီ ..။ ဒါပေမဲ့
ခုလို သွန်းရွှေဆွတ် စိတ်ပင်ပန်းနေချိန်မှာ ဖွင့်ပြောဖို့ကျတော့လည်း
မသင့်ပြန် ..။

မပြောပဲ နေလိုက်ပြန်တော့လည်း .. တနင်္ဂနွေနေ့
မှာ .. ဟိုကထွက်လာကြတော့မည်။ ခုမှ .. သူ .. အကျပ်တွေ့ ..
စိတ်အိုက်ပန်းလျနေရပါသည့်အဖြစ်။

“မင်း .. အဲဒါတွေကို .. အစကတည်းက ကိုယ့်ကို ပြော
ပြခဲ့ဖို့ ကောင်းတာ၊ အဲဒါတွေ သိထားရင် .. ကိုယ် .. မမ
လွန်းကို လာကြိုပါ့မယ် .. ဘာ .. ညာဆိုပြီး ဘယ်ပြော
ပါ့မလဲ .. မင်းလဲ မင်းပဲ .. ဟိုဟာတွေ ချန်ထား .. ဒီဟာ
တွေ လျှို့ဝှက်ထားနဲ့ ..”

ဟု သူ မအိမ်ချင်ကြီး ပြောချလိုက်တော့ သွန်းရွှေ
ဆွတ် သူ့ကို မျက်စောင်းထိုးသည်။

“မသိတဲ့ကိစ္စ .. ဘာလို့ဝင်ပါရသလဲဘဲ .. ကဲ .. ရွှေဆွတ်
က .. မမလွန်းကိုတောင် မလာစေချင်ပဲ ဖြစ်နေတဲ့ဥစ္စာ ..
ပြောနေတာတွေလဲ ကြားနေရတာပဲ မဟုတ်လား .. သိပ်
စပ်စုတာပဲ .. ရှေ့တည့်တည့်ကြီး လိုက်လိုက်ရပ်ကြည့်နေ
ပြီးတော့ .. သေချာလိုက်နားထောင်နေတာပဲ .. ပြီးတော့ ..
မမလွန်းကို ကြိုပါ့မယ်လေး ဘာလေးနဲ့ အတင်းဝင်ပြော
ပြီးတော့ ..”

လတ်တလောမှာတော့ သူနှင့် သွန်းရွှေဆွတ်သည်
တရင်းတံနှီးနိုင်စွာပဲ ရန်တွေ့ဖြစ်နေကြပါချေ၏။ မျက်နှာတွေက

လည်း တင်းနေကြသေးသည်။ သူကလည်း သွန်းရွှေဆွတ်ပါသွား
မှာစိုးစိတ်ဖြင့် မျက်နှာပျက်လျက် မျက်မှောင်ချိနေပြီ ..။ သွန်းရွှေ
ဆွတ်ကလည်း ဘုမသိဘမသိ ဝင်ပါရချေကောင်းလားဟု အပြစ်
တင်လျက် မျက်နှာလေးတင်းလာနေပြီ။

“ဟ .. ညည်းလေးကိုက .. အစကတည်းက မပွင့်လင်း
တာ .. ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောပါလား .. ပြောထားရင် ..
ကိုယ်သိထားရတာပေါ့ .. ခုဥစ္စာက .. မမလွန်း လာမယ်
ဆိုတော့ .. မကြိုပဲထားရမလားနဲ့ ကိုယ့်ဆီမှာ မင်းကရှိနေ
တာ .. ကိုယ့်မှာတာဝန်ရှိတယ် .. သွားကြိုရမယ့်ကိစ္စ ..
တာဝန်ရှိနေတယ် .. နားလည်ရဲ့လား ..”

သူကလည်း မခံ ..။ ပြန်ပြန်ပက်နေသည်။ ခုမှ
ကလေးဆိုးကြီးလို ဖြစ်နေရပါသည့်အဖြစ်။ ကိုယ့်လက်ထဲက
ကြွေရုပ်လေး သူများလက်ထဲ မထည့်နိုင်သည့် ကလေးလို ဖြစ်
နေသည်။

“ငါ ဖွက်လို့များရရင် .. ဒီကောင်မလေးကို အရပ်လေး
တစ်ရပ်ကို ဖွက်ထားသလို .. ဖွက်ထားလိုက်ပါရဲ့ ..”

ဟု ရင်ထဲမှ ညည်းနေမိရသည်ပါပဲ ..။

ထိုစဉ်ခိုက် ခြေလှမ်းသုတ်သုတ်ဖြင့် အန်ကယ်တူး
ပျာရီပျာရာကြီး လျှောက်လာနေတာမို့ လှမ်းလည်းကြည့်မိကြရပါ
၏။ လာနေသည်ကလည်း သူတို့ဆီ ဦးတည်နေတာမို့

“အန်ကယ်တူး ဘာကိစ္စပေါ်နေပြန်ပြီ မသိဘူး .. ဘုတ်ဘုတ်
နဲ့ပဲ စကားပေါက်မတည့်တာလား .. နွဲ့ကျော့ကို ခိုင်းမရ
လို့လား .. ဘစ်ခုခုတော့ တိုင်တိုင်တောတော လုပ်တော့မှာ

သေချာနေတယ် .. မျက်နှာကြီးကို ပျက်နေတာ ကြည့်ပါလား ..”

အန်ကယ်တူး မျက်နှာအပျက်ကြီး ပျက်ပြီဆိုလျှင် ဘုတ်ဘုတ်နှင့်ပဲဖြစ်ဖြစ် .. နွဲ့ကျောနှင့်ပဲဖြစ်ဖြစ် ပြဿနာတက်လာတတ်သည်ချည်း ..။ အထူးသဖြင့် အန်ကယ်တူး ပျိုးသည့် ပန်းပင်ငယ်လေးတွေကို ပန်းပျိုးထုပ်လေးတွေထဲက ပေါင်းပင်လေးတွေပဲ နုတ်ရမည့်ကိစ္စ ပေါင်းပင်ကို ချန်ထားခဲ့ကာ မှား၍ ပန်းပင်ငယ်လေးကို မိဘုတ် နုတ်နုတ်ပစ်တတ်တာမို့ .. အန်ကယ်တူးနှင့် ရန်တကျက်ကျက် ဖြစ်စမြဲ ..။ ခုလည်း .. ဘာကိစ္စပေါ်လာပြီမသိ။ သူ့ကို လိုက်ရှာပြီးတော့ကို တကူးတက လာတိုင်တော့မှာ သေချာနေသည့် အဖြစ်။

အန်ကယ်တူး အနီးသို့ ရောက်လာပြီ ..။ အလွန်တရာကိုမှ အရေးတကြီးနိုင်နေသည့် ကိစ္စတစ်ခုကို .. ပြောပြတော့မည့်နှယ် အလွန်တရာကိုမှ အရေးပါသူတစ်ယောက်၏ အချိုးလည်း ဖြစ်နေသွားပြီ။ အလောတကြီးလည်း နိုင်နေသည်။

“အာကိုလေး .. တိပ်ပီးဒေါ့ .. အရေးကြီးခဲ့ရင်ဂါးဂို ပြောပြရဒေါ့မှာ .. အန်ကယ်တူးနော် .. တိပ်ပီးဒေါ့ .. ရှိတ်ပူနေဒယ် .. ပြောပြမှဂို ဖြစ်မှာ .. မပြောပြလို့ မဖြစ်ပူး ..”

ခေါင်းတခါခါ လည်တခါခါဖြင့် ဘေးမှာလာထိုင်ရင်း သက်ပြင်းရှိုက်လျက် အန်ကယ်တူး မျက်စိမျက်နှာကြီးပျက်လျက် လက်ထဲက ပုလင်းလေးကို ဆုပ်ထားရာမှ ပြန်ပြတော့ သူကြည့်လိုက်မိသည်။ အိပ်ဆေးပုလင်း ..။

အိပ်ဆေးပုလင်းလွတ်တစ်လုံးကို အရေးတကြီးကိစ္စတစ်ခုအဖြစ် .. ဘာကြောင့် အန်ကယ်တူး တခုတ်တရကြီး ယူလာပရပါသတဲ့လဲ ..။

“အိပ်ဆေးပုလင်းပဲ .. အဲဒါ .. ဘာဖြစ်လို့လဲ အန်ကယ်တူး ..”

သူ .. စိတ်မော့ကိုယ်မော့ဖြင့် စိတ်ညစ်သံကြီးနှင့် မေးလိုက်မိရပါ၏။ လောလောဆယ်မှာက လူက စိတ်ညစ်စိတ်မောနေရချိန်ကြီးမှာ အန်ကယ်တူးကလာ၍ အိပ်ဆေးပုလင်းလွတ်တစ်လုံးကို တကူးတက လာပြနေသည့် အဖြစ် ..။

“အဲဒါဂိုပြောမလို့ဘာ .. ခန့်ဘန်းအိနော် .. အာကိုလေး ရဲ့ရုံးခန်းဂိုနော် လာဒယ် .. အန်ကယ်တူးနော် .. ပန်းပျိုးထားဒဲကိတ်ရှ .. ပန်းအိုးလေးတွေ လိုနေတဲ့ကိတ်ရှ .. အာကိုလေးဂို လာတင်ပြမလို့ မြန်မြန်ဂျီးဘဲ ရုံးခန်းကို လာဒယ် .. အဲတလိုလာချိန်မှာ .. နည်းနည်းရှေ့က .. အိ .. နံနံဝေးဒဲရှေ့က .. ခန့်ဘန်းအိဂလဲ .. ရုံးခန်းဘက်ဂိုတွာနေတယ် .. ဘာဘဦးအိန်မှီဂလဲ မြို့ထဲတွာနေဘိ .. အန်ကယ်တူး မာနွေက .. ပန်းအိုးမှာမလိုဥစ္စာ .. မေ့တွာဒါနဲ့ .. ခု .. တဒီရဲဒဲ .. အာကိုလေးကို ပြောထားမယ်ရှိပြီဒေါ့ လာဒါလေ .. အဲတလိုရှိဒယ် .. အဲတဆီနဲ့ .. ခင်ဘန်းအိနော် .. ရုံးခန်းနား ရောက်ဒယ်နော် .. ချက်ချင်းမာဝင်အိ .. ဒီလိုဒီးလို ကုတ်ကုတ်ချောင်းချောင်းလေး ရပ်ဒယ် .. နားဒွေဘာဒွေစွန့်ဒယ် .. အန်ကယ်တူးနော် .. မတင်ဂါဘူးရှိဒယ် .. ဘာလို့လဲရှိဒေါ့ .. တူဟာ ရုံးရုံးတားတားရှိရင်

ရုံးခန်းထဲရှိ ဝင်တွားရမှာပေါ့ .. မဝင်ဘူး .. ဒီတော့ ..
 အန်ကယ်တူးနော် .. ဝက်တစ်ချပ်ငှက်ကို ကွယ်ပီးဒေါ့ ..
 ချောင်းကြည့်ဒယ် .. တူ .. တစ်ခုခုလုပ်ဒေါ့မယ်လို့ ထင်
 ဒယ်လေ .. ဘာကိုလုပ်မလဲရှိဒါကို မတိရတေးဘောမဲ့ ..
 လုပ်မယ်ရှိဒါရှိဒေါ့ တိဇနဒယ် ..”

ကုပ်ချောင်းကုပ်ချောင်းနှင့် ခင်ဘုန်းအိ ရပ်သလိုတွေ
 ကာတွေကိုပါ အိုက်တင်နှင့် ထရပ်လုပ်ပြပြီးမှ အန်ကယ်တူး
 ပြန်ထိုင်သည်။ ခုချိန်မှာ အန်ကယ်တူးကို ဖြတ်မေးနေလျှင်ပိုဆိုး
 မည်။ လုံးလည်လုံးလည်နှင့် ပိုကြာကုန်မည်။ ငြိမ်နားထောင်ပေး
 လိုက်တာကမှ အချိန်ကုန် သက်သာချေဦးမည် ..။

အန်ကယ်တူးကတော့ သေရေးရှင်ရေးတမျှ အရေး
 ကြီးသည့် စကားတွေကို ပြောနေသည်ပုံဖြင့် အသံကိုနှိမ့်၍ ခပ်
 တိုးတိုး ဆက်ပြောပြနေပါ၏။ ဘေးနားကတစ်ယောက်ယောက်
 ကြားသွားမှာ စိုးပုံဖြင့်လည်း ဘေးဘီကို ကြည့်သေးသည်။ မြင်
 ကွင်းက ရှင်းနေသည်ကိစ္စ ..။ ဘယ်သူမှလဲ မရှိ ..။ ဒါပေမဲ့
 ခင်ကယ်တူး ခမျာ အထူးဝိရိယထား၍ ဘေးဘီကိုကအစ အကဲ
 ခတ်ခတ် တကြည့်ကြည့်ဖြင့် ရှိနေရပြီးမှ ..

“အဲဒါ .. တူက .. တအောင့်လောက်နေဒေါ့ .. ရုံးခန်းထဲ
 ရှိ ဝင်တွားအိပ် .. အန်ကယ်တူးနော် .. ရှိတ်ထဲနော်
 မတင်ဂါဘူး .. ဒါကြောင့် .. မြန်မြန်ပဲ .. လျှောက်လာရ
 ဒယ် .. ကုန်းကုန်း .. ကုန်းကုန်းနဲ့ နောက်ဖေးပေါက်တဂါးဂ
 ဝင်ဒယ် .. ချောင်းကြည့်ဒေါ့ .. ဘာတွေ့လဲရှိဒေါ့ .. ခန်
 ဘုန်းအိနော် .. ရုံးခန်းရပွဲနားမှာ ရပ်နေဒယ် .. အခန်းထဲ

မှာ လူမရှိဘူး .. မြန်မြန်ဘဲနော် .. တူ .. အဲဒီပုလင်းကို
 အိတ်ကပ်ထဲက ထုတ်ဒယ် .. မြန်မြန်ဘဲနော် .. ကာဖီ
 ဓာတ်ဘူးကိုဖွင့်ပီးဒေါ့ ကာဖီထဲကိုလန်းထည့်ဒယ် .. ပီးဒေါ့ ..
 မြန်မြန်ဘဲနော် .. ပုလင်းကိုနော် .. ပဒင်းပေါက်နားရပ်ပြီး
 ဒေါ့ .. မြန်မြန်ဘဲ ပစ်ထဲပလိုက်ဒယ် .. အဝေးရှိရောက်
 အောင် ..”

ဟု ပြောပြနေတော့ သူ မျက်မှောင်ကြီးတွန့်ကျသွား
 ရလျက် သွန်းရွှေဆွတ်လည်း မျက်စိမျက်နှာလေး ပျက်ကျသွားရ
 ကာ ကမန်းကတန်းလေးပဲ ပုလင်းလွတ်လေးကို သူ့လက်ထဲမှ
 ယူကြည့်လိုက်ပါ၏။ အဖုံးကို ဖွင့်ကြည့်တော့ ပုလင်းထဲ ကွပ်
 ကျန်နေသည့် အမှုန့်ဖြူဖြူတချို့ကို တွေ့ရသည်။ အိပ်ဆေးကို
 အမှုန့်ကြိတ်ကာ ကော်ဖီဓာတ်ဘူးထဲ လာထည့်သွားခြင်းပါတ
 ကား ..။

ဘုရားရေ ..။ ခင်ဘုန်းအိသည် အစ်ကိုလေးကို
 ဆွေကြောင်းကြံစည်သည်တဲ့လား။

အစ်ကိုလေးကို အလွန်တရာမှ တစ်ဖက်သတ်ချစ်
 နေရှာပါသည့် မိန်းမသားတစ်ယောက်အဖြစ် ပန်းရိပ်မြို့မှ အားလုံး
 သောသူတွေက မှတ်ထင်ထားရပါသည့် ခင်ဘုန်းအိ ..။

ထိုခင်ဘုန်းအိသည် အစ်ကိုလေးကို ဆွေကြောင်းကြံ
 ချေသည်တဲ့လား ..။ ဆွေချေသည်တဲ့လား ..။ ဒါဆို .. ဒါဆို ..
 ခင်ဘုန်းအိသည် .. တမင်သက်သက်ကြီးကိုပဲ .. အစ်ကိုလေးကို
 ခုတ်နေသူတစ်ယောက်အဖြစ် .. အများအမြင်တွင် ရှိနေရအောင်
 အကြံကြီး ကြံလျက် ဟန်ဆောင်နေခဲ့သူ ဖြစ်နေချေသည်တကား ..။

“တူထွက်ထွားဒေါ့မှ .. အန်ကယ်တူးနော် .. ပုလင်းရဲ့ တူ
ပစ်ဒဲဘက်မှာ .. တွားရှာဒယ် .. တွေ့ဒါက .. ဧပယ်ပန်းရဲ့
ဂျိုးထဲမှာ တွေ့ဒါ .. အဲဒါလာပြဒါ .. အာကိုလေးတောက်
မယ့် ကာဖီထဲကို တပုလင်းလုံးထည့်တာ .. အန်ကယ်တူး
မျက်ရှိနဲ့ တောတောချာချာဂျိုးကို တွေ့ခဲ့ဒါ ..”

ဟု မခံချင်ပုံကြီးဖြင့် ပြောပြနေတော့ သူ့အံ့ဩနေမိ

ရဆဲ ..။

သူ့ကို .. သူ့ကို .. ခင်ဘုန်းအိသည် .. လောက
ကြီးထဲမှ .. ပျောက်ဆုံးသွားစေချင်သည်တဲ့လား။ သေဆုံးသွားစေ
ချင်ရည်တဲ့လား ..။

ဤနေ့မှာ ဘာဘစိုးကလည်း မြို့ထဲသို့ အလုပ်ကိစ္စ
ဖြင့် သွားနေသည်။ သူကလည်း သွန်းရွှေဆွတ်နှင့်အတူ ဤနေရာ
သို့ရောက်နေသည်။ လူရှင်းချိန်ကို .. ဘယ်အချိန်ကတည်းက ..
ဘယ်လောက်ကြာအောင် .. နေ့များစွာအတွင်းမှာ ခင်ဘုန်းအိသည်
ဝံ့စောင့်စောင့်ဖြင့် ရှိနေခဲ့သည် မသိ ..။

ဤနေ့မှာတော့ .. ခင်ဘုန်းအိသည် .. အကြံကြီးကြံ
လျက် စောင့်နေသည့် အချိန်ကို ရခဲ့ပါ၏။ တကယ်လည်း လက်
တွေ့လုပ်ဖြစ်ခဲ့ပါ၏။ ဒါပေမဲ့ .. မကောင်းမှုဟူသည် ဆိတ်ကွယ်
ရာမရှိဆိုသည့် စကားနယ်ပင် .. အန်ကယ်တူးသည် .. မြင်တွေ့ခဲ့
ချေသည်တကား ..။ တကယ်က .. ဤအချိန်မျိုးမှာ အလုပ်သမား
တွေက အလုပ်ခွင်မှာမဲ ရှိနေကြသည်သာ ..။ အန်ကယ်တူးလည်း
ပျိုးပွင့်တွေနှင့် အလုပ်ရပ်နေတတ်ချိန် ..။

ဤနေ့ကျမှ .. ပန်းပျိုးအိုးငယ်လေးတွေ ဝယ်ဖို့ကိစ္စ
ဘဝိဇ္ဇာသွားမှာစိုးစိတ်ဖြင့် သတိရရချင်း ကောက်ထွက်လာခဲ့ခြင်း ..။
ဒါကြောင့်လည်း .. မြင်ခဲ့ရပါသည် အဖြစ် ..။

သူ .. အလွန်ကို ကံကောင်းသည်ပဲ ..။ ဒါမှမဟုတ်
သွန်းရွှေဆွတ် ယူလာပေးပါသည့် ဓာတ်ဘူးထဲမှ ကော်ဖီ
ကို .. ဤနေရာမှအပြန်မှာ စိတ်ရှုပ်ပင်ပန်းထားရှိန်ကြီးဖြင့် သောက်
စိမိမှာ သေချာသည်။

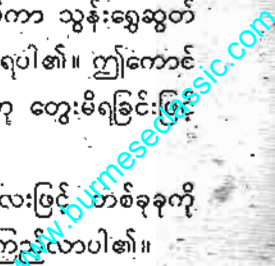
သူ .. ဖျတ်ခနဲ သွန်းရွှေဆွတ်ကို ကြည့်မိရပါ၏။
ဥရားရေ ..။ ဤကောင်မလေးလည်း ကံကောင်းသည်ပါပဲ ..။
သော တစ်ခုခု ကတိမ်းကပါး ဖြစ်သွားကြည့် ..။

ကော်ဖီဓာတ်ဘူးက သွန်းရွှေဆွတ် ဖျော်ယူ၍ လာဖို့
ညှဉ်ဓာတ်ဘူးပေမို့ .. သွန်းရွှေဆွတ် အတွက် မကောင်း။ အစွပ်
ရေမည်မှာ သေချာနေသည့်အဖြစ် ..။

ဘယ်သူ့ဘယ်သူကမှ ခင်ဘုန်းအိကို ထင်ကြမှာ
ဟုတ် ..။ ခင်ဘုန်းအိသည် သူ့ကို အရမ်းတစ်ဖက်သတ်ကြီး
ချစ်နေသည့် .. မိန်းကလေးတစ်ယောက်အဖြစ်ပဲ သိထား
သည်ကိုးလေ ..။

သူ .. ခပ်တိုးတိုး တက်ခတ်မိကာ သွန်းရွှေဆွတ်
လက်လေးကို ဖျတ်ခနဲ တွေးဆုပ်လိုက်မိရပါ၏။ ဤကောင်
မလေး .. ကံကောင်းလှချေသည်ကော .. ဟု တွေးမိရခြင်းဖြစ်
သည်။

သွန်းရွှေဆွတ်မှ ခင်ဝေးဝေးလေးဖြင့် တစ်ခုခုကို
နေပုံလေးဖြင့် ရှိနေရာမှ သူ့ကို မော့ကြည့်လာပါ၏။

“ခင်ဘုန်းအိရဲ့ ရာဇဝတ်မှုကို .. ရွှေဆွတ်တို့ .. ဖော်ထုတ်
ရလိမ့်မယ် .. ဒီတော့ .. ရွှေဆွတ်တို့ .. ပိပီရီရိနဲ့ .. လုပ်
ကြရမယ်ကိစ္စကတော့ .. ပေါ်လာပြီ .. အစ်ကိုလေး မှင်
မပျက် .. ရုံးခန်းကိုသွားပါ .. ကော်ဖီခတ်ဘူးကို ဓာတ်ခွဲ
ခန်းမှာ စမ်းသပ်ရမှာလဲ ရှိနေသေးတယ် .. ဘာတွေဆင်
လုပ်ရမယ်ဆိုတာ ရွှေဆွတ် ပြောပြပါမယ်၊ အန်ကယ်တူး
လဲ လုပ်ပေးရမှာနော် .. ပိပီရီရိကို လုပ်ပေးရမှာ ..”

ဟု သွန်းရွှေဆွတ် ပြောရင်း အလေးတစ်ချက်ခံ
သည်။ ရင်ထဲတွင် ခံပြင်းနေတာ လက်တောက်နေသည့် မျက်ဝန်း
နက်နက်လေးတွေဖြင့်ပင် သူ သိနေရပါ၏။

“ဒါ .. လူသတ်မှုပဲ ..”

သွန်းရွှေဆွတ် အလေးခဲ၍ ထပ်ပြောသည်။

ဖျတ်ခနဲ သူ့ကိုလည်း မော့ကြည့်သည်။

“တော်သေးတာပေါ့ အစ်ကိုလေးရယ် .. အန်ကယ်တူး
တွေပေလို့ .. ဒါမှမဟုတ်ရင် .. ကိုယ့်ကျိုးနည်းရဟော
မှာ .. ရွှေဆွတ်ဖြင့် .. တွေးတောင်မတွေးရက်ဖူး .. မတွေး
ရဲဘူး .. ဖြစ်ရလေ အစ်ကိုလေးရယ် ..”

ဟု ပြောနေသံလေးမှာ ကြေကြေကွဲကွဲ နိုင်လာသည်။
သူ .. တစ်ခုခုဖြစ်ရသေးတာ မဟုတ်ပေမယ့် .. ဖြစ်သွားလျှင် ..
ဆိုသည့် အတွေးလေး ဝင်လာတာကို ခံနိုင်ရည်မရှိပုံလေးဖြင့်
ခပ်ညည်းညည်းလေး ပြောနေခြင်း ..။

အရမ်းကို စိတ်ထိခိုက်နေတာလည်း သိသာနေပါ
သည့်အဖြစ်။

သူ .. သွန်းရွှေဆွတ်၏ လက်လေးကို ထွေးခနဲ
ဆုပ်ထားမိရရင်းမှ ..

“ကိုယ့်အတွက် .. စိတ်ပူပေးတဲ့ .. ရွှေဆွတ်လေးကို ..
ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွယ် ..”

ဟု တိုးသဲသဲပြောခိုက် အန်ကယ်တူးကတော့ ..
မျက်နှာကို ခပ်လွဲလွဲပြု၍ ချောင်းတိုးတိုးဟန်ချေ၏။

သူ .. နည်းနည်းရှက်အမ်းအမ်းဖြင့် အန်ကယ်တူးကို
ကြည့်မိရပါ၏။

“အန်ကယ်တူးကိုလဲ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ ..”

ဟု ပြောလာတော့ အန်ကယ်တူး နောက်ထပ် ..
ခပ်တိုးတိုး ချောင်းဟန်ပြန်၏။

“တော်တေးဒါတော့ .. အန်ကယ်တူးကို တဒီရဲလို့ ..”

ဟု တိုးသဲသဲပြောကာ ပြီးစဉ်ခိုက် .. သူ .. သွန်း
ရွှေဆွတ်ကို .. မြတ်နိုးစွာ ကြည့်မိရပါ၏ ..။

ဘေးလူတွေတောင်မှ .. မင်းလေးကို .. ကိုယ် ..
ဘယ်ထိ .. ဂရုတစိုက်ကြီး ဖြစ်ဖြစ်နေတာ ..။ အရိပ်တကြည့်
ကြည့်နဲ့ ပြောပြောနေတာကို .. မြင်လာနေရသလိုပါပဲ သွန်းရွှေ
ဆွတ်လေးရယ် .. ဟု တွေးရစဉ်ခိုက် ရင်သည် .. လှုပ်လှုပ်ခတ်
ခတ်ရှိ၏။

သွန်းရွှေဆွတ်၏ မျက်နှာနုနုလေးသည်လည်း ပန်း
ရိပ်သမ်းနေလျက် .. သူ့လက်တွင်းမှ လက်နုနုလေးကို ခပ်ဖြည်း
ဖြည်း ရုန်းလာတော့ .. သူ အသာအယာပဲ လွှတ်ပေးလိုက်ရပါ

၏။ နောက်တစ်ကြိမ်မှာဖြင့် .. ဤလက်လေးကို သူ မြတ်နိုးစွာ
 ထွေးဆုပ်ထားခွင့် ရစေလျက် ..။ ထိုသို့ထွေးဆုပ်ခြင်းသည်
 ဘဝအဖော်အဖြစ် .. ထွေးဆုပ်ခြင်းအဖြစ် ရှိရပါစေမည် သွန်းသွန်း
 ဆွတ်ငယ် ..။

အခန်း(၂၁)

နေ့လယ်ဘက်လောက်မှာ နားတစွင့်စွင့်ဖြင့် မျှော်
 လင့်ထားသော ဆူညံသံတွေကို ညော်ခန်းရှိ ဆိုဖာထက်မှာ ခပ်မိန့်
 မိန့်ထိုင်ရင်း ခင်ဘုန်းအိ ကြားလိုက်ရပါပြီ ..။ နှုတ်ခမ်းကိုမဲ့၍
 ပြုံးလိုက်စဉ်ခိုက် စူးရှတောက်ပလာနေသည့် မျက်ခန်းများဖြင့်
 ခင်ဘုန်းအိ၏ မျက်နှာသည် လောင်မြိုက်ခြင်း၏ အပူငွေ့များဖြင့်
 ပြည့်ဝနေသည်သို့ ရှိနေပါချေ၏။

ဆိုဖာရှည်ကြီးထက်မှာ ဇက်ကိုလှန်၍ ကျောမှီမှာ
 ခေါင်းကိုဖေးမှီတင်ထားလိုက်ရင်း ဆူညံသံတွေကို တစ်စုံစီမဲ့အရသာ
 ခံ၍ နားထောင်နေရမိပါသည်အဖြစ်။

အိပ်ဆေးတစ်ပုလင်းလုံးကို အမှန်ကြိတ်၍ ထည့်ထား
 သည့် ကော်ဖီပဲလေ ..။ သောက်ပြီး ဘယ်လောက်မှမကြာခင် ..
 မျက်လုံးတွေပိတ်ကျ အိပ်ပျော်သွားရချေမည်သာ ..။

အို .. မဟုတ်သေး ..။ သေခြင်းတရားနှင့် ပွေ့ဖက်
 ၍ အိပ်စက်နေခြင်း ..။

မကြာမီမှာပဲ .. ချမ်းမြေ့ခန့် ဆိုသူသည် .. အိပ်ဆေးလွန်ခြင်းဆိုသည့် အကြောင်းတရားတစ်ခုကြောင့် .. လောကကြီးမှ ထွက်ခွာသွားရချေတော့မည် ..။ ဘယ်လိုဖြစ်၍ ဖြစ်လိုက်ရမှန်းပင် မသိစွာ .. ထွက်ခွာသွားရချေတော့မည် ..။

ခပ်တိုးတိုးလေး ခင်ဘုန်းအိရယ်သည်။

လောဘ၏ အငွေအသက်များက ရုပ်လေးကို အကျည်းတန်သည့် အပြိုးကို ဖန်တီးပေးနေချေသည်တည်း ..။

“ကဲ .. ရှင် ဘာတတ်နိုင်သေးလဲ ကိုချမ်းမြေ့ခန့် .. ရှိသမျှ ချမ်းသာမှုတွေအားလုံး ကျွန်မတို့မောင်နှမနှစ်ယောက်ရဲ့ လက်ထဲကို ပစ်ဝင်လာပြီရှင် ..”

ဟု စိတ်ထဲမှ ကြိမ်းဝါးနေမိရသည်အထိ ရင်ထဲတွင် ကျေနပ်ခြင်းက ပြည့်သိပ်နေသည်။

“ရှင်ကို အလွန်တရာကိုမှ တစ်ဖက်သတ် .. အရူးအမူးကြီး ချစ်နေတဲ့ ခင်ဘုန်းအိ အဖြစ် ကျွန်မက ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်ကြီးကို သရုပ်ဆောင်ခဲ့တာ ကိုချမ်းမြေ့ခန့်ရဲ့ .. ဘယ်သူက .. ရှင့်ကို ကျွန်မ သေကြောင်းကြံခဲ့တယ်ဆိုတာ မသင်္ကာဖြစ်မလဲ။ ရှင့်ကိုသိမ်းဆီးနေတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်က .. ရှင့်ကို သတ်ပစ်ပါ့မလား .. ဘယ်သူမှ မသင်္ကာမဖြစ်နိုင်တော့ဘူးလေ .. အဲဒီလမ်းကို ကျွန်မ ရွေးချယ်ခဲ့တာ .. ရှင် .. တကယ်သေဆုံးသွားတဲ့အခါမှာလဲ .. မြေလူးနေအောင် လူးလှိမ့်ငိုပြလိုက်ပါဦးမယ် .. ဒီလောက် ကြွယ်ဝချမ်းသာဖို့အတွက် .. ကျွန်မရဲ့ မျက်စည်အတုတွေကိုတော့ ချပြလိုက်ရဦးမှာပေါ့ .. ချပြသင့်တာပေါ့၊ မဟုတ်ဖူးလား ကိုချမ်းမြေ့ခန့်ရဲ့ ..”

အတွေးတိုင်းသည် ကေအက်ကျစ်စဉ်းလဲခြင်းများဖြင့် အရပ်ဆိုးနေသည် ..။ ရက်စက်လွန်းနေသည်။ ဒါပေမဲ့ .. ကြွယ်ဝချမ်းသာခြင်းကို ပိုင်စိုးရတော့မည် မဟုတ်ပါလား ..။

ဤနေ့မှာရမည့် အခွင့်အရေးမျိုးကို စောင့်ခဲ့ရတာ ကြာတောင့်ကြာရှည် ရှိခဲ့ပြီ ..။

ချမ်းမြေ့ခန့်၏ ရုံးခန်းနေရာမှာ လူသူပြတ်ရှင်းနေဖို့ စောင့်ခဲ့ရသည်မှာ ကြာလွန်းမက ကြာမြင့်ခဲ့ပြီ ..။ ဤနေ့တွင် မှ ဘာဦးအိမ်စိုးလည်း မြို့ထဲသွားလိုက်တာ မြင်ရသည်။ ချမ်းမြေ့ခန့်နှင့် သွန်းရွှေဆွတ်တို့လည်း ရုံးခန်းမှ အပြင်သို့ ထွက်သွားကြသည် ..။

သွန်းရွှေဆွတ် ဓာတ်ဘူးနှင့် မုန့်ပါသောအုပ်လေးဖြင့် ရုံးခန်းကို ထွက်သွားတာ မြင်လိုက်ရကတည်းက .. ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ လိုက်လာခဲ့ရကာ ..။ စက္ကူပန်းရုံကွယ်မှ ချောင်းနေခဲ့ရသည်မှာလည်း မသက်သာခဲ့ ..။ အချိန်အတော်ကြာသည်လေ ..။

ဤနေ့မှာတော့ .. ကံကောင်းခဲ့သည်။ ချမ်းမြေ့ခန့်နှင့် သွန်းရွှေဆွတ်တို့ ရုံးခန်းတွင်းမှ ထွက်သွားကြပါသည့် အဖြစ်ကို စိတ်လှုပ်ရှားစွာ .. ပျော်မြူးစွာပဲ ခင်ဘုန်းအိ မြင်ခဲ့ရပါ၏။ ပထမ သွန်းရွှေဆွတ် ထွက်သွားသည်။ နောက်တော့ .. ချမ်းမြေ့ခန့်လည်း နောက်မှ လိုက်သွားသည်။ တော်တော်လှမ်းလှမ်းကို ရောက်သွားကြပြီးမှ .. ကိုယ်လေးယို၍ ကုန်းကုန်း .. ကုန်းကုန်းဖြင့် .. သွားရ ..။ အမြန်ဆုံး .. ရုံးခန်းထဲဝင်ရ ..။ ဓာတ်ဘူးထဲ အိပ်ဆေးလုံးလေးတွေ အမှုန့်ကြိတ်ထည့်ထားတာကို လောင်းထည့်ရနှင့် အမြန်ဆုံး လုပ်ရသည်ပါပဲ ..။ စိတ်တွေ

အတော်ကြီးကို လှုပ်ရှားထိတ်လန့်ချင်နေခဲ့တာတော့ အမှန် ..
 အကျီအိတ်ကပ်လေးထဲ ထည့်ထည့်ယူခဲ့ရပြန်ပါသည့် အိပ်ဆေး
 ပုလင်းလေးထဲမှ အမှုန့်တွေအားလုံး ဓာတ်ဘူးထဲ ရောက်ကုန်ခဲ့
 ပြီ ..။ ပုလင်းကိုလည်း ခပ်ပေးပေးသို့ လွင့်ပစ်လိုက်ပြီးပြီ ..။
 အိပ်ဆေးပုလင်းခွံကို .. အိမ်သို့ပင် ယူမပြန်။ ကိုယ့်အိမ်လေးမှာ
 မရှိစေရ ..။ ဘာတစ်ခုမှ မသင်္ကာ မဖြစ်စေရ ..။

“နှုတ်ဆက်လိုက်ပါရဲ့ ကိုကိုရယ် .. နှုတ်ဆက်လိုက်ပါရဲ့
 ရှင် .. ရှင်ကို အသေအလဲ ချစ်မြတ်နိုးနေတဲ့ ဟန်မျိုးနဲ့
 နေပြခဲ့တဲ့ ခင်ဘုန်းအိကြောင် .. ရှင် .. ခုလို .. သေဆုံး
 သွားရလိမ့်မယ်လို့ .. ရှင် .. စိတ်ကူးထဲတောင် တွေးမိမှာ
 မဟုတ်ဖူးနော် .. ခုတော့ .. ကျွန်မတို့မောင်နှမ .. ရှင်
 မပေးချင်တဲ့ အမွေအနှစ်တွေ အားလုံးကို အခက်အခဲ
 အနှောင့်အယှက်မရှိ ပိုင်ဆိုင်ရပြီရှင် .. ကိုကြီးမျိုးကိုယ်
 ဘယ်သူကမှ စွပ်စွဲလို့ မရဘူး .. ကိုကြီးမျိုးက ဟိုနေ့က
 တည်းက .. လျှိုင်ခမ်းမြို့ထဲက ဝပ်ရှောမှာ ရှိနေတာ ..
 သက်သေတွေ အများကြီးရှိတယ် .. ခင်ဘုန်းအိကိုလဲ ..
 ရှင်ကိုချစ်နေတဲ့ ကောင်မလေးအဖြစ် .. မြင်နေကြရတာ
 မို့ .. ဘယ်သူကမှ .. မသင်္ကာ မဖြစ်နိုင်ဘူး .. ကဲ .. ဘယ်
 လောက်ပီရိလဲ .. ဟင် .. ဒီလိုအခွင့်အရေးအတွက် စိတ်
 ရှည်လက်ရှည်ကြီး စောင့်ပေးရတာကတော့ အမှန်ပဲ ကိုချမ်း
 မြေခန့်ကြီးရယ် ..”

ဟု တစ်ယောက်တည်းတွေးကာ ကျိတ်ရွှံ့တိုးသဲ့သဲ့

ရယ်သည့်။

ချမ်းမြေခန့်ကို လုံးဝကြီးကိုမချစ် ..။ ကိုယ်က ချစ်
 ဟန်ဆောင်ခဲ့တာပဲ ရှိသည်။ အကယ်၍ .. ချမ်းမြေခန့်က ချစ်
 စိတ်ဝင်လာသည်ပဲထား ..။ ဘာကယ်တမ်း လက်ထပ်ဖြစ်သွားတော့
 လည်း .. ချမ်းမြေခန့်၏ခန်းအဖြစ် .. စည်းစိမ်တွေကို ပိုင်ရချေ
 မည်ပေါ့ ..။ ဒါပေမဲ့ .. ချမ်းမြေခန့် ဆိုတာက .. ခင်ဘုန်းအိကို
 လုံးဝစိတ်မဝင်စားသည်မို့ .. ကိုယ့်ဘက်က .. တစ်ဖက်သတ်
 အချစ်ရူးမလေးလို ဟန်ဆောင်ပြနေရတာ ပို၍ပင် အသက်ဝင်ခဲ့
 ရဖူးပါသည့် အဖြစ်ပါတည်း ..။

ခုကျတော့ .. အားလုံးပြီးဆုံးသွားပြီ ..။ ခင်ဘုန်းအိ
 အတွက် .. အောင်မြင်ခြင်းများဖြင့် .. ပြီးဆုံးသွားခဲ့ပြီ ..။

ဝေဝေ ..။ ဪ .. ဝေဝေတုန်းကလည်း ချမ်းမြေ
 ခန့်ကို ချစ်ရိပ်ချစ်ယောင်တွေ ပြုပြနေသည်မို့ ..။ ဝေဝေနှင့်ချမ်း
 မြေခန့် တစ်နေ့မှာ ချစ်သူဖြစ်သွားလျှင် ..။ လက်ထပ်ဖြစ်သွား
 လျှင် ..။ မျှော်လင့်ချက်များ ရေစုန်မျောရချေမည်မို့ ..။ ဝေဝေ
 ကိုလည်း .. ဝေဝေ ဈေးသွားလျှင် ကိုယ်တိုင်မောင်းမောင်းသွား
 နေကျ ဆန်နီပစ်ကပ်ကားလေး၏ ဘရိတ်နင်းသည်နေရာမှ
 အကျက်စိကို ဂိုဒေါင်ထဲ လူလစ်ချိန် ဝင်၍လျှော့ခဲ့သည်ပါပဲ ..။
 ဘရိတ်အဂျတ်စ် လျှော့ထားတာမို့ .. ကားဘရိတ်ကို နင်းလျှင်
 ဟစ်ချက်တည်းနှင့်မရ ..။ ဒီတော့ တောင်ကွေ့လမ်းမှာ တစ်ဖက်
 ကားတစ်စီးစီးကို ရှောင်တိမ်းရင်း တောင်ကွေ့မှာ ကားမထိန်းနိုင်
 ပဲဖြစ် ..။ ဘရိတ်က တစ်ချက်တည်းနှင့်မရ ..။ ကားအက်ဆီးဒင့်
 ဖြစ် ..။ သောကကြီးမှ .. ထွက်ခွာသွားရရုံချေသည့်အဖြစ် ..။

ပျက်စီးသွားသောကားထဲမှ .. ဘရိတ်အဂျတ်စ်လျှော့
ဝိုင်းဆိုသည့် အပြစ်အနာအဆာ တစ်ခုကို .. ရှာတွေ့ဖို့ဆိုတာ
လွယ်ကူတော့သည်ပဲလေ ..။

“မတတ်နိုင်ဘူး ဒေါ်ဝေဝေရဲ့ .. ရှင်က လောကကြီးတာ
ကိုး .. ပန်းရိပ်မြို့ရဲ့ အရှင်သခင်မ ဖြစ်ချင်တာကိုး ..
ကိုချမ်းမြေ့ခန့် လောကကြီးက ထွက်ခွာသွားရရင်တောင်
မှ .. ရှင်က သူ့မိန်းမအဖြစ် အမွေခံအဖြစ် ရှိနေရမှာမျိုး
ကိုတော့ .. ကျွန်မ ဘယ်အဖြစ်ခံမလဲရှင် .. ဒါကြောင့်..
အန္တရာယ်ဝေဝေကို .. အရင် .. လောကကြီးထဲက မောင်း
ထုတ်လိုက်ရတာပဲလေ .. ဈေးနေ့တိုင်း .. ကားလေးကြော
နေအောင်မောင်းမောင်းပြီး .. ဘုတ်ဘုတ်တို့ကိုတောင်မှ
မခေါ်တော့ပဲ .. ပန်းရိပ်မြို့ရဲ့သခင်မစံတိုင်နဲ့ .. ဈေးကိုသွား
သွားနေတတ်တဲ့ ရှင်ကို .. ဈေးဘိတ်နေည့်မှာ .. ကျွန်မ ..
ဂိုဒေါင်ထဲဝင်ပြီး ဘရိတ်အဂျတ်စ် လျှော့လိုက်တာ တစ်ခု
တည်းနဲ့ပဲ .. လောကကြီးထဲက မောင်းထုတ်လိုက်နိုင်ခဲ့တယ်
လေ .. ဒါကလဲ .. ကိုကြီးရဲ့ ဝပ်ရှော့မှာ ထိုင်ထိုင်နေရင်း
နဲ့ .. ဘရိတ်အဂျတ်စ်လုပ်တာတွေကို မြင်ခဲ့ရတာကိုး ..
အခက်အခဲမှ မရှိပဲ ..”

ဟုတွေ့ကာ မျက်ဝန်းများကို စုံမှိတ်၍ ပြုံးနေမိရ

၏။

ထိုအခိုက် .. ပြေးပြေးလွှားလွှား ဝင်လာသည့် နွဲ့ကျော

..

“မမလေး .. မမလေး .. ဟိုမှာ .. ဘာဖြစ်လဲ မသိဘူး ..
အစ်ကိုလေး အိပ်နေတာ နှိုးလို့မရတော့ဘူးတဲ့ .. ကြမ်းပေါ်
မှာလဲကျနေတာတဲ့ .. အဲဒါ .. ဘာစိုး .. မြို့ထဲကပြန်လာ
မှ ရုံးခန်းထဲမှာ တွေ့ရတာတဲ့ ..”

နှင့် ဟောဟလိုက်၍ ပြောနေတော့ ငေါက်ခနဲ ထ
ထိုင်လိုက်ပြီးမှ မျက်လုံးမျက်ဆန်လေး ပြူးရင်း ..

“ဘုရားရေ .. ကိုကိုကို နှိုးလို့မရတော့ဘူး .. ဟုတ်လား..
ဘယ်နှယ်ဖြစ်ရတာတဲ့လဲ .. မနက်ကတောင်မှ အကောင်း
ကြီးဥစ္စာ .. အဲဒါ .. အဲဒါ .. ဘာအစားမှားသလဲမှ မသိ
တာ .. ပင်ပန်းလွန်းလို့လဲ ဖြစ်နိုင်တာပဲ .. အခု .. ကိုကို
ဘယ်မှာလဲ .. အိမ်ထဲခေါ်သွားပြီလား ..”

ဟု ပျာယာခတ်နေအောင် မျက်နှာပျက်ပျက်နှင့်
ပြော်လည်းပြော ..။ ထလည်းရပ်တော့ နွဲ့ကျောမှ မျက်ရည်တွေ
ကျနေရင်းမှ ..

“ဟင့်အင်း .. အစ်ကိုလေးကို .. အန်ကယ်တူးရယ် ..
ဘာစိုးရယ် .. မမလေးသွန်းရွှေဆွတ်ရယ် .. ဆေးရုံကို
ခေါ်သွားပြီ .. အန်ကယ်တူး ကားမောင်းသွားတယ် ..”

ဟု ပြောတော့ ခင်ဘုန်းအိမ်မှ မျက်နှာလေးတင်း၍
“ဟိုကောင်မက .. ဘာကိစ္စနဲ့ ကိုကိုနောက်ကို လိုက်သွား
ရတာတဲ့လဲ .. ညည်းကရော .. ဘာလို့ချက်ချင် ငါ့ကို
လာမခေါ်ရတာလဲ .. ဟင် .. ငါ လိုက်သွားရမယ့်ကိစ္စ ..
ကိုကိုနားမှာ ငါရှိရမယ့်ဥစ္စာ ..”

ဟု သွန်းရွှေဆွတ် ပါသွားတာကို မနာလိုဖြစ်နေသည် အချိုးလေးဖြင့် ငေါက်ဆတ်ဆတ်လေး မျက်နှာကြီးတင်း၍ ပြောနေတော့ နွဲ့ကျော့ ငိုပဲငိုနေသည်။

တကယ်က နွဲ့ကျော့လည်း မသိပါ။ ။ ရုံးခန်းဘက်မှာ ဘာစိုး၏ အော်ခေါ်သံ ။ အန်ကယ်တူး ပြေးသွားတာ ။ ပန်းခြံထဲမှာ ရှိနေသည့် မမလေးသွန်းရွှေဆွတ်လည်း ဘာစိုးအသံကြောင့် လိုက်သွားတာ တွေ့ရတာမို့ ကလေးပီပီ နောက်က ဘာမသိ ညာမသိနှင့် ရောပြေးလိုက်မိခဲ့ခြင်းပါ ။ ဟိုရောက်တော့ အစ်ကိုလေးကို ဘာစိုးမှ ပွေ့ထားရင်း တတွတ်တွတ် ခေါ်နေသည်။ နောက်တော့ အန်ကယ်တူးနှင့် ဘာစိုးမှ ကမန်းကတန်းကြီးပဲ အစ်ကိုလေးကို ဝိုင်းပွေ့မကြ ။ ကားထဲဝင်ကြ ။ အန်ကယ်တူးမှ ကားကို တရညွန့်မောင်းထွက်သွားနှင့် ဖြစ်ခဲ့တာတွေ့ မြင်ခဲ့ရသည်ကိုးလေ။

မမသွန်းရွှေဆွတ်မှလည်း ဒေါ်ကြီးဥနှင့် မမလေးခင်ဘုန်းအိတို့ကိုလည်း ပြောပြလိုက်ပါ ။ ဟု ကားပေါ်မှ ခေါင်းလေးပြု၍ထွက်၍ မှာသွားခဲ့ပါ၏။ ဆေးရုံသို့သွားမည်ဟုလည်း ပြောခဲ့သည်ပါပဲ ။ ဒါကြောင့် ဒေါ်ကြီးဥကို ပြေး၍သတင်းပို့ရ ။ ခု မမလေးခင်ဘုန်းအိကို ပြေးလာ၍ သတင်းပေးရနှင့် ရှိရခြင်းပါ။

“ဆေးရုံကို ငါ လိုက်မှဖြစ်မယ် ။ ဟင် ။ ဒုက္ခပါပဲ ။ ကိုကို ။ ဘာမှမဖြစ်ပါစေနဲ့ ။ မဖြစ်ပါစေနဲ့ ။”

နန်း ပြောရင်း ပြောရင်း အလောတကြီး ရှေ့သို့ လျှောက်လာရင်းမှ ရင်ကိုလက်ဖြင့်ဖိ၍ ဆိုဖာရှိရာသို့ ပြန်လျှောက်ကာ မျက်နှာလေးရှုံ့မဲ့၍ ။

“မိနွဲ့ကျော့ .. ငါ့ဆေး ယူလာပေးစမ်း ။ ရေလံယူလာခဲ့ ။ မြန်မြန်လုပ်စမ်း ။”

နှင့် ရင်ထဲအောင်နေသလိုကြီး ပြောနေတော့ နွဲ့ကျော့ ခမျာ ဆေးပုလင်းလေး ဆေးပီရိုထဲမှယူရ ။ ရေတစ်ဖန်ခွက်ဖြင့် ပြေးလာရနှင့် ပျာပျာသလဲလေး ဖြစ်သွားရရှာသည်ပါပဲ ။

ရင်ကိုလက်နှင့်ဖိရင်းဖြင့် နွဲ့ကျော့ကို အိပ်ရာထဲအထိ တွဲ၍လိုက်ပို့စေပြီးမှ ။

“သွား ။ ဒေါ်ကြီးဥကိုပြော ။ တစ်ခုခုထူးရင် ။ ငါ့ဆီကို လာပြောပြလို့ ။ ညည်းလဲ ဒေါ်ကြီးဥနားမှာနေ ။ ထူးတာနဲ့ ။ ဒေါ်ကြီးဥဆီ ဖုန်းတွေဘာတွေ ဝင်လာရင် ။ ဘာလဲဆိုတာ ။ ညည်း အရင်ပြေးပြီး လာပြောပြ ။ ကြားရဲ့လား ။ ကိုကိုအတွက် ငါ စိတ်သိပ်ပူနေတယ်၊ အဲဒါကို ညည်း နားလည်ထား ။ ပေါ့တိပေါ့ဆ လုပ်မနေနဲ့ ။ ဖုန်းနားမှာလဲ စောင့်နေဦး ။ ကြားရဲ့လား ။ ဖုန်းလာရင် ။ ညည်းမကိုင်နဲ့ ။ ဒေါ်ကြီးဥကို ကိုင်ခိုင်း ။ ဘာပြောတယ်ဆိုတာ သေချာမေးလာ ။ ပြီးရင် ။ ငါ့ကိုလာပြောပြ ။ ခု ။ ငါ ။ ရင်ထဲအောင်နေလို့ ။ အိပ်ရာထဲမှာပဲ နေနေရဦးမယ် ။ ကျွတ် ။ ဒုက္ခပါပဲ ။ ကိုကို့ဆီ သွားချင်ပါတယ်ဆိုမှ ။”

နှင့် ညည်းနေတော့ နွဲ့ကျော့မှ စိတ်လေးတပုခွံဖြင့် ။

“မမလေး နေရဆိုးလားဟင် ။ ခဏလောကီနဲ့ နွဲ့ကျော့ ဒီမှာ စောင့်နေမယ်လေ ။ သက်သာမှ ဒေါ်ကြီးဥဆီ သွားပါမယ် ။”

နှင့် စိတ်ရင်းကောင်းလေးဖြင့် ပြောတော့ ခင်ဘုန်းအိ
မျက်လုံးလေးပြူး၍ စိုက်ကြည့်ကာ ..

“ငါက အရေးမကြီးဘူး .. ကိုကိုက အရေးကြီးတာ ..
သွား .. ဖုန်းနားမှာသွားနေ .. ဘာထူးထူး .. ငါ့ကိုလာ
ပြောပြ .. ကြားရဲ့လား .. သွားတော့ ..”

ဟု ငေါက်နေတော့ ခင်ဘုန်းအိ ခေါင်းခေါက်ထည့်
လာမှာကို လန့်လည်းလန့်ရလျက်ဖြင့် နွဲ့ကျော့ နောက်ဆံလေး
တတင်းတင်းနှင့် ဒေါ်ကြီးဥယ့်သို့ ထွက်ခဲ့ရပါ၏။

“တံခါးကို စေ့ထားခဲ့ ..”

အိမ်တံခါးမကို စေ့ထားဖို့ မှာလိုက်ပြီးတာနှင့်
ကိုယ်လေးစောင်း၍ခင်ဘုန်းအိ လှဲနေလိုက်သည်ပါပဲ ..။ နွဲ့ကျော့
တကယ်ပဲ တံခါးလေးစေ့ပိတ်ထားခဲ့ကာ ထွက်သွားရှာပါ၏။
လူမရှိတော့မှ ခင်ဘုန်းအိ ခုတင်ထက်မှာ ပြီး၍ထိုင်သည်။ လက်
ကို ခုတင်မွှေ့ရာထက်မှာ လက်နောက်ပစ် ပုံစံလေးဖြင့် ဖေးထောက်
၍ ထိုင်လိုက်ရင်း ခေါင်းကို ခပ်ဖြည်းဖြည်းမော့သည်။ နောက်
တော့ .. ခပ်တိုးတိုးကျိတ်ရယ်သံ ပေါ်လာ၏။ တကယ်က ..
ဝမ်းသာလွန်း၍ အော်ရယ်ပစ်လိုက်ချင်သည်ပါပဲ ..။ သူများကြား
သွားမှာ စိုး၍သာ ကျိတ်ရယ်ရခြင်းပါ ..။

ပြီးပြီ ..။ မကြာခင်မှာ .. သတင်းတစ်ခု .. ပန်းရိပ်မြို့
အိမ်ကြီး၏ တယ်လီဖုန်းလိုင်းထဲမှတစ်ဆင့် ရောက်လာချေတော့
မည်။ အစ်ကိုလေး .. နှိုး၍မရတော့သည့် သတင်းမျိုးပင် မဟုတ်
နိုင်တော့ ..။ ဆုံးပြီဆိုသည့် သတင်းမျိုး ဖြစ်မည်။ ငို၍ပြောနေသူ
သည် သွန်းရွှေဆွတ် ဖြစ်နေမည်လား ..။ ဘာဘုန်းပဲ ဖြစ်မည်လား ..။

အန်ကယ်တူးပဲ ဖြစ်နေချေမည်လား မသိ ..။ ဒါပေမဲ့ .. ဘယ်သူပဲ
ပြောပြော ..။ ငိုယို၍ ထိထိခိုက်ခိုက် ခံစားရင်း ပြောချေမှာတော့
ဆေချာသည်လေ ..။

ထိုသတင်းကို နွဲ့ကျော့မှငိုကာ ယိုကာဖြင့် ပြေးလာ
၍ ပြောချေလိမ့်မည် ..။ ထိုအခါကျလျှင် ဆံပင်တွေ ကပိုက်ရို
ဝဲကျလျက် ပူပုပ်နားလျှပ်လေးဖြင့် တက်မတတ် ချက်မတတ်ငိုချ
လိုက်ခြင်းဖြင့် ကိုကိုရဲ့ .. ဆိုသည့် တမ်းတသံတွေဖြင့် .. ကြွယ်ဝ
ချမ်းသာခြင်း၏ တံခါးကို ခင်ဘုန်းအိ ဆိုသည့် မိန်းမတစ်ယောက်
က တွန်းဖွင့်ဝင်ရောက်နိုင်ခဲ့ချေတော့မည်တည်း။

ပြီး၍ ခင်ဘုန်းအိ ရယ်နေမိရဆဲ ..။ ထိုအခါကျ
လျှင် .. ပန်းရိပ်မြို့အိမ်ကြီးမှာ .. ခင်ဘုန်းအိ ဆိုတာရောက်သွား
ရချေဦးတော့မည် ..။ အရှင်သခင်မလေးတစ်ယောက်အဖြစ် ..
ဩဇာညောင်းသည့် ခင်ဘုန်းအိ ဖြစ်ရချေတော့မည်။

“ကိုကြီးမျိုးက .. ဦးနောက်ကို မသုံးတာ .. ပြောင်ပြောင်
တင်းတင်း အမွေစကားမျိုး သွားပြောတယ်လေ .. ငါက ..
ဦးနောက်သမား .. ချမ်းမြေ့ခန့်ကို အသေအလဲ ချစ်နေတဲ့
အချစ်ရူးမလေးအဖြစ် နေနေခဲ့တာ .. ငါ့ရင်ထဲက အကြံ
အစည်တွေကို .. ကိုကြီးမျိုးတောင်မှ မသိခဲ့ရဘူးလေ ..
ငါ့ပယောဂနဲ့ ချမ်းမြေ့ခန့် ဆိုတဲ့ သူဌေးလေး .. လူ့ဘဝထဲ
က ကြွေလွင့်သွားရတယ်ဆိုတာ .. ကိုကြီးမျိုးတောင်မှ
မသိဘူး .. ဘယ်သူမှ မသိနိုင်ကြဘူး .. ငါက .. ငါက ..
ကိုကိုရဲ့ .. ကိုကိုရဲ့နဲ့ .. ချမ်းမြေ့ခန့်ရဲ့ အလောင်းဘေး
မှာ လူးလဲငိုပြလိုက်ဖို့တာဝန်ပဲ ကျန်နေတာတယ် .. ထမင်း

မစား .. ဟင်းမစား နေပြီပဲ ကျန်တော့တယ် .. လူတွေ
ဆီက .. ကရုဏာသက်ခြင်း ဆိုတာကိုပဲ ရအောင်ယူဖို့ပဲ
ကျန်တော့တယ် .. ချမ်းမြေ့ခန့် ဆုံးပါးသွားလို့ ရူးမတတ်
ကျန်ရစ်ခဲ့စားနေရတဲ့ ခင်ဘုန်းအိ အဖြစ် .. လူတွေဝိုင်းပြီး
ကရုဏာသက်ကြမယ် .. ဖျောင်းဖျက်ကြမယ် .. အဲဒါကို
ငါက .. မျက်ရည်စက်လက်နဲ့ .. နားထောင်ရင်း .. ခြေ
ဆည်မရနိုင်တဲ့ ခင်ဘုန်းအိ အဖြစ် .. နေပြီရမယ် ..

ဟု တွေးကာ တွေးကာဖြင့် အနာဂတ်ကာလသည်
လှပခြင်းများဖြင့် ပြည့်ဝနေချေသည့်အဖြစ် ..။ ပါးစပ်ထဲထည့်ကာ
ပါးစောင်ကြားထဲ ငုံထားခဲ့သည့် ဆေးကိုလည်း .. စောစောပိုင်း
က နွဲ့ကျောလေး ပျာယာခတ်နေရင်းဖြင့် ပြတင်းပေါက်လေးတွေ
ပြေးဖွင့်နေခိုက်မှာ ထွေးထုတ်လိုက်ခဲ့ပြီးပြီ ..။ တကယ် နှလုံးထဲ
မအောင်ပဲ ရှိနေချိန်များမှာလည်း .. အောင့်သယောင်လုပ် ..။
ယောင်ပြုချိန်များမှာ .. ထိုသို့ ဆေးကို ပါးစောင်တွင် ငုံထားလိုက်
ကာ လူလစ်ချိန်မှာ လက်ထဲပဲဖြစ်ဖြစ်ထည့်ကာ ဆေးလုံးလေးကို
အသာလေးပဲ ပစ်ချချ ..။ တစ်ခုခုနှင့်ပဲ ပွတ်ချေချေ ..။ ခေါင်း
အုံးအောက်ပဲ အသာလေး ထိုးထည့်ထည့် ..။ ထိုသို့သောနည်း
လေးတွေဖြင့် သင့်သလို .. လုပ်ခဲ့သည်ချည်း ..။ တကယ်တမ်း
ရင်ထဲအောင့်သည့်အခါမျိုးကျမှပဲ .. ဆေးကို တကယ်သောက်လိုက်
ရခြင်းပါ ..။

နှလုံးရောဂါအခံကတော့ တကယ်ရှိသည်ပါပဲ ..
ဒါပေမဲ့ .. ဓဏဓဏမေ့သလို လုပ်နေသလောက်တော့ မဆိုးဘဲ
လှ ..။ လျှိုင်ခမ်းမှ သမားတော်ကြီး ဦးသူတော်ထံမှာ တစ်ထိ

တစ်ခါ သွားသွားပြသ .. တစ်ခါတစ်ခါ ဘာဦးသူတော်မှ လာ
ကြည့်သည့်အခါကြည့် နေခဲ့ရတာတစ်ခုဖြစ်ပဲ ရောဂါကို ထိန်းထား
နိုင်သည်ပဲလေ ..။

ခင်ဘုန်းအိ၏ မျက်နှာလေးထက်မှာ မာကျောရိပ်
လေး သမ်းလာပါ၏။

ဘာကြာသေးသည်လဲလေ ..။ သွန်းရွှေဆွတ်ကို
တူတူခေါ်၍ ပန်းချီကားလေးတွေ သွားဝယ်ပြန်လာပါသည့် ချမ်း
မြေ့ခန့်သည် .. ခင်ဘုန်းအိကို .. ကိုကြီးမျိုးဆွေနှင့် တူတူသွားနေ
ပါ .. ဟုပင် ပြောထွက်ခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား ..။

ထိုနေ့ကတော့ .. တကယ့်ကိုပဲ .. အိမ်လေးထဲပြန်
ရောက်တော့ .. ဆေးသောက်အိပ်ခဲ့ရပါသည့် အဖြစ် ..။ ဘယ်
လောက် နာကြည်းဖို့ ကောင်းနေပါသလဲ ..။

ကိုကြီးမျိုးနှင့် တူတူထွက်သွားနိုင်ပါသည် ဟုပင်
ပြောခဲ့သည်အထိ .. ခပ်တင်းတင်း ရှိခဲ့ပါသည့် ချမ်းမြေ့ခန့် ..။

ခုတော့ .. ပန်းရိပ်မြို့မှ ထွက်ခွာသွားသူသည် .. ခင်
ဘုန်းအိ မဟုတ်ဘဲ .. ချမ်းမြေ့ခန့် ကိုယ်တိုင်ပင် ဖြစ်နေချေပြီ
တကား ..။

“ရှင် .. အဲသလို .. ကျွန်မကို .. မောင်းမထုတ်ခင်ကတည်း
က .. ရှင်ကို .. ခုလို .. အိပ်ပျော်ခြင်းနဲ့အတူ .. လောက
ကြီးထဲက ထွက်ခွာသွားစေဖို့အတွက် .. နှစ်နဲ့ချီပြီး ကျွန်မ
အကြံကြီး ကြံခဲ့တာပါ ကိုချမ်းမြေ့ခန့်ကြီးရယ် .. ခုတော့ ..
ရှင် .. ကျွန်မကို ရုံးခဲ့ရပြီ .. ကျွန်မလက်ထဲ .. စည်းစိမ်
ချမ်းသာတွေ အပ်ထားခဲ့ရပြီ ..”

ဟု ပြောရင်း ခပ်တိုးတိုး ရယ်မိပြန်သည်။

အပြင်တော့ ထွက်မနေတော့ .. အပြင်ထွက်နေလျှင် .. ဟန်ဆောင် ပူပန်ပြသည့် အလုပ်တွေကို .. လုပ်ပြနေရဦးမည်။ ပင်ပန်းသည်။ ရောဂါကို အကြောင်းပြု၍ ခုတင်ပေါ်လှဲနေရင်း .. တစ်မိမိမိဖြင့် ကြည်နူးလွတ်လပ်စွာ အနာဂတ်ကာလ၏ ကြွယ်ဝချမ်းသာခြင်းများကို တွေးနေလိုက်တာပဲ ကောင်းမည်။

ခင်ဘုန်းအိ မျက်ဝန်းလေးတွေကို စုံမိုတ်ချလိုက်ပါ၏။ အတွေးနှင့်အတူ .. တစ်သားတည်း ဖြစ်နေလျက် ရင်သည် ပျော်ရွှင်ခြင်းများဖြင့် ပြည့်ဝနေကြချေသည်တည်း။

တစ်နာရီပင် မကြာလိုက် .. တံခါးခေါက်သံ ပေါ်လာသည်မို့ ပြီးလိုက်မိရသည်က ခင်ဘုန်းအိ .. နွဲ့ကျော့ လာပြီထင် ..။ အစ်ကိုလေး .. မရှိတော့ဘူး .. ဟု ငိုယိုပြောချေတော့မည့် အသံကို ကြိုတင်ကြားနေနှင့်မိရသည်။ ခုတင်ပေါ်မှ ထလိုက်ကာ တံခါးရှိရာသို့ လျှောက်လာမိခဲ့ရသည်ပါပဲ ..။ အိပ်ရာထ လှဲနေဖို့ မလိုအပ်တော့။ ခုက .. တံခါးဝမှာ ရပ်ရမည်ကိစ္စ ..။ နွဲ့ကျော့ လာပြောပြီးတာနှင့် ရင်တီးလက်ခတ်ဖြင့် ဒေါ်ကြီးဥထံ ပြေးရမည် ..။ ဟိုမှာ .. ငိုယိုပြရဖို့ တာဝန်တွေ ရှိနေသေးသည်။ လူတွေ၏ ကရုဏာနှင့် ဖျောင်းဖျခြင်းများကို မျက်ရည်လည်ရွှံနှင့် နားထောင်ပြဖို့ တာဝန်တွေ ကျန်နေသေးသည်။ လူးလဲငိုနေဖို့ အတွက်ကလည်း တာဝန်တွေ ရှိနေသေးသည်။ ဒါကြောင့် .. ခုတင်ပေါ်မှာနေ၍ မဖြစ်တော့ ..။ ဆေးသောက်ပြီး နားလိုက်အိပ်လိုက်ရတာမို့ သက်သာသည့် ခင်ဘုန်းအိ အဖြစ်ပဲ ထွက်ခဲ့ရပါသတည်း ..။

တံခါးကို ပျော်ရွှင်မျှော်လင့်နေမှုများဖြင့် ဖွင့်မည့်ဆဲဆဲမှာ သတိဝင်လျက် စိတ်ပူပန်ပုံဖြင့်ပဲ ဖွင့်လိုက်ရပါသည့်အဖြစ်။ နွဲ့ကျော့ကို .. ဘာလို့ .. ဖွင့်မဝင်လာရတာလဲ .. ဟု ငေါက်လှဆဲဆဲ နှုတ်ခမ်းလေးတွေ ပိတ်ကျသွားရပါပြီ ..။ မျက်နှာသည် ဖွေးခနဲ ဖြစ်ချင်၏ ..။

တံခါးဝတွင် ရပ်နေသည့်သူမှာ .. ချမ်းမြေ့ခန့်ကိုယ်တိုင် ဖြစ်နေချေသည်တကား။ တည်ငြိမ်အေးစက်သော အကြည့်များဖြင့် ခပ်ထည်တည်ကြီး စိုက်ကြည့်နေသည့် မျက်ဝန်းများကို မြင်ရစဉ်ခိုက် ကျောထဲ စိမ့်ခနဲပင် ဖြစ်သွားရသည်။ ဘာတွေဖြစ်ကုန်ပြီလဲ .. ဟု နားမလည်ချင် ..။ နွဲ့ကျော့ လာပြောပြခဲ့တာ ဘာများကြာသေးလို့လဲလေ။ နွဲ့မရအောင် ဖြစ်နေသည့် လူတစ်ယောက် ..။ ဆေးရုံသို့ ရောက်သွားရသည့် လူတစ်ယောက်သည် .. ခုကျတော့ .. တံခါးဝမှာ မားမားကြီး ရပ်နေနိုင်သည်တဲ့လား။

“အထဲဝင်ကြရအောင် ခင်ဘုန်းအိ .. လာပါ .. လာပါစခန်းမှူးကြီး ခင်ဗျာ ..”

ဟု ပြောနေတော့မှ ထိတ်ခနဲ ဖြစ်သွားရလျက် လှမ်းကြည့်တော့ .. တိုက်ထောင့်ကွယ်နေရာမှ လူတစ်စု ထွက်လာသည်။ ပြည်သူ့ရဲဝတ်စုံနှင့် စခန်းမှူးတစ်ယောက် ..။ ရဲသားနှစ်ယောက် ..။ နောက် .. သွန်းရွှေဆွတ် ..။ နောက် .. အန်ကယ်တူးနှင့် ဘာဦးအိမ်စိုး ..။ အားလုံး၏ မျက်နှာတွေက တည်ငြိမ်အေးစက်နေကြသည်ပါပဲ ..။ လန့်လာလျက်မှ တံခါးကို လက်ဖြင့် ဘေးဘက်အတိုင်း တန်းကာထားလိုက်လျက်မှ ..

“အို .. အို .. ရဲတွေက .. ဘာလို့ .. ခင်ဘုန်းအိ အိမ်
ခန်းထဲ .. ဝင်လာကြရမှာလဲ .. ဘာဖြစ်လို့လဲ .. ကိုကို ..
နေမကောင်းလို့ဆို .. နွဲ့ကျော့ လာပြောပြလို့ .. ခင်ဘုန်းအိ
ဆေးသောက်အိပ်နေရတာ .. ကိုကို .. ဘာမှမဖြစ်ဖူးနော် ..”

ဟု မျက်နှာအပျက်ပျက်ဖြင့် အသံတွေ တုန်ခါလျက်
ပြောနေတော့ သူ ခေါင်းညိတ်သည်။

“နွဲ့ကျော့ ..”

သူ ခေါ်တော့ ကုပ်ကုပ်လေး ရပ်နေသည့် နွဲ့ကျော့
ကို နောက်ဆုံးမှာ ရှိနေတာ ခုမှ ခင်ဘုန်းအိ တွေ့ရပါ၏။

“ရှင် .. အစ်ကိုလေး ..”

“ညည်းမမလေးကို ဆေးအရင်တိုက်လိုက် .. ဆေးသွားယူ ..
ခု .. တိုက်လိုက် ..”

ဟု ပြောနေတော့ .. နွဲ့ကျော့ ဆေးပုလေးလေး
သွားယူ ..။ ဆေးလေးကိုထုတ် ..။ ရေတစ်ဖန်ခွက်နှင့် ခင်ဘုန်းအိကို
တိုက်ရပြန်၏။ ခင်ဘုန်းအိ မျက်နှာအပျက်ပျက်ဖြင့် တကယ်
လည်း ဆေးသောက်လိုက်သည်ပါပဲ ..။ တံခါးဝမှာလည်း ပေကပ်
ကပ်ဖြင့် ပိတ်ရပ်နေမြဲ ..။ နွဲ့ကျော့ ဆေးဝင်ယူတာကိုတော့မတား ..။

“အထဲဝင်ကြတာပေါ့ ခင်ဘုန်းအိ ..”

“ဟင်အင်း .. ရဲတွေ ခင်ဘုန်းအိ အိမ်ထဲ ဝင်တာမျိုး
အဖြစ်မခံချင်ဘူး ကိုကို၊ ဘာဖြစ်လို့ သူတို့ကို ခေါ်လာရ
တာလဲဟင် ..”

ဟု မေးလာသံတွေက အနည်းငယ် တုန်ခါချင်နေ
သည့် အသံလေးတွေဖြင့် တိုးသဲသဲ ထွက်လာနေပါ၏။

“ဓာတ်ဘူးထဲက ကော်ဖီထဲမှာ .. အိပ်ဆေးတွေ ပါနေတယ်
ဆိုတာ .. ဓာတ်ခွဲခန်းကနေပြီး .. ကိုယ်တို့ အဖြေတစ်ခု
ကို စောင့်ယူရခဲ့တယ် ခင်ဘုန်းအိ .. ငါ .. အဲဒီကော်ဖီ
ကို မသောက်ဖြစ်ခဲ့ဘူး .. ဘာလို့လဲဆိုတော့ .. အဲဒီကော်ဖီ
ကို .. မင်း ဆေးမှုန့်တွေ ထည့်ခဲ့တာကို .. အန်ကယ်တူး
တွေ့လို့ပဲ .. ငါ .. အိပ်နေတယ်ဆိုတာမျိုးကို တမင် ..
လုပ်ပြပြီး .. ဖြိုထဲသွား .. ဓာတ်ခွဲခန်းက အဖြေကိုယူ ..
ရဲစခန်းမှာလဲ အပူဖွင့်ခဲ့ပြီ .. ဘာကြောင့် ခုလို .. မင်းလုပ်
တာလဲဆိုတာ ငါ သိချင်တယ် .. ဘယ်သူက လုပ်ခိုင်း
တာလဲ .. ကိုမျိုးကလား ..”

ဟု မခံချင်စောဖြင့် မေးချလာသံအဆုံးမှာ ခင်ဘုန်းအိ
သိလိုက်ပါပြီ ..။ အားလုံးသိကုန်ကြပြီဟု ..။ ချမ်းမြေ့ခန့်ကို ..
ဘာမျှ .. ငြင်း၍လည်း ရတော့မှာ မဟုတ်ဟု ..။ ဥပဒေကိုလည်း
ဘာမှညာ၍ ရနိုင်တော့မှာ မဟုတ်ဟု ..။ အန်ကယ်တူးကို ခင်
ဘုန်းအိ ဒေါသဖြင့် ကြည့်သည်။ ခပ်တည်တည်ရပ်နေသည့် အန်
ကယ်တူးကို စားမတတ် ဝါးမတတ် ကြည့်ပစ်လိုက်ရင်းမှ ..

“ခွေးကောင်ကြီး .. ငါ့နောက်ကို .. လိုက်ချောင်းခဲ့တာပေါ့
လေ .. သူခိုးကျဦးအလုပ်ကို လုပ်ခဲ့တာပေါ့ .. ဟင် .. ဟင် ..”

ဟု ဒေါသဖြင့် အော်လိုက်သည်မှ အသံလေးပင်
ပြောနေသည်အထိပါ ..။ ထိုစကားတစ်ခွန်းကြောင့်ပင်လျှင် စခန်းမှူး
ဦးမြင့်အောင်မှ သိလိုက်ရပါပြီ ..။ ခင်ဘုန်းအိသည် .. ချမ်းမြေ့ခန့်
ကို သေစေရန် အကြံဖြင့် .. အိပ်ဆေးများကို ကော်ဖီထဲ ထည့်ခဲ့
သူဖြစ်သည်ဟူ၍ပါ ..။

ရှေ့သို့တိုးလာသည် စခန်းမှူးကို တစ်ချက် ခင်ဘုန်း အိ ကြည့်သည်။ နောက်တော့ ချာခန့်လှည့်၍ နောက်ဖေးဘက်ကို ပြေးပါချေတော့သတည်း ..။

မျက်ရည်များ ကျလာရင်းမှ ခင်ဘုန်းအိ .. ခေါင်း ကို သွက်သွက်ခါပစ်နေသည်။

ဘယ်တော့မှ .. ဘယ်တော့မှ .. ရနိုင်တော့မှာ မဟုတ်သည့် .. မျှော်လင့်ထားမှုများအဖြစ် .. နားလည်လိုက်ရ သည်က .. ကြွယ်ဝချမ်းသာခြင်းများကို မရနိုင်တော့ပြီ .. ကော .. ဟူ၍ပါ ..။ နောက် .. နောက် .. ဖမ်းဆီးခံရမှုကို .. လက်ခံလိုက် ရတော့မည့်ကာလ ..။

ငိုနေရင်းမှ နောက်ဖေးဘက် လှေကားထစ်လေးတွေ ကို နင်းဖြတ်၍ ခင်ဘုန်းအိ ဆင်းသည်။ ဟန်ဆောင်မှုများစွာ သည်လည်း အားလုံး ထင်းပစ္စာ ပေါ်သွားခဲ့ရပြီးပြီ ..။ ဘယ်သူက မှ .. ကယ်နိုင်တော့မှာလည်း မဟုတ် ..။

နောက်မှ ခေါ်သံနှင့် ပြေးလိုက်လာသံများကို ခင် ဘုန်းအိ ကြားနေသည်။

လှေကားထစ် နှစ်ထစ် သုံးထစ်ကို နင်းဖြတ်ပြီးတာ နှင့် နောက်ကို တစ်ချက်လှည့်ကြည့်မိသည်။ ခြေထောက်က ခယိုခယိုင် ဖြစ်ချင်နေပြီ ..။ တုန်လှုပ်ချောက်ချားရိပ်က ရင်ထဲ မှာ ရိပ်ရိပ်တိုးနေပြီ ..။ ခြေထောက်က လျှောခနဲ ဖြေနှိမ့်ဘက်ဆီသို့ အယိုင်မှာ ကိုယ်သည် မထိန်းနိုင်ပဲ လန်အကျ ..။ ခေါင်းသည် အုတ်လှေကားထစ်စောင်းနှင့် ဆောင့်ရိုက်ကျလိုက်သည်မှာ နောက် နေရာသို့ပါတကား ..။

နာကျင်မှုဖြင့် .. ခင်ဘုန်းအိ၏ နှုတ်ဖျားဆီမှ တိုးသွ် သော ညည်းညူသံ ပေါ်လာပါ၏။ မျက်ဝန်းအစုံက မော့မြင်နေ ရပါသည့် ကောင်းကင်ပြာကြီးဆီသို့တိုင် ဝေးလံမှုနံ့ဝါးစွာ ရောက် ၏။ လက်လေးတွေ ခြေထောက်လေးတွေ ဆန့်ခနဲ ဆန့်ခနဲခါ နေသည်။

သူ .. ခင်ဘုန်းအိကို ပြေးပွေ့လိုက်ကာ .. ရင်ထဲ မကောင်းနိုင်တော့ပဲ ..

“မိုက်ဆိုက်တာ ခင်ဘုန်းအိရယ် .. ပြေးရတယ်လို့ကွာ .. ဟင် ..”

ဟု ညည်းမိရင်းမှ နောက်ကိုလှည့်၍ ..

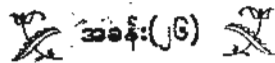
“အန်ကယ်တူး .. ဆေးရုံပို့ဖို့ ကားကို မောင်းလာခဲ့ ..”

ဟု အသံတွေ အက်နေရင်း အော်ပြောမိရပါ၏။

နောက်တော့လည်း ခင်ဘုန်းအိကို သွန်းရွှေဆွတ်မှ ပွေ့ပိုက်ထားရင်း ကားပေါ်ပါလာရ ..။ ဆေးရုံသို့ ကားလေး တရကြမ်း ရှေ့မီးဖွင့် မောင်းခဲ့ရနှင့် ဖြစ်ကုန်ကြရလျက်မှ ..။

ဆေးရုံသို့ ခင်ဘုန်းအိကို ပွေ့ချီ၍ သူ ဝင်လာချိန် မှာ .. ဆရာဝန်၏ စမ်းသပ်မှုဖြင့် သိလိုက်ရသည်က ..

ခင်ဘုန်းအိသည် .. ကွယ်လွန်နှင့်ခဲ့သူ ဖြစ်နေချေ သည်တကား ..။

“အဲသလို ရှုပ်ထွေးနေတဲ့ နေရာတစ်ခုမှာတော့ မမလွန်း ..
စိတ်မချနိုင်တော့ဘူး ရွှေဆွတ်လေး .. အမြန်ဆုံးပြန်လာခဲ့
ပါ .. ဒါပဲ မမလွန်း ပြောချင်တယ် .. မလာရင်တော့ ..
ကိုယ်တိုင်လာခေါ်တော့မယ် ..”

မမလွန်း၏ အသံလေးတွေ တုန်ခါနေသည်။ အရမ်း
ကို စိတ်မူနေမှန်း သိသာနေသည်ပါပဲ ..။ ပန်းရိပ်မြို့မှာက ခင်
ဘုန်းအိ၏ နာရေးကိစ္စ ပေါ်နေတာမို့ မမလွန်းထံ ဖုန်းမဆက်၍
ကလည်း မဖြစ်။ တနင်္ဂနွေနေ့ မမလွန်းမှ ရန်ကုန်မှ ထွက်လာခဲ့
တော့မှာမို့ ..။ တနင်္လာနေ့မှာ လွိုင်ခမ်းသို့ ရောက်လာကြတော့
မှာ သေချာသည်။

ကိုသန့်ရော .. အန်ကယ်ဦးဗလနှင့် အန်တီဒေါ်ကြည်
ဝေတို့ပါ သားဖြစ်သူနှင့်အတူ ပါလာကြမှာမို့ .. ဖုန်းမဆက်၍
လည်း မဖြစ်။ ပန်းရိပ်မြို့မှ အဖြစ်တွေကို မမလွန်းကိုလည်း အ
လုံးပြောပြရ ..။ လွိုင်ခမ်းသို့ မလာသေးပဲ နေကြဖို့လည်း မှာရ
နှင့် ဖြစ်သွားရပါပြီ ..။ နာရေးကိစ္စ ကြုံနေချိန်မှာ .. ကိုသန့်တို့

BURMESE
CLASSIC

တို့လည်း မရောက်လာစေချင် ..။ အစ်ကိုလေးလည်း ပန်းရိပ်မြို့မှာ
အလုပ်ရှုပ်နေသည်။ ပြီးတော့ .. စိတ်ပင်ပန်း ကိုယ်ပင်မန်းနှင့်
ဖြစ်နေချိန် ..။

ဘယ်လိုပဲ ခင်ဘုန်းအိ မိုက်မဲခဲ့ မိုက်မဲခဲ့ ..။ ခုလို ..
မျက်စိအောက်မှာ ဝိုးစိုးပက်စက်ကြီး ဖြစ်သွားတာကိုတော့ အစ်ကို
လေး စိတ်မထိမိုက်ပဲ မနေနိုင်ခဲ့ရှာ ..။ ခင်ဘုန်းအိမှာ ရက်ရက်
စက်စက် .. လုပ်ခဲ့ရက်ပေမယ့် .. ခုလို .. အဖြစ်ဆိုးနှင့် ကွယ်
လွန်ဆုံးပါးခဲ့ရတာကိုတော့ အစ်ကိုလေး စိတ်ထိမိုက်နေသည်ပါပဲ ..။
ကျူးလွန်သည့် ပြစ်မှုအတွက် .. ဥပဒေ၏ အဆုံးအဖြတ်ကို နာခံ
စေဖို့ကိုတော့ အစ်ကိုလေးဘက်က ခင်ဘုန်းအိ အပေါ်မှာ သဘော
ထားခဲ့ပေမယ့် ..။ ခင်ဘုန်းအိကို .. ခုလို .. ဘဝကို အဆုံးသတ်
လိုက်ရမှာမျိုး အထိကိုတော့ .. မဖြစ်စေချင် ..။ စိတ်ထဲလည်း
မကောင်းနိုင် ..။ ကိုမျိုးဆွေမှာလည်း ညီမ၏ မိုက်တွင်းနက်ပုံ
ကြီးကို သိခဲ့ကြားခဲ့ရပြီမို့ .. ပစ္စည်းဇောကပ်ခြင်း၏ အကျိုးဆက်
ဆိုးကြီးကို .. ရှက်ရွံ့တကြီး နာကြည်းသွားမိရ ..။ နောင်တဖြစ်
ရ .. အသိတရားရသွားသည့်နယ် အပိုင်ကြီးပိုင် ..။ မျက်ရည်သာ
တကျတည်းကျလျက် ညီမဖြစ်သူ ခင်ဘုန်းအိ၏ လက်လေးကို
ထွေးဆုပ်ငြိမ်ကျနေခဲ့သည့် မြင်ကွင်းကိုလည်း သွန်းရွှေဆွတ်
ကိုယ်တိုင် မကြည့်ရန်နိုင်သလို ခံစားရသည်ပါပဲ ..။

သွန်းရွှေဆွတ်မှာ မမလွန်းကို ဖုန်းမဆက်တာ မဖြစ်
တော့တာမို့ .. မလာသေးဖို့ ဖုန်းဖြင့်လှမ်းပြောလိုက်ရသည်သာ ..။
မမလွန်းဘက်က အရမ်းကို စိုးရိမ်တကြီးဖြစ်လာတာ .. အမြန်ဆုံး
ပြန်လာဖို့ချည်း ပြောနေပြီ ..။

သွန်းရွှေဆွတ် ဖုန်းလေးကို ငိုငိုလေးကိုင်ထားရင်းဖြင့် သူ့ကို လှမ်းကြည့်မိရပါ၏။ ပန်းရိပ်မြို့ညောင်ခန်းဆောင်မှပဲ သွန်းရွှေဆွတ် ဖုန်းဆက်ခြင်းပါ ..။

ခင်ဘုန်းအိကို ဤနေ့ နေ့လယ်မှာပဲ သင်္ဂြိုဟ်ဖြစ်ခဲ့ပြီ ..။ မနေ့က ဆုံးပါးခဲ့ပြီဖြစ်သည့် ခင်ဘုန်းအိသည် .. ဤနေ့မှာ .. ပန်းရိပ်မြို့မှ လုံးဝကြီးကို ပျောက်ကွယ်သွားရချေပြတကား ..။

“ငြိမ်မနေနဲ့ ရွှေဆွတ်လေး .. ဖြေလေ .. ပြန်လာမယ် မဟုတ်လား .. အဲဒီမှာက .. ပစ္စည်းစောတွေ ကပ်နေကြတာ မမလွန်း ခု .. သိနေရပြီ၊ အဲဒီမှာ သေသွားတဲ့ ကောင်းမလေးရဲ့ အစ်ကိုကလဲ .. လောဘကြီးတာပဲဆို .. ရွှေဆွတ်လေး ပြောပြလို့ သိခဲ့ရပြီလေ .. သူ့ကိုလဲ မမလွန်း စိတ်မချပါဘူး .. သူ နောင်တရနေတယ် .. စိတ်ထိခိုက်နေတယ် ဆိုတာ .. အစစ်အမှန်လား .. ဟန်ဆောင်နေမှုလားဆိုတာ .. မမလွန်း စိတ်ပူတယ် .. မဖြစ်ပါဘူး .. ပြန်လာခဲ့ဆို ပြန်လာခဲ့တော့ .. ဒါပဲ ပြောထားတယ်နော် .. ကိုသန့်ကို ဒီမှာပဲ တွေ့ပြောလိုက်တော့ .. သူ .. အိမ်ရှေ့လာလာအော်နေရင်တော့ ရှက်နေတဲ့ကြားထဲကပဲ .. ထွက်ရိုက်ပစ်လိုက်တော့မယ် .. ပတ်ဝန်းကျင်က ဝိုင်းကြည့်ချင်လဲ ကြည့်ကြပေစေတော့ ..”

ဟု စိတ်လက်ညစ်လျက် သက်ပြင်းကြီးချသံဖြင့် ပြောနေတော့ သွန်းရွှေဆွတ် အစ်ကိုလေးကို လှမ်းကြည့်မိပြန်သည်။

အရမ်းကို မျက်နှာချောင်ကျသွားပါသည့် အစ်ကိုလေး။ ပြတင်းပေါက်အနီးမှာ ရပ်လျက် အပြင်ဘက်ကို ငေးနေရာမှ တစ်ချက် သွန်းရွှေဆွတ်ကို လှမ်းကြည့်လာသည်။ မျက်နှာပျက်နေသော သွန်းရွှေဆွတ်ကို တစ်ချက် အကဲခတ်သလို ခပ်စိုက်စိုက်ကြည့်လာ၏။ နောက်တော့ ရွှေဆွတ် ရှိရာသို့ လျှောက်လာသည်။ မလှမ်းမကမ်းမှာ ရပ်လိုက်ကာ အကဲခတ်သလို ကြည့်လာပြန်ပါ၏။

ခုလို .. စိတ်ပင်ပန်းနေချိန်မှာ .. ကိုသန့်နှင့်ဆုံဟယ် .. ပြောဟယ် .. ငြင်းဟယ် .. နှင့် ဖြစ်နေတာမျိုးကို မဖြစ်စေချင်၍ သွန်းရွှေဆွတ် မမလွန်းကို မလာဖို့ ဖုန်းဖြင့် လှမ်းတားလိုက်မိလျှင် .. မမလွန်းထံမှ .. ချက်ချင်းပြန်လာဖို့ စိတ်လက်ပူစွာ ပြောလာနိုင်သည် ဆိုတာမျိုးကို ရွှေဆွတ် စောစောကတည်းက ကြိုတင် တွေးထားမိခဲ့ဖို့ ကောင်းသည်ဟု ခုမှ မချင့်မရဲလေး တွေးမိကာ ..

“မနက်ဖြန်မှ ရွှေဆွတ် ဖုန်းပြန်ဆက်မယ်လေ မမလွန်း .. ဒီမှာက .. ပန်းရိပ်မြို့မှာက .. စိတ်ထိခိုက်နေကြတာ .. အဲဒီအချိန်မှာ .. ရွှေဆွတ်က ပြန်သွားတယ်ဆိုရင် .. တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်နေမှာပေါ့ ..”

ဟု တိုးသဲစွာ တောင်းပန်သလိုလေး ပြောမိတော့ မမလွန်းထံမှ ..

“သူ့ဆီမှာ အလုပ်လုပ်တာပဲလေ .. နေလို့မဖြစ်လို့ ပြန်တာပဲ .. ပြန်ခဲ့ပေါ့ .. အစကတည်းက .. ရွှေဆွတ်လေး အဲဒီမှာ မရှိရင် .. ပန်းရိပ်မြို့မှာ .. ရွှေဆွတ် မရှိလို့မဖြစ်

ဖူးဆိုတာမျိုး ရှိလာနိုင်ပါ့မလား .. အဲသလိုပဲ သဘောထား
ရမှာပေါ့ .. ကိုယ်မရှိလို့ မဖြစ်တာမျိုးအထိ .. ရွှေဆွတ်က
အဲဒီမှာ အရေးပါနေတာမှ မဟုတ်တာ .. မိရွှေဆွတ်နော် ..
သူများအပူကို .. လိုက်ပါမနေနဲ့ .. မမလွန်းမှာ ဒီညီမလေး
တစ်ယောက်တည်း ရှိတာ .. အဲဒီကို သွားမယ်ဆိုတုန်းက
တည်းက .. မမလွန်း တားခဲ့တာပဲ .. ညီမလေး ပန်းလေ
ညှင်းမှာ နေရထိုင်ရခက်နေလို့ .. စိတ်ဆင်းရဲနေလို့ .. မမ
လွန်း နောက်ဆုံး ခေါင်းညှိတ်ပေးလိုက်ရတာ .. ညီမလေး
ဟာ .. အရွယ်လေးလဲ ရောက်နေပြီ ဆိုပြီးတော့ .. ကိုယ့်
ကိုယ်ကိုယ် ထိန်းသိမ်းနိုင်တဲ့အရွယ် .. ပညာ .. အားလုံး
ပြည့်ဝနေပြီဆိုပြီး လွတ်လိုက်ရတာ .. ခုတော့ .. မရဘူး ..
မြို့လာမှကို ဖြစ်မှာနော် .. ဒါပဲ ..

ဟဲ့ အပြတ်ကြီး ပြောနေတော့ သွန်းရွှေဆွတ်
အသံ တိမ်လေးဖြင့် ..

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ..”

ဟု ဖြေလိုက်ရပါပြီတည်း ..။

စောစောက .. ရွှေဆွတ် မမလွန်းထံ ဖြေသည့်စကား
ထဲမှ .. ရွှေဆွတ် ပြန်သွားတယ်ဆိုရင် တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်ရာ
ရောက်နေမှာပေါ့ .. ဆိုသည့် စကားကို သူ ကြားကတည်းက
ခေါင်းကြီး မတ်ခနဲဖြစ်စွားကာ တောက်လျှောက်ကြီး ကြည့်လှည့်
ကြည့် ..။ နားလည်းထောင်နှင့် ရှိနေပါသည့် အစ်ကိုလေးသည်
သွန်းရွှေဆွတ် ဖုန်းလေးကို ချလိုက်စဉ်ခိုက် ဘေးမှာလာရပ်ကာ
“တာလဲ .. ပြန်တော့မယ် ဆိုပါတော့ .. ဟုတ်လား ..”

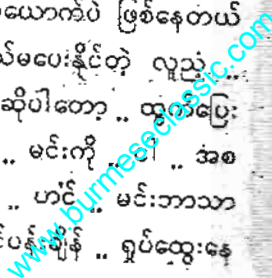
ဟု မေးလာသည်။ မေးလာသံတွင် မာဆတ်ဆတ်
လေငွေ့တွေလည်း ပါလာနေသည်။ မျက်နှာကလည်း အရမ်းကို
ပျက်နေပါသည့် အဖြစ်။ သွန်းရွှေဆွတ်ကို မသွားစေချင်မှန်း ဖွင့်
ပြောဖို့ပင် မလို ..။ မြင်ရုံနှင့် သိသာနေသည်ပါပဲ ..။

“မမလွန်းက .. စိတ်ပူနေတယ်လေ .. ပြန်လာတော့တဲ့ ..”

“ဟ .. မင်း ရှင်းမပြဘူးလား .. ဒီမှာ ဘာအန္တရာယ်မှ
မရှိပါဘူးလို့ .. မင်းကို အန္တရာယ်ပြုမယ့်သူ မရှိပါဘူးလို့ ..
ပြီးတော့ .. ဒီနေရာမှာ .. ဘယ်သူမှ .. မင်းကို ရန်ပြုဖို့
အကြောင်းလဲ မရှိပါဘူးလို့ .. ပြီးတော့ .. ပြီးတော့ .. ငါ ..
ငါတစ်ယောက်လုံး ရှိနေတာပဲ .. ငါက .. အဖြစ်ခံမှာလား ..
ဟင် ..”

လုံးဝမျှသိပ်၍ မရနိုင်တော့ပဲ ဖွင့်ချ၍ မေးလာသည့်
အသံတွေထဲမှာ မခွဲနိုင်သည့် အရိပ်တွေ .. ခံစားမှုတွေ လုံးထွေး
လျက် ပါလာနေသည်။ ခေါင်းယမ်းလျက် လက်ကိုမြှောက်လိုက်
ကာ တစ်ချက်ခါသည်။ စိတ်လက်မောနေလျက် .. အရာရာအတွက်
ပင်ပန်းနေသူတစ်ယောက်၏ စိတ်ပျက်လက်ပျက်နိုင်စွာ လက်ကို
မြှောက်၍ ယမ်းခါလိုက်သည့် အသွင်မျိုး ..။

“ငါက .. အလကား လူညံတစ်ယောက်ပဲ ဖြစ်နေတယ်
လေ .. ဘယ်သူ့ကိုမှ ကာကွယ်မပေးနိုင်တဲ့ လူညံ ..
ငတ် .. မင်းလဲ .. ပြန်တော့မယ် ဆိုပါတော့ .. ထွက်ပြေး
တော့မယ် ဆိုပါတော့ .. မင်းကို .. မင်းကို .. အစ
က .. လာခဲ့ပါလို့ ခေါ်ခဲ့လို့လား .. ဟင် .. မင်းဘာသာ
မင်း လာတယ် .. ခု .. ငါစိတ်ပင်ပန်းချိန် .. ရှုပ်ထွေးနေ

ချိန် .. စိတ်ထောင်းကိုယ်ကျေ ဖြစ်နေချိန်ကြီးမှာ .. မင်း
က .. မင်းရဲ့သားရေသေတ္တာလေးကိုဆွဲပြီး .. ပြန်သွားတော့
မယ် ဆိုပါတော့ ..”

ပန်းရိပ်မြို့၏ ဧည့်ခန်းမှာက လူရှင်းနေသည်။ နာရေး
ကိစ္စရှိတာမို့ .. ရက်လည်ဆွမ်းကိစ္စအတွက် .. ပြင်ဆင်စရာရှိ
တာ .. အစစ ... ဒေါ်ကြီးဥမှ ဦးဆောင်၍ ခင်ဘုန်းအိမ် အိမ်မှာ
ပဲ စီမံနေရသည်မို့ .. ဧည့်ခန်းဆောင်ကျယ်ကြီးမှာ လူ မရှိ ..
ဒါကြောင့်လည်း သူ .. တောက်လျှောက်ပြောနေခြင်းပါ ..”

သွန်းရွှေဆွတ် ဘာမျှပြန်မပြောတော့ .. မပြန်၍
လည်း မရနိုင်တော့ပြီဆိုတာ သွန်းရွှေဆွတ် သိနေသည်။ မမလွန်း
က စိတ်မချရ .. တော်နေကြာ .. လိုက်ချလာနိုင်သည်လေ ..
သွန်းရွှေဆွတ် ခေါင်းလေးငုံချကာ ခြံထဲဆင်းလာတော့ သူ
လိုက်လာသည်။ ရွှေဆွတ်ဘေးမှာ လျှောက်လာရင်းမှ ..

“ဟ .. ပြောလေ .. တကယ်ပြန်တော့မလိုလား ..”

ဟု မေးလာသည်က ငေါက်ဆတ်ဆတ် နိုင်နေသည်။
တကယ် ငေါက်ချင်၍ မဟုတ်မှန်း ရွှေဆွတ် နားလည်နေမိရပါ
၏။ စိတ်ပူလျက် မေးနေမှန်းလည်း သိနေမိရသည်။ သွန်းရွှေဆွတ်
ကိုယ်တိုင်လည်း မပြန်ချင်သေးပါ ..” သူ့ကို မခွဲချင်ပါ ..

“ဟိုရောက်ရင် .. ဟိုကောင်က .. ပတ်ချွန်ပဲချွန် ..
တောင်းပန်မယ်၊ သူ့မိဘတွေကလဲ ဝိုင်းပြောမယ် .. ဟို
ကောင်ကလဲ ကတိတွေ ဘာတွေ နင်းကန်ပေးမယ် ..
ဒီတော့ .. မင်း .. သူ့ကို .. အဲဒီကောင်ကို .. လက်ခံလိုက်
တော့မှာပါပဲ .. မင်းက .. မင်းက .. သနားတတ်တယ် ..”

သူ .. မျှီသိပ်မထားနိုင်။ ဟန်ဆောင်မထားနိုင်။
ဟန်ဆောင်နေဖို့လည်း အချိန်ကကျန်တော့တာမဟုတ် .. သွန်းရွှေ
ဆွတ်က ပြန်တော့မည် .. သူက ကျန်ခဲ့ရတော့မည် .. ရင်ထဲ
က ချစ်ခြင်းတွေကို ဖုံးကွယ်မျှီသိပ်နေ၍ကဖြင့် .. ကျန်ရစ်ခဲ့ခြင်း
ဆိုသည့် ဘဝတစ်ခုထဲမှာ လွမ်းမောတမ်းတစွာ .. ကြေကွဲလောင်
မြိုက်စွာပဲ ရပ်တည်နေရတော့မည့် အနာဂတ်က စောင့်လင့်နေ
ပြီ ..”

သွန်းရွှေဆွတ်ကို သူ့ အားမလို အားမရကြီး ကြည့်
လိုက်မိရပါ၏။ ခေါင်းလေးငုံချ၍ လျှောက်နေပါသည့် သွန်းရွှေ
ဆွတ်ကို သူ ဆွဲယူရပ်တန့်ပစ်လိုက်ချင်သည်။ ပန်းလေးပေါ်
လက်ဖဝါးကြီးတွေဖြင့် အုပ်မီးဆုပ်ကိုင်ထားရန် ..

“မင်း မပြန်ရဘူး သွန်းရွှေဆွတ် .. မင်း မရှိရင် .. ငါ ..
မနေတတ်တော့ဘူး ..”

ဟု အသံတွေ တုန်ခတ်နေရင်းမှ သူ ပြောချလိုက်
မိရပါပြီတည်း ..

ရင်တွင်းမှ ချစ်ခြင်းများသည် .. ဝန်ခံခြင်းစကား
ကို .. ရိုးစင်းစွာပဲ သွန်းရွှေဆွတ်၏ရှေ့မှာ ချပြလိုက်ရစေချေပြီ
တကား ..”

“မင်း .. မင်း .. ပြန်သွားမှာကို .. ငါ့နှလုံးသားက ..
လက်မခံနိုင်ဘူး .. ခံနိုင်ရည်လဲ မရှိဘူး .. မင်းမှာ .. ငါ
ကိုယ်ပွားလို ဖြစ်နေတယ်၊ ငါ့နှလုံးအိမ်ရဲ့ အစိတ်အပိုင်း
တစ်ခု ဖြစ်နေတယ် .. မင်းရှိမှဖြစ်မယ် သွန်းရွှေဆွတ် ..”

မင်းရှိမှ ... ငါရပ်တည်နိုင်မယ် ... မင်းရှိမှ မင်းရှိမှ ...
 ငါ့ဘဝဟာ အဓိပ္ပာယ်ရှိတော့မလို ဖြစ်နေလား ... မင်း
 သိပါတယ် ... သိပါတယ် ... သိနေပါတယ် ... ငါတို့ဟာ ...
 ငါတို့ရဲ့ နှလုံးသားကို ... ကောင်းကောင်းနားလည်နေတတ်
 ကြတဲ့ အရွယ်ကို ရောက်နေကြပြီပဲ ... နှလုံးသားရဲ့စာ ...
 နှလုံးသားရဲ့ စကားကို ... ရိုးစင်းစွာ ဝန်ခံကြရမှာပဲ
 ရွှေဆွတ် ... ကိုယ် ... ဘာဘိုးအိမ်စိုးနဲ့ ... မင်းရဲ့မမလွန်း
 ဆီကို ... စကားမြန်းခိုင်းမယ် ... ဒါ ... ကိုယ့်အဆုံးအဖြတ်
 ပဲ ...”

ဟု ယတိပြတ်ကြီး ပြောချလိုက်သည်မှ ... အစစ ...
 အားလုံးစိမ့်စို့ထားလိုက်သမျှကို ပြင်ဆင်ရန် အကြောင်းမရှိ
 တော့သည့်ပုံဖြစ်ပါ ...။

လရောင်အောက်မှာ ... သွန်းရွှေဆွတ် ခေါင်းလေး
 ငုံ့ထားတော့ သူ တစ်ချက်ငြိမ်၍ ငုံ့မိုးကြည့်သည်။ နောက်
 တော့ ...

“ဟေ့ ... တစ်ခုခုပြောလေ ... ပြန်မယ်ဆိုတာပဲ ပြောမယ်တော့
 မကြန့်နဲ့ ... လုံးဝကို ခွင့်မပြုဘူး ... အလုပ်ရှင်ရဲ့ ခွင့်ပြုချက်
 မရပဲ ... ပြန်လို့မရဘူးဆိုတာကိုတော့ စည်းကမ်းနားလည်
 ရှိသေ့သူအဖြစ် ... သိထားရမှာပေါ့ ... ချက်ချင်းကြီး ဘာစိုး
 ကို လွှတ်လို့မကောင်းသေးလို့ ... ခဏတော့ ဆိုင်းထားရ
 မယ် ... ဒီမှာက ... နာရေးကိစ္စ ရှိနေသေးတာကိုး ... ဆွမ်း
 ကျွေးရမှာတွေ ရှိနေတာကိုး ... ဒီကြားထဲမှာတော့ အဓိက

မျက်စိအောက်က ... ဝေးဝေးအရောက်မခံဘူးနော် ... ပြော
 ထားနှင့်ပါရဲ့ ... ပျောက်လို့ကတော့ ... မင်းနောက်လိုက်
 အလာပဲ ... လိုက်အလာပဲဆိုတာက ... ရန်ကုန်ကိုပြောတာ
 မဟုတ်ဘူးနော် ... ဒီခြံထဲက အပြင်ကိုမရောက်သေးခင်ကို
 လိုက်အလာပဲလို့ ပြောတာ ...”

ဟု မခွဲနိုင်သမျှ ... ချစ်ရလွန်းလေသမျှ ... ပြောနေ
 သည့် သူ့ကို သွန်းရွှေဆွတ် ခုထိ မော့မကြည့်သေး ...။ သူသာ ...
 ကိုသန့် ဆိုသူနှင့် ပြန်ပါသွားမှာကို သေမလောက် ကြောက်နေ
 ရင်းဖြင့် ... ချစ်မိရသမျှတွေကို ... ပြောနေမိရသည်မှ ... တစ်စွတ်
 ထိုးကြီးပင် နိုင်လာနေရပါပြီ ...။

“ဟေ့ကောင်မလေး ... ပါးစပ်ပိတ် ရပ်နေတာ ဘာသဘော
 လဲ ... မပြန်ပါဘူးဆိုတဲ့ စကားလေးတစ်ခွန်း ပြောရမှာ
 ကို ... ဘာလို့ ဒီလောက်ကြီးအထိ ဝန်လေးနေတာလဲ ...
 ဒါ ... ဘာသဘောလဲ ... ဘာသဘောလဲ ... ဟိုကောင်ကို
 ပြန်တွေ့ချင်နေတဲ့ သဘောလား ... မင်းပဲ ဒီကိုလာခဲ့တာ
 နော် ... ခုမှတော့ ပြန်မယ်လုပ်မနေနဲ့ ... ငါက ... မခွဲနိုင်
 တော့ဘူးကွ ... ဒါ ... ပေါ့ပေါ့တန်တန် ပြောနေတဲ့စကား
 မဟုတ်ဖူးဆိုတာလောက်ကိုတော့ မင်း နားလည်ထားရမှာ
 ပေါ့ ... ဖြေလေ ...”

ဟု မျက်မှောင်ကြီးကုတ်လျက် လေသံတွေ မာလာ
 လျက် ခေါင်းကြီးငိုက်ချ၍ သွန်းရွှေဆွတ်၏ မျက်နှာလေးကို
 အကဲခတ်သလိုကြီး စိတ်ပူလက်ပူဖြင့် ဘစ်မေးတည်း မေးနေပါ

သည့် သူ့ကို သွန်းရွှေဆွတ် ခုမှ ကြည့်လာသည်။ မျက်နှာလေး ထက်မှာ ရှက်သွေးဖျန်းနေချေသည်တကား ။ ထိုအခါကျတော့ လည်း သူ အားနာမိရပြန်ပါ၏။

ကိုယ်က .. ချစ်တာတစ်ခုတည်းဖြင့် ဇောက်ပိလျက် .. ဝေးရမှာ လန့်စိတ်ဖြင့် .. ပြောနေမိရပေမယ့် .. သွန်းရွှေဆွတ် ခမျာ .. မိန်းကလေးပဲလေ ။ ရှက်ရှာပေမည်ပေါ့ ။

သွန်းရွှေဆွတ် အစ်ကိုလေးကို မော့ကြည့်မိရပါ၏။ ချစ်ရလေသမျှ .. သိုင်းဝိုင်းချဲ့ထွင် ပြောနေတာမျိုး မဟုတ်ပဲ .. ရိုးရိုးကြီး ပြောချနေသည်မှ .. အလွန်တရာ ချစ်ဖို့ပင် ကောင်း နေသေးသည့်အဖြစ် ။ ထိုရိုးစင်းမှုကို .. ရွှေဆွတ် ချစ်သည်။ နှစ်နှစ်သက်သက်ကြီးလည်း ဖြစ်နေရသည်။ ချစ်ခြင်းဆိုသည့် အရာမှာ အမြင့်မြတ်ဆုံးနှင့် မြတ်နိုးဖို့ အကောင်းဆုံးသောအရာ မှာ .. ထိုရိုးသားခြင်းပင် မဟုတ်ပါလားလေ ။ ဒါပေမဲ့ .. ခက် နေသည်က .. ရွှေဆွတ် .. သူ့ကို .. ဖြေရမှာ ရှက်နေသည်။

သူကလည်း .. မဖြေမချင်း .. ရင်ထဲမှာနေ၍ ရနေ မှာမဟုတ် ။ ဆောက်တည်ရာမဲ့နိုင်နေသည့် အစ်ကိုလေး၏ သဝန်တိုနေမှုနှင့် ပူပန်နေမှုများကို သွန်းရွှေဆွတ် ဥပေက္ခာမပြု ရက်နိုင် ။ မခွဲနိုင်တာကို .. ကလေးတစ်ယောက်ပမာ .. ဝန်ခံ ပြခဲ့တာကို သွန်းရွှေဆွတ်၏ နှလုံးအိမ်က .. တန့်ဖိုးမထားပဲကို မနေနိုင် ။ မမြတ်နိုးပဲကို မနေနိုင် ။ ဪ .. မသနားပဲကို မနေနိုင်ပါ အစ်ကိုလေးရယ် ။ မမလွန်းဆီကို .. အဘဦးအိမ်စိုး က .. အစ်ကိုလေးချမ်းမြေ့ခန့်နဲ့ .. ရွှေဆွတ်ကို စကားမြန်းဖို့

လာပါလိမ့်မယ် .. မမလွန်း .. ခေါင်းညိတ်လိုက်ပါနော် .. ဟဲ့ .. အစ်ကိုလေး မသိအောင် .. မနက်ဖြန်ကျမှ .. ရွှေဆွတ် ဖုန်းဆက် ပြောလိုက်ပါတော့မည် ။

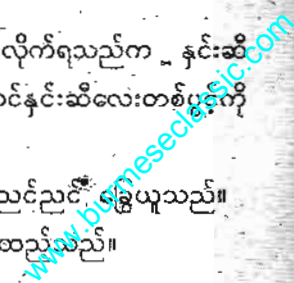
ဒီညမှာ .. သွန်းရွှေဆွတ်ထံမှ အဖြေကို မရမချင်း .. တစ်ညလုံး အစ်ကိုလေးသည် .. အိပ်၍ရနိုင်ချေမှာ မဟုတ် ။ ဒါကို သိနေလျက်ဖြင့် .. အစ်ကိုလေးကို .. မညှင်းရက်။ သနား စိတ်ဖြင့် မော့၍လည်း ကြည့်မိရ ။ ဖြေရမှာလည်း ခက်နှင့် အရှက်သည်နေရသည်က .. သွန်းရွှေဆွတ်ပါ ။

“ဖြေပါ ရွှေဆွတ်လေးရယ် .. ကိုယ့်ကို .. မခွဲပါဘူးဆိုတဲ့ စကားလေးကို ပြောလိုက်စမ်းပါ .. ကိုယ်ကြားပါရစေ .. အဲဒီလို ပြောလိုက်တဲ့စကားကိုလဲ တည်ပါမိန်းကလေး ရယ် .. ပြန်မပြင်ပါနဲ့ .. အပြင်လဲ .. ကိုယ်က မခံပါ ဘူး”

ကြည့် ။ ဖြေပါတဲ့ ။ နောက် .. ပြင်၍လည်း မရပါတဲ့ ။ ပြင်မှာကိုလည်း လက်မခံပါတဲ့ ။ ဘယ်လောက် .. အချစ်များဖြင့် ပြည့်ဝနေသော ကလေးဆိုးလည်း ဆန်နေသော .. ရင်တွင်းစကားများပါလဲ ။

သွန်းရွှေဆွတ် ငဲ့ကြည့်မြင်လိုက်ရသည်က .. နှင်းဆီ ခင်းဆီမှ နှင်းဆီပွင့်များ ။ အဖြူရောင်နှင်းဆီလေးတစ်ပွင့်ကို သွန်းရွှေဆွတ် ခူးဆွတ်လိုက်မိရပါ၏။

ပွင့်ဖတ်လေးတွေကို ဖွဖွညှင်ညှင် မြွေယူသည်။ အစ်ကိုလေး၏လက်ထဲ ထည့်သည်။

“တစ်နေ့မှာ .. ဒီပန်းရိပ်မြို့မှာ ဖြစ်တည်မယ့် .. မင်္ဂလာပွဲ
လေးမှာ ပန်းရိပ်မြို့ရဲ့ အရှင်သခင် .. သတို့သားလေးက ..
သတို့သမီးလေးကို .. ပန်းဝတ်လွှာလေးတွေနဲ့ .. ကြီချ
ရင်း .. ဖြတ်သန်းရပါလိမ့်မယ် အစ်ကိုလေးရယ် ..”

ဟုသာ ရှက်စနိုးလေး သွန်းရွှေဆွတ် တိုးသဲစွာ
ခေါင်းလေးငုံချ၍ ဖြေလိုက်မိရပါပြီ။ ဒါ .. ဒါ .. သွန်းရွှေဆွတ်
ရဲ့ အဖြေပါပဲ .. ပန်းပွင့်ပန်းခင်းများစွာရဲ့ အရှင်သခင်မင်းသား
လေးရယ် ..။

ပန်းတို့ရဲ့သခင် .. မင်းသားလေးရဲ့ မင်္ဂလာပွဲလေး
ဟာ .. ပန်းဝတ်လွှာလေးတွေရဲ့ လှပဖြူစင်မှုလေးတွေရဲ့ ကြီချ ..
ခြင်းများနဲ့အတူ .. လှပရိုးစင်းစွာ .. ဖြစ်တည်ဖြတ်သန်းစေချင်
ပါတယ်ရှင် ..။

ဪ .. ခွဲခွာရမည်ကို စိုးစိတ်ခြင်းကြောင့်ပင်လျှင်
ချစ်ခြင်းတို့သည် ဝန်ခံဖြစ်တည်လာရစေလျက် ..။

အိုဝန်ခံမိခြင်းကြောင့်ပင်လျှင် .. ခွဲခွာခြင်းကို ..
ဖယ်ရှားလိုက်နိုင်စေသည်တည်း ..။

သူ့လက်တွေ သွန်းရွှေဆွတ်၏ လက်လေးကို
ထွေးဆုပ်လာသည်။

“မောင် .. မောင် .. ချစ်လိုက်တာ .. ဝမ်းသာလိုက်တာ
မောင်သွန်းရွှေဆွတ်လေးရယ် .. မောင်ဘဝ ခုမှပြည့်စုံသေး
ချမ်းရပါတော့တယ် .. ဒီပန်းဝတ်လွှာလေးတွေနဲ့ ဖြန့်ကြဲ
ရပါမယ့် .. ဒီလမင်းခတ် ညလေးကို .. မောင်ရော ..

သွန်းရွှေဆွတ်လေးရော .. ဘယ်တော့မှ မေ့နိုင်ကြတော့
မှာ မဟုတ်ပါဘူး .. ဒီပန်းဝတ်လွှာလေးတွေကိုလဲ ..
မောင်တို့ .. မောင်တို့ .. ဘယ်တော့မှ မေ့နိုင်ကြတော့မှာ
မဟုတ်ပါဘူးကွယ် ..”

ဟု ပြောလိုက်ပါသည့် မောင်အသံ ..။ ကြည်နူး
စွာ .. တိုးသဲစွာ ပြောနေပါသော မောင်အသံတွင် ချစ်ခြင်း၏
အငွေ့အသက်တွေက သိမ်မွေ့နက်ရှိုင်းစွာ စီးမျောတိုးဝင်နေကြ
ပါချေသည်။

ရှက်စနိုးလေးလည်းနိုင်လျက် .. မြတ်နိုးအားကိုးခြင်း
လည်း နွယ်သော .. ညွှန်းဖွဲ့လိုက်ခြင်းဖြင့် .. သွန်းရွှေဆွတ်၏
ခေါင်းလေး ချစ်ဦးသူ မောင်ပန်းပေါ် ဖေးတင်မိလိုက်ရပါပြီ။

ထိုစဉ်ခိုက် .. သွန်းရွှေဆွတ်၏ ဆံစနုနုမျှင်မျှင်တို့
အပေါ် .. မျက်နှာနုနုဥလေးအပေါ် .. သွန်းရွှေဆွတ်၏ ကိုယ်
နဲ့နဲ့လေးအပေါ်သို့ .. မောင်၏လက်ဖဝါးတွင်းဆီမှ .. နှင်းဆီဖြူ
ဝတ်လွှာနုတို့ ဖြန့်ကြဲတို့ထိကြချေသည်တကား ..။

ဪ .. ပန်းနုတို့နှင့်အတူ .. သိမ်မွေ့သော
မောင်အနမ်းနုတို့သည်လည်း ပါးပြင်ထက်မှာ ဖေးတင်လာကြပါ
ချေသည်တည်း ..။

ချစ်ခြင်းဟူသည့် ချစ်လွန်းသူကို ရင်ခွင်မှာ အနီနီ
တတ်လျက် ..။

ချစ်ခြင်းသည်ပင်လျှင် .. ဘဝ၏လမင်းသခင်
ဘဝ၏လမင်းသခင်ကို .. ဖန်ဆင်းပေးတတ်ပါချေ၏ ..။

နတ်မြင်းတို့တည်းဖြူ
 ဓမ္မာနုပညာ ပန်းဝတ်စွာ
 ကြိုသင်းကာ သင်္ဃာတို့လှိုင်းနေတော့
 ရုပ်တူငှာ လျှောက်ပေစေ့စေ့
 တေးတေး ညင်လေသွားလေ
 ပန်းဝတ်စွာ ပြန်ကာကြကပြန်
 မြတ်နိုးရာ နတ်ရိက္ခန်းသို့
 တစ်သက်တာ လျှောက်ကာလှမ်းသွား
 ဓမ္မာနုပညာ လမ်းသစ်
 မြေ...
 ဓမ္မာနုပညာ လမ်းသစ် ...

ဓမ္မာနုပညာခြင်း များစွာဖြင့်

ဓမ္မာပုဒ် (လွိုင်ကော်)

၁၀-၄-၂၀၀၄